ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΓΛΥΠΤΑ

ΤΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙΓΡΑΦΙΚΟΣ

ΥΠΟ

Π. ΚΑΣΤΡΙΩΤΟΥ

Ἐφόρου τοῦ Μουσείου

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Δ. Γ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

8 — Ὁδὸς Πραξιτέλους 8 —

1908

ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΓΛΥΠΤΑ

ΤΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙΓΡΑΦΙΚΟΣ

ΥΠΟ

Π. ΚΑΣΤΡΙΩΤΟΥ
Ἐφόρου τοῦ Μουσείου

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Δ. Ι. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ
Ὁδὸς Πραξιτέλους ἀριθ. 8.
1908

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὸ Ἐθνικὸν Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον ἀπὸ τοῦ 1866 ἀρξάμενον νὰ οἰκοδομῆται ἀναλώμασι μὲν τοῦ ἐν Πετρουπόλει ὁμογενοῦς Μπερναρδάκη, τῆς Ἑλένης δὲ Τοσίτσα φιλοτίμως προσενεγκούσης δωρεὰν τὸ οἰκόπεδον καὶ ἐπὶ πλέον τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως χορηγησάσης ἑκατομμύριον περίπου δραχμῶν πρὸς συντέλεσιν τῆς ὅλης οἰκοδομῆς, ἐπερατώθη ἐν ἔτει 1889, τὸ μὲν ἀρχικὸν σχέδιον τοῦ κτιρίου μεγαλοπρεπέστερον φιλοπονήσαντος τοῦ ἀρχιτέκτονος Λάγγε, τροποποιήσαντος δ' αὐτὸ ἐν πολλοῖς κατόπιν ἐπὶ τὸ οἰκονομικώτερον τοῦ ἐποπτεύσαντος τὴν ἐπισκευὴν ἀρχιτέκτονος Τσίλλερ, Οὕτω μεγαλοπρεπῶς ὡς οἷόντε ἀνεγερθὲν τὸ Ἀρχαιολογικὸν ἡμῶν Μουσεῖον. τῆς πρὸ αὐτοῦ πλατείας μετατραπείσης εἰς κῆπον ἄξιον θέας, κατέστη οὐ μόνον νέος ἄλλος καὶ ἀρχαιοπρεπὴς κόσμος τῆς πρωτευούσης τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ ἱερὸν τέμενος, ἐν ᾧ περισυλλεγέντες ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλληνίδος γῆς θησαυροὶ τῆς ἀρχαίας τέχνης τῶν προγόνων ἡμῶν πρόκεινται εἰς λατρείαν καὶ θαυμασμὸν ἡμῶν τε, τῶν ἀπογόνων αὐτῶν καὶ παντὸς ἀλλοδαποῦ, ἐρχομένου εἰς προσκύνησιν τῶν προϊόντων τοῦ δημιουργικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ τῶν Ἑλλήνων πνεύματος, ὅπερ πρῶτον ἀρθὲν εἰς τὰ ὕψη τοῦ ἐπιστητοῦ καλοῦ ἐπλήρωσε τὴν Ἑλλάδα ἔργων ἀνεφίκτου τελειότητος ἐν πᾶσι τοῖς εἴδεσι τοῦ καλοῦ καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ γλυπτικῇ. Ἐν πρώτοις ἐγκατέστησαν ἐν τῷ Μουσείῳ τὰ ἀτάκτως ἄλλοτε τῇ δε κἀκεῖσε διεσπαρμένα ἀφ' ὅτου τὸ Ἑλληνικὸν ἱδρύθη Βασίλειον, οἷον ἐν τῇ Ἀκροπόλει, ἐν τῷ Θησείῳ, ἐν τῷ Πύργῳ τῶν Ἀνέμων, ἐν τῇ καλουμένῃ Στοᾷ τοῦ Ἀδριανοῦ, καὶ τὰ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος κείμενα ἀρχαῖα, ἅτινα συλλεγέντα ἀπετέλεσαν σπουδαιοτάτην συλλογὴν τοῦ Μουσείου. Ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν δὲ ἔκτοτε περίπου προστιθεμένων νέων εὑρημάτων ἐκ τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν ἐνεργουμένων ἀνασκαφῶν, ἢ ἐξ ἀγορᾶς ἀρχαιοτήτων παρ' ἰδιωτῶν προῆλθε τὸ Μουσεῖον εἰς ὃ εὑρίσκεται νῦν σημεῖον, πλουσιώτερον, ἐν πολλοῖς, τῶν πρωτίστων Μουσείων τῆς Ἑσπερίας Εὐρώπης.

Ἀπὸ ἐτῶν δὲ τυγχάνων ἐν τῷ Μουσείῳ ἔφορος τῆς Συλλογῆς τῶν Γλυπτῶν, ἐθεώρησα ἐπιτακτικὸν καθῆκον μου νὰ προβῶ εἰς τὴν σύνταξιν καὶ ἔκδοσιν πλήρους καταλόγου τῶν Γλυπτῶν εἰς χιλιάδας ἤδη ἀριθμουμένων, ὡς οἷόν τε σαφῶς καὶ πλήρως. ἑρμηνεύοντος τὰ περιγραφόμενα, ἀλλ' ἅμα καὶ συντόμως πρὸς χρῆσιν ἐπιστημόνων τε καὶ ἰδιωτῶν Τοσοῦτο δὲ μᾶλλον ἦν τὸ πρᾶγμα ἀναγκαῖον, ὅσον ἤδη ὁ ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων Π. Καββαδίου συνταχθεὶς *Κατάλογος τῶν Γλυπτῶν* πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν, εἰ καὶ μετὰ πολλῆς λεπτομερείας ἐν τοῖς πλείστοις καὶ τῆς ἀπαιτουμένης ἐπιστασίας γενόμενος, περιλαμβάνει μόνον τὰ ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 1—1044 ἀρ-

χαῖα, ἐν ᾧ σήμερον τὰ παντὸς εἴδους γλυπτὰ ὑπερβαίνουσι τὰς πέντε χιλιάδας, ἐξ ὧν ἡμεῖς μόνον μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ 2725 περιλαμβάνομεν νῦν, ὅσα δηλ. εἶναι ἐκτεθειμένα ἐν ταῖς αἰθούσαις, σκοποῦντες βραδύτερον νὰ προβῶμεν καὶ εἰς τὴν ἔκδοσιν Καταλόγου τῶν ἐν ταῖς ἀποθήκαις ἐναποκειμένων. Εἰς τοῦτο προέβημεν διότι καὶ ὁ ὑφ' ἡμῶν ἐν ἔτει 1896 ἐκδοθεὶς κατάλογος τῆς Συλλογῆς τῶν Γλυπτῶν, λίαν ἄλλως τε ἐπίτομος καὶ σύντομος, δὲν ἐξικνεῖται πέραν τοῦ ἀριθμοῦ 1602. Μόνον λοιπὸν ἐπαρκὲς ἐπιστημονικὸν βοήθημα τοῖς ἐπιθυμοῦσι νὰ σπουδάσωσιν εὐρύτερον τὰ γλυπτὰ τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν Μουσείου ἀπέμενεν μέχρι τοῦδε ὁ τοῦ Π. Καββαδίου Κατάλογος, καὶ οὗτος ἐξαντληθείς, ἐν ᾧ οἱ ξένοι ἐπιστήμονες προλαβόντες ἐξέδωκαν πλεῖστα ὅσα σοφὰ καὶ δόκιμα συγγράμματα προωρισμένα εἰς μελέτην τῶν ἐν τῷ ἡμετέρῳ Μουσείῳ Γλυπτῶν.

'Εν τῇ συντάξει τοῦ ἔργου ἡμῶν τούτου, δὲν ὠκνήσαμεν νὰ συμβουλευθῶμεν πάντα τὰ ὁπωσδήποτε ὑπὸ ἡμετέρων τε καὶ ξένων περὶ τῶν κειμηλίων τοῦ 'Εθνικοῦ ἡμῶν Μουσείου γραφέντα, ὡς καὶ χειρογράφους πηγὰς τοῦ συγγράμματος τοῦ Conze Attische Grabreliefs εὐμενῶς παρασχόντος ἡμῖν αὐτὰς ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Brueckner τοῦ μέλλοντος νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ. Πολλάκις δ' ἠναγκάσθημεν νὰ προσφύγωμεν εἰς τὴν βοήθειαν σπουδαιοτάτων ἔργων καὶ διατριβῶν γεγραμμένων ὑπ' ἀνδρῶν τὰ σκῆπτρα ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐπιστήμῃ κατεχόντων, οἷα εἰσὶ τὸ τοῦ G. Perrot, Histoire de l'art, τὸ τοῦ M. Collignon Histoire de la Sculpture, τὸ τοῦ A. Furtwaengler Meisterwerke, τὸ τοῦ Conze Attische Grabreliefs, τὸ τοῦ Robert Sarkophag-Reliefs τὸ τοῦ P. Wolters Bausteine τὸ τοῦ Brueckner Ornament und Form der attischen Grabstellen, τὸ τοῦ Σβορώνου, τὸ *'Εθνικὸν 'Αρχαιολ. Μουσεῖον* τὸ τοῦ Sybel, Katalog der Skulpturen, καὶ πλείστων ἄλλων ὧν ἀναφέρομεν ἐν τῇ σχετικῇ ἑκάστῳ ἀντικειμένῳ βιβλιογραφίᾳ. Μεγάλην ὅμως εὕρομεν δυσχέρειαν ὡς πρὸς τὴν ἀναγραφὴν τῆς προελεύσεως τῶν γλυπτῶν, μὴ ὑπάρχοντος τελείου εὑρετηρίου ἐν τῷ Μουσείῳ. Πᾶσαν ὅμως δυνατὴν ἐπιμέλειαν καὶ προσοχὴν καταβαλόντες ἐν τῇ συντάξει τοῦ Καταλόγου ἡμῶν τούτου καὶ ἐλπίζοντες ὅτι ἐν ἐπαγωγῷ ἅμα συντομίᾳ καὶ ἐπιστημονικῇ ἀκριβείᾳ θέλει ἀποβῇ πολύτιμον καὶ εὔχρηστον βοήθημα εἰς τοὺς πολυπληθεῖς τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν Μουσείου ἐπισκέπτας, παραδίδομεν αὐτὸ εἰς τὴν δημοσιότητα εὐχόμενοι ὅπως ἄλλοι μετὰ μείζονος ἐπιτυχίας χωρήσωσιν εἰς τὸ ἔργον, συμπληροῦντες τὰ ἐλλείποντα καὶ παραλειφθέντα.

'Εν 'Αθήναις τῇ 10 'Ιουνίου 1907

Π. ΚΑΣΤΡΙΩΤΗΣ
"Εφορος τῆς Συλλογῆς τῶν Γλυπτῶν

Σημ. 'Εν τῇ ἀναγραφῇ τῶν Γλυπτῶν παραλείπομεν νὰ ἀναφέρωμεν τὰ πεντελησίου μαρμάρου, ἅπερ εἰσὶ τὰ πλεῖστα, ἀναγράφοντες μόνον τὰ λοιπὰ εἴδη μαρμάρων, οἷον Νάξιον Πάριον κ.τ.λ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Πριν ἐπιληφθῶ τῆς κατ' ἀριθμὸν ἀναγραφῆς τῶν ἐν τῷ Ἐθνικῷ ἡμῶν Μουσείῳ ἀρχαιοτήτων ἐθεώρησα σκόπιμον νὰ εἴπω τινὰ ἐν ὀλίγοις περὶ τῆς ἀρχαίας τέχνης, ἵνα οὕτω δυνηθῇ ὁ ἐπισκέπτης τῶν ἐν αὐτῷ ἔργων νὰ μορφώσῃ ἰδέαν τινὰ περὶ τῶν διαφόρων περιόδων τῆς ἑλληνικῆς καλλιτεχνίας ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως μέχρι τῶν ἐσχάτων χρόνων τῆς παρακμῆς αὐτῆς, ἧς ἔργα περικλείει ἡ συλλογὴ τῶν γλυπτῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου.

Τὴν Ἑλληνικὴν τέχνην δυνάμεθα νὰ διαιρέσωμεν εἰς πέντε μεγάλας περιόδους. ά. εἰς τὴν *Προελληνικήν*, β'. εἰς τὴν *ἀρχαϊκήν*, γ'. εἰς τὴν *τελειοποιηθεῖσαν καὶ ἀκμάζουσαν*, δ'., εἰς τὴν παρακμάζουσαν καὶ ε'. εἰς τὴν *ἑλληνορωμαϊκήν*.

Ἡ μὲν προελληνικὴ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ 14 περίπου π Χ. αἰῶνος καὶ ἐκτείνεται μέχρι τῆς ἱδρύσεως τῶν Ὀλυμπιάδων ἤτοι μέχρι τοῦ 776 π. Χ. Κατὰ ταύτην οἱ Ἕλληνες κατεσκεύαζον ἁπλᾶ τινα ἔργα καὶ ἄξεστα, ὡς πάντες οἱ πρωτόγονοι λαοὶ οὔπω ἔχοντες τὴν δύναμιν τοῦ ἀναπτύξαι τὴν τέχνην. Κατὰ πρῶτον ἐκ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἐπιμιξίας τῶν λαῶν καὶ ἰδίως τῶν τῆς Ἀσίας πρωϊμώτατα ἀναπτυχθέντων, παρέλαβον ἀμέσως διὰ τῶν εἰς Ἑλλάδα ἐποίκων, ἢ ἐμμέσως διὰ τῶν θαλασσοπόρων Φοινίκων, τὰ σκεύη, τὰ ὅπλα, τοὺς τάπητας, τὰ εἰδώλια τῶν θεῶν καὶ λοιπά. Ἀλλὰ πρὶν εἰσέλθῃ ἡ τέχνη εἰς τὴν κυρίως Ἑλλάδα διῆλθε διὰ σταθμῶν διαμέσων, διὰ τῆς Κύπρου τῆς Κρήτης. τῶν Κυκλάδων καὶ εἶτα ἔφθασεν εἰς Ἀττικὴν (τὰ Σπάτα, τὸν Θορικόν, τὸ Μενίδι) εἶτα εἰς Βοιωτίαν (τὸν Ὀρχομενὸν τῶν Μινυῶν) εἰς τὴν Θεσσαλίαν (τὸ Διμίνι, τὸ Σέσκλον) καὶ τέλος εἰς τὴν Ἀργολικὴν (τὰς Μυκήνας, τὴν Τίρυνθα, τὸ Ἄργος), ὅπου ἀνεσκάφησαν οἱ πρῶτοι τῆς περιόδου ταύτης τάφοι ὑπὸ τοῦ Σχλῆμαν καὶ ἀνευρέθησαν ἔργα πρωτογόνου τέχνης φέροντα τὸν ἀσιατικὸν χαρακτῆρα, ἅτε προϊόντα μιμήσεως τῆς Ἀσιατικῆς τέχνης ὄντα (τοῦ λεγομένου Μυκηναϊκοῦ, Θεσσαλικοῦ ἢ Κυκλαδικοῦ πολιτισμοῦ). Τῆς τέχνης ταύτης προϊόντα εἶναι γεωμετρικὰ σχήματα, ῥόδακες, ἕλικες, ταινίαι, μαίανδροι, ἀνθρώπων τε καὶ ζώων μορφαί, ὡς ἰχνογραφικὴ ἐργασία παιδὸς ἀπείρου, ἅπερ ἐφήρμοζον εἰς διακόσμησιν ἔγχρωμον ναῶν, τοίχων, ἀνακτόρων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Ἡ δὲ *ἀρχαϊκὴ περίοδος* ἄρχεται ἀπὸ τοῦ 776 π. Χ· καὶ λήγει τῷ 473 μετὰ τὰ Μηδικά. Κατ' αὐτὴν διὰ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων καὶ τῶν καταστροφῶν, ἄρχεται ἡ τέχνη νὰ ἀναπτύσσηται ὁσημέραι συνῳδὰ πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὸν Ἐθνικὸν τῶν Ἑλλήνων χαρακτῆρα, τηρήσασα ὅμως καὶ μικρὸν τὸν τύπον τῆς ἐξ Ἀσίας καταγωγῆς αὐτῆς. Τὰ ἔργα τῆς περιόδου ταύτης καλοῦνται *ἀρχαϊκὰ* καὶ ἔχουσι γενικὰ γνωρίσματα, τὴν διάπλασιν τοῦ σώματος τελειοτέραν, ἀλλὰ τὰ χείλη εἶναι τόσον συνεσπασμένα, ὥστε παράγουσι τυπικόν τι μειδίαμα, οἱ πόδες πατοῦσι δι' ὅλων τῶν πελμάτων, τὸ ἱμάτιον εἶναι προσπεφυκὸς τῷ σώματι, ἡ κόμη καὶ ὁ πώγων ἀποτελεῖται ἐκ παραλλήλων κανονικῶν γραμμῶν, καὶ οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες ἐφάπτονται ἀλλήλων. Τῶν ἔργων τούτων διακρίνομέν τινα ποιηθέντα ἐν ὑστέροις χρόνοις κατ' ἀπομίμησιν αὐτῶν καὶ ταῦτα πρὸς διάκρισιν καλοῦνται *ἀρχαΐζοντα*.

Ἡ δὲ περίοδος τῆς ἀκμῆς τῆς τέχνης ἄρχεται ἀπὸ τοῦ 473-322 π.χ. Κατ'

αὐτὴν ἡ ἀρχαϊκὴ τέχνη ἀεὶ τελειοποιουμένη ἔφθασεν εἰς τὸ ὑπέρτατον αὐτῆς ὕψος ἰδίως ἐν Ἀθήναις καὶ εἶτα ἐν Πελοποννήσῳ. Χαρακτηριστικὸν αὐτῆς εἶναι ἡ ἀνατομικὴ τελειοποίησις καὶ ἡ ἰδανικὴ παράστασις. Τὸ σῶμα ἐπλάσσετο φυσικῶς καὶ ἐλεύθερον πάσης σκληρότητος καὶ τύπου, αἱ πτυχαὶ ἐσχηματίζοντο συμφώνως πρὸς τὸ ὕφασμα καὶ τὸν τρόπον τῆς καταπτώσεως, τὴν κίνησιν ἢ ἠρεμίαν τοῦ γλυπτοῦ, ὃ ἐξήρχετο ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ καλλιτέχνου τελείου κατὰ πάντα. Τῆς τέχνης κατάρχει ἡ *Ἀρχαία Ἀττικὴ Σχολή*, ἧς ἡγέτης ὁ Φειδίας καὶ ἡ νεωτέρα, ἧς εἰσηγητὴς ὁ Σκόπας καὶ ὁ Πραξιτέλης, παριστῶντες τὸ ὕψιστον κάλλος τῶν μορφῶν ἐκφραστικῶς, ἤτοι προσδίδοντες αὐταῖς τὴν χαράν, τὴν λύπην, τὸν οἶκτον, τὸν ῥεμβασμόν, τὴν ὁρμὴν καὶ λοιπά. Ἔργα αὐτῆς εἶναι τὰ πλαστικὰ τοῦ Παρθενῶνος, τὰ ἔργα τοῦ Σκόπα καὶ Πραξιτέλους (ὁ Ἑρμῆς τῆς Ὀλυμπίας καὶ τὰ ἔργα τῆς Πελοποννησιακῆς Σχολῆς τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Σικυῶνος) ἀντιπροσωπευόμενα ὑπὸ τοῦ Πολυκλείτου καὶ Λυσίππου.

Ἡ δὲ *παρακμάζουσα τέχνη* ἄρχεται ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου 323 καὶ λήγει μετὰ τῆς ὑποταγῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς Ῥωμαίους τῷ 146 π. χ. Κατ' αὐτὴν ἡ ἀνεφίκτου τελειότητος καὶ κάλλους ἑλληνικὴ τέχνη κατὰ νόμον τῆς ἀκμῆς καὶ παρακμῆς τῶν τοῦ κόσμου πραγμάτων μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐξέπιπτε καὶ ἀπετέλεσε τὴν λεγομένην *Ἀλεξανδρινὴν τέχνην*, ἥτις καὶ πραγματικὴ (realistique) ἀπεκλήθη διότι, εἰ καὶ κατ' ἀρχὰς παρήγαγεν ἔργα τέχνης ἀξιολόγου, εἶτα ἐχάραξεν ἰδίαν ὁδὸν διὰ τοῦ ὑπερφυσικοῦ καὶ κολοσσιαίου, ὃ σκοπὸν εἶχε νὰ ἐμποιήσῃ ἐπιβολὴν καὶ ἔκπληξιν τῷ θεατῇ διὰ τῆς παραστάσεως ἰσχυροτάτων ψυχικῶν παθῶν καὶ μεγαλείου τοῦ ὑπερμεγέθους. Ἤκμασε κυρίως ἐν Περγάμῳ καὶ Ῥόδῳ καὶ παρήγαγεν ἔργα προωρισμένα νὰ ἐκπλήττωσι μᾶλλον διὰ τῶν πολυμόρφων συμπλεγμάτων καὶ τῆς πολυτελείας. Καὶ τέλος ἡ *ἑλληνορωμαϊκὴ* περίοδος ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ 146 καὶ λήγουσα κατὰ τὸν Δ' μ. χ. αἰῶνα. Αὕτη τοῦτο ἔχει τὸ χαρακτηριστικὸν ὅτι ἀντὶ νὰ ἐπινοῇ ἔργα ἴδια περιωρίζετο εἰς τὴν ἀντιγραφὴν ἔργων τῶν προηγουμένων ἐποχῶν, καὶ τότε ἱδρύθη ἡ *νέα Ἀττικὴ Σχολὴ* διὰ τῆς εἰς Ῥώμην μεταβάσεως πολλῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τοῦ τοῖς Ῥωμαίοις ὑποταγθέντος ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κόσμου. Μετὰ τὴν κατάλυσιν ὅμως τῆς δημοκρατίας τῆς Ῥώμης, ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων, 31 μ. χ μέχρι τοῦ Δ' αἰῶνος ἐγένετο ὑπηρετικὴ τοῦ βίου τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἀνδριάντες εἰκονικοί, στῆλαι, θριαμβευτικὰ τόξα, ἀνάγλυφα τῶν κατορθωμάτων αὐτῶν τε καὶ τῶν στρατηγῶν αὐτῶν κατήντησεν οὕτως εἰπεῖν χειρωνακτικὴ καὶ βιομηχανικὴ ἐργασία ἔν τε τῇ κυρίως Ἑλλάδι καὶ ἐν Ἰταλίᾳ. Ἔργα τῆς τέχνης ταύτης κατεσκευάζοντο φυσικοῦ μεγέθους ἀνδριάντος ἔχοντες τὴν κεφαλὴν ἔνθετον, τὰ ἐπιτάφια ἀνάγλυφα, κατασκευαζόμενα ἐν πολυαρίθμοις ἐργαστηρίοις καὶ ἐπωλοῦντο εἰς τὸν ζητήσοντα ὡς συμβαίνει καὶ σήμερον. Αὕτη εἶναι ἡ τελευταία περίοδος τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, ἡ τῆς παρακμῆς, ἣν συνέχισεν εἶτα ἡ *Βυζαντιακὴ τέχνη*.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΤΩΝ ΓΛΥΠΤΩΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΑΡΧ. ΜΟΥΣΕΙΟΥ

Α'. ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΡΧΑΪΚΗ.

1. Ξοανόμορφον ἄγαλμα Ἀρτέμιδος τοῦ Ζ'. π. Χ. αἰῶνος εὑρεθὲν ἐν Δήλῳ ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς τῷ 1878 καὶ ἔχον τὸν τύπον τῶν ἀρχετύπων ξοάνων, (τῶν ἐκ ξύλου κατασκευασμένων), ἅτινα ἐλάτρευον οἱ Ἕλληνες, ἀποδίδοντες εἰς αὐτὰ θείαν καταγωγήν.

Ὁ τύπος οὗτος ἦτο ἡμῖν μέχρι τοῦδε γνωστὸς μόνον διὰ τῶν ἐπὶ τῶν ἀγγείων παραστάσεων καὶ ἐπὶ νομισμάτων.

Τὸ ἄγαλμα εἶναι ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων ἐκ μαρμάρου ἔργων ἐξ ὅσων οἱ Ἕλληνες εἰργάσθησαν, ἔχει σχῆμα πρὸς τὰ ἄνω ἐλλειψοειδοῦς στήλης. Ἡ κόμη κεχωρισμένη κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς πίπτει ἑκατέρωθεν ἐπὶ τῶν ὤμων εἰς κανονικοὺς πλοκάμους, ὄπισθεν δὲ συμπαγής, ὅλως ἀκατέργαστος. Φέρει ποδήρη καὶ ἐζωσμένον χιτῶνα, ἀποτελοῦντα ἓν ὅλον μετὰ τοῦ σώματος, κατὰ μῆκος τοῦ ὁποίου ἔχει τὰς χεῖρας καθειμένας καὶ προσπεφυκυίας αὐτῷ. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς θὰ ἐκράτει τι, ὡς φαίνεται, ἐξ ὧν σχηματίζουσιν οἱ δάκτυλοι ὀπῶν. Ἡ ζώνη χωρίζει τὸ σῶμα εἰς δύο ἄνισα μέρη, ὧν τὸ κάτω ἥμισυ εἶναι στρογγύλον, χωρὶς νὰ διακρίνηται διὰ πτυχῆς τινος τὸ ἐπ' αὐτοῦ ἔνδυμα.

Κατὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον τοῦ σώματος ὑπὸ τὴν χεῖρα ὑπάρχει ἔμμετρος ἀρχαιοτάτη βουστροφηδὸν κεχαραγμένη ἐπιγραφὴ δηλοῦσα, ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο ἀφιερώθη τῇ Ἀρτέμιδι ὑπὸ Νικάνδρης, γυναικὸς Ναξίας. Τινὲς ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ ἄγαλμα παριστᾷ αὐτὴν τὴν Νικάνδρην, πιθανώτερον ὅμως φαίνεται ὅτι εἶναι εἰκὼν αὐτῆς τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος. Ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει ὧδε:

Νικάνδϙη μ' ἀνέθεκεν (ἑ)κηβολοι ἰοχεαίϙηι
Κόϙη Δεινοδίκεο τõ Ναξίο, ἔξοχος ἀλλέον,
Δεινομένεος δὲ κασιγνέτη, Φϙάξου δ' ἄλοχος μ(ήν)

ὕψ. 1,75, μετὰ τοῦ βάθρου 2,00 μέτρ. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Ὅμοια ἀγάλματα τοῦ τύπου τούτου εὑρέθησαν πολλαχοῦ τῆς Ἑλ-

λάδος, ὡς ἐν Βοιωτίᾳ, Ἐλευσῖνι, Ὀλυμπίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ. πρβλ. ἀριθμ. 2, 3, 4, 5. κτλ.

B. C. H. 1879. pl. I. — III, p. 101. — Perrot Chipiez VIII, p. 148. Collignon Histoire de la Sculpture 1, P. 120.— Brunn Bruckmann 57. ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 4.

2. Ξοανόμορφον ἄγαλμα ἱστάμενον τοῦ τύπου τοῦ ἀριθμ. 1, ἐκ πωρίνου λίθου φυσικοῦ μεγέθους, ὕψους 1,45 εὑρεθὲν ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς. Ἐλλιπὲς τὴν κεφαλήν, τὰς χεῖρας, τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος μέχρι τῶν γονάτων μέρος, γύψῳ συμπληρωθέν, ὡς καὶ τὸ δεξιὸν κάτω μέρος τὸ ἀπὸ τοῦ γόνατος μέχρι τοῦ ποδὸς ἔφερε ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ὅλον τι μετὰ τοῦ σώματος ἀποτελοῦντα καὶ ζώνῃ κατὰ τὴν ὀσφὺν ἐζωσμένον. Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι ἡ ὄπισθεν καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους καταπίπτουσα κόμη, ἥτις εἶναι διατεταγμένη εἰς πλοκάμους οὐχὶ καθέτους, ἀλλ' ὁριζοντίους· καὶ τοῦτο εἶναι ἴδιον τῆς ἀρχαϊκῆς ἐποχῆς.

Κάτω σῴζει τὴν ἑξῆς ἐλλιπῆ βουστροφηδὸν γεγραμμένην ἐπιγραφήν:

. , ρον ἀνέθεκε τõι Ἀπό(λ)
λονι τõι Πτοϊεῖ
. . . οτος εποιϜεσε

Ἀτυχῶς τὸ ἐν αὐτῇ σημειούμενον ὄνομα τοῦ ποιήσαντος τεχνίτου δὲν διεσώθη, ἢ μόνον τὰ τελευταῖα γράμματα. Κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν διεκρίνοντο ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς ἴχνη χρωματισμοῦ.

Ἀρχ. Δελτίον 1885 σ. 15.— B. C. H. 1886 πίν. VII.— Collignon Histoire de la Sculpture I, σ. 123. Perrot - Chipiez 8. σ. 147.

4. Γυναικεῖον ἀγαλμάτιον ξοανόμορφον (τοῦ ἀριθ. 1 καὶ 2 τύπου) εὑρεθὲν ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς. ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ ἄκροι πόδες (ὕψ. 0,42). Αἱ χεῖρες καθειμέναι κατὰ τὰ πλάγια τοῦ σώματος καὶ αὐτῷ προσφυεῖς. Ἡ κόμη καταπίπτει ὄπισθεν συμπαγής, ἔμπροσθεν δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων εἰς δύο ἑκατέρωθεν κυλινδροειδεῖς βοστρύχους.

Collignon Histoire de la Sculpt. gr.I. p. 123.

5. Γυναικεῖον ἀγαλμάτιον τοῦ τύπου τῶν ξοανομόρφων, πρβλ. ἀριθ. 1, 2 καὶ 4 εὑρεθὲν ἐν Ἐλευσῖνι. Ἐλλείπουσιν αἱ χεῖρες καὶ οἱ ἄκροι πόδες, ὕψ. 0,28. Τέχνης ὀλίγον προηγμένης. Φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Παράδοξος φαίνεται ἡ διάταξις τοῦ ἱματίου ὡς καὶ αἱ ὑπὸ τὴν ζώνην κατερχόμεναι ταινίαι. Ἡ ἀριστ. χεὶρ ἦν καθειμένη, ἡ δὲ δεξιὰ ἐκάμπτετο κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ θὰ ἐκράτει τι. Ἡ κόμη κατὰ τὸν συνήθη τρόπον ἐν τῇ ἀρχαϊκῇ τέχνῃ διατεταγμένη διασῴζει ἱκανὰ ἴχνη χρωματισμοῦ.

Ἐφημ. Ἀρχ. 1884 πιν. 8. 1 καὶ 1α σ. 179.

Collignon Histoire de la Sculpture I,p. 122.—Lechat p. 115.

6. Ἀρχαϊκώτατον ἄγαλμα γυναικεῖον καθήμενον ἐπὶ θρόνου εὑρεθὲν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ καὶ αἱ ἄκραι χεῖρες ὕψ. 0,96. Διακρίνεται ποδήρης χιτὼν στενῶς πρὸς τὸ ἄμορφον σῶμα προστεταμένος. Ἐκτὸς τούτου καὶ πτυχαί τινες διὰ χρώματος δεδηλωμέναι διεκρίνοντο πρότερον, αἵτινες νῦν ἐξηλείφθησαν. Ὁμοιάζει πρὸς τὰ ἐν Μιλήτῳ εὑρεθέντα ἀγάλματα τὰ ἀνακείμενα ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μουσείῳ, ἀλλ' εἶναι κατὰ πολὺ ἀτεχνότερον. Ἐν τῇ πλίνθῳ τοῦ ἀγάλματος ἀναγινώσκεται ἐν ἀρχαϊκοῖς γράμμασι τὸ ὄνομα τῆς εἰκονιζομένης, ὡς φαίνεται, γυναικὸς Ἀγεμὼ ἢ Ἀγεσώ, πιθανώτερον ὅμως ὅτι παρίστανε θεάν τινα ἐπιχώριον τῆς Ἀρκαδίας, τὸ δὲ Ἀγεμὼ (=Ἡγεμόνη ;), ἐπίθετον ἦν τῆς Ἀρτέμιδος ἥτις ἐλατρεύετο ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Ἐφημ. Ἀρχ. 1874 πιν. 71—Sybel 22—Mitth. 1879 σ.131 Perrot—Chipiez VIII, p. 448.—Brunn-Bruckmann 144.

7—7α. Δύο τεμάχια ἀρχαϊκοῦ ἀγάλματος καθημένου τοῦ αὐτοῦ τύπου, οἵου τὸ ἄγαλμα 6, εὑρεθέντα ἐν ταῖς περὶ τὸ Δίπυλον ἀνασκαφαῖς.

Sybel 23—24.—Ἐφημ. Ἀρχ. 1874 σ. 480.—Conze. Grabr. 5.

8. Ἄγαλμα ἀρχαϊκὸν παριστῶν γυμνὸν νεανίαν, ὄρθιον ἱστάμενον, ὕψ. 1,24, εὑρεθὲν ἐν Θήρᾳ παρά τι ἀρχαῖον νεκροταφεῖον. Ἡ κεφαλὴ ἦν ἐν κεχωρισμένῳ τεμαχίῳ εἰργασμένη καὶ συνεδέετο διὰ σιδήρου μετὰ τοῦ κορμοῦ. Ἐλλείπουσιν οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων καὶ μέρος τοῦ λαιμοῦ, ὃ εἶναι γύψῳ συμπεπληρωμένον. Μάρμαρον Νάξιον.

Ὁ νεανίας ἐκ τοῦ τύπου τῶν ἀγαλμάτων τῶν καλουμένων Ἀπολ-

λώνων ὤν, ἵσταται ὄρθιος καὶ ἔχει τὰς χεῖρας καθειμένας καὶ τῷ σώματι συγκεκολλημένας. Ἐκ τῶν ποδῶν ὁ ἀριστ. ἦν ὅπως γνωρίζομεν ἐξ ἄλλων ἀγαλμάτων τοῦ αὐτοῦ τύπου προβεβλημένος, τὸ βάρος ὅμως τοῦ σώματος θὰ ἐστηρίζετο ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ πέλματος ἀμφοτέρων τῶν ποδῶν, εἰ καὶ τοῦτο δὲν εἶναι φυσικόν. Ἐκ τῶν δακτύλων συγκεκλεισμένων, ὁ ἀντίχειρ παρίσταται κατ' ἐνώπιον. Πάντα ταῦτα ἐπαναλαμβανόμενα πιστῶς ἐπὶ τῶν ἤδη πολυαρίθμων παραδειγμάτων τοῦ αὐτοῦ τύπου ἀποδεικνύουσιν ἐναργῶς, ὅτι ὁ τρόπος οὗτος τῆς παραστάσεως τοῦ νεανικοῦ σώματος προῆλθεν ἐξ Αἰγύπτου, ὅπου κοινότατα εἶναι τὰ ἀγάλματα, τὰ παρουσιάζοντα ἀκριβῶς τὰς αὐτὰς ἰδιότητας. Ὅμως οἱ Ἕλληνες εὐθὺς ὡς παρέλαβον τὸν τύπον ἤρχισαν νὰ τελειοποιῶσιν αὐτόν, ἀφαιρέσαντες τὸ σύνηθες παρὰ τοῖς Αἰγυπτ. ἀγάλμασι στήριγμα τῶν νώτων, καὶ ἐντελῶς γυμνὸν τὸ σῶμα παριστῶντες. Μετὰ ταῦτα προέβησαν ἀόκνως ἐργαζόμενοι εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος εἰς μείζονα τελειοποίησιν ὥστε νὰ ἀπαλλαγῶσιν ἐντελῶς ἀπὸ τῆς παραληφθείσης αἰγυπτιακῆς ἀκαμψίας καὶ νεκρότητος τῶν μορφῶν.

Κατὰ τὴν εὕρεσιν τῶν πρώτων τοιούτου εἴδους ἀγαλμάτων ἐπίστευσάν τινες ὅτι παριστῶσιν Ἀπόλλωνα, διὰ τὴν νεανικὴν μορφὴν καὶ τὴν μακρὰν κόμην, ὅμως τινὰ εὑρέθησαν ἐν νεκροταφείοις, ὅτε πρέπει νὰ εἶναι ἐπιτάφια ἀγάλματα, ὅπως τὸ προκείμενον ἐκ Θήρας, τὸ ἐν Μονάχῳ ἐκ Τενέας καὶ τελευταίως τὸ ἐξ Ἀττικῆς (Καλυβίων Κουβαρᾶ) (ἀριθμ. 1906). Παρὰ ταῦτα τὰ εὑρισκόμενα ἐν ἱεροῖς τοῦ Ἀπόλλωνος παριστῶσιν ἀναμφιβόλως τὸν αὐτὸν θεόν, ὅπως τὰ ἐκ Πτώου προερχόμενα ἀγάλματα τοῦ ἡμετέρου Μουσείου (ἀριθμ. 10, 11, 12, 20). Ἀλλὰ καὶ ἀθληταὶ παρίσταντο οὕτω. (Παυσαν. VIII, 40, 1). Ὀρθῶς διὰ ταῦτα δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι ταῦτα εἶναι ὁ πρῶτος ἐκ μαρμάρου τύπος τοῦ γυμνοῦ ἀνδρικοῦ σώματος, *παρίστων δηλαδή, κατὰ τὰς ἑκάστοτε ἀνάγκας αὐτῶν*, ἄλλοτε *θεοὺς* καὶ ἄλλοτε *θνητούς*. Προκειμένου π. χ. περὶ τοῦ παρόντος ἀγάλματος εὑρεθέντος παρὰ τάφοις ἀρχαίοις, δυνάμεθα ἀσφαλῶς νὰ συναγάγωμεν ὅτι παριστᾷ ἁπλοῦν τινα θνητόν.

Collignon Histoire de la Sculpture I, p. 132—Furtwaengler Meisterwerke s. 713—Perrot—Chipiez 8, p. 318 Sybel 1.-Wolters Bausteine 14. Mittheilungen, 1879 πιν. VI, 2. Brunn-Bruckmann 77.

9—14. Ἀγάλματα ἀρχαϊκὰ τοῦ τύπου τοῦ «*Ἀπόλλωνος*» εὑρεθέντα ἐν Βοιωτίᾳ (ἀριθμ. 9, 10, 11, 12). Τὸ ὑπ' ἀριθμ. 9 εὑρέθη ἐν Ὀρχομενῷ καὶ ἦν ἐπιτύμβιον θνητοῦ ἀνδρὸς (Brunn-Bruckmann 77α). Τὸ ὑπ' ἀριθμ. 10 εἶναι κατὰ τοῦτο ἀξιοσημείωτον, ὅτι ἐλά-

χιστα πάντων απομακρύνεται του αιγυπτιακού τύπου. Τὸ ὑπ' ἀριθμ. 12 εἶναι τέχνης ὀλίγον προηγμένης, τούτου ἐλλείπουσιν αἱ κνῆμαι. Τὸ ὑπ' ἀριθμ. 13 κολοσσιαῖος κορμὸς εὑρεθεὶς ἐν Μεγάροις, μοναδικὸς διὰ τὸ μέγεθος αὐτοῦ. Τὸ ὑπ' ἀριθμ. 14 ἡμιτελὲς ἐγκαταλειφθὲν ὑπὸ τοῦ τεχνίτου εὑρέθη ἐν Νάξῳ.

Collignon Hist. de la Sculpt. gr. I, p. 113—5—196. Perrot et Chipiez Hist. de l'Art 8, p. 508.—Furtwaengler. Meisterwerke σ. 713—Sybel 3-4—Wolters, Bausteine, 43. Brunn-Bruckmann 77 καὶ 12.

15. Ἀνδρικὴ κεφαλὴ ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθεῖσα ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτώου Ἀπόλλωνος ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς. Ἡ κεφαλὴ αὕτη εἶναι ἡ ἀρχαϊκωτάτη πασῶν τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ ὑπαρχουσῶν, αἱ παρειαὶ εἰσὶ καθέτως σχεδὸν ἀποτετμημέναι, τὸ κρανίον ἐπίπεδον καὶ τὰ ἄλλα ἐν γένει χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τοιαῦτα, ὥστε φαίνεται ὅτι ἐποιήθη κατ' ἀπομίμησιν τῆς παλαιᾶς ἐπὶ τοῦ ξύλου καὶ τοῦ μαλακοῦ πώρου τεχνουργίας.

Collignon Hist. de la Sculpt. gr. I, p. 116.—Perrot et Chipiez VIII' p. 508.—Ἀρχ. Δελτίον 1885, σ. 14, 14—B. C. H. 1886 πίν. V.—Journal of Hellenique Studies 1887 σ. 184.—Brunn Bruckmann 11.

16. Ἀνδρικὴ κεφαλὴ ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθεῖσα ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτώου Ἀπόλλωνος, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς. Μέγ θος ὀλίγον μικρότερον τοῦ φυσικοῦ, ὕψ. 0,15. Περίεργος εἶναι ὁ τρόπος τῆς πλουσίας αὐτῆς κομμώσεως· οἱ πλόκαμοι αὐτῆς κατήρχοντο οὐχὶ ἅπαντες κατὰ τὰ νῶτα ἀλλ' εἷς κατήρχετο ἑκατέρωθεν καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους, ὡς καὶ δύο πρὸ τῶν ὤτων καθήκοντες μέχρι τῆς σιαγόνος.

Ἀρχ. Δελτίον 1885 σ. 15, 16,-B. C. H. 1886 πίν. VII.

17. Γυναικεία κεφαλὴ ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθεῖσα ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτώου Ἀπόλλωνος ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς, μέγεθος ὀλίγον μικρότερον τοῦ φυσικοῦ ὕψ. 0,11. Ἡ κεφαλὴ αὕτη ὁμοιάζει πρὸς τὰς τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθέντων πολλῶν γυναικείων ἀρχαϊκῶν ἀγαλμάτων, ἔχουσα τὰς αὐτὰς τοῦ προσώπου μορφὰς καὶ τὴν διάθεσιν τῆς κόμης, ῥόδακα ἐν τοῖς ἐνωτίοις καὶ

μαίανδρον ἐν τῷ περὶ τὴν κόμην διαδήματι. Ἐν τῷ λαιμῷ σῴζεται σιδηροῦς ἧλος πρὸς σύνδεσιν αὐτῆς μετὰ τοῦ κορμοῦ.

Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 8, 14.—B. C. H. 1887, πίν. VII.

18—19. Ἀνδρικαὶ κεφαλαὶ ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθεῖσαι ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς, περίεργοι κυρίως διὰ τὴν κόμμωσιν. Εἶναι πεποιημέναι, ἡ μὲν ἐκ πώρου λίθου, ἡ δὲ ἐκ Ναξίου μαρμάρου.

Ἀρχ. Δελτίον 1886, σ. 9.

20. Ἄγαλμα ἀρχαϊκῆς τέχνης τοῦ τύπου τοῦ «Ἀπόλλωνος» (πρβλ. ἀριθ. 8) εὑρεθὲν ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς. Ἐλλείπουσιν οἱ βραχίονες κάτωθεν τῶν ὤμων καὶ οἱ πόδες, ὁ μὲν ἀριστ. μετὰ τοῦ μείζονος μέρους τοῦ μηροῦ, ὁ δὲ δεξιὸς ἀπὸ γόνατος περίπου Μάρμαρον πάριον. Κατὰ τὰ κάτω πλάγια τοῦ σώματος σῴζεται ἡ ἑξῆς ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή:

Πυθίας ho *κραιφ[ιεὺς*
καὶ Αἰσχρίον αν(ε)θέταν
Φ , . . .
Πτοι[εῖ; . . . *αργυ]ροτόχσοι*

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἄρα μανθάνομεν ὅτι τὸ ἄγαλμα ἀνέθηκαν τῷ Ἀπόλλωνι (ἀργυροτόξῳ) Πυθίας ὁ Ἀκραιφιεὺς καὶ Αἰσχρίων. Ἡ τέχνη τοῦ ἀγάλματος τούτου εἶνε ἱκανῶς προηγμένη καὶ δὲν ἔχει τὸ αὐστηρὸν τῶν ἄλλων ἀρχαϊκῶν ἔργων, ὡς π. χ. οἱ βραχίονες δὲν ἦσαν καθειμένοι κατὰ τὰ πλάγια τοῦ σώματος, ὡς ἐν τοῖς ἀγάλμασι 8—10, ἀλλὰ κεκαμμένοι κατὰ τὸν ἀγκῶνα. Ὁμοιάζει πρὸς τὸ ἐν Louvre χαλκοῦν ἄγαλμα Ἀπόλλωνος, τὸ καλούμενον Piombino, καὶ τὸν ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μουσείῳ Ἀπόλλωνα τοῦ Strangford.

Collignon Histoire de la Sculpture p. 315. Ἀρχ. Δελτίον 1885 σ. 14, 13 καὶ 1886 σ. 9, 15.—B.C.H. 1887 πίν. 13 καὶ 14 σ. 275.—Perrot Chipiez 8. σ. 300.- Brunn - Bruckmann 12.

21. Ἄγαλμα Νίκης ἀρχαϊκῆς τέχνης, μεγέθους ἐλάσσονος τοῦ φυσικοῦ ὑψ. 0, 90 εὑρεθὲν ἐν Δήλῳ ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς τῷ 1877. Ἐχρησίμευε πιθανῶς ὡς ἀκρωτήριον τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος. Εἶχε πτέρυγας εἰς τὰ νῶτα καὶ πτερύγια εἰς τοὺς πόδας, ὧν σῴζονται μόνον τὰ κατὰ τὴν ἔκφυσιν μέρη.

Ἡ Νίκη φέρει ἁπλουστάτην περιβολὴν ποδήρη κατὰ μέγα μέρος

προσκεκολλημένην ἐπὶ τοῦ σώματος καὶ περὶ τὴν ὀσφὺν ζώνη συνεσφιγμένην. Τὸ σχῆμα τοῦτο τῆς περιβολῆς καὶ ὁ τρόπος τῆς ἀμφιέσεως εἶναι ἡμῖν γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλων ἀρχαιοτάτων ἀττικῶν μνημείων. Διαφέρει ὅμως τῶν ἄλλων ὅτι τὸ ἀπὸ τῆς ζώνης κάτω μέρος τοῦ χιτῶνος εἶναι διατεταγμένον εἰς πτυχὰς ὡς καὶ τὸ ὄπισθεν μέρος. Φέρει ἐνώτια καὶ περιδέραιον καὶ στεφάνην ὑπὲρ τὴν κόμην. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο φαίνεται ὂν σπουδαῖον διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης, διότι ἐπὶ τοῦ ἐνεπιγράφου βάθρου (ἀριθ. 21α) ὅπερ πιθανώτατα ἀνῆκ τῷ ἀγάλματι τούτῳ ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα τοῦ ποιήσαντος τεχνίτου, Ἀρχέρμου τοῦ Χίου, ὅστις εἶναι πρῶτος κατὰ τὴν παράδοσιν, ὅστις ἐποίησε τὴν Νίκην πτερωτήν.

Collignon Hirtoire de la Sculpture gr. I, p. 134α. — Perrot Chipiez VIII, p. 229.— Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 4, 2.— B. C.H.1876 σ. 393 πίν. VI. καὶ VII.— Brunn—Bruckmann 36.

21α. Ἐνεπίγραφον βάθρον ἀνῆκον πιθανώτατα τῷ ὑπ' ἀριθ. 21 ἀγάλματι. Ἡ ἐπιγραφὴ ὡς συμπληροῦται ἀναγινώσκεται οὕτω:

Μικκιά[δες τὸ δ' ἄγαλ]μα καλὸν πετεεινὸν ἔτευξεν
[Α]ρχερμου [σο[φ]ι η σιν Εκηβο[λῳ αὖτ' ἀνεθηκαν]
Οἱ Χῖοι Με[λαν]ος πατρόιον ἄσ[τυ νέμοντες]

Perrot Chipiez VII, p. 303·— Ἀρχ. Δελτίον 1886. σ. 4, 2.
B.C.H. 1883 σ. 254.-Ἐφημ. ἀρχ. 1888 σ 71.

22. Γυναικεῖον ἄγαλμα ἀρχαϊκὸν ὑπερφυσικοῦ μεγέθους εὑρεθὲν ἐν Δήλῳ ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, οἱ βραχίονες, ὧν ὁ δεξ. ἦτο πρόσθετος καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κνήμης ὕψ. 1,42. Φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, οὗ τὰ κράσπεδα ἀνεῖχε διὰ τῆς ἀριστ. ἐν ᾧ ὁ δεξ. βραχίων ἦτο κεκαμμένος κατὰ τὸν ἀγκῶνα. Ἡ κόμη μακρὰ καὶ δασεῖα κατέπιπτεν ὄπισθεν, ἐπὶ τῶν νώτων συμπαγής, καὶ κατὰ τὰ πλάγια εἰς πλοκάμους, ὧν δύο κατέρχονται ἔμπροσθεν ἐπὶ τοῦ στήθους. Περὶ τὸν λαιμὸν φέρει περιδέραιον.

Ὁμοίου τύπου ἀγάλματα εὑρέθησαν πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, μάλιστα ἐν τῇ Ἀκροπόλει καὶ ἐν Ἐλευσῖνι (ἰδ. ἀρ. 24—26). Παρίστων δὲ ταῦτα τὸν καθολικὸν τύπον τοῦ γυναικείου σώματος, ἄλλοτε μὲν θεὰς καὶ ἄλλοτε θνητὰς γυναῖκας, ἅτε μὴ φέροντα οὐδὲν διακριτικὸν ἔμβλημα, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω (πρβ. ἀριθ. 8—10) περὶ τῶν ἀγαλμάτων τοῦ ἀνδρικοῦ τύπου.

Collignon Histoire de la Sculpture gr. p. 143. Perrot—Chipiez VIII, p. 314. Ἀρχ. Δελτίον 1885 σ. 18, 30.— B.C.H. 1889 σ. 217 πίν. VII.

23. Γυναικεία κεφαλὴ ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθεῖσα ἐν Δήλῳ καὶ ἀνήκουσα, ὡς φαίνεται εἰς τοιούτου τύπου ἄγαλμα, οἷον τὸ ὑπ' ἀρ. 22 ὕψ. 0, 175. Ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ κρανίου ἐλλείπει σφηνοειδὲς τεμάχιον. Ῥὶς ἀποκεκρουμένη. Ἐπιφάνεια ἐφθαρμένη. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 5, 4. — B.C.H. 1879 πίν. VIII, καὶ 1880 σ. 36 ἀριθ. 2.

24—26. Τρία γυναικεῖα ἀγαλμάτια ἀρχαϊκῆς τέχνης ὕψ. 0,43—0,56 εὑρεθέντα ἐν Ἐλευσῖνι καὶ ἔχοντα τὴν μορφὴν καὶ διάθεσιν ὁμοίαν τοῖς ἐν Δήλῳ καὶ μάλιστα τοῖς ἐν Ἀκροπόλει εὑρεθεῖσι. Παριστῶσι δηλ. γυναῖκα ἱσταμένην ὀρθίαν καὶ ἐνδεδυμένην χιτῶνα καὶ ποδῆρες ἱμάτιον καὶ ἀνέχουσαν τὸ κράσπεδον διὰ τῆς ἀριστ. χειρός. Ἐκ τῆς κόμης σώζεται ἱκανὸν μέρος ὄπισθεν ἐπὶ τῶν νώτων καὶ πρὸς τὸ στῆθος πίπτοντες τρεῖς ἑκατέρωθεν ὀφιοειδεῖς πλόκαμοι.

Τῶν ὑπ' ἀριθ. 25 καὶ 26 ἀγαλματίων ἐλλείπουσιν αἱ κεφαλαί, ἀμφοτέρων δὲ τούτων ἡ δεξιὰ χεὶρ ἦτο ἔνθετος. Τοῦ δὲ ὑπ' ἀρ. 24 ἐλλείπουσιν αἱ χεῖρες. Τὰ ἀγαλμάτια ταῦτα εἶναι ἀναθήματα αὐτῶν τῶν ἐν τῷ ναῷ λατρευομένων ἐλευσινίων θεοτήτων, ὡς εἴπομεν διὰ τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθέντα ἀρχαϊκὰ ἀγάλματα γυναικείας μορφῆς [1]/ Παράβαλε καὶ προηγούμενον ἀριθ. 22. Ἔφερον δὲ πλούσιον χρωματισμὸν οὗ σώζονται ἔτι ἀρκετὰ λείψανα.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 6, 5.

Ἀρχ. Ἐφημ. 1884 σ. 182 πιν. 8. εἰκ. 5, 6. 7, καὶ 1839 σ. 117. — Perrot Chipiez 8. σελ. 149. Collignon Histoire de la Sculpture gr. I. σ. 121.

1) ἴδ. Mittheilungen d. Deutschen arch Inst 1894 XIX σ. 491.— Π. Καστριώτου. Κατάλογος τοῦ Μουσείου τῆς Ἀκροπόλεως 1895 σελ. 35.

27. Γυναικεία κεφαλὴ ἀρχαϊκῆς τέχνης εὑρεθεῖσα ἐν Ἐλευσῖνι, τοῦ τύπου τῶν ὑπ' ἀριθ. 24—26. Φέρει ἐνώτια καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διάδημα. Σῴζονται γραπτὰ κοσμήματα πρασίνου χρώματος, ἡ δὲ κόμη ἦτο ἐρυθρῷ χρώματι κεχρωματισμένη. Ἡ κεφαλὴ αὕτη εἶναι ὁμοία ταῖς ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθείσαις· ὕψ. 0,13.

Ἀρχ. Ἐφημ. 1883 πιν. 5. σ. 95.

28. Σφὶγξ ἀρχαϊκῆς τέχνης (τοῦ ϛ'. αἰῶνος π. Χ.) εὑρεθεῖσα ἐν Σπάτᾳ τῆς Ἀττικῆς, ἐλλείπουσιν οἱ ἐμπρόσθιοι πόδες, τὰ ἄκρα τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ τῶν πτερύγων καὶ μέρος τῆς οὐρᾶς. Μήκ. 0,68.

Κάθηται ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν. Τὸ ἄνω μέρος τῆς μορφῆς καὶ τὸ ὄπισθεν δὲν εἶναι ἐντελῶς ἐξειργασμένον, ἐξ οὗ δῆλον, ὅτι αὕτη καὶ εἰς ἱκανὸν ὕψος ἦν ἐκτεθειμένη καὶ ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου μόνον μέρους ἦν ὁρατή. Πιθανώτατα ἵδρυτο ἐπὶ τάφου. Ἴχνη χρωματισμοῦ ἱκανὰ διετηρήθησαν. Αἱ πτέρυγες ἦσαν κεχρωματισμέναι ἐρυθρῷ καὶ κυανῷ χρώματι, ἡ κόμη ἦν μελάγχρους ὁ δὲ πόλος ἐκοσμεῖτο διὰ ῥοδάκων ἐγχαράκτων καὶ κεχρωματισμένων.

Collignon Histoire de la Sculpture gr p. 384. Lechat p. 122. — Perrot Chipiez VIII, fig. 337. Sybel 37.—Mittheilungen 1879 πιν. 5.—Wolters Bausteine 103. Brunn Bruckmann.

29. Ἐπιτύμβιος ἀρχαϊκὴ στήλη τοῦ *Ἀριστίωνος* εὑρεθεῖσα ἐν Βελανιδέζα τῆς Ἀττικῆς, ἐπὶ τύμβου ἱδρυμένη ὕψ. 2,40· ἡ κοινῶς γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα ὁ *Μαραθωνομάχος*. Εἰκονίζεται ἐν αὐτῇ ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ αὐτὸς ὁ ἀποθανὼν Ἀριστίων ἐν πλήρει πανοπλίᾳ, ὄρθιος ἱστάμενος πρὸς δεξιὰ ἐστραμμένος, φέρων βραχὺν χιτῶνα, θώρακα, περικεφαλαίαν καὶ περικνημίδας, ἔχων τὴν δεξιὰν καθειμένην, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κρατῶν δόρυ.

Τὸ ἀνάγλυφον ἦν κεχρωματισμένον διὰ ποικίλων χρωμάτων ὧν λείψανα διετηρήθησαν μέχρι σήμερον. Ὅτι ὁ ἐν τῇ στήλῃ εἰκονιζόμενος ἐκαλεῖτο *Ἀριστίων* μανθάνομεν ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ βάθρου ἐπιγραφῆς.

Ἀριστίονος

Ὑπὸ τοὺς πόδας δὲ τῆς μορφῆς ἑτέρα ἐπιγραφὴ

Ἔργον Ἀριστοκλεος

γνωρίζει ἡμῖν τὸ ὄνομα τοῦ τὸ ἀνάγλυφον ποιήσαντος τεχνίτου.

Ἐκ τῆς τέχνης δὲ τοῦ ἀναγλύφου καὶ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς ὁρμώμενοι συμπεραίνομεν ὅτι τὸ ἔργον ἐποιήθη πρὸ τῶν Περσικῶν πολέμων καὶ δὴ εἰς τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ ϛ'. αἰῶνος π. Χ.

Παραπλεύρως τῇ στήλῃ εἶναι ἀνηρτημένη εἰκών, δι' ἧς δεικνύονται τὰ σωζόμενα κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς στήλης χρώματα.

Collignon Histoire de la Sculpture gr p. 386. — Perrot Chipiez VII, p. 663.

Wolters Bausteine 101. Δελτίον Ἀρχ. 1888.—Conze Grab. 2. Sybel 3331. —Brunn-Bruckmann 41. - Kekulé 262.

30. Ἐπιτύμβιος γραπτὴ στήλη ὕψ. 1,95 εὑρεθεῖσα ἐν Βελανιδέζᾳ τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ μέρους ἔνθα καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 29 στήλη

τοῦ Ἀριστίωνος. Ἐπὶ τῆς βάσεως ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα τοῦ θανόντος Λυσέα ὡς καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Σήμωνος καλουμένου. Ἡ ἐν ἑξαμέτρῳ ἐπιγραφὴ ἔχει οὕτω:

Λυσέαι ἐνθάδε σε
μα πατὲρ Σέμον ἐ
πέθεκεν.

Ὁ Λυσέας δὲν ἦτο εἰκονισμένος ἐν ἀναγλύφῳ, ὥσπερ ὁ Ἀριστίων (ἀριθ. 29), ἀλλὰ δεδηλωμένος διὰ χρώματος, οὗ δυστυχῶς ἐλάχιστα νῦν ἴχνη διασῴζονται.

Ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀνηρτημένη εἰκὼν ληφθεῖσα τῷ 1878 ὅτε διετήρουντο ἀκόμη τὰ χρώματα. Ὁ ἀρχιτέκτων Thiersch πρῶτος διέκρινε τὴν εἰκόνα, ἐδημοσίευσε δὲ ὁ Loeschcke (Mittheilungen 1879 πιν. I. II.). Ὁ Λυσέας εἰκονίζεται ὄρθιος ἱστάμενος κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ κάνθαρον καὶ ἐν τῇ ἀριστ. κλάδον ἐλαίας. Κάτωθεν εἰκονίζεται νεανίας ἔφιππος καλπάζων. Ὄπισθεν τοῦ ἵππου διακρίνονται ἴχνη ἑτέρου ἵππου. Εἶναι τοῦτο σύγχρονον τοῦ προηγουμένου ἀριθ. 29 πολλοῦ λόγου ἄξιον καὶ τὸ ἀρχαιότερον δεῖγμα τῆς ἐπὶ μαρμάρου ἑλληνικῆς γραφικῆς ὅπερ κατέχομεν].

Sybel 3362. — Conze Grab 1. πιν. 1. - Collignon Histoire de la Sculpture gr. —I, σελ. 386,-Kekulé 363.

31. Τεμάχιον ἀρχαϊκῆς ἐπιτυμβίου στήλης εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις, Ἐπὶ τῆς στήλης σῴζεται γραπτὴ παράστασις ἱππέως νεανίου.

Τὸ ἔδαφος εἶναι ἐρυθρόν, τὸ δὲ περίγραμμα τῆς μορφῆς μέλαν. Ἐν τῷ ἄνω μέρει σῴζονται ἴχνη τοῦ ἑτέρου τῶν ποδῶν τῆς τοῦ τεθνεῶτος μορφῆς, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι οὗτος εἰκονίζετο ἐν ἀναγλύφῳ· ὥσπερ ὁ Ἀριστίων (ἀριθ. 29). Παραπλεύρως τῇ στήλῃ ἀνηρτημένη ἐν τῷ τοίχῳ ἡ εἰκὼν δι' ἧς δεικνύονται τὰ σῳζόμενα κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς στήλης· χρώματα.

Mittheilungen II, σ. 208. Sybel 5. T.-Conze Grab 15.

32. Ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου τὸ κάτω μέρος ἀρχαϊκῆς τέχνης εὑρεθὲν ἐν Θεσπιαῖς τῳ 1865. Εἰκονίζονται ἐν κατατομῇ δύο ἄνδρες ὁ μὲν ἔμπροσθεν τοῦ δέ, καὶ ὁ μὲν εἶναι γυμνὸς καὶ κρατεῖ ἐν τῇ ἀριστ. καρπόν, ὁ δὲ ἐνδεδυμένος ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Ἐκ τῆς ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν μορφῶν ὑπαρχούσης ἐπιγραφῆς:

Μνᾶμ' επὶ Γάθωνι κ' Ἀριστοκράτει

μανθάνομεν ὅτι εἶναι μνῆμα *Γάθωνος καὶ Ἀριστοκράτους*.

Perrot Chipiez 8, fig 344. — Sybel 9. — Wolters Bausteine 47. Brunn Bruckmann 37. b.

33—35. Τεμάχια ἀρχαϊκῶν ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων ἐν Ἀθήναις εὑρεθέντα.

Sybel 6, 61, 10.—Ἐφημ. Ἀρχ. 1874 σ. 483.—Conze, Grabr. 9.

36. Τεμάχιον ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου εὑρεθὲν ἐν Ἀττικῇ ὕψ. 0,43 ×0,65. Εἰκονίζονται κατὰ κρόταφον *δύο γυναῖκες*, ὧν ἡ ἑτέρα διπλασία τὸ μέγεθος, ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἑκατέρα ἐνδεδυμένη. Ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ (ἧς ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τῶν μαστῶν ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος καὶ τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων κατώτερον), κάθηται ἐπὶ θρόνου ἀφανοῦς ὁλοτελῶς. Φέρει πλούσιον χιτῶνα, καὶ πέπλον ἰωνικόν, ἀνέχει δὲ τὸ ἱμάτιον διὰ τῆς ἀριστ. πρὸ τοῦ προσώπου καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς, ἣν τείνει πρὸς ἄλλην γυναῖκα, λαμβάνει πρᾶγμά τι, πιθανὸν ἄνθος ἢ στάχυν. Ἀμφότεραι αἱ χεῖρες κοσμοῦνται ἄνω τῶν καρπῶν ψελλίοις. Πρὸ αὐτῆς ἵσταται γυνὴ μικροτέρα κατὰ τὸ ἥμισυ (ἧς ἐλλείπουσι ἡ ἄκρα δεξ. χεὶρ καὶ τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος ἄνωθεν τῶν γονάτων) παρομοίως ἐνδεδυμένη ἐν στάσει διακονίας. Εἶναι ἐστραμμένη πρὸς τὴν πρώτην καὶ οἱονεὶ ὑπηρετοῦσα αὐτῇ ἀνέχει δὲ καὶ αὕτη διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸ ἱμάτιον, ἐν ᾧ διὰ τῆς ἠνωρθωμένης δεξιᾶς ἐκράτει ἄνθος ἢ στάχυν, ὃν προσέφερε τῇ καθημένῃ γυναικί. Ἐξαίρετος ἀρχαϊκὴ τέχνη τοῦ τέλους τοῦ ϛ'. π. Χ. αἰῶνος.

Conze Grabr. N. 20. — Studniczka, Beiträge Zur geschichte des griechischen Tracht. S. 80.—Brunn-Bruckmann 17.

Sybel 17.—Wolters Bausteine 102.— Perrot Chipiez 8, σ. 654. — Σβορώνου Το Ἐθν. Μουσεῖον σ. 87.

Collignon Histoire de la Sculpture I, σ. 388. Heydemann 387.

37. Ἄνω ἀριστερὸν τεμάχιον ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου εὑρεθὲν ἐν Κύθνῳ, ὕψ. 0,62· σῴζον τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος μέχρι τῆς ὀσφύος γυμνοῦ νεανίου, ἐκ τῆς στάσεως τοῦ ὁποίου φαίνεται ὅτι θὰ ἐκράτει ἐν χερσὶν ἁλτῆρας.

Τέχνης ἀρχαϊκῆς ἱκανῶς ὅμως ἀνεπτυγμένης. Ἡ κεφαλὴ οὐχὶ ἐντελῶς ἐξειργασμένη καὶ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐπικλινῶς βλέπουσα.

Sybel 7.—Wolters Bausteine 22. Mttheilungen 1880 σ. 166.

√ 38. Τεμάχιον ἀναγλύφου ἐξ ἐπιτυμβίου στήλης προερχόμενον εὑρεθὲν ἐν ταῖς περὶ τὸ Δίπυλον ἀνασκαφαῖς ὕψ. 0,34· ἦν ἐντετειχισμένον ἐν τοῖς θεμελίοις τοῦ ἐκεῖ Θεμιστοκλείου περιβόλου. Ἡ εὕρεσις

τοῦ ἀναγλύφου τούτου ἐντὸς τοῦ τείχους τοῦ Θεμιστοκλέους, ἐπιβεβαιοῖ τὰ ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου (ἐν β. βλ. Α'. 93) παραδιδόμενα, ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς ἐν μεγάλῃ ταχύτητι ᾠκοδόμησε τὸν τῆς πόλεως περίβολον μεταχειρισάμενος ὡς ὑλικὸν λίθους παντοίους ἀρχαίων μνημείων καὶ ἐπιτυμβίους στήλας. Ἐκ τούτων δὲ δῆλον ὅτι τὸ παρὸν ἀνάγλυφον ἐποιήθη πρὸ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ τείχους, ἤτοι πρὸ τοῦ 478 π. Χ. ὕψ. 0,34. Σῴζεται ἡ κεφαλὴ νεανίου μετὰ δίσκου, ὃν ἐκράτει διὰ τῆς ἀριστ. ὑπὲρ τὸν ὦμον. Φαίνεται ὅτι ὁ τεθνεὼς οὗτος εἰκονίζετο μᾶλλον ὡς ἔφηβος ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀσκούμενος, ἢ ὡς ἀθλητὴς ἐν δίσκῳ νικήσας. Ἡ κόμη ἀπολήγει εἰς τὸν λεγόμενον κρωβύλον. Ἔργον τοῦ τέλους τοῦ ς'. ἢ τῶν πρώτων ἀρχῶν τοῦ Ε'. π. Χ. αἰῶνος :

Wolters Bausteine 99.— Collignon Histoire de la Sculpture gr p. 385. — Perrot Chipiez 8, 664.

Sybel 2904.— Conze grab, 5.

39. Ἐπιτύμβιον ἀρχαϊκὸν ἀνάγλυφον ὕψ. 2,05 Μετὰ παραστάδων καὶ ἐπιστυλίου συνισταμένου ἐκ ταινίας κυματίου καὶ ἄβακος, ποιηθὲν κατὰ τὸν Ε'. π. Χ. αἰῶνα ὑπὸ *Ἀλξήνορος* τοῦ Ναξίου ὡς δηλοῖ ἡ ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς μορφῆς κεχαραγμένη ἐν ἑξαμέτρῳ ἐπιγραφή.

Ἀλχσένορ ἐποίησεν ho *Νάξιος αλλ' ἐσίδεσ[θε]*.

Εὑρέθη ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας. Εἰκονίζεται ὁ ἀποθανὼν πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἐν τῷ καθημέραν βίῳ, ἵσταται δηλ. ὄρθιος πρὸς δεξιὰ ἐστραμμένος. Ὁ ἱμάτιον μόνον περιβεβλημένος, στηρίζεται διὰ τῆς ἀριστ. μασχάλης ἐπὶ τῆς βακτηρίας του, παίζων μετὰ τοῦ κυνός του καὶ προβάλλων αὐτῷ διὰ τῆς δεξ. χειρὸς ἀκρίδα, ἣν ὁρμᾷ οὗτος νὰ ἁρπάσῃ.

Wolters Bausteine, 20.— Collignon Histoire de la Sculpt gr I. p. 255.— Perrot et Chipiez p. 360, καὶ 508.—Brunn-Bruckmann 233. Sybel, 8.

40. Τὸ ἀνώτατον μέρος ἐπιτυμβίου ἴσως στήλης ληγούσης ἄνω εἰς κυμάτιον καὶ ἄβακα. Προέρχεται ἐξ Ἀβδήρων τῆς Θρᾴκης, ὕψ. 0,48.

Εἰκονίζετο νεανίας, οὗ μόνον ἡ κεφαλὴ διεσώθη, ἀρχαϊκῆς τέχνης.

Ἡ κόμη λίαν ἐπιμελῶς ἐξειργασμένη φέρει ταινίαν μετὰ δύο ὀπῶν χρησιμευουσῶν πρὸ προσαρμογὴν κοσμημάτων.

Mittheilungen VIII, σ. 91.—Heydemaun 373.-Sybel 21.-Schoene gr. Rel. 123. Wolters Bausteine 35.-Perrot Chipiez 8, σελ. 357. Brunn-Bruckmann 531. — B.C.H. 1880 σ. 256.

41. Βάθρον ἐπιτυμβίου μνημείου αἰγυπτιαζούσης μορφῆς, εὐρυνόμενον πρὸς τὰ ἄνω καὶ χρησιμεῦον ὡς κρηπίς, ἐφ' ἧς ἵστατό ποτε ἄγαλμα. Ἦν τοῦτο ἱδρυμένον ἐπὶ ἑτέρου βάθρου ὅπερ ἀπετέλει τὴν βάσιν ἐφ ἧς ὑπῆρχε πιθανῶς καὶ ἡ ἐπιγραφὴ ἡ φέρουσα τὸ ὄνομα τοῦ νεκροῦ. Ἔργον τοῦ ϛ'. π. Χ. αἰῶνος.

Ἔκειτο ἐν τῇ, κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ ἐν Ἀττικῇ χωρίου Κορωπὶ ἐν τῇ θέσει«*Λαμπρικά*»,(ἀρχαῖος δῆμος Λαμπτραὶ) ἐκκλησιδίῳ τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου, χρησιμεῦον ὡς ὑποστήριγμα τῆς ἱερᾶς Τραπέζης, ἔνθα παρετήρησεν αὐτὸ τῷ 1887, πρῶτος ὁ Milchhöfer [1]) (πρβ. καὶ ἀριθμ. 42) ὕψ. 0,74. Μάρμαρον ὑμήττιον.

Φέρει ἐγκεχαραγμένον κυμάτιον ἐν σχήματι φύλλων, ῥόδακας καὶ ἀστεροειδῆ κοσμήματα. Ἐπὶ τῶν τριῶν πλευρῶν ὑπάρχουσιν ἐν λίαν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ παραστάσεις. (Πασῶν τῶν μορφῶν τὰ πρόσωπα εἰσὶν ἀποκεκρουμένα ἐπίτηδες, ὡς φαίνεται, ὑπὸ χριστιανικῶν χειρῶν' ἀφοῦ μάλιστα ἐχρησιμοποίησαν αὐτὸ ἐν τῷ ἐκκλησιδίῳ ὡς βάθρον τῆς ἱερᾶς Τραπέζης.

Ἐν τῇ πλατυτέρᾳ πλευρᾷ εἰκονίζεται ὁ νεκρὸς ἔφιππος. Ἐν τῇ ἀριστ. δύο θρηνοῦσαι γυναῖκες, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ γέρων πωγωνοφόρος θρηνῶν καὶ οὗτος, ὁ πατὴρ τοῦ τεθνεῶτος ἴσως.

1). Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἦτο γνωστὸν κατὰ τὴν προπαρελθοῦσαν ἑκατονταετηρίδα, διότι τὴν πρόσοψιν αὐτοῦ σὺν τῇ ἐπ' αὐτῆς παραστάσει εἶχε σχεδιάσει ὁ γάλλος Fourmont ἐν ἔτει 1729.

Collignon Histoire de la Sculpture gr. p. 333.-'Αρχ. Δελτ.1887.-Conze Grabr. 9.-Brunn-Bruckmann 66.

42. Τεμάχιον βάθρου ἀναθήματος, ἐν ᾧ ἀνάγλυφον ἀρχαϊκῆς τέχνης, εἰκονίζον τὸν Ἡρακλέα φονεύοντα τὸν λέοντα τῆς Νεμέας· ὕψ. 0,35. Μάρμαρον ὑμήττιον. Καὶ τοῦτο εὑρέθη ἐν τῇ θέσει, ἐν ᾗ καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 41 ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Milchhöfer τῷ 1887.

Ἀρχ. Δελτ. 1887.- Mitthlingen 1887 σ. 118.

43. Ἀνάγλυφον ἀρχαϊκὸν ἐλλειπὲς τὸ κάτω μέρος, βεβλαμμένον (ὑπὸ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ἐπηρείας) σχήματος στήλης μετὰ τριγωνικοῦ ἀετώματος πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἄνευ πλαισίου ἐν τοῖς πλαγίοις.

Εἰκονίζει δὲ τὸν Ἡρακλέα πωγωνοφόρον φέροντα ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν Ἐρυμάνθιον Κάπρον ἀνεστραμμένον, ὕπτιον, ὡς πάντοτε παρίσταται καὶ μετὰ τῶν νώτων πρὸς τὰ ἔμπρός. Ὁ ἥρως παρίσταται γυμνὸς φέρων τὴν λεοντῆν, διὰ δὲ τῆς ἀριστ. χειρὸς ἐκράτει τὸ ῥόπαλον· ὕψ. 0,63. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Θησεῖον.

Sybel 13.—Ἀρχ. Ἐφημ. 1839 σ. 294.—Σβορώνου Τὸ Ἐθν. Μουσεῖον σ. 38.—Kekulé 43· Collignon Histoire de la Sculpture gr. I, σ. 400.

44. Τεμάχιον ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου ἀρχαϊκῆς τέχνης, ἐφ' οὗ ἀνὴρ πρὸς δεξ. ἐστραμμένος. Σῴζεται τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου περίπου τοῦ στήθους ἀνώτερον μέρος. Εὑρέθη ἐν Κύθνῳ ὕψ. 0,42. Διατήρησις κακὴ ἐξ ἐπιδράσεως τῆς ἀτμοσφαίρας.

Sybel 12.—Wolters Bausteine 22.

45. Ἄγαλμα γυμνοῦ νεανίου γνωστοῦ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «*Ἀπόλλων ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ*» εὑρεθὲν τῷ 1862 ἐν τῷ Διοσυνιακῷ θεάτρῳ. Ἐλλείπουσιν οἱ ἄκροι πόδες, αἱ χεῖρες ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος καὶ ἡ ῥίς· ὕψ. 1,75.

Τοῦτο ἵσταται ὄρθιον στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ δεξ. ποδὸς καὶ ἔχον τὸν ἀρ. μικρὸν προβεβλημένον. Τὸ ἔργον εἶναι ἀντίγραφον, τοῦ πρωτοτύπου ἀγάλματος ἀναγομένου εἰς τὸ τέλος τῆς ἀρχαϊκῆς ἐποχῆς περὶ τὸ 460 π. Χ. Ὁ σχηματισμὸς τῆς κόμης, ἡ ὑπερβολικὴ εὐρύτης τῶν ὤμων ὡς καὶ ἡ ἔλλειψις ἐκφράσεως ἐν τῷ προσώπῳ εἶναι βεβαίως ἐκ τῶν εἰσέτι μὴ ὑπερνικηθέντων ἀρχαϊσμῶν, φαίνεται δ' ὅτι ἐποιήθη κατ' ἀπομίμησιν χαλκοῦ ἀγάλματος. Παρατηρεῖται ὅμως καθόλου θαυμασία γνῶσις καὶ ἀντίληψις τοῦ γυμνοῦ ἐλευθέρως κινουμένου καὶ ἱσταμένου σώματος.

Ἡ ἐπωνυμία τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ δὲν εἶναι ὀρθὴ ὡς ἐβεβαιώθη πλέον τὸ πρᾶγμα γενομένης μᾶλλον ἐπισταμένης παρατηρήσεως ἐπὶ τῶν ποδῶν, ἐξ οὗ ὁριστικῶς ἐλύθη τὸ ζήτημα ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθμ. 46 βάθρον τὸ παριστῶν ὀμφαλὸν δὲν ἀνήκει εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦτο. Ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τῆς κομμώσεως πιθανῶς τὸ ἄγαλμα παρίστα ἀθλητήν.

Collignon Histoire de la Sculpture gr. p. 404.—Furtwaengler σ. 115. Sybel 291.—Journal ot Hel Stud. I. πίν. 5. σ. 179 καὶ II, σ. 332. Wolters Bausteine 219. Brunn Bruckmann 42. Kekulé 70.

46. Ὀμφαλὸς ἐκ μαρμάρου πεντελησίου ὕψ. 0,70, ἔχων τὴν ἐπιφάνειαν κεκοσμημένην διὰ πλέγματος συνδεδεμένων καὶ κόμβους ἀποτελουσῶν ταινιῶν. Εὑρέθη ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ συγχρόνως μετὰ τοῦ ἀριθμ. 45, ἐχρησίμευσε δὲ οὗτος ὡς βάθρον ἀγάλματος Ἀπόλλωνος, οὗ ὡς γνωστὸν ἦν τὸ ἰδιάζον σύμβολον, καὶ οὗ σῴζονται ἴχνη τῶν ἄκρων ποδῶν. Ὁ ὀμφαλὸς οὗτος εἰκονίζει τὸν περίφημον ὀμφαλὸν τῶν Δελφῶν, ὃς ἐθεωρεῖτο ὀμφαλὸς τῆς γῆς [1]).

1) Ἴδε Π. Καστριώτου Δελφοὶ Ἀθήνησι 1894 σ. 61.

Sybel 291.—Wolters Bausteine 220.

47. Κεφαλὴ Ἀπόλλωνος ὑπερφυσικοῦ σχεδὸν μεγέθους, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις πρὸς Α. τοῦ Ὀλυμπιείου· ἀποκεκρουμένη κατὰ τὸ ἄνω μέρος τοῦ μετώπου καὶ τὴν ῥῖνα. Ἀντίγραφον ἔργου· τοῦ πρωτοτύπου αναγομένου περὶ τὸ 470 οὗ ἔχομεν καὶ ἄλλα ἀντίγραφα, ὧν τὸ ἐπισημότατον εἶναι ὁ ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Kassel Ἀπόλλων.

Ἐκ τοῦ μετώπου λείπει τεμάχιον, ἦν δὲ τοῦτο πρόσθετον συνδεδεμένον παλαιόθεν διὰ περόνης σιδηρᾶς.

Mittheilungen 1876 σ. 177. Taf. 8—10.-Sybel 747.- Wolters Bausteine 223. Furtwaengler, Meisterwerke σ. 371 εἰκ. 53. Heydemann 731.

48. Γυναικεία ἴσως κεφαλή, ἀρχαϊκῆς τέχνης ὑπερφυσικοῦ μεγέθους εὑρεθεῖσα ἐν Αἰγίνῃ· ἔχει τὴν κόμην διπλῇ ταινίᾳ περιδεδεμένην (ἐλλείπει τὸ ὄπισθεν μέρος). Ὀφθαλμοὶ κατεστραμμένοι.

Sybel 26.- Wolters Bausteine. 92.—Mittheilungen 1879 σ. 76 καὶ 1883. σελ, 373.

49—52. Τέσσαρες πωγωνοφόροι κεφαλαὶ προερχόμεναι ἐκ στηλῶν Ἑρμῶν τῆς τετραγώνου ἐργασίας, ἀρχαΐζούσης τέχνης, εὑρεθεῖσαι ἐν διαφόροις τόποις κατὰ διαφόρους καιρούς· Ἡ ὑπ' ἀριθ. 49 εὑρέθη ἐν Δήλῳ. Εἰκονίζουσι δὲ ἄλλοτε μὲν τὸν Ἑρμὴν πωγωνοφόρον, ἄλλοτε δὲ τὸν Διόνυσον. Τοιοῦτοι Ἑρμαῖ ἦσαν ἱδρυμένοι ἐν ταῖς ἐπαρχιακαῖς ὁδοῖς καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν πόλεων, ὡς οἱ Ἑρμαῖ οἱ εὑρεθέντες κεκομμένοι κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ ἀπόπλου τοῦ στόλου διὰ τὴν εἰς Σικελίαν ἐκστρατείαν ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἀλκιβιάδην τῷ 415 π. Χ.

Φέρουσι μύστακα μακρὸν κατὰ τὰ πλάγια καθειμένον. Κόμη ταινίᾳ περιδεδεμένη καταπίπτουσα ὄπισθεν ἐπὶ τῶν νώτων συμπαγής·

ἔμπροσθεν δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων δύο βόστρυχοι. Ἐπὶ δὲ τοῦ μετώπου καταπίπτει εἰς κανονικοὺς ἑλικοειδεῖς πλοκάμους διατεταγμένους εἰς τρεῖς ἐπαλλήλους στίχους. Αἱ κεφαλαὶ αὗται ἵσταντο ἐπὶ στήλης ἥτις περίπου ἐσήμαινε τὸ ἀνάλογον ὕψος τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς.

Sybel 27 καὶ 31.- Ἀρχ. Δελτίον 1885 σ. 18, 31.

53. Γυναικεῖον μικρὸν ἄγαλμα ἀκέφαλον, εὑρεθὲν ἐν Αἰγίνῃ ἀρχαΐζούσης τέχνης. Εἰκονίζει ἴσως Ἑκάτην· ὕψ. 0,95.

Sybel 18.- Arch Zeitung 1866 σ. 256.

54. Μικρὸς τετράγωνος βωμίσκος, ἢ κατ' ἄλλους βάσις ἀναθήματός τινος, φέρων ἐπὶ τῶν τριῶν αὐτοῦ πλευρῶν ἀναγλύπτους παραστάσεις. Καὶ ἐν μὲν τῇ ἔμπροσθεν πλευρᾷ εἰκονίζεται πωγωνοφόρος Ἑρμῆς γυμνὸς κρατῶν κηρύκειον καὶ πρὸς δεξ. βαδίζων ἔχει ἐρριμμένην ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου τὴν χλαμύδα καὶ φέρει ἐπὶ τῶν ὤμων κριὸν (κριοφόρος). Ἡ μακρὰ αὐτοῦ κόμη εἶναι πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὄπισθεν δεδεμένη, εἷς δὲ μόνος πλόκαμος καταπίπτει ἐπὶ τοῦ στήθους.

Εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς πλευρᾶς ταύτης σῴζεται πλαστικῶς δεδηλωμένη κορωνὶς ἐξ ἀνθεμίων καὶ κρίνων.

Δεξιὰ ἐπὶ τῆς ἑτέρας πλευρᾶς παρίσταται τὸ ἄνω ἥμισυ πεπλοφόρου γυναικείας μορφῆς (Ἀφροδίτης;) ἱσταμένης κατ' ἐνώπιον καὶ στρεφούσης τὴν κεφαλὴν πρὸς ἀριστ. προσβλεπούσης δὲ τὸν Ἑρμῆν πρὸς ὃν καὶ μυθολογικῶς συνδέεται.

Ἐν δὲ τῇ τρίτῃ πλευρᾷ πρὸς ἀριστ. ὑπῆρχεν ἄλλη παράστασις ἀποτετριμμένη νῦν τελέως.

Τὸ ἀρχαῖον τοῦτο εὑρέθη ἐν Ἀθήναις· ὕψ. 0,44 πλ. 0,26.

Τέχνην ἀρχαΐζουσα. Τινὲς ἀνεγνώρισαν ὅτι ἡ παράστασις εἰκονίζει τὸν ἐν Τανάγρᾳ Ἑρμῆν τοῦ Καλάμιδος καὶ τὴν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν περίφημον Σωσάνδραν τοῦ αὐτοῦ καλλιτέχνου, ἀλλ' ἡ γνώμη παρὰ πάντων σχεδὸν ἀπεκρούσθη ἕνεκα πολλῶν λόγων.

Collignon p. 400.- Sybel 20.- Wolters Bausteine 418-9—Σβορώνου. Ἐθν. Μουσεῖον, σελ. 96.

55. Τὸ ἀρχαιότατον ἀνάγλυφον ἐκ τῶν καλουμένων νεκροδείπνων [1]), ὕψ. 0,41. Ἀριστ. εἰκονίζεται ἐπὶ θρόνου καθημένη γυνή. Πρὸ αὐτῆς ἵσταται ὄρθιος γυμνὸς νεανίας, ὁ οἰνοχόος, κρατῶν διὰ

τῆς ἀριστ. στέφανον. Ἔμπροσθεν τοῦ νεανίου σῴζεται μέρος κλίνης ἐφ' ἧς τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν ἀνδρός, ὅστις ἦν ἐπ' αὐτῆς κατακεκλιμμένος καὶ συμποσιάζων καὶ μέρος πρὸ αὐτῆς κειμένης τραπέζης τοῦ συμποσίου.

Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἀναγλύφου ἔχει μεγάλως βλαβῆ ὑπό τε τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ τοῦ πυρός. Ἠγοράσθη τῷ 1878 ἐν τῷ χωρίῳ Ἰμβραΐμ Ἐφένδη τῆς Τεγέας ἔνθα ἦν ἐντετειχισμένον ἔν τινι οἰκίᾳ, ὑπὸ τοῦ Milchhöfer, ὑφ' οὗ καὶ ἐδωρήθη τῷ Ἐθνικῷ Μουσείῳ.

1) Πρβλ. ἀριθ. 1500.

Collignon p. 235.- Sybel 23.- Σβορώνου «Τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον σ. 100, Wolters Bausteine 54.— Arch. Zeitung. 1882. σ. 308.

56. Ἐπιτύμβιος στήλη λίθου πώρου, μετ' ἐκτύπου ἀναγλύφου εὑρεθεῖσα ἐν Τανάγρᾳ Παρίστανται δύο νέοι ἀγένειοι, γυμνοὶ ὄρθιοι ἱστάμενοι ἐν στάσει Ἀπολλώνων, περιπτυσσόμενοι ἀλλήλους ὡς ἀδελφοὶ ἢ φίλοι στενοί. Ἐπὶ τοῦ κάτω μέρους τῆς στήλης εἶναι κεχαραγμένη ἡ ἑξῆς ἐπιγραφὴ δεικνύουσα ἡμῖν τόν τε ἀφιερώσαντα τὴν στήλην καὶ τοὺς εἰκονιζομένους νέους.

Ἀμφαλκες ἔστασ' επι Κιτυλοι, εδ'
ἐπὶ Δέρμυϊ.

Τὰ ὀνόματα τῶν εἰκονιζομένων ἀποθανόντων ἀνδρῶν, πιθανώτατα ἀδελφῶν, ***Κιτύλου*** καὶ ***Δέρμυος*** εἶναι καὶ ἐπὶ τῆς στήλης κεχαραγμένα παρὰ τοὺς πόδας αὐτῶν.

Εἶναι ἔργον ἀρχαϊκὸν τοῦ ϛ'. αἰῶνος, οὐχὶ ὅμως τόσον παλαιὸν ὅσον φαίνεται διὰ τὴν ἀτεχνίαν. Ἐποιήθη ὑπὸ κοινοῦ ὡς φαίνεται λιθοξόου ἀνικάνου νὰ μιμηθῇ, ὃ ἔσχε πρότυπον, ἢ μετ' ἀληθείας νὰ παραστήσῃ, ὅπερ συνέλαβεν ἐν τῷ νῷ ἐπιχείρημα.

Collignon Histoire de la Sculpt gr. I. p. 194.- Perrot Chipiez 8, p. 520. Ἀρχ Δελτίον 1887.- Wolters Bausteine 44.- Mittheilungen 1878 σ· 304 καὶ 1879 σ. 270.

57. Γυναικεῖον ἄγαλμα ἀρχαϊκώτατον ἐκ πώρου λίθου καθήμενον ἐπὶ σκίμποδος. Εὑρέθη ἐν Ἀρκαδίᾳ παρὰ τὸ χωρίον Ἁγιωργίτικα. Μέγεθος φυσικόν. Ἐλλείπει τὸ κάτω ἥμισυ τοῦ σώματος μετὰ τοῦ θρόνου. Διατήρησις κακὴ ἐξ ἐπιδράσεως τῆς ἀτμοσφαίρας· ὕψ. 0,83. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶναι σπουδαῖον διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς ανα-

πτύξεως τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, ἐπειδὴ ὅμοιον ἄγαλμα γυναικὸς μετὰ τῆς αὐτῆς διαθέσεως τῆς κόμης ἤτοι εἰς βοστρύχους ὁριζοντίως διευθυνομένους καὶ τῶν πεπλατυσμένων παραλλήλων πρὸς τὸ πρόσωπον ὤτων εὑρέθη καὶ ἐν Κρήτῃ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

Ἐντεῦθεν ἐνθυμεῖταί τις τὴν παράδοσιν, ὅτι οἱ παλαιότατοι τεχνῖται, Δίποινος καὶ Σκίλλυς ἐκ Κρήτης ὁρμώμενοι εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Πελοποννήσου εἰργάσθησαν.

Πρβλ. Rev-Arch 1893. σ. 10 πίν. III καὶ IV.—Perrot Histoire del'Art σ. 431. fig. 408.
Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 91, 21. — B.C.H. 1890 σ. 382 πίν. XI.

58. Γωνιαῖον τεμάχιον ἐκ τῆς στέγης οἰκοδομήματος μετ' ἐξεχούσης ὑπερφυσικοῦ μεγέθους κεφαλῆς κριοῦ, (ὑδρορρόης) [1]. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διατηροῦνται ἀκόμη ἴχνη ἐρυθροῦ καὶ ἰδίως κυανοῦ χρωματισμοῦ. Εὑρέθη ἐν Ἐλευσῖνι. Τέχνη ἀρχαϊκή. Μάρμαρον νησιωτικόν.

1). Ὡς ἁπλοῦν κόσμημα κυρίως ἐχρησίμευεν ἡ ὑδρορρόη αὕτη, δι' ὃ καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ κριοῦ δὲν εἶναι διάτρητος.
Ἀρχ Δελτίον 1888 σ. 169,- 4 Πρακτικὰ Ἀρχ. Ἑταιρ. 1883, 63.

59—62. Τέσσαρες κεφαλαὶ ἀρχαϊκαί, (ἡ ὑπ' ἀρ. 61 εἶναι κεφαλὴ νεανίου) εὑρεθεῖσαι ἐν Ἐλευσῖνι. Εἶναι πᾶσαι τοῦ γνωστοῦ τύπου τῶν ἐν Ἀκροπόλει καὶ ἀλλαχοῦ εὑρεθεισῶν. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Lechat p. 361.- Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 178.- Ἀρχ. Ἐφημ. 1889 σ.130.

63 64. Δύο κεφαλαὶ ἀνδρικαὶ τοῦ γνωστοῦ ἀρχαϊκοῦ τύπου τῶν ὑπ' ἀρ. 8—10 ἀγαλμάτων Ἀπόλλωνος, μεγέθους φυσικοῦ, εὑρεθεῖσαι ἡ μὲν ἐν Παλαιᾷ Ἐπιδαύρῳ, ἡ δὲ ἐν Δελφοῖς. Ὀφρύες πλαστικῶς δεδηλωμέναι. Τινὲς θεωροῦσι ταύτην ὡς γυναικείαν.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 153.-Wolters Bausteine 42 Mittheilungen II, σ. 77.

65. Κεφαλὴ νεανικὴ μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους, μάρμαρον πάριον. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἔνθετοι ἐξ ἄλλης ὕλης. Ἡ κόμη ταινίᾳ περιδεδε-

μένη διαιρεῖται ὑπὲρ τὸ μέτωπον εἰς τρεῖς ἐπαλλήλους σειρὰς ἑλικοειδῶν βοστρύχων·ὄπισθεν δὲ καὶ κατὰ τὰ πλάγια καὶ τὰ νῶτα ὑπάρχουσιν ὀπαὶ ἐν αἷς σῴζεται μόλυβδος πρὸς προσάρτησιν κοσμημάτων. Τέχνη ὀλίγον προηγμένη καὶ ἀπηλλαγμένη παντὸς ἀρχαϊσμοῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀρχαιοπρεπῆ κόμμωσιν.

Arndt-Amelung Einzelaufnahmen 1201-2-Lechat, p. 449.

66. Κεφαλὴ γυναικεία ἐξ ἀμμολίθου, εὑρεθεῖσα ἐν Κύπρῳ. Εἰκονίζει θεὰν ἔχουσαν ἐνώτια καὶ περὶ τὴν κόμην ὑψηλὴν στεφάνην. Τέχνη κυπριακὴ ἀρχαΐζουσα. Ἐλλείπει τὸ ἄνω κρανίον. Ρὶς καὶ πα-γούνιον ἀποκεκρουμένα.

Sybel 720.-Bulletino 1865, 135.

67. Κεφαλὴ νεανίου ἐπιτύμβιος(;) μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους εὑρεθεῖσα παρὰ τὸ Δίπυλον, ἐλλείπει ἡ ρίς, ἥτις ἦν πρόσθετος. Μάρμαρον πεντελικόν. Ἡ κόμη ταινίᾳ περιδεδεμένη ἀποτελεῖται ἐκ μικρῶν πλοκάμων. Οἱ κατὰ τὸ μέτωπον μύες εἶναι τεταμένοι, φαίνεται ὅτι εἶναι εἰκονική. Τέχνη ἀρχαΐζουσα μᾶλλον.

Sybel 3163.-Arndt-Amelung 644-646.

68—72. Κορμοὶ γυμνῶν νεανιῶν τοῦ τύπου τῶν καλουμένων ἀγαλμάτων Ἀπόλλωνος, ὧν οἱ μὲν τρεῖς εὑρέθησαν ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος,οἱ δὲ δύο ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν Κεραμεικόν.Τὰ ὑπ' ἀριθ. 71—72 ὡς ἐκ τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως ὁρίζεται ὅτι ἦσαν νεκρικὰ μνημεῖα, ἔργα Διποίνου καὶ Σκύλλιδος, οἵτινες ἐκ Κρήτης εἰσήγαγον εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἀρχ. Δελτίον 1885. Ἐφημ. Ἀρχ. 1887 σ. 1. Furtwaengler Arch Zeitung 1882.

73. Ἀνώτατον μέρος *γυναικείου κορμοῦ* ἀρχαϊκῆς τέχνης μεγέθους σχεδὸν ὑπερφυσικοῦ ὕψ. 0,42.

Εὑρέθη κατὰ τὸ Δίπυλον. Μαρμάρου παρίου. Ἡ κόμη ἀποτελεῖται ἐκ κανονικῶν βοστρύχων παραλλήλως διατεταγμένων. Τὸ ἱμάτιον συγκεκολλημένον τῷ σώματι φέρει πλαστικῶς δεδηλωμένον μαίανδρον. Ἦν δὲ τὸ πάλαι κεχρωματισμένον.

Sybel 19.—Heydemann 156.

74. Γυναικεῖον ἄγαλμα ἀρχαϊκῆς τέχνης τοῦ ὑπ' ἀριθ. 22 τύπου, εὑρεθὲν ἐν Λαυρίῳ. Ἐλλείπει ἡ κεφαλή, ὁ δεξ. πῆχυς, ὁ ἀριστ. βραχίων μετὰ τοῦ ὤμου καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων ὕψ. 0,90. Μάρμαρον νησιωτικόν. Φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, Δεξιὸς ὦμος γυμνὸς μετὰ μέρους τοῦ στήθους. Ἐκράτει δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν πρὸ τῆς ὀσφύος σκεῦός τι, περιρραντήριον ἴσως, πρὸς λατρείαν ἐν τοῖς ναοῖς χρησιμεῦον, οὗ σῴζεται μέρος. Ἴσως ἄρα εἰκονίζει τὸ ἄγαλμα ἱέρειαν.

75 Κορμὸς γυναικείου ἀγάλματος ἀρχαϊκῆς τέχνης, προερχόμενος ἐκ τοῦ Ἀθήνησιν Ἀσκληπιείου. Μέγεθος ἥμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ. Μάρμαρον πάριον· εἶναι ἐντελῶς ὅμοιον πρὸς τὸ προηγούμενον ὑπ' ἀριθ. 74, καὶ εἰκονίζει πιθανῶς ἱέρειαν.

76—78. Σφίγγες ἀρχαϊκῆς τέχνης. Ἐχρησίμευον ὡς κόσμημα τῶν τάφων. Τὸ ἔθος τοῦτο ἔλαβον οἱ Ἕλληνες ἐξ Αἰγύπτου. Εὑρέθησαν ἡ μὲν ἐν Πειραιεῖ, ἡ δ' ἐν Αἰγίνῃ καὶ ἡ τρίτη ἐν Ἀττικῇ. Ἦσαν κεχρωματισμέναι τὸ πάλαι καὶ νῦν ἱκανὰ ἴχνη διετηρήθησαν.

Sybel 3086 καὶ 1002.—Mittheilungen 1879 σ. 69.

79. Ἱππεὺς εὑρεθεὶς ἐν Βάρῃ τῆς Ἀττικῆς, ἀρχαϊκῆς τέχνης, μεγέθους φυσικοῦ. Ἵππος καὶ ἱππεὺς εἶναι ἠκρωτηριασμένοι. Λίθος ὑμήττιος.

Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 91.—Mittheilungen 1879 σ. 302.

81. Βάθρον ἐπιτυμβίου ἀγάλματος εὑρεθὲν ἐν Βουρβᾷ τῆς Ἀττικῆς ἐν ἀρχαίῳ τύμβῳ. Ἀποτελεῖται ἐκ τεσσάρων βαθμίδων πυραμιδοειδῶς ἐπ' ἀλλήλαις κειμένων, ὧν αἱ τρεῖς κατώτεραι εἰσὶν ἐκ πώρου λίθου, ὕψ. 1,35.

Ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης βαθμῖδος τοῦ βάθρου τούτου ἦν ἱδρυμένον ἄγαλμα γυναικός, ἧς διεσώθησαν οἱ ἄκροι πόδες μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς.

ε φιλες(;) παιδος
κατεθηκεν καλον ιδεν
αϜυταϱ Φαιδιμος ἐϱγάσατο

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης μανθάνομεν τὸ ὄνομα τοῦ ποιήσαντος τὸ ἄγαλμα τεχνίτου *Φαιδίμου*, ἀγνώστου ἡμῖν μέχρι τοῦδε.

Διὰ τῆς εὑρέσεως τοῦ βάθρου τούτου ἀποδεικνύεται ὅτι οὐχὶ μόνον ἀνάγλυφα, ἀλλὰ καὶ ἀγάλματα ἐτίθεντο ἐπὶ τῶν τάφων κατὰ τὴν ἀρχαϊκὴν ἐποχήν. Ἐπίσης διὰ τοῦ βάθρου τούτου γνωρίζομεν τὸ πρῶτον καὶ τὸ σχῆμα βάθρου ἐπιτυμβίου ἀγάλματος τῶν ἀρχαϊκῶν χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1890. — Perrot et Chipiez Histoire del'Art VIII, p. 82 fig 50.

82. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικὸν διπλῆς Ἀθηνᾶς. Εὑρεθὲν παρὰ τὰς Ἀθήνας, ἔργον ἀρχαϊκῆς τέχνης τῶν πρώτων χρόνων τοῦ 5 π.Χ. αἰῶνος, ὕψ. 0,51.

Τὸ ἀνάγλυφον εἶναι ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς παραστάσεως μοναδικὸν καὶ παράδοξον. Τὸ σχῆμα τοῦ μνημείου ἀνήκει εἰς τοὺς λεγομένους ***ναΐσκους*** παρόμοιον πρὸς τὰ τῆς διπλῆς Κυβέλης (πρβλ. ἀρ. 1540—1557). Ἐντὸς δύο ναΐσκων εἰκονίζονται ἐν ἀναγλύφῳ δύο Ἀθηναῖ ἐντελῶς ὅμοιαι, πλὴν τοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀσπίδων γοργονείου, ἱστάμεναι ὅλως κατ' ἐνώπιον, ἐνδεδυμέναι χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καταπῖπτον ἀπὸ τοῦ δεξ. ὤμου, μετὰ κράνους καὶ ἀσπίδος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἀρχαϊκὸν γοργόνειον ἐν τῇ ἀριστ. διὰ δὲ τῆς δεξ. ἀνέχουσαι τὸ δόρυ. Ἱκανὰ ἐγράφησαν περὶ τούτου, ἀλλ' ἐπαρκὴς ἑρμηνεία τῆς τοιαύτης παραστάσεως οὐδεμία ἐδόθη μέχρι τοῦδε, ἡ μόνη ἐξήγησις πρέπει νὰ ζητηθῇ ἐν τῇ διπλῇ τῆς θεᾶς ἰδιότητι, ἤτοι τῆς λατρείας αὐτῆς, ὡς Ἀθηνᾶς Παρθένου, ἢ ὅτι δύο ἦσαν οἱ ἀναθέται τοῦ ἀναγλύφου εἰς τὴν θεάν. Πολὺ δὲ πιθανὸν οἱ ἀναθέται νὰ ἦσαν δύο πόλεις ἢ κοινότητες εἰς τὴν ἰδιαιτέραν προστασίαν τῆς Ἀθηνᾶς διατελοῦσαι καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῷ ἀναθήματι ἀπεικονίσθη δι' ἑκάστην τούτων τὸ τῆς πολιούχου θεᾶς ὁμοίωμα. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ οἱ ἐξηγοῦντες ὅτι παρίστανται δύο πανόμοια πρὸς ἄλληλα Παλλάδια. Ἔκ τινος ὀπῆς κατὰ τὴν μέσην παραστάδα εἰκάζεται ὅτι τὸ ἀνάγλυφον ἦν προσηλωμένον ἐπὶ τοίχου.

Ἀρχ. Ἐφημ. 1890 σ. 1.— Σβορώνου, «Τὸ Ἐθν. Μουσεῖον» σελ. 101. — Mittheilungen 1896 σ. 277.

83. Τεμάχιον ἀναγλύφου, κάτω μέρος μικροῦ ἀνδρός, ἀρχαϊκῆς τέχνης εὑρεθὲν κατὰ τὸ Δίπυλον, ὕψ. 0,25.

84. Τεμάχιον ἀνθεμίου ἀρχαϊκοῦ, ἐπιτυμβίου στήλης, εὑρεθὲν κατὰ τὸ Δίπυλον.

Conze Grabr 25.

85. Ἰωνικὸν κιονόκρανον ἀρχαϊκὸν, ὅπερ θὰ ἐχρησίμευεν ὡς βάθρον ἀγάλματος, ὡς τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθέντα. Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ προέρχεται ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.

86. Ἐπιτύμβιος γραπτὴ στήλη τοῦ Ἀντιφάνους ἀπολήγουσα εἰς ἀνθέμιον, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις. Ἐπ' αὐτῆς εἶναι κεχαραγμένη ἀρχαϊκὴ ἐπιγραφή :

Αντιφανος

Τὸ ὄνομα δηλ· τοῦ θανόντος κατὰ γενικὴν πτῶσιν. Ἄνωθεν τῆς στήλης, ἀνηρτημένη εἰκὼν τῆς παραστάσεως γενομένη ὑπὸ τοῦ Gillieron κατὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς στήλης, δι' ἧς δεικνύονται τὰ σῳζόμενα κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτῆς χρώματα. Εἰκονίζεται ἀλέκτωρ γραπτὸς καὶ ἄνωθεν τουτου ἀστὴρ γραπτὸς διὰ χρώματος κυανοῦ.

Perrot Chipiez 8, fig. 339. Sybel 112.—Bruerkner, Ornament und Form πίν. 1 σ. 4, 88. Conze. Grabr 22.

87—91. Τεμάχια ἀναγλύφων ἀρχαϊκῆς τέχνης, ἐν διαφόροις τόποις κατὰ διαφόρους ἐποχὰς εὑρεθέντα.

Conze 18, 13.—Sybel 16, 15, 14, 25.

92. Κεφαλὴ νεανίου μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἀρχαΐζούσης τέχνης, ποιηθεῖσα κατ' ἀπομίμησιν ἐν ῥωμαϊκοῖς χρόνοις. Ἡ διάθεσις τῆς κόμης ὁμοιάζει πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 45 κεφαλὴν τοῦ ἀγάλματος.

Sybel 751.

93. Ἀναθηματικὸς μαρμάρινος δίσκος εὑρεθεὶς ἐν Πειραιεῖ διαμ. 0,27 πάχ. 0,02. Ἐπ' αὐτοῦ ἐσῴζετο γραπτὴ εἰκὼν δι' ἐρυθροῦ καὶ κυανοῦ χρώματος (νῦν ἐντελῶς ἐξαλειφθεῖσα) πωγωνοφόρου ἀνδρὸς ἐπὶ ἕδρας καθημένου φέροντος ποδήρη χιτῶνα καταλείποντα γυμνὸν τὸ

δεξιὸν μέρος τοῦ στήθους. Κύκλῳ τῆς εἰκόνος ταύτης σῴζεται ἐγκεχαραγμένη ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή :

Εἶναι δὲ τοῦτο ἀνάθημα ὅπερ ὁ ἀσθενὴς ἀφιέρωσε πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἱκανότητος τοῦ θεραπεύσαντος αὐτὸν ἰατροῦ Αἰνείου. Ὁ Αἴνειος οὗτος εἶναι πιθανῶς ὁ ὑπὸ τοῦ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου ἀναφερόμενος διάσημος Κῷος ἰατρός, σύγχρονος τοῦ Ἱπποκράτους μεθ' οὗ συνεμαθήτευσε παρὰ Γνωσιδίκῳ περὶ τὰ μέσα τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος. Ἔργον τοῦ Ε'. π. Χ. αἰῶνος.

Δελτίον ἀρχ. 1889 σ. 117 καὶ 151. Jahrbuch XII, 1897 σ. 1 μετ' εἰκόνος.

94. Πλίνθος μετὰ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν καὶ μέρους τοῦ ἱματίου καὶ χιτῶνος γυναικείας μορφῆς τοῦ γνωστοῦ τύπου τῶν ἐν Ἀκροπόλει ἀρχαϊκῶν ἀγαλμάτων.

95. Τεμάχιον ἀναθηματικοῦ ἀναγλύφου ἀρχαϊκοῦ, οὗ πρὸς τὰ δεξιὰ σῴζεται τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ ἄνω μέρος ἀνδρὸς πωγωνοφόρου (Διὸς ἴσως) ἱσταμένου πρὸς ἀριστερὰ καὶ ἔχοντος τὴν κόμην μακρὰν ἐπιμελῶς ἐξειργασμένην καὶ διὰ ταινίας δεδεμένην. Ἦν ὡς ἐμφαίνεται, ἐνδεδυμένος ἱμάτιον, καταλεῖπον γυμνὸν τὸν δεξ ὸν ὦμον καὶ μέρος τοῦ στήθους. Διὰ τῆς δεξ. χειρός, ἥτις ἦν ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος προτεταμένη, ἐκράτει πιθανῶς φιάλην, διὰ δὲ τῆς πρὸς τὰ κάτω τεταμένης ἀριστ. ἐκράτει μέγα σκῆπτρον ἐρειδόμενον ἐπὶ τοῦ ἀρ. βραχίονος καὶ ἐξικνούμενον μέχρι πέραν τοῦ ἄνω γεισώματος. Ἔκειτο ἄλλοτε ἔν τινι οἰκίσκῳ τῆς Ἀκροπόλεως, ἔνθα ἐφυλάσσοντο τὰ ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου προερχόμενα ἀρχαῖα.

Sybel 3820.—Σβορώνου, τὸ Ἐθν. Μουσεῖον σ 100. Heydemann 644.

96—115. Πωγωνοφόροι κεφαλαὶ ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθεῖσαι κατὰ διαφόρους ἐποχὰς εἰς διαφόρους θέσεις, αἱ ὑπ' ἀριθ. 97, 98 καὶ 115 εἰσὶ γυναικεῖαι, αἱ δὲ ὑπ' ἀριθ. 99 μέχρι 115 προέρχονται ἐκ στήλης Ἑρμοῦ.

Sybel 4151.— Wolters, Bausteine, 105. Sybel 33, 2093, 2026, 35, 28, 30, 29, 3432, 3282, 1248.

116—125. Δέκα ἀγαλμάτια *Τριμόρφου Ἑκάτης* ἀρχαΐζούσης τέχνης, ἐλλιπῆ πάντα τὰς κεφαλὰς καὶ ἐφθαρμένα τὰ πλεῖστα τὸ

λοιπὸν τοῦ σώματος. Ἡ θεὰ παρίσταται ὑπὸ τρεῖς μορφὰς ἐχομένας ἀλλήλαις ἱσταμένας περὶ κιονίσκον· ἐνδεδυμένας ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐζωσμένον· αἱ πλεῖσται ἔχουσι τὰς χεῖρας καθειμένας τῷ σώματι καί τινες ἀνέχουσι τὸ ἱμάτιον (125) καὶ ἄλλαι ἐκράτουν σύμβολον ὡς *δᾷδα* ἢ *οἰνοχόην*, ἢ *φιάλην*. Τῆς ὑπ' ἀριθ. 118 εἰκονίζεται παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς καὶ ὁ ἱερὸς αὐτῇ κύων.

Sybel 11, (118) 405 (124) 407 (120) 409 (125) 1452 (119) 1586 (121) 1703 (122) 1963 (123) 2998 (116).

Β'. ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΘΗΝΑΣ.

126. Μέγα ἀνάγλυφον ἀναθηματικὸν ὕψ. 2,40 πλάτ 1,52 εὑρεθὲν ἐν Ἐλευσῖνι. Κάλλιστον ἔργον τῶν περὶ τὰ μέσα τοῦ 5 αἰῶνος χρόνων καὶ ἓν τῶν ἐξοχοτέρων κειμηλίων τοῦ Μουσείου.

Εἰκονιζονται αἱ δύο θεαὶ τῆς Ἐλευσῖνος, ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Περσεφόνη ἔχουσαι ἐν τῷ μέσῳ νεανίσκον, κατά τινας μὲν τὸν διαδώσαντα τὴν καλλιέργειαν τῶν Δημητριακῶν καρπῶν, ἐλευσινιακὸν ἥρωα Τριπτόλεμον, κατ' ἄλλους τὸν ἐπίσης ἐλευσινιακὸν θεὸν Ἴακχον καὶ κατ' ἄλλους τὸν Πλοῦτον.

Ἐσχάτως ὁ Σβορῶνος προὔτεινε νέαν ἑρμηνείαν τοῦ ἀναγλύφου, ἀναγαγὼν τὴν παράστασιν εἰς ἀρχαῖον τινὰ μύθον περὶ ἀνακηρύξεως εἰς τὴν ἀθανασίαν τοῦ καὶ εἰς Ἀττικοῦ δυναμένου νὰ θεωρηθῇ ἡγεμονίδου τῶν Μεγάρων καὶ τῆς Ἐλευσῖνος Νίσου.

Κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ταύτην τὸ ἀνάγλυφον παριστᾷ τὰς δύο θεὰς δωρουμένας τῷ Νίσῳ τὰ σύμβολα τῆς ἡγεμονίας καὶ τῆς ἀθανασίας, καὶ δὴ τὴν μὲν Δήμητρα μεταβιβάζουσαν εἰς τὸν δάκτυλον αὐτοῦ χρυσοῦν δακτύλιον, τὴν δὲ Περσεφόνην ἐμβάλλουσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν καταστήσασαν τὸν Νῖσον ἀθάνατον χρυσῆν τρίχα. Τὰ σύμβολα ταῦτα παρίσταντο τὸ μὲν διὰ χρώματος, τὸ δὲ διὰ πραγματικῆς μεταλλίνης τριχός, ἀλλ' ἀμφότερα δὲν σῴζονται σήμερον. Κατὰ τῆς ἑρμηνείας ὅμως ταύτης, ἣν πολὺ εὐφυῶς ὑποστηρίζει ὁ Σβορῶνος δύναταί τις πολλὰ να ἀντιτάξῃ καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐγένετο αὕτη γενικῶς ἀσπαστὴ ὑπὸ τῶν ἀρχαιολόγων.

Αἱ δύο θεαὶ παρίστανται ὀλίγον μεγαλείτεραι τοῦ φυσικοῦ μεγέθους (1,68) ἀπέναντι ἀλλήλων ἱστάμεναι, ἐν τῷ μέσῳ δ' αὐτῶν,

τὴν πρὸς ἀριστερὰ θεάν, τὴν Δήμητρα, ἀτενίζων, εἰκονίζεται ὁ ἔφηβος ὕψ. (1,98).

Ἡ ἀριστερὰ ἱσταμένη θεά, ἡ Δημήτηρ, φέρει ποδήρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα καὶ ἐπὶ τούτου ἐλαφρὸν βραχὺ ἐπίβλημα. Ἡ κόμη αὐτῆς καταπίπτει ἁπλῶς ἑκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς φθάνουσα μόνον μέχρι τοῦ τραχήλου. Ὑπὸ τοὺς πόδας ἔχει ἁπλᾶ πέδιλα. Τὴν δεξιὰν χεῖρα ὑψοῖ ὀλίγον προτεταμένην πρὸ τοῦ νεανίου, πρὸς ὅν, ὡς δηλοῦται διὰ τῆς κλίσεως τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς ὅλως ἐκφράσεως, παρέχει συμβουλάς, πρὶν ἢ δωρήσῃ τὸ ὅπερ ἐκράτει ἀντικείμενον, (στάχυς;),ὅπερ χρώματι δεδηλωμένον, ἐξηλείφθη νῦν. Διὰ τῆς ἀριστ. κρατεῖ τὸ σκῆπτρον, ὅπερ, ἔχον ὅσον καὶ αὐτὴ ὕψος, εἶναι κεκοσμημένον κατὰ τὴν κορυφὴν δι' ἄνθους συμβολικοῦ (κρίνου;)

Ἡ ἑτέρα θεά, ἡ θυγάτηρ τῆς Δήμητρος, Περσεφόνη κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστ. μεγάλην δᾷδα ἀνημμένην. Στηρίζεται ἐπὶ τοῦ δεξ. ποδός, ἐν ᾧ ὁ ἀριστ. πατεῖ μόνον διὰ τῶν ἄκρων δακτύλων. Ἡ περιβολὴ ταύτης ὡς νεωτέρας εἶναι ὀλίγον κομψοτέρα, ἔχει δὲ καὶ τὴν κόμην ἐπιμελέστερον διεσκευασμένην. Εἶναι ἐνδεδυμένη διὰ λεπτοῦ ποδήρους χιτῶνος μετὰ βραχειῶν χειρίδων, καὶ ἱματίου καταλείποντος γυμνὸν τὸ στῆθος. Τὴν δεξ. χεῖρα ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νεανίου ποιοῦσα σχῆμα δυσκόλως δυναμένου νὰ ἑρμηνευθῇ. Κοινῶς δέχονται, ὅτι διὰ τοῦ σχήματος τούτου ἡ θεὰ θέλει ἁπλῶς νὰ δείξῃ τὴν πρὸς τὸν νεανίαν μεγάλην αὐτῆς εὐμένειαν, ἀλλ' ὁ Σβορῶνος ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ θεὰ ἐμβάλλει διὰ τῆς χειρὸς αὐτῆς τὴν χρυσῆν τρίχα εἰς τὴν κόμην τοῦ νεανίου.

Ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο γυναικείων μορφῶν μελλέφηβος εἶναι ἐντελῶς γυμνὸς καὶ μόνον ὑπὸ τοὺς πόδας ἔχει πολυίμαντα πέδιλα. Ἡ κόμη αὐτοῦ εἶναι ἐπιμελῶς ἐκτενισμένη. Τὸ βάρος τοῦ σώματος πίπτει ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ποδός, ἐν ᾧ ὁ δεξ. κάμπτεται ἐλαφρῶς. Τὴν ἀριστ. χεῖρα ἔχει ὀλίγον κάτωθεν τοῦ ἰσχίου, ἐν ᾧ ὑψοῖ τὴν δεξ. πρὸς τὴν Δήμητρα, ὡς ἵνα δεχθῇ τὸ παρ' αὐτῆς προσφερόμενον δῶρον, τοὺς στάχυς,ὡς παρίσταται ὁ Τριπτόλεμος, ἢ τὸν δακτύλιον, κύλινδρον ἢ πόρπην, ἂν δεχθῶμεν τὰς διαφόρους τῶν ἄλλων ἀρχαιολόγων γνώμας.

Sybel 314.—Gazette des Beaux arts 1860 σ. 65. — Wolters, Bausteine 1182.— Brunn-Bruckmann 7.— Σβορώνου Τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον σ. 106. — Furwaengler Meisterwerke. σ. 39. Collignon Hist de la Sculpt II, σ. 140. Overbeck: Kunstmythologie πίν. 14, 8, III, σ. 426, 565. — Kekulé 67.

127. Δίωτος μαρμάρινος κρατὴρ κοῖλος τὰ ἔσω ὕψος 0,48. διάμ. 0,45. Τὸ κάτω μέρος τοῦ ποδὸς καὶ τὰ ὦτα ἀμφότερα ἀποκεκρουμένα. Φέρει ἐφθαρμένον ἀνάγλυφον ποιηθὲν μόλις κατὰ τὸν β'.

ἢ α. αἰῶνα π. Χ. κατὰ τὸ ἐν τῇ Ἀκροπόλει, ὡς ἀναφέρει ὁ Παυσανίας, τὸ πάλαι περίφημον χαλκοῦν σύμπλεγμα τοῦ Μύρωνος, τὸ παριστῶν τὸν Σιληνὸν ἢ σάτυρον Μαρσύαν ἔχοντα πρὸ αὐτοῦ τὴν θεὰν Ἀθηνᾶν ζωηρῶς βαδίζουσαν καὶ ἀποθαυμάζοντα τοὺς ὑπ' αὐτῆς ἀπορριφθέντας εἰς τὸ ἔδαφος αὐλούς. (Πρβλ. Πλίνιον Ν. Η. 34, 57. — Παυσ. 1,24,1).

Τὸ ἀνάγλυφον ἡμιτελὲς ὑπὸ τοῦ τεχνίτου καὶ ὡς ἐκ τούτου δυσεξήγητος εἶναι ἡ τρίτη μορφὴ ἡ ὄπισθεν ἐν σχεδίῳ καταλειφθεῖσα.

Εὑρεθεὶς ἐν Ἀθήναις, ἐδημοσιεύθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Stuart, εἶτα περιῆλθεν εἰς τὴν Συλλογὴν τοῦ Ἄγγλου ἱστορικοῦ G. Finlay τοῦ ἐν Ἀθήναις ἀποθανόντος καὶ εἶτα εἰς τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον.

Sybel 297.— Mittheilungen 1880 σ. 342—Wolters Bausteine 456. Collignon Hist de la Sculpt p. 466.

Overbeck : Gesch. d' Plastik I, σ. 208.— Gaz arch. 1879 σ. 242.

128. Ἀγαλμάτιον Ἀθηνᾶς εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Πνύκα τῷ 1859. Περίφημον κατὰ τοῦτο ὅτι ἐν αὐτῷ ἀνεγνωρίσθη πρώτην φορὰν ἀντίτυπον τῆς ἐν τῷ Παρθενῶνι ἀνακειμένης τὸ πάλαι (438 π. Χ.) χρυσελεφαντίνης Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου, ἐν ᾧ μέχρι τοῦδε μόνον ἐκ τῆς περιγραφῆς τοῦ Παυσανίου (1,24) καὶ ἐκ νομισμάτων ἐγνωρίζομεν. Εἶναι ἀτελῶς ἐξειργασμένον. Ἡ θεὰ περιβάλλεται χιτῶνα καὶ βραχὺ ἱμάτιον (ἀμπέχονον) καὶ φέρει αἰγίδα ὕψ. 0,41.

Ἡ ἀσπὶς ἔξωθεν παρουσιάζει ἀνάγλυπτον παράστασιν πιθανώτατα Ἀμαζονομαχίαν. Ἐπὶ τῆς ἐμπροσθίας πλευρᾶς τῆς βάσεως διακρίνονται ἀμυδραὶ παραστάσεις ὅπου ἀναγνωρίζουσι τὴν παραδιδομένην Πανδώρας γένεσιν.

Sybel 3730.— Heydemann 780.— Wolters Bausteine 466. — Collignon, Hist. de la Sculpt. p. 539.— Brunn-Bruckmann, 38.

129. Μικρὸν ἄγαλμα Ἀθηνᾶς, εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Βαρβάκειον τῷ 1880 ὕψ. 1,05. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶναι πιστὸν ἀντίτυπον τῆς ἐν τῷ Παρθενῶνι χρυσελεφαντίνης Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου, πιστότερον δὲ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 128, οὗ ὑπολείπεται μόνον κατὰ τοῦτο, ὅτι δὲν ἔχει τὰς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ἀσπίδος καὶ τοῦ βάθρου ἀναγλύπτους παραστάσεις.

Ἡ θεὰ ἵσταται ὀρθία στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξ. ποδός, φέρει ποδήρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου, ἐζωσμένον

κατὰ τὴν ὀσφὺν διὰ ζώνης ληγούσης κατὰ τὰ δύο ἄκρα εἰς δύο ὄφεις· Φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κράνος καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς Σφίγγα καὶ ἑκατέρωθεν Πήγασον, ἐπὶ τοῦ στήθους τὴν αἰγίδα ἔχουσαν ἐν τῷ μέσῳ τὸ Γοργόνειον. Διὰ τῆς ἀριστ. χειρὸς ἅπτεται τῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀποτεθείσης ἀσπίδος ὑφ' ἣν ἀνελίσσεται ὄφις ἐν ᾧ διὰ τῆς δεξ. φέρει Νίκην, (ἧς ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ) στηριζομένην ἐπὶ κίονος. Εἶναι ἔργον τῶν μεταγενεστέρων ῥωμ. χρόνων στερούμενον πάσης λεπτότητος ἐν τῇ διαπλάσει τῶν μορφῶν.

Collignon Histoire de la Sculpture p. 551. — Π. Καββαδίας, Ἀθηνᾶ ἡ παρὰ τὸ Βαρβάκειον εὑρεθεῖσα ἐν σχέσει πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν τοῦ Παρθενῶνος. Ἀθῆναι 1881. Mittheilungen 1880 σ. 370 καὶ 1881 σ. 56. — Παρνασσὸς 1881 σ. 33.— Wolters Bausteine 467.— Brunn-Bruckmann 39, 40.

130 — 135. Γλυπτὰ εὑρεθέντα ἐν Δήλῳ προερχόμενα ἐκ τῶν ἀκρωτηρίων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Μέγεθος ½ περίπου τοῦ φυσικοῦ. Τὰ ὑπ' ἀριθ. 130—132 ἵσταντο ἐπὶ μιᾶς κοινῆς βάσεως καὶ ἀπετέλουν τὸ μέσον, ἤτοι τὸ κατὰ τὴν κορυφὴν τοῦ ἀετώματος δυτικὸν ἀκρωτήριον. Παρίστων δὲ πιθανῶς τὴν *Ἠὼ ἁρπάζουσαν τὸν Κέφαλον*, ὃν φέρει ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ὤμου: Τῆς Ἠοῦς σῴζεται μόνον τὸ ἄνω ἥμισυ τοῦ κορμοῦ, ἔφερε δὲ πτέρυγας αἵτινες δὲν διεσώθησαν, τοῦ δὲ Κεφάλου τὸ κάτω ἥμισυ τοῦ σώματος.

Ὁ ὑπ' ἀριθ. *130α* κορμὸς ζῴου φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ περίφημος τοῦ Κεφάλου κύων *λαῖλαψ*.

Αἱ ὑπ' ἀριθ. *131 καὶ 132* νεάνιδες εἶναι ἴσως *Νύμφαι*, αἵτινες περίτρομοι ἐπὶ τῇ ἁρπαγῇ φεύγουσι δρομαίως. Ἀμφοτέρων ἐλλείπουσιν αἱ κεφαλαί, βραχίονες καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων.

Τὰ δὲ ὑπ' ἀριθ. 133—134 ἀπετέλουν τὸ ἀνατολικὸν ἀκρωτήριον τοῦ ναοῦ, παριστῶσι δὲ πιθανῶς τὸν Βορέα ἁρπάζοντα τὴν νύμφην Ὠρείθυιαν. Ὁ Βορέας εἶχε πτέρυγας (ἐλλείπουσι νῦν ὡς καὶ ὁ ἀριστ. βραχίων καὶ τὰ σκέλη).

Ἡ ὑπ' ἀριθ *135* μορφὴ παριστᾷ *Νίκην* καὶ θὰ ἀπετέλει, ὡς φαίνεται, γωνιαῖον ἀκρωτήριον, (ἐλλείπουσι κεφαλή, ἀριστ. βραχίων δεξ. πῆχυς καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κνήμης). Διατήρησις κακὴ ἐξ ἀτμοσφαιρικῆς ἐπιδράσεως προελθοῦσα.

Furtwaengler σ. 250.—Collignon Histoire de la Sculpt. II, p. 192, εἰκ. 91.— Δελτίον Ἀρχ. 1886 σ. 5, 3.— B.C.H. 1879 σ. 515.— Monum.-Grecs 1878 σ. 55.— Arch. Zeitung 1882 σ. 335.

136—137. Γλυπτὰ εὑρεθέντα ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὑπὸ τῆς Ἀρχ. Ἑταιρείας. Μέγεθος ἥμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ, προερχόμενα ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ καὶ παρίστων τὰ μὲν ἐν τῷ Δ. ἀετώματι *Ἀμαζονομαχίαν*, τὰ δὲ ἐν τῷ Α. *Κενταυρομαχίαν*. Εἶναι ἔργα τοῦ Δ'. αἰῶνος, ἐξετελέσθησαν δὲ ὑπὸ διαφόρων τεχνιτῶν κατὰ τὰ σχέδια τοῦ Ἀθηναίου καλλιτέχνου Τιμοθέου, ὡς ἐπιγραφή τις λέγει. Τὰ ἀξιολογώτερα τούτων εἶναι ἡ ὑπ' ἀριθ. *137 Ἀμαζὼν ἔφιππος. 137 Ἀμαζὼν πληγωμένη πίπτουσα ἀπὸ τοῦ ἵππου. 140 κεφαλὴ γυναικός.* Ἀριθ. *144 κεφαλὴ Κενταύρου*, ἣν πολέμιος διὰ τῆς σῳζομένης ἀριστ. χειρὸς κρατῶν ἡρπαγμένην ἀπὸ τῆς κόμης. Ἀριθμ. 154 *κεφαλὴ γυναικεία*, ἔχουσα τὴν κόμην πόλῳ κεκαλυμμένην. Ἀριθ. 155 *Νίκη* πτερωτὴ ἀκέφαλος κρατοῦσα ἐν τῇ δεξ. πτηνόν, ἴσως ἵστατο ὡς ἀκρωτήριον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Οἱ ἀριθ. 156 καὶ 157 δύο ἔφιπποι γυναικεῖαι μορφαὶ παριστῶσαι πιθανῶς *Νηρηΐδας*, ἐλλιπεῖς τὰς κεφαλάς. Ἵσταντο πιθανῶς καὶ αὗται ὡς ἀκρωτήρια τῆς δυτ. πλευρᾶς τοῦ Ναοῦ. ὕψ. 0,68.—.158. Μικρὸν ἀγαλμάτιον γυναικείας μορφῆς ἐπὶ βράχου καθημένης (ὕψ. 0,38). ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ ἀριστ, ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος., Φέρει χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου ἐζωσμένον καὶ ἱμάτιον, οὗ τὸ ἕτερον ἄκρον ἀνεῖχεν διὰ τῆς ἀριστ. χειρός. Εὑρέθη ἐν Ἐπιδαύρῳ, ἄδηλον ἂν προέρχεται ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ Ναοῦ.

Collignon Hist. de la Sculpt II, p. 196.

Ἀρχ. Ἐφημ. 1884 σ. 49 καὶ 185 σ. 41. — Brunn-Bruckmann ἀρ. 20 καὶ 19.— Cavvadias Fuilles d' Epidaure 19, 20.

159—161. Τρεῖς Νῖκαι εὑρεθεῖσαι ἐν Ἐπιδαύρῳ ὕψ. 0,85—0,90. Ἔργα τῆς Δ'. π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ὁμοιάζουσι πρὸς τὴν ἐν Ὀλυμπίᾳ Νίκην τὴν ὑπὸ τοῦ Παιωνίου ποιηθεῖσαν. Αἱ ἐλλείπουσαι πτέρυγες ἴσως ἦσαν ἐκ χαλκοῦ. Ἐχρησίμευον δὲ ὡς ἀκρωτήρια τοῦ ἐκεῖ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος.

Collignon Histoire de la Sculpt. II, p. 200.-Cavvadias Fuilles d' Epidaure 17 καὶ 18. — Ἐφημ. ἀρχ. 1885 πίν. I. εἰκ. 8. — Ἀρχ. Δελτίον 1886 σελ. 11, n'.

126. Κορμὸς πτερωτῆς Νίκης, εὑρεθείσης ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἔργον τῆς Δ'. π. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Ἴσως ἀνέκειτο ἐπὶ βάθρου ἔχοντος σχῆμα πρῴρας πλοίου ὡς ἡ ἐκ Σαμοθράκης

Νίκη, ἡ ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Louvre νῦν ἀποκειμένη, διότι τοιοῦτον βάθρον εὑρέθη πλησίον αὐτῆς. Ἔργον καλῆς τέχνης τῶν ἀλεξανδρινῶν χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11. — Berliner Philol Wochenschrift 1888 σελ. 1484.

163. Λεοντοκεφαλὴ ἀποτελοῦσα μέρος ὑδρορρόης τοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὅστις ᾠκοδομήθη κατὰ τὴν Δ'. π. Χ. ἑκατονταετηρίδα. Ἔργον Θρασυμήδους τοῦ Παρίου.

Cavvadias Fuilles d'Epidaure πίν. VII, 5. — Πρακτικὰ Ἀρχ. Ἑταιρείας 1884 σελ. 55.

164—171. Ὀκτὼ λεοντοκεφαλαὶ ἀποτελοῦσαι μέρος τῆς ὑδρορρόης τῆς ἐν Ἐπιδαύρῳ Θόλου τοῦ Πολυκλείτου.

Πρακτικὰ Ἀρχ. Ἑταιρ. 1882 εἰκ. 5, 6.—Cavvadias Fuilles d' Epidaure πίν. 4, 5. καὶ 6.

172. Κορινθιακὸν κιονόκρανον ἐκ τῆς ἐν Ἐπιδαύρῳ Θόλου ἢ Θυμέλης τοῦ Πολυκλείτου. Εἶναι ἀριστούργημα τῆς ἑλληνικῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἕνεκα τῆς θαυμασίας ἐκτελέσεως καὶ διατηρήσεως αὐτοῦ, θεωρεῖται δὲ ὅτι τοῦτο ὑπῆρξε τὸ *παράδειγμα* αὐτὸ τοῦ Πολυκλείτου.

Ἀρχ. ἐφημ. 1885 σ. 231 πίν. 10. — Cavvadias : Fuilles d'Epidaure πίν. 6.

173—4. Ἔκτυπα ἀνάγλυφα εὑρεθέντα ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐκ τῶν μετοπῶν πιθανῶς προερχόμενα. Καὶ δὴ τὸ μὲν ὑπ' ἀριθ. 173 εἰκονίζει Ἀσκληπιὸν καθήμενον ἐπὶ θρόνου, γυμνὸν κατὰ τὰ ἄνω, τὰ δὲ κάτω ἔχει κεκαλυμμένα δι' ἱματίου, οὗ ἄκρα τις διὰ τῆς ἀριστ. μασχάλης διερχομένη πίπτει ἀπὸ τοῦ ἀριστ. ὤμου ἐπὶ τὸν δεξ. βραχίονα.

Τοὺς σανδαλοφόρους καὶ διεσταυρωμένους πόδας ἐρείδει ἐπὶ ὑποποδίου, ἡ ῥίς, ὁ δεξ. βραχίων, τὰ ἄκρα τῆς ἀριστ. χειρὸς καὶ τῶν ποδῶν.

Ἔργον καλλίστης ἑλληνικῆς τέχνης, μίμησις τοῦ τύπου τοῦ χρυ-

σελεφαντίνου ἀγάλματος τοῦ Ἀσκληπιοῦ τοῦ ὑπὸ Θρασυμήδους τοῦ Παρίου ποιηθέντος. Τοῦτο γινώσκομεν ἐκ νομισμάτων τῆς Ἐπιδαύρου ὡς καὶ ἐκ τῆς περιγραφῆς τοῦ Παυσανίου.

Ἐφημ. ἀρχ. 1885 σ. 48 καὶ 1894 σελ. 87. — Brunn-Bruckmann πίν. 3.— Cavvadias: Fuilles d'Epidaure πίν. 10, 21. Σβορώνου Τὸ Ἐθν. Μουσεῖον σ. 149.- Π. Καββαδία Τὸ Ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ σ. 45. — Collignon Histoire de la Sculpt σ. 186.

174. Ἀνάγλυφον εἰκονίζον ἐπίσης τὸν Ἀσκληπιόν, ἢ τὸν Δία καθήμενον ἐπὶ θρόνου μεγαλοπρεποῦς πρὸς τὰ δεξιά. Ὁμοιάζει λίαν τῷ προηγουμένῳ, μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς, ὅτι τὸ τὰ κάτω ἄκρα καλύπτον ἱμάτιον, διερχόμενον διὰ τῆς δεξιᾶς μασχάλης δὲν πίπτει ἐπὶ τὸν ἀριστερὸν ὦμον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν δεξιόν.

Οἱ σανδαλοφόροι πόδες στηρίζονται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, προτασσομένου τοῦ δεξιοῦ. Ἀποκεκρουμένον τὸ πρόσθιον ἥμισυ τῆς κεφαλῆς, μέρος τῆς δεξιᾶς, ἥτις ἐστηρίζετο προφανῶς ἐπὶ σκήπτρου, καὶ τῆς ἀριστερᾶς. Καὶ τοῦτο ἔργον καλλίστης τέχνης, τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος.

Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, β'. — Ἀρχ. Ἐφημ. 1894 σ. 11.

175. Παῖς καθήμενος ἐπὶ σῳζομένου βραχίονος γυναικός, ἤτοι τεμάχιον ἐκ συμπλέγματος παριστῶντος τὴν θεὰν Εἰρήνην φέρουσαν εἰς τὰς ἀγκάλας τὸν παῖδα αὐτῆς Πλοῦτον. ὕψ. 0,70. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ ἐντὸς τοῦ λιμένος [1]. Ἀνήκει εἰς σύμπλεγμα μιμούμενον ἔργον τοῦ Κηφισοδότου τοῦ πατρὸς τοῦ Πραξιτέλους, ὅστις ἐποίησε χαλκοῦν ἄγαλμα τῆς Εἰρήνης, φερούσης εἰς τὰς ἀγκάλας τὸν παῖδα Πλοῦτον, ὃ ἱδρύθη ἐν τῇ Ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν τῷ 375 π. Χ. Τοιοῦτον σύμπλεγμα εὕρηται ἐν τῇ Γλυπτοθήκῃ τοῦ Μονάχου.

1) Τὸ μάρμαρον εἶναι ἰταλικόν, θεωρεῖται δὲ ὑπό τινων ὡς νέον ἔργον.

Ἴδε Furtwaengler's Beschreibung der Glyptothek No 219. — Meisterweike s. 514.—Collignon Histoire de la Sculpt II, p. 180, εἰκ. 87. — Ἀρχ. Δελτίον 1887. — Παρνασσὸς 1881 σ 575. — Wolters Bausteine 1211. — Mittheilungen 1822 σ. 363.

176. Ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης(;) [1]₂ περίπου τοῦ φυσικοῦ εὑρεθὲν ἐν Πειραιεῖ. Ἵσταται ἐπὶ συμφυοῦς πλίνθου. ὕψ. 0,77. Ἐλλείπουσιν αἱ ἄκραι χεῖρες αἵτινες καὶ ἦσαν πρόσθετοι, ὡς βλέπει τις ἐκ τῶν

σωζομένων εἰσέτι σιδηρῶν γόμφων, οἵτινες συνέδεον αὐτάς· Ἡ κεφαλὴ συνεκολλήθη κατὰ τὸν λαιμόν. Ἔργον τοῦ β'. ἡμίσεως τοῦ Ε'. αἰῶνος π. Χ.

Δελτ. ἀρχ. 1888 σ. 218, 98.— Wolters Bausteine 1209. — Mittheilungen 1889 σ. 203.

177. Κεφαλὴ Ἀθηνᾶς(;) εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις τῷ 1857 ἐν τῷ Ὠδείῳ τοῦ Ἡρώδου. Εἶναι ἔργον λίαν σπουδαῖον, ἅτε ποιηθεῖσα ἴσως κατ' ἀπομίμησιν χρυσελεφαντίνου ἀγάλματος τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Φειδίου. Τὸ ὅλον πρόσωπον εἶναι λελεασμένον πρὸς ἀπομίμησιν τοῦ ἐλέφαντος, ὡς φαίνεται, ἡ κόμη ἦν ἐπίχρυσος, ὡς δείκνυται ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ σωζομένων εἰσέτι λειψάνων χρυσοῦ. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἔνθετοι ἐξ ἄλλης ὕλης, ὡς ἐπίσης καὶ αἱ κόραι.

Ἐλλείπει τὸ ὄπισθεν ἥμισυ, τὸ ἄκρον τῆς ῥινός, καὶ τὸ κάτω χεῖλος. Μέγεθος ὑπερφυσικόν. Ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ κρανίου ὑπάρχει κοιλότης, ἥτις πιθανῶς ἐχρησίμευεν πρὸς ἔνθεσιν τῆς περικεφαλαίας.

Sybel 891. – Arch. Anzeiger 1858 σ. 198. — Ὁ Wolters ἐν Jahrbuch 1899 σελ. 143 καλεῖ Ἀφροδίτην.—Schillbach ueber das Odeion des Herodes Attikos σελ. 26.

178—180. Τὰ μόνα περισωθέντα ἡμῖν λείψανα ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασι τοῦ ἐν Τεγέᾳ ναοῦ τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς ἀγαλμάτων. Εἶναι δύο ἀνθρώπιναι κεφαλαὶ καὶ ἑτέρα κεφαλὴ τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου εὑρεθεῖσα ἐν Τεγέᾳ (Πιαλί) ἐν ἀγρῷ παρὰ τὸν ναὸν τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς. Τὰς κεφαλὰς ταύτας ἰδὼν πρῶτος ὁ Καββαδίας τῷ 1879 ἐν Πιαλί, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ εὑρέτου καὶ ὁρμηθεὶς ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας αὐτῶν καὶ τῆς ἐπιπέδου ἀποκοπῆς τοῦ ἄνω μέρους τοῦ κρανίου, ἐξ οὗ ἀποδείκνυται ὅτι προήρχοντο ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ, ἀνεγνώρισε πρῶτος αὐτὸς ὡς ἔργα τοῦ Σκόπα, ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας, ἤτοι τῆς ἐκφράσεως ἰσχυροῦ πάθους, ὡς βλέπομεν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 179 κεφαλῇ πόνον δηλούσῃ, ὡς καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμ. 180 ἐκφραζούσῃ τὴν βιαιοτάτην ψυχικὴν ὁρμὴν δι' ἧς ὁ μαχητὴς ἐπετίθετο κατὰ τοῦ πολεμίου, ὡς προερχόμενα ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς ἀγαλμάτων (395 π. Χ. ἔτους).

Antike Denkmaeler I, p. 35. — Collignon Histoire de la Sculpt. gr. I p. 237 εἰκ. 117-119.- Παρνασσὸς 1879.-Δελτ. ἀρχ. 1885 σ. 20, 38.

Ἀρχ. ἐφημ. 1886 σ. 17. — Mittheilungen 1879 σ. 138 καὶ 1881 σ. 393.— Brunn-Bruckmann 44.

178. Κεφαλὴ τοῦ Κάπρου εἶναι ἐντελῶς ἐξειργασμένη κατὰ τὰ δύο πλάγια μέρη. Ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχει δύο ὀπὰς αἵτινες ἐχρησίμευον πρὸς προσάρτησιν βελῶν, δι' ὧν εἰκονίζετο πληγὲν τὸ ζῷον.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 179 εἶναι κεφαλὴ νεανίου *ἀγωνιῶντος* μετὰ περικεφαλαίας καὶ ἔχει τὸ ἄνω μέρος τοῦ κρανίου ἀποκεκομμένον, ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. 180 εἶναι ἑτέρου νεανίου πολεμιστοῦ μετὰ περικεφαλαίας καὶ αὕτη.

180α—180δ. Παριστῶσι τὸ μὲν γονατισμένον δεξιὸν σκέλος πολεμιστοῦ καὶ τεμάχιον βραχίονος κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένου. Ἀμφότερα εὑρέθησαν ἐν Τεγέᾳ μετὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 178—180, εὑρημάτων τοῦ ναοῦ τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς.

Antike Denkmaeler 1888 σ. 22, 6.

181. Νεανικὴ κεφαλὴ μετὰ μέρους τοῦ χλαμυδοφόρου θώρακος, ἔχουσα οὕτω σχῆμα προτομῆς. ὕψ. 0,49. Οὖσα τὸ πάλαι ἔνθετός που. Εὑρέθη ἐν Ἐλευσῖνι ἐν τῷ ναῷ τοῦ Πλούτωνος τῷ 1885. Ἔχει πλουσίαν κόμην καταπίπτουσαν εἰς μεγάλους κυμαίνοντας βοστρύχους καὶ δεδεμένην διὰ ταινίας δίκην διαδήματος.

Ῥὶς καὶ χείλη ἀποκεκρουμένα ὡς καὶ αἱ ὀφρύες. Κοινῶς θεωρεῖται ὡς κεφαλὴ Εὐβουλέως, τοῦ ἐν Ἐλευσῖνι λατρευομένου ἀδελφοῦ τοῦ Τριπτολέμου, ὡς συνάγεται ἐξ ἐπιγραφῆς τινος ἀναθηματικῆς τῷ Εὐβουλεῖ, εὑρεθείσης πλησίον τῆς κεφαλῆς· τοῦτο ἐνισχύει καὶ ἡ ἐν τῷ Βατικανῷ γνωστὴ ἐπιγραφή. *Εὐβουλεὺς Πραξιτέλους*. Ἄλλοι ὅμως ἐταύτισαν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν τῷ μεγάλῳ ἐξ Ἐλευσῖνος ἀναγλύφῳ (ἀριθ. 126) καλούμενον Τριπτόλεμον. Ἄλλοι δὲ ὡς τὸν Ἴακχον. Τελευταίως δὲ εὑρέθησαν δύο ὅμοια ῥωμαϊκῶν χρόνων ἀντίτυπα τῆς κεφαλῆς ταύτης, κείμενα ἑκατέρωθεν αὐτῆς, ὑπ' ἀριθ. 1839 καὶ 2650, ἅπερ θεωροῦσιν ὡς παριστῶντα μᾶλλον τὸν Ἴακχον. Θεωρεῖται κάλλιστον ἔργον τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος.

Ἐφημ. ἀρχ. 1886 σ. 257.— Benndorf Anzeiger der philosophisch.- histor. Classe der K. Akademie der Wissenschaft in Wien 1887 No 25 καὶ Antike Denkm. σ. 21.

Brunn-Bruckmann 74.— Collignon Histoire de la Sculpture II, σ. 300.

182. Γυναικεία κεφαλὴ μείζων τοῦ φυσικοῦ μεγέθους, ἐν ῥεμβώδει

στάσει εἰκονίζουσα ἴσως τὴν Ἀφροδίτην, εὑρεθεῖσα ἐν τῷ Ἀθήνησιν Ἀσκληπιείῳ τῷ 1878.

Ἦν κεκλιμένη πρὸς τὸν δεξιὸν ὦμον καὶ ἔχει τὸ στόμα ἡμιανεῳγμένον ἐν ᾧ διακρίνονται οἱ ὀδόντες. Παρὰ τὸ δεξιὸν οὖς σώζεται λείψανον τῆς χειρός, ἐφ' ἧς ἡ θεὰ ἐστήριζε τὴν κεφαλήν. Ἐπὶ τῆς κόμης ὑπῆρχε μεταλλίνη ταινία. Θεωρεῖται ἐκ τῶν ὡραιοτάτων κεφαλῶν τοῦ Μουσείου. Ἔργον τῆς Δ'. π. Χ. ἑκατονταετηρίδος.

Mittheilungen 1876 πιν. 13. σ. 269.- Collignon Histoire de la Sculpture gr. II, σ. 248 εἰκ. 125. - Sybel 2097.

Brunn-Bruckmann 174.

183. Κεφαλὴ Ἀπόλλωνος τοῦ τύπου τοῦ καλουμένου Ἀπόλλωνος Λυκείου, ἔχοντος ἐν ἀναπαύσει τὴν δεξιὰν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένην, ὡς περιγράφει ὁ Λουκιανὸς (ἐν Ἀναχάρσει 7). Εὑρέθη ἐν Λαυρίῳ τῷ 1888 ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης ἐντὸς ἰλύος ἐκ σκωριῶν καὶ ἔχουσα τούτου ἕνεκα μέλαιναν τὴν ὄψιν. Μαρμάρου παρίου. Κάλλιστον ἔργον τῆς Δ'. π. Χ. ἑκατονταετηρίδος.

Δελτ. Ἀρχαιολ. 1888 σ. 52, 2.

184. Κεφαλὴ νεανίου εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις τῷ 1875. Προέρχεται ἐξ ἀγάλματος, ἀθλητοῦ ἴσως, ἔχοντος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰς χεῖρας, ἐν στάσει ἐπαναπαυομένου· διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐκράτει ἴσως στλεγγίδα. Ἀντίτυπον ἔργου τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 2906.— Wolters Bausteine, 1300.

185. Γυναικεία κεφαλὴ ἀτελῶς ἐξειργασμένη πεπλοφόρος, εὑρεθεῖσα ἐν Δήλῳ τῷ 1887. ὕψ. 0,38. Ἐκφράζει λύπην, ἔχουσα τὰ ὄμματα μικρὸν πρὸς τὰ ἄνω ἐστραμμένα. Ἔργον τοῦ Δ'. αἰῶνος.

Δελτ. ἀρχ. 1886 σ. 5, 6.— B.C.H. 1879 καὶ 1880 σ. 38.

186. Κεφαλὴ Ἀφροδίτης λίαν ἐφθαρμένη, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ Ἀσκληπιείου τῷ 1878. Ἔργον τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 3094. — Arndt-Amelung. 647—649.

187. Γυναικεία κεφαλὴ προερχομένη ἐκ μεγάλου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου, εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ. Ἔργον τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος.

Kekulé 92.— Sybel 686.

188. Γυναικεία κεφαλὴ ἐξ ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου, προερχομένη εὑρεθεῖσα ἐν Λέρνῃ. Ἔκειτο μέχρι τοῦ 1885 ἐν τῷ ἐν Ἄργει Μουσείῳ. Ἔχει τὸ ἄνω καὶ ὄπισθεν μέρος ἡμιτελῶς ἐξειργασμένα. Ἔργον τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος.

Δελτ. ἀρχ. 1885 σ. 20, 39.— Mittheilungen 1879 σ. 149 ἀρ. 484 καὶ 1883 σελ. 185.

189. Κεφαλὴ νεανίου εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις κάτωθεν τῆς Ἀκροπόλεως ἐντὸς τῆς Στοᾶς τοῦ Εὐμένους. Ἔργον τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 2917.— Arndt-Amelung 656 καὶ 657.

190. Γυναικεία κεφαλὴ εἰκονίζουσα πιθανῶς Ὑγίειαν, εὑρεθεῖσα ἐν τῷ Ἀθήνησιν Ἀσκληπιείῳ. Ἔργον τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 4149.-- Brunn-Bruckmann 525.

191. Κεφαλὴ Ὑγιείας ἐκ τῶν καλλίστων καὶ χαριεστάτων τοῦ Μουσείου. Ρὶς ἀποκεκρουμένη· ἐπὶ τῶν ὤτων ὀπαὶ δι' ἐνώτια. Ἔργον τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 640.— Mittheilungen 1885 σ. 266.— Brunn-Bruckmann 525.

192. Κεφαλὴ γυναικεία φυσικοῦ μεγέθους σὺν τῷ λαιμῷ, μετὰ μέρους τοῦ θώρακος, ἣν ἔνθετος τῷ κορμῷ Τύπος ὁ τῆς καλουμένης Ὑγιείας. Εὑρέθη ἐν τῇ θέσει *Κουμάρα τοῦ Αἰγίου.* Ἔργον ρωμαϊκῶν χρόνων, ποιηθεῖσα κατ' ἀπομίμησιν ἔργου τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος.

Ἀρχ. Δελτίον. 1890 σ. 36, 48·.—Mittheilungen 1885 σ. 266 πίν. 9.

193. Γυναικεία κεφαλὴ φυσικοῦ μεγέθους εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Δίπυλον, εἰκονίζουσα κατά τινας μὲν τὴν Μοῦσαν τῆς τρα-

γῳδίας Μελπομένην, κατ' ἄλλους δὲ ὅτι παριστᾷ Σειρῆνα, καὶ ὅτι προήρχετο ἐξ ἀγάλματος Σειρῆνος ἱδρυμένου ἐπὶ τάφου. Πρβλ. ἀρ. 2583. Ἔργον ἑλλ. χρόνων.

Sybel 675.— - Wolters Bausteine. 1444. — Collignon Histoire de la Sculpture gr. II. σ 53, εἰκ. 236.

194. Κεφαλὴ ἐφήβου μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, ἔχουσα μικρὰν κλίσιν πρὸς τὸν ἀριστ. ὦμον. Κόμη μικρὰ καὶ οὔλη, στόμα ὀλίγον τι ἀνοικτόν, ἔκφρασις αὐστηρά. Ἔργον ἀκμαζούσης ἑλληνικῆς τέχνης, ὕψ. 0,13

Sybel 707.- Kekulé 84.

195. Κεφαλὴ ἐφήβου εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ. Παρίστησι παῖδα ἔφηβον, τὸ πρόσωπον μικρόν, ᾠοειδὲς καὶ τὸ κρανίον στρογγύλον, τὸ μέτωπον πλατὺ καὶ ὑψηλόν, τὴν κόμην βραχεῖαν, κεκαρμένην καὶ διατεταγμένην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κατὰ βοστρύχους διακεκριμμένως κυμαίνοντας.

Τὸ ἄκρον τῆς ῥινὸς ὅπερ ἦν πρόσθετον ἐξ ἰδιαιτέρου τεμαχίου ἐλλείπει. Τοῦθ' ὅπερ πολλάκις ἀπαντᾷ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τέχνῃ (πρβλ. ἀριθ. 17, 29, 65, 67.) Ἐπίσης ἐλλείπουσιν καὶ οἱ βολβοὶ τῶν ὀφθαλμῶν, οἵτινες ἦσαν ἔνθετοι ἐξ ἄλλης ὕλης. Ἔργον τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος.

Δελτίον ἀρχ. 1895 σ, 76, 24.— Ἐφημ. Ἀρχ. 1896 σ. 95. πιν. 4. — Arndt-Amelung 655.

196. Μικρὰ κεφαλὴ ἀγενείου νεανίου, Ἑρμῆν εἰκονίζουσα καὶ ἐκ στήλης τετραγώνου προερχομένη, ἧς σῴζεται καὶ μέρος κατὰ τὰ νῶτα. Φέρει στεφάνην περὶ τὴν κόμην. Διατηρεῖται καλῶς καὶ ἔχει εὐγενῆ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου. Ἔργον τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὑρέθη ἐν Θεσσαλίᾳ τῷ 1887 παρὰ τὰ Φάρσαλα.

Ἀρχ. Δελτίον 1887.

197—198. Δύο γυναικεῖαι κεφαλαὶ ἐξ ἐπιτυμβίων μνημείων προερχόμεναι, Ἔργα ἑλλην. χρόνων.

Sybel 659.

199. Ἄγαλμα παιδὸς ἀποκεκρουμένον τὰς χεῖρας ἐν ἱματίῳ περικαλύπτοντι μόνον τὸ κατώτερον τοῦ σώματος μέρος καὶ τὸν ἀριστ. ὦμον, σῳζόμενον σὺν τῇ πλίνθῳ καὶ τῷ ἐνεπιγράφῳ αὐτοῦ ὑψηλῷ βάθρῳ. ὕψ. 0,80 ὕψ. βάθρου 0,98, ἀφιερωθὲν ὑπὸ Λυσικλείδου υἱοῦ Ἐπανδρίδου, ὡς ἡ ἐπὶ τοῦ βάθρου ἐπιγραφὴ λέγει. Μεγέθους ἡμίσεως περίπου τοῦ φυσικοῦ. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ραμνοῦντι ναῷ τῆς Θέμιδος. Ἔργον τοῦ τέλους τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος, ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τῆς ἐν τῷ βάθρῳ ἐμμέτρου ἀρχαϊκῆς ἐπιγραφῆς καὶ ἐκ τῆς ὀρθογραφίας φαίνεται·

Λυσικλεί[δης ἀνέ]θηκ
εν Ἐ[πανδριδο] νος α]πΗ-
αρχὴν τονδε θε]ᾷ τῇ]
δε, ἣ τόδ [ἔχει τέμε]νος.

ἤτοι ἡ Λυσικλείδης ἀνέθηκεν Ἐπανδρίδου υἱὸς ἀπαρχὴν τόν δε θεᾷ τῇδε, ἡ τόδ' ἔχει τέμενος.

Κατὰ ταύτην εἰκονίζεται παῖς, μόλις ἡβῶν, ἱστάμενος καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ποδός, φέρων ἱμάτιον μόνον, ὅπερ καταπῖπτον ἀπὸ τοῦ ἀριστ. ὤμου ἀφήνει γυμνὸν τὸν θώρακα καὶ τὴν πρὸς τὰ ἄνω κεκαμμένην δεξιάν, καλύπτει δὲ μόνον τὰ κάτωθεν τῆς ὀσφύος μέρη. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει διάδημα καὶ ἔχει τύπον ὅλως ἰδανικόν. Παριστᾷ δὲ ἴσως αὐτὸν τὸν ἀναθέτην Λυσικλείδην τὸν υἱὸν τοῦ Ἐπανδρίδου, ὡς ἀπαρχὴν εἰς τὴν θεάν.

Ἀρχ. Δελτίον 1890—Ἀρχ. Ἐφημ. 1891 σ. 55.

200—202. Γλυπτὰ εὑρεθέντα ἐν Ἐλευσῖνι τῷ 1888. Μεγέθους $^{1}/_{5}$ περίπου τοῦ φυσικοῦ. Θεωροῦνται ἀντίτυπα ἀγαλμάτων ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασι τοῦ Παρθενῶνος καὶ τοῦ Ἐρεχθείου, ποιηθέντα κατὰ τοὺς ρωμ. χρόνους. Τὸ σύμπλεγμα τοῦτο ἐκόσμει πιθανῶς τὸ ἀέτωμα μικροῦ τινος ναοῦ ἐν Ἐλευσῖνι.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 200 σύμπλεγμα παρίστασιν ἄνδρα καθήμενον καὶ ἀριστ. γυναῖκα γονατίζουσαν καὶ τὸν δεξ. βραχίονα ἐπὶ τῶν νώτων αὐτοῦ στηρίζουσαν, ἀπομίμησις ἐν σμικρῷ τοῦ ἐν τῷ Δ'. ἀετώματι τοῦ Παρθενῶνος.

(Πρβλ. Michaelis: der Parthenon πίν. 7 καὶ 8, B. C.).

201. Γυνὴ καθημένη ἐπὶ βραχώδους καθίσματος, σώζεται ταύτης τὸ ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος.

Πρβλ. Michaelis, Der Parthenon πίν. 2 καὶ 3 εἰκ. D).

202. Γυναικεία μορφὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ (λείπει ἡ κεφαλή, ὁ δεξ. βραχίων καὶ ἡ ἄκρα ἀριστ. χείρ), φέρουσα ἐπὶ τῶν γονάτων μικρὸν παῖδα. Τοῦτο ὁμοιάζει πρός τι ἐκ τῆς ζωοφόρου τοῦ Ἐρεχθείου σύμπλεγμα. (Πρβλ. Schöne gr. Reliefs εἰκ. 2).

Δελτίον ἀρχ. 1888. σ. 169 ἀρ 3 καὶ 11.

Ἀρχ. Ἐφημ. 1893 σ. 191. Collignon Histoire de la Sculpt gr. II, σ. 45 καὶ 94.

203–214. Γλυπτῶν τεμάχια εὑρεθέντα ἐν Ραμνοῦντι τῷ 1890 ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς Νεμέσεως καὶ ἀνήκοντα τῷ βάθρῳ τοῦ ἀγάλματος. Τὰ παρίου μαρμάρου ἀγαλμάτια ταῦτα προέρχονται ἐκ τῆς σμίλης τοῦ Φειδίου, ἢ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Ἀγορακρίτου, ὡς ἀναφέρει ὁ Παυσανίας (Α'. 33,7) [1].

1) Ἡ κυρία ὑπόθεσις εἶναι κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Παυσανίου, ἡ τῆς Ἑλένης, ἧς μήτηρ ἐμυθολογεῖτο ἡ Νέμεσις, ὑπὸ τῆς Λήδας προσαγωγὴ παρὰ τὴν Νέμεσιν.

203. Κεφαλὴ γυναικὸς πεπλοφόρου ἐστραμμένης πρὸς τ' ἀριστερά, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν πτυχῶν τοῦ δέρματος τοῦ λαιμοῦ. Οἱ ἀρ. 203 καὶ 208 ἀνήκουσι τῇ Νεμέσει.

204. Κεφαλὴ νεαρᾶς γυναικὸς ἐστραμμένης πρὸς δεξιά, κεκλιμένη πρὸς τὸν ἀριστ. ὦμον.

205. Κεφαλὴ εὐρώστου νεανίου, ἥτις ἦν κεκλιμένη μικρὸν πρὸς τὸν ἀριστ. ὦμον.

206. Τὸ μέτωπον μετὰ τοῦ ἄνω κρανίου γυναικείας κεφαλῆς· ἐν τῷ κρανίῳ ὀπὴ πρὸς ἔνθεσιν κόσμου. Προφανῶς ἵστατο κατ' ἐνώπιον.

207. Κεφαλὴ ἵππου πρὸς ἀριστ. ἐστραμμένου μετὰ μέρους τοῦ

τραχήλου, ἀποκεκρουμένη τὰ χείλη. Ἡ κεφαλὴ αὕτη τοῦ ἵππου εἶναι ἀξιοσημείωτος, ὡς μνημονευομένη ῥητῶς ὑπὸ τοῦ Παυσανίου (I,35,8).

208. Κορμὸς γυναικείας μορφῆς ἐνδεδυμένη λεπτὸν διαφανῆ χιτῶνα, καὶ πέπλον, οὗ ἓν ἄκρον ἦν ἐρριμμένον ὑπὲρ τὸν ἀριστ. βραχίονα.

209 Ἄνω μέρος κορμοῦ γυναικείας μορφῆς μετὰ μέρους τοῦ λαιμοῦ, ἐν χιτῶνι ἀχειριδώτῳ καὶ ἱματίῳ καὶ ἐζωσμένης περὶ τὴν ὀσφύν.

210. Τεμάχια δύο πτυχῶν ἐνδύματος γυναικὸς κρατούσης τῇ δεξιᾷ μέρος τοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων κατερχομένου ἐπιβλήματος. Οἱ ἀριθμ. 209 καὶ 210 ἀνήκουσι τῇ Λήδᾳ.

211. Κορμὸς ἀνδρικοῦ ἀγαλματίου, φέροντος ἱμάτιον καλύπτον μόνον τὸν ἀριστ. ὦμον καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος. Εἶναι τὸ μέγιστον πάντων τῶν τεμαχίων. (Τυνδάρεως;)

212. Τὰ σκέλη ἀνδρικῆς μορφῆς ἱματιοφόρου. Τὸ τεμάχιον τοῦτο ἀνήκει τῷ ἡνιόχῳ καὶ σὺν αὐτῷ ἐσώθη καὶ μέρος τῆς ἀριστ. γωνίας τοῦ βάθρου τοῦ μνημείου.

213. Τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων κάτω μέρος τοῦ σώματος μορφῆς ἱσταμένης ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ποδός. Δεξιὰ τοῦ τεμαχίου τούτου σῴζεται μέρος τῆς πλακὸς τοῦ ἀναγλύφου. Οἱ ἀριθμ. 204 καὶ 213 ἀνήκουσι τῇ Ἑλένῃ.

214. Τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ σώματος μέχρι τῶν μηρῶν ἀνδρικοῦ ἀγαλματίου. Οἱ ἀριθμ. 205 καὶ 214 ἀνήκουσι τῷ ἑτέρῳ τῶν Διοσκούρων;

Ἀρχ. Δελτ. 1890.-Mittheilungen 1890 σ. 349. - Β. Στάης Ἐφημ. Ἀρχ. 1891 σ. 63.- Pallat Archaeol. Jahrb. 1894. σ. 1.— Σβορώνου Τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον σ. 169. Brunn-Bruckmann No 464a.— Furtwaengler Meisterwerke. σελ. 119.

215—217. Τρεῖς ἀνάγλυπτοι πλάκες παριστῶσαι τὸν περὶ Μουσικῆς ἀγῶνα τοῦ Ἀπόλλωνος πρὸς τὸν σάτυρον Μαρσύαν. Εὑρέθησαν

ἐν Μαντινείᾳ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ταῖς ἐνεργηθείσαις ὑπὸ τῆς Γαλλ. Σχολῆς τῷ 1887. Ἦσαν ἐστρωμέναι ὡς ἐδαφίδες Βυζαντινοῦ ναοῦ μετὰ τῶν παραστάσεων πρὸς τὴν γῆν, ἐξ οὗ καὶ ἡ σχετικῶς καλὴ τούτων διατήρησις. Ἡ σκηνὴ τοῦ καθ' αὐτὸ ἀγῶνος παρίσταται ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς (ἀριθ. 215), ἐπὶ δὲ τῶν δύο ἄλλων παρίστανται ἀνὰ τρεῖς αἱ Μοῦσαι, αἵτινες ἐξετέλεσαν χρέη κριτῶν τοῦ ἀγῶνος. Ὡς βέβαιον δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ὑπῆρχε καὶ τετάρτη πλὰξ μὴ ἀνευρεθεῖσα, ἐπὶ τῆς ὁποίας παρίσταντο αἱ ἐλλείπουσαι τρεῖς ἔτι Μοῦσαι.

Περὶ τῆς σημασίας καὶ τῆς χρήσεως τῶν πλακῶν τούτων πολλὰ ἤδη ἐγράφησαν, ἀλλ' ἡ πιθανωτέρα γνώμη εἶναι, ὅτι αὗται ἐκόσμουν τὸ βάθρον τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς Λητοῦς, καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἅτινα μνημονεύει ὁ Παυσανίας (8,9) ὅτι ὑπῆρχον ἐν Μαντινείᾳ, ἐν τῷ ἱερῷ τῶν θεῶν τούτων καὶ ὅτι εἶχεν ὡς κόσμον τοῦ βάθρου αὐτῶν τὴν παράστασιν τοῦ πρὸς τὸν Μαρσύαν ἀγῶνος τοῦ Ἀπόλλωνος. Παρὰ τοῦ αὐτοῦ δὲ συγγραφέως μανθάνομεν, ὅτι τὰ ἀγάλματα καὶ ἑπομένως αἱ κοσμοῦσαι το βάθρον παραστάσεις ἦσαν ἔργα τοῦ Πραξιτέλους. Τὸ δ' ὅτι ἐν τῇ ἐκτελέσει τούτων δὲν ἀνευρίσκομεν ὅλον τὸ μέγεθος τῆς Πραξιτελείου τέχνης ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ὅτι εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ἐπὶ τῶν βάθρων παραστάσεων δὲν ἀπέδιδον τόσον μεγάλην σημασίαν οἱ ἀρχαῖοι καλλιτέχναι.

Ἐπὶ τῆς πλακὸς (ἀριθ. 215) παρίσταται ἀριστ. μὲν ὁ Ἀπόλλων καθημένος ἐπὶ βράχου. Ἡ ἐνδυμασία αὐτοῦ ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ ποδήρους χειριδωτοῦ χιτῶνος τῶν κιθαρῳδῶν ἐφ' οὗ εἶναι ἐπιβεβλημένον καὶ ἱμάτιον. Διὰ τῆς ἀριστ. κρατεῖ τὴν κιθάραν, ἣν ἐρείδει ἐπὶ τοῦ γόνατος Ἐστραμμένος πρὸς δεξιὰ ἀτενίζει ὑπερήφανος πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του. Οὗτος εἰκονίζεται ἐπὶ τοῦ ἀντιστοίχου ἄκρου τῆς πλακός. Εἶναι ἐντελῶς γυμνός, τὸ δὲ πρόσωπον αὐτοῦ ἔχει τὸν συνήθη ἡμιθηριώδη τύπον τῶν Σατύρων. Ἔχων στάσιν ἥκιστα εὐπρεπῆ καὶ οἱονεὶ ἕτοιμος νὰ τραπῇ εἰς φυγήν, ἐμφυσᾷ εἰς τοὺς αὐλούς, οὓς κρατεῖ καὶ διὰ τῶν δύο χειρῶν πρὸς τὸ στόμα. Μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων παρίσταται ἀνὴρ Σκύθης ἔχων τὴν τυπικὴν τῶν βαρβάρων τῆς Ἀσίας ἐνδυμασίαν, τὸν φρύγιον πῖλον, τὰς ἀναξυρίδας καὶ τὸν βραχὺν χιτῶνα καὶ κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὴν μάχαιραν, δι' ἧς μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐπιτελέσῃ τὸ ἀπαίσιον αὐτοῦ ἔργον τῆς φρικτῆς τιμωρίας τοῦ θρασέως Σατύρου, ὅστις τολμήσας νὰ ἐρίσῃ πρὸς τὸν θεὸν καὶ ἡττηθεὶς ἐξεδάρη ζῶν κατὰ τὸν γνωστὸν μῦθον.

Ἐπὶ τῶν δύο ἄλλων πλακῶν εἰκονίζονται ἓξ Μοῦσαι. Αὗται ἐπιδεικνύουσαι διαφόρους καλλιτεχνικωτάτας στάσεις καὶ σχήματα ἐνδυμασιῶν ἐφευρεθέντα κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Πραξιτέλους, εἶναι παρατεταγμέναι ἄνευ τινὸς συναφείας πρὸς ἀλλήλας καὶ

φαίνονται ὡς ἀντιγραφεῖσαι ἐπίτηδες ἑκάστη ἀπὸ ἄλλου ἀγάλματος. Ἐφ' ἑκατέρας πλακὸς εἰκονίζονται, ὡς εἴπομεν ἤδη, αἱ Μοῦσαι, ἀνὰ

τρεῖς, κρατοῦσι δὲ πᾶσαι, πλὴν τῆς ἐν μέσῳ ἱσταμένης, κρατούσης κύλινδρον, μουσικόν τι ὄργανον ἐκ τῶν συνήθων ἐν τῇ ἀρχαιότητι.

Ἀρχ. Δελτίον 1887. - Fougéres B.C.H. 1888 πίν. 1-3 σ. 105. -Rev· des Etudes grecques 1888 σ. 114. - Jahrbuch 1888 Journal of Archaeol. VII σ. 192. Berl. philolog. Wochenschrift 1888 σ. 1482 American Journal vol VIII, 1891 P. 1-18.

Wolters Bausteine 1220. - Brunn Bruckmann 18. - Σβορώνου Τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐθνικὸν Μουσεῖον σ. 181.- Ν. Γ. Πολίτου Τὰ Πραξιτέλεια ἀνάγλυφα τῆς Ματινείας ἐν τῇ Ἐπετηρίδι τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου, Ἀθῆναι 1903 σελ. 49.- Collignon Histoire de la Sculpture Grecques II, σ. 259 εἰκ. 128-129.

Fougéres, Mantinée et l' Arcadie orientale p. 543.

Bruckmann-Arndt, Denkmaeler der gr. und röm. Skulpt. IV, 468.

Γ'. ΑΙΘΟΥΣΑ ΕΡΜΟΥ [1])

218. Ἄγαλμα Ἑρμοῦ ἱσταμένου μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ μαρμάρου παρίου μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, εὑρεθὲν ἐν Ἄνδρῳ τῷ 1833 μετὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 219 ἀγάλματος πλησίον τάφου, ἐφ' οὗ ἦν πιθανώτατα ἱδρυμένον. Καλλιτεχνικῶς τὸ ἄγαλμα τοῦτο θεωρεῖται ἀριστούργημα τέχνης καὶ τελειότητος· ἀνήκει εἰς τὰ κάλλιστα τῶν τοῦ Μουσείου καὶ μεγάλην ἔχει ὁμοιότητα ὡς πρὸς τὴν μορφὴν καὶ τὴν στάσιν πρὸς τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους καὶ μάλιστα πρὸς τὸν ἐν Ῥώμῃ Ἀντίνοον, ἢ Ἑρμῆν Belvedere, φαίνεται ὅτι ἐποιήθη κατ' ἀπομίμησιν ἀγάλματος τοῦ Πραξιτέλους ἢ τοὐλάχιστον τῆς Σχολῆς αὐτοῦ. Εἰκονίζεται γυμνὸς φέρων ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ὤμου χλαμύδα. Παρ' αὐτῷ ὡς στήριγμα χρησιμεύει στέλεχος δένδρου περὶ ὃ ἑλίσσεται ὄφις, ἐξ οὗ φανερὰ γίνεται ἡ ἐπιτύμβιος ὁπωσδήποτε χρῆσις τοῦ ἀγάλματος, διότι ἡ παράστασις τοῦ ὄφεως εἶναι συνήθης ἐν ἐπιτυμβίοις ἀναγλύφοις. Δυνάμεθα ἔτι νὰ θεωρήσωμεν ὅτι τὸ ἄγαλμα παρίστησιν αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ὡς χθόνιον, πρὸς ὃν ἐτέλουν θυσίας κατὰ τὴν ταφήν.

1) Ἄνωθεν τῆς αἰθούσης κεῖνται γύψινα ἀποτυπώματα 23 πλακῶν τῆς περιφήμου ἐσωτερικῆς ζῳοφόρου τοῦ ἐν Φιγαλείᾳ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἐπικουρίου εὑρεθεισῶν ἐν ἔτει 1812, νῶν πρωτοτύπων εὑρισκομένων νῦν ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μουσείῳ. Εἰκονίζουσι δὲ Ἀμαζονομαχίαν καὶ Κενταυρομαχίαν. Αἱ πλάκες αὗται ἀπεκομίσθησαν τῇ ἀδείᾳ τοῦ Τούρκου Πασσᾶ ὑπὸ Ἄγγλων καὶ Γερμανῶν ἀρχαιολόγων καὶ ἀρχιτεκτόνων καὶ μετηνέχθησαν εἰς Ἀγγλίαν ἔνθα ἐπωλήθησαν ἀντὶ 600,000 ἱσπανικῶν Piaster, ἤτοι 500,000 δραχμῶν.

Ἐλλείπουσι τὸ μεῖζον μέρος τῶν βραχιόνων καὶ αἱ κνῆμαι (γύψῳ συμπεπληρωμέναι), ὕψ. 1,96. Μάρμαρον πάριον. Ἔργον τῶν χρόνων τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 264.—Bulletino 1833 σ. 90. Ἀρχ. Ἐφημ. 1844 σ. 544 πιν. 915,. —Mittheilungen 1878 σ. 95.-Wolters Bausteine 1220.- Brunn-Bruckmann 18 Collignon Hist. de la Sculpt II, σ. 383. εἰκ. 199.

219. Γυναικεῖον ἄγαλμα φυσικοῦ μεγέθους εὑρεθὲν μετὰ τοῦ προηγουμένου ὑπ' ἀριθ. 218 ἀγάλματος. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, ἥτις ἦν ἔνθετος καὶ ἡ ἄκρα δεξιὰ χείρ, τὸ μάρμαρον πάριον ὕψ. 0,72.
Τὸ ἄγαλμα ἵστατο ἐπὶ τάφου καὶ παρίστη τὴν θανοῦσαν γυναῖκα ἐν μορφῇ ἰδανικῇ, ἐν τύπῳ Μούσης, ὀρθίας ἱσταμένης, ἐπὶ τοῦ δεξ. ποδὸς στηριζομένης καὶ φερούσης ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον περικαλύπτον καὶ τοὺς βραχίονας, ὧν ὁ μὲν ἀριστ. ἦν καθειμένος κατὰ τὸν ἀγκῶνα πρὸ τοῦ στήθους.

Sybel 265.

220. Σύμπλεγμα δύο γυναικῶν μετὰ τῆς πλίνθου· ἀμφοτέρων λείπουσιν αἱ κεφαλαὶ καὶ ὁ ἀρ. βραχίων· καὶ ἡ μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ καθημένη ἐπὶ βράχου φέρει ἱμάτιον, ἡ δ' ἑτέρα ἱσταμένη εἶναι ἐστραμμένη πρὸς τὴν πρώτην οἰκείως· φέρει ἐπίσης ἱμάτιον, ὕψ. 0,88. Εἶναι ἔργον τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος καὶ πιθανῶς ἀνέκειτο ἐν ἀετώματι ναοῦ τινος.

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις τῷ 1873.- Sybel, 271.

221. Ζῳοφόρος ἀγνώστου ἡμῖν μνημείου, ἐν ᾗ *Τρίτωνες*, *Νηρηΐδες* καὶ *Ἔρωτες* ἐν πομπῇ βαίνοντες ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, ἅπερ εἶναι πλαστικῶς δεδηλωμένα.

Εὑρέθη ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ δήμου Θερμοπυλῶν Μώλῳ. Ἡ τέχνη διακρίνεται ἐπὶ λεπτότητι καὶ χάριτι καὶ ἡ σύνθεσις Τρίτωνος κόγχῃ σαλπίζοντος, Νηρηΐδος κρατούσης κανοῦν ἔμπλεον καρπῶν, Ἔρωτος ἐπιβαίνοντος θαλασσίας ἐλάφου κτλ. Ἐπὶ τοῦ ἐλλείποντος τεμαχίου παρίστατο πιθανῶς ἡ τέλεσις τῶν γάμων τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, ὡς γνωρίζομεν τοῦτο ἐξ ἄλλων ὁμοίων παραστάσεων. Τέχνη ἀξιόλογος τῶν πρώτων ῥωμ. χρόνων.

Sybel 309.- Wolters, Bausteine 1907.- Πρβλ. καὶ Journal of Hell. Studies 1904 σ. 54.- Heydemann 250.

222. Τεμάχιον μαρμάρου ἀνῆκον εἰς τὸν ἀριθ. 221, ὅστις ἀπετέλει ζωοφόρον ναοῦ. Ἐπ' αὐτοῦ σῴζεται οὐρὰ Τρίτωνος, μεθ' ἣν Νηρηῒς ἐπὶ ἰχθυοκενταύρου ὀχουμένη, ἐφ' οὗ καὶ Ἔρως κέρατι σαλπίζων.

Sybel 309. - Heydemann 251.- Wolters, Bausteine, 1908.

223. Ἀγαλμάτιον γυμνοῦ νεανίου, εὑρεθὲν ἐν Σπάρτῃ ἐλλιπὲς τὰ κάτω ἄκρα καὶ τὰς χεῖρας. Ὄρθιον δὲ ἱστάμενον κλίνει τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἀριστερὰ προβάλλον μικρὸν τὸν ἀριστερὸν πόδα, καὶ τὰς χεῖρας ἔχων καθειμένας. Λείπουσιν οἱ πήχεις, τὸ δεξ. σκέλος καὶ μέρος τοῦ ἀριστ. Ἡ κόμη κοσμεῖται ταινίᾳ ἐπὶ δὲ τοὺς ὤμους καὶ τὰ νῶτα κατέρχονται οἱ πλόκαμοι. Εἶναι τέχνης ἀρχαΐζούσης τῆς 5 ἑκατονταετηρίδος π. Χ. ὕψ. 0,305. Τὸ μάρμαρον πελοποννησιακόν.

Ἀρχ. Ἐφημ. 1885 σ. 109 πιν. 4.– Furtwaengler' Meistewerke σ. 379.– Arndt-Amelung, 617-620.

224. Ἄγαλμα γυναικὸς μετὰ τῆς πλίνθου μαρμάρου Παρίου. Παρίσταται ἡ γυνὴ ἱσταμένη καὶ φέρουσα ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὁμοιάζει δὲ πρὸς τὰ ἐκ Τανάγρας εἰδώλια. Εἶναι ἔργον τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος καὶ εὑρέθη ἐν Κισσάμῳ τῆς Κρήτης.

225. Ἄγαλμα Νίκης ὑπερμέγεθες, ἀλλ' ἐλλιπὲς ἐν πολλοῖς τὴν κεφαλήν, τοὺς βραχίονας, τὰς ἐνθέτους πτέρυγας, καὶ τὸν ἀριστ. πόδα· ἡ θεὰ φέρει ποδήρη μετὰ διπλοϊδίου χιτῶνα ἐζωσμένον περὶ τὴν ὀσφύν. Παρίσταται ἐν κινήσει πρὸς τὰ ἔμπρος κεκλιμένη, καὶ μόλ ; ἁπτομέ-

νη τοῦ ἐδάφους, διὰ τῶν ἄκρων ποδῶν καὶ ἔχει μεγάλην χάριν καὶ κομψότητα. Ἄξιον λόγου ἔργον τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος. Εὑρέθη ἐν Μεγάροις τῷ 1830.

Sybel 3435. Revue arch. 1845 I, 263.— Mittheilungen 1881 σ. 375.

226. Στήλη φέρουσα ἀνάγλυφον. Παρίσταται γυνὴ ὀρθία, ἧς λείπει ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ δεξιὰ χείρ, φέρουσα ἀχειρίδωτον ποδήρη χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου. Πρὸ αὐτῆς φοῖνιξ, οὗ μέρος τοῦ κορμοῦ διεσώθη. Φαίνεται ὅτι ἐχρησίμευεν ὡς παραστὰς οἰκοδομήματος καὶ παρίστησιν ἱέρειαν τῆς Λητοῦς διακριθεῖσαν ἐπὶ μαντικῇ καὶ οἰωνοσκοπίᾳ. Εἰς τὴν ἑρμηνείαν τῆς παραστάσεως ταύτης ὑποβοηθοῦσιν ἡμᾶς ὁ φοῖνιξ, δένδρον ἱερὸν τῇ Λητοῖ, καὶ ἰδίως τὸ ἧπαρ ὅπερ κρατεῖ ἐν τῇ ἀριστερᾷ χειρί. Εἶναι ἔργον τοῦ Ε'. π. Χ. αἰῶνος. Εὑρέθη ἐν Μαντινείᾳ, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλ. Σχολῆς μετὰ τῶν ὑπ'ἀριθμ. 215-217 ἀναγλύφων.

'Αρχ. Δελτίον 1887.— B.C.H. 1887 σ. 376.

227. Κορμὸς Ἀφροδίτης μαρμάρου παρίου. Τὸ σῳζόμενον ἱμάτιον ἐπὶ τοῦ ἀριστ. βραχίονος καὶ τῶν ὀπισθίων ἐκάλυπτε τὸ κάτω τοῦ σώματος. Ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος φέρει περιβραχιόνιον. Ἡ δεξ. χείρ, ἥτις ἦν ἀνυψωμένη ἐκράτει ἴσως κάτοπτρον, θεωρεῖται δὲ ἀντίτυπον τῆς ἐν Arles εὑρεθείσης Ἀφροδίτης. Εἶναι ἔργον τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος καὶ εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Sybel 287.— Wolters Bausteine 1456. — Wieseler Denkm. d Kunst 23 271. Bernoulli, Aphrodite σ. 183, 7. — Brunn-Bruckmann 300α.

228. Κορμὸς γυναικείου ἀγάλματος, ἐλλιπὲς ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τοῦ μέσου τοῦ σώματος, ἔφερε χιτῶνα ἑτερομάσχαλον ἐζωσμένον κατὰ τὴν ὀσφὺν καὶ ἱμάτιον. Παρίσταται ἐν ὁρμητικῇ κινήσει καὶ εἶναι ἔργον τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος.

229. Τεμάχιον συμπλέγματος μαρμάρου παριστῶντος τὴν Ἀθηνᾶν, πρὸς Γίγαντα παλαίουσαν. Διατηρεῖται τὸ ἀπὸ τῶν κνημῶν μέρος

μετὰ τῆς πλίνθου καὶ τὸ ἀριστ. τοῦ Γίγαντος σκέλος. Ἔργον τοῦ Δ′. π. Χ. αἰῶνος. Εὑρέθη ἐν Λαυρίῳ.

230. Ἄγαλμα Ἀπόλλωνος κιθαρῳδοῦ μετὰ τοῦ ἐνεπιγράφου βάθρου, εὑρεθὲν ἐν τῇ νήσῳ Αἰγιλίᾳ (Ἀντικυθήροις) τῷ 1889. Ἵσταται ὄρθιον καὶ φέρει ποδήρη χιτῶνα ἐζωσμένον μετὰ διπλοϊδίου. Ὄπισθεν καταπίπτει τὸ ἱμάτιον. Λείπει ἡ κεφαλή, ἥτις ἦν ἔνθετος τῷ κορμῷ, ἡ δεξιὰ χεὶρ καὶ ἡ ἀριστερὰ ἀπὸ τῆς μασχάλης. Ἐν τῇ δεξιᾷ ἐκράτει ἴσως πλῆκτρον, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς λύραν. Ἡ τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων τοῦ Δ′· ἢ Γ′. αἰῶνος, ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων τῆς ἐπὶ τοῦ βάθρου ἐπιγραφῆς.

Ἀριστομένης Ἀριστομήδους
Θετταλὸς ἐκ Φερρῶν
Νίκων Κηφισοδώρο]υ Ἀθηναῖος
Ἀπόλλ(ω)νι Αἰγιλεῖ (ἀ)νέθηκαν.

Ἴσως ἀνέθηκαν τὸ ἄγαλμα οἱ μνημονευόμενοι, σωθέντες ἐκ ναυαγίου.

Δελτίον ἀρχ. 1889 σ. 233 καὶ 240.

Δ′. ΑΙΘΟΥΣΑ ΘΕΜΙΔΟΣ

231. Ἄγαλμα Θέμιδος (θεᾶς τῆς, δικαιοσύνης), ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, ὕψ. 2, μ. 0,22 εὑρεθὲν ἐν Ῥαμνοῦντι ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς Θέμιδος. Ἔργον Χαιρεστράτου τοῦ Ῥαμνουσίου τῆς Γ′. π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἀνατεθὲν ὑπὸ τοῦ Μεγακλέους τῇ θεᾷ Θέμιδι, θεωρεῖται ἐκ τῶν καλλίστων ἔργων τοῦ Μουσείου. Ἐπὶ τοῦ βάθρου ὑπάρχει ἥδε ἡ ἐπιγραφή :

Μεγακλῆς Μεγακ(λέου)ς Ῥαμνούσιος ἀνέθηκεν Θέμιδι στεφανωθεὶς ὑπὸ τῶν δημοτῶν δικαιοσύνης ἕνεκα *[ἐπὶ ἱερείας* ***Καλλιστοῦς***

[καὶ] *Φειδοστράτης Νεμέσει ἱερείας]* νικήσας παισὶ καὶ ἀνδράσι γυμνασιαρχῶν καὶ κωμωδοῖς χορηγῶν

—*Χαιρέστρατος Χαιρεδήμου Ραμνούσιος ἐποίησε.*

Παρίσταται μεγαλοπρεπῶς ἱσταμένη, στηριζομένη δὲ ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ποδός, τοῦ δεξιοῦ ὄντος μικρὸν προτεταμένου καὶ καμπτομένου κατὰ τὸ γόνυ. Φέρει ποδήρη χιτῶνα ἐζωσμένον. πρὸς τὰ ἄνω ὑπὸ τοὺς μαστοὺς καὶ μακρὸν ἱμάτιον, μὴ καλύπτον τὸ στῆθος, ἀλλὰ συστρεφόμενον περὶ τὸν ἀριστ. βραχίονα, ἐφ' οὗ καταπίπτει ἐν φυσικωτάταις πτυχαῖς. Λείψανα χρωματισμοῦ διεκρίνοντο ἱκανὰ κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἀγάλματος.

Ἡ κεφαλὴ μετὰ τοῦ τραχήλου ἦν ἔνθετος τῷ κορμῷ, ὁμοίως δὲ καὶ αἱ χεῖρες, ὧν ἡ δεξ. ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἐλλείπει. (Ἡ ἄκρα ἀριστ. χεὶρ σῳζομένη χωριστὰ οὔπω προσηρμόσθη τῷ ἀγάλματι, ὡς ἐλλείποντος μεταξὺ μικροῦ μέρους τοῦ πήχεως).

Ἐκράτει δὲ πιθανὸν ἐν τῇ δεξιᾷ σύμβολόν τι, πλάστιγγα ἢ κέρας. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς μανθάνομεν σὺν τοῖς ἄλλοις ὅτι τὸ ἄγαλμα ἀνετέθη ὑπὸ τοῦ Ραμνουσίου Μεγακλέους τῇ Θέμιδι, νικήσαντος παισὶ καὶ ἀνδράσι γυμνασιαρχοῦντος καὶ χορηγοῦντος κωμωδοῖς. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο δὲν ἦν ἐν ἰδιαιτέρῳ ναῷ τῆς Θέμιδος ἐν Ραμνοῦντι, ἀλλ' ἀνέκειτο ἐν αὐτῷ τῷ ναῷ τῆς Νεμέσεως ὡς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 2672 εἴπομεν καὶ συνελατρεύετο ταύτῃ, ὡς συνέβαινεν ἐν τῷ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως Ἐρεχθείῳ καὶ ἄλλοις ναοῖς ἐν οἷς πλείονες τοῦ ἑνὸς θεοὶ ἐλατρεύοντο, μὴ ὑπάρχοντος ναοῦ (Θέμιδος) ἑκάστῃ θεότητι ἰδιαιτέρως.

Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 116. — Ἐφημ. Ἀρχ. 1891 σ. 48. Collignon Hist. de la Sculpt. gr. II, σ. 461 εἰκ. 241.
Brunn-Bruckmann 476.

ΣΗΜ. Ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ εὑρίσκεται καὶ τὸ ἄνευ ἀριθμοῦ ἄγαλμα γυμνοῦ νεανίου κεκλιμένου πρὸς τὰ πρόσω ἐν στάσει παλαιστοῦ ἢ ἀμυνομένου, ἔχοντος τὸ δεξιὸν γόνυ κεκαμμένον, κρατοῦντος διὰ τῆς πρὸς τὰ ἄνω τεταμένης ἀριστερᾶς χειρὸς ἴσως ἀσπίδα διὰ δὲ τῆς καθιούσης δεξιᾶς δόρυ; Τὴν κεφαλὴν ἔχει ἐστραμμένην πρὸς τὰ ἄνω πρὸς ἣν διεύθυνσιν καὶ ἀτενίζει. Τοῦ ἀγάλματος τούτου σῴζεται ἀλώβητον μόνον τὸ δεξιὸν μέρος. Ὁ τύπος τοῦ ἀγάλματος τούτου δὲν εἶναι ἑλληνικός, καὶ παρίστη ἐν συμπλέγματι ἴσως Γαλάτην ἀμυνόμενον καθ' Ἕλληνος. Εὑρέθη ἐν τοῖς ὕδασι τῶν Ἀντικυθήρων ὑπὸ Συμαίων σφογγοθηρῶν τῷ 1900 μετὰ τοῦ χαλκοῦ ἀγάλματος τοῦ ἐφήβου

καὶ τῶν λοιπῶν ἐκ μαρμάρου[1]) καλλιτεχνημάτων τῶν καταβεβρωμένων δυστυχῶς ὑπὸ τῆς θαλασσίας ἅλμης.

Πρβλ. Ἀρχαιολ. Ἐφημ. 1902. σ. 146. — Ι. Σβορώνου Τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐθν. Μουσεῖον. Ὁ θησαυρὸς τῶν Ἀντικυθήρων 1903· Β. Στάη.— «Τὰ ἐξ Ἀντικυθήρων Εὑρήματα» Ἀθήνησι 1905. σ. 44.—V. Stais «Guide Illustré du Musée National» Athénes 1907. p. 55.

232. Ἄγαλμα τῆς ἱερείας *Ἀριστονόης* κατὰ τὴν τοῦ βάθρου αὐτοῦ ἐπιγραφήν, εὑρεθὲν ἐν τῷ ἐν Ραμνοῦντι ναῷ τῆς Νεμέσεως. Φυσικοῦ μεγέθους καὶ ἔργον ἀγνώστου τεχνίτου τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐπιμελοῦς ἐργασίας. ὕψ. 1,62 ἄνευ τοῦ βάθρου, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφή :

Θέμιδι καὶ Νεμέσει
Ἱεροκλῆς Ἱεροποιοῦ Ραμνούσιος
ἀνέθηκε τὴν μητέρα Ἀριστονόην
Νικηκράτου Ραμνουσίου ἱέρειαν
Νεμέσεως.

Ἐκ ταύτης μανθάνομεν ὅτι ἡ εἰκονιζομένη γυνὴ καλεῖται *Ἀριστονόη* καὶ ἦν ἱέρεια τῆς Νεμέσεως, ἧς τὸ ἄγαλμα ἀνέθηκεν ὁ υἱὸς αὐτῆς Ἱεροκλῆς Ραμνούσιος. Παρίσταται ὡς γυνὴ μεσῆλιξ, ὀρθία ἱσταμένη καὶ κρατοῦσα διὰ τῆς δεξιᾶς φιάλην. (Ἡ ἀριστερὰ ἐλλείπει ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος), φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο, ὃ ἦν ἱδρυμένον ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς, ὡς ἱερείας, εὑρέθη ἐν τῷ σηκῷ τοῦ ναοῦ κατὰ τὰ συμβαίνοντα μέχρι σήμερον ἐν τοῖς χριστιανικοῖς ναοῖς, ἐν οἷς θάπτονται καὶ ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς.

Ἀρχ. Δελτίον 1890.— Ἐφημ. ἀρχ. 1891 σ. 53.

233. Ἄγαλμα Νίκης, ὑπερφυσικοῦ μεγέθους· ὕψ. 1,35, εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Θησεῖον τῷ 1837 πλησίον τοῦ μνημείου τοῦ Εὐβουλίδου τοῦ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου ἀναφερομένου. (I, 2, 5) ἐλλιπὲς τοὺς βραχίονας, τὰς πτέρυγας, τὸ μέσον τῶν μηρῶν, καὶ τεμάχιον ἐκ τῆς κόμης τοῦ κρανίου, ἃ ἦσαν πρόσθετα, καὶ τὴν ῥῖνα.

Εἰκονίζεται ἐν κινήσει καὶ εἶχε τὸν δεξιὸν βραχίονα ἀνυψωμένον.

---

1) Ταῦτα εἰσὶν ἐκτεθειμένα ἐν τῇ νοτίᾳ Στοᾷ τῆς εἰσόδου τοῦ Μουσείου.

φέρει ἀχειρίδωτον χιτῶνα, ζώνῃ ἐζωσμένον ὑπὸ τοὺς μαστούς. Ἡ κεφαλὴ εἶναι ἔνθετος τῷ κορμῷ ὡς καὶ ὁ ἀριστ. βραχίων. Ἐπὶ τῶν νώτων σῴζονται δύο ὀπαὶ ἐν αἷς προσετίθεντο αἱ πτέρυγες. Ἔργον μεγαλοπρεπὲς τῆς Γ'. π. Χ. ἑκατονταετηρίδος.

Kekulê 58.— Sybel 43.— Mittheilungen 1882 σ. 41.
Wolters Bausteine 1432.— Brunn-Bruckmann Denkmaeler ἀρ. 49.
Collignon Hist. de la Sculpt. gr. II, σ. 622. εἰκ. 327.

234 Ἀθηνᾶς κολοσσιαία κεφαλή. Ἦν ἔνθετος εἰς κορμὸν καὶ ἔφερε χαλκῆν περικεφαλαίαν. Εὑρέθη δὲ ὅπου καὶ τὸ προηγούμενον ὑπ᾽ ἀριθ. 233 καὶ θεωρεῖται ἔργον τῶν πρώτων Ἀλεξανδρινῶν χρόνων.

Ἡ κεφαλὴ αὕτη ὡς ἐκ τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως ὑπέθεσαν ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου (1.2.5) ἀναφερόμενον μνημεῖον τοῦ Εὐβουλίδου, ἀλλ᾽ ἡ γνώμη αὕτη ἀμφισβητήθη παρὰ πολλῶν· (πρβλ. Mittheilungen 1882 σ. 91 καὶ 1887 σ. 365).—Ὁ Wolters (Bausteine ἀρ. 1433) διέκρινεν ἐν τῇ κεφαλῇ ταύτῃ ἐπανάληψιν τοῦ τύπου τῆς ἐκ Velletri Ἀθηνᾶς, τῆς ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Louvre κειμένης ἀμφότερα δὲ τὰ ἔργα ἐκλαμβάνει ὡς ἀντίγραφα τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, ποιηθέντα κατ᾽ ἀπομίμησιν τῆς τέχνης τοῦ Πολυκλείτου.

Brunn-Bruckmann Denkuaëler 48.— Sybel 2891. Mitth. 1882. σ. 91 πίν. 5.

Ε'. ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ

235. Ποσειδῶνος κολοσσιαῖον ἄγαλμα ἱστάμενον, ἀξιόλογον διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτοῦ στάσιν. Ἀποτελεῖται ἐκ δύο μεγάλων τεμαχίων, μαρμάρου παρίου, εὑρεθὲν ἐν Μήλῳ τῷ 1877. Σῴζεται μετὰ τῆς πλίνθου ὁλόκληρον. Ἡ τρίαινα ἐφ᾽ οὗ ἐρείδει τὴν δεξιὰν εἶναι νέα· διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐκράτει φιάλην· ὕψ. 2, 45. Φέρει ἱμάτιον ὅπερ καταπίπτει ἐπὶ τὸν ἀριστερὸν ὦμον εἰς τὰ ὀπίσθια, ὁπόθεν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν φερόμενον καλύπτει τὸ κάτω ἥμισυ τοῦ σώματος. Παρὰ τὸν δεξ. πόδα ὑπάρχει δελφίν. Τέχνη μὴ διακρινο-

μένη ἐπὶ λεπτότητι παράγει ἕνεκα τοῦ μεγέθους ἐντύπωσιν ἰσχυράν, οἵαν ἐνεποίουν τὰ ἔργα τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων ἡ ῥὶς συνεπληρώθη γύψῳ. Ἠγοράσθη ἀντὶ 27,000 δραχμῶν.

Sybel 424.— B.C.H. 1889 σ. 498. —.Collignon Hist. de la Sculpt gr. II, σ. 478 εἰκ. 250.

Furtwaengler, Meisterwerke σ. 515.— Brunn-Bruckmann 550.

236. Ἄγαλμα γυναικεῖον ὑπερφυσικοῦ μεγέθους παρίου μαρμάρου εὑρεθὲν ἐν Μήλῳ καὶ ἐν τῷ ἰδίῳ μέρει μετὰ τοῦ ἀνωτέρω ἀριθμ. 235 ἀγάλματος Ποσειδῶνος, μεθ' οὗ ἴσως ἀπετέλει σύμπλεγμα. Τινές ὠνόμασαν αὐτὸ Ἀμφιτρίτην. Ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ ἥτις ἦν ἔνθετος, ὁ ἀριστ. πῆχυς, καὶ ἡ δεξιὰ χείρ, ἥτις ἦν ἔνθετος ἐπίσης. Φέρει ποδήρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα ἐζωσμένον καὶ ἱμάτιον φερόμενον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος. Τέχνη ἡ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 235.

Sybel 426.

237. Ἄγαλμα ἀνδρικὸν παρίου μαρμάρου εὑρεθὲν ὅπου καὶ τὰ δύο ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθμ. 235—6 ἀγάλματα. Ἐλλείπει ἡ δεξιὰ χεὶρ καὶ ἡ κεφαλή. Ἐπὶ τοῦ βάθρου τὰ γράμματα :

Θεοδωρίδας Δαιστρατο
Ποσειδανι

Τὸ ἄγαλμα εἶναι ὄρθιον καὶ φέρει ἱμάτιον περικαλύπτον τὸ σῶμα, καταλεῖπον γυμνὸν τὸ στῆθος καὶ τὴν δεξιάν. ὕψ. 1,50· τοῦ βάθρου 0,32.
Ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων τῆς ἐπὶ τοῦ βάθρου ἐπιγραφῆς συνάγομεν ὅτι τοῦτο ἐποιήθη ἐν καλῇ ἐποχῇ, ἐν ᾧ τοὐναντίον βλέπομεν ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ ἀγάλματος εἶναι μεταγενεστέρων χρόνων. ἑπομένως οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι τὸ βάθρον τοῦτο δὲν ἀνήκει εἰς τὸ ἄγαλμα καὶ μεταγενεστέρως ἐγένετο χρῆσις αὐτοῦ διὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ ἄγαλμα. Ἑτέρα τούτου ἀπόδειξις εἶναι ὅτι καὶ ἡ πλίνθος τοῦ ἀγάλματος εἶναι πολὺ μικροτέρα τοῦ κοιλώματος τοῦ βάθρου ἐν ᾧ εἶναι προσκεκολλημένη.

Sybel 425.—B.C.H. 1878 σ. 522. καὶ 1889 σ. 500.

238. Ἄγαλμα Ἀφροδίτης εὑρεθὲν ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀνωτέρω. Λείπει ἡ κεφαλή, ἥτις ἦν ἔνθετος καὶ ἡ ἄκρα ἀριστερά. Ἦτε πλίνθος καὶ τὸ ἄγαλμα πετρώμασι κεκαλυμμένα. Ἡ θεὰ ἵσταται ἔχουσα χιαστὶ τοὺς πόδας καὶ φέρουσα πολύπτυχον ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Τὴν ἀριστ. στηρίζει ἐπὶ ἀρχαΐζοντος ἀγαλματίου, ὁμοιώματος τῆς θεᾶς.

Sybel 427.

239. Σατύρου ἀγαλμάτιον μικρόν, εὑρεθὲν ἐν Λαμίᾳ ὕψ. 0,90 ἐλλιπὲς τὸν δεξ. βραχίονα καὶ τὴν ἀριστερὰν κνήμην, συμπληρωθεῖσαν γύψῳ. Ἡ πλίνθος σῳζομένη ἔχει ἀνώμαλον ἐπιφάνειαν. Στηρίζεται ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν καὶ κρατεῖ τὸ ὡς ἱμάτιον χρησιμεῦον δέρμα πάνθηρος, καταπῖπτον ἐπὶ κορμὸν δένδρου, χρησιμεύοντος ὡς στήριγμα.

Εἰκονίζεται ἀποσκοπῶν Σάτυρος, ἤτοι θέτων τὴν δεξιὰν ἄνωθεν τῶν ὀφθαλμῶν, ποιηθεὶς κατὰ τοὺς πρώτους Ἀλεξανδρινοὺς χρόνους.

Sybel 269.— Wolters, Bausteine 1429.— **Arndt-Amelung 641** καὶ 642.

240. Ἄγαλμα Ἑρμοῦ φυσικοῦ μεγέθους. Ἄνευ τῶν ἄκρων δακτύλων τῆς ἀριστερᾶς κρατούσης κηρύκειον καὶ τοῦ δείκτου τῆς δεξιᾶς κρατούσης βαλάντιον ἴσως, σῴζεται ἀκέραιον. Ὁμοιάζει πρὸς τὸν ἐξ Αἰγίου καὶ Ἄνδρου Ἑρμῆν, (ἀριθμ. 218 καὶ 241), ἄλλοι θεωροῦσιν αὐτὸν ὡς ἀθλητὴν καὶ ἀντίτυπον τοῦ Δ'. π.Χ. αἰῶνος, ποιηθὲν ἐν ρωμ. χρόνοις ὕψ. 1,90. Εὑρέθη ἐν Ἀταλάντῃ.

Sybel 41.— **Mittheilungen** 1878 σ. 98.— **Arndt-Amelung** 635 καὶ 636.

241. Ἄγαλμα Ἑρμοῦ μετὰ τῆς πλίνθου φυσικοῦ μεγέθους ὕψ. 1,71, πολὺ ὁμοιάζον πρὸς τὸ ἀνωτέρω ἐξ Ἀταλάντης (ἀριθμ. 240) κατὰ τὴν μορφὴν καὶ διάθεσιν καὶ εἶναι ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ τύπου ἐν ρωμαϊκοῖς χρόνοις ποιηθέν. Ἐκράτει διὰ τῆς δεξιᾶς βαλάντιον, οὗ τεμάχιον διεσώθη, καὶ διὰ τῆς ἀριστ. τὸ κηρύκειον. Εὑρέθη ἐν Αἰγίῳ μετὰ τοῦ ἀριθ. 242 ἱδρυμένον ἐπὶ τάφου καὶ παρίστη πιθανὸν αὐτὸν τὸν νεκρόν. Ἀμφότερα ἠγοράσθησαν ἀντὶ 12000 δραχμῶν.

Annali 1861 σ 62.— **Mittheilungen** 1878 σ. 98.5. **Sybel** 433.— **Arndt-Amelung** 631 καὶ 632.

242. Ἄγαλμα γυναικὸς μετὰ τῆς πλίνθου ὕψ. 1,69. Φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Ἐκ τῶν καλουμένων κοινῶς *ἱματιοφόρων*· ἐν εἴδη Μουσῶν, ὧν ὁ τύπος ἄγνωστον πόθεν ἔχει τὴν ἀρχήν· ἐκ τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως ἐγνώσθη ὅτι ἵστατο ἐπὶ τάφου σὺν τῷ προηγουμένῳ ὑπ' ἀρ. 241 *Ἑρμῇ*· εἰκονίζετο ἑπομένως αὐτὴ ἡ ἀποθανοῦσα γυνή. Ἐργασία καλῶν σχετικῶς ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Sybel 434.— Mittheilnngen 1878 σ. 95.

243. Ἄγαλμα Ἑρμοῦ κριοφόρου εὑρεθὲν ἐν Τροιζηνίᾳ, τῷ 1890 ἐν ἀνασκαφαῖς ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς, μεγέθους φυσικοῦ, ὕψ. 1,80. Ὁ Ἑρμῆς φέρει χλαμύδα ἐμπεπορπημένην ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ὤμου καὶ πέτασον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐκράτει διὰ τῆς ἀριστ. κηρύκειον, οὗ σῴζεται τὸ πλεῖστον μέρος, καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς κριὸν ἀπὸ τῶν κεράτων. Ἵσταται δὲ ὄρθιος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς στηριζόμενος καὶ μικρὸν ἀριστερὰ ἐστραμμένος, ἔνθα ὁ κριὸς διαφέρει τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Ὀνάτου, ὅστις τὸν κριὸν ἔφερεν ὑπὸ τὴν μασχάλην, καὶ τοῦ ὑπὸ Καλάμιδος ποιηθέντος Ἑρμοῦ, ὅστις ἔφερεν αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων. Παράστασις ἄλλη παρομοία δὲν εὑρίσκεται. Ἔργον ῥωμ. χρόνων, ποιηθὲν κατ' ἀπομίμησιν πρωτοτύπου τοῦ Δ'. αἰῶνος.

Δελτίον ἀρχ. 1890.— B.C.H. 1892 pl. II.

244. Ἀνδριὰς ἀνδρὸς ἀγενείου σῳζόμενος ὁλόκληρος μετὰ τῆς πλίνθου. Εὑρέθη ἐν Ἐρετρίᾳ τῷ 1888, καὶ παρίστησιν ἄνδρα ἐν ἰδανικῇ μορφῇ, ὄρθιον καὶ φέροντα ἱμάτιον πολύπτυχον καλύπτον τὸ σῶμα ὅλον. Ἐπὶ τῆς πλίνθου, πλαγίως τοῦ ἀγάλματος, ὑπάρχει κορμὸς δένδρου, ὡς ὑποστήριγμα χρησιμεύων, ἐφ' οὗ πτυχωτόν τι, ἴσως θώραξ ἢ περικνημῖδες. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἀνδριὰς οὗτος παρίστησιν αὐτὸν τὸν νεκρὸν ἐν τῷ τάφῳ τοῦ ὁποίου ἦν ἱδρυμένος. Ἡ στάσις τοῦ ἀγάλματος τούτου ὡς καὶ τὸ ἔνδυμα ἔχουσι καταπληκτικὴν ὁμοιότητα πρὸς τὸ ἐν Νεαπόλει ἄγαλμα τοῦ Αἰσχίνου. Ἐν τῇ κεφαλῇ παρατηρεῖται μεγάλη διαφορὰ ἐπεξεργασίας σχετικῶς πρὸς τὴν τοῦ λοιποῦ σώματος, φαίνεται ὅτι ὁ τεχνίτης εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν πρότυπον ἔργον τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος, οὗτινος ἀπεμιμήθη πρὸ πάντων τὴν κεφαλήν. Ἔργον τοῦ α'. π. Χ. αἰῶνος.

Arndt-Amelung 624. — Brunn-Bruckmann 519.

245. Σύμπλεγμα παριστῶν Διόνυσον καὶ Σάτυρον γυμνοὺς καὶ

περιπτυσσομένους ἀλλήλους μετὰ πολῆς τῆς χάριτος. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Ὀλυμπιεῖον τῷ 1888. Ὁ Κουμανούδης ἐξήνεγκε τὴν γνώμην ὅτι ἡ ἑτέρα μορφὴ δὲν εἶναι Σάτυρος, ἀλλ' ὁ Στάφυλος ἢ ὁ Ἄμπελος ἐρώμενος τοῦ Διονύσου. Ἔργον ἡμιτελές. ὕψ. 0,65.

Ἐφημ. ἀρχ. 1888 σ. 67.

246. Ἄγαλμα νεανίου χλαμυδοφόρου διεστηκότα ἔχοντος τὰ σκέλη ἐν στάσει παλαιστοῦ ἢ δρομέως. Ἐλλιπὲς τοὺς βραχίονας, τὴν ῥῖνα, τὸ σιαγόνιον καὶ τὴν χλαμύδα. Θεωρεῖται ὅτι παριστᾷ Περσέα ἢ Ἑρμῆν, ὡς ἐκ τῆς ὑπάρξεως λειψάνου πτέρυγος, παρὰ τὸ στέλεχος δένδρου, κειμένου παρὰ τὸν ἀριστ. πόδα. Ἡ κεφαλὴ εἶναι σχετικῶς μικροτέρα τοῦ δέοντος, αἱ δὲ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμέναι. Ἐποιήθη ἐν ῥωμ. χρόνοις κατ' ἀπομίμησιν Λυσιππείου τινος ἔργου. ὕψ. 1,88. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις. ὕψ. 1,88.

Sybel 274.— Rev. Arch. 1845, σ. 263.—Kekulé 34.

247. Ἄγαλμα μαχομένου πολεμιστοῦ, εὑρεθὲν ἐν Δήλῳ τῷ 1883. Εἶναι ἀξιόλογον ἔργον τῆς Σχολῆς τῆς Περγάμου, θαυμάσιον διὰ τὴν ἀνατομικήν του τελειότητα. Μαρμάρου παρίου· ὕψ. 0,90.

Ἀπετελεῖτο ἐκ δύο τεμαχίων λίθου, ὧν τὸ ἀνώτερον, τὸ ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ ἀριστ. βραχίονος, ἐκ τοῦ λαιμοῦ καὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐλλείπουσι νῦν, ἐλλείπουσιν ἐπίσης ὁ δεξ. βραχίων καὶ οἱ ἄκροι πόδες.

Τὸ ἄγαλμα παρίστησι Γαλάτην μετὰ τῆς ἀσπίδος αὐτοῦ, (ἐλλειπούσης νῦν) ἐρειδόμενον ἐπὶ τοῦ γόνατος καὶ μαχόμενον πρὸς Ἕλληνα ἱππέα. Ἐξ ἐπιγραφῆς εὑρεθείσης ἐν Δήλῳ μανθάνομεν ὅτι τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶναι ἔργον τοῦ Περγαμηνοῦ καλλιτέχνου Νικηράτου, οὗ ἐθαυμάζοντο τὰ ἔργα ὀνομαζόμενα «*Ἔκκριτα*». Ἐπὶ τῆς βάσεως σῴζεται ἡ περικεφαλαία τοῦ πολεμιστοῦ.

Monuments Grecs I, 8 σελ. 44. — Δελτ. Ἀρχ. 1886 σ. 5, 5.— B.C.H. 1884, σ. 179 καὶ 1890 σ. 112, 2.—Brunn-Brucknann 9. —Mittheilungen 1890 σ. 188.— Collignon Histoire de la Sculpt. gr. II, 512 εἰκ. 264.

248. Ἄγαλμα γυμνοῦ ἐφήβου, ἐλλιπὲς τὰς χεῖρας. Σῴζεται μετὰ τῆς πλίνθου καὶ τοῦ στηρίγματος εὑρέθη παρὰ τὸ ἐνταῦθα Ὀλυμπιεῖον τῷ 1888 μετὰ τῶν ἀριθμ. 249 καὶ 250· ὕψ. 1,25.

Ὁ ἔφηβος ἵσταται στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός, συμφυοῦς

τῷ στηρίγματι. Ἡ κόμη διὰ ταινίας δεδεμένη, αἱ δὲ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν πλαστικῶς δεδηλωμέναι. Ὁ μὲν ἀριστ. βραχίων ἦν πρὸς τὰ ὀπίσω κεκλιμένος, ὁ δὲ δεξιὸς μικρὸν κεκαμμένος κατὰ τὸν ἀγκῶνα.
Παρίστη δὲ τοῦτο *Σπλαγχνόπτην* πρὸ βωμοῦ ἱστάμενον καὶ κρατοῦντα ἐν χερσὶ ἄνωθεν τῆς πυρᾶς τὰ σπλάγχνα σφαγίου, ἴσως ἐπὶ ὀβελοῦ (πεμπωβόλου). Ἡ παράστασις αὕτη μόνη ἐν τῇ πλαστικῇ ἀπαντᾷ καὶ μόνον ἐπὶ ἀγγείων κατέχομεν τοιαύτας. Εἶναι ἔργον ἀρχαΐζον κατά τι τὴν τέχνην, ποιηθὲν κατὰ τοὺς ῥωμαϊκοὺς χρόνους.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 73, 1. Jahrbuch 1893 Taf Iv, σ. 224.— Arndt-Amelung No 627, 628.— Mittheilungen 1906 σ. 352.

Πρβλ. Carapanos « Dodone et ses ruines», Taf. XIV, 3.

249. Προτομὴ πωγωνοφόρου καὶ χλαμυδοφόρου ἀνδρὸς ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, εἰκονίζουσα τὸν Αὐτοκράτορα Ἀδριανόν, (117—138 μ. Χ.) κάλλιστα διατηρουμένη. Ἐργασία ἐπιμελής. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Ὀλυμπιεῖον τῷ 1888.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σελ. 73, 2.

250. Ἄγαλμα Ἡρακλέους, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν δεξ. πόδα. Ὁ ἡμίθεος παρίσταται γυμνὸς φέρων τὴν λεοντὴν ἐν νεανικῇ ἡλικίᾳ καὶ γυμνός. Στηριζόμενος δ' ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ποδὸς ἔχει τὸν δεξ. προτεταμένον καὶ κρατεῖ τῇ δεξιᾷ, ἐρειδομένῃ ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, τὸ ῥόπαλον. Ἡ τέχνη ῥωμ. χρόνων κοινή.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 74, 3.

251. Ἀγαλμάτιον Πανὸς ἱσταμένου πρὸ συμφυοῦς στήλης μετὰ τῆς πλίνθου. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ τῷ 1839. ὕψ. ἀγαλματίου 0,70. Παρίσταται τραγόπους καὶ κερασφόρος περιβεβλημένος αἰγῆν καὶ κρατῶν τῇ ἀριστ. σύριγγα. Ἔφερε χρωματισμόν, οὗ λείψανα ἐσῴζοντο κατὰ τὴν εὕρεσιν. Ἐχρησίμευε δὲ ὡς ποὺς τραπέζης, ἢ θωρακείου. Ἡ τέχνη ῥωμ. χρόνων.

Sybel 263. — Wolters Bausteine 2169. — Ἀρχ. Ἐφημ. 1840 σ. 319. Kekulé 48.

252. Ἀγαλμάτιον Πανὸς ὅμοιον περίπου τῷ προηγουμένῳ ἀριθ.

251 στερούμενον μόνον τῶν κεράτων ὕψ. 0,76. Εὑρέθη ἐν Σπάρτῃ.

Mittheilungen 1880 σ. 253. πίν. 12.

253. Ἄγαλμα Ἡρακλέους ἀγενείου, εὑρεθὲν τῷ 1885 ἐν Ἀθήναις Ἐλλείπουσιν οἱ πόδες καὶ ἡ δεξιὰ χείρ. Παρίσταται ὁ ἥρως φέρων τὴν λεοντὴν πρὸ τοῦ στήθους. Ἡ τέχνη ῥωμ. χρόνων ὕψ. 0,66.

254. Ἄγαλμα γυμνοῦ νεανίου εὑρεθὲν τῷ 1887, ἐν Ἐλευσῖνι. Ἐλλιπὲς τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς πόδας. Τύπος τοῦ ἐν ἀγῶσι νικητοῦ νεανίου, ὃς πιθανῶς ἐκράτει τῇ δεξιᾷ χειρὶ στλεγγίδα. Ἡ τέχνη ἑλληνικὴ τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 169, 2.— Ἐφημ. ἀρχαιολ. 1890 σ. 207 πίν. 10 καὶ 11.

255 Ἄγαλμα νεανίου εὑρεθὲν τῷ 1885 ἐν Ἐλευσῖνι· ἐλλιπὲς τὰς χεῖρας καὶ μέρος τῶν σφυρῶν τῶν ποδῶν. Ἐνδεδυμένον ἱμάτιον, ὅλον τὸ σῶμα καλύπτον πλὴν τοῦ δεξιοῦ ὤμου καὶ μέρους τοῦ στήθους. Ἡ κόμη ἀτελῶς ἐξειργασμένη ἐν μεγάλοις πλοκάμοις καταπίπτει ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἡ δὲ κεφαλὴ ἔχει τι τὸ γυναικοπρεπές, ἴσως ἐκράτει ἐν χερσὶ δᾷδας καὶ παρίστη κατ' ἀκολουθίαν Δᾳδοῦχον ὑπηρετοῦντα ἐν τοῖς ἐλευσινίοις μυστηρίοις. Ἔργον τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος Τέχνη κοινή.

Arndt-Amelung Einzelaufn. 637—638.
Ἀρχ. Δελτίον 1887.—Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1886 σ. 259, 1.

256. Ἄγαλμα νεανίου, Βάκχου πιθανῶς, μεγέθους σχεδὸν φυσικοῦ. Ἐλλείπουσιν ὁ δεξ. βραχίων, τὸ δεξ. σκέλος ἀπὸ τοῦ μέσου περίπου τοῦ μηροῦ. Εὑρέθη ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Σικυῶνος τῷ 1888. Μαρμάρου παρίου. ὕψ. 1 μέτρου. Φέρει μόνον συνεπτυγμένην χλαμύδα ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ὤμου· στηρίζει δὲ τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῆς ὀσφύος καὶ ἔχει τὴν κεφαλὴν πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ ἄνω, οἱονεὶ ἐν ῥεμβασμῷ ἐστραμμένην. Ἡ κόμη ἦν περιδεδεμένη στεφάνῳ, πιθανῶς χαλκῷ, οὗ κάτωθεν κατέρχονται κύκλῳ μικροὶ πλόκαμοι. Καὶ τὸ μὲν δεξ. σκέ-

λος εἶναι λίαν προτεταμένον, τὸ δὲ μέτωπον ὑψηλὸν καὶ τὸ κρανίον πρὸς τὰ ἄνω ἐξογκωμένον. Ἡ τέχνη ἀλεξανδρινῶν χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 5, 2.— Mittheilungen XII, σ. 269: Seventh report of the American School of Classical Studies atAthens σ. 46. American Jour. of Arch 1889 σ. 292.

257. Ἄγαλμα Σειληνοῦ φέροντος τὸν παῖδα *Διόνυσον*, ἐλλιπὲς ἐν πολλοῖς. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις πλησίον τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου τῷ 1832. ὕψ. 1,12. Παρίσταται ὁ Σειληνὸς μανδυαφόρος, τὸ τριχωτὸν δέρμα φέρων, ἔχων ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ὤμου τὸν παῖδα Διόνυσον φέροντα βραχὺν χιτῶνα, ἱμάτιον καὶ ἐνδρομίδας καὶ τῇ δεξιᾷ κρατοῦντα προσωπίδα. Ἴσως παρίστη ὑποκριτὴν ἐν μορφῇ Σειληνοῦ καὶ θεωρεῖται πρωτότυπον ἔργον καλῆς τέχνης.

Sybel 298.— Wolters Bausteine 1503. — Arndt Amelung 643. — Kekulé 39.

258. Ἄγαλμα Ἀσκληπιοῦ ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, ὕψ. 0,98· σώζεται τὸ ἄνω ἥμισυ ἀπὸ τῆς ὀσφύος μέρος. ὕψ. 1 μέτρου. Ἦν γυμνόν, ἔφερεν μόνον ἱμάτιον καλύπτον τὰ νῶτα καὶ τὸν ἀριστ. ὦμον. Ἡ κεφαλὴ στρέφει πρὸς τὰ ἀριστ. Φέρει πώγωνα δασὺν καὶ ἔχει θαυμασίαν στάσιν. Οἱ ὀφθαλμοὶ στεροῦνται τῶν βολβῶν,οἵ ἦσαν ἔνθετοι. Τὸ ἐλλεῖπον κάτω μέρος τοῦ σώματος ἦν ἐξ ἄλλου τεμαχίου. Ἡ κόμη ἦν ἀτελῶς ἐξειργασμένη ὄπισθεν. Ἐλλείπουσιν ἀμφότεροι οἱ βραχίονες, ὡς καὶ μέρος τοῦ ἀριστεροῦ κορμοῦ, ὅπερ ἦν ἴσως ἐκ προσθέτου τεμαχίου. Εἶναι ἀντίγραφον ἔργου τοῦ 4 αἰῶνος ποιηθὲν ἐν ῥωμαϊκοῖς χρόνοις.

Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ τῷ 1888 παρὰ τὸ θέατρον Τσόχα ἔνθα κεῖται τὸ Ἀσκληπιεῖον καὶ τὸ Βενδίδειον. Ἡ κεφαλὴ ἔχει μεγίστην ὁμοιότητα πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 1736 ἐκ Λυκοσούρας ἄγαλμα τοῦ Τιτᾶνος.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 132 καὶ σ. 218, 98.- Collignon Hist. de la Sculpt. gr. II, σ. 249 εἰκ. 126.— Mittheil. Athen. 1892. XVII pl. IV, p. 10.

259. Πλὰξ μαρμαρίνη εὑρεθεῖσα τῷ 1868 ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ. ὕψ. 1,12. Παρίστησιν ὀρχηστρίδα περιβεβλημένην πολύπτυχον καὶ ἀνεμιζόμενον διαφανῆ χιτῶνα, ὃν συγκρατεῖ ἀνέχουσα αὐτὸν διὰ τῆς παρὰ τὸν μηρὸν διαφαινομένης δεξιᾶς. Ἔχει τὴν κόμην θαυ-

μασίως διατεθειμένην οὕτω; ὥστε αἱ κατὰ τοὺς κροτάφους τρίχες συνδέονται εἰς κρωβύλον ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Ἡ τέχνη ἀξιόλογος τῶν ῥωμ. χρόνων.

Sybel 312.— Ἀρχ. Ἐφημ. 1862 σ. 138.— Colliguon Hist. de la Sculpt. gr. II, σ. 618. εἰκ. 326·— Heydemann 700. · Rev Arch. 1868 πίν. 2. σ. 89.. — Wolters, Bausteine 1878. —. Brunn-Bruckmann. 600.

260. Πλὰξ εὑρεθεῖσα ὅπου καὶ ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 259 καὶ τὴν αὐτὴν εἰκονίζουσα παράστασιν, μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅτι αὕτη ὀρχεῖται βακχικῶς. ὕψ. 1,02. Αἱ χορεύτριαι αὗται εἶναι παρεμφερεῖς πρὸς τὰς ἐκ τῆς Πομπηΐας τοιχογραφίας.

Sybel 211.- Heydemann 701.- Wolters, Bausteine, 1879.- Hauser, Neuattsche Reliefs σ. 43, 179.- Σβορῶνος Τὸ Ἐθν. Μουσεῖον πίν. 32.

261. Μαινὰς εὑρεθεῖσα τῷ 1880 ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ πρὸς Ν. τῆς Ἀκροπόλεως Στρατιωτικῷ Νοσοκομείῳ ἔνθα εὑρέθησαν θεμέλια ῥωμ. ἐπαύλεως καὶ ἐλλιπὴς ἐν πολλοῖς, συνεπληρώθη γύψῳ. Ἐξηπλωμένης ἐπὶ βράχου ἔχει τὴν γνωστὴν διάθεσιν τοῦ Ἑρμαφροδίτου: Ἐπὶ τοῦ βράχου δορὰ πάνθηρος, ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἱμάτιον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ κατακειμένη ἡ Μαινὰς ἔχει τὴν μὲν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ δεξ. βραχίονος, τοὺς δὲ πόδας χιαστί. Ἡ τέχνη ῥωμ. χρόνων, ὕψ. 1,30.

Sybel 2119.

262. Ἄναλμα Ἀφροδίτης μαρμάρου παρίου, εὑρέθη τῷ 1886 ἐν Ἐπιδαύρῳ ὕψους 1,51. Ἡ θεὰ ἔχει τὴν αὐτὴν μορφὴν καὶ διάθεσιν, ἣν ἡ καλουμένη *Γενέτειρα*, ἧς τὸ ἐπισημότατον ἀντίτυπον κεῖται ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Louvre. Ἵσταται ὀρθία καὶ ἔχει τὴν κεφαλὴν μικρὸν πρὸς τὰ κάτω καὶ τὰ δεξιὰ κεκλιμένην. Φέρει ποδήρη διαφανῆ χιτῶνα καταλείποντα γυμνὸν τὸν δεξ. ὦμον καὶ μέρος τοῦ στήθους· κατὰ τὸ ἀριστ. πλάγιον ἔφερε ξίφος, τὴν ἀριστ, ἐστήριζεν ἴσως ἐπὶ σκήπτρου, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς πιθανὸν ἐκράτει μῆλον.

Ἀντίτυπον καλοῦ ἑλληνικοῦ ἔργου τῆς Δ'. π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἴσως τῆς ὑπὸ Ἀλκαμένους Ἀφροδίτης τῆς ἐν Κήποις ποιηθὲν κατὰ τοὺς Ἀλεξανδριανοὺς χρόνους.

Δελτίον ἀρχ. 1886 σ. 11. γ'.- Ἀρχ. Ἐφημ. 1886 σ. 256.- Brunn-Bruckmann 14.- Arndt-Amelung 629 καὶ 630.- Collignon Hist, de la Sculpt. gr. II, σ. 463 εἰκ. 242.- Jahrb, des arch. Inst. 1892. σ. 203.

263. Ἄγαλμα Ἀσκληπιοῦ φυσικοῦ μεγέθους εὑρεθὲν τῷ 1886 ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ δμοῦ μετὰ τοῦ προηγουμένου ἀρ.262. Ἵσταται ὄρθιος ὁ θεὸς ἐνδεδυμένος ἱμάτιον, καταλεῖπον γυμνὸν τὸν δεξ. βραχίονα καὶ μέρος τοῦ στήθους. Τὴν δεξ. χεῖρα στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, καὶ τὴν ἀριστ. μασχάλην ἐπὶ τῆς ῥάβδου αὐτοῦ, περὶ ἣν εἱλίσσετο ὁ ἱερὸς αὐτῷ ὄφις. Παρὰ τὸν ἀριστ. πόδα ἐπὶ τῆς πλίνθου ὑπάρχει ὀμφαλὸς, ὅστις σὺν τῷ χρόνῳ κατέστη ἰδιάζον σύμβολον τοῦ Ἀσκληπιοῦ, [1]) ὡς θεοῦ τῆς μαντικῆς, υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡ τέχνη κοινὴ τῶν ῥωμ. χρόνων, ὕψ. 1,75.

Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 10, 25, α'.

264. Μικρὸν ἄγαλμα Ἀσκληπιοῦ ἐπὶ συμφυοῦς ἐλλειψοειδοῦς βάθρου, εὑρέθη ἐν Ἐπιδαύρῳ ὕψ. 0,63. μετὰ τῆς βάσεως 0,72. Ὁ θεὸς ἐρείδεται ἐπὶ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ βακτηρίας, τῆς ὑπὸ τὴν ἀριστ· μασχάλην· ὁ ἐλλείπων ἀριστ. βραχίων ἐξήρχετο τοῦ ἱματίου) ἡ δὲ χεὶρ ἥπτετο τῆς βακτηρίας, περὶ ἣν εἱλίσσετο ὄφις. Ἡ δεξιὰ χεὶρ ἐρείδεται ἐπὶ τοῦ ἰσχίου.

Ἐπὶ τῆς βάσεως φέρεται τὸ ἐπίγραμμα :

Σεῖο μάκαρ βουλαῖσιν ὑπ' ἀρρήτοισιν ὀνίροις
ἀρητὴρ γεγαὼς ἰκόνα σὺν ἔθετο
Πλούταρχος κλεινῆς θεοδέγμονος ἀτθίδος αἴης
ἀρχιερεὺς κεδνοῦ ἱεροπόλος Βρομίου
ἱεραπολήσας ἔτους ΡΠΕ'.

Ἐκ τοῦ ἐπιγράμματος τούτου μανθάνομεν ὅτι τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο ἀφιέρωσε τῷ Ἀσκληπιῷ ὁ ἐξ Ἀττικῆς καταγόμενος Πλούταρχος, ἀρχιερεὺς ἐν ἔτει ΡΠΕ'. τουτέστι τὸ 185 ἀπὸ τῆς *εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπιδημίας* τοῦ Ἀδριανοῦ [2]).

---

1) Καθ' αὐτὸ ὁ ὀμφαλὸς ἦν σύμβολον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Ἀσκληπιὸς ἦν υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος συμβολίζεται καὶ αὐτὸς ὀμφαλῷ, ὡς θεὸς τῆς μαντικῆς.

2) Αἱ ἐν Ἐπιδαύρῳ χρονολογίαι ἀφορμὴν ἔχουσιν οὐχὶ τὴν ἐν Ἀκτίῳ μάχην, οὐδὲ τὴν συνήθη χρονολογίαν, ἀλλὰ τὴν ἀπὸ τῆς ἐπιδημίας τοῦ Ἀδριανοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καθ' ἣν ἐκόπη καὶ μετάλλιον, ἐν ᾧ καλεῖται ὁ *Ἀδριανὸς κτίστης* :

Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 10 α'.-Ἐφημ. Ἀρχ. 1886 σ. 246.

265—370 Ἓξ ἀγαλμάτια Ἀσκληπιοῦ εὑρεθέντα τῷ 1886 ἐν Ἐπιδαύρῳ· Ἔχουσι τὸν συνήθη κοινὸν τύπον. Ἅπαντα εἶναι ἐλλιπῆ καὶ ῥωμ. χρόνων· τὸ δὲ ὑπ' ἀριθμ. 270 παρίστησι τὸν Ἀσκληπιὸν νέον ἀγένειον ὕψ. 0,36. (Πρβλ. ἀριθ. 1809). Παρὰ τὸν ἀριστ. πόδα ὑπάρχει ὁ ὀμφαλὸς σύμβολον τοῦ Ἀσκληπιοῦ (πρβλ. ἀριθ. 263). Ἐπὶ τοῦ βάθρου φέρει τὴν ἐπιγραφήν:

Κτησίας τῷ σωτῆρι

Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 10, α'.

371. Ἀγαλμάτιον Ὑγείας εὑρεθὲν τῷ 1886 ἐν Ἐπιδαύρῳ ἐλλιπὲς τὴν ἄκραν ἀριστ. χεῖρα, τοὺς δακτύλους τῆς δεξιᾶς καὶ μέρος τοῦ ὄφεως. ὕψ. 0, 50. Φέρει ποδήρη χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου ἐζωσμένου ὑψηλὰ ὑπὸ τοὺς μαστούς. Ὁ ὄφις σπειροῦται περὶ τὸν λαιμὸν αὐτῆς καὶ ἐξικνεῖται μέχρι τῆς ὑψουμένης δεξιᾶς, κρατούσης αὐτὸν κάτωθεν τῆς κεφαλῆς, ὅπως προσφέρῃ αὐτῷ τὴν ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἴσως κρατουμένην τροφήν.

Ἦν καὶ τοῦτο ἀνάθημα εἰς τὴν θεὰν Ὑγείαν ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ βάθρου σῳζομένης ἐπιγραφῆς.

Τῇ Ὑγείᾳ Γάϊος Ἰατρα

Ἡ τέχνη ῥωμ. χρόνων καὶ ὡς ἐκ τοῦ ὀνόματος *Γάϊος* ἐμφαίνεται.

Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 10,—Ἐφημ. Ἀρχ. 1886. σ. 249.

272. Ἀγαλμάτιον Ὑγιείας εὑρεθὲν τῷ 1886 ἐν Ἐπιδαύρῳ. Ὅτι ἦν καὶ τοῦτο ἀνάθημα τῇ θεᾷ Ὑγιείᾳ καὶ τῷ Τελεσφόρῳ προκύπτει ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ βάθρου σῳζομένης ἐπιγραφῆς, ὑπὸ Λυσιμάχου τινός, ὅστις ἰάθη ἔκ τινος ἀσθενείας. Ἡ ἐπιγραχὴ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Λυσίμαχος τῇ ἐμαυ
τοῦ σωτείρῃ καὶ Τελεσ-
φόρῳ.

Ἐλλιπὲς τὰς χεῖρας ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος περίπου καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ὄφεως ὕψ. 0,47. Παρίστατο ἡ θεὰ ὥσπερ ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθ· 271 παρέχουσα τροφὴν τῷ ὄφει. Διαφέρει ὅμως ὡς πρὸς τὸν

ἱματισμὸν ἅτε φέρουσα ἐκτὸς τοῦ χιτῶνος καὶ ἱμάτιον, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸν ὄφιν, ὅς ἀνέρπων ἐπὶ τὸν δεξ. ὦμον σπειροῦται περὶ τὴν κρατοῦσαν αὐτὸν δεξ. χεῖρα καὶ ὑψοῦται ὑπὲρ τὸν ἀριστ. μαστὸν πρὸς τὴν ἀριστ. χεῖρα κλίνων. Ἡ τέχνη μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, ε'.- Ἀρχ. Ἐφημ. 1886 σ. 249.

273. Ἀγαλμάτιον Ὑγιείας μετα τοῦ βάθρου. Εὑρέθη τῷ 1886 ἐν Ἐπιδαύρῳ. Ἐλλείπει ἡ κεφαλή, αἱ χεῖρες ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ πήχεως καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ὄφεως. Τέχνης μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων. ὕψ. 0,38.

Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, ε'.

274—275. Δύο ἀγαλμάτια Ἀθηνᾶς ὕψ. 0,58—0,67 εὑρεθέντα τῷ 1886 ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαύρου ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Σῴζονται ἐπὶ συμφυοῦς ἐλλειψοειδοῦς βάσεως. Παριστῶσι δὲ τὴν θεὰν ἐν κινήσει ὁρμητικῶς βαίνουσαν καὶ πολεμικήν, φέρουσαν δὲ αἰγίδα μετὰ Γοργογονείου, κράνος ἀσπίδα καὶ δόρυ.

Φέρουσι ποδήρη χιτῶνα ἀχειρίδωτον μετὰ διπλοϊδίου καὶ ζώνην περὶ τὴν ὀσφύν. Ἡ κεφαλὴ ὡς καὶ ἡ δεξ. χεὶρ ἦν ἔνθετος. Ἦσαν δὲ ἀναθήματα τῆς θεᾶς, ὡς αἱ ἐπὶ τῆς βάσεως ἐπιγραφαὶ μαρτυροῦσιν. Οὕτω ἐπὶ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 274 ἀναγινώσκομεν.

Ἀθηνᾷ Ὑγιείᾳ ὁ ἱερεὺς τοῦ Σωτῆρος Ἀσκληπιοῦ
Μαρ, Ἰούν(ιος) Δᾳδοῦχος τὸ ΡΠΑ'.

Ἐπὶ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 275 ἀφιερωμένης τῇ Ἀρτέμιδι:

Θεοῦ προσταγῇ Ἀλέξανδρος τὴν Ἀθηναίαν τῇ Ἀρτέμιδι

Τέχνης μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Τὰ ἀγαλμάτια ταῦτα εἶναι τοῦ τύπου τοῦ γνωστοῦ, ἅπερ κατεσκεύαζον ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις τῆς Ἐπιδαύρου χειρωνακτικῶς κατὰ μεγάλας ποσότητας, οἱ δὲ προσερχόμενοι ἐκ τῶν διαφόρων μερῶν ξένοι ἠγόραζον αὐτὰ προστιθέντες ἔπειτα τὸ ὄνομα τῆς θεᾶς, εἰς ἣν ἀφιέρουν αὐτό, ἀδιαφοροῦντες περὶ τῆς διαφορᾶς τῆς Ἀθηνᾶς πολεμικῆς, ἢ τῆς Ἀθηνᾶς Ὑγιείας.

Ἀρχ. Ἐφημ. 1886 σελ. 250 καὶ 311 πιν. 12.— Mittheilungen 1886 σ. 311 καὶ 316.

276. 'Αγαλμάτιον 'Αθηνᾶς εὑρεθὲν τῷ 1886 ἐν τῷ ἐν 'Επιδαύρῳ ἱερῷ τοῦ 'Ασκληπιοῦ. Παριστῶν τὴν θεὰν ἤρεμον καὶ εἰρηνικήν, ἀντιθέτως πρὸς τὰς δύο προηγουμένας, εἰκονίζεται ἐν κινήσει. Φέρει ποδήρη χιτῶνα μετὰ διπλοΐδίου. Ἡ ὅλη μορφὴ αὐτῆς καὶ ἰδίως ἡ στάσις ἔχει τὸν τύπον τῆς ὑπὸ τοῦ Φειδίου ποιηθείσης 'Αθηνᾶς Παρθένου. 'Επὶ τοῦ βάθρου σῴζεται ἡ ἐπιγραφή:

Πατροκα(σιγνήτ)ην 'Ασκληπιῷ εἷσατ' 'Αθήνην
'Ασκάλου ἐκ γαίης σῶστρα φέρων Γένεθλις
(ἐπὶ ἱερέ)ως Αὐρ. Νικέρωτος.

'Εξ ἧς δηλοῦται ὅτι τὸ ἀγαλμάτιον ἀφιέρωσε τῷ 'Ασκληπιῷ Γένεθλις ἐξ 'Ασκάλου, ἐπὶ τῇ ἰάσει. Τέχνη μεταγενεστέρων ῥωμ. χρόνων.

'Αρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, δ'.— Mittheilungen 1886 σ. 316.— 'Εφημ. ἀρχ. 1886 σελ. 250.

277—281. Πέντε ἀγαλμάτια γυμνῶν νεανιῶν, εὑρεθέντα τῷ 1886 ἐν τῷ ἐν 'Επιδαύρῳ ἱερῷ τοῦ 'Ασκληπιοῦ, ἅπαντα τέχνης τῶν μεταγενεστέρων ῥωμ. χρόνων, ἐκράτων ἐν τῇ μιᾷ χειρὶ σφαῖραν, ἢ ἄλλο τι σχετικὸν εἰς τοὺς ἀγῶνας. ὕψ. 0,35—0,40. Ἦσαν δὲ ταῦτα ἀναθηματικά, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ βάθρου σῳζομένης ἐπιγραφῆς τοῦ ὑπ' ἀριθ. 281 ἀγαλματίου, ὅπερ εἶναι μικροῦ παιδὸς ἀγαλμάτιον.

Ἰῷ Τελεσφόρῳ
Γάϊος ἴατρα

Ὁ Τελεσφόρος, ὡς υἱὸς τοῦ 'Ασκληπιοῦ ἐλατρεύετο ἐπίσης ἐν 'Επιδαύρῳ, ὡς καὶ ἐν Τρίκκῃ[1]) ὡς δαίμων τῆς ἀναρρώσεως.

'Αρχ. Δελτίον 1886 σ. 6.

282 'Αγαλμάτιον *Πανὸς* μετὰ τοῦ βάθρου, εὑρεθὲν ἐν τῷ ἐν 'Επιδαύρῳ ἱερῷ τοῦ 'Ασκληπιοῦ τῷ 1886, ἀποκεκρουμένον τὸ πρόσωπον καὶ ἐλλιπὲς ὀλίγον τοὺς πόδας. 'Επὶ τοῦ βάθρου ἀναγινώσκομεν.

Ἰῷ θεῷ Δαρδάνιος.

'Εν αὐτῷ ὁ Πὰν παρίσταται ἐν τῇ μορφῇ τῶν ὑπ' ἀριθμ. 251

1) Ἰδὲ τὸ ἐμὸν «*Τὸ 'Ασκληπιεῖον τῆς Τρίκκης*» σελ. 14.

καὶ 252, εἶναι δηλαδὴ τραγόπους καὶ κερασφόρος καὶ κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστ. φόρμιγγα. Τέχνη κοινὴ μεταγενεστέρων ῥωμ. χρόνων. ὕψ. 0,36.

'Αρχ. Δελτίον 1886

283. Μικρὸν σύμπλεγμα Διονύσου καὶ Σατύρου εὑρεθὲν ἐν τῷ ἐν 'Επιδαύρῳ ἱερῷ τοῦ 'Ασκληπιοῦ τῷ 1886, ἐλλιπὲς ἐν πολλοῖς. Παρίσταται κωμικὴ σκηνὴ ὁ μὲν Διόνυσος, παίων τὸν Σάτυρον διὰ τῆς ῥάβδου του, ἧς μικρὸν τεμάχιον διεσώθη ἐπὶ τοῦ ὤμου, καὶ ὃν φεύγοντα εἶχεν ἁρπάσῃ διὰ τῆς ἀριστ. ἀπὸ τοῦ βραχίονος. Ὁ δὲ Σάτυρος στρέφει ἱκετευτικῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν θεὸν ὡσεί, ἔλεος αἰτούμενος. Τέχνη ῥωμ. χρόνων κοινή. ὕψ. τοῦ Διονύσου 0,27, τοῦ Σατύρου 0,16.

'Αρχ. Δελτίον 1886.

284. 'Αγαλμάτιον 'Αφροδίτης, ὁ δεξ. βραχίων ἐλλιπής. Εὑρέθη ἐν 'Επιδαύρῳ τῷ 1886, ὕψ. 0,32.

Ἡ θεὰ παρίσταται γυμνὴ τὰ ἄνω ἄκρα, μετὰ τὸ λουτρόν, ἀπομάσσουσα τὴν κάθυδρον αὐτῆς κόμην. Τέχνη κοινὴ ῥωμ. χρόνων.

'Αρχ. Δελτίον 1886.

286. Μικρὸν ἀγαλμάτιον *'Αφροδίτης* σὺν τῇ περιφερεῖ πλίνθῳ, ὕψ. 0,19. Εὑρεθὲν ἐν 'Επιδαύρῳ τῷ 1884. Σῴζεται μόνον τὸ κάτω ἥμισυ τοῦ σώματος, καὶ ἀριστερᾷ αὐτοῦ ἐλλιπὲς τὴν κεφαλήν, τὸ εἴδωλον τῆς αὐτῆς θεᾶς· Ἔφερεν ἱμάτιον καλύπτον τὸ ὄπισθεν κάτω ἥμισυ τοῦ σώματος, ἐν ᾧ ὅλον τὸ ἔμπροσθεν ἦν γυμνόν. Τὸ εἴδωλον αὐτῆς εἶναι ἐνδεδυμένον. Ἔργον ῥωμ. χρόνων.

'Αρχ. Δελτίον 1886.

287. Μικρὸν ἀγαλμάτιον *'Αφροδίτης(;)* εὑρεθὲν ἐν 'Επιδαύρῳ. 'Ελλείπει ἡ δεξ. χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος. ὕψ. 0,16. Φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Εἰκονίζεται καλλωπιζομένη καὶ προσαρμόζουσα δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἐπὶ τῶν ὤμων κόσμημά τι, ὡσεὶ περιδέραιον. Ἡ τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων.

'Αρχ. Δελτίον 1886

288. Μικρὸν ἀγαλμάτιον *Ἀπόλλωνος*, εὑρεθὲν ἐν Ἐπιδαύρῳ τῷ 1886. ὕψ. 0,21. Ἐλλιπὲς τὴν κεφαλήν, τὰς ἄκρας χεῖρας, μετὰ μέρους τοῦ βραχίονος, τὸ δεξ. σκέλος καὶ τὸν ἀριστ. πόδα.

Ὁ Ἀπόλλων εἰκονίζεται ὄρθιος, στηριζόμενος διὰ τοῦ ἀριστ. ἀγκῶνος ἐπὶ στηρίγματος ἐφ' ὃ ἀνέρπει ὄφις. Ἀντίτυπον τοῦ Ἀπόλλωνος Σαυροκτόνου, τοῦ ὑπὸ Πραξιτέλους ποιηθέντος. Ἔργον τῶν ῥωμ. χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1886. — Collignon Histoire de la Sculpt. gr. II, 285 εἰκ. 147.

289.—292. Τέσσαρες κεφαλαὶ ἀγαλματίων ἰσομεγέθεις, Ὑγιείας ἢ Ἀφροδίτης, ἴσως ἅπασαι ἢ τινὲς αὐτῶν, μία δὲ νεανίου, πιθανῶς τοῦ ὑπ' ἀριθ. 277 τύπου. Εὑρέθησαν ἐν Ἐπιδαύρῳ.

Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ, 11 — Arndt-Amelung 1270. (ἀριθ. 291).

293. Δύο ἄκραι χεῖρες ἀγαλματίου, (ἡ δεξιὰ ἀνήκει τῷ ἀριθμ. 1817 κορμῷ Ἀφροδίτης) καὶ ἑτέρα ἄκρα δεξιὰ χεὶρ ἀγαλματίου κρατοῦσα δίσκον. Ἐπιδαύρου.

Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11.

294. Κεφαλὴ Ὑγιείας, μεγέθους ἡμίσεως τοῦ φυσικοῦ, εὑρέθη ἐν Ἐπιδαύρῳ. Ἡ διατήρησις καλλίστη καὶ ἡ τέχνη καλῶν ῥωμ. χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11.

295. Κορμὸς Ἑρμοῦ τῆς τετραγώνου ἐργασίας, εὑρεθεὶς ἐν Ἐπιδαύρῳ τῷ 1886. Ἐλλείπει ἡ κεφαλή, σῴζεται ὅμως ἡ πλίνθος συμφυὴς τῷ κορμῷ, ὕψ. 0,16. Εἶναι περίεργος τύπος Ἑρμοῦ ὁμοιάζων πρὸς τὸν ὑπ' ἀριθμ. 313. Ἐπὶ τοῦ ἔμπροσθεν μέρους τῆς στήλης ἀναγινώσκεται ἡ ἑξῆς ἔμμετρος ἐπιγραφὴ ῥωμ. χρόνων :

Ουχ ουτως αγορησιν ενισταδιοισι τε χαιρω
οσσον εφ ιμερτηι τηιδε γεγηθα βασει
Δη γαρ Αθηναιος με σοφον θεον εν προπυλαιοις
αρητη γεγαως εισατο Πραξαγορας.

Ἀρχ. Δελτίον 1886.

296—298. Τρία μικρὰ ἀγαλμάτια Ἀσκληπιοῦ εὑρεθέντα ἐν Ἐπιδαύρῳ. Τέχνης ῥωμ. χρόνων. —Ἐπὶ τοῦ ἱματίου τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 298 σώζονται ἴχνη χρυσώσεως κιρροῦ χρώματος.

Ἐφημ. ἀρχ. 1885 σ. 51.— Cavvadias, Fuilles d'Epidaure ἀριθ. 28.

299. Ἄγαλμα Ὑγιείας μικρότερον τοῦ φυσικοῦ, εὑρεθὲν ἐν *Ἐπιδαύρῳ*. ὕψ. 0,90 ἐλλιπές. τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς χεῖρας. Ἐπὶ τῆς πλίνθου τεμάχιον οὐρᾶς ὄφεως. Φέρει χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Ὡς ἐκ τῆς κυπτούσης στάσεως ἐμβάλλει ἡμῖν τὴν γνώμην ὅτι ἴσως ἀνῆκεν εἰς σύμπλεγμά τι. Ἡ τέχνη καλῶν ἑλληνικῶν χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 12.

300. Ἄγαλμα παιδὸς μικροῦ ὀκλάζοντος καὶ κρατοῦντος κυνάριον διὰ τῆς ἀριστερᾶς. Ἡ τέχνη ῥωμ. χρόνων. Εὑρέθη ἐν Ἐπιδαύρῳ. Ἐλλιπὲς τὸν δεξ. βραχίονα καὶ τὸν ἀριστ. πόδα ἀπὸ τῆς κνήμης.

301—302. Δύο ἀγαλμάτια γυμνῶν νεανιῶν, εὑρεθέντα ἐν Ἐπιδαύρῳ. Ἀμφότερα ἐλλιπῆ, τὸ πρόσωπον, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας. Ἦσαν ταῦτα ἀναθηματικὰ νέων ἐφήβων νικησάντων ἐν ἀγῶσιν ἐν Ἐπιδαύρῳ. Ἡ τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Ἀρχ. Ἐφημ. 1885 σ. 57.— Cavvadias, Fuilles d'Epidaure εἰκ. 26.

303. Ἄγαλμα τριμόρφου Ἑκάτης, εὑρεθὲν ἐν Ἐπιδαύρῳ ὕψ. 0,76. Καὶ αἱ τρεῖς μορφαὶ ἵστανται περὶ κιονίσκον. Καὶ αἱ μὲν δύο εἶναι τοῦ τύπου τοῦ ἀριθ. 116, ἡ δὲ τρίτη διαφέρει ὅτι ἔχει τὰς χεῖρας καθειμένας. Ἐπὶ τῆς πλίνθου ἀναγινώσκονται τάδε :

Ἀρτέμιδι Ἑκάτῃ
Ἐπηκόῳ Φάβουλλος

Ἡ τέχνη ῥωμ. χρόνων.

Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1885, σ. 52.—Cavvadias, Fouilles d' Epidaure εἰκ. 27.

304. Σύμπλεγμα 5 μικρῶν ἀνδρικῶν καὶ γυναικείων μορφῶν, ἐπὶ μηνοειδοῦς πλίνθου. Ἐλλιπῶν τὰς κεφαλὰς πλὴν τῆς μιᾶς. Εὑρεθὲν ἐν Ἐπιδαύρῳ. Ἐκ τοῦ τρόπου τῆς παραστάσεως περιπτυσσόντων ἀλλοις δύναται νὰ ὑποτεθῶσιν ὅτι εἶναι μέλη τῆς αὐτῆς οἰκογενείας. Ἡ τέχνη κοινὴ ρωμ. χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1886.

305. Ἀγαλμάτιον νεανίου γυμνοῦ,εὑρεθὲν ἐν Ἐπιδαύρῳ τῷ 1884. Εἶναι ἐλλιπὲς ἐν πολλοῖς. Τέχνη τῶν ρωμ. χρόνων. Ὕψ. 0,30

306 – 310 Πέντε μικραὶ κεφαλαί,εὑρεθεῖσαι ἐν Ἐπιδαύρῳ.Ἑλλην. καὶ ρωμ. ἐποχῆς.

311—312. Δύο γυναικεῖα θωρακοφόρα ἀγάλματα, ἐλλιπῆ κατὰ τὰς κεφαλάς, τοὺς πόδας καὶ τοὺς βραχίονας, εὑρεθέντα ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Στοὰν τοῦ Ἀττάλου. Λέγεται ὅτι παριστῶσιν ἐν προσωποποιΐᾳ τὴν *Ὀδύσσειαν* καὶ τὴν *Ἰλιάδα*. Ἐπὶ τοῦ ἑνὸς τῶν μικρῶν πτερυγίων τοῦ θώρακος τῆς Ὀδυσσείας ὑπάρχει ἐγκεχαραγμένη ἐπιγραφή:

Ιασων Αθηναιος εποιει

δηλοῦσα τὸν ποιήσαντα τεχνίτην, ἀκμάσαντα ἐπὶ Ἀδριανοῦ 117—138 μ. Χ.

Τὰ ἀγάλματα ταῦτα ἦσαν, ὡς φαίνεται, ἱδρυμένα ἔν τινι αἰθούσῃ Βιβλιοθήκης τῶν πλησίον τοῦ μέρους, ἔνθα εὑρέθησαν ἐρείπια ρωμ. οἰκοδομημάτων, ἴσως τοῦ Γυμνασίου τοῦ Ἀδριανοῦ. Ἡ τέχνη τῶν ἀγαλμάτων στερεῖται ζωῆς καὶ ἐκφράσεως.

Sybel 422-3. Mittheilungen 1888 σ. 160 πίν. 5. — Arch. Zeitung 1869 σ. 67.— Heydemann 836 καὶ 837.

313. Ἑρμαϊκὸν ἄγαλμα εὑρεθὲν ἐν Ραμνοῦντι μετ' ἄλλων τοιούτων ἐκ τετραγώνων καὶ κυκλικῶν βάθρων ὕψ. 1,27 μετὰ τοῦ βάθρου 1,98.

Τὸ ἄγαλμα παρίστησι κατὰ τὸ ἥμισυ σχεδὸν ἀνθρωπίνην μορφὴν καὶ ἀπὸ τῶν μηρῶν καὶ κάτω καταλήγει εἰς τετράγωνον στήλην,

εἰς Ἑρμῆν, ὅς ἐντίθεται ἐντὸς κοιλώματος τετραγώνου καὶ κυκλοτεροῦς βάθρου, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφή:

. . . ασιος
γυμνασίαρχοι ἀνέθεσαν
ἄρ]χοντος, λαμπαδι νικήσαντες
. . . Εὐωνυμευς Χαρικλης Αλεξιμενου Περγασηθεν
λ α μ π α δ η φ ο ρ ο ι

Ἕπεται κατάλογος ἀναγράφων τὰ ὀνόματα 46 λαμπαδηφόρων μετὰ τῶν δημοτικῶν αὐτῶν, τῶν δήμων Ἀττικῆς ἁπάντων. Ἐλλείπει τὸ ὄνομα τοῦ ἀναθέτου, τοῦ ἄρχοντος, τοῦ ἑνὸς γυμνασιάρχου, ἴσως καὶ τοῦ θεοῦ, εἰς ὃν ἀνέθεντο τὸ ἔργον, κατὰ τὰ μέσα τοῦ Γ'. αἰῶνος, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων.

Τὸ ἄγαλμα φέρει χιτῶνα πολύπτυχον πρὸς τὰ κάτω καὶ ἄνωθεν χλαμύδα ἐμπεπορπημένην ἐπὶ τοῦ δεξ. ὤμου καὶ ἀφήνουσα τὸν δεξ. βραχίονα γυμνόν, ἐνῷ ἡ δεξ. χείρ, καλυπτομένη τελείως, κάμπτεται στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἰσχίου πρὸς τὰ ὀπίσω ἐπιχαρίτως, ἐν ᾧ ἡ κεφαλὴ φιλαρέσκως κλίνουσα ἐπὶ τὸν ἀριστερὸν ὦμον, ἔχει χαρακτηριστικὰ μᾶλλον γυναικοπρεπῆ. Ἡ κόμη φέρει διάδημα καὶ ἐν γένει ἡ ὅλη διάθεσις εἶναι τοιαύτη, ὥστε ὁμοιάζει μᾶλλον πρὸς γυναικεῖον ἢ πρὸς Ἑρμῆν, ὃν παρίστησιν.

Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 150, 6.—Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1891 σ. 56.

314. Ἄγαλμα Ἑρμοῦ τῆς τετραγώνου ἐργασίας ἀκέφαλον, εὑρεθὲν ἐν Ῥαμνοῦντι. Ἀπολήγει εἰς τετράγωνον ἔμβολον, δι' οὗ ἵδρυτο ἐπὶ βάθρου, ὕψ. 0,52, μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ.

Εἰκονίζεται ἀνδρικὴ μορφὴ μέχρι που τῶν μηρῶν περιβεβλημένων χλαμύδα, ὑφ' ἣν ἐξέχει ἐν μικραῖς πτυχαῖς ἐσωτερικὸν ἔνδυμα. Ἡ καθειμένη δεξιὰ κρατεῖ τὸ ἔνδυμα παρὰ τὸ ἰσχίον, ἡ καμπτομενη δὲ ἀριστερὰ κρατεῖ αὐτὸ πρὸ τοῦ στήθους ὑπὸ τὸν λαιμόν. Ἡ Τέχνη ἀλεξανδρινῶν πιθανῶς χρόνων.

315—316. Ἑρμαῖ ὅμοιοι τῶν ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 313—314. Εὑρέθησαν ἐν Ῥαμνοῦντι.

Ἀρχ. Δελτίον 1890. σ. 150, 3—5.

317—318. Δύο κεφαλαὶ νεανιῶν εὑρεθεῖσαι ἐν Ραμνοῦντι, φυσικοῦ μεγέθους, ἀνήκουσαι εἰς κορμοὺς ὁμοίους τοῖς τῶν ἀνωτέρω 312-316 περιγραφέντων Ἑρμῶν. Περὶ τὴν κόμην φέρουσι διάδημα καὶ ὁμοιάζουσι πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 196. Ἡ Τέχνη Ἀλεξανδρινῶν χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 151., 7.

319. Γυναικεία κεφαλὴ μεγέθους 1)2 τοῦ φυσικοῦ, φέρουσα πόλον. Εὑρέθη ἐν Ραμνοῦντι καὶ εἶναι ρωμ. χρόνων κοινὴ ἐργασία.

Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 152, 16.

320—321. Δύο εἰκονικαὶ κεφαλαὶ ἀνδρῶν ἀγενείων καὶ βραχυκόμων, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους εὑρεθεῖσαι ἐν Ἀθήναις, εἶνε ἔργον τῶν ρωμ. χρόνων.

322. Γυναικεία εἰκονικὴ κεφαλὴ πεπλοφόρος, φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ρωμ. χρόνων. Εὑρέθη ἐν Ἀμοργῷ.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 74, 15.

323. Κεφαλὴ Ἀσκληπιοῦ εὑρεθεῖσα ἐν Ἀμοργῷ ἐν τῇ περιοχῇ τῆς ἀρχαίας πόλεως Ἀρκεσίνης μετὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 324 κεφαλῆς Ὑγιείας, διατηρουμένη ἐν καλλίστῃ καταστάσει. Ἔργον τῶν ἑλληνικῶν χρόνων. Εἶναι παρεμφερὴς τῇ ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μουσείῳ κεφαλῇ Ἀσκληπιοῦ, τῇ ἐν Μήλῳ εὑρεθείσῃ, καὶ κατά τινας μὲν τέως ἐθεωρεῖτο ὡς κεφαλὴ Διός, κατ' ἄλλους δὲ ὡς κεφαλὴ Ἀσκληπιοῦ, διὰ τῆς εὑρέσεως δὲ τῆς ἐν λόγῳ κεφαλῆς καὶ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 324, κεφαλῆς Ὑγιείας, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, λύεται πλέον τὸ ζήτημα ὅτι παρίστησιν τὸν Ἀσκληπιὸν καὶ οὐχὶ τὸν Δία.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 52, 3. B.C.H. 1889 σ. 40.

324. Κεφαλὴ Ὑγιείας εὑρεθεῖσα μετὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 323 κεφαλῆς *Ἀσκληπιοῦ* ἐν Ἀμοργῷ. Ἐλλείπει μέρος τῆς δεξ. παρειᾶς. Ἔργον ἑλλην. χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 52, 3.—B.C.H. 1889, σ. 43.

325. Γυναικεία κεφαλὴ φυσικοῦ μεγέθους, κάλλιστα διατηρουμένη καὶ ἐστεμμένη στεφάνῳ κισσοῦ. Τέχνη ἀξιόλογος. Εὑρέθη ἐν Μινῴᾳ τῆς Ἀμοργοῦ ἐν τῷ αὐτῷ μνημείῳ, ἔνθα ἡ ὑπ' ἀριθ. 326 κεφαλὴ ἀνδρός, συζύγου ταύτης.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 53.—B. C. H. 1899. σ. 43.

326. Εἰκονικὴ ἀνδρικὴ κεφαλὴ μεγέθους φυσικοῦ, ἐστεμμένη στεφάνῳ κισσοῦ, ἔνθετος τὸ πάλαι τῷ κορμῷ. Εὑρέθη ἐν Μινῴᾳ τῆς Ἀμοργοῦ, ἐν ᾧ μνημείῳ ἡ ὑπ. ἀριθ. 325 κεφαλὴ γυναικὸς, καὶ συζύγου τούτου.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 97, 1.

327. Κεφαλὴ Δημοσθένους, φυσικοῦ μεγέθους, εὑρεθεῖσα τῷ 1849 ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ ἀνακτορικῷ κήπῳ, ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ ἐν τῷ Βατικανῷ ἀγάλματος τοῦ Δημοσθένους, καὶ ὅπερ θεωρεῖται ἀντίτυπον τοῦ χαλκοῦ ἀγάλματος τοῦ ποιηθέντος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ῥήτορος ἐν ἔτει 280 π. Χ., ὑπὸ τοῦ γλύπτου Πολυεύκτου. Ἔχει ἀποκεκρουμένην τὴν ῥῖνα καὶ τὴν ἀριστερὰν παρειάν. Τὸ μέτωπον σύνοφρυ καὶ ἐρρυτιδωμένον, ὡς παρίστατο ὁ μέγας ῥήτωρ.

Collignon. Hist. de la Sculpt Gr· II. σ. 457.εἰκ. 239.—Arch Zeit. 1861 σ. 177, ἀρ. 7.—Παπαδόπουλος, Λόγος περὶ τοῦ Δημοσθένους καὶ τῆς εἰκονογραφίας αὐτοῦ 1853 σ. μετὰ πίνακος.

328—349. Εἰκονικαὶ κεφαλαὶ ἀνδρῶν διαφόρων ἡλικιῶν πωγωνοφόρων τε καὶ ἐξυρημένων, πᾶσαι πεντελησίου μαρμάρου, πλὴν τῶν ἀριθμ. 328 καὶ 348 ἐκ παρίου οὖσαι μαρμάρου, εὑρεθεῖσαι ἐν διαφόροις τόποις κατὰ διαφόρους ἐποχάς, αἱ πλείους αὐτῶν λελωβημέναι, τέχνης ῥωμ. χρόνων, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὅτι αἵτε ὀφρύες καὶ αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν εἰσὶ δεδηλωμέναι. Ἡ ὑπ' ἀριθμ. 337 κεφαλὴ ἴσως εἶναι τοῦ αὐτοκράτορος Αὐρηλίου· ἡ δὲ ὑπ. ἀριθμ. 341 παρίστησι πολεμιστὴν βάρβαρον ῥωμ. χρόνων.

Sybel 660 (ἀριθμ. 333) 654 (ἀρ. 334) 698 (ἀρ. 335) 636 (ἀρ· 336) 650 337) 649 (ἀρ. 338) 748 (339) 2920 (ἀρ. 340.) 699 (342) 677 (ἀρ.343) 728 ἀρ. 344).

350. Κολοσσιαία κεφαλὴ τοῦ αὐτοκράτορος Λευκίου Οὐήρου, ὡς καθίσταται γνωστὸν ἐκ τῆς παραβολῆς αὐτῆς πρὸς νομίσματα καὶ ἄλ-

λα ἔργα, εἰκονίζοντα τὴν κεφαλὴν τούτου. Τέχνη ἀξιόλογος. Ρὶς ἀποκεκρουμένη. Κόμη ἀκατέργαστος ἄνωθεν καὶ ὄπισθεν. Εὑρέθη ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ τῷ 1878 μετὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 356.

Sybel 2902.

351. Εἰκονικὴ κεφαλὴ ῥωμ. χρόνων, φέρουσα στέφανον καὶ ἔχουσα τόν τε πώγωνα καὶ τὸν μύστακα ἐξυρημένον. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Sybel 693.—Kekulé 95.

352. Κεφαλὴ Ἑρμοῦ, φυσικοῦ μεγέθους, φέρουσα πτερωτὸν πέτασον καὶ ἔχουσα ἀποκεκρουμένην τὴν ῥῖνα. Τέχνη Ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Sybel 695.

353. Εἰκονικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς φυσικοῦ μεγέθους, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις. Πώγων καὶ μύσταξ ἐξυρημένος. Τέχνη Ῥωμ. χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 218, 97.

354. Γυναικεία κεφαλὴ παρίου μαρμάρου, φυσικοῦ μεγέθους ἔνθετος οὖσα εἰς κορμὸν ἀγάλματος. Τέχνη Ῥωμ. χρόνων μιμουμένη τὸν γνωστὸν τύπον Μούσης. Ἐλλείπει μέρος τῆς κόμης.

Sybel 676.

355. Εἰκονικὴ κεφαλὴ γυναικὸς πεπλοφόρου, μετὰ τοῦ λαιμοῦ καὶ μέρους τοῦ στήθους. Ἦν δ' ἔνθετος εἰς κορμὸν μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους παριστῶντος ἴσως τὴν αὐτοκράτειραν Λιβίαν. Διατήρησις καλλίστη.

356. Εἰκονικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς στεφανηφόρου, Ῥωμαίου αὐτοκράτορος ἴσως, μεγέθους ὑπερφυσικοῦ. Τέχνη ἀξιόλογος·-ὀφρύες καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Εὑρέθη ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ μετὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 350 κεφαλῆς.

Sybel 2892·

357. Γυναικεία κεφαλὴ φυσικοῦ μεγέθους, καλῶς διατηρουμένη καὶ εὑρεθεῖσα ἐν Κρήτῃ, εἰκονίζουσα ὑπὸ μορφὴν Ἥρας Ῥωμαίαν αὐτοκράτειραν· ἔχει στεφάνην ἀκτινωτὴν καὶ τύπον ἰδανικόν. Τέχνη Ῥωμ. χρόνων.

358-361. Τέσσαρες εἰκονικαὶ κεφαλαί, ὧν δύο γυναικεῖαι καὶ δύο ἀνδρικαί, εὑρεθεῖσαι ἐν διαφόροις τόποις κατὰ διαφόρους ἐποχάς. Διατήρησις μᾶλλον ἢ ἧττον καλή. Τέχνη Ῥωμ. χρόνων.

Sybel 2903. (ἀρ. 358) 662 (ἀρ. 359)·ἀριθ. 360.—Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 53,7.— H. Pomtow : Beitraege zur Topographie von Delphi,πίν. 13 σ. 110.—Sybel 722 ἀρ. 361.

362—363. Δύο κεφαλαὶ ἡ μὲν ἀνδρική, ἡ δὲ γυναικεία παρίου μαρμάρου διατηρήσεως καλῆς, πλὴν τῶν ῥινῶν, καὶ προελεύσεως Μικρασιατικῆς. Σῴζονται μετὰ τοῦ λαιμοῦ καὶ ἦσαν ἔνθετοι εἰς κορμοὺς ἀγαλμάτων.

364—365. Δύο εἰκονικαὶ κεφαλαὶ νεανιῶν φυσικοῦ μεγέθους. Τέχνη ῥωμ. χρόνων. Εὑρεθεῖσαι ἐν Ἀθήναις. Ἡ ὑπ' ἀριθμ. 365 μὲ ἐξῳδηκότα ἀθλητοῦ ὦτα.

Sybel 684—685. Arndt—Amelung Einzel. 1210.— Kekulé 93 καὶ 83.

366. Κεφαλὴ γυναικεία μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους, μετὰ λεοντῆς καλυπτούσης μέρος τοῦ μετώπου καὶ τῶν παρειῶν, παριστῶσα πιθανώτατα τὴν βασίλισσαν τῆς Λυδίας Ὀμφάλην, εἰς ἣν ποτε ἐδούλευσεν ὁ ἥρως Ἡρακλῆς. Ἐπὶ τῶν παρειῶν τὰ γράμματα ΟΔ χαραχθέντα πάλαι, παιδιᾶς ἕνεκα, εὑρέθη κατὰ τὸ Δίπυλον τῷ 1875. Τέχνη Ῥωμ. χρόνων.

Sybel 765.

367. Ἡρακλέους κολοσσιαία κεφαλὴ φέροντος λεοντήν. Ἦν ἔνθετος εἰς κορμὸν ἀγάλματος. Τέχνη Ῥωμ. χρόνων.

368. Προτομὴ πωγωνοφόρος τοῦ φιλοσόφου Μητροδώρου, μαθητοῦ

φιλοσόφου καὶ φίλου τοῦ Ἐπικούρου, κάλλιστα διατηρουμένη. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Arch. Zeitung 1884 σ. 153.--Sybel, 3756.—Wolters Bausteine 1625.—Πρβλ. Bernulli Iconographie.

369—373. Εἰκονιστικαὶ κεφαλαί, ἀνδρικαί, τέχνης ῥωμ. χρόνων, ἐν διαφόροις τόποις κατὰ διαφόρους ἐποχὰς εὑρεθεῖσαι.

Sybel 687 (ἀριθ. 370) 641 (ἀρ. 371) 658 (ἀρ. 372) 682 (ἀρ. 373.)

375-376. Εἰκονιστικαὶ ἀνδρικαὶ κεφαλαὶ φυσικοῦ μεγέθους. Τέχνη Ῥωμ. χρόνων.

Sybel 680, 683.

377. Κεφαλὴ Ποσειδῶνος (;) φυσικοῦ μεγέθους, ἀποκεκρουμένη τὴν ῥῖνα καὶ τὸ ὄπισθεν κρανίον. Τέχνη Ῥωμ. χρόνων.

Sybel 634.

378. Εἰκονικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς εὑρεθεῖσα ἐν τῷ Ἀθήνησιν Ὀλυμπιείῳ. Τέχνη Ῥωμ. χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 120, 14.

379. Κεφαλὴ πωγωνοφόρος εὑρεθεῖσα ἐν Ἀττικῇ καὶ ἀνήκουσα εἰς ἐπιτύμβιον μνημεῖον. Εἶναι φυσικοῦ μεγέθους καὶ τέχνης Ἑλλην. χρόνων.

380. Ἄγαλμα ἡμιτελὲς γυναικείας καθημένης μορφῆς, πιθανῶς ἐπιτύμβιον. Εὑρέθη ἐν Ῥηνείᾳ, μαρμάρου παρίου, ὕψ. 1,50. Τέχνης Ἑλλην. χρόνων ἀξιολόγου.

Sybel 412.—Mittheilungen 1879, 64.

381. Γυναικεία κεφαλὴ Ῥωμ. χρόνων. Χαρακτηριστικὰ ἰδανικά. Εἶναι ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον.

Sybel 718.—Arndt—Amelung Einzel 1203.

382. Ἀνάγλυφον ἔκτυπον, ἤτοι πλὰξ φέρουσα ἐξ ἀγενείους κεφα-

λάς ἐκ τῶν καλουμένων *Τραγικῶν προσωπείων*. Εὑρέθη ἐν τῷ Διονυσιακῷ Θεάτρῳ, εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ὁποίου ἐχρησίμευεν ἴσως ὡς ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα. Ἡ τέχνη κοινή.

Sybel 961.—Arch. Zeitung 1866 σ. 170.—.Wolters Bausteine 1918.

383. Πωγωνοφόρος κεφαλὴ παριστῶσα Σατυρόμορφον προσωπεῖον ἀνάγλυπτον, (Σειληνὸν) ἐκ πωρίνου λίθου. Εὑρέθη ἐν Ἐρετρίᾳ.

Ὄπισθεν προεξέχει ὁ λίθος, δι' οὗ ἐνεγομφοῦτο οἰκοδομήματι, τινί. Τέχνη κοινή.

Ἀρχ. Δελτίον 1889 σ. 80, 17.

384—416, Τριάκοντα τρεῖς Ἑρμαῖ καὶ κεφαλαὶ Ἑρμῶν τῆς τετραγώνου ἐργασίας, εὑρεθεῖσαι ἐν ἀνασκαφαῖς τοῦ Διογενείου Γυμνασίου [1]) τῷ 1861, ἐντετειχισμέναι ἐν τῷ Βαλεριανῷ καλουμένῳ τείχει. Παριστῶσι *Κοσμητάς*, ἤτοι τοὺς ἐνιαυσίους ἄρχοντας τοὺς ἐκλεγομένους ὑπὸ τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων, ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων ἐν τῇ πόλει, τεταγμένους ἐπὶ τῶν Γυμνασίων τῶν παίδων. Ἐπὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν ἐπιγραφῶν συνάγομεν ὅτι ἀνήκουσιν ἅπασαι εἰς τὸν Β'. μ. Χ.αἰῶνα καὶ δεικνύουσιν ἡμῖν τὰς εἰκόνας τῆς τῶν Ἀθηναίων ἀριστοκρατίας κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς ῥωμαιοκρατίας.

Arch. Zeitung 1861, 171.—Κουμανούδης Φιλίστωρ 3,60, 383, 4, 468. Πρβλ. B. C. H. 1877 σ. 229.—Sybel 596—629. Bulletino 1861, 136.

417-8. Δύο ὑπερφυσικοῦ μεγέθους προτομαὶ Ἀντινόου, τοῦ ὑπὸ

---

1) Ἰδὲ Π. Καστριώτου «**Τὰ Μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν**». Ἀθῆναι 1902 σ. 194.

ΣΗΜ. Ἐν τῷ δαπέδῳ τῆς αἰθούσης ταύτης ψηφιδωτὸν ἔδαφος, εὑρεθὲν ἐν Πειραιεῖ παρὰ τὴν Ζέαν τῷ 1892, ὡς ἔδαφος οἰκίας ῥωμ. χρόνων. Παρίσταται ἐν τῷ μέσῳ ἡ κεφαλὴ τῆς Μεδούσης, ὕψ. 0,65 ἐν ταῖς γωνίαις τοῦ τετραγώνου, ὅπερ περιβάλλει τὸ ὅλον μουσείωμα εἶναι ἐψηφοθετημένα τέσσαρα μεγάλα φύλλα κισσοῦ. Τὸ ψηφιδωτὸν τοῦτο ἠγοράσθη ἀντὶ 5 χιλ. δραχ. καὶ μετακομισθὲν ἐτοποθετήθη ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ.

Ἀποτελεῖται ἐκ μικρῶν ψηφίων διαφόρων χρωμάτων, λευκοῦ βαθυκυάνου κεραμόχρου, φαιοῦ καὶ ὑπώχρου.

Ἐδημοσιεύθη μετ' εἰκόνος ἐν Ἀρχαιολ. Ἐφημ. 1894, σ. 99. Ἀρχ. Δελτίον 1892 σ. 23.

τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ θεοποιηθέντος, εὑρεθεῖσαι ἐν Πάτραις. Ἡ τέχνη ἀξιόλογος Ῥωμ. χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 97.

419. Προτομὴ νεανίου φυσικοῦ μεγέθους, τὴν κεφαλὴν μικρὸν πρὸς τὰ ἄνω ἐστραμμένην, οἱονεὶ ἐν ἐκστάσει καὶ ῥεμβασμῷ διατελοῦντος. Τέχνη ἀξιόλογος τῶν Ῥωμ. χρόνων. Ὀφρύες δεδηλωμέναι. ἐλλείπει ἡ βάσις ὕψ. 0,50

420. Προτομὴ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις τῷ 1876 ἐν τοῖς χώμασι τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου κατὰ τὸ ἄνω δυτικὸν μέρος τοῦ κοίλου. μαρμάρου ἀλλοδαποῦ ἐστιλβωμένου. Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐθεωρεῖτο μέχρι τοῦδε ὡς παριστῶσα τὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἕνεκα τῆς ὁμοιότητος τοῦ παραδεδεγμένου τρόπου τῆς ἀπεικονίσεως αὐτοῦ· θεωρεῖται νῦν ὡς κεφαλὴ τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Ροιμητάλκου (ὅστις ὑπῆρξε καὶ ἄρχων τῶν Ἀθηνῶν τῷ 27 π. χ.), ὡς ἀπέδειξεν ὁ Rossbach ἐκ παραβολῆς νομίσματος ὁμοιάζοντος καταπληκτικῶς πρὸς τὴν εἰρημένην κεφαλήν.

Ἐκ τῆς ἐλλειπούσης περιφεροῦς βάσεως τῆς προτομῆς ταύτης ἐξεφύοντο φύλλα, ὧν ἐλάχιστα τούτων διεσώθησαν, εἶδος τι κάλυκος ἀποτελοῦντα, ἐξ ἧς ἐξεφύετο ἡ προτομή· Τέχνη ἐπιμελὴς τῶν Ῥωμ. χρόνων.

Sybel 2890.—Rossbach ἐν Διεθνεῖ Νομισματικῇ Ἐφημερίδι ὑπὸ 1. Σβορώνου 1901. σελ. 77 πίν. Δ'.

421-427 Προτομαὶ ἀνδρικαὶ καὶ γυναικεῖαι εὑρεθεῖσαι ἐν διαφόροις τόποις κατὰ διαφόρους ἐποχάς. Τέχνης Ῥωμ. χρόνων. Αἱ ὑπ' ἀριθ 424 καὶ 426 φέρουσι καὶ ἐπιγραφὰς τῶν εἰς ἃς ἀνήκουσιν αἱ γυναικεῖαι αὗται προτομαί.

Sybel 691 (ἀρ. 422), 690 (ἀρ. 423) 692 (ἀρ. 424), 673 (ἀρ. 425), 754 (ἀρ. 426).

428-432 Εἰκονιστικαὶ κεφαλαὶ ἀνδρῶν ἐν διαφόροις τόποις κατὰ διαφόρους ἐποχὰς εὑρεθεῖσαι. Τέχνη Ῥωμ. χρόνων. Ἡ ὑπ' ἀριθμ. 429 κεφαλὴ εὑρέθη ἐν Δήλῳ τῷ 1884 καὶ παρίστησι πιθανῶς τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον.

Sybel 612, 648, 643, 609.—Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 97. B. C. H. 1885 σ. 253 πιν. 16.

433. Τετραγώνου στήλης Ἑρμοῦ ἄνω μέρος παριστῶν κεφαλὴν εἰκονιστικὴν ἀνδρὸς ἐστεφανωμένου διὰ ταινίας. Τέχνης ρωμ. χρόνων.

Sybel 727.

434—437. Εἰκονιστικαὶ κεφαλαὶ ἀνδρῶν εὑρεθεῖσαι ἐν διαφόροις τόποις κατὰ διαφόρους ἐποχάς. Τέχνη Ρωμ. χρόνων.

Sybel 2894.

438. Κεφαλὴ Σεράπιδος μικροτέρα τοῦ φυσικοῦ, ἔνθετος τὸ πάλαι εἰς κορμὸν ἀγάλματος. Ἐκομίσθη ἐκ Μ. Ἀσίας καὶ εἶναι ρωμ. χρόνων, ἔχουσα τὸν τύπον τοῦ Διὸς τοῦ ὑπὸ τοῦ Φειδίου.

439—449. Εἰκονιστικαὶ κεφαλαὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, εὑρεθεῖσαι ἐν διαφόροις τόποις κατὰ διαφόρους ἐποχάς. Ἡ τέχνη ρωμ. χρόνων, ἡ τοῦ ἀριθμοῦ 439 κεφαλὴ γυναικὸς φέρει ἐνθέτους ὀφθαλμοὺς ὑαλίνους κυανοῦ χρώματος.

Sybel 697. (ἀρ. 440) 2911 (ἀρ. 446).

451. Πλὰξ τετράγωνος μετ' ἀναγλύπτου κεφαλῆς Μεδούσης, χρόνων ρωμαϊκῶν.

452. Πλὰξ περιφερικὴ πεντελησίου μαρμάρου μετ' ἀναγλύπτου κεφαλῆς Μεδούσης ρωμ. χρόνων, προερχομένων μετὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 451 ἐκ Σμύρνης.

453. Κεφαλὴ **Σατύρου** ἀποκεκρουμένη ὄπισθεν. Ὑπὲρ τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς κόμης σῴζεται κλάδος πίτυος. Εἰκονίζει πιθανῶς Μαρσύαν, ἀνηρτημένον ἀπὸ δένδρου πίτυος ἵνα ἐκδαρῇ, ἡττηθεὶς ἐν τῇ μυθολογουμένῃ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἔριδι περὶ μουσικῆς αὐτοῦ. Τινὲς θεωροῦσιν ὅτι παρίστησι Σάτυρον στεφανηφοροῦντα. Εὑρέθη ἐν Τράλλεσι τῆς Μ. Ἀσίας. Ἐδωρήθη ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ Ἀθ. Ἀποστολίδου.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 166, 1.

454. Κεφαλὴ Ἀθηνᾶς κορυθυφόρου. Σῴζεται μετὰ τοῦ λαιμοῦ καὶ εὑρέθη ἐν Ἀθήναις. Ἡ τέχνη ῥωμ χρόνων.

455. Κεφαλὴ παριστῶσα Δία ἢ Ἀσκληπιὸν ἐστεφανωμένον. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις. Ἡ Τέχνη ῥωμ. χρόνων.

Sybel 740.

456. Κεφαλὴ νεάνιδος φέρουσα στέφανον, Τέχνης ῥωμ. χρόνων.

Sybel 706.

457—8. Δύο κεφαλαὶ ἀγενείου παρίου μαρμάρου τοῦ αὐτοῦ τύπου εὑρεθεῖσαι ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Στοὰν τοῦ Ἀτάλλου. Ἡ κόμη περιβάλλεται ἀπὸ πολυπτύχου καλύμματος κατὰ τὰς ἐν τῇ παλαίστρᾳ ἀσκήσεις, ἑπομένως παριστῶσιν ἀθλητάς. Τὴν ὑπ' ἀριθ. 457 ὁ Brunn θεωρεῖ ὡς παριστῶσαν Ἰόβαν τὸν βασιλέα τῆς Μαυριτανίας.

Sybel 703—4. — Bullettino 1861, 43 — Arch Zeitung 1860, 109, 19, 171.—Anuali 1861, 412.

459. Εἰκονιστικὴ ἀνδρικὴ κεφαλὴ μαρμάρου παρίου ἐστιλβωμένου, εὑρεθεῖσα ἐν Μήλῳ, ἡ τέχνη ῥωμ. χρόνων.

Sybel 702.

460. Κεφαλὴ πωγωνοφόρος ἴσως Διονύσου μετὰ τοῦ λαιμοῦ μαρμάρου παρίου προερχομένη ἐκ Σμύρνης. Τέχνη ῥωμ. χρόνων.

461. Κεφαλὴ νεανικὴ ἀποκεκρουμένη. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.

462. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ νεάνιδος στεφανηφόρος, ὀλίγον ἰδανική, τέχνη ῥωμ. χρόνων.

463. Μικρὰ νεανικὴ κεφαλὴ *Διονύσου*, ἡμιτελὴς ὑποληφθεῖσα ὑπὸ

τοῦ τεχνίτου. Ἀντίτυπον ἔργου Πραξιτελείου. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Διογένειον Γυμνάσιον. Δῶρον Σπ. Παυλίδου.

Sybel 762. Annali 1879, 307. πιν. K L.

464. Εἰκονιστικὴ νεανίου κεφαλὴ ὁμοιάζουσα τῇ τοῦ Αὐγούστου. Διατήρησις καλλίστη. Τὸ ὄπισθεν ἀκατέργαστον. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 764.

465. Κεφαλὴ Ἀσκληπιοῦ μικρὸν πρὸς ἀριστ. κεκλιμένη, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις τῷ 1886. Τέχνη κοινὴ ρωμ. χρόνων.

πρβλ. Sybel ἀριθμ. 710. ὅστις ὑπολαμβάνει αὐτὴν ὡς κεφαλὴν Διός.— Kekulè 87.

466. Μικρὰ κεφαλὴ Ἀπόλλωνος εὑρεθεῖσα ἐν Δελφοῖς. Κόμωσις παρεμφερὴς τῇ τοῦ Ἀπόλλωνος Belvedere. Τέχνη κοινὴ ρωμ. χρόνων.

Sybel 669.

467. Κεφαλὴ Σατύρου παρίου μαρμάρου, φέρουσα δύο κερατίδια. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ. Ἀποκεκρουμένη μικρόν. Εἶναι τέχνης καλῶν χρόνων.

Sybel 3750.— Heydemann 735·

468. Κεφαλὴ νεανίου, Παρίου, μαρμάρου φέρουσα διάδημα καὶ ὁμοία πρὸς τὰς ὑπ' ἀριθμ. 317—8. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις. Τέχνη ρωμ. χρόνων.

469. Κεφαλὴ παιδική, τέχνης ρωμ. χρόνων.
Sybel 708.

470—472. Εἰκονιστικαὶ κεφαλαὶ γυναικῶν εὑρεθεῖσαι ἐν Ἐλευσῖνι καὶ ἐν μέρει ἀποκεκρουμέναι. Τέχνη ρωμ. χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 177, 5.—9.

473. Πλακὸς παρίου μαρμάρου, τεμάχιον, εὑρεθὲν ἐν Ἐλευσῖνι, φέρον ἀνάγλυπτον κεφαλὴν νεανίου μετὰ κυνῆς. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 178, 10.

474.— Κεφαλὴ γυναικὸς φυσικοῦ μεγέθους, παριστώσης τὴν Δήμητρα ἢ Περσεφόνην. Ἀποκεκρουμένη οὖσα ἔχει γνωρίσματα ἰδανικά. Εὑρέθη ἐν Ἐλευσῖνι· τέχνη Ἑλλ. χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 178, 8.

475. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ νεανίου εὑρεθεῖσα ἐν Ἐλευσῖνι καὶ φέρουσα στέφανον ἐλαίας. Τέχνη ρωμ. χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 17—178, 8,7.

476. Κεφαλὴ γυναικὸς εἰκονιζούσης θεάν τινα, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις. Τύπος ἑλλην. χρόνων.

Sybel 3174.

477—480. Τέσσαρες γυναικεῖαι κεφαλαὶ εὑρεθεῖσαι ἐν διαφόροις μέρεσι κατὰ διαφόρους ἐποχάς. Ἡ ἀριθ. 479 φέρει πόλον, παριστῶσα ἴσως ἱέρειαν τῆς Ἴσιδος.

Sybel 1743-4.

481. Κεφαλὴ νεανικὴ ἐπὶ δεξιᾷ κεκλιμένη. Εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις, ἀκατέργαστος τὴν κόμην καὶ ἐφθαρμένη.

482. Κεφαλὴ εἰκονικὴ νεαροῦ ἀνδρός, μαρμάρου παρίου, εὑρεθεῖσα ἐν Μήλῳ. Τέχνη ρωμ. χρόνων.

Sybel 908.

483—485. Γυναικεῖαι κεφαλαὶ ἐν διαφόροις τόποις κατὰ διαφόρους ἐποχὰς εὑρεθεῖσαι.

Sybel 800, 2865, 678.

486. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ γυναικὸς ὑπερφυσικοῦ μεγέθους. Τέχνη ῥωμ. χρόνων.

Sybel 749.

487—488. Δύο κεφαλαὶ ἀνδρῶν νεαρῶν, ἀποκεκρουμέναι, ῥωμ. χρόνων.

Sybel 700, 679.

489. Γυναικεία κεφαλὴ φυσικοῦ μεγέθους ὁπωσοῦν ἐξιδανικευμένη.

Sybel 689.

490. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἐφήβου, φυσικοῦ μεγέθους, ἀποκεκρουμένη· χρόνων ῥωμαϊκῶν.

Sybel 674 ;

491. Πλακὸς μαρμάρου τεμάχιον φέρον ἀναγεγλυμμένην κεφαλὴν γυναικός· τέχνης ῥωμ. χρόνων.

Sybel 671.

492. Κεφαλὴ παιδὸς ὑπομειδιῶντος, μαρμάρου Παρίου, εὑρεθεῖσα ἐν Σύρῳ.

Sybel 709.—Kekulê 85.

493. Κεφαλὴ γυναικός, Παρίου μαρμάρου· τέχνης ῥωμ. χρόνων.

Sybel 716.

494. Δύο κεφαλαὶ καθόλα ὅμοιαι Σειληνῶν, παριστῶσαι καὶ ἀποτελοῦσαι ἄνω μέρος διπλοῦ Ἑρμοῦ τετραγώνου.

Sybel 632.—Kekulê 103.

495. Κεφαλὴ ἀνδρικὴ πωγωνοφόρος, ἀνήκουσα εἰς τετράγωνον Ἑρμοῦ στήλην, μαρμάρου Παρίου.

Sybel 629.

496. Κεφαλὴ παιδικὴ ἀνεπεξέργαστος καταλειφθεῖσα. Μάρμαρον Πάριον.

Sybel 668.

497—498. Δύο κεφαλαὶ γυναικεῖαι, μεγέθους ἡμίσεως τοῦ φυσικοῦ· τέχνης ῥωμ. χρόνων.

Sybel 667, 630.

499. Εἰκονικὴ νεανίου κεφαλή, Παρίου μαρμάρου· τέχνης ῥωμ. χρόνων.

Sybel. 631.

500—501. Δύο γυναικεῖαι κεφαλαὶ ἀποκεκρουμέναι, ὧν ἡ μὲν εὑρέθη ἐν Μεγαλοπόλει, ἡ δὲ ἐν Τανάγρᾳ· τέχνης ῥωμ. χρόνων.

Sybel 730, 665.

502. Κεφαλὴ Σειληνοῦ μεγέθους φυσικοῦ, ἐφθαρμένη· τέχνης ῥωμ. χρόνων.

Sybel 744.

503—504. Δύο εἰκονικαὶ ἀνδρικαὶ κεφαλαί, εὑρεθεῖσαι ἐν Ἀθήναις· τέχνης ῥωμ. χρόνων.

Sybel 734, 735.

505. Κεφαλὴ Ῥωμαίας αὐτοκρατείρας, φυσικοῦ μεγέθους, ἐν πολλοῖς ἀποκεκρουμένη· ὀφρύες δεδηλωμέναι, ὀφθαλμοὶ ἔνθετοι· τέχνης ῥωμ. χρόνων.

Sybel 647.

506. Εἰκονικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς φυσικοῦ μεγέθους διαδεδημένου ταινίᾳ καὶ δαφνίνῳ στεφάνῳ· τέχνης ῥωμ. χρόνων. Μάρμαρον Πάριον.
Sybel 637.

507. Γυναικεία εἰκονικὴ κεφαλὴ μετὰ μέρους τοῦ στήθους, ἥπερ ἦν ἔνθετος εἰς κορμόν· τέχνης ῥωμ. χρόνων.
Sybel 644.

508. Ἀνδρικὴ εἰκονικὴ κεφαλὴ φέρουσα πώγωνα καὶ κόμην μακρὰν καὶ ἀποτετριμμένη· τέχνης ῥωμ. χρόνων.
Sybel 655.

509. Γυναικεία κεφαλὴ ἐλλιπὴς τὴν ῥῖνα καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ λαιμοῦ· μαρμάρου Παρίου, τέχνης ῥωμ. χρόνων.
Sybel 661.

510. Ἀνδρικὴ εἰκονικὴ κεφαλὴ ἐκφράσεως δυσειδοῦς καὶ σκυθρωπῆς. Τέχνη ῥωμ. χρόνων.
Sybel 633.

511. Κεφαλὴ γυναικὸς πεπλοφόρου, ἐφθαρμένη λίαν, προερχομένη ἐκ μνημείου ἐπιτυμβίου. Τέχνη ἑλλην. χρόνων.
Sybel 657.

512—515. Τέσσαρες εἰκονικαὶ ἀνδρικαὶ κεφαλαὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀποκεκρουμέναι. Τέχνη ῥωμ. χρόνων.
Sybel 651, 694, 752, 681 ;

516. Κεφαλὴ νεκροῦ ἀνδρὸς φέρουσα πτερωτὸν πῖλον, ἐφθαρμένη διὰ πυρός. Εὑρέθη τῷ 1836 ἐν Πειραιεῖ. Εἰκονίζει δὲ θνητὸν ἐν μορφῇ Ἑρμοῦ.
Sybel 645.—Kekulé 72.

517. Εἰκονικὴ ἀνδρικὴ κεφαλὴ φυσικοῦ μεγέθους καὶ τέχνης ρωμ. χρόνων.

Sybel 688.

518. Κεφαλὴ τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ θεοποιηθέντος Ἀντινόου τοῦ ἐξ Ἀδριανῶν τῆς Βυθινίας. Παρίου μαρμάρου. Τέχνη κοινὴ ρωμ. χρόνων.

Sybel 646.

519—522. Ἀνδρικαὶ εἰκονικαὶ κεφαλαί, παρίου μαρμάρου, ἐν πολλοῖς ἐλλιπεῖς.

Sybel 750, 696, 656, 639.—Kekulé 91 (519).

523. Εἰκονικὴ κεφαλὴ γυναικός, τέχνης ρωμ. χρόνων.

Sybel 638.

524. Ἀνδρικὴ εἰκονικὴ κεφαλὴ ἀποκεκρουμένη, τέχνης ρωμ. χρόνων.

Sybel 628.

525. Γυναικεία εἰκονικὴ κεφαλὴ παρίου μαρμάρου, μεγέθους φυσικοῦ καὶ τέχνης ρωμ. χρόνων.

Sybel 635.

526. Κεφαλὴ εἰκονικὴ νεαροῦ ἀνδρὸς στεφανηφόρου, τέχνης ρωμ. χρόνων.

Sybel 611.

527. Κεφαλὴ γυναικὸς ἡμιτελῶς εἰργασμένη.

Sybel 723.

528—531. Τέσσαρες ἀνδρικαὶ κεφαλαὶ πωγωνοφόροι ἐν πολλοῖς ἀποκεκρουμέναι.
Sybel 712, 721, 724, 736.

532. Κεφαλὴ γυναικὸς ὑπερμεγέθης καὶ ἀποκεκρουμένη. Τέχνη καλῶν χρόνων. Μαρμάρου Παρίου.
Sybel 732.

533. Κεφαλὴ Ἀθηνᾶς φέρουσα Κορινθιακὸν κράνος. Μαρμάρου παρίου.
Sybel 711.—Heydemann 4.

534. Εἰκονικὴ κεφαλὴ κορασίδος φυσικοῦ μεγέθους ἔχουσα τὴν ῥῖνα ἀποκεκρουμένην καὶ περὶ τὴν κόμην ταινίαν. Τέχνης ῥωμ. χρόνων μαρμάρου παρίου. Εὑρέθη ἐν Λέρνῃ καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ τοῦ Β. Δροσινοῦ.
Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 139.

535. Ὑπερμεγέθης νεανικὴ κεφαλὴ εἰκονίζουσα *Διόνυσον* ὡς ἐκ τοῦ ἐκ κισσοῦ στεφάνου. Εἶναι ἀντίτυπον ἔργου καλῶν χρόνων τῆς τέχνης.
Sybel 725.

536. Κεφαλὴ ἀνδρὸς φυσικοῦ μεγέθους εἰκονική, εὑρεθεῖσα ἐν τῷ Διονυσιακῷ Θεάτρῳ. Τέχνη ῥωμ. χρόνων.
Sybel 729.

537. Διπλοῦ Ἑρμοῦ ἄνω μέρος, ἤτοι δύο συμφυεῖς εἰκονικαὶ κεφαλαὶ πωγωνοφόροι, εἰκονίζουσαι τοὺς Φιλοσόφους Πυθαγόραν καὶ Πλάτωνα.
Sybel 670.—Jahersheft 1899 σ. 250 πίν. IV.

538. Διπλοῦ Ἑρμοῦ ἄνω μέρος, ἤτοι δύο συμφυεῖς, ὡς αἱ ἀνωτέρω, εἰκονικαὶ κεφαλαί, πωγωνοφόροι, μαρμάρου παρίου. Εὑρέθη περὶ τὴν Ἀκρόπολιν. Τέχνη ῥωμ. χρόνων.

539. Διπλοῦ Ἑρμοῦ ἄνω μέρος, ἤτοι δύο συμφυεῖς κεφαλαί, ὧν ἡ μὲν πωγωνοφόρος, ἡ δὲ ἀγένειος. Τέχνη κοινὴ ρωμ. χρόνων.

Sybel 737.

540. Κεφαλὴ ἀγαλματίου ἀνδρική, μαρμάρου παρίου, εὑρέθη παρὰ τὴν Μητρόπολιν καὶ εἶναι λίαν ἐφθαρμένη.

Sybel 753.

542. Διπλοῦ Ἑρμοῦ, τετραγώνου τέχνης, ἄνω μέρος παριστῶν δύο ὁμοίας καθόλα πωγωνοφόρους κεφαλάς. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Sybel 3148.

543—545. Τρεῖς εἰκονικαὶ κεφαλαὶ ἀνδρῶν πωγωνοφόρων, ἀποκεκρουμέναι. Τέχνη ρωμ. χρόνων. Δῶρον Ἀλ. Ξακουστῆ.

546—547. Δύο εἰκονικαὶ κεφαλαὶ γυναικῶν ἐν πολλοῖς βεβλαμμέναι, μεγέθους φυσικοῦ καὶ τέχνης ρωμ. χρόνων. Μαρμάρου παρίου. ὡς ὑπ' ἀριθ. 547 προέρχεται ἐκ Σμύρνης.

548. Κεφαλὴ εἰκονικὴ νεαροῦ ἀνδρὸς ἀποκεκρουμένη, τέχνης ρωμ. χρόνων. Δῶρον Κ. Δαμιράλη.

549. Κεφαλὴ νεάνιδος, προερχομένη πιθανῶς ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου μεγέθους φυσικοῦ καὶ τέχνης ἑλλ. χρόνων.

550. Κεφαλὴ γυναικός, ἀποκεκρουμένη, εὑρεθεῖσα ἐν Θήβαις.

551. Εἰκονικὴ κεφαλὴ γυναικὸς φυσικοῦ μεγέθους ἀποκεκρουμένη. Εὑρέθη ἐν τῷ Ἀσκληπιείῳ Ἀθηνῶν.

Sybel 3279.

552. Ὑπερμεγέθης κεφαλὴ γυναικὸς ἐφθαρμένη, εὑρεθεῖσα ἐν Δήλῳ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς, μετὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 429. Μαρμάρου Παρίου.

553. Κεφαλὴ πωγωνοφόρου ἀνδρός, ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου προερχομένη.

554. Κεφαλὴ εἰκονικὴ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου, ἐν πολλοῖς βεβλαμμένη· τέχνης ῥωμ. χρόνων.

Sybel 734.

555. Κεφαλὴ νεανικὴ ἐφθαρμένη, μαρμάρου Παρίου· τέχνης ἑλλ. χρόνων.

Sybel 707 ;—Kekulé 86.

556. Κεφαλὴ εἰκονικὴ νεαροῦ ἀνδρός, μαρμάρου Παρίου, προερχομένη ἐκ Σμύρνης· τέχνης ῥωμ. χρόνων.

557. Κεφαλὴ γυναικεία (Ἥρας ;) μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, ἐφθαρμένη ἐν πολλοῖς· τέχνης ἑλλ. χρόνων.

558. Κεφαλὴ νεανίου κορυθοφόρος ἀποτετριμμένη. Μαρμάρου Παρίου.

Sybel 714.

559. Κεφαλὴ εἰκονιστικὴ νεανίου εὑρεθεῖσα ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ· τέχνη ῥωμ. χρόνων.

Sybel 715.

560. Κεφαλὴ γυναικὸς εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις.

Sybel 3216.

561—562. Δύο κεφαλαὶ πωγωνοφόρων ἀνδρῶν, εὑρεθεῖσαι ἐν Ἀθήναις.

Sybel 3002.

563. Κεφαλὴ εἰκονικὴ γυναικὸς μετὰ γνωρισμάτων ἰδανικῶν καὶ μικρὸν ἀποκεκρουμένη, εὑρεθεῖσα παρὰ τὸ Δίπυλον· τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 3098.

564. Κεφαλὴ γυναικεία θεάν τινα εἰκονίζουσα, μεγέθους ὀλίγον τι μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, καλῆς ἑλλην. τέχνης. Τὸ ὄπισθεν καὶ ἄνω μέρος τῆς κόμης, ἥτις ἦν ταινίᾳ περιδεδεμένη εἶναι ὅλως ἀκατέργαστον. Ὑπὲρ τὸ μέτωπον ὑπάρχει ὀπὴ πρὸς ἔνθεσιν κοσμήματος. Εὑρέθη ἐν Σικυῶνι· μαρμάρου Παρίου. Δῶρον Α. Μπαλᾶ.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 6, 3.

565. Προσωπὶς Σειληνοῦ στεφάνῳ κισσοῦ ἐστεφανωμένη, πωρίνου λίθου.

Sybel 746.

566. Κεφαλὴ γυναικὸς εἰκονιστικὴ ἀποκεκρουμένη, εὑρεθεῖσα ἐν Πελοποννήσῳ· ρωμ. χρόνων.

Sybel 3093.

567—568. Δύο γυναικεῖαι κεφαλαὶ πεπλοφόροι ἀποκεκρουμέναι, εὑρεθεῖσαι ἐν Θεσπιαῖς.

Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 140, 18.

569. Κεφαλὴ μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ρωμ. χρόνων καλῶν, παριστῶσα Ἀπόλλωνα. Εὑρέθη παρὰ τὸ Ὀλυμπιεῖον.

Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 13, 32.

570. Κεφαλὴ γυναικεία φέρουσα διάδημα ἐκ κισσοῦ μετὰ κρωβύλου, ἔχουσα τὴν δεξ. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὡς ἐν ἀναπαύσει. Ἴσως προέρχεται ἐξ ἀγάλματος Ἀμαζόνος ὡς ἡ ἐν τῷ Βατικανῷ, ἢ κατ' ἄλλους Μαινάδος ἀναπαυομένης· τέχνης ῥωμ. χρόνων ἐπιμελοῦς. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Ὀλυμπιεῖον.

Ἀρχ, Δελτίον 1890 σ. 138, 9.

571. Εἰκονικὴ κεφαλὴ γυναικεία φυσικοῦ μεγέθους ἀποκεκρουμένη καὶ ἔνθετος εἰς κοῖλον λαιμόν, κοινῆς ῥωμ. τέχνης. Εὑρέθη παρὰ τὸ Ὀλυμπιεῖον.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 98, 4.

572. Εἰκονικὴ πωγωνοφόρος κεφαλὴ μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, εἰκονίζουσα ἴσως τὸν Αὐτοκράτορα Μάρκον Αὐρήλιον, ἐφθαρμένη τὴν ῥῖνα καὶ τὸν πώγωνα, ὀφρύες καὶ κόραι ὀφθαλμῶν πλαστικῶς δεδηλωμέναι. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις. Δῶρον Ν. Ἀργυροῦ.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 74, 4.

573. Κεφαλὴ εἰκονικὴ μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους ἀνδρὸς πωγωνοφόρου, τὴν ῥῖνα ἀποκεκρουμένη· ὀφρύες καὶ κόραι δεδηλωμέναι· χρόνων ῥωμαϊκῶν. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Ἀρχ. Δελτίον 1890, 138, 8.

574. Πωγωνοφόρος κεφαλὴ Πανὸς ἡμιεργής. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

575. Μικρᾶς κεφαλῆς, Διονύσου ἴσως, μετὰ διαδήματος τὸ ἄνω μέρος. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

576—577. Δύο κεφαλαὶ πωγωνοφόροι προερχόμεναι ἐξ ἐπιτυμβίων μνημείων, λίαν ἐφθαρμέναι. Εὑρέθησαν ἐν Ῥαμνοῦντι· τέχνη ἑλλην. χρόνων.

Sybel 3107--8.

578. Νεάνιδος κεφαλή, προερχομένη ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου· τέχνη ἑλλ. χρόνων.

579—581. Τρεῖς ἀνδρικαὶ κεφαλαὶ ἐλλιπεῖς· τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Sybel 4129, 717.

582. Κεφαλὴ πωγωνοφόρος εἰκονίζουσα τὸν ἱστοριογράφον Φίλιππον τὸν ἐκ Περγάμου, ἀκμάσαντα κατὰ τὸν Β′ ἢ Α′ π. Χ. αἰῶνα. Εὑρέθη ἐν Ἐπιδαύρῳ τῷ 1884. Ὁ κορμὸς ὡς καὶ τὸ ἐνεπίγραφον αὐτοῦ βάθρον εὑρίσκονται ἔτι ἐν Ἐπιδαύρῳ. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη γνωρίζουσα ἡμῖν τὸ ὄνομα ἀγνώστου ἄλλοθεν ἱστοριογράφου. πρὸς δὲ τούτοις ὅτι ἔγραψεν ἱστορίαν Παγκόσμιον, διασῴζει καὶ ἀπόσπασμα αὐτῆς τῆς ἀπολομένης ἱστορίας του, ὅπερ θεωρεῖται ὡς τὸ προοίμιον.

Ἀρχ. Δελτίον 1891, σ. 129 ὡς καὶ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ βάθρου.

583. Κεφαλὴ πωγωνοφόρος Διὸς ἢ Ἀσκληπιοῦ, μαρμάρου παρίου. Τέχνη ῥωμ. χρόνων.—Ἀθηνῶν.

584. Νεάνιδος κεφαλὴ ἀποτετριμμένη, ἣν περιθέει ταινία. Τέχνη ῥωμ. χρόνων.

585. Κεφαλὴ πωγωνοφόρος εἰκονική, λίθου βοιωτικοῦ κεκρυσταλλωμένου, εὑρεθεῖσα ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος. Τέχνη ῥωμ. χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1885 σ. 22, 48.

586. Κεφαλὴ παιδὸς ἐφθαρμένη, εὑρεθεῖσα ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος.

587. Κεφαλὴ νεάνιδος, ἀνήκουσα εἰς ἐπιτύμβιον μνημεῖον.

Sybel 672.

588. Κεφαλὴ πωγωνοφόρος, προερχομένη ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις. Τέχνη ἑλλην. χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 10, 23.

589—590. Δύο εἰκονικαὶ ἀνδρικαὶ κεφαλαί, φέρουσαι πώγωνα καὶ ἀποσπασθεῖσαι ἐκ μνημείων ἐπιτυμβίων.

Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 14, 35 καὶ 1885 σ. 23, 55.

591. Κεφαλὴ γυναικὸς ἐφθαρμένη. Προέρχεται ἐκ μνημείου ἐπιτυμβίου.

Ἀρχ. Δελτίον 1885 σ. 19, 35.

592. Μικρὰ νεανικὴ κεφαλή, προερχομένη ἐξ ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου καὶ ἐστεμμένη στεφάνῳ δάφνης. Τέχνης ῥωμ. χρόνων· εὑρέθη ἐν Ἀθήναις. *Δῶρον Ἐρ. Σχλῆμαν.*

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 97, 3.

593. Μικρὰ νεανικὴ κεφαλή, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις. Τέχνη ῥωμ. χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1886, σ. 13, 33.

594. Πωγωνοφόρος κεφαλὴ πρὸς τὰ δεξ. κεκλιμένη, μεγέθους 1)2 περίπου τοῦ φυσικοῦ. Τὸ σχῆμα τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤτων ὡς καὶ ὁ τρόπος τῆς κομμώσεως, τῆς κόμης διὰ ταινίας οὔσης δεδεμένης, ἐμφαίνουσι μᾶλλον θεόν. Τέχνη ῥωμ. χρόνων. Ἀθηνῶν Ὀλυμπιεῖον.

Arndt—Amelung 1269.

595. Κεφαλὴ Σατύρου ἀποκεκρουμένη, φέρουσα στέφανον καὶ ὦτα αἰγὸς καὶ ὑπὲρ τὸ μέτωπον δύο κέρατα προσιδιάζοντα μᾶλλον Πανί. Προέρχεται ἐκ Κρήτης. Τὸ Μάρμαρον Πάριον.

596-597. Δύο κεφαλαὶ νεανίδων ἀποκεκρουμέναι.

598. Κεφαλὴ εἰκονικὴ νεανίου. Τέχνη ῥωμ. χρόνων κοινή.

599. Κεφαλὴ Σατύρου μικρά, ἐν μέρει ἀκατέργαστος. Τέχνης ῥωμ. χρόνων.

600. Κεφαλὴ πωγωνοφόρος, ἀναδεδεμένη ταινίᾳ καὶ προερχομένη ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου. Τέχνης ἑλλ. χρόνων.

601. Ἀθηνᾶς κεφαλὴ κορυθοφόρου.

602. Κεφαλὴ νεανίου τέχνης καλῶν ἑλλ. χρόνων.

603. Κεφαλὴ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου ἀνήκουσα εἰς ἔκτυπον ἀνάγλυφον. Τέχνη ἑλλην. χρόνων.

604—605. Δύο κεφαλαὶ προερχόμεναι ἐξ ἀναγλύφου, ἡ μὲν ὑπ' ἀριθ. 604 ἀνδρὸς πωγωνοφόρου, ἡ δ' ὑπ' ἀριθμ. 605 γυναικεία.

606—607. Δύο γυναικεῖαι κεφαλαὶ ἀνήκουσαι, εἰς ἐπιτύμβια ἀνάγλυφα. Τέχνη ἑλλην. χρόνων.

608—609. Δύο πωγωνοφόροι κεφαλαί, ἐφθαρμέναι, μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ.

610—611. Δύο κεφαλαὶ νεανιῶν προερχόμεναι ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς Ἀρχαιολ. Ἑταιρείας.

612—613. Δύο κεφαλαὶ γυναικεῖαι προερχόμεναι ἐκ τῆς Συλλογῆς Ἀρχ. Ἑταιρείας, ἡ ὑπ' ἀριθμ. 613 φέρει πόλον· παριστῶσα ἴσως ἱέρειαν τῆς Ἴσιδος.

614. Κεφαλὴ μικροῦ ἀγαλματίου ὕψ. 0,37 παριστῶσα παῖδα τὸν Τελεσφόρον (δαίμονα τῆς ἀναρρώσεως) κεκαλυμμένον δι' ἐνδύματος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, τοῦ προσώπου μόνον γυμνοῦ μένοντος. Τὸ ἔνδυμα τοῦτο εἶναι τὸ σύνηθες (εἰκὼν τοῦ ἀναρρωνύοντος ἀσθενοῦς) ἀπολῆγον εἰς ὀξὺ ἐν εἴδει καυσίας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Αἱ χεῖρες ὑπὸ τὸ ἔνδυμα προέχουσι μικρόν, ὡσεὶ ἀνέχουσαι τοῦτο. Ἐργασία ἐπιμελὴς ρωμ. χρόνων. Εὑρέθη ἐν Μαντινείᾳ.

Ἀρχ. Δελτίον 1889 σ. 21.

615. Κεφαλὴ Πανός, τέχνης κοινῆς.

616 Κεφαλὴ μικρὰ κορασίου, τέχνης κοινῆς.

617. Κεφαλὴ μικρὰ ἀνδρὸς ἀγενείου, Παρίου μαρμάρου· τέχνης κοινῆς. Ἐπὶ δεξιὰ σῴζεται ὄγκος μαρμάρου ἡμιεργής.

618. Κεφαλὴ νεανίου προερχομένη ἐξ ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Τέχνη ρωμ. χρόνων.

619. Κεφαλὴ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου μεγέθους φυσικοῦ ἀνήκουσα εἰς ἔκτυπον ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον· τέχνη ἑλλ. χρόνων.

620. Κεφαλὴ Νίκης ἐφθαρμένη, μεγέθους φυσικοῦ, περιθεομένη ταινίᾳ· τέχνη ἑλλην. χρόνων.

621—622. Δύο κεφαλαὶ ἀνδρῶν πωγωνοφόρων λίαν προσόμοιοι. Φέρουσαι ἀμφότεραι διάδημα.

623. Κεφαλὴ μακροκόμου βαρβάρου ἀνδρὸς φέροντος παραγναθίδας· τέχνη ρωμ. χρόνων.

624—625. Δύο γυναικεῖαι κεφαλαὶ φυσικοῦ μεγέθους ἐλλιπεῖς ἐν πολλοῖς, ἡ μὲν ῥωμαϊκῶν, ἡ δ' ἑλλ. χρόνων.

626. Εἰκονικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους. Τέχνη ῥωμ. χρόνων, εὑρέθη ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ.

Ἐφημ. Ἀρχ. 1862 σ. 137.

627—630. Τέσσαρα πρόσωπα κεφαλῶν Μεδούσης, μεγέθους ὑπερφυσικοῦ.

631. Προσωπὶς τραγικὴ σὺν ὅλῃ τῇ κεφαλῇ.

632. Ὑπερμεγέθης εἰκονικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου ἀποκεκρουμένη. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις· τέχνη ῥωμ. χρόνων.

633—636. Τέσσαρες εἰκονικαὶ κεφαλαὶ μεγέθους φυσικοῦ· τέχνη ῥωμ. χρόνων.

637—638. Δύο κεφαλαὶ ἀνδρῶν φυσικοῦ μεγέθους, προερχόμεναι ἐξ ἐκτύπου ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου· τέχνη ἑλλ. χρόνων.

639. Κεφαλὴ εἰκονικὴ ἀνδρὸς στεφανηφόρου μεγέθους φυσικοῦ. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις· τέχνη ῥωμ. χρόνων.

640. Καρυάτιδος κεφαλὴ μεγέθους φυσικοῦ. Ὁ ἐπὶ τοῦ κρανίου κάλαθος κεκόσμηται δι' ἀναγλύφων εἰς τρεῖς ζώνας διῃρημένων. Καὶ ἡ μὲν κάτω φέρει ἀστράγαλον, ἡ δευτέρα ῥόδακας, ἡ δ' ἀνωτάτη ἀνθέμια. Ὄπισθεν συμφυὴς παραστὰς μετ' ὀπῆς, ἐν ᾗ ἐνεγομφοῦτο τὸ ὑποβασταζόμενον ἀρχιτεκτονικὸν μέλος.

Sybel 726.— Heydemann 62.

641—648. Ὀκτὼ γυναικεῖαι κεφαλαὶ διαφόρων μεγεθῶν, εὑρεθεῖσαι κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐν διαφόροις μέρεσι.

649. Κεφαλὴ νεανίου ἐφθαρμένη, ἐξ ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου, ἐκ τῆς σῳζομένης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀριστερᾶς εἰκάζομεν ὅτι ὁ εἰκονιζόμενος εἶχε στάσιν πενθοῦντος. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.

650—651. Δύο κεφαλαὶ ἀνδρικαὶ εὑρεθεῖσαι ἐν Ἀθήναις. Ἀμφότεραι ἐφθαρμέναι.

652—654. Τρεῖς κεφαλαὶ γυναικεῖαι τέχνης ἑλληνικῶν χρόνων, ἐν Ἀθήναις εὑρεθεῖσαι.

655. Κεφαλὴ παιδὸς μικροῦ, τέχνης κοινῆς, ἀποκεκρουμένη καὶ ἡμιεργὴς τὴν κόμην, εὑρέθη ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ.

656—657. Δύο κεφαλαὶ γυναικῶν πεπλοφόρων, μεγέθους 1)2 τοῦ φυσικοῦ. Τέχνη ῥωμ.

658. Κεφαλὴ εἰκονικὴ νεαροῦ ἀνδρὸς φυσικοῦ μεγέθους. Τέχνη ῥωμ. χρόνων.

Sybel 2909.

659. Προτομὴ παιδὸς μικροῦ, τέχνης κοινῆς.

660. Κεφαλὴ Ἀθηνᾶς κορυθοφόρου, πώρου λίθου, καὶ τὰ ὄπισθεν ἀκατέργαστος, ἐξ ἀναγλύφου προερχομένη.

661—662. Δύο γυναικεῖαι εἰκονικαὶ κεφαλαὶ φυσικοῦ μεγέθους. Ἀμφότεραι ἀποκεκρουμέναι.

663. Εἰκονικὴ κεφαλὴ μακροπώγωνος ἀνδρὸς φιλοσόφου (Πλάτωνος;) μεγέθους φυσικοῦ. Σώζεται μετὰ τοῦ λαιμοῦ καὶ ἦν ἔνθετος τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος.
Ἡ κόμη διὰ ταινίας δεδεμένη, χωρίζεται κατὰ τὸ μέσον εἰς βοστρύχους. Ῥὶς ἀποκεκρουμένη. Τέχνη ἑλλην. χρόνων.
Sybel 777.

664. Κεφαλὴ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου, τοῦ τύπου Διὸς ἢ Ἀσκληπιοῦ. Τέχνη ῥωμ. χρόνων.

665. Κεφαλὴ ἐφήβου ἐξ ἐκτύπου ἀναγλύφου, μεγέθους φυσικοῦ· τέχνη καλή.

666. Πλακὸς τεμάχιον, ἐφ' οὗ κεφαλὴ Σατύρου. Εὑρέθη ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ.
Sybel 760.

667—668. Δύο κεφαλαὶ Πανός· τέχνης ῥωμ. χρόνων.
Sybel 767.

669. Κεφαλὴ Σατύρου νεανικοῦ· εὑρεθεῖσα ἐν τῷ Διπύλῳ.

670. Μικρὰ κεφαλὴ Σεράπιδος, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις· τέχνη καλὴ τῶν ῥωμ. χρόνων.

671. Κεφαλὴ γυναικός, προερχομένη ἐκ σαρκοφάγου, εὑρέθη ἐν τῷ Διπύλῳ· τέχνη ῥωμ. χρόνων.

672—673. Δύο κεφαλαὶ μικρῶν παίδων. Τέχνη ῥωμ. χρόνων.
Sybel 771—2.

674—676. Τρεῖς κεφαλαὶ Διὸς ἢ Ἀσκληπιοῦ, ἡ μὲν ἐν Ἀττικῇ, ἡ δ' ἐν Θήρᾳ, ἡ δ' ἐν Ἀθήναις εὑρεθεῖσαι.

Sybel 768. (ἀριθ. 674).

677. Στήλης Ἑρμοῦ τῆς τετραγώνου τέχνης ἄνω μέρος, ἤτοι κεφαλὴ πωγωνοφόρος Διονύσου, τέχνης ἀρχαΐζούσης καὶ τύπου συνήθους. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

678. Ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης, ἐλλιπὲς τὴν ἀριστ. ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ πήχεως καὶ τὸν δεξ. βραχίονα, ἔχον συμφυᾶ περιφερικὴν βάσιν. Ἐπ' ἀριστ. δελφίν· φέρει ἱμάτιον περικαλύπτον μόνον τὸ ἀπὸ τῶν σκελῶν κατώτερον μέρος τοῦ σώματος. Τέχνη ῥωμ. χρόνων. Ὕψ. 0,28. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

679. Ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης, ὅμοιον πρὸς τὸ προηγούμενον. Ὕψ. 0,25.

680. Ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης, εὑρεθὲν ἐν Χαιρωνείᾳ, μετὰ πλίνθου περιφεροῦς. Ἡ θεὰ φέρουσα ἱμάτιον ἵσταται ὀρθία. Ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ὤμου ὑπῆρχεν Ἔρως, οὗ τὸ ἕτερον σκέλος μόνον σῴζεται.

Sybel 399.—Mittheilungen 1878 σ. 405.

681. Ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης, εὑρεθὲν ἐν Λεβαδείᾳ· ὕψος 0,40. Ἐλλιπὲς τὸ ἀπὸ τῆς κοιλίας κάτω μέρος τοῦ σώματος. Φέρει ἱμάτιον καλύπτον τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ ὄπισθεν μέρος τοῦ σώματος, καὶ ὅπερ ἀνέχει διὰ τῆς δεξιᾶς πρὸς τὰ ἄνω. Παρίστατο καθημένη. Ἴσως ἔβαινεν ἐπὶ τράγου (ἐπιτραγία Ἀφροδίτη).

682. Ἀγαλμάτιον Ἀθηνᾶς μετὰ τετραγώνου πλίνθου, ἐφ' ἧς ἡ ἐπιγραφή. *Κλεαινέτη Διοδώρου ἱερατεύσασα Ἀθηνᾷ.* Εὑρέθη ἐν Σκοπέλῳ. Τέχνη ῥωμ. χρόνων.

Sybel 397.

683. Ἀγαλμάτιον Πανὸς ἐπὶ πέτρας καθημένου καὶ φέροντος δέρμα πάνθηρος. Ἐλλιπὲς καὶ εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Sybel 401.—Arndt—Amelung Einzel —709.

685. Ἄγαλμα Βάκχου, ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, γυμνόν, οὗ τὸ δεξ. ἰσχίον προβεβλημένον, κατὰ τὸν Πραξιτέλειον τρόπον. Ἐλλιπὲς τὰ ἄκρα. Πρόσωπον ἐφθαρμένον. Ἡ κόμη καταπίπτει ἐν βοστρύχοις κατὰ τὰ νῶτα καὶ τοὺς ὤμους. Τέχνη κοινὴ ῥωμ. χρόνων. ὕψ. 1,05. Εὑρέθη παρὰ τὸ Ὀλυμπιεῖον.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 4, 14, σ. 178.

686. Μέρος πλίνθου ἀγάλματος μετὰ τοῦ στηρίγματος αὐτοῦ. Ἐπὶ τῆς πλίνθου ὑπάρχει σφαῖρα καὶ ὑπὲρ αὐτὴν ἐν ὅλως ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ κέρας τῆς Ἀμαλθείας πλῆρες καρπῶν, κατὰ μῆκος τοῦ στηρίγματος μέχρι τῆς πλίνθου καθῆκον. ὕψ. 1,25. Εὑρέθη παρὰ τὸ Ὀλυμπιεῖον.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 4, 14.

687. Ἄγαλμα Σατύρου μετὰ τῆς συμφυοῦς πλίνθου, ἐλλιπές. Ἐπὶ τοῦ δεξ. ποδὸς στηριζόμενος φέρει δέρμα ἀπὸ τῆς μασχάλης ἐπὶ τὸν δεξ. ὦμον. Ἡ οὐρὰ ἐλλείπει. Ὡς στήριγμα ἐχρησίμευε τὸ ἐν δεξιᾷ ὑπάρχον στέλεχος δένδρου. Εὑρέθη ἐν Μεθώνῃ. Τέχνη ῥωμ. χρόνων.

Sybel 272.—Heydemann 774.

688. Κορμὸς ἀγάλματος Βάκχου, μετὰ μέρους τοῦ ἀριστ. σκέλους. Ἡ κεφαλὴ ἦν ἔνθετος Ἐπὶ τοὺς ὤμους καὶ κατὰ τὰ νῶτα καταπίπτει ἡ κόμη. Ἐστηρίζετο δὲ τὸ ἄγαλμα ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ποδός. Τέχνη ῥωμ. χρόνων.

Sybel 282.

689. Κορμὸς ἀγάλματος Βάκχου, σῳζόμενος μέχρι τῶν γονάτων, ὅμοιος τῷ ὑπ' ἀριθ. 688. Εὑρέθη ἐν τῷ Διονυσιακῷ Θεάτρῳ.

Sybel 281.

690. Κορμὸς νεανικὸς μέχρι τῶν γονάτων σῳζόμενος. Τέχνη ῥωμ. χρόνων.

Sybel 279.

691. Ἄγαλμα Ἁρποκράτους ὕψ 0,70, φέρει ἱμάτιον καὶ κρατεῖ κέρας Ἀμαλθείας. Ἀριστερὰ στέλεχος δένδρου. Τέχνη ἴσως Ἀλεξανδρινῶν χρόνων. Εὑρεθὲν ἐν Μεγάροις.

Sybel 278.—Kekulé 340.—Mittheilungen 1881 σ. 367.

692. Τεμάχιον κορμοῦ γυμνοῦ ἀγάλματος Ἀφροδίτης, ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ σώματος μέχρι τῶν γονάτων, μεγέθους σχεδὸν φυσικοῦ, Μαρμάρου παρίου, εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις.

Sybel 283.

693—696. Ἀγαλμάτια μικρῶν κορασίων. Εὑρεθέντα ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸν Ἰλισόν. Ἦσαν ἀναθήματα προσενεχθέντα τῇ Εἰλειθυίᾳ Ἀρτέμιδι ἐν τῷ ἱερῷ αὐτῆς, τῷ ἐν Ἄγραις, ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν *Φιλουμένης Ἀμφιμάχου* καλουμένης, ὡς μανθάνομεν τοῦτο ἐξ ἐπιγραφῆς τινος ἐπὶ κίονος καὶ κατὰ χώραν συνευρεθέντος. Ἔργα τοῦ Γ′. π. Χ. αἰῶνος. Ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει οὕτω: ἐπὶ μὲν τοῦ ἄβακος τοῦ κιονίσκου *Εὐκολίνη*, ἐπὶ δὲ τοῦ κορμοῦ *Ἰλειθυίᾳ Φιλουμενη Ἀμφιμάχου γυνὴ ἀνεθηκε ἐπ' Ἀρχεβίας ἱερείας.*

Sybel 591—595.—Mittheilungen 1878 σ. 197.

697. Ἔρεισμα ἀγάλματος Ἀθηνᾶς, ἔχον μορφὴν Παλλαδίου ξοάνου, ἀντὶ τοῦ συνήθους στελέχους δένδρου, εὑρεθὲν ἐν Λαμίᾳ. Ἐδωρήθη ὑπὸ Α. Μπεσίου.

Τὸ ξοανόμορφον τοῦτο σῶμα (οὗ λείπει ἡ κεφαλὴ) φέρει αἰγίδα καὶ γοργόνειον καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα θώρακα. Ὄφις δὲ μέγας περιελίσσει αὐτό. Κατὰ τὴν ζώνην σῴζεται ἡ εἰς δύο μέρη διαχωριζομένη ἐπιγραφή:

Πλαξιτέλης Αθηναῖος ἐποίει

Ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη προέρχεται ἐκ τῶν πρώτων αὐτοκρατορικῶν χρόνων, γνωρίζουσα ἡμῖν *Πραξιτέλην*

Ἀθηναῖον, τεχνίτην ἀκμάζοντα κατὰ τοὺς ῥωμ. χρόνους τὸν καὶ νῦν ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθμ. 318 καὶ 319 ἐπιγραφῶν γνωστόν.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 177, 1 καὶ 1889 σ. 32.

698. Ἄγαλμα Ἀντινόου ἐλλιπὲς καὶ κακῶς διατηρούμενον· παρίστησι νεανίαν ἀγένειον παρεμφερῆ πρὸς τὸν ὑπ' ἀριθ. 246. Ἡ κεφαλὴ κλίνουσα πρὸς ἀριστερά, φέρει κόμην πυκνήν. Τέχνη κοινή. Μάρμαρον πελοποννησιακόν. Εὑρέθη ἐν τῷ χωρίῳ Κρεκοῦκι τῆς Μαντινείας πρὸ τοῦ 1886.

Ἀρχ. Δελτίον 1885 σ. 6, 10.

701. Ἄγαλμα Ὑγιείας ἐλλιπές, μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, εὑρέθη ἐν τῷ Ζαππείῳ ὕψ. 1,70. Ὄπισθεν αὐτοῦ ὄφις ἀνερχόμενος ἐπὶ τὸν ἀριστερὸν ὦμον καὶ κατερχόμενος πρὸς τὴν δεξιὰν χεῖρα, κρατοῦσαν φιάλην ἐξ ἧς ἐδέχετο τὴν τροφήν. Τέχνη καλῶν ῥωμ. χρόνων.

Sybel 432.—Rev. arch. 1873, I, 357. Arndt—Amelung 717.

702. Ἄγαλμα Ἀσκληπιοῦ ἐλλιπές, ὑπερφυσικοῦ μεγέθους. Εὑρέθη ἐν τῷ Ζαππείῳ. Ὁ Θεὸς παρίσταται ὄρθιος ἐν τῇ συνήθει μορφῇ καὶ κρατῶν ῥάβδον, περὶ ἣν ἑλίσσεται ὄφις. Τέχνη ῥωμ. χρόνων.

Sybel 430.—Arndt—Amelung 718.

703. Ἄγαλμα Ἀσκληπιοῦ ἐλλιπές, εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸν ναὸν τῶν Ἀσωμάτων. Τύπος ὁ συνήθης τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Τέχνη κοινή.

Sybel 429.—Kekulé 275.—Arndt—Amelung 719.

704. Ἄγαλμα Ἀσκληπιοῦ ἐλλιπές, εὑρεθὲν παρὰ τὸ Δίπυλον. Τύπος ὁ συνήθης τοῦ θεοῦ. Τέχνη κοινὴ ῥωμ. χρόνων.

Sybel 431.—Arndt-Amelung 720.

705. Ἀμαζὼν σχήματος Καρυάτιδος, φυσικοῦ μεγέθους σὺν τῇ συμφυεῖ παραστάδι, βάθρῳ καὶ κιονοκράνῳ κορινθιακῷ. Οἱ βραχίονες

ἐλλείπουσιν. Εὑρέθη ἐν Θυρέᾳ. Τὸ σύνολον ἀποτελεῖ παραστάδα ὑποβαστάζουσαν τὸ ἐπιστύλιον οἰκοδομήματός τινος. Ὕψ. 2,79.

Sybel 442.

706. Ἄγαλμα γυναικὸς (θαλασσίας θεότητος ;) μετὰ τῆς πλίνθου ἐλλιπές, εὑρεθὲν ἐν Θυρέᾳ, τέχνης ῥωμ. χρόνων Κατά τινας μὲν παρίστησιν Ἀμυμώνην, κατ' ἄλλους δ' Ἀφροδίτην ὕψ. 1,27.

Sybel 437.—Bernoulli Aphrodite p. 366.—Arndt-Amelung 712.—Kekulé 360.

707—708. Δύο γυναικεῖα ἀγάλματα εἰκονιστικά, ἐπὶ περιφεροῦς πλίνθου ἱστάμενα, κοινῆς ῥωμ. τέχνης, τὸ μὲν φυσικοῦ μεγέθους, τὸ δὲ μικρότερον, ἱκανῶς ἐφθαρμένα ἰδίως τὸ μικρότερον. Φέρουσι ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς εἰς τὰ ὀπίσω καταπίπτον καὶ ἔμπροσθεν, φερόμενον οὕτως ὥστε καλύπτει ὁλόκληρον τὸ σῶμα καὶ τοὺς βραχίονας. Κόραι τῶν ὀφθαλμῶν πλαστικῶς δεδηλωμέναι. Εὑρέθησαν ἐν Θήρᾳ.

Ἀρχ. Δελτίον 1888, σ. 200, 26 καὶ 16.

709. Ἄγαλμα γυναικός, φυσικοῦ μεγέθους, ὕψ. 1,53, ἐλλιπές, ἀνῆκον ἴσως ἐκ τῆς στάσεως αὐτοῦ εἰς τάφον. ἐφ' οὗ ἵδρυτο. Τέχνη καλή.

Sybel 42.

710 Ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλήν, τὸν δεξιὸν βραχίονα, ὅστις ἦν ἀρχῆθεν πρόσθετος καὶ συνεκρατεῖτο διὰ σιδηρᾶς περόνης. Σῴζεται μετὰ τοῦ ἐπικράνου τοῦ βάθρου καὶ φέρει τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν :

Επι Επικρατους αρχοντος Μεγιστη
Αρχιτιμου Σφητιου θυγατηρ Μητρι
θεων εναντη(τω) ιατρινη Αφροδιτη
ανεθηκεν.

Ἡ θεὰ ἵσταται ὀρθία, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ποδός, φέρουσα ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἀπὸ τοῦ ἀριστ. ὤμου εἰς τὰ ὄπισθεν

τοῦ σώματος καταπίπτον, οὗ τὸ ἄκρον κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστ. ἔμπροσθεν. Ἔργον τοῦ α΄ μ. Χ. αἰῶνος, ὅτε ὑπῆρξεν ἄρχων ὁ Ἐπικράτης.

C. I. A. III, 136. Sybel 436.—Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 3661.—Arch. Zeitung 18, 101 καὶ 109.—Arndt-Amelung 724.

Ἐπιτύμβια ἀνάγλυφα.

Ἡ Συλλογὴ τῶν ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων τοῦ ἡμετέρου Μουσείου εἶναι οὐ μόνον ἡ πλουσιωτάτη τῶν ὁμοίων ἐν τῷ κόσμῳ συλλογῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ σπουδαιοτάτη πασῶν, διά τε τὴν ποικιλίαν τῶν παραστάσεων καὶ τὴν ἐπεξεργασίαν αὐτῶν, ὡς τοιαύτη δὲ περιλαμβάνει γλυπτὰς παραστάσεις τριχῶς διαιρουμένας· α΄) Εἰς ἐπιμήκεις πλακώδεις στήλας, ἀπολήγουσας εἰς ἀνθέμια. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ ἀρχαιότατα, εἰκονίζοντα τὸν ἀποθανόντα ἐν ἰδανικῇ μορφῇ καὶ ἐν φυσικῷ σχεδὸν μεγέθει, προϊόντος ὅμως τοῦ χρόνου, ἰδίως ἀπὸ τοῦ τετάρτου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος, ἐγένετο συνήθως ἡ ἀπεικόνισις πολλῶν ὁμοῦ μορφῶν ἐν πράξει τοῦ καθ' ἡμέραν βίου. Ἀλλὰ τῆς ἐπιμήκους στήλης ἀνεπαρκοῦς οὔσης πρὸς παράστασιν νεκρικοῦ μνημείου καὶ μόνον δυναμένης νὰ δεικνύῃ ὡς ἁπλοῦν σῆμα τὸν τάφον τοῦ ἀποθανόντος, ἀνεπτύχθη δευτέρα ἄλλη μορφὴ ἐπιτυμβίου πλατυτέρα, μηκέτι ἀπολήγουσα εἰς ἀνθέμιον, ἀλλ' εἰς ἀετωμάτιον. β΄) Τοιουτοτρόπως σὺν τῷ χρόνῳ ἐπενοήθησαν τὰ λεγόμενα *ναϊδιόσχημα* μνημεῖα, ὅπερ ἐστὶ τοιχία μετὰ παραστάδων ἑκατέρωθεν καὶ ἀέτωμα ἄνωθεν ἔχοντα, ἃ ἦσαν ἐν χρήσει κατὰ τὸν τέταρτον καὶ τρίτον αἰῶνα, πρὸ Χριστοῦ, διότι βραδύτερον, ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἔλαβον μορφὴν ἀψῖδος. γ΄) Τρίτον εἶδος εἶναι τὰ μαρμάρινα ἀγγεῖα, μόνωτα καὶ δίωτα, (λήκυθοι ἢ λουτροφόροι) ὧν τὴν συμβολικὴν ἔννοιαν, παρέχει ἡμῖν ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Λεωχάρους λόγῳ αὐτοῦ λέγων ἐν παραγράφῳ 18· «*ἠρρώστησεν ὁ Ἀρχιάδης καὶ τελευτᾷ τὸν βίον. . . . ἄγαμος ὤν. Τί τούτου σημεῖον; Λουτροφόρος ἐφέστηκεν ἐπὶ τῷ τοῦ Ἀρχιάδου μνήματι*»· δηλοῦται δὲ αὐτη παρ' ἡμῶν καὶ ἐν τοῖς λεγομένοις περὶ λουτροφόρου τοῦ ἀριθμ. 808.

Ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ἐπιτυμβίων παρίσταται ἡ σκηνὴ τῆς δεξιώσεως, ἀλλ' ἡ γνώμη ὅτι ὁ καθήμενος εἶναι ὁ νεκρός, καὶ ὁ ὄρθιος, εἷς ἢ πλείονες, ὁ ἐπιζῶν, ὑπόκειται εἴς τινας ἐξαιρέσεις, δυνατὸν δηλαδὴ νὰ συμβῇ ὥστε καὶ πατὴρ καὶ υἱὸς νὰ ὦσι τεθνεῶτες, καὶ ὅμως παρίσταται μόνον ὁ πατὴρ ὡς καθήμενος, ὡς ἀποθανὼν πρὸ τοῦ υἱοῦ. Τοιαύτη εἶναι ἡ ἐπιτύμβιος παράστασις τοῦ ἀριθμοῦ 1952, ἐν ᾗ ὁ μὲν προαποθανὼν πατὴρ Ὀλύμπιχος παρίσταται καθήμενος, ὁ δὲ

μετὰ τοῦτον τελευτήσας υἱὸς Ποτάμων, συναντήσας τῷ πατρὶ ἐν τῷ Ἄδῃ δεξιοῦται αὐτὸν ἱστάμενος.

Ὁπωσδήποτε οἱ Ἕλληνες τεχνῖται ἦσαν τοσοῦτον ἐπιτήδειοι ἐν τῇ παραστάσει τοῦ ὀφειλομένου ὑπὸ τῶν τέκνων σεβασμοῦ τοῖς γονεῦσιν, ὥστε ἐποίουν τοὺς ἀποθανόντας υἱοὺς ὡσεὶ ἱσταμένους πρὸ τῶν γονέων, στηρίζοντες αὐτοὺς ἐλαφρῶς ὄπισθεν πρὸ τετραγώνου παραστάδος καὶ ἔχοντας τὸν ἀριστερὸν πόδα χιαστὶ, ὡς ἐν ἀναπαύσει, πρὸς δήλωσιν ὅτι ἐν τοῖς νεκροῖς ἤδη λογίζονται, ὡς ἐν τοῖς ἀναγλύφοις τῶν ἀριθμῶν 869 καὶ 871.

Ἄλλος τρόπος διακρίσεως μεταξὺ ζῶντος καὶ ἀποθανόντος εἶναι ἡ τοῦ προσώπου αὐτῶν ἔκφρασις καὶ ἡ στάσις. Ὁ νεκρὸς οὐδεμίαν ἐκφράζει ἐπὶ τοῦ προσώπου ταραχὴν, ἐν ᾧ ὁ ἐπιζῶν φαίνεται κατηφὴς καὶ περίλυπος. Τοῦτο δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἀποθανὼν, ὡς νεκρὸς οὐκέτι ταράσσεται, ἐν ᾧ ὁ ἐπιζῶν συγγενὴς λυπεῖται ἢ θρηνεῖ, ἢ ὅτι ὁ νεκρός, κατὰ τὰς δοξασίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων περὶ ψυχῆς, μετέβαινεν εἰς βίον ὑπέρτερον τοῦ ἐν τῇ ζωῇ, ὃν ὑπεδείκνυον τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια εἰς τοὺς μεμυημένους, καὶ δὴ καὶ αὐτὴ ἡ φιλοσοφία εἰς τοὺς ὀπαδοὺς αὐτῆς, ἑπομένως οὐδὲν τὸ ἐπίφοβον ἐνεῖχεν ὁ θάνατος. Ὁ Σωκράτης μετὰ τὸν περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς λόγον, ὃν ἐποιήσατο ἐν τῇ εἱρκτῇ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, πρὶν πίῃ τὸ κώνειον, ὡς ἀναφέρει ὁ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι, ὑπεστήριζεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ζῶν εὕρηται ἐν νοσηρᾷ τινι καταστάσει, καὶ μόνον μετὰ θάνατον μεταβαίνει εἰς τὸν ὑγιᾶ καὶ ἀτελεύτητον βίον. Κατὰ ταύτην τὴν δοξασίαν, ἐνετείλατο ὁ Σωκράτης τῷ Κρίτωνι, πιὼν τὸ κώνειον, ὡς ἰαματικόν τι φάρμακον, νὰ θύσῃ ἀλέκτορα τῷ Ἀσκληπιῷ, διότι μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς νόσου καὶ ἀνάκτησιν τῆς ὑγιείας, προσεφέρετο θυσία τῷ Ἀσκληπιῷ, ἀλέκτωρ.

Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ παραδείγματα, ἐλάχιστα ὁπωσδήποτε, ἐν οἷς ὁ ἐπὶ τῶν ἀναγλύφων εἰκονιζόμενος νεκρὸς ἔχει κατηφῆ τινα ἔκφρασιν καὶ θλιβερὰν στάσιν, ὡς ἐν τοῖς ἀριθμ. 752, 999, 1313, 2106 καὶ 2562. Ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ὀλίγοις τούτοις ἀναγλύφοις παρατηρητέον ὅτι οἱ νεκροὶ παρίστανται ἐπὶ πρῴρας πλοίου. Ἡ παρατήρησις αὕτη ἄγει ἡμᾶς εἰς τὸ πιθανὸν συμπέρασμα, ὅτι οἱ νεκροὶ οὗτοι εὑρόντες ἐν ναυαγίῳ τὸν θάνατον, καὶ μὴ τυχόντες ταφῆς, εἰκονίζονται ἐν πενθίμῳ στάσει. Γνωστὸν δὲ, ἐκ τῆς Ἀντιγόνης τοῦ Σοφοκλέους ὅτι οἱ ἄταφοι δὲν ἐτύγχανον τῆς μετὰ θάνατον γαλήνης, εἰ μὴ δρὰξ τοὐλάχιστον χώματος ἐρρίπτετο ἐπ' αὐτοὺς ἐν εἴδει ταφῆς.

Ἐκτὸς τῶν ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων ἀπαντῶσι καὶ ἀνδριάντες ὅλοι ἐπὶ τῶν τάφων, εἰκονίζοντες τὸν τεθνεῶτα ἐν τῇ πραγματικῇ αὐτοῦ μορφῇ.

Βιβλιογραφία : Friedlaender : De operibus anaglyphis in monumentis sepulcralibus graecis.—Stackelberg, Die Gräber der Hellenen.—Friedrichs : Der bildliche Schmuck auf den Grabsteinen alter und neuer Zeit.—Στ. Κουμανούδης. Ἀττικῆς ἐπίγραφαὶ ἐπιτύμβιοι, ἐν τῇ εἰσαγωγῇ, 1871.—Pervanoglu : Die Grabsteine d. alten Griechen 1863.—Furtwaengler : Sammlung Sabouroff, Einleitung zu den Skulpturen. Conze : Die attischen Grabreliefs. —Wolters Bausteine· καὶ Athenische Mittheilungen 1891 σ.394.—Brückner, Orment und Form. der attischen Grabstellen· καὶ Von den Griechischen Grabreliefs im Wiener Akademie 1888.—Holländer, De anaglyphis sedulcralibus graecis B. σ. 16.

Π. Καββαδίας. Γλυπτὰ τοῦ Ἐθν. Μουσείου.Ἀθῆναι 1890—1892 σ. 324—326.

Α'. ΑΙΘΟΥΣΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΩΝ ΑΝΑΓΛΥΦΩΝ[1]

---

711. Στήλη ἐπιτύμβιος ὕψ. 0,98· μετ' ἀναγλύπτου ἀετωματίου καὶ ὑπ' αὐτὸ φέρουσα τὴν ἐπιγραφήν :

Χαιρεστράτη : Λύσανδρος.

παριστᾷ γυναῖκα τὴν *Χαιρεστράτην* ὀρθίαν ἱσταμένην ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ προτείνουσαν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ πτηνὸν εἰς τὸν πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον νεανίαν τὸν *Λύσανδρον*, ὅστις καὶ προτείνει τὴν δεξιὰν ἵνα λάβῃ τοῦτο. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις· τέχνη τελευτῶντος τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος.

Conze Grabr. 893.

ΣΗΜ. Ἐπὶ τοῦ τοίχου ἄνωθεν τῆς αἰθούσης ταύτης ἀνήρτηνται ἀντίγραφα εἰκόνων ὑδατογραφίας, αἵτινες ἐκόσμουν τὸ ἐσωτερικὸν τάφου εὑρεθέντος ἐν Παλαιᾷ Κορίνθῳ, ἐν θέσει «Μεγάλη Πόρτα».

712. Στήλη ἐπιτύμβιος ὕψ. 0,23, λήγουσα εἰς ἀέτωμα, ἐν ᾧ δύο λέοντες. Εὑρέθη τῷ 1885 ἐν Ἀθήναις καὶ εἰκονίζει ἐν προτύπῳ ἀναγλύφῳ δύο πωγωνοφόρους ἄνδρας δεξιουμένους ἀλλήλους καὶ γυναῖκα ἱσταμένην. Καὶ ἐν μὲν τῷ γεισώματι τῆς κάτω πλευρᾶς ἀναγινώσκομεν.

Ἀριστέας : Ἰφιστιάδης

ἐν δὲ τῇ στήλῃ, ἄνωθεν τοῦ ἀναγλύφου, τήν δε τὴν ἐπιγραφήν

Τιμαρίστη : Θεοφῶντος : Λαμπτρείως
Ἀριστώνυμος : Ἀρισταίου : Ἰφιστιάδης
Ἀριστόμαχος : Ἀριστέου : Ἰφιστιάδης

Τέχνη τῶν μέσων τοῦ Ε′ π. Χ. αἰῶνος.

Ἀρχ. Δελτίον 1885 σ. 10 Mittheilungen 1885 σ. 372.—Conze Grabr. 1132.

713. Στήλη ἐπιτύμβιος ὕψ. 1,05 μετ' ἀναγλύπτου ἀετωματίου, εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ καὶ εἰκονίζουσα γυναῖκα καθημένην πρὸς ἀριστερὰ καὶ κρατοῦσαν διά μὲν τῆς δεξ. δυσδιάκριτόν τι, διὰ δὲ τῆς ἀρ. πτηνόν. Ἡ στήλη εἶναι ἐμπεπηγμένη ἐν τῷ ἐδάφει μέχρις ὕψ 0,45 καὶ διὰ τοῦτο τὸ μέρος τοῦτο αὐτοῦ εἶναι ἀκατέργαστον. Τέχνη ἀρχαϊκὴ τοῦ Ε′ π. Χ. αἰῶνος.

B.C.H. 1881 σ. 358.-Brückner· Ornament u. Form σ. 59 ἀριθ. 5. — Cenze Grabr. 36.

714. Ἔκτυπον ἐπιτύμβιον ὕψ. 1,25, ἀνάγλυφον ἐλλιπές, ναϊδιόσχημον ὄν παρίστησι γυναῖκα καθημένην, τείνουσαν τὴν δεξιὰν πρὸς ἑτέραν ἱσταμένην πρὸ αὐτῆς, μεταξὺ δὲ ἀμφοτέρων τῶν γυναικῶν ἵσταται νεανίας περίλυπος· εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ. Τέχνη Ε′, π. Χ. αἰῶνος ὕψ. 1,25.

Sybel 62. Conze Grabr. 321·—Kekulé 154.

715. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον ἐλλιπές, ὕψ, 1,10, εὑρεθὲν ἐν Σαλαμῖνι τῷ 1829 καὶ παριστῶν ὄρθιον νεανίαν τὸν νεκρόν, κρατοῦντα διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς πτηνόν, τὴν δὲ δεξιὰν ἔχοντα τεταμένην πρὸ κλωβίου, ὑφ' ὃ παραστὰς ἐπιμήκης, ἐπ' αὐτὴν δὲ γαλῆ, (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ) καὶ παῖς γυμνός, ὁ δοῦλος τοῦ νεκροῦ, προσερειδόμενος τῇ

παραστάδι. Ἡ κεφαλὴ τοῦ νεανίου ὁμοιάζει μὲ τοὺς ἐπὶ τῶν μετοπῶν τοῦ Παρθενῶνος ἐφήβους. Ἔργον τοῦ Ε', π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 76.—Kekulé 151.—B. C. H. 1880 σ. 74.—Mittheilungen 1881 σ. 159.—Wolters Bausteine 1012.—Collignon. Histoire de la Sculpt. Gr. II, σ. 148 εἰκ 75.—Conze Grab. 1032.—Brunn-Bruckmann 513.—Arndt-Amelung Einzel. 661—664. (αἱ κεφαλαί).

716. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ναϊδιόσχημον, ἐλλιπές, ὕψ. 1,44 εὑρεθὲν ἐν Πειραιεῖ τῷ 1873 καὶ παριστῶν γυναῖκα καθημένην (ἐλλιπῆ) ἔχουσαν πυξίδα ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ δεξιουμένην τὸν πρὸ αὐτῆς πωγωνοφόρον ἄνδρα. Παρίσταται δὲ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἑτέρα γυνὴ πρὸς τὴν πρώτην ἐστραμμένη. Τέχνη τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 65.—B. C. H. 1880 σ. 399.—Wolters Bausteine 1045.—Conze Grabr 293.—Arndt-Amelung 658-660.—Kekulé 18.

717. Ἔκτυπον ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἐλλιπὲς μετὰ παραστάδος ἐν προστύπῳ, ὕψ. 1,45. Εὑρέθη τῷ 1870 ἐν Ἀθήναις καὶ παρίστησι γυναῖκα ἐπὶ σκίμποδος καθημένην καὶ δεξιουμένην νεάνιδα ὀρθίαν. Μεταξὺ τούτων εἰς τὸ βάθος ἵσταται ἀνὴρ πωγωνοφόρος προσβλέπων περίλυπος τὴν νεάνιδα. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 77.—Conze grabr. 322.—Arch. Zeitung 29, 27, 2.—Arndt-Amelung 666—671.—Brunn-Bruckmann 464c.

718. Ἔκτυπον ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, εὑρέθη τῷ 1836 ἐν Πειραιεῖ, ὕψ. 1,35· καὶ παριστῶν κατὰ τὴν ἐπιγραφήν :

Ἀμεινόκλεια Ἀνδρόμενος θυγάατηρ λ...

τὴν *Ἀμεινόκλειαν* νεκράν, ἐπερείδουσαν τὴν τεταμένην δεξ. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς πρὸ αὐτῆς κυπτούσης καὶ τὰ σανδάλια αὐτῇ προσαρμοζούσης παιδίσκης. Πρὸ αὐτῆς ἄλλη νεᾶνις κρατοῦσα πυξίδα. Τέχνη τοῦ Ε' ἢ τῶν ἀρχῶν τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 74.—Wolters Bausteine 1302.—Kekulé 149.

719. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, εὑρεθὲν ἐν Σαλαμῖνι, ὕψ. 1,12· παριστῶν κατὰ τὴν τοῦ ἐπιστυλίου ἐπιγραφήν :

Φαινίππη Σμικυθίων Κλεὼ

γυναῖκα *Κλεὼ* καλουμένην, δεξιουμένην ἄλλην τὴν *Φαινίππην*. Μεταξὺ δ' αὐτῶν ἵσταται ἀνήρ, *Σμικυθίων* ὁ σύζυγος τῆς Κλεοῦς. Εἰκονίζονται τέσσαρες ἔτι μορφαί, συμπεπυκνωμέναι καὶ διατεταγμέναι οὐχὶ ὡς ἔδει: παῖς, δύο νεάνιδες καὶ κοράσιον. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 75.—Conze Grabr. 359—Kekulé 152.—Wolters Bausteine 1047. —'Εφημ. ἀρχ. 1840, 469.

720. 'Επιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, εὑρεθὲν τῷ 1836 ἐν Πειραιεῖ, ὕψ. 1,75 καὶ φέρον ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τὴν ἐπιγραφήν:

Μελίτη Σποδόκρατος γυνὴ Φλυέως

ἐξ ἧς συνάγομεν ὅτι ἡ παρισταμένη νεκρὰ γυνὴ εἶναι ἡ σύζυγος τοῦ *Φλυέως Σπουδοκράτους Μελίτη* καλουμένη. Τέχνη ἐπιμελὴς τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 58.—Conze Grabr. 803.—Arndt Amelung 665. Kekulé 271.

721. Στήλη ἐπιτύμβιος, εἰς ἀνθέμιον ἀπολήγουσα, εὑρεθεῖσα τῷ 1836 ἐν Πειραιεῖ, ὕψ. 1,19. Ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον ἀναγινώσκομεν:

Φαιδωνιδης Σπουδαίου
Αγκυληθεν

ὑπ' αὐτὴν δύο ῥόδακας, χρώματι τὰ φύλλα καὶ τὰ γράμματα ἔχοντες δεδηλωμένα· καὶ τὴν ἐπιγραφήν:

Λυσιστρατη

καὶ εἶτα ὅλως πρόστυπον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ, ἀνάγλυφον παριστῶν ἐν ἐπιπολαίῳ ἐργασίᾳ τῶν ἑλλην. χρόνων, τὸν *Φαιδωνίδην* καὶ τὴν *Λυσιστράτην* δεξιουμένους ἀλλήλους.

Sybel 100.—Wolters Bausteine 1037.—Heydemann 394.

722. 'Επιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, εὑρεθὲν ἐν 'Αττικῇ τῷ 1830 ὕψ. 1,48 καὶ φέρον ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τὴν ἔμμετρον ἐπιγραφὴν ἐν ἑπταμέτρῳ:

Ενδαδε την ἀγαθην και σωφρονα γαι' ἐκάλυψεν
Αρχεστρατην ανδρι ποθεινοτάτην

Παρίστησι δὲ γυναῖκα, τὴν *Ἀρχεστράτην* καθημένην καὶ ἐξάγουσάν τι διὰ τῆς δεξ. ἐκ τῆς πυξίδος, ἥν προτείνει αὐτῇ νεᾶνις. Πρὸς τοὺς πόδας ἵσταται κοράσιον. τέκνον αὐτῆς, κρατῶν πτηνόν. Τέχνη καλῶν ἑλλην. χρόνων.

Sybel 69.—Conze Grabr. 290.—Kekulé 296. -Lebas Monuments fig. 68.

723. Ἐπιτύμβιον ναϊδιόσχημον ἀνάγλυφον, εὑρεθὲν παρα τὸ Δίπυλον ὕψ. 1,65, καὶ φέρον ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τὴν ἔμμετρον ἐπιγραφήν:

Πένθος κοριδίῳ· τε πόσει καὶ μητρὶ λιποσα
καὶ πατρι τῷ φύσαντι Πολυξένη ενθάδε κεῖται

ἐξ ἧς βεβαιούμεθα ὅτι ἡ καθημένη νεκρὰ γυνὴ ἡ *Πολυξένη*, ἐναγκαλίζεται τὸν υἱὸν αὐτῆς, στηριζόμενον ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ τῇ δεξιᾷ κρατοῦντα σφαῖραν. Ὄπισθεν ἵσταται περίλυπος ἡ παιδίσκη ἔχουσα, ὡς συνήθως, τὴν κεφαλὴν ὑφάσματι περικεκαλυμμένην. Τέχνη ἀρίστη τῶν μεταξὺ τοῦ Ε', καὶ Δ' π. Χ. αἰῶνος χρόνων, πλήρης ἐκφράσεως τῆς λύπης·

Sybel 52·-Conze Grabr. 284.

724. Ἀνάγλυφον ναϊδιόσχημον ἐπιτύμβιον, ἐλλιπές, ὕψ. 1,65 εὑρεθὲν ἐν τῷ χωρίῳ Κουκουβάουνες. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τὰ γράμματα.

Φαιναρετη

ἡ νεκρά, ἥτις κάθηται ἐπὶ θρόνου, πρὸ ταύτης δὲ ἵστατο ἑτέρα γυνὴ ὀρθία, ἧς σώζεται μέρος τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ ἱματίου. Τέχνη τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 67.—Conze Grabr. 104.

725. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, μαρμάρου παρίου, εὑρεθὲν τῷ 1852 ἐν Πειραιεῖ, ὕψ. 1,15. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἀναγινώσκομεν :

Μιλτιάδης Εὔπραξις Πλαταϊκὴ

Τὸ ἀνάγλυφον παρίστησι τὴν *Εὔπραξιν* καθημένην καὶ δεξιουμένην τὸν *Μιλτιάδην* ἄνδρα πωγωνοφόρον, τὸν σύζυγον αὐτῆς. Αἱ μορφαὶ εἶναι ὅλως εἰκονικαί. Τέχνη ἑλλ. Χρόνων.

Sybel 70.-Ἀρχ. Ἐφημ. 1860 ἀρ. 3665.

726. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον μετ' ἀετώματος, εὑρεθὲν ἐν Πειραιεῖ ὕψ. 1,22 καὶ παριστῶν γυναῖκα ἐπὶ σκίμποδος καθημένην προσκλίνουσαν τὴν κεφαλήν. Πρὸ αὐτῆς ἄλλη γυνὴ ἐξάγει ἐκ πυξίδος τι. Τὸ ἀνάγλυφον διατηρεῖται κάλλιστα καὶ εἶναι ἔργον τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 218,98.—Brückner Ornament u. Forn πίν. II.-Wolters Bausteine 1031.—Conze Grabr. 69.

727. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον μετ' ἀετώματος ταπεινοῦ, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφή :

Θεοδωρος Ωαθεν· Πραξιτελης Ωαθεν

Παρίσταται πωγωνοφόρος ἀνὴρ ὁ *Πραξιτέλης* καθήμενος καὶ δεξιούμενος τὸν υἱὸν αὐτοῦ *Θεόδωρον*, ὕψ. 1,06. Τέχνη ἑλλην. χρόνων. Εὑρέθη ἐν Ἀττικῇ.

Sybel 61.—Conze Grabr. 676.

728. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ἐλλιπές, μετὰ παραστάδων, ὕψ. 0,92. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ, εἰκονίζει γυναῖκα καθημένην, καὶ πρὸ αὐτῆς ἄλλην ἱσταμένην. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 46.—Conze Grabr. 96.—Kekulé 35.

729. Ἐπιτύμβιον ναϊδιόσχημον ἀνάγλυφον, ἐλλιπές, φέρον τριγωνικὴν προεξοχὴν τοῦ λίθου ἀντὶ ἀετώματος, κεκοσμημένην ἀναγλύπτῳ ἀνθεμίῳ ὕψ. 0.88. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἐπιγραφὴ λέγει :

Δίων Κυδαθηναιεὺς Λυσιστράτη Δεξικράτεια

ἐφ' οὗ συνάγομεν ὅτι ἡ μὲν καθημένη εἶναι ἡ *Δεξικράτεια* δεξιουμένη τὸν πρὸ αὐτῆς ἄνδρα τὸν *Δίωνα*, ἡ δὲ ἄλλη γυνὴ ἡ μεταξὺ τῶν δύο μορφῶν εἶναι ἡ *Λυσιστράτη*. Ἔργον κοινόν, ἑλλην. χρόνων.

Sybel 2143.—Conze Grabr. 454.

730. Στήλη ἐπιτύμβιος, ὕψ. 1,60 μετ' ἀναγλύφου ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ, ἀπολήγουσα εἰς ἀνθέμιον, ὑφ' ὃ ἡ ἐπιγραφή :

Πρίκων.

Εὑρέθη ἐν Καρύστῳ καὶ παριστᾷ τὸν νεκρὸν ἀγένειον κατ' ἐνώπιον καὶ ὄρθιον, κρατοῦντα διὰ τῆς δεξιᾶς στλεγγίδα καὶ ἐν τῇ ἀριστερᾷ

ἐλαιοφόρον ληκύθιον, παρὰ τὸν πόδα δὲ κύνα. Ἔργον καλῶν ἑλλην. χρόνων.

Sybel 59.—Heydemann 396.

731. Ἐπιτύμβιον ὅλως ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ἐν Σαλαμῖνι εὑρεθέν· ὕψ. 1,76, καὶ παριστῶν τὸν ἀποθανόντα ὡς ὁπλίτην, ἔχοντα τὴν ἀσπίδα ἐστηριγμένην καὶ ἐπιθέτοντα τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ παιδός, τοῦ τέκνου αὐτοῦ. Ὄπισθεν δὲ εἰκονίζεται γέρων πωγωνοφόρος, ὁ πατὴρ τοῦ νεκροῦ ἐν προσωπικῇ ὁμοιότητι ἔχων ὅλως ἰδανικὰ τὰ γνωρίσματα. Τέχνη ἑλλην. χρόνων καλή.

Sybel 55.-Conze Grabr. 1058.-Arndt-Amelung 672.—Heydemann 398.

732. Ἔκτυπον ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ναΐδιόσχημον, ὕψ. 1,70 εὑρεθὲν ἐν Σπάτᾳ Ἀττικῆς. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἡ ἐπιγραφή :

Καλλιστὼ Φιλοκράτους Κονθυλῆθεν

παρίσταται ἡ νεκρὰ *Καλλιστὼ* μετὰ νεάνιδος, παιδὸς αὐτῆς, κρατούσης πυξίδα ἐξ ἧς ἐξάγει τι. Ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου ὑπάρχει Σειρὴν θρηνοῦσα καὶ τὴν κόμην τίλλουσα. καὶ ἑκατέρωθεν πτηνὸν καὶ ἀγγεῖον. Τέχνη καλὴ ἑλλην. χρόνων. —

«Παρνασσός» 1883 σ. 88. Mittheilungen 1881 σ. 91.- Conze Grabr. 79.

733. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετώματος ἄνωθεν, εὑρεθεῖσα ἐν Λαρίσσῃ τῷ 1882, μετ' ἀρχαϊκῆς ἐπιγραφῆς, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω :

Πολυξεναια Εμμι

Τὸ ἀνάγλυφον παρίστησι τὴν νεκρὰν *Πολυξένην* ὀρθίαν καὶ κρατοῦσαν διὰ τῆς δεξιᾶς παρὰ τὸ στῆθος καρπὸν ῥοιᾶς. Τέχνη ἀρχαϊκὴ τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος.

Mittheilungen 1882 σ. 77.—Wolters Bausteine 40.-Brunn-Bruckmann531.

734. Ἐπιτύμβιος στήλη ὕψ. 1,26, εὑρεθεῖσα ἐν Λαρίσσῃ μετ' ἀναγλύφου καὶ τῆς ἐπιγραφῆς : *Fεκεδαμος*.

Τὸ ἀνάγλυφον παρίστησι τὸν *Ἑκέδαμον* ὄρθιον κρατοῦντα τῇ δεξιᾷ μὲν παρὰ τὸ στῆθος ἀλέκτορα, τῇ ἀριστερᾷ δὲ δύο δόρατα, ὧν αἱ

λόγχαι ἦσαν χρώματι δεδηλωμέναι. Τέχνη ἀρχαϊκὴ τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος, ἐργασία κοινή.

Mittheilungen 1882 σ. 78. καὶ 1883 σ. 81.-Wolters Bausteine 39.-Brunn Bruckmann 531.

735. Στήλη ἐπιτύμβιος ἐλλιπής, εὑρεθεῖσα ἐν Ἁγ. Πέτρῳ τῆς Ἀκαρνανίας (ἀρχαῖον Ἀνακτόριον) καὶ παριστῶσα χλαμυδοφόρον ἄνδρα ἱστάμενον. κρατοῦντα ἐν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ λύραν καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ πλῆκτρον, προβεβλημένον ἔχοντα τὸν δεξ. πόδα καὶ κλίνοντα τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὀπίσω. Τέχνης τοῦ Ε΄ π. Χ. αἰῶνος, κατ' ἀπομίμησιν τῆς παλαιᾶς ἐπὶ τοῦ ξύλου καὶ τοῦ μαλακοῦ πώρου τεχνουργίας.

Ἀρχ. Δελτίον 1891 σ. 90, 31 -Mittheilungen 1891 σ. 433.

736. Ἐπιτύμβιον μνημεῖον εὑρεθὲν ἐν τῷ Θριασίῳ πεδίῳ τῷ 1876, ὕψ. 1,65. Σύγκειται ἐκ πέντε μερῶν, ὧν μόνον τὸ ἀνάγλυφον καὶ τὸ ὁριζόντιον γεῖσον, ἀντὶ ἀετώματος τεθέν, τὰ ἄλλα τρία εἶναι νεωτερικά. Ἐπιγραφὴ δὲ ἐπὶ τοῦ γείσου λέγει τάδε :

Ἐπιχάρης Δημοστράτη Θεοτίμου Πλάτων
Πλάτωνος Περγασείως Ἐπιχάρου
Οἰναῖος θυγάτηρ μήτηρ δὲ Οἰναῖος
Πλάτωνος

ἅπερ ἐξηγοῦσι τὰ κατὰ τὸ μνημεῖον· δηλαδὴ ὁ ἀριστερὰ καθήμενος πωγωνοφόρος γέρων εἶναι ὁ *Ἐπιχάρης*. Ὁ πρὸ αὐτοῦ *Πλάτων*, εἶναι ὁ υἱὸς αὐτοῦ, καὶ μεταξὺ τῶν δύο εἶναι ἡ *Δημοστράτη* Καὶ ἄλλη γυνὴ ἣν ὄπισθεν τοῦ *Ἐπιχάρους*, ἡ θεράπαινα. Τὸ ἀνάγλυφον εἶναι ἰδανικοῦ τύπου καὶ μεγαλοπρεπείας ἀπαραμίλλου, παριστῶν τοὺς νεκροὺς ὑπὸ τύπον θεῶν. Ὁ καθήμενος πωγωνοφόρος γέρων, ὑπενθυμίζει ἡμῖν γνωστὸν τύπον Ἀσκληπιοῦ, ἐπὶ ἀναθηματικῶν ἀναγλύφων· ὁ δὲ ἱστάμενος νεανίας, τὴν ἐν τῷ ἀγάλματι τοῦ Ἑρμοῦ τῆς Ἄνδρου κεφαλήν. Τέχνη τοῦ Γ΄ π. Χ. αἰῶνος.

Ἀθήναιον. Τομ. Η' σ. 147.— B. C. H. 1880 σ. 65. Conze Grabrelief 700.—Arndt-Amelung 679 καὶ 680.

737. Μέγα ἐπιτύμβιον μνημεῖον ναϊδιόσχημον, εὑρεθὲν ἐν τῷ Διπύλῳ τῷ 1861 ὕψ. 0,80. Σύγκειται ὡς καὶ τὸ προηγούμενον ἐκ 5 αὐτοτελῶν μερῶν καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου φέρει τὴν ἐπιγραφήν :

Προκλείδης. . .]ατου Αρχιππη Μειξιάδου Προκλῆς Προκλείδου
Αἰγιλιοθεν Προκλείδης Αἰγιλιεὺς
Πανφίλου
Αἰγιλιεὺς

ἥτις ἐξηγεῖ τὴν παράστασιν· ὁ *Προκλείδας*, γέρων πωγωνοφόρος κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ στῆθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα, δεξιούμενος τὸν υἱὸν αὐτοῦ *Προκλῆν*, φέροντα χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ θώρακα καὶ κατὰ τὸ ἀριστ. πλάγιον, ξίφος· μεταξὺ δ' αὐτῶν γυνὴ ἡ *'Αρχίππη*. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος.

Brunn-Bruckmann 518.—Kekulé 375.—Sybel 2604, 2614, 2621.—Wolters Bausteine 1050.—Lenormant· La voie sacrée 1. σ. 119.—Conze, Grabr. 718. Ardt.-Amelung 681-685.—Collignon Hist. de la Sculp. Gr. σ. 379, εἰκ. 197.

738. Μέγα ἐπιτύμβιον μνημεῖον ναϊδιόσχημον, εὑρεθὲν παρὰ τὸ Δίπυλον. Σύγκειται καὶ τοῦτο ἐκ 5 αὐτοτελῶν μερῶν· ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου φέρει τὴν ἐπιγραφήν :

'Αριστοναυτης Αρχεναυτο Αλαιευς

Κατ' αὐτὴν ὁ *'Αριστοναύτης* εἰκονίζεται ὁπλίτης ἀγένειος, ἐν στάσει ὁρμῶντος, κατὰ πολεμίου, φέρων χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ θώρακα καὶ ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἀσπίδα. 'Επὶ τῆς κεφαλῆς περικεφαλαίαν, ἥτις ἔφερε πρόσθετον, ἐκ μετάλλου πιθανῶς, στέφανον. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 944.—Kekulé 400.—Lenormant· La voie sacrée σ.114.—Bulletino 1862 σ. 27.—'Εφημ.'Αρχ. 1862 σ.21.—Conze Grabr. 1151.—Collignon Hrst. de la Sulpt. Gr. II. σ. 377 εἰκ. 196.—Arndt.-Amelung Einzel. 695-697.— Brunn Bruckmann 470.

739. 'Ανάγλυφον ἐπιτύμβιον ἀπολῆγον εἰς ἀετωμάτιον μετ' ἀκρωτηρίων· ὕψ. 0,85· εὑρέθη ἐν τῷ προαστείῳ Πυρὶ τῶν Θηβῶν. Εἰκονίζει νεάνιδα ὀρθίαν πρὸς ἀριστερὰ ἐν πλαισίῳ, διὰ τῶν κεκαμμένων χειρῶν κρατοῦσάν τι. Ὕπερθεν τῆς κεφαλῆς ἀναγινώσκονται τὰ γράμματα :

Α μ φ ο τ τ ο

δηλωτικὰ τοῦ ὀνόματος τῆς νεάνιδος. Τέχνη τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος. Λίθος βοιωτικός.

'Αρχ. Δελτίον 1891 σ. 17.

740. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπής, εὑρεθεῖσα τῷ 1883 ἐν Θεσσαλίᾳ (παρὰ τὴν Λάρισσαν), ὕψ. 1,25. Εἰκονίζεται γυνὴ ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ὤμου λαγιδέα φέρουσα. Τέχνη ἀρχαϊκὴ τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος.

Ἀρχ. Δελτ. 1887.—Mittheilungen 1887 σ. 74.—Brunn-Bruckmann 531.

741. Μεγάλη στήλη ἐπιτύμβιος, εἰς ἀνθέμιον ἀπολήγουσα καὶ διῃρημένη εἰς δύο ἐφαρμοζόμενα ἀκριβῶς τεμάχια, ἐν δυσὶ διαφόροις μέρεσιν εὑρεθέντα, τὸ μὲν ἐν Λαρίσσῃ τῷ 1881, τὸ δὲ ἐν τῷ χωρίῳ Σατόμπασι τῷ 1887· ὕψ. 2,45. Ἐν πλαισίῳ εἰκονίζεται νεανίας ὄρθιος, φέρων διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς λαγιδέα, καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς πρὸς τὸ πρόσωπον ἠνωρθωμένης, μῆλον. Τοῦ ἀναγλύφου τούτου ἐποιήσαντο κατὰ τὸ μεσαίωνα χρῆσιν οἱ χριστιανοί, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἀστερίσκου δηλοῦντος τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (>K). Τέχνη τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος.

Ἀρχ. Δελτιον 1887.—Mittheilungen 1887, 72.—B. C. H. 1888 σ. 181. Brunn Bruckmann 531.

742. Μεγάλη ἐπιτύμβιος στήλη, ἥτις ἀπέληγεν ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ὅπερ ἀπεξέσθη ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις. Εὑρέθη ἐν Θεσπιαῖς τῷ 1884. Φέρει ἀνάγλυπτον παράστασιν νεανίου ὀρθίου ἱσταμένου ἔχοντος τὸν ἀριστερὸν πόδα προβεβλημένον καὶ κρατοῦντος ἐν τῇ ἀριστερᾷ στλεγγίδα καὶ ἐλαιοφόρον ληκύθιον. Εἶναι γυμνός, φέρων μόνον ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ὤμου συνεπτυγμένην χλαμύδα, ἧς τὸ ἕτερον ἄκρον ἀνέχει τῇ δεξ. χειρί. Εἰκονίζεται βαδίζων πρὸς τοὺς νερτέρους.

Ὄπισθεν τοῦ δεξ. ποδὸς ἐν τῷ βάθει εἰκονίζεται ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ κύων, τὴν κεφαλὴν ἔχων, οὐχὶ ὡς συνήθως πρὸς τὸν κύριον αὐτοῦ ἐστραμμένην, ἀλλὰ πρὸς τὰ πρόσω, ὡσεὶ βαδίζων ἐπίσης. Ἐν μεταγενεστέροις ρωμ. χρόνοις ἐγένετο δευτέρα χρῆσις αὐτοῦ, ἀποξεσθέντος τοῦ ἀνθεμίου, ἴσως καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ πρώτου νεκροῦ καὶ χαραχθέντων ἀντ' αὐτῶν δύο ὁμοκέντρων κύκλων καὶ κάτωθεν αὐτῶν χαραχθείσης κατὰ τοὺς ρωμ. χρόνους τῆς ἐπιγραφῆς:

Αγαθοκλη χαιρε

Τέχνη τοῦ ἀναγλύφου Ε' π. Χ. αἰῶνος.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 145.—Mittheilungen XV σ. 38.

743. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον ναϊδιόσχημον εὑρεθὲν τῷ 1883 ἐν Πειραιεῖ· ὕψ. 1,15, φέρον ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τὴν ἐπιγραφήν:

Δαμασιστράτη Πολυκλείδου

Παριστᾷ δὲ τὴν *Δαμασιστράτην* καθημένην καὶ δεξιουμένην ἄνδρα, μεταξὺ αὐτῶν ἑτέρα γυνὴ καὶ ὄπισθεν τοῦ θρόνου τῆς *Δαμασιστράτης* ἡ θεράπαινα μετὰ κρηδέμνου ἐν τῇ κεφαλῇ. Τέχνη καλὴ ἑλλην. χρόνων.

Sybel 71.—Ἐφημ. Ἀρχ. 1840 σ. 368.—Conze Grabr. 410.—Kekulè 155.

744. Ἀκρωτήριον ἐπιτυμβίου μνημείου, ἔχων ἀνθεμίου σχῆμα ὕψ. 0,85. Εὑρέθη ἐν τῷ χωρίῳ Τράχωνες τοῦ δήμου Αἰξωνέων, κτήματι τοῦ Β. Παπανικολάου, ὑφ' οὗ καὶ ἐδωρήθη. Ἡ ἐπιφάνεια αὐτοῦ κεκόσμηται δι' ἀνθεμίων καὶ ἑλίκων, ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ. Κατὰ μῆκος δ' ἐν τῷ μέσῳ παρίσταται κόρη, αὐτὴ ἡ νεκρὰ εἰκονιζομένη ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ, κρατοῦσα τὰ κράσπεδα τοῦ ἱματίου ἐν ἑκατέρᾳ χειρί, ἃ ἐκ τῶν ὄπισθεν φέρει πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει στεφάνην, ὡσεὶ διάδημα. Ἔργον περίεργον καὶ πρωτοφανές. Τέχνη ἐπιμελὴς τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος.

Wolters Bausteine 1120.—Πρβλ. Anzeiger der Wiener Akademie 1883. Conze attische Grabreliefs 852.

745. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον μετὰ παραστάδων ἑκατέρωθεν, ἐλλιπὲς τὰ ἄνω καὶ ὕψ. 1,12. Εὑρεθὲν τῷ 1835 ἐν Πειραιεῖ. Παρίστησι ἄνδρα ὄρθιον κρατοῦντα στλεγγίδα. Ὁ δοῦλος πρὸ αὐτοῦ ἱστάμενος ἐσταυρωμέναις χερσί, κρατεῖ ἐλαιοφόρον ληκύθιον. Τέχνη κοινὴ ἑλλην. χρόνων.

Sybel 64.—Conze Grabr. 1037.—Kekulé 7.

746. Τεμάχιον δεξιόν, ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου, παριστῶν νεανίαν, φέροντα ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ὤμου καὶ τοῦ βραχίονος χλαμύδα καὶ κρατοῦντα ἐν τῇ ἀριστερᾷ πτηνόν· ὕψ. 0,56.

Sybel 140.—Conze Grabr. 941.—Heydemann 802.

747. Στήλη ἐπιτύμβιος ἐλλιπής, παριστῶσα ἐν ἀναγλύφῳ νεανίαν ἱστάμενον καὶ κρατοῦντα στλεγγίδα, δι' ἧς ἀποξύεται. Παρ'

αὐτὸν ἵσταται ὁ δοῦλος φέρων τὴν τοῦ κυρίου χλαμύδα, ὕψ. 0,84. Τέχνη χρόνων ἑλληνικῶν.

Sybel 109.—Conze Grabr. 1041.

748. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον μετὰ γείσου, εὑρεθὲν ἐν Πειραιεῖ ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφή :

Καλλιστράτη

Ἡ νεκρὰ *Καλλιστράτη* εἰκονίζεται ἱσταμένη καὶ κρατοῦσα τοῖς χερσὶ ῥιπίδιον καὶ πτηνόν. Πρὸ αὐτῆς κύων. Τέχνη ἑλλ. χρόνων, ὕψ. 0,67.

Sybel 82.—Conze Grabr. 839.

749. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον εἰς ἀέτωμα ἄνωθεν ἀπολῆγον, ὕψος 0,78, εὑρεθὲν ἐν Ὠρωπῷ καὶ φέρον τήνδε τὴν ἐπιγραφήν :

Πλαγγὼν Τολμίδου Πλαταϊκὴ
Τολμίδης Πλαταιεύς.

Τὸ ἀνάγλυφον εἶναι σπουδαιότατον διὰ τὴν σπανίαν αὐτοῦ παράστασιν, (πρβλ. ἀριθμ. 1055, 1077), ἐν ᾧ εἰκονίζεται ἡ *Πλαγγὼν* ἀποθνήσκουσα, κατὰ τὸν τοκετὸν ἴσως, ἑκατέρωθεν δύο γυναῖκες, ὧν ἡ μὲν ὄπισθεν, ἡ θεράπαινα, δεξιὰ δέ, ἡ μήτηρ τῆς νεκρᾶς ὑπερείδουσα διὰ τοῦ δεξ. βραχίονος αὐτήν. Ὁ πατὴρ *Τολμίδης* πωγωνοφόρος γέρων, ἵσταται ὄπισθεν θρηνῶν καὶ στηρίζων τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός. Τέχνη ἐπιμελὴς τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 123.—Le Bas: Mon. Fig. πίν. 71.—Mittheilungen 1878 σ. 326 ἀρ. 21.

750. Στήλη ἐπιτύμβιος εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ, ἀπολήγουσα εἰς ἀνθέμιον καὶ φέρουσα ἀνάγλυφον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς :

Χρυσαλλὶς *Φαιδρίας*
Μύρτη *Ἀνακαιεὺς*

Ἡ νεκρὰ *Χρυσαλλὶς* κάθηται δεξιουμένη τὸν σύζυγον αὐτῆς *Φαιδρίαν*. Μεταξὺ αὐτῶν ἡ *Μύρτη*. Τέχνη κοινὴ ἑλλ. χρόνων· ὕψ. 0,88.

Sybel 88.—Conze Grabr 392.—Heydemann 831.

751. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον ἐκ τῶν καλουμένων κοιλαναγλύφων, εὑρεθὲν ἐν Κορίνθῳ καὶ φέρον τὴν ἐπιγραφήν :

Ἀλκίας Φωκεὺς

Εἰκονίζεται ὁ πολεμιστὴς *Ἀλκίας* μετὰ κράνους καὶ δόρατος, πατῶν ἐν ὁρμητικῇ στάσει ἐπὶ τοῦ ἐκτάδην κειμένου πολεμίου. Τέχνη τοῦ Δ′ π. Χ. αἰῶνος· ὕψ. 0,74.

Mittheilungen 1886 σ. 150 πιν. V.—Gazette arch. IX, σ. 360.

752. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ὕψ. 0,70, ἐλλιπές, μετὰ γείσου καὶ ὀρθοκεράμων, ὑφ' ὃ ἡ ἐπιγραφή :

Δημοκλείδης Δημητριο

Ὁ *Δημοκλείδης* παρίσταται ἀγένειος ἀνήρ, καθήμενος περίλυπος ἐπὶ πρῴρας πλοίου, ἔχων τὴν ἀριστ. ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ τοῦ δεξ. γόνατος ἐπερειδομένης δεξιᾶς· ὄπισθεν δ' αὐτοῦ, κεῖται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου ἡ ἀσπὶς καὶ ἡ περικεφαλαία αὐτοῦ. Ἡ τοιαύτη παράστασις θεωρεῖται ὡς ἡ παλαιτάτη καὶ σαφὴς ἔνδειξις τῶν βραδύτερον διαδοθέντων ἐπιτυμβίων μνημείων, τῶν ἐν θαλάσσῃ ἀποθανόντων ἐπιβατῶν (μαχητῶν) πρβλ. ἀριθ. 2562, 999, 1313 καὶ 2106. Τέχνη τοῦ Δ′ π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 95.—Conze Grabr. 623.—Wolters Bausteine 1009.

753. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον τῷ 1831 ἐν Πειραιεῖ εὑρεθὲν, μετὰ παραστάδων ἑκατέρωθεν, ὑποβασταζουσῶν ἐπιστύλιον, ὑφ' ὃ ἀνθέμια. Εἰκονίζει γυναῖκα καθημένην καὶ ἄλλην ἱσταμένην πρὸ αὐτῆς. Τέχνη ἐπιμελὴς τοῦ Ε′ π. Χ. αἰῶνος· ὕψ. 0,87.

Sybel 85.—Arch. Zeitung 29 σ. 139 (8).

754. Κορωνὶς μνημείου ἐπιτυμβίου, κεκοσμημένη δι' ἀναγλύπτων ἀνθεμίων, εὑρεθεῖσα ἐν τῷ Κεραμεικῷ καὶ φέρουσα τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν :

Οἵ δε ἱππέης ἀπέθανον ἐν Κορίνθῳ· Μελησίας Ὀνητορίδης Λυσίθεος
(Φύλαρχος Ἀρτιφάνης) Πάνδιος Νικόμαχος Θεάγγελος
Φάνης Δημοκλέης Δεξίλεως Ἔνδηλος
ἐν Κορωνείᾳ· Νεοκλείδης

Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο μνημεῖον φέρον ἐπιγραφὴν μακρὰν, κατὰ μῆκος αὐτῆς, ἀνήγειραν οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῷ Κεραμεικῷ, πρὸς τιμὴν τῶν περὶ τὴν Κόρινθον καὶ Κορώνειαν τῷ 394 π. Χ. πεσόντων ἱππέων, οὗτινος ποιεῖται μνείαν καὶ ὁ Παυσανίας (1,28,2) Τὸ κάτω μέρος τοῦ μνημείου κατεῖχεν ἀνάγλυπτος παράστασις, εἰς μνήμην τῶν ἡρώων· ὕψ. 2,25. Τέχνη τοῦ Δ′ π. Χ. αἰῶνος.

Mittheilungen V. σ. 168 (1) Conze Grabr. 1157.—Wolters, Bausteine, 1122.

755. Στήλη ἐπιτύμβιος, φέρουσα ἐν πλαισίῳ ἀνάγλυφον καὶ λήγουσα εἰς ἀνθέμιον. Παριστᾷ δὲ γυναῖκα καθημένην καὶ δεξιουμένην τὸν πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα· ὕψ. 1,43. Τέχνη κοινὴ ἑλλ. χρόνων.

Sybel 78.

756. Στήλη ἐπιτύμβιος, λήγουσα εἰς ἀέτωμα, μετ' ἀκρωτηρίων καὶ ἀσπίδος ἐν τῷ τυμπάνῳ· ὕψ. 0,91.

Παρίσταται ἐν πλαισίῳ, Ἑρμῆς ψυχοπομπός, ἄγων διὰ τῆς δεξιᾶς τὸν ἀποθανόντα ἄνδρα πωγωνοφόρον. Ὑπὲρ τὸ πλαίσιον ἐπιγραφὴ ἐξηλειμμένη ἐντελῶς, καὶ ὑπ' αὐτὸ, ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον. Τέχνη τοῦ Δ′ π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 110.—Arch. Zeitung 24, 172 καὶ 26, 74· καὶ 29, 150,—Schoene Gr. Reliefs 121.

757. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπής, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις. Πρὸς τ' ἄνω δὲ εἰς κυμάτιον καὶ ἄβακα ἀπολήγουσα, φέρει τὴν ἐπιγραφήν :

Καλλίας Φιλεταίρου Φαληρεὺς

εἰκονίζει Σειρῆνα, ἐν τῷ μέσῳ τίλλουσα τὴν κόμην καὶ πλήττουσαν τὸ στῆθος, κατὰ δὲ τὰ ἄκρα ἀνὰ μίαν Σφίγγα, καὶ ἐν τῷ κορμῷ τῆς στήλης ἀγγεῖον δίωτον· ὕψ. 0,98. Τέχνη τοῦ Δ′ π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 51.—Le Bas· Mon. fig. πιν. 78, 1.—Wolters Bausteine, 1094.—Heydemann 48.—Mittheilungen. IV, σ. 64.

758. Στήλη ἐπιτύμβιος, λήγουσα εἰς ἀέτωμα, καὶ ἐν πλαισίῳ ἀνάγλυφον. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ καὶ φέρει τὴν ἐπιγραφήν :

Τιμόλας Τιμίδου Φανόστρατος.

Παριστᾷ δὲ πωγωνοφόρον ἄνδρα καθήμενον, τὸν *Τιμόλαν*, καὶ δεξιούμενον τὸν *Φανόστρατον*. Τέχνη κοινὴ ἑλλ. χρόνων, ὕψ.· 1,03.

Sybel 84.—Conze Grabr. 635. – Kekulé 77.

759. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἀπολήγουσα εἰς ἀνθέμιον καὶ ἐν πλαισίῳ ἀνάγλυφον· εὑρέθη ἐν Αἰγίνῃ· φέρει τὴν ἐπιγραφήν :

Αρτεμίσια Χρηστὴ

καὶ ὑπ' αὐτὴν δύο ῥόδακας, ὧν τὰ φύλλα χρώματι δεδηλωμένα· μάρμαρον ὑμήτειον. Παρίστησι γυναῖκα καθημένην καὶ δεξιουμένην ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα· μεταξὺ αὐτῶν ἑτέρα γυνή. Τέχνη τῶν ὑστάτων ἑλλ. χρόνων· ὕψ, 1,34.

Sybel 96.—Conze Grabr. 453.

760. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐπιστεφομένη ὑπὸ γείσου καὶ φέρουσα ἀνάγλυφον. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις καὶ φέρει ἐπιγραφήν :

Καλλιστράτη Εὐάγρου Προσπαλτίου Δίων Δεινοβάτου Κολλυτεύς

Παριστᾷ δὲ γυναῖκα καθημένην, τὴν ***Καλλιστράτην***, δεξιουμένην τὸν ***Δίωνα***. Μεταξὺ αὐτῶν ἑτέρα γυνή. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.

Sybel 83.—Bulletino 1860 σ. 95.—Conze Grabr. 393.

761. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ἐλλιπές· ὕψ. 0,85, πλάτ. 0,69. Παριστᾷ γυναῖκα καθημένην καὶ δεξιουμένην ἑτέραν γυναῖκα. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχεν ἴσως καὶ τρίτη μορφή. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.

Sybel 115.

762. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ἐλλιπὲς, παριστῶν γυναῖκα ἐπὶ σκίμποδος καθημένην, δεξιουμένην ἄλλην. Μεταξὺ αὐτῶν παῖς καὶ παιδίσκη, τῇ καθημένῃ μητρὶ προσβλέποντες. Τέχνη κοινὴ ἑλληνική. ὕψ.076.

Conze Grabr. 339.

763. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ναϊδιόσχημον, φέρον ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τὰ γράμματα:

Μυννιον Χαιρεστρατο(υ) Αγνουσιο(υ)

Εὑρέθη τῷ 1858 ἐν Ἀθήναις, παριστᾷ δὲ γυναῖκα ἱσταμένην, καὶ προσατενίζουσαν τῇ πρὸ αὐτῆς ἱσταμένῃ νεάνιδι περιπαθῶς, ἣν περιβάλλει κατὰ τὸν αὐχένα διὰ τῆς ἀριστερᾶς καὶ ἅπτεται τῆς σιαγόνος διὰ τῆς δεξιᾶς. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος. Ἀθηνῶν ὕψ. 0,76.

Ἐφημ. Ἀρχ. 1858 σ. 1735 ἀρ. 3279.—Bulletino 1858 σ. 183, 34.—Wolters Bausteine 1027.—Conze Grabr. 896.—Kekulé 162.

764. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ναϊδιόσχημον, εὑρεθὲν τῷ 1870 ἐν Διπύλῳ καὶ φέρων ἐν τῷ τυμπάνῳ τοῦ ἀετώματος τὴν ἐπιγραφήν:

Μικίων Αἰαντοδώρου Δημοστράτη Ἀμεινίχη
Ἀναγυράσιος Αἴσχρωνος Μικίωνος Θριασίου
Ἀλκέως.

Ἐκτὸς τῶν δύο γυναικῶν, ὑπάρχει ἔτι καὶ ὁ πατὴρ τῆς *Ἀμεινίχης Μικίων* καλούμενος, χωρὶς νὰ παρίσταται. Παράδειγμα τοῦτο θεωρεῖται, πῶς κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀναγλύφων ἔπραττον καὶ πῶς ταῦτα ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς κοινὰ μνημεῖα.

Παριστᾷ καθημένην τὴν *Ἀμεινίχην* καὶ πρὸ αὐτῆς τὴν *Δημοστράτην*, κρατοῦσαν τῇ ἀριστερᾷ πυξίδα, ἣν ἀνοίγει τῇ δεξιᾷ. Τέχνη καλὴ ἑλλ. χρόνων, ὕψ. 1,07.

Sybel 60. — B. C. H. I. σ. 220.— Arch. Zeitung 1871 σ. 28.— Conze Grabr. 73.

765. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ναϊδιόσχημον, εὑρεθὲν ἐν τῷ Διπύλῳ. Ἐν τῷ ἀετώματι φέρει τὴν ἐπιγραφήν:

Μίκα Δίων.

Παριστᾷ καθημένην γυναῖκα τὴν *Μίκαν* κρατοῦσαν ἐν χερσὶ κάτοπτρον, ἐν ᾧ ἐγκατοπτρίζεται, καὶ δεξιουμένην τὸν πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον νεαρὸν *Δίωνα*. Ἀμφότεραι αἱ μορφαὶ εὐγενεῖς καὶ διακρίνονται διὰ τὸ κάλλος. Τέχνη τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος, ὕψ. 0,90.

Sybel 105.—Arch. Zeitung 1871 σ. 16, 1.—Wolters Bausteine 1034.—Conze Grabr. 157.

766. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ἀπολῆγον εἰς ἀέτωμα, εὑρεθὲν ἐν Πειραιεῖ. Φέρει δὲ τὴν ἐπιγραφήν :

Ἐνθάδε Ἀρίστυλλα κεῖται
παῖς Ἀρίσστωνός τε καὶ Ροδίλλης,
σώφρων γ' ὦ θύγατερ 1)

Ἐπὶ θρόνου καθημένη ἡ *Ρόδιλλα*, δεξιοῦται τὴν ἱσταμένην νεάνιδα *Ἀρίστυλλαν* ὕψ. 0,69. Τέχνη τοῦ Ε', π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 104.—Ἐφημ. Ἀρχ. 1855 σ. 1299 ἀρ. 2611.—Mittheilungen X. σ. 371 ἀρ. 32 καὶ 375.—Conze Grabr. 115.—Heydemann 804.

767. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ναϊδιόσχημον, εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τὰ γράμματα :

Ἀσία.

Γυνὴ ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Ἡ *Ἀσία*, κάθηται ἐπὶ θρόνου ἀτενίζουσα τροφερῶς πρὸς τὸ γυμνὸν τέκνον αὐτῆς, ὅπερ περιπτύσσεται ἀμφοτέραις ταῖς χερσί. Τέχνη τοῦ Ε'. π. Χ. αἰῶνος, ὕψ. 0,95.

Sybel 108.—Arch. Zeitung 1873 σ. 94.—Wolters Bausteine 1026.

768. Ἀνάγλυφον, ἐπιτύμβιον, ἐλλιπές, εὑρεθὲν ἐν τῷ Διπύλῳ. Παρίστησι γυναῖκα καθημένην, καὶ δεξιουμένην, ἐπίσης καθήμενον ἄνδρα. Μεταξὺ αὐτῶν ἐν τῷ βάθει ἑτέρα μορφή. Τέχνη καλὴ ἑλληνική, ὕψ. 1,50.

Sybel 73.—Conze Grabr. 448.—Kekulé 385.

769. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ναϊδιόσχημον, δίχα τεθραυσμένον, εὑρεθὲν ἐν Κερατέᾳ, καὶ φέρον ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ, τήν δε τὴν ἐπιγραφήν :

Ἱεροφῶν Λυκοῦργος
Κεφαλῆθεν Ἱεροφῶντος
Κεφαλῆθεν.

---

1) Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ὑπῆρχε προηγουμένως κεχαραγμένη ἄλλη ἐπιγραφή, ἥτις, τίς οἶδε διὰ ποῖον λόγον, ἀποξεσθεῖσα, ἐχαράχθη ἡ παροῦσα ἐπιγραφή.

Παρίσταται γυμνὸς ὁ νεανίας *Λυκοῦργος*, ἱστάμενος καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ πατὴρ *Ἱεροφῶν*, στηρίζων τὴν ἀριστ. μασχάλην ἐπὶ τῆς ῥάβδου του, καὶ πρὸ τούτου ὁ δοῦλος τοῦ νεανίου, καὶ ὁ κύων αὐτοῦ. Τέχνη ἀξιόλογος ἑλληνική, ὕψ. 1,43.

Conze Grabr. 1060.

770. Στήλη ἐπιτύμβιος, ὕψ. 0,53, φέρουσα ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ ἐγγεγλυμμένῳ ἐλλιπής. Εὑρέθη τῷ 1826 ἐν Ἀττικῇ, καὶ ἐπιστέφεται ὑπὸ γείσου πάλαι κεχρωματισμένου, ὑφ' ὃ ἡ ἐπιγραφή:

Λέων Σινωπεὺς

Παριστᾷ λέοντα πρὸς δεξιὰ ἐστραμμένον, ὅστις πιθανῶς παριστᾷ ἀλληγορικῶς διὰ τὴν ταὐτότητα τοῦ ὀνόματος αὐτὸν τὸν νεκρόν, ἢ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς σύμβολον γενναίου τινὸς πολεμιστοῦ, ἐν πολέμῳ πεσόντος, διότι καὶ πάλαι καὶ νῦν τοὺς τάφους τῶν ἀνδρείων πολεμιστῶν λέουσι κατακοσμοῦσιν.

Ἀνθολογία Παλατίνα. Ζ' 169 (427-429).—Sybel 146.—Ἐφημ. Ἀρχ. 1840 ἀρ. 394.—Arch. Zeitung 1859 σ. 24.—Schoene: Gr. Reliefs ἀρ. 58.—Wolters Bausteine 1008.—Heydemann 489.

771. Στήλη ἐπιτύμβιος, φέρουσα ἀέτωμα ἀνάγλυπτον μετ' ἀκρωτηρίων, εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ. Εἰκονίζει νεάνιδα ἱσταμένην καὶ κρατοῦσαν ἴσως πτηνόν. Τέχνη καλὴ ἑλλ. χρόνων. Ἴσως ἔφερε γραπτὴν ἐπιγραφήν.

Sybel 148.—Arch Zeitung 1871 σ. 142, 29.—Kekulé 216.—Conze Grabr. 821.

772. Στήλη ἐπιτύμβιος ἐλλιπής, ἔχουσα ἀνθέμια ὡς κορωνίδα εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις τῷ 1858, ὕψ. 0,64, καὶ φέρουσα τὴν ἐπιγραφήν:

Σιμος Μυρρινοσιος

Παριστᾷ πωγωνοφόρον ἄνδρα τὸν ἱερέα *Σῖμον*. Τὸ ἐπάγγελμά του χαρακτηρίζει τὸ ἁπλοῦν καὶ κατὰ μῆκος καταπῖπτον ἔνδυμα, καὶ ἡ θυσιαστήριος μάχαιρα ἣν κρατεῖ ἐν τῇ καθειμένῃ δεξιᾷ χειρί. Ἔχει ἱκανὴν ὁμοιότητα πρὸς τὸν ἐν τῇ ζωοφόρῳ τοῦ Παρθενῶνος εἰκονιζόμενον ἱερέα. Τέχνη τῶν μεταξὺ τοῦ Ε'. καὶ Δ'. π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 153.—Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1858 ἀρ. 3287.—Conze Grabr. 920.—Heydemann 475.

773. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀετώματος ἀναγλύπτου' εὑρεθεῖσα ἐν 'Αθήναις καὶ φέρουσα τὰ γράμματα τάδε :

Πολύευκτος.

Εἰκονίζεται παῖς χλαμυδοφόρος, ὁ Πολύευκτος, κρατῶν ἀλάβαστρον καὶ πτηνόν, ὅπερ ζητεῖ ν' ἁρπάσῃ ὁ πρὸ αὐτοῦ ἀναπηδῶν κύων. Τέχνη καλὴ ἑλλ. χρόνων.

Sybel 86.—'Εφ. 'Αρχαιολ. 1858 σ. 1736 ἀρ. 3284.—Bulletino 1858 σ. 682.— Conze Grabr. 956.—Kekulé 134.

774—775. Δύο Σειρῆνες, ἐλλιπεῖς, εὑρεθεῖσαι ἐν 'Αθήναις παρὰ τὸ Δίπυλον τῷ 1863. Αἱ θρηνητικαὶ αὗται ἀηδοὶ ἱδρύοντο τὸ πάλαι ἐπὶ ἐπιτυμβίων μνημείων. 'Εν τῷ ἀριστ. βραχίονι κρατοῦσι λύραν, ἐν ᾧ διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ πλῆκτρον. Τέχνη καλὴ ἑλλ. χρόνων, ὕψ. 0,82 —0,99.

Sybel 254—255·—Wolters Bausteine 109.—Mittheilungen IV, σ. 65. Brunn-Bruckmann 549.--Kekulé 75.

776. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετὰ παραστάδων καὶ ἀρχιτεκτονικοῦ γεισώματος, ἐλλιπής· εἰκονίζουσα ἐν ἀναγλύφῳ κοράσιον, κρατοῦν πλαγγόνα τῇ ἀριστ. καὶ τῇ δεξ. πτηνόν, ὅπερ προτείνει πρὸς κύνα. 'Αθηνῶν.

Sybel 165.—Conze Grabr. 818.

777. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετὰ γεισώματος ὁριζοντίου ἐκ κυματίου καὶ ἄβακος, παριστῶσα γέροντα δεξιούμενον παῖδα. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος· ὕψ. 0,70.

778. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐπιστεφομένη ὑπὸ γεισώματος, ἐκ κυματίου καὶ ἄβακος, μετ' ἀκροκεράμων, ὑφ' ὃ τὰ γράμματα :

Ευεμπολος

Εἰκονίζεται, καθήμενος πωγωνοφόρος ἀνήρ, ὁ *Εὐέμπολος*, προτείνων τοῖς παισὶν αὐτοῦ πτηνόν. Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο διαφέρει, κατά τε τὴν μορφὴν καὶ τὴν σύνθεσιν τῶν συνήθων τύπων. Τὸ ὁριζόντιον ἐπιστύλιον μετ' ἀκροκεράμων, ἐπιστέφει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πολλάκις.

ἀναθηματικὰ ἀνάγλυφα. Τέχνη τοῦ Ε′ π. Χ. αἰῶνος. ὕψ. 0,54. Πειραιῶς.

Sybel 154.—Conze Grabr. 697.

779. Τὸ ἄνω μέρος γυναικείου ἀγάλματος, μέχρι τῶν μαστῶν, ἡμιεργές, εὑρεθὲν ἐν Ῥηνείᾳ· ἵδρυτο ἐπὶ ἐπιτυμβίου μνημείου, ὡς ἔχον στάσιν πενθούσης γυναικός· φέρει ἱμάτιον πολύπτυχον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καλύπτον καὶ τοὺς βραχίονας, μέρος δὲ αὐτοῦ ἐκράτει ἐν τῇ δεξιᾷ χειρί· ὕψ. 0,56.

Sybel 415.—Mittheilungen IV, 66.—Kekulé 65.

780. Γυναικείου ἀγάλματος, μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ τὸ ἄνω μέρος, εὑρεθὲν ἐν Θήρᾳ. Καὶ τοῦτο ἵστατο, ἴσως, ἐπὶ ἐπιτυμβίου μνημείου. Φέρει χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, καλύπτον τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς βραχίονας· ὕψ. 0,90.

Sybel 416.

781. Κορωνὶς ἐπιτυμβίου στήλης, ἐν σχήματι ἀνθεμίου. Εἰκονίζονται δύο ἠνωρθωμένοι καὶ διακυριττόμενοι τράγοι ἐν ἀναγλύφῳ, ὑπὸ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας κάνθαρος, ἐκ τῶν ὤτων οὗτινος ἀνήρτηται ταινία.

Sybel 259.

782. Ἀνθέμιον, ἀρχαϊκῆς ἐπιτυμβίου στήλης, εὑρεθὲν ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον νεκροταφείῳ.

Mittheilungen 1880 σ· 167.—Conze Grabr. 24.

783. Κορωνίς, ἐπιτυμβίου στήλης, παριστῶσα ὅ,τι καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 781, μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅτι φέρει τὴν ἐπιγραφήν:

Ἀγάθων

Sybel 258.—Arch. Zeitung 1865, 11.—Mittheilungen IV. σ. 65.

784. Κορωνίς, ἐπιτυμβίου στήλης, μετ' ἀναγεγλυμμένου μεγάλου ἀνθεμίου καὶ ἐπιγραφῆς :

Ἀκὶς

καὶ ὑπ' αὐτὴν τὸ ἄνω μέρος δύο γυναικῶν, ὧν ἡ μὲν κάθηται, ἡ Ἀκίς, ἡ δ' ἑτέρα κρατεῖ βρέφος, ὃ προσφέρει τῇ καθημένῃ· Τέχνη ἑλλ. χρόνων.

Sybel 120.—Conze Grabr. ἀρ. 275.

785. Κορωνίς, ἐπιτυμβίου στήλης, μετὰ μέρους τοῦ κορμοῦ, εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ. Φέρει τὴν ἐπιγραφήν :

Αριφραδης Λεωμαχο
Αφιδναιος

ὑφ' ἣν δύο πωγωνοφόροι ἄνδρες καὶ μέρος κρανίου ἄλλης μορφῆς. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.

Sybel 158.—Ἀρχ. Ἐφημ. 1840 ἀρ. 528.—Heydemann 445.—Wolters Bausteine 1103.

786. Κορωνίς, ἐπιτυμβίου στήλης, ὁμοίας ταῖς ὑπ' ἀριθ. 781 καὶ 783, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις.

Sybel 261.—Arch. Zeitung. 1860, 111.

787. Ἐπιτύμβιος στήλη, ἀπολήγουσα εἰς ἀέτωμα μετ' ἀκρωτηρίων καὶ ἐπιγραφῆς.

Πανφιλος

Εἰκονίζεται ὁ νεκρὸς *Πάνφιλος* προτείνων τῇ δεξιᾷ πρὸς ἀναπηδῶντα κύνα πτηνόν. Τέχνη τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 504.—Conze Grabr. 969.

788. Στήλη ἐπιτύμβιος ἀπολήγουσα εἰς ἀνθέμιον, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις καὶ φέρουσα τὴν ἐπιγραφήν :

Δημητρια

Εἰκονίζει τὴν *Δημητρίαν*, προτείνουσαν τῇ δεξιᾷ πρὸς ἀναπηδῶντα κύνα πτηνόν. Τέχνη κοινὴ ἑλλ. χρόνων.

Sybel 127.—Conze Grabr. 833.

789. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἀπολήγουσα εἰς ἀέτωμα, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀττικῇ καὶ φέρουσα τὰ γράμματα :

Προσοσια

Εἰκονίζεται περίλυπος, ἐπὶ θρόνου καθημένη, ἡ νεκρὰ *Προσοσία*, φέρουσα ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον τὴν δεξ ἔχουσα παρὰ τὸ στῆθος καὶ τὴν ἀριστερὰν πρὸς τὸ πρόσωπον.

Sybel 92.

790 Στήλη ἐπιτύμβιος ἀπολήγουσα εἰς ὁριζόντιον γείσωμα ὀρθοκεράμων, καὶ φέρουσα τὰ γράμματα :

Νικοστρατος Νικωνος

Εἰκονίζει τὸν νεανίαν *Νικόστρατον* κατ' ἐνώπιον ἱστάμενον καὶ φέροντα ἐπὶ τοῦ ἀρ. ὤμου τὴν χλαμύδα καὶ παρὰ τὸν δεξιὸν πόδα κύνα, ἔχοντα πρὸς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ἠνωρθωμένην.

Sybel 152.—Conze Grabr. 976

791. Ἐπιτυμβίου στήλης ἄνω μέρος ἐλλιπές, φέρον ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ δίωτον ἀγγεῖον (λουτροφόρον), καὶ ἐν τῇ κορωνίδι Σειρῆνα, κρατοῦσα μουσικὸν ὄργανον (τρίγωνον), εὑρέθη ἐν Αἰγίνῃ.

Sybel 135.—Arch. Zeitung 1886 σ. 140.—Wolters Bausteine 1093.

792. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, κυρτῆς ἐπιφανείας, ἐξ οὗ ἐμφαίνεται ὅτι ἀπετέλει μέρος ἐνθέτου ἀγγείου ἐπιτυμβίου. Εἰκονίζεται γυνὴ ἐπὶ σκίμποδος, ὑφ' ὃν κάλαθος, κρατοῦσα ἐπὶ τῶν γονάτων, τὸ τέκνον, ὑψ. 0,53 καὶ διὰ τῆς ἀριστ. ἠλακάτην. Τέχνη καλὴ ἑλλ. χρόνων.

Sybel 150.—Mittheilungen 1880 σ. 190.—Wolters Bausteine 1092.—Conze Grabr. 59.

793. Στήλη ἐπιτύμβιος, παριστῶσα ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ, ἀνελισσόμενον ὄφιν. Ἵστατο ἴσως ὡς ὅρος κοιμητηρίου. Ὁ ὄφις ὡς φύσις δαιμονιώδης ἐκλαμβανόμενος, διὰ τὴν χθόνιον αὐτοῦ διαβίωσιν. καθίστατο μεσίτης μεταξὺ τοῦ ἄνω καὶ κάτω κόσμου, ὡς φύλαξ τοῦ τάφου, καὶ ὡς σύμβολον τοῦ ἀφηρωϊσθέντος νεκροῦ.

Sybel 151.--Heydemann 22.

794 Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον ἐλλιπές, εὑρεθὲν ἐν Λαυρίῳ καὶ εἰκονίζον νεανίαν, (ἐλλιπῆ) ἱστάμενον καὶ κλίνοντα πρὸς στήλην, ἐφ' ἧς λαγωός. Παρὰ τὸν δεξ. πόδα μέρος κεφαλῆς κυνός, ὕψ. 0,67. Τέχνη καλὴ τοῦ Ε'. π. Χ αἰῶνος.

Wolters Bausteine 1013.

795. Στήλη ἐπιτύμβιος ἐλλιπής, ἀπολήγουσα εἰς ἀνθέμιον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς. *Νίκων Ηραιου Κυζικηνος* ὑφ' ἣν δύο ῥόδακες.

796. Ἀκρωτήριον ἐπιτυμβίου στήλης μετὰ ἀναγλύπτου ἀνθεμίου. ἀρχαϊκῆς τέχνης τοῦ Ε'. π. Χ. αἰῶνος. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Sybel 2244.—Mittheilungen 1880 σ. 167.—Brueckner: Ornament and Form I, 2, σ. 5 ἀρ. 5.—Conze Grabr. 27.

797—804. Ὀκτὼ Λέοντες μαρμάρινοι, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐλλιπεῖς, ἐκ τῶν τὸ πάλαι ἐπὶ τῶν τάφων ἱδρυμένων εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀνδρείας τῶν πεσόντων ἐν πολέμῳ, εἴτε ὡς φύλακες τάφων. Τέχνη, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, κοινή.

Sybel 3558 (799), 914 (802), 914 (803), 913 (804).

805. Δύο διακυριττόμενοι τράγοι, ἐλλιπεῖς. Ἡ παράστασις αὕτη, εἶναι ὁμοία πρὸς τὴν τῶν ὑπ' ἀριθ. 781, 783 καὶ 786 μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς ὅτι οὗτοι εἶναι περιφερικῶς ἐξειργασμένοι, δίκην ἀγαλμάτων. Ἐχρησίμευον ὡς ἀκρωτήρια, ἢ ἀνθέμια τάφων.

Sybel 260.—Mittheilungen 1879 σ. 65.—Wolters Bausteine 1706.—Heydemann 805.

806. Στήλης ἐπιτυμβίου, ἄνω μέρος, εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις καὶ φέρον τὴν ἐπιγραφήν :

Διονύσιος Ἰκάριος

καὶ δύο ἀντιστέρνως διακυριττομένους τράγους, ὑφ' οὓς κάνθαρος.

B. C. H. 1880 σ. 479.

807. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπής, ἀπολήγουσα εἰς ἀνθέμιον, καὶ φέρουσα τὴν ἐπιγραφήν :

Θεαριδης Ακαρναν Υπωρεα

καὶ ὑπ' αὐτὴν δύο ῥόδακας.

808. Ἀγγεῖον μέγα, ἐπιτύμβιον, δίωτον, λουτροφόρος[1], ἐλλιπὲς ἔν τισι, καὶ γύψῳ συμπληρωθέν, φέρον ἐπὶ τῆς ἄνω μὲν κοιλίας ἀνθέμια καὶ σπειροειδῆ κοσμήματα, ἐπὶ δὲ τῆς κάτω ῥαβδώσεις μέχρι τῆς βάσεως· ὕψ. 1,30.

Sybel 190.

809. Ἀγγεῖον, ἐπιτύμβιον, ὡς τὸ προηγούμενον, ἐλλιπὲς καὶ γύψῳ συμπεπληρωμένον, φέρον ἐν τῇ κοιλίᾳ ἀνάγλυφον καὶ τὴν ἐπιγραφήν :

Φιλοδημος Αρξιλλα Τελεσηγορος

---

1) ΣΗΜ. 808-816. Μεγάλα μαρμάρινα ἐπιτύμβια μόνωτα καὶ δίωτα ἀγγεῖα τῶν καλουμένων *λουτροφόρων*, ἤτοι τῶν τεθειμένων ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ἀγάμων, ὡς τοῦτο δῆλον γίνεται ἐκ χωρίου τοῦ Δημοσθένους ἐν τῷ κατὰ Λεωχάρους λόγῳ αὐτοῦ (§ 18) : «*ἠρρώστησεν ὁ Ἀρχιάδης καὶ τελευτᾷ τὸν βίον . . . . ἄγαμος ὤν. Τί τούτου σημεῖον ; Λουτροφόρος ἐφέστηκεν ἐπὶ τῷ τοῦ Ἀρχιάδου τάφῳ*» καὶ § 3 30 «*καὶ ἡ λουτροφόρος ἐφέστηκεν ἐπὶ τῷ τοῦ Ἀρχιάδου μνήματι*». Ἴδε Wolters ἐν Mittheilungen 1891 σ. 371.

Τὰ πλεῖστα τῶν ἀγγείων τούτων προέρχονται ἐξ Ἀθηνῶν καί τινα ἐξ Ἀττικῆς. Ἔχουσι σχῆμα ληκύθου ἢ ἀμφορέως καὶ ἱδρύοντο ἐπὶ τῶν τάφων. Εἶναι δὲ πάντα ἐκ μαρμάρου, τὰ δὲ πλεῖω αὐτῶν ἐκοσμοῦντο διὰ ζωγραφιῶν ἢ ἀναγλύφων. Αἱ συνηθέσταται τῶν εἰκόνων εἶναι ἡ τῆς δεξιώσεως. Ἀνήκουσι δὲ πάντα εἰς τὸν Ε' καὶ Δ' αἰῶνα π. Χ. φέροντα καὶ ἐπιγραφάς, ὡς ἐν τῇ ἀναγραφῇ τῶν ἀριθμῶν θέλομεν ἴδει.

Εἰκονίζεται γυνή, ἡ *Ἄρξιλλα*, καθημένη καὶ δεξιουμένη τὸν *Τελεσήγορον*, ἄνδρα ἀγένειον. Ὄπισθεν αὐτῆς ἕτερος ἀνὴρ θωρακοφόρος, ὁ *Φιλόδημος*, καὶ μετ' αὐτὸν παῖς, ὁ δοῦλος αὐτοῦ, φέρων τὴν ἀσπίδα καὶ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ δεσπότου. Ἀθηνῶν. Ὕψους 0,75.
Sybel 2934.--Conze Grabr. 377.

810. Ἀγγεῖον ἐπιτύμβιον μόνωτον, λήκυθος, ὕψ. 0,42 φέρον ἀνάγλυφον, εἰκονίζον νεανίαν ὁπλίτην φέροντα κράνος ἀσπίδα καὶ δόρυ, ἱστάμενον, οὗ ἐνώπιον ἀνὴρ πωγωνοφόρος προτείνων τὴν δεξιὰν πρὸς παῖδα. Ἀττικῆς.
Ἀρχ. Δελτίον. 1890 σ. 139 ἀρ. 14--Mittheilungen 1888 σ. 338 ἀρ. 505. Conze Grabr. 1059.

811. Ἀγγεῖον ἐπιτύμβιον μόνωτον, λήκυθος, φέρον ῥαβδώσεις καὶ ἄνω στέφανον ἐκ φύλλων.
Sybel 2503.—Heydemann 819.

812. Ἀγγεῖον ἐπιτύμβιον, δίωτον λουτροφόρος, ὅμοιον πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 808.
Sybel 208.

813. Ἀγγεῖον ἐπιτύμβιον, μόνωτον, λήκυθος, ἔχον τὴν ἐπιφάνειαν κεκοσμημένην διὰ ῥαβδώσεων σπειροειδῶν κοσμημάτων καὶ ἀνθεμίων, ὕψ. 1,50.
Sybel 215.

814. Λήκυθος ἐπιτύμβιος, φέρουσα ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ καὶ ἐπιγραφήν:

Φανω Καλλιπις

Εἰκονίζεται γυνή, ἡ *Φανώ*, καθημένη καὶ ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων πυξίδα, ἐξ ἧς ἐξάγει τι διὰ τῆς δεξιᾶς. Πρὸ αὐτῆς ἵσταται ἡ *Καλλιπὶς* περίλυπος ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ. Ὄπισθεν ἀγένειος ἱματιοφόρος ἀνὴρ στηρίζων τὴν δεξ. ἐπὶ τοῦ ἰσχίου. Ὄπισθεν τῆς καθημένης ἑτέρα γυνή, φέρουσα ἐν ταῖς ἀγκάλαις βρέφος (;) Τέχνη τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος, ὕψος ἀναγλύφου 0,58,
Conze Grabr. 294.

815. Ἀγγεῖον ἐπιτύμβιον δίωτον, φέρον ἀνάγλυφον ἐν ᾧ εἰκονίζεται γυνὴ καθημένη καὶ δεξιουμένη νεαρὸν ὁπλίτην· ὄπισθεν αὐτῆς νεᾶνις κρατοῦσα ταινίαν καὶ κάνιστρον, καὶ ὄπισθεν τοῦ νεανίου ἑτέρα γυνή, ὕψ. ἀναγλύφου 0,41.

Sybel 193.—Mittheilungen 1890 σ. 183.—Conze Grabr. 378.—Kekulé 391.

816. Ἀγγεῖον ἐπιτύμβιον μόνωτον, λήκυθος, φέρον ἀνάγλυφον, ἐν ᾧ εἰκονίζεται γυνὴ ἱσταμένη καὶ δεξιουμένη πωγωνοφόρον, ἐπίσης ἱστάμενον ἄνδρα. Μεταξὺ αὐτῶν κύων καὶ παῖς. Ὄπισθεν νεᾶνις κρατοῦσα πυξίδα καὶ περιφερές τι σκεῦος (κάλαθον ;) Πειραιῶς, ὕψ. ἀναγλύφου 0,45.

Sybel 195.—Conze Grabr. 1129.—Kekulé 49.

Β'. ΑΙΘΟΥΣΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΩΝ ΑΝΑΓΛΥΦΩΝ

---

817. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον ἐλλιπές. Εὑρέθη ἐν Θεσπιαῖς τῷ 1869 εἰς τεμάχια τεθραυσμένον, ἐν τῷ ἄνω ἀριστερᾷ τῶν ὁποίων ὑπῆρχεν ἀριστερὰ τῆς κεφαλῆς τῆς εἰκονιζομένης γυναικὸς ἐπιγραφή : *Ζωπύρα* καὶ ὑπ' αὐτὴν ἑτέρα τῶν ῥωμ. χρόνων : *Ἐπὶ Πραξω* χαραχθεῖσα ἐν δευτέρᾳ χρήσει τοῦ ἀναγλύφου, ὑστερώτερον δὲ ἐξηφανίσθη τὸ τρίτον τοῦτο τεμάχιον. ὕψ. 1,47, Λίθος βοιωτικός. Εἰκονίζεται γυνὴ καθημένη ἐπὶ σκίμποδος καὶ προτείνουσα τῷ *τέκνῳ* αὐτῆς πτηνόν, ὑπὸ τὸν σκίμποδα πυξίς, ἐφ' ἧς κύλινδρος βιβλίων.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 146, 5.—Mittheilungen 1878 σ. 323, 16.

818. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ἀπολῆγον εἰς ἀέτωμα, ὕψ· 1,50. Εὑρέθη ἐν Θεσπιαῖς. Εἰκονίζει ἐπὶ θρόνου καθημένην γυναῖκα, ἀριστερᾷ ἐστραμμένην ἐνδεδυμένην χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν

κεφαλήν, ἐκράτει πτηνόν, ὡς φαίνεται, ὃ προέτεινε τῷ πρὸ αὐτῆς ἱσταμένῳ παιδί. Ἐν μεταγενεστέροις ὅμως χρόνοις ἐγένετο δευτέρα χρῆσι τοῦ ἀναγλύφου (ὡς συχνάκις παρατηρεῖται τοῦτο, πρβ. ἀριθ. 742, 817 κτλ.) Οὕτως ἀπεξέσθη καθ' ὁλοκληρίαν τὸ πτηνὸν καὶ ἐχαράχθη ἐπὶ τοῦ κάτω περιθωρίου τοῦ ἀετώματος, ἐν ῥωμ. χρόνοις, ἡ ἐπιγραφή:

Ἐπὶ Διοδώρᾳ Ἀφροδισίου Ποπλίου δὲ γυναικί.

ἵνα τεθῇ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Διοδώρας.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 146, 2.

819. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ὡς τὸ ὑπ' ἀριθ. 747 ἐκ ναϊδιοσχήμου μνημείου προερχόμενον, εὑρεθὲν ἐν Πειραιεῖ τῷ 1839. Παρίσταται γυναῖκα καθημένην ἐπὶ θρόνου, κεκοσμημένου διὰ κεφαλῆς κριοῦ καὶ Σφιγγὸς καὶ ἔχουσαν ἐπὶ τῶν γονάτων πυξίδα, ἀπέναντι αὐτῆς ἑτέραν γυναῖκα πενθοῦσαν· μεταξὺ δ' αὐτῶν, ἐν τῷ βάθει, ἑτέραν γυναῖκα, τὴν τροφόν, φέρουσαν ἐσπαργανωμένον βρέφος, τέκνον τῆς θανούσης. Ὄπισθεν τοῦ θρόνου κοράσιον. Παράστασις ὅλως ἔκτακτος καὶ κατανυκτική, τῶν πάντων κατεχομένων ὑπὸ πένθους. Ὕψ. 1,31.

Sybel 72.—Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1840, σ. 367 ἀρ. 468.—Arch. Zeitung 1845 πίν. 34 σ. 14 καὶ σ. 145 καὶ 1871 σ. 139.—Wolters Bausteine 1045. Conze Grabr. 306.—Kekulé 157.

820. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ναϊδιόσχημον, τεθραυσμένον καὶ ἐλλιπές, εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις. Παρίσταται γυνὴ καθημένη (ἐλλιπής), ἔχουσα πρὸ αὐτῆς ἄλλην γυναῖκα (ἐλλιπῆ), ὕψ. 1,53.

Sybel 2120.—Conze Grabr. 97.

821. Ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου τεμάχιον, ἐφ' οὗ ἡ παράστασις: Γυνὴ καθημένη, ἀπέναντι αὐτῆς ἄλλη μορφή, ἧς φαίνεται μόνον μέρος τοῦ ἀριστ. πήχεως· ὕψ. 1,30.

822. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ναϊδιόσχημον, ἐλλιπὲς καὶ ἐφθαρμένον, φέρον ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τὴν ἐπιγραφήν:

Σωστρατη Ναυσιστρατη

Παρίσταται γυνή, ἐν ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν, ἡ *Ναυσι-*

στράτη, καθημένη καὶ δεξιουμένη τὴν *Σωστράτην*· μεταξὺ αὐτῶν θεραπαινὶς ἱσταμένη καὶ κρατοῦσα πυξίδα ἠνεωγμένην, ἐκ ἧς ἐξάγει τι τῇ δεξιᾷ· ὕψ. 1,67.

Conze Grabr. 351.

823—824. Δύο ἀγάλματα ὀκλαζόντων ἀνδρῶν, δούλων (Σκυθῶν), ἐν πολλοῖς ἐλλιπῆ, εὑρεθέντα ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ τῷ 1836 καὶ εἰς τὸ αὐτὸ ἐπιτύμβιον μνημεῖον (ἴσως στρατηγοῦ τινος) ἀνήκοντα, ἀλλ' ἀντιθέτως, ἤτοι τὸ μὲν ἐν τῇ δεξ. τὸ δὲ ἐν τῇ ἀριστ. γωνίᾳ. Παρίσταται Σκύθης τοξότης ἐνδεδυμένος περισκελίδα καὶ χειριδωτὸν ἐπενδύτην ζώνῃ ἐζωσμένον. Τὴν ἀριστ. ἔχει χαμαὶ κρατῶν τὸ τόξον, διὰ δὲ τῆς δεξ. ἐξάγων βέλος ἐκ τῆς φαρέτρας· ὕψ. 0,75. Ἔργα ἑλλην. χρόνων.

Sybel 262-3.—Bulletino 1864, 45 καὶ 1870, 37.—Arch· Zeitung 22, 231.—Mitth. 1879 σ. 66.—Brückner Ornament und Form p· 35.—Arndt-Amelung 622 καὶ 623.

825. Ἄγαλμα ἐπιτύμβιον, γυναικὸς (ἐλλιπές), εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις. Παρίσταται ἡ νεκρὰ καθημένη ἐπὶ πλίνθου καὶ τοὺς πόδας ἐσταυρωμένους καὶ ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς στηριζούσης ἐν στάσει πενθίμῳ, ὕψ. 0,85.

Ἀρχ. Δελτίον 1887.—Mittheilungen 1885. σ. 404, 3.—Arndt-Amelung 621.

826. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ναϊδιόσχημον εὑρεθὲν ἐν Σαλαμῖνι τῷ 1830 καὶ φέρον τὴν ἐπιγραφήν:

Μνησιστράτη.

Παρίσταται γυνὴ ἱσταμένη ἡ *Μνησιστράτη*, δεξιουμένη τὸν ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἑαυτῆς ἄνδρα, (ἀμφότεραι αἱ μορφαὶ ἐλλιπεῖς). Τέχνη καλὴ ἑλλ. χρόνων, ὕψ. 2,05.

Sybel 56.—Ἀρχ. Ἐφημ. 1853 σ. 1002 ἀρ. 1789.—Conze Grabr. 1087. Heydemann 190.

827. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ναϊδιόσχημον ἐλλιπές, παριστῶν νεανίαν (ἐλλιπῆ) γυμνὸν φέροντα ἐπὶ τοῦ ἀρ. ὤμου, καὶ βραχίονος

χλαμύδα κλίνοντα μικρὸν τὴν κεφαλὴν πρὸς κύνα, εἰς ὃν προτείνει τι. Τέχνη καλή, ὕψ. 0,93.

828. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, εὑρεθὲν ἐν Θεσπιαῖς, τῷ 1814 ἐλλιπές. Εἰκονίζεται νεανίας ἔφιππος ἐν καλπασμῷ, κρατῶν τῇ μὲν ἀριστερᾷ τὰ ἡνία, ἃ ἦσαν χαλκᾶ, τῇ δὲ δεξιᾷ ῥαβδίον. Τέχνη Ε'. π. Χ. αἰῶνος, ὕψ. 1,20

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 146, 3.—Conze Grabr. 940.—Mitth. 1879 σ. 273 καὶ 1878 σ. 319, 10.—Wolters Bausteine 48.

829. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, μετ' ἀετώματος καὶ ἀκρωτηρίων, εὑρεθὲν ἐν Θεσπιαῖς. Εἰκονίζεται νεανίας γυμνὸς ἱστάμενος, κρατῶν τῇ μὲν δεξ. στλεγγίδα, τῇ δ' ἀριστ. προτείνων τι τῷ ἑαυτοῦ κυνί, ὕψος 1,75.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 146, 4.—Mittheilungen 1878 σ. 320, 12.—Wolters Bausteine 1123.

830. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον ἔκτυπον, φέρον ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τὴν ἐπιγραφήν.

Κλεοστράτη Μνησιστράτη

Εἰκονίζεται καθημένη ἐπὶ σκίμποδος γυνή, *Μνησιστράτη*, δεξιουμένη τὴν πρὸ αὐτῆς νεάνιδα τὴν *Κλεοστράτην*· μεταξὺ αὐτῶν νεᾶνις κρατοῦσα πυξίδα ἡμιανεῳγμένην. Τέχνη τοῦ Δ'. π. Χ. αἰῶνος. Καλύβια Κουβαρᾶ.

Conze Grabr. 350.

831. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον ναϊδόσχημον, εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις καὶ φέρον ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ τὰ γράμματα:

Φρασίκλεια

Ὡς ἐκ τοῦ εἰς πέντε τεμάχια διαμελισμοῦ αὐτοῦ ἐπῆλθε καταστροφὴ τῆς παραστάσεως, ἥτις ὑπὸ τοῦ Βαρώνου Stackelberg ἐδημοσιεύθη, ὡς εἶχε τότε. Παρίστατο ἡ *Φρασίκλεια* καθημένη ἐν στάσει Πηνελόπης τεθλιμμένης καὶ ὄπισθεν αὐτῆς κοράσιον (ἐλλιπὲς) ἡ θυγάτηρ αὐτῆς. Ἔμπροσθεν δὲ νεᾶνις (ἐλλιπής), κρατοῦσα πυξίδα, ἐξ ἧς ἐξάγει τι. Τέχνη καλλίστη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος· ὕψ. 1,75.

Sybel 54.—Conze Grabr. 289.—Heydemann 625.

832. Μέγα ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ὅλως ἔκτυπον, ἀνῆκον εἰς ναϊδιόσχημον μνημεῖον. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις κατά τινας μέν, ἐν θέσει Ρουδί, κατ' ἄλλους δέ, ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ Ἰλισοῦ(1). Ὑψ. 1,80, πλ. 1,20. Εἰκονίζεται γυνὴ καθημένη ἐπὶ σκίμποδος ἐν ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν, δεξιουμένην ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τὴν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην γυναῖκα, ἐν στοργῇ καὶ φίλτρῳ, ἅτε θυγατέρα αὐτῆς οὖσαν· Μεταξὺ αὐτῶν ἀνήρ, στηριζόμενος ἐπὶ βακτηρίας τῇ δεξιᾷ. Ὄπισθεν νεᾶνις πενθοῦσα. Διατήρησις καλλίστη· ἔργον περισπούδαστον τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος. Τὸ ἐλλεῖπον ἐπιστύλιον ἀναφέρει ὁ Conze (attische Grabreliefs 337) ὅτι εἶδεν αὐτὸ τῷ 1886 ἐν Ἀθήναις, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀρχαιοπώλου Γ. Μπουρνιᾶ, καὶ ὅπερ φέρει τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν :

(ὁ δεῖνα) . . . *Ιερyου Ειτεαιος Φιλινω Θουαρετου Φλυεως*

Ἀρχ. Δελτίον· 1888 σ. 51.—Arndt. Amelung Einzel 690—694.

833. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, δίχα τεθραυσμένον καὶ ἀνῆκον εἰς μνημεῖον ἐπιτάφιον. Εὑρέθη ἐν Ραμνοῦντι τῷ 1879. Εἰκονίζεται γυνὴ ἱσταμένη (ἐλλιπής), δεξιουμένη τὸν πρὸ αὐτῆς πωγωνοφόρον ἄνδρα (ἐλλιπῆ), ὅστις περίλυπος ἔχει τὴν ἀριστερὰν παρὰ τὸ πηγούνιον. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος· ὕψ. 1,75.

Sybel 2122.—Mitth 1879 σ. 277.—Conze Grabr 1084. — Arndt- Amelung 673—676.

834. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ὅλως ἔκτυπον, ἀνῆκον εἰς ναϊδιόσχημον μνημεῖον (γύψῳ ἀνῳκοδομημένον). Εὑρέθη ἐν Ἐλευσῖνι. Παρίστησιν ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα (ἐλλιπῆ), ὁπλίτην, ἔχοντα τοὺς πόδας διεσταυρωμένους, κρατοῦντα τὴν περικεφαλαίαν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί· πρὸ αὐτοῦ, παῖς γυμνός, ὁ δοῦλος, πρὸς αὐτὸν ἀτενίζων. Ἡ παράστασις ἐν μέρει ὁμοία πρὸς τὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 738. Τέχνη κοινή, ἑλλ. χρόνων· ὕψ. 1,66.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 5. 1.—Arndt-Amelung 677 καὶ 678.

835. Ἀγγεῖον ἐπιτύμβιον, μόνωτον (λήκυθος), ἐλλιπές, (γύψῳ

(1) Ἐν ἔτει 1888 κατεσχέθη τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο παρὰ τῷ Σ. Σκαρβούρῃ καὶ κατετέθη ἐν τῷ Μουσείῳ.

συμπεπληρωμένον), εὑρέθη τῷ 1849 ἐν Ἀθήναις, καὶ φέρον πρόστυπον ἀνάγλυφον, εἰκονίζον νεανίαν ἔφιππον, φέροντα πέτασον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, περιβεβλημένον χιτῶνα καὶ θώρακα, καὶ κρατοῦντα τὰ ἡνία τῇ ἀριστερᾷ. Πρὸ αὐτοῦ, ἵσταται νεανίας δεξιούμενος ἕτερον νεανίαν. Ἐν οὐ πολλοῖς ὕστερον χρόνοις ἐχαράχθησαν καὶ δύο γυναικεῖαι μορφαί· ἡ μὲν καθημένη, ἡ δὲ ἱσταμένη. Φέρει λείψανα χρωματισμοῦ. Εἶναι τῶν καλλίστων ἐπιτυμβίων ἀγγείων τοῦ τέλους τοῦ Ε′ π. Χ. αἰῶνος· ὕψ. ἀναγλύφου 0,67.

Sybel 186.—Ἐφ. Ἀρχ· 1858 σ. 1715 ἀριθ. 3270.—Arch. Zeitung 1864 σ. 145.—Mitth.1880 σ. 175. — Wolters Bausteine 1080. — Conze Grabr. 1873.

836. Ἀγγεῖον ἐπιτύμβιον, μόνωτον, (λήκυθος), ἐλλιπές, (γύψῳ συμπληρωθέν), εὑρέθη ἐν Ἀθήναις καὶ φέρον ἀνάγλυφον καὶ ἐπιγραφήν :

Στράτιππος Ἰφιστιάδης Φιλοξένη.

Παρίσταται γυνὴ καθημένη ἐπὶ θρόνου, ὑφ' ὃν κύων, ἡ *Φιλοξένη* δεξιουμένη τὸν πρὸ αὐτῆς ὄρθιον πωγωνοφόρον *Στράτιππον,* ἔχοντα κράνος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ φέροντα τῇ ἀριστερᾷ ἀσπίδα. Ὄπισθεν καὶ ἀριστερᾷ νεᾶνις· ὕψ. ἀναγλύφου 0,39.

Sybel 200.—Ἐφ. ἀρχ. 1858· ἀρ. 3395.—Conze Grabr. 421.

837. Ἀγγεῖον ἐπιτύμβιον, μόνωτον, (λήκηθος), ἐλλιπές, (γύψῳ συμπληρωθέν), φέρον ἀνάγλυφον καὶ ἐπιγραφήν :

Ἡγησὼ Ἱερὼ Ἱερὼ

εἰκονίζεται γυνὴ καθημένη, ἡ *Ἱερώ,* καὶ δεξιουμένη τὴν πρὸ αὐτῆς τεθλιμμένην νεάνιδα, τὴν *Ἡγησώ,* ἧς ὄπισθεν ἄλλη γυνή, καλουμένη ἐπίσης *Ἱερώ·* ὕψ. ἀναγλύφου 0,39.

Sybel 213.—Conze Grabr 345.—Heydemann 829.

838. Ἀγγεῖον ἐπιτύμβιον, μόνωτον, (λήκυθος), γεγλυμμένον πρὸς τὰ ἔσω. Παρίσταται γυνὴ καθημένη, δεξιουμένη τὸν πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον ἱματιοφόρον ἄνδρα, ἔχοντα ἠνεῳγμένην τὴν χεῖρα, ὡσεὶ προσαγορεύοντα· ὕψ. ἀναγλύφου 0,30.

Sybel 198.—Conze Grabr 236.—Heydemann 169.

839. Ἀγγεῖον ἐπιτύμβιον, μόνωτον, (λήκυθος) ἐλλιπές, (γύψῳ συμπεπληρωμένον), εὑρεθὲν ἐν τῷ χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς Λιόσια καὶ φέρον, κατὰ τὸ ἄνω μέρος, κυμάτιον, ὑπ' αὐτὸ ἀνάγλυφον καὶ ἐπιγραφήν :

Οἰάνθη Ἀρισταγόρα

Εἰκονίζει δὲ γυναῖκα καθημένην, τὴν *Οἰάνθην*, δεξιουμένην τὴν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην *Ἀρισταγόραν*· ὄπισθεν δὲ παιδίσκην, φέρουσαν ἐν τῇ ἀριστερᾷ πυξίδα ἠνεῳγμένην· ὕψ. ἀναγλύφου 0,31.

Sybel 196.

840. Ἀγγεῖον ἐπιτύμβιον, μόνωτον, (λήκυθος), ἐλλιπὲς (γύψῳ συμπεπληρωμένον), φέρον ἀνάγλυφον, παριστῶν γυναῖκα καθημένην καὶ δεξιουμένην ἱστάμενον πωγωνοφόρον γέροντα, τεθλιμμένον καὶ κεκυφότα. Ὄπισθεν τῆς γυναικός νεᾶνις, καὶ ὄπισθεν τοῦ γέροντος, πωγωνοφόρος ἀνήρ, ἐλλιπής. Τέχνη ἐπιμελὴς τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος· ὕψ. ἀναγλύφου 0,35.

841. Ἀγγεῖον ὅμοιον τῷ προηγουμένῳ, ἐλλιπὲς (γύψῳ συμπληρωθέν), φέρον ἀνάγλυφον, εἰκονίζον καθήμενον γέροντα πωγωνοφόρον, δεξιούμενον τὸν πρὸ αὐτοῦ ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἔνοπλον ἄνδρα, μεθ' οὗ ἕπεται ὁ δοῦλος, κομίζων τὴν περικεφαλαίαν καὶ τὴν ἀσπίδα τοῦ δεσπότου. Τέχνη τοῦ Γ' π. Χ. αἰῶνος, ὕψ. ἀναγλύφου 0,24.

Sybel 214.—Heydemann 168.

842. Ἀγγεῖον ἐπιτύμβιον δίωτον, λουτροφόρος, ἐλλιπὲς (γύψῳ συμπληρωθέν). εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις καὶ φέρον ἀνάγλυφον καὶ ἐπιγραφην :

Πολυκλης Πολυκρατης

εἰκονίζει δύο ἱσταμένους πωγωνοφόρους ἄνδρας, τὸν *Πολυκλῆ* καὶ *Πολυκράτην*, δεξιουμένους ἀλλήλους. Τούτοις ἕπονται δύο παῖδες, ὁ μὲν κρατῶν ληκύθιον, ὁ δ' ἔχων τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, ὕψ. ἀναγλύφου 0,25.

Sybel 212.—Conze Grabr. 1076.—Kekulé 198.

843. Ἀγγεῖον ἐπιτύμβιον μόνωτον, λήκυθος, ἔφερε γραπτά, εἰς

ζώνας διῃρημένα, κοσμήματα ὡς καὶ γραπτὴν παράστασιν ἐκλιποῦσαν τελείως.

844. Ἀγγεῖον ἐπιτύμβιον δίωτον, λουτροφόρος, ἐλλιπὲς (γύψῳ συμπεπληρωμένον), εὑρεθὲν ἐν Βελανιδέζᾳ τῆς Ἀττικῆς καὶ φέρον τὴν ἐπιγραφήν:

Μειδίας Δεινίου Ὤαθεν Κτήσιλλα

εἰκονίζεται γυνὴ καθημένη ἡ *Κτήσιλλα*, δεξιουμένη τὸν πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον θωρακοφόρον σύζυγον αὐτῆς, τὸν *Μειδίαν*, μεθ' ὃν ἀκολουθεῖ νεανίας, ὁ δοῦλος αὐτοῦ, κομίζων τὴν περικεφαλαίαν καὶ τὴν ἀσπίδα τοῦ δεσπότου αὐτοῦ· ὕψ. ἀναγλύφου, 0,24.

Sybel 206.—Ἐφημ. Ἀρχ. 1839 ἀρ. 220.—Conze Grabr. 436.—Kekulé 54.

845—847. Τρία ἀγγεῖα μόνωτα, ἐπιτύμβια, λήκυθοι, ἐλλιπῆ καὶ γύψῳ συμπεπληρωμένα, ἅπερ, ὡς ἐκ τῶν σωζομένων ἰχνῶν, ἄλλοτε ἔφερον κοσμήματά τινα καὶ παραστάσεις ἐκλιπούσας ἤδη.

848. Ἀγγεῖον ἐπιτύμβιον μόνωτον, λήκυθος, ἐλλιπὲς καὶ γύψῳ συμπληρωθέν, εἰκονίζον γυναῖκα καθημένην καὶ δεξιουμένην ὁπλίτην. Μεταξὺ αὐτῶν πωγωνοφόρος, ἐν τῷ βάθει ἀνήρ, ἐν πενθίμῳ στάσει

Sybel 240.—Conze Grabr. 385.

849. Ἀγγεῖον ἐπιτύμβιον μόνωτον, λήκυθος, ἐλλιπὲς καὶ γύψῳ συμπληρωθέν, φέρον ἐπιγραφήν:

Διευχης Λυσιμαχη Χρυσανθις

καὶ ὑπ' αὐτὴν ἀνάγλυφον, ἐν ᾧ παρίσταται γυνὴ καθημένη, ἡ *Λυσιμάχη*, καὶ ἀντικρὺ θεραπαινὶς μετὰ πυξίδος, ἐξ ἧς λαμβάνει τι τῇ δεξιᾷ. Ἑκατέρωθεν αὐτῆς ἀνήρ, ὁ *Διεύχης* καὶ γυνὴ ἡ *Χρυσανθίς*.

Sybel 242.—Conze Grabr. 295.—Heydemann 175.

850. Ἀγγεῖον. ὅμοιον τῷ προηγουμένῳ, ἐλλιπὲς καὶ γύψῳ συμπε-

πληρωμένον, εἰκονίζον ἐν ἀναγλύφῳ γυναῖκα καθημένην καὶ δεξιουμένην νεανίαν ἱστάμενον. Τέχνη κοινή.

Sybel 220.—Conze Grabr. 176.—Kekulé 189.

851. Ἀγγεῖον ὅμοιον τῷ ἀνωτέρω, ἐλλιπὲς καὶ γύψῳ συμπεπληρωμένον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς:

Χαιρεστρατη

καὶ τῆς παραστάσεως ἐν ἀναγλύφῳ γυναικὸς καθημένης τῆς *Χαιρεστράτης*, ἐχούσης τὴν ἀριστ. τεταμένην ὡσεὶ προσαγορευούσης, δεξιουμένης τὸν πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα.

Sybel 221.

852—864. Στῆλαι ἐπιτύμβιοι, ἀπολήγουσαι ἄνω εἰς ἀνθέμιον καὶ φέρουσαι αἱ πλεῖσται ῥόδακας καὶ ἐπιγραφάς.

865. Στήλη ἐπιτύμβιος εὑρεθεῖσα ἐν Σεπολίοις καὶ ἀπολήγουσα εἰς ἀέτωμα. Εἶναι ἐλλιπὴς καὶ φέρει τὴν ἐπιγραφήν:

Ευφροσυνη

καὶ ὑπ' αὐτὴν δύο ῥόδακας, καὶ εἶτα ἀνάγλυφον ἐλλιπές, εἰκονίζον γυναικείας μορφὰς δύο, ὧν ἡ μὲν κάθηται, ἡ δ' ἵσταται καὶ μεταξὺ αὐτῶν κοράσιον. Ὄπισθεν τῆς καθημένης νεᾶνις κρατοῦσα πυξίδα, ἣν ἀνοίγει τῇ δεξιᾷ.

Conze Grabr. 317.

866. Στήλη ἐπιτύμβιος λήγουσα εἰς ἀνθέμιον, ἐλλιπής, φέρει ὅμως ἐπιγραφήν:

Φιλιππος Στρατωνος Μελιτευς
Φιλιππος Φιλια

Ἀρχ. Ἐφημ. 1839 ἀρ. 338.

867. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀνθεμίου, ὑφ' ὃ τὰ γράμματα τάδε:

Ασωπιος Πολυκλεους Ερμειος

καὶ ὑπ' αὐτὰ δύο ῥόδακας καὶ εἶτα ἀνάγλυφον, οὗ σῴζεται ἀνδρικὴ κεφαλή.

868. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀνθεμίου, ἐλλιπής, ἐπὶ τοῦ κορμοῦ αὐτῆς ἡ ἐπιγραφή:

Ευτυχος Ηρηνη Νικων

καὶ εἶτα δύο ῥόδακας. Ἡ τέχνη καλή.

Sybel 98.—Wolters, Bausteine 1101.—Heydemann 106·

869. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον ὕψ. 1,68, ἐλλιπὲς τὸ δεξιὸν μέρος, εὑρεθὲν ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ Ἰλισοῦ τῷ 1874. Ἀνήκει εἰς μνημεῖον μετὰ τοιχίων, παραστάδων καὶ ἀετώματος. Εἰκονίζεται ἱστάμενος καὶ μικρὸν καθήμενος ἐπὶ τετραγωνικῆς παραστάδος νεανίας ὡς κυνηγός, ὁ ἀποθανὼν ἐν ἰδανικοῖς γνωρίσμασιν, ἔχων τὸν ἀριστερὸν πόδα χιαστὶ πρὸς τὸν στηριζόμενον δεξιόν, ὡς ἐν ἀναπαύσει. Ἐκράτει τῇ ἀριστερᾷ ῥάβδον χρησιμεύουσαν πρὸς θήραν, ἐφ' ἧς ἀναπαύεται ἡ δεξιά, παρὰ τοὺς πόδας κύων, εἶτα ὁ δοῦλος αὐτοῦ ὀδυρόμενος καὶ ἔμπροσθεν αὐτοῦ πωγωνοφόρος γέρων, ὁ πατὴρ τοῦ νεκροῦ ἐν στάσει θρηνοῦντος. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος λίαν ἐκφραστικὴ καὶ μετὰ τῶν ὁμοίων παραστάσεων τῶν ὑπ' ἀριθμ. 871 καὶ 987 ὑποτίθεται ὅτι προέκυψαν ἐκ μιμήσεως ἐξόχου τινὸς καλλιτεχνήματος ἀπολομένου καὶ θεωρεῖται ὡς τὸ κάλλιστον τῶν τοῦ Μουσείου ἔργων ἐξόχου τεχνίτου, ὁ **Milchhoefer** μάλιστα ἀποκαλεῖ αὐτὸ «*Μαργαρίτην τῆς Συλλογῆς*».

Ὁ εἰκονιζόμενος νεανίας, ὡς νεκρός, οὐδεμίαν ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐκφράζει κατήφειαν ἢ λύπην, διότι οἱ νεκροὶ οὔτε χαίρουσιν οὔτε λυποῦνται, ἀλλ' ὁ γέρων ὡς πατὴρ καὶ ἐπιζῶν, ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ υἱοῦ ἀλγῶν, ἐκφράζει λύπην καὶ κατήφειαν. Ἐκ τῆς διαφορᾶς ταύτης τῆς τῶν προσώπων ἐκφράσεως ἐν τοῖς ἐπιτυμβίοις, καταφαίνεται πῶς διέκρινον οἱ ἀρχαῖοι τὸν ἀποθανόντα τοῦ ζῶντος, καὶ οὐχὶ ἄλλως.

Ὁ ἀποθανὼν εἰκονίζεται ὁπωσδήποτε πάντοτε κεκλιμένος ἢ καθήμενος, ἢ ἐπιστηριζόμενός που ἄνευ ἐκφράσεώς τινος ἐπὶ τοῦ προσώπου, ὁ δὲ ζῶν ἵσταται ὄρθιος καὶ τεθλιμμένος, οἱονεὶ θρηνῶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ οἰκείου αὐτῷ. Ἐκτενέστερον τὰ περὶ ἐκφράσεως τῶν ἐν τοῖς ἐπιτυμβίοις προσώπων ὅρα ἐν τῷ προλόγῳ τῶν ἐπιτυμβίων σελ. 103.

Sybel 57.—Arch. Zeitung 32, σ. 162, 2.—Rev. Arch. 1875 σ. 353 —

Annali 1876 σ. 67.—Anzeiger Wiener Akademie 1875 σ. 54.—Conze Grabr. 1055.—Arndt-Amelung 698-701.—Bruck-Bruckmann 469.

870. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον ἀνῆκον εἰς μνημεῖον ὅμοιον πρὸς τὸ προηγούμενον, εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις. Παρίσταται γυνὴ καθημένη ἐπὶ σκίμποδος, ὑφ' ὃν πτηνὸν βόσκον, καὶ ὑποδεχομένη ἑτέραν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην. Ὄπισθεν αὐτῆς ἱσταμένη νεᾶνις. Τέχνη καλλίστη ἐλ-χρόνων, ὕψ 1.70.

Sybel 57.—Arch. Zeitung 32, σ. 162, 2.—Conze Grabr. 320.—Arndt-Amelung 686. 694.

871. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, εὑρεθὲν τῷ 1840, ἐν τῷ ἔξω Κεραμεικῷ· ὕψ. 0,60. Ἀνῆκεν εἰς μνημεῖον μετὰ τοιχίων, παραστάδων καὶ ἀετώματος (ἀριθ. 738), εἰκονίζεται ὡς καὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 869, ὁ ἀποθανὼν ἀθλητὴς πενθῶν, ὁ γέρων πατήρ, ὁ παῖς κρατῶν στλεγγίδα καὶ ἐλαιοφόρον ληκύθιον. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος, ἀλλὰ κατωτέρα τῆς τοῦ 869.

Sybel 53.—Ἐφ. ἀρχ. 1841 σ. 468 ἀριθ. 721.—Wolters Bausteine 1011. —Conze Grabr 1054.—Heydemann 203.

872. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀετώματος· εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ. Ἐντὸς πλαισίου παρίσταται, ἐν ἀναγλύφῳ, κόρη βαίνουσα ὀρθία ἐπ' ἀριστερᾷ, κρατοῦσα διὰ τῆς προτεταμένης δεξιᾶς μόνωτον ὑδρίαν. Ἄνωθεν φέρει ἐπιγραφήν :

Φιλια

Τέχνη τοῦ Δ' π· Χ. αἰῶνος· ὕψ. 0,70.

Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 74, 16.—Conze, Grabr 810.

873. Ἐπιτυμβίου στήλης, μέσον τεμάχιον, ἐφ' ὃ σώζεται ἡ γάστρη τοῦ ἀγγείου, λουτροφόρου, εὑρεθὲν ἐν Πειραιεῖ. Παρίσταται ἐν ἀναγλύφῳ νεανίας ἀθλητὴς ἐν παλαίστρᾳ, γυμναζόμενος εἰς σφαῖραν, αὐτὸς ὁ νεκρός. Ὄπισθεν τετραγωνικὴ στήλη μετὰ βάσεως, ἐφ' ἧς ἡ χλαμὺς αὐτοῦ· ἔμπροσθεν δὲ ἵσταται γυμνὸς ὁ δοῦλος αὐτοῦ, κρα-

τῶν ἐλαιοφόρον ληκύθιον καὶ στλεγγίδα· ὕψ. 0,45. Τέχνη τοῦ Δ' ἢ Γ' π. Χ. αἰῶνος.

Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 75, 21.—B. C. H. 1883 σ. 293.—Mitth 1891 σ. 396.—Conze Grabr 1046.

874. Στήλη ἐπιτύμβιος, εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ, ἐλλιπής, φέρουσα παράστασιν, τὴν συνήθη, δεξιώσεως ἀνδρὸς ἱσταμένου καὶ στηριζομένου ἐπὶ βακτηρίας, ἴσως χρώματι δεδηλωμένης, καὶ γυναικὸς ἐπὶ σκίμποδος καθημένης, ἐν ἱματίῳ, καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν· ἄνωθεν τῆς γυναικὸς ἡ ἐπιγραφή :

Μνησιθέα.

Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος· ὕψ. 0,60.

Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 75, 18.—Conze Grabr ἀριθ. 242.

875. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀετωματίου, ἔχουσα ἐντὸς πλαισίου ἐγγεγλυμμένην γυναῖκα, καθημένην ἐπὶ ἕδρας μετ' ἀνακλίσεως, καὶ ὑποποδίου, καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ ἀποβλέπουσαν, παρὰ τὸ κάθισμα κάλαθος. Ἄνωθεν τῆς παραστάσεως ἐπιγραφή :

Ἀρτεμισία

εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ. Τέχνη τοῦ Δ' αἰῶνος· ὕψους 1,04.

Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 73, 13.—Conze Grabr ἀριθ. 40.

876. Στήλη ἐπιτύμβιος, εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ μετ' ἰδιομόρφου ἀναγλύφου, ἀκρανθέμου ἐγκοίλου, φέροντος ἐν μέσῳ ἀνάγλυφον περικεφαλαίαν, ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς στήλης, δύο ῥόδακες καὶ ὑπὲρ τούτους τὰ γράμματα :

Καλλιάδης Καλλικράτους Πειραιεύς.

Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 76. 25.

877. Στήλη ἐπιτύμβιος, λήγουσα ἄνωθεν εἰς ἀέτωμα, εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ καὶ φέρουσα χαρίεσσαν παράστασιν δεξιώσεως παιδὸς καὶ παιδίσκης. Ἄνωθεν τοῦ παιδὸς ἡ ἐπιγραφή :

Νίκανδρος Παρμένοντος

Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο εἶναι ἀξιόλογον διὰ τὴν ἐν αὐτῷ κατανυκτικὴν παράστασιν δύο παίδων ἀποχαιρετιζόντων ἀλλήλους, ὀρφανῶν, ὡς φαίνεται, πατρός τε καὶ μητρός· διότι ἂν ἔζων οὗτοι, θὰ εἰκονίζοντο βεβαίως ἐπὶ τοῦ λίθου. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος· ὕψ. 0,46.

Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 75, 17.—Conze Grabr 1100.

878. Στήλη ἐπιτύμβιος, εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ καὶ φέρουσα ἐντὸς πλαισίου γυναῖκα καθημένην ἐπὶ ἕδρας καὶ ἑτέραν ὀρθίαν πρὸ αὐτῆς, τείνουσαν τὴν δεξιὰν πρὸς αὐτήν. Ἄνωθεν τῆς παραστάσεως ἡ ἐπιγραφή :

Μίλακον Φίλης Θυγάτηρ

Ἐπὶ τοῦ κυματίου σώζονται ἴχνη γραφικοῦ διακόσμου. Τέχνη τοῦ Γ' αἰῶνος. ὕψ. 0,55.

Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 74, 14.—Conze Grabr 143.

879. Στήλη ἐπιτύμβιος μετὰ παραστάδος, ἐφ' ἧς ἀνθέμιον πάλαι. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν τοῖς θεμελίοις τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ φέρει τὴν ἐπιγραφήν :

[*Δι*]*ων Λυκοφρονος Κυδαθηναευς.*

Εἰκονίζεται δὲ ἀγγεῖον δίωτον, λουτροφόρος μετ' ἀναγλύφου, παριστῶντος ἄνδρα πωγωνοφόρον, τὸν *Δίωνα* δεξιούμενον τὴν σύζυγον αὐτοῦ *Λυσιστράτην* ἀποθανοῦσαν, βραδύτερον χαραχθέντος τοῦ ὀνόματος αὐτῆς ἐπὶ τῆς λουτροφόρου, *Λυσιστράτη*. Ὄπισθεν ἀγένειος ὁπλίτης φέρων περικεφαλαίαν καὶ ἀσπίδα. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χριστοῦ αἰῶνος· ὕψ 1,27.

Sybel 114.—Conze Grabr 1110.

880. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ἐλλιπές, εὑρεθὲν ἐν Πειραιεῖ· εἰκονίζον δύο πωγωνοφόρους ἄνδρας δεξιουμένους ἀλλήλους. Μεταξὺ αὐτῶν παιδίον. Ἐκ τῆς κορωνίδος μόνον μέρος σώζεται μετὰ λειψάνου ζῴου καὶ ἐπιγραφῆς :

[*Κλε*]*ομένης Σ . . .*

Τὸ συνανευρεθὲν ἄλλο τεμάχιον ἀπώλετο· εἰκονίζετο δὲ καὶ ἄλλο ζῷον, ἤτοι δύο ἀντιμέτωποι πάνθηρες. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος· ὕψ. 1,08.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 248, 98.—Wolters Bausteine ἀρ. 1020.—Conze, Grabr 1061a.

881. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον μετὰ παραστάδος, ἐλλιπές. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ. Παρίσταται ἱστάμενος νεανίας (ἐλλιπής), κρατῶν στλεγγίδα καὶ φέρον ἀνηρτημένον ἐλαιοφόρον ληκύθιον. Πρὸ αὐτοῦ κύων ἀνωρθωμένους τούς τε πόδας καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς παραστάδος στηρίζων. Τέχνη καλὴ ἑλλ. χρόνων· ὕψ. 0.88.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 248, 98.

882. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετώματος, εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ καὶ παριστάνουσα γυναῖκα καθημένην καὶ διὰ τῆς ἀριστ. κρατοῦσάν τι (πτηνόν). Παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς κύων, ἔχων ταινίαν περὶ τὸν λαιμόν. Τέχνη ἑλλ. χρόνων· ὕψ. 0.62.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 248, 98.

883. Στήλη ἐπιτύμβιος, εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ, (ἐλλιπής). Εἰκονίζεται λουτροφόρος μετ' ἀναγλύφου καὶ ἐπιγραφῆς:

Τελεσίφρων Ἀθηνόδωρος
Μυρρινόσιος Μυρρινόσιος

Παρίστανται δὲ δύο ἱστάμενοι πωγωνοφόροι ἄνδρες, ὁ ***Τελισίφρων*** καὶ ὁ ***Ἀθηνόδωρος*** δεξιούμενοι ἀλλήλους. Ὄπισθεν νεανίας, ὁ δοῦλος τοῦ Ἀθηνοδώρου μετὰ περικεφαλαίας καὶ ἀσπίδος καὶ κρατῶν διὰ τῆς δεξ. ἐλαιοφόρον ληκύθιον, ἐξηρτημένον δι' ἱμάνττων. Ἑκατέρωθεν τῆς λουτροφόρου σφίγγες μετὰ πόλου. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος· ὕψ. 9,75.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 218 ἀριθ. 98 καὶ σ. 165. θ'—Conze Grabr 1074.

884. Μεγάλη στήλη ἐπιτύμβιος, (ἐλλιπής), εὑρεθεῖσα ἐν τῷ κατὰ τὸ Δίπυλον νεκροταφείῳ, καὶ εἰκονίζουσα ἀγγεῖον δίωτον, λουτροφόρον (ἐλλιπὲς) καὶ ἑκατέρωθεν ἐπιτυμβίους ληκύθους. Ἐκ τῶν ὤτων τῆς λουτροφόρου ἐξηρτῶντο ἀλάβαστρα ἑκατέρωθεν, ὧν σώζεται τὸ ἀριστερὸν φέρον τὰ γράμματα τάδε:

Παναίτιος Ἀμαξαντεύς.

Εἰκονίζονται δὲ ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ χλαμυδοφόρος νεανίας παρὰ τὸν ἵππον αὐτοῦ ὁ ***Παναίτιος*** δεξιούμενος τὸν πατέρα, ἄνδρα πωγωνοφόρον· Ὄπισθεν παῖς. Ἐπὶ τῆς ἀριστ. ληκύθου παρίσταται νεανίας γυμνὸς ἐν ἀγωνιστικῇ στάσει. Ἔχει τὴν δεξ. ἐπὶ τροχοῦ, ὃν κυλίν-

δει, ἤτοι εἰκονίζεται ἐν ἀσκήσει τοῦ καθ' ἡμέραν βίου. Τέχνη του Δ' π. Χ. αἰῶνος· ὕψ. 1,25.

B. C. H. 1880 σ. 340.—Mitth· 1891 σ. 395.—Conze Grabr 1062.—Sybel 117·

885. Στήλη ἐπιτύμβιος ἐλλιπὴς, παριστῶσα ἐν ἀναγλύφῳ λουτροφόρον καὶ ἑκατέρωθεν δύο μικρὰς ληκύθους. Ἐπὶ τῆς λουτροφόρου : πωγωνοφόρος δεξιούμενος τὴν πρὸ αὐτοῦ νεάνιδα. Ὄπισθεν νεανίας ἱστάμενος. Τέχνη ἐπιμελὴς τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος, ὕψ. 0,74.

Sybel 117.

886. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπής, εὑρεθεῖσα τῷ 1837 ἐν Πειραιεῖ. Εἰκονίζεται ἐν πλαισίῳ γυνὴ καθημένη καὶ δεξιουμένη τὸν πρὸ αὐτῆς ἱματιοφόρον ἄνδρα, σύζυγον (ἐλλιπῆ), τὸν *Δίφιλον*. Ὄπισθεν αὐτῆς ἄλλος ἀνὴρ περίλυπος. Ὑπὸ τὸ πλαίσιον ἀναγινώσκονται τάδε :

Σῶμα μὲν ἐνθάδ' ἔχει σόν; Δίφιλε, γαῖα θανόντος
Μνῆμα δὲ σῆς ἔλιπες πᾶσι δικαιοσύνης.

Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος, ὕψ. 0,80.

Ἐφημ. Ἀρχ. 1840 ἀρ. 423.—Sybel 101.—Wolters Bausteine 1036.—Conze Grabr. 434.—Kekulé 224.

887 Στήλη ἐπιτύμβιος, (ἐλλιπής), εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ καὶ εἰκονίζουσα λουτροφόρον (ἐλλιπῆ), φέρουσαν ἀνάγλυφον παριστῶν ἄνδρα καθήμενον καὶ δεξιούμενον ἱστάμενον νεανίαν, οὗ ὄπισθεν πρῷρα πλοίου μετὰ κώπης. Ὄπισθεν δὲ τοῦ καθημένου γυνή. Τέχνη ἑλλην. χρόνων. ὕψ. 0,68.

Sybel 118.

888. Μεσαῖον τεμάχιον ἐπιτυμβίου στήλης, εὑρεθὲν ἐν Πειραιεῖ καὶ εἰκονίζον ἐν ἀναγλύφῳ νεανίαν ἀποξυόμενον (ἐλλιπῆ). Τέχνη ἑλλ. χρόνων, ὕψ. 0,45.

Sybel 171.—Wolters Bausteine 1017.—Conze Grabr. 929.—Kekulé 287.

889. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετώματος, εἰκονίζουσα ἐν ἀναγλύφῳ λουτροφόρον, φέρουσαν ἀνάγλυφον, ὑπὲρ ὅ ἐπιγραφή:

Αὐτοκλῆς Δημοκλῆς.

Παρίσταται ἱστάμενος πωγωνοφόρος ἀνὴρ ὁ *Αὐτοκλῆς*, δεξιούμενος τὸν ἱστάμενον νεανίαν, τὸν υἱὸν αὐτοῦ πιθανῶς *Δημοκλῆν*. Τέχνη ἑλλ. χρόνων. ὕψ. 1,22.

Sybel 45.

890. Στήλη ἐπιτύμβιος (ἐλλιπὴς) μετ' ἀνθεμίου καὶ προστύπου ἀναγλύφου, φέρει ἐπιγραφήν:

Θους

ὑφ' ἥν κεχαραγμένα τὰ γράμματα ΑΙ. Εὑρέθη ἐν Λαυρίῳ καὶ παριστᾷ πωγωνοφόρον ἄνδρα, καθήμενον καὶ δεξιούμενον ἱσταμένην γυναῖκα, ἧς ὄπισθεν παιδίσκη. Ὄπισθεν δὲ τοῦ καθημένου νεανίας, ὁ δοῦλος. Τέχνη κοινὴ ἑλλ. χρόνων, ὕψ. 1,10.

Sybel 3261[1].

891. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον ναϊδιόσχημον, μετ' ἐπιγραφῆς:

Μίκα Ἀμφίδημος

Εἰκονίζεται γυνή, ἡ *Μίκα*, καθημένη καὶ δεξιουμένη τὸν ἱστάμενον πωγωνοφόρον *Ἀμφίδημον*, φέροντα κωνικὸν πῖλον καὶ ἀσπίδα. Τέχνη ἑλλ. χρόνων· ὕψ. 1.90.

Conze Grabr. 158.

892. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον ναϊδιόσχημον, διχῇ τεθραυσμένον μετ' ἐπιγραφῆς:

Χορηγὶς Χορηγίωνος

Παρίσταται κοράσιον, ἡ *Χορηγίς*, ἱστάμενον καὶ κρατοῦν χῆνα. Τέχνη κοινὴ ἑλλ. χρόνων· ὕψους 0,95.

Mitth. 1885 σ. 240.—Conze, Grabr 840.

893. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ναϊδιόσχημον, (ἐλλιπὲς) καὶ ἐνεπίγραφον:

Φιλόδημος Φιλοδήμο Εὐωνυμεὺς

εἰκονίζει γυμνὸν νεανίαν, τὸν *Φιλόδημον*, ἱστάμενον καὶ κρατοῦντα στλεγγίδα. Τέχνη ἑλλ. χρόνων. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις ὕψ. 1,03.

894. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀετώματος ἀναγλύπτου καὶ ἐπιγραφῆς:

Νικαγορα

Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ καὶ παριστᾷ ἐν πλαισίῳ γυναῖκα ἱσταμένην, τὴν *Νικαγόραν*, κρατοῦσαν πτηνόν. Τέχνη τοῦ Γ' π. Χ. αἰῶνος, ὕψ. 0,85.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 218 ἀρ. 98 καὶ σ. 165 η'.—Conze Grabr. 826.

895, Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ναϊδιόσχημον μετ' ἐπιγραφῆς.

Καλλίστιον Νικομάχης θυγάτηρ

Εἰκονίζει κόρην ἱσταμένην τὴν *Καλλίστιον*, κρατοῦσαν χῆνα, πρὸς τὸ ῥάμφος τῆς ὁποίας φέρει τὴν δεξιάν. Ἐπὶ δὲ τῆς παραστάδος, ἐλλείψει χώρου, εἰκονίζεται νεᾶνις κρατοῦσα πυξίδα. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ κύων ὑψῶν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ κοράσιον. Τέχνη κοινὴ ἑλλ. χρόνων, ὕψ. 0,79. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Sybel 3025.—Conze Grabr. 878.

896. Στηλη ἐπιτύμβιος, ὕψ. 1,58, εὑρεθεῖσα ἐν τῷ χωρίῳ Καλύβια Κουβαρᾶ τῆς Ἀττικῆς, καὶ εἰκονίζουσα ἀνάγλυπτον λουτροφόρον, ἐν ᾗ παρίστανται τρεῖς γυναῖκες, ὧν ἡ ἐν δεξιᾷ κοσμεῖ ταινίᾳ λήκυθον. Αἱ ἄλλαι δύο ἵστανται μακρὰν αὐτῆς. Ἀντὶ ἀνθεμίου ἡ λουτροφόρος φέρει Σειρῆνα τίλλουσαν τὴν κόμην, καὶ τύπτουσαν τὸ στῆθος. Τέχνη καλὴ τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος.

Ἀρχ. Δελτίον 1887. - Mitth. 1887 σ. 283.—Conze Grabr. 904.

897. Στήλη ἐπιτύμβιος μετὰ γεισώματος, ἐκ κυματίου καὶ ἄβακος εὑρέθη ἐν Ἀμοργῷ. Ἐν πλαισίῳ παρίστησιν ἀνάγλυφον εἰκονίζον γυναῖκα καθημένην, ἧς ἡ ἔμπροσθεν νεᾶνις κρατοῦσα πυξίδα, ἐξ ἧς ἐξάγει τι. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος, ὕψ. 0,80.

898. Ἀνάγγλυφον ἐπιτύμβιον ναϊδιόσχημον, φέρον ἐπιγραφήν:

Τελεσιας

Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ καὶ εἰκονίζει γυμνὸν νεανίαν, ἱστάμενον, τὸν *Τελεσίαν*, κρατοῦντα λαγῳόν. Πρὸ αὐτοῦ δὲ παρίσταται ὁ δοῦλος. Τέχνη τοῦ Δ′ π. Χ. αἰῶνος, ὕψ. 0,84.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 218, 98.—Wolters Bausteine 1014.—Conze Grabr. 1036.

899. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπής, εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ, φέρουσα ἀνάγλυφα ἐπάλληλα καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ πλαισίῳ εἰκονίζουσα λουτροφόρον παριστῶσαν ἄνδρα βαδίζοντα, ᾧ τινι ἕπεται παῖς, ὁ δοῦλος, φέρων ἀπὸ ῥάβδον ἐξηρτημένην πρᾶγμα τι δυσδιάκριτον. Ἐν δὲ τῷ ἀνωτέρῳ πλαισίῳ, δύο ἄνδρας πωγωνοφόρους δεξιουμένους ἀλλήλους. Μεταξὺ αὐτῶν κορασίς. Τέχνη τοῦ Δ′ π. Χ. αἰῶνος, ὕψ. 1,06.

Ἀρχαιολ. Δελτίον 1888 σ. 218, 98.—Wolters Bausteine 1021.—Conze Grabr. 742.

900. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀετώματος καὶ ἐπιγραφῆς:

Τιτὼ Σαμία

Εἰκονίζει ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ, γυναῖκα καθημένην, τὴν *Τιτώ*, τέχνη τοῦ Δ′ π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 3273.—B. C. H. 1878 σ. 364-3.—Conze Grabr. 39.

901. Στήλη ἐπιτύμβιος μετὰ γεισώματος, φέρουσα τὴν ἐπιγραφήν:

Σελινὼ Νικὼ Μυνακή

καὶ παριστῶσα γυναῖκα καθημένην, τὴν *Σελινώ*, δεξιουμένην τὴν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην *Νικώ*, φέρουσαν ἐπὶ τοῦ ἀριστ. βραχίονος τὸ κοράσιον *Μυννακὴν* κρατοῦν ἀθύρματα. Εὑρέθη Δ. τῶν Ἀθηνῶν. Τέχνη τοῦ Δ′ π. Χ. αἰῶνος, ὕψ. 0,75.

Sybel 3275.—B. C. H. 1879 σ. 356 ἀρ. 8.—Wolters Bausteire 1033.

902. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ναϊδιόσχημον, εὑρεθὲν ἐν Πειραιεῖ, φέρον τὰ γράμματα τάδε:

Τυννίας Τύννωνος Τρικορύσιος

καὶ εἰκονίζον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν *Τυννίαν* καθήμενον ἐπὶ ἕδρας, μετ' ἀνακλίσεως, γυμνὸν τὸ στῆθος, τὴν δεξ. χεῖρα ἐπὶ τῆς κοιλίας ἀναπαύων, τὴν δ' ἀριστ. ἐπί τοῦ γόνατος καὶ κρατοῦντα μεταξὺ τῶν σκελῶν ῥάβδον, εἰς τοὺς πόδας φέρει πέδιλα. Τέχνη καλὴ τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος, ὕψ. 1,15.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 218, 98.—Ἐφημ. Ἀρχ. 1886 σ. 51.

903. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀετωματίου, εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ. Ὑπὸ τὸ ἀετωμάτιον τὰ γράμματα:

Καλλίμαχος Δάϊππος
Βρισίς Ἀμφίπολις

καὶ ὑπ' αὐτὰ ἀνάγλυφον, εἰκονίζον καθημένους ἄνδρα πωγωνοφόρον καὶ γυναῖκα, τὸν **Καλλίμαχον** καὶ τὴν *Ἀμφίπολιν*, δεξιουμένους ἀλλήλους. Ἐκ τῆς στάσεως τῶν καθημένων συνάγεται ὅτι ἡ δεξίωσις γίνεται ἐν τῷ Ἅδῃ. Ὄπισθεν τἀνδρὸς ἡ *Βρισὶς* καὶ ὄπισθεν τῆς *Ἀμφιπόλεως*, ἵσταται ἀνὴρ πωγωνοφόρος. Τέχνη κοινὴ ἑλλην. χρόνων, ὕψ. 0,83.

Ἐφ. Ἀρχαιολ. 1854, 2167.—Sybel 94.—Conze Grabr. 781.—Wolters-Bausteine 1039.—Kekulé 114.

904. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀετωματίου, ὑφ' ὃ ἡ ἐπιγραφή:

Δίων Διομνήστο

Παρίσταται ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἱστάμενος, ὁ *Δίων*, προτείνων τὴν δεξιὰν πρὸς τὸν πρὸ αὐτοῦ ἱστάμενον πωγωνοφόρον γέροντα. Ὄπισθεν αὐτοῦ γυνὴ ὀρθία. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ὕψ. 0,79.

Conze 1134.

905. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀνθεμίου, ὑφ' ὃ ἡ ἐπιγραφή:

Ἀμεινοκράτης Ἀμεινοτέλης Ὑβ[άδης]
Φανοστράτη Ἀριστονύμου Ἀχαρνέως

καὶ ὑπ' αὐτὴν ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ, εἰκονίζον γυναῖκα καθημένην, τὴν Φανοστράτην, δεξιουμένην τὸν πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν *Ἀμεινοτέλην*. Ὄπισθεν τῆς γυναικὸς ἵσταται πωγωνοφόρος ἀνήρ, ὁ *Ἀμεινοκράτης*. Ἀθηνῶν. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος, ὕψ. 0,71.

Sybel 138.

906. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀετωματίου ὑφ' ὃ ἡ ἐπιγραφή :

Λαμυνθ[ιος]
Μιλήσι[ος]
Ευβουλίδης
Λαμυνθίου

καὶ ὑπ' αὐτὴν ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ καὶ εἶτα ἐπιγραφὴν ἄλλην :

Ἄδα Λαμυνθίου γυνή

καὶ εἰκονίζον καθήμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν *Λαμύνθιον*, δεξιούμενον τὸν πρὸ αὐτοῦ ἱστάμενον νεανίαν *Εὐβουλίδην*, τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Τέχνη κοινὴ ἑλλ. χρόνων. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ, ὕψ. 0,85.

Sybel 90.—Conze Grabr· 629.

907. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπής, μετ' ἀνθεμίου, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις. Φέρει ἐπιγραφήν :

Τιμανδρίδης Ἀριστάρχου
Αθμονεὺς

καὶ εἰκονίζει ἐν αναγλύφῳ, καθήμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν *Τιμανδρίδην* δεξιούμενον τὸν πρὸ αὐτοῦ ἱστάμενον νεανίαν. Τέχνη ἑλλην. χρόνων· ὕψ. 0,50.

B. C. H. 1879 σ. 359.—Conze Grabr 628.

908. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀνθεμίου, καὶ φέρουσα ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφὴν :

Αρχίας Χαρίλεω Κικυννεὺς
Τιμαρέτ[η . . .] Χαρίλεως

καὶ παριστῶσα ἐν ἀναγλύφῳ καθημένην γυναῖκα, τὴν *Τιμαρέτην*, δεξιουμένην τὸν σύζυγον αὐτῆς *Ἀρχίαν*. Μεταξὺ αὐτῶν δύο παῖδες. Τέχνη ἑλλ· χρόνων· ὕψ. 0,98.

Cronze Grabr. 363

909. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπής, μετ' ἀνθεμίου, φέρουσα ἐπιγραφήν :

Αἰσχύτης Φίλτη
Αἰσχύνου Φιλωνίδου
Αἰξωνευς Πειραιῶς
θυγάτηρ

καὶ ὑπ' αὐτὴν ἀνάγλυφον παριστῶν γυναῖκα καθημένην, τὴν *Φίλτην*, δεξιουμένην τὸν σύζυγον αὐτῆς *Αἰσχύτην*· ὄπισθεν αὐτῆς ἵσταται παιδίσκη κρατοῦσα πυξίδα.—Πειραιῶς.—Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος· ὕψ. 0,62.

Sybel 144.—Conze Grabr. 425

910. Ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου τεμάχιον, εὑρεθὲν ἐν τῷ Βοτανικῷ κήπῳ, καὶ εἰκονίζον γυναῖκα, (ἐλλιπῆ), κρατοῦσαν πυξίδα, ἐξ ἧς ἐξάγει τι τῇ δεξιᾷ. Τέχνη καλλίστη καὶ ἐκφράσεως θελκτικῆς.

Wolters Bausteine 1022

911. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀετώματος καὶ ἀκρωτηρίων, ἧς ἡ ἐπιφάνεια χωρίζεται εἰς δύο μέρη καὶ ἐν μὲν τῇ ἄνω ἡ ἐπιγραφή :

Εὐταμία

καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐν ἀναγλύφῳ κύων θήλεια, (σύμβολον πιθανῶς τῆς οἰκιακῆς ἀγάπης), ἐν δὲ τῇ κάτω εἰκονίζεται γυνὴ καθημένη, ἡ *Εὐταμία*, ἔχουσα πρὸ αὐτῆς παιδίσκην, κρατοῦσαν πτηνὸν καὶ πυξίδα. Τέχνη τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος· ὕψ. 0,81.

Sybel 80. — Wolters Bausteine 1029. — Conze Grabr. 66. — Heydemann 513.

912. Στήλη ἐπιτύμβιος μετὰ γείσου, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφή :

Φάνυλλα Ὤαθεν

Ἐν ἀναγλύφῳ παρίσταται λήκυθος, ἧς ἑκατέρωθεν ἀλάβαστρον. Ἐπὶ τῆς ληκύθου τὸ πάλαι ἦν γραπτὴ παράστασις ἐξίτηλος γενομένη.

Sybel 116.

913. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις. Φέρει ἐπιγραφήν :

Βουλάρχη

καὶ παριστᾷ ἐν ἀναγλύφῳ κοράσιον ἱστάμενον, τὴν *Βουλάρχην*, κρατοῦν τῇ δεξιᾷ πτηνόν, πρὸς ὃ ἀναπηδᾷ κύων. Τέχνη κοινὴ ἑλλην· χρόνων.

Sybel 477·—Conze Grabr. 831.

914. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀνθεμίου, καὶ ἐπιγραφῆς :

Κέρκων : Πάμφιλος

ὑφ' ἣν ἀνάγλυφον, εἰκονίζον παῖδα γυμνὸν ἱστάμενον, τὸν *Κέρκωνα*, προτείνοντα τῷ πρὸ αὐτοῦ ὀκλάζοντι βρέφει, *Παμφίλῳ*, πτηνόν. Ὄπισθεν ἁμάξιον, παιδικὸν ἄθυρμα. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος, ὕψ. 0,78.

Sybel 81.=Conze Grabr. 1050.

915 Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀετωματίου καὶ ἐπιγραφῆς :

Στρατοκλέης Κεφαλίωνος

ὑφ' ἣν λουτροφόρος ἐν ἀναγλύφῳ. Τὸ πάλαι ὑπῆρχε γραπτὴ παράστασις, ὑπὲρ ἣν ἡ ἐπιγραφή :

[*Μυρ*]*ρίνη Στρατοκλῆς*.

Sybel 2537.

916. Ἐπιτυμβίου στήλης, ἄνω μέρος μετ' ἀνθεμίου καὶ ἐπιγραφῆς :

Θεοφίλη Διοκλέους Ραμνουσίου

ὑφ' ἣν δύο ῥόδακες. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Sybel 561.—Conze Grabr. 875.

917. Στήλης ἐπιτυμβίου, ἄνω μέρος, μετ' ἀνθεμίου καὶ ἐπιγραφῆς:

Πρωτόνικος Λυκίσκο ἐκ Κεραμέων

ὑφ' ἣν δύο ῥόδακες. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Sybel 1535.

918. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἐκτύπου ἀναγλύφου, εἰκονίζοντος λήκυθον. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

919. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀετωματίου, καὶ ἐπιγραφῆς:

Εὐάνγελος Θεοφίλου Ἕρμειος Δεξικράτεια : Θρασυμήδου Ἀχαρνέως

ὑφ' ἣν ἀνάγλυφον, εἰκονίζον ἄνδρα πωγωνοφόρον, καθήμενον, τὸν *Εὐάγγελον*, δεξιούμενον τὴν σύζυγον αὐτοῦ *Δεξικράτειαν*. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος, ὕψ. 0,73. Ἀθηνῶν.

Conze Grabr. 661.

920. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀνθεμίου, καὶ ἐπιγραφῆς:

Πιαιος Διφιλος

ὑφ' ἣν ἀνάγλυφον, παριστῶν πωγωνοφόρον ἄνδρα καθήμενον, τὸν *Πιαῖον*, δεξιούμενον τὸν ἱστάμενον ἀγένειον *Δίφιλον*. Τέχνη κοινὴ ἑλληνικῶν χρόνων. Ἀθηνῶν.

Sybel 128.—Conze Grabr. 646.

921. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετὰ τριγωνικῆς τοῦ λίθου προεξοχῆς, ἐφ' ἧς τὸ πάλαι ἦν γραπτὸν ἀνθέμιον ἢ ἀετωμάτιον, φέρουσα ἀνάγλυφον λήκυθον.

922. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ναϊδιόσχημον, παριστῶν γυναῖκα, ἁπτομένην ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις, τῆς δεξιᾶς ἱσταμένης γυναικός. Τέχνη τοῦ Δ' ἢ Γ' π. Χ. αἰῶνος.

Conze Grabr. 151.

923. Στήλη ἐπιτύμβιος μετὰ γείσου, ὑφ' ὅ ἐπιγραφή :

Αἰνησίδαμος Καλλίμητις

ὑφ' ἣν ἀνάγλυφον εἰκονίζον καθημένην γυναῖκα, τὴν *Καλίμητιν* δεξιουμένην τὸν *Αἰνησίδαμον*. Τέχνη κοινὴ ἑλλ. χρόνων.

Sybel 139.

924. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἐπιγραφῆς :

ιος . . . ιδο Λαμπτρεύς

ὑφ' ἣν ἀνάγλυφον εἰκονίζον λήκυθον, ἐφ' ἧς διακρίνονται ἴχνη χρωματισμοῦ.

Sybel 136.

925. Στήλης ἐπιτυμβίου ἄνω μέρος, μετ' ἀνθεμίου καὶ ἐπιγραφῆς :

Ἀφροδισία Μαγνησία

ὑφ' ἣν δύο ῥόδακες.

Sybel 3251.

926. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπής, φέρουσα ἀνάγλυφον παριστῶν καθημένην γυναῖκα, δεξιουμένην ἱστάμενον ἄνδρα (ἐλλιπῆ), κρατοῦντα στλεγγίδα καὶ ληκύθιον. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.

927. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου καὶ ἀναγλύφου, εἰκονίζοντος ὄφιν ἀνελισσόμενον.

928. Ἀνθέμιον, στήλης ἐπιτυμβίου μετὰ μέρους κορμοῦ καὶ ἐπιγραφῆς :

Ονησιχα Μένωνος Σινω[πέως] [γυνὴ]

Ἐφημ' Ἀρχ. ἀριθ. 1741.—Kekulé 11.—Wolters, Bausteine 1102.

929. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἀπολήγουσα εἰς τρίγωνον χῶρον, ἐλλιπής. Φέρει ἐπιγραφήν·

Ἀριστηΐδης

καὶ εἶτα ἀνάγλυφον εἰκονίζον τὸν Ἀριστηΐδην, ἱστάμενον νεανίαν καὶ πρὸ αὐτοῦ κύνα, ἀναπηδῶντα ἵνα ἁρπάσῃ τὸ προτεινόμενον πτηνόν.

930. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου καὶ ἐπιγραφῆς:

Ἀγαθόνικος

Ἐν ἀναγλύφῳ παρίσταται ἀγγεῖον μόνωτον, ἔχον ὅμως τὸ σχῆμα διώτου, ἤτοι λουτροφόρου, ἐξ οὗ εἰκάζομεν ὅτι ἀπεξέσθη τὸ ἕτερον οὖς, ἵνα μεταβληθῇ ἡ λουτροφόρος εἰς λήκυθον δι' ἄλλην χρῆσιν τῆς στήλης ταύτης καὶ ὅτι ἐντεῦθεν ὑπῆρχε διαφορά τις ἐν τῇ χρήσει τῶν ἐπὶ τῶν τάφων μονώτων ἢ διώτων ἐπιτυμβίων ἀγγείων.

Sybel 122.

931. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπής, διῃρημένη κατὰ τὸ μέσον εἰς δύο ἀνάγλυφα χωριστά. Καὶ ἐν μὲν τῷ ἄνω παρίσταται ἀνὴρ ὄρθιος (λείπει ἡ κεφαλὴ), ἐν στάσει Ποσειδῶνος (πρβλ. ἀριθ. 235), κρατῶν ἐν τῇ ὑψωμένῃ δεξιᾷ ὡσεὶ κεραυνόν. Ἴσως παρίστησι τὸν ἀφηρωϊσθέντα νεκρὸν ἐν τύπῳ θεοῦ. Ἐν δὲ τῇ κάτω, λουτροφόρος. Τέχνη ἑλλην. χρόνων, ὕψ. 0,63.

Sybel 147.—Heydemann 474.

932. Λουτροφόρου, ἄνω τεμάχιον λαιμοῦ, φέρον ἐν ἀναγλύφῳ κεφαλὴν νεανίου.

933. Ἄνω μέρος στήλης ἐπιτυμβίου, μετ' ἀνθεμίου καὶ ἐπιγραφῆς:

Σωστράτη Σωστράτου Λαμπτρέως
Σωστράτη Νικόπολις Σώστρατος

ὑφ' ἣν ἐν πλαισίῳ τρεῖς ἀνάγλυφοι κεφαλαὶ τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἀναφερομένων.

Conze Grabr. 763.

934. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, μετὰ παραστάδων καὶ ἐπιστυλίου, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφή:

Δεινίας Ὤαθεν

Ὁ λίθος προεξέχων εἰς τριγωνικὸν χῶρον ἔφερεν ἀνάγλυπτον Σειρῆνα καὶ ἑκατέρωθεν τετράγωνόν τι. Παρίσταται γυμνὸς παῖς, ὁ *Δεινίας*, ἱστάμενος καὶ κρατῶν πτηνὸν τῇ ἀριστ. τὴν δὲ δεξιὰν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς γυμνοῦ παιδίου φέροντος ληκύθιον καὶ στλεγγίδα. Μεταξὺ αὐτῶν κύων ἀναπηδῶν.

Sybel 93.—Ἐφ. Ἀρχ. 1839 ἀριθ. 227 μετ' εἰκόνος.—Conze Grabr 1044.

935. Ἐπιτυμβίου στήλης, ἄνω μέρος μετ' ἀνθεμίου καὶ ἀκροκεράμου, εὑρεθὲν κατὰ τὸ Δίπυλον καὶ φέρον τὴν ἐπιγραφήν:

Φανίας Φανιάδου Ἐ[ρχιεὺς]

ὑφ' ἣν ἐν ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται λουτροφόρος, σώζουσα τὸν λαιμόν.

Sybel 3355.

936. Ἀνθέμιον, ἐπιτυμβίου στήλης.

937. Ἐπιτύμβιος στήλη, μετ' ἀετώματος τὸ πάλαι γραπτοῦ. Φέρει ἐπιγραφήν:

Σωσιγένης

καὶ ὑπ' αὐτὴν ἀνάγλυφον, παριστῶν τὸν παῖδα *Σωσιγένην* ἱστάμενον καὶ προτείνοντα τῷ πρὸ αὐτοῦ ἀναπηδῶντι κυνὶ πτηνόν· σύρει δὲ τῇ ἀριστ. παιδικὸν ἄθυρμα, ἁμάξιον. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χριστοῦ αἰῶνος· ὕψους 0,75.

Sybel 87.—Conze Grabr. 961.

938. Λουτροτόρου, ἄνω μέρος λαιμοῦ, εἰκονίζον ὑπὸ τὰς ἕλικας τῶν ὤτων ἐν ἀναγλύφῳ δύο νεανίας γυμνούς, ὑψοῦντας συμμετρικῶς τὴν χεῖρα πρὸς τὴν λαβὴν τοῦ ἀγγείου· ὕψ. 0,75.

Sybel 248.

939. Στήλης ἐπιτυμβίου, ἄνω μέρους μετ' ἀετώματος καὶ ἐπιγραφῆς :

Ναυσικράτη, Σωκράτους Ἁγνούσιος

Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Sybel 2555.

940. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀετώματος, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις τῷ 1858. Φέρει τὰ γράμματα τάδε :

Τιμαγόρα Δημοκρίτου
Δελφις

καὶ εἶτα ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ, εἰκονίζον γυναῖκα, καθημένην, τὴν *Τιμαγόραν*, δεξιουμένην ἱσταμένην γυναῖκα. Μεταξὺ αὐτῶν πωγωνοφόρος ἀνὴρ περίλυπος. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 559.—Ἐφημ. Ἀρχ. 1858, 3288. — Conze Grabr. 327.—Heydemann 514.

941. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετὰ ἡμικυκλοειδοῦς χώρου, ἐφ' οὗ ἀνθέμια ἀναγελυμμένα. Φέρει ἐπιγραφήν :

Ἀριστογείτων Νικίου Ἀλωπεκῆθεν

καὶ ὑπ' αὐτὴν ἀνάγλυπτον λουτροφόρον, φέρουσαν σπειροειδῆ ζώνην καὶ ῥαβδώσεις. Τὰ ὦτα κοσμοῦνται ταινίᾳ ἀπὸ τῶν ἑλίκων ἐξηρτημένῃ. Τέχνη καλή, ὕψ. 0,94.

Sybel 124.

942. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπής, μετ' ἀνθεμίου καὶ ἐπιγραφῆς :

Ἀριστομάχη

ὑφ' ἣν δύο ῥόδακες.

943. Μέγα ἀνθέμιον ἀνῆκον ἐπιτυμβίῳ μνημείῳ καὶ εὑρεθὲν ἐν τῇ θέσει Γουδὶ τῶν Ἀθηνῶν.

944. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπής, μετ' ἀνθεμίου καὶ ἐπιγραφῆς :

Ἡγήσανδρος
Ἡγησάνδρου

ὑφ' ἣν δύο ῥόδακες.

945. Ἀγγεῖον ἐπιτύμβιον μόνωτον, λήκυθος ἐλλιπὲς (γύψῳ συμπεπληρωμένον), φέρον ἀνάγλυφον καὶ ἐπιγραφήν :

Θαρίππη Φιλόφρων

εἰκονίζεται γυνὴ καθημένη, ἡ *Θαρίππη*, τείνουσα τὴν δεξιὰν τῷ τέκνῳ αὐτῆς *Φιλόφρονι*. Πρὸ αὐτῆς νεᾶνις ἱσταμένη. Τέχνη κοινή.

Sybel 241.—Conze Grabr. 286.

946. Λήκυθος ἐλλιπής, (γύψῳ συμπεπληρωμένη), φέρουσα ἀνάγλυφον καὶ ἐπιγραφήν :

Νικοστρατος

Εἰκονίζεται ἱστάμενος ἀνήρ, δεξιούμενος τὸν *Νικόστρατον* ὄρθιον. Ὄπισθεν αὐτοῦ παῖς γυμνός. Τέχνη κοινή.

947. Λήκυθος ἐλλιπὴς συμπεπληρωμένη γύψῳ, φέρει ἐπιγραφήν :

Τιμάναξ Ἀρχινο
Πειραιεὺς

καὶ ἀνάγλυφον παριστῶν νεαρὸν ὁπλίτην, πλήττοντα δόρατι (ἐξιτήλῳ) ἕτερον ὁπλίτην χαμαὶ πεπτωκότα καὶ ἀμυνόμενον ξίφει τῇ δεξιᾷ· ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ κρατοῦντα τὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀσπίδα. ὕψ. 0,80.

Sybel 243.—Conze Grabr. 1147.

948. Λήκυθος ἐλλιπής, (γύψῳ συμπεπληρωμένη), εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ, φέρει ἐπιγραφήν :

Κομαλλὶς Νεοφίλη

καὶ ἀνάγλυφον, εἰκονίζον καθημένην γυναῖκα, τὴν *Νεοφίλην*, δεξιουμένην γυναῖκα ἱσταμένην τὴν *Κομαλλίδα*. Τέχνη κοινή.

Sybel 244.—Ἀρχ. Ἐφημ. 1842 σ. 520.—Conze Grabr. 121.—Kekulé 107.

949. Λήκυθος ἐλλιπὴς, (γύψῳ συμπεπληρωμένη), φέρουσα ἐπιγραφήν :

Φανοστράτη Λύσις Φίλεια Λύσιδος
Λεωσθένους Λωκονοιως
Λευκονοιως

καὶ ἀνάλυφον, εἰκονίζον γυναῖκα τὴν *Φαινοστράτην*, καθημένην καὶ δεξιουμένην τὴν ἱσταμένην νεάνιδα *Φίλειαν*. Μεταξὺ αὐτῶν ἀνὴρ πωγωνοφόρος, ὁ Λῦσις στηριζόμενος ἐπὶ ῥάϐδον. Τέχνη κοινή. Ἀθηνῶν.

Conze Grabr. 330.

950. Λήκυθος ἐλλιπής, (γύψῳ συμπεπληρωμένη), φέρουσα ἐπιγραφήν :

Καλλιστομάχη Ἀριστιων Τιμαγόρα
Ἀστινο[Αλίμ]ουσιο [Πει]θιο Τιμοδημο
Αλωπεκηθεν

καὶ ἀνάγλυφον παριστῶν γυναῖκα καθημένην τὴν *Καλλιστομάχην*, δεξιουμένην τὴν ὀρθίαν *Ἰιμαγόραν*. Μεταξὺ αὐτῶν ὄρθιος ἀνὴρ πωγωνοφόρος, ὁ *Ἀριστίων* στηριζόμενος ἐπὶ ῥάϐδου (ἐξιτήλου). Ἀθηνῶν.

Conze Grabr. 323.

951. Λήκυθος ἐλλιπὴς, (γύψῳ συμπεπληρωμένη), μετ' ἀναγλύφου καὶ ἐπιγραφῆς :

Ἰιμαγόρα Αριστιων Πειθιο Καλλιστρομάχη
Ἰιμοδήμου Αστινου Αλιμουσιο
Αλωπεκῆ (sic)

Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι ἡ αὐτὴ τῇ τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ, ὁμοία δὲ εἶναι καὶ ἡ παράστασις, ἀλλ' ἀντίστροφοι ἀμφότεραι. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι καὶ αἱ δύο λήκυθοι ἱδρύθησαν κατὰ τὰ δύο ἄκρα οἰκογενειακοῦ ἐπιτυμβίου μνημείου.

Conze Grabr. 354.

952. Λήκυθος ἐλλιπής, (γύψῳ συμπεπληρωμένη) μετ' ἀναγλύφου, εἰκονίζοντος πωγωνοφόρον ἄνδρα ἱστάμενον, δεξιούμενον καθημένην γυναῖκα, ἧς ὄπισθεν νεᾶνις. Ἀθηνῶν.

Conze Grabr. 424.

953. Λουτροφόρος, ἐλλιπὴς (γύψῳ συμπεπληρωμένη), μετ' ἐπιγραφῆς:

Πεισία Εὔθιππος Χολλείδης

καὶ ἀναγλύφου, παριστῶντος καθημένην γυναῖκα, τὴν *Πεισίαν*, δεξιουμένην τὸν πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον ἀγένειον νεανίαν, τὸν *Εὔθιππον*, ᾧ ἕπεται ὁ δοῦλος, φέρον τὸν τοῦ δεσπότου ὁπλισμόν. Πρὸ τῆς γυναικὸς ὄρθιον κοράσιον. Τέχνη καλή.

Conze Grabr. 376.

954. Λουτροφόρος ἐλλιπὴς (γύψῳ συμπεπληρωμένη) ἧς ἡ ἐπιφάνεια κοσμεῖται διὰ σπειροειδοῦς ζώνης, ἧς ἄνωθεν ἀνθέμια, κάτωθεν δὲ ῥαβδώσεις καθηκούσας μέχρι τῆς βάσεως.

Sybel 187.

955. Λουτροφόρος, ἐλλιπὴς (γύψῳ συμπεπληρωμένη), φέρει κοσμήματα οἷα καὶ τῆς προηγουμένης, μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς, ὅτι ἡ ζώνη συγκροτεῖται ἐκ φύλλων δάφνης.

956. Λήκυθος, ἐλλιπὴς (γύψῳ συμπεπληρωμένη) φέρουσα ἐπιγραφήν:

Αριστυλλα Σιμωνίδο Λευκονοέως

καὶ ἀνάγλυφον, εἰκονίζον καθήμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, δεξιούμενον ἱσταμένην γυναῖκα, τὴν *Αρίστυλλαν*, ἧς ὄπισθεν νεανίας ἀριστ. ἐστραμμένος. Τέχνη κοινή.

Conze Grabr. 717.

957, Λήκυθος, ἐλλιπὴς (γύψῳ συμπεπληρωμένη) μετ' ἀναγλύφου, παριστῶντος καθημένην γυναῖκα δεξιουμένην τὴν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην, ἧς ὄπισθεν πωγωνοφόρος ἀνήρ, στηριζόμενος ἐπὶ ῥάβδου.

Sybel 199.—Conze Grabr. 349.

958. Λήκυθος, ἐλλιπὴς (γύψω συμπεπληρωμένη), φέρουσα ἐπιγραφήν:

'Επιγένης Καλλίας

καὶ ἀνάγλυφον εἰκονίζον καθήμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν *Ἐπιγένη*, δεξιούμενον τὸν *Καλλίαν* ἱστάμενον. Τέχνη κοινή. Ἀθηνῶν.

Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 10, 3.— Conze Grabr. 651.

959. Λήκυθος, ἐλλιπὴς γύψῳ συμπεπληρωμένη), φέρουσα ἀνάγλυφον, παριστῶν καθημένην γυναῖκα. Πρὸ αὐτῆς ἱσταμένη νεᾶνις. Τέχνη συνήθης.

Conze Grabr. 99.

960. Λήκυθος, ἐλλιπὴς (γύψῳ συμπεπληρωμένη), ἔχουσα τετράγωνον χῶρον προεξέχοντα, ἐφ' οὗ θὰ ἐφιλοτεχνεῖτο τὸ σύνηθες ἀνάγλυφον, ἀλλ' ἔμεινεν ἡμιτελές.

Sybel 218.

961. Λήκυθος, ἐλλιπὴς (γύψῳ συμπεπληρωμένη), φέρουσα ἐπιγραφήν:

Σμικρος Μνησικλέης Φίλτη Μνησιάδης

καὶ ἀνάγλυφον εἰκονίζον ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν *Σμῖκρον*, δεξιούμενον τὸν *Μνησικλῆ* ἱστάμενον· ὄπισθεν ἵσταται ἡ *Φίλτη* δεξιουμένην τὸν *Μνησιάδην* ἱστάμενον· ὕψ. 1,00. Ἀθηνῶν. Χαϊδάρι.

Sybel 229.—Conze Grabr. 1145.

962. Λήκυθος ἐλλιπὴς, (γύψῳ συμπεπληρωμένη), φέρουσα ἐπιγραφήν:

Ἀριστόμαχος (;) *Φιλίων*

καὶ ἀνάγλυφον εἰκονίζον δύο πωγωνοφόρους, δεξιουμένους ἀλλήλους. Ἀμφοτέροις ἕπονται δύο παῖδες, ὧν ὁ ἕτερος κρατεῖ στλεγγίδα, ὕψ. 1,05. Ἀθηνῶν.

Sybel 3246.—Conze Grabr. 1071.

963. Λήκυθος ἐλλιπής, (γύψῳ συμπεπληρωμένη), μετ' ἐπιγραφῆς:

Μενέστρατος Φιλιτω
Εκαληθεν

καὶ ἀναγλύφου παριστῶντος πωγωνοφόρον, καθήμενον τὸν *Μενέστρατον*, δεξιούμενον ἱσταμένην γυναῖκα, τὴν *Φιλιτώ*, ἧς ὄπισθεν ἱσταμένη παιδίσκη, φέρουσα πυξίδα, ὕψ. 0,60. Πειραιῶς.

Conze Grabr. 704.

964. Λουτροφόρος ἐλλιπής, (γύψῳ συμπεπληρωμένη), κοσμουμένη τὴν ἐπιφάνειαν διὰ ῥαβδώσεων, διαχωριζομένων ὑπὸ περιθεούσης ζώνης μετὰ σπειροειδοῦς διακόσμου.

965. Λήκυθος ἐλλιπής, (γύψῳ συμπεπληρωμένη), φέρουσα ἐπιγραφήν:

Θειόκριτος Νικοπτολέμη

καὶ ἀνάγλυφον λίαν ἐφθαρμένον, εἰκονίζον ἱστάμενον ἄνδρα, τὸν *Θεόκριτον*, δεξιούμενον καθημένην γυναῖκα, τὴν *Νικοπτολέμην*.

Conze Grabr. 427.

ΑΙΘΟΥΣΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΩΝ ΑΝΑΓΛΥΦΩΝ

---

966. Ἔκτυπον ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ἐπὶ πλίνθου, εἰκονίζον γυναῖκα φυσικοῦ μεγέθους ἱσταμένην κατὰ κρόταφον, ἐνδεδυμένην χιτῶνα ποδήρη καὶ ἱμάτιον ὅπερ ἀνέχει διὰ τῆς δεξιᾶς πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ὑπὲρ τὸν δεξιὸν ὦμον. Τύπος προσώπου εἰκονικός. Ἐργασία ἐπιμελὴς τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος· διατήρησις ἀρίστη. Εὑρέθη ἐν τῷ καταστήματι τῆς Ἑταιρίας τοῦ Ἀεριόφωτος, ὑφ' ἧς καὶ ἐδωρήθη, ὕψ. 0,28.

Ἀρχ. Δελτίον 1891 σ. 104, 36.—Conze Grabr. 804.—Arndt-Amelung 702-708.

967. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον ἐλλιπὲς τὸ ἄνω μέρος, εἰκονίζεται ἀνὴρ πωγωνοφόρος ἐν μακρῷ ἱματίῳ κλίνων μικρὸν τὸ σῶμα εἰς τὰ ἔμπροσθεν ἐξ ὧν φαίνεται ὅτι ἐστήριζε τὴν δεξ. μασχάλην ἐπὶ τῆς ῥάβδου, ἥτις ἦν ἴσως χρώματι δεδηλωμένη. Δεξιοῦται δὲ οὗτος ἕτερον ἄνδρα.

968. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις καὶ εἰκονίζον γυναῖκα καθημένην καὶ ὑποδεχομένην ἀνοικταῖς ἀγκάλαις ἱσταμένην γυναῖκα, ἥτις προσκλίνουσα δέχεται τὰς χειραψίας. Διάφορος τρόπος τοῦ τυπικοῦ χαιρετισμοῦ, τοῦ ἀπαντῶντος ἐν τοῖς ἐπιτυμβίοις ἀναγλύφοις. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.

Sybel 67.—Conze Grabr. 150.

969· Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀνθεμίου εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις καὶ φέρουσα ἐπιγραφήν :

Μυννος Σωτηρίδου Εμπορίων

καὶ παράστασιν εἰκονίζουσαν γυναῖκα καθημένην καὶ δεξιουμένην ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα τὸν *Ἐμπορίωνα*. Παρὰ τοὺς πόδας τῆς γυναικὸς κύων ἀναρριχώμενος πρὸς αὐτήν. Τὰ καθέκαστα τῶν μορφῶν ἦσαν τὸ πάλαι διὰ χρώματος δεδηλωμένα· μόνον τοῦ περιγράμματος αὐτῶν ὄντος κεχαραγμένου ἐν τῷ λίθῳ, ὕψ. 0,82.

Sybel 2530.

970. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπὴς τὸ ἄνω μέρος. Φέρουσα ἐν δυσὶν ἐπαλλήλοις χώραις παραστάσεις καὶ ἐν μὲν τῇ ἄνω γυναῖκα, καθημένην καὶ δεξιουμένην ἱστάμενον νεανίαν, οὗ ὄπισθεν ἀνὴρ ὄρθιος, εἶτα μικρὸς παῖς, ἐν δὲ τῇ κάτω τῇ καὶ μείζονι παρίσταται λουτροφόρος, ἥτις μετεποιήθη βραδύτερον εἰς λήκυθον, ἐφ' ἧς Σειρὴν τίλλουσα τὴν κόμην καὶ τύπτουσα τὸ στῆθος. Τέχνη ἑλλ. χρόνων ὕψ. 0,90.

Sybel 3271. Conze Grabr. 383.

971. Ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου, ἄνω μέρος μετ' ἀετωματίου. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ, φέρει ἐπιγραφήν :

Γέλων Καλλίστρατος

καί λουτροφόρον, μεταποιηθεῖσαν βραδύτερον εἰς λήκυθον, ἐφ' ἧς ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ πωγωνοφόρος ἀνήρ, ὁ *Καλλίστρατος* τεθλιμμένος καὶ ἐπ' ἀριστερᾷ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὠτὸς τῆς λουτροφόρου ἐν μέρει ἕτερος, ὁ *Γέλων* κατακεκλιμένος ἐπὶ κλίνης καὶ κρατῶν φιάλην. Ἐπὶ τούτου συνέβη ὅ,τι καὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 970. Τέχνη καλὴ τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 168.—Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1889 ἀρ. 305.—Wolters Bausteine 1055. Conze Grabr. 1163.—Heydemann 63.

972. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ναϊδιόσχημον εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις μετ' ἐπιγραφῆς:

Λυσιστρατη

Εἰκονίζεται γυνὴ ἡ *Λυσιστράτη* ἱσταμένη καὶ κρατοῦσα τι (ἄνθος ἴσως) ὅπερ φέρει πρὸς πρόσωπον. Τέχνη ἑλλ. χρόνων. Πειραιῶς.

Conze Grabr. 825.—Ἀρχ. Δελτίον 1892.

973. Ἀναγλύφου ναϊδιοσχήμου, τεμάχιον παριστῶν νεανίαν ἱστάμενον καὶ κρατοῦντα λαβὴν ξίφους. (Ἡ κεφαλὴ νεωστὶ μεταπεποιημένη).

974. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου μετ' ἀνθεμίου μέρος, ἐφ' οὗ τὸ ἀνώτατον μέρος λουτροφόρου.

975. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀνθεμίου καὶ ἐπιγραφῆς:

Κρατιστω Ὀλυνθια
Αγρωνος θυγάτηρ
Γλαυκίου δὲ γυνὴ

ὑφ' ἣν δύο ῥόδακες.

976. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ναϊδιόσχημον εὑρέθη ἐν Ἀθήναις καὶ φέρον ἐπιγραφήν:

Κάλλιππος Ἐργοφίλου

καὶ παράστασιν εἰκονίζουσαν ἱστάμενον νεανίαν τὸν *Κάλλιππον*, κρα-

τοῦντα στλεγγίδα καὶ πρὸ αὐτοῦ γυμνὸν παῖδα, τὸν δοῦλον, κομίζοντα τὸ ἱμάτιον τοῦ δεσπότου. Τέχνη κοινὴ ἑλλ. χρόνων· ὕψ. 1,03.

Ἀρχ. Δελτίον 1885. σ. 12 ἀριθ. 9.—Conze Grabr. 1040.

977. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ναΐδιόσχημον, εἰκονίζον γυναῖκα ἱσταμένην καὶ προσφέρουσάν τι πρὸς γυμνὸν παῖδα, ἀνατείνοντα τὴν δεξιάν. Τέχνη κοινὴ ἑλλ. χρόνων· ὕψ, 2,07.

Conze Grabr. 891.

978. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀνθεμίου ἐν τῷ ἡμικυκλικῷ χώρῳ. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ καὶ φέρει ἐπιγραφήν :

Παίδευσις
τίτθη χρηστὴ

ὑφ' ἣν γυναῖκα καθημένην, τὴν *Παίδευσιν*. Τέχνη κοινὴ ἑλλ. χρόνων. Πειραιῶς.

Sybel 91.—Conze Grabr. 43.—Kekulé 330.

979. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐξ ἐγχωρίου σκληροῦ λίθου, μετ' ἀετώματος· εὑρέθη ἐν Ἀντικυθήροις τῷ 1889. Εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ γυνὴ δεξιᾷ, στήλη ἐφ' ἧς ἐπακουμβᾷ τὴν δεξιὰν κρατοῦσαν ὡσεὶ κύλινδρον χειρογράφων. Ἴσως ἡ εἰκονιζομένη ἦν λογία τις. Φέρει ἐπιγραφήν :

Φιλιννα Εὐπολέμου Μυνδία.

Τέχνη μεταγενεστέρων ἑλλ. χρόνων· ὕψ. 0,85.

Ἀρχ. Δελτίον 1889 σ. 234, 44.—Conze Grabr. 258.

980. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετὰ τριγωνοειδοῦς προεξοχῆς τοῦ λίθου, ἐφ' ἧς ἀνθέμιον πάλαι. Φέρει ἐπιγραφήν :

Ἁγνοθέα

καὶ ἀνάγλυφον, εἰκονίζον γυναῖκα ὀρθίαν, κρατοῦσαν περιφερές τι, ἴσως στέφανον, ὑπὲρ βρέφος, χαμαὶ ὀκλαδὸν καθήμενον, καὶ τεῖνον τὴν δεξιὰν ἵνα λάβῃ αὐτόν. Λαυρίου.

Conze Grabr. 889.

981. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετώματος, ὑφ' ὃ ἐπιγραφή :

Μνησιπτολέμη Νικοστράτου 'Αχαρνέως

καὶ εἶτα ἀνάγλυφον, παριστῶν ἱστάμενον κοράσιον, τὴν *Μνησιπτολέμην*, κρατοῦσαν σφαῖραν καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ πτηνόν· οὗ ἔμπροσθεν ἀναπηδῶν κύων. Τέχνη κοινὴ μεταγενεστέρων ἑλλ. χρόνων.

Sybel 89·—Conze Grabr. 827.

982. 'Επιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἐκ τεμαχίων καὶ ἀποκεκρουμένον τὰ πλάγια καὶ μέρος τοῦ ἀετώματος. Φέρει ἐπιγραφήν :

. . . .ιος 'Αναγυράσιος Τιμαρετη

Παρίσταται πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἱστάμενος, ὅστις τὴν μὲν ἀριστ. ἐστήριζεν ἐπὶ τῆς μὴ ὁρατῆς ἐν τῷ λίθῳ βακτηρίας, διὰ δὲ τῆς δεξ. δεξιοῦται πρὸ αὐτοῦ ἱσταμένην γυναῖκα. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.

Conze Grabr. 1085.

983. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐκ πώρου λίθου ἐντὸς πλαισίου καὶ ὑπὸ τὸ ἀέτωμα, (οὗ ἔνδοθεν Σειρὴν θρηνοῦσα μεταξὺ δύο θρηνουσῶν γυναικῶν ἐχουσῶν τὰς λύρας ; ἀπερριμμένας), παρίσταται ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ παιδίον, κρατοῦν ἐν ἑκατέρᾳ χειρὶ ἀνὰ ἓν πτηνόν, ὧν τὸ μὲν φέρει διὰ τῆς ἀριστ. παρὰ τὸ στῆθος, τὸ δὲ προτείνει διὰ τῆς δεξ. εἰς τὸν πρὸ τοῦ δεξ. γόνατος αὐτοῦ ἀναρριχώμενον κύνα. Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο καίπερ ἀμελοῦς ἐργασίας ὄν, εἶναι ἄξιον λόγου διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἀετώματος σπανίαν αὐτοῦ παράστασιν. Εὑρέθη ἐν 'Ανθηδόνι, λίθος βοιωτικός, ὕψ. 0,60.

'Αρχ. Δελτίον 1889 σ. 43, 1.

984. Στήλη ἐπιτύμβιος, (ἐλλιπής), εἰκονίζουσα λουτροφόρον, φέρουσαν πρόστυπον ἀνάγλυφον παριστῶν ἄνδρα πωγωνοφόρον, καθήμενον καὶ δεξιούμενον ἱστάμενον ἐπίσης πωγωνοφόρον ἄνδρα.

985. Στήλη ἐπιτύμβιος, (ἐλλιπής), εἰκονίζουσα λουτροφόρον ἐφ' ἧς ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ ἱστάμενος πωγωνοφόρος ἀνήρ, στηριζόμε-

νος ἐπὶ ῥάβδου καὶ χειρονομῶν πρὸς ἱστάμενον γυμνὸν παῖδα. Τέχνη κοινὴ ἑλλ. χρόνων.

986. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου, ναϊδιοσχήμου τεμάχιον, εὑρεθὲν ἐν Πειραιεῖ καὶ φέρον ἐν τῷ τοῦ ἀετώματος τυμπάνῳ, φοινικικὴν ἐπιγραφὴν, δηλοῦσαν τὸ ὄνομα τοῦ ἀποθανόντος φοίνικος ἀνδρὸς, (Ἀβδασμὼν υἱὸς τοῦ Σαλὼμ, υἱοῦ τοῦ Ἀβδ...), καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἑλληνικήν, ἧς μόνον Ξ σώζεται (Φοῖνιξ ;) Ἐπὶ δὲ τοῦ λίθου ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χεὶρ τοῦ νεκροῦ κρατοῦσα κύλινδρον βιβλίου καὶ μέγα δένδρον φοίνικος (;). Ἐκ τῶν ἄνω συμπεραίνομεν ὅτι ὁ τάφος ἀνῆκεν εἰς Φοίνικα ἐν Πειραιεῖ ἀποθανόντα ὕψ. 0,75.

Sybel 106.—Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1840 ἀρ. 536.

987. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου τὸ κάτω δεξ. μέρος, εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις. Ἐπ' αὐτοῦ σώζεται ὁ ἀριστ. ποῦς καὶ ἡ κάτω δεξ. μετὰ τῆς κνήμης νεανίου, καθημένου ἐπὶ παραστάδος, ἐφ' ἧς ἡ χλαμὺς αὐτοῦ. Παρ' αὐτὸν παῖς γυμνὸς κρατῶν ἐλαιοφόρον ληκύθιον. (Πρβλ. ἀριθ. 869 καὶ 871). Ἀθηνῶν. Δῶρον Λ. Πύρρου.

Sybel 49.—Conze Grabr. 1056.

988 Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀνθεμίου, φέρουσα ἐπιγραφήν :

Φιλοργος
Ἀχαρνεὺς

Εἶτα δύο ῥόδακας καὶ εἶτα ἄλλην ἐπιγραφήν :

Καλλίας Ἀχαρνεὺς Κράτινος Αχαρνεὺς Καλλισταγόρα
Καλλι[*ου γυνὴ*] ...*ισινο*[*η*] *Λυσίππου Αἰξωνειω*[ς]
θυγάτηρ Φιλουργος Λυκινιδου Αχαρνευς

Sybel 2171.

989. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ναϊδιόσχημον, εὑρεθὲν ἐν Πειραιεῖ τῷ 1837. Φέρει ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου δίγλωσσον ἐπιγραφήν, φοινικικήν, ἣν ὁ Γάλλος ἀσιανολόγος Duvivier οὕτω μετέφρασεν :

«Ὁ ἀετὸς ἀπέπτη, ἤχησαν τὰ πτερὰ αὐτοῦ, ἐφώρμησε, κατέπληξε, κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου».

(Καλλιτεχνία Α. Ραγκαβῆ II, (σελ. 321). καὶ ἐπιγραφὴν ἑλληνικήν:

Εἰρήνη Βυζαντία

Παρίσταται καθημένη ἐπὶ θρόνου ἐπ' ἀριστ. ἐστραμμένη γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν, ἡ *Εἰρήνη* ἔχουσα τὴν μὲν ἀριστ. ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς δεξ. ἀνέχουσα τὸ ἱμάτιον ὑπὲρ τὸν δεξ. ὦμον. Πρὸ αὐτῆς νεᾶνις κρατοῦσα ἐν ταῖς χερσὶ *βρέφος*, τέκνον προφανῶς τῆς Εἰρήνης. Τέχνη τοῦ Ε' αἰῶνος π. Χ.

Sybel 134. 'Εφημ. 'Αρχ' 1839 ἀριθ. 308 καὶ 1856 ἀριθ. 2734. — Le Bas-Reinach : Mon. Fig. πιν. 67,2.—Conze Grabr 274.—Kekulé 30.

990. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπής, φέρουσα ἐπιγραφήν :

Χαριτω Διογνήτου
Θοραιέως θυγάτηρ
γυνὴ δὲ Φαιδρίου

καὶ ὑπὲρ αὐτὴν παρίσταται ἐπὶ κλίνης κατακείμενος ὁ *Φαιδρίας* στηριζόμενος τῷ ἀριστ. ἀγκῶνι ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ κρατῶν φιάλην. Παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ ἡ *Χαριτὼ* καθημένη, (ἀμφότεραι αἱ μορφαὶ ἐλλιπεῖς); καὶ πρὸ τῆς κλίνης τράπεζα μετ' ἐδεσμάτων καὶ δεξ. παῖς οἰνοχοῶν. ('Εξαίρεσιν ποιεῖται τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἐκ τῶν συνήθων τοῦ εἴδους τούτου, ὅτι τοῦτο εἶναι γυναικὸς (τῆς Χαριτοῦς). ὕψ. 1,14.

Sybel 102·—Conze Grabr 1169·

991. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπής, εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ καὶ εἰκονίζουσα γυναῖκα ἱσταμένην καὶ ὑποδεχομένην καθημένην γυναῖκα. Ὄπισθεν ἱσταμένη νεᾶνις κρατοῦσα *βρέφος*, φέρον πῖλον κωνικόν. Ὄπισθεν παῖς, οὗ, μόνον ἡ κεφχλὴ ὁρατὴ μετὰ κωνικοῦ ἐπίσης πίλου.

Sybel 2922.—Conze Grabr. 344.f

992. 'Ανάγλυφον ἐπιτύμβιον, τεθραυσμένον, ἐκ πολλῶν τεμαχίων συγκεκολλημένον καὶ συμπεπληρωμένον, γύψῳ μετὰ περιθωρίου ἐκ παραστάδων καὶ ἐπιστυλίου καὶ γραπτοῦ ἀνθεμίου. Φέρει ἐπιγραφήν :

Πανσίμαχος Ἴωνος Λευκονοιεύς.

καὶ εἰκονίζει γυμνὸν ἱστάμενον νεανίαν, τὸν *Πανσίμαχον*, κρατοῦντα τῇ δεξιᾷ πτηνόν. Ὁ κύων ἐλλείπει, ἀλλ' ἐξ ἀναλογίας λέγομεν ὅτι θὰ ὑπῆρχεν, ἀναπηδῶν. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος.

Conze Grabr. 946.

993. Στήλη ἐπιτύμβιος, φέρουσα ἐπιγραφήν :

Φανοσ[τράτη...
Με[λιτεως γυνη] Φανοστράτη

καὶ εἶτα ἀνάγλυφον καὶ πάλιν ἐπιγραφὴν ἔμμετρον :

Μαια καὶ ἰατρὸς Φανόστράτη ἐνθαδε κεῖται
οὐθενι λυπηρὰ πασιν δὲ θανοῦσα ποθεινὴ

εἰκονίζεται γυνὴ καθημένη ἐπὶ θρόνου καὶ δεξιουμένη ἱσταμένην γυναῖκα. Ὄπισθεν κοράσιον, ὑπὸ δὲ τὸν θρόνον *βρέφος* ὀκλάζον. Μεταξὺ αὐτῶν παῖς καὶ ὄπισθεν παιδίσκη. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.

Sybel. 2400.—Conze 340.

994. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπής, μετὰ περιθωρίου ἐκ κυματίου καὶ ἄβακος. Παρίσταται καθημένη νεᾶνις ἐπὶ σκίμποδος μετὰ ὑποποδίου κρατοῦσα ῥάβδον, ἣν δάκνει κύων. Τέχνη καλὴ ἑλλην. χρόνων. ὕψους 0,60.

995. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀετωματίου καὶ ἐπιγραφῆς :

Εὔαρχος Ηλειος

ὑφ' ἣν ἀνάγλυφον, εἰκονίζον ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, ἔχοντα τὴν δεξιὰν κατὰ τὸ πλάγιον τοῦ σώματος, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἅπτεται τοῦ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κατερχομένου ἑτέρου ἄκρου τοῦ ἱματίου. Τέχνη ἑλλ. χρόνον· ὕψ. 0,80.

Sybel 97.

996. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπής, μετὰ κοσμήματος ἑλικοειδοῦς καὶ ἐπιγραφῆς :

...ων Κολλυτευς

ὑφ' ἣν ἐν πλαισίῳ ἀνάγλυφον παριστῶν ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα ἐν μακρῷ χιτῶνι καὶ ἱματίῳ πρὸς δεξιὰ μεθ' ὑποκειμενικῶν ὅλως χαρακτηριστικῶν εἰκονίζον ἱερέα (πρβλ. ἀριθμ. 772). Τέχνη ἑλλην. χρόνων. ὕψ. 0,55.

Conze Grabr. 922.

997. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀετωματίου καὶ ἐπιγραφῆς :

Πυρ|ριας Θε[ττ]α]λη Πυρριου γ[υν]η

τῶν καλουμένων νεκροδείπνων (πρβλ. ἀριθ. 1500). Εἰκονίζεται πωγωνοφόρος ἀνήρ, ὁ νεκρὸς *Πυρρίας* ἐν τύπῳ ἥρωος ἀνακεκλιμένος ἐπὶ κλίνης πρὸς ἀριστερὰ καὶ κρατῶν κάνθαρον. Παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ κάθηται γυνή, ἡ σύζυγος, *Θετταλὴ* καλουμένη. Ἔμπροσθεν τῆς κλίνης τράπεζα μὲ ἐδέσματα. Τέχνη ἑλλ. χρόνων, ὕψ. 0,66. Εὑρέθη ἐν Ἀμαρουσίῳ.

Sybel 474.—Conze Grabr. 1166.—Wolters, Bausteine 1056.

998. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀνθεμίου καὶ ἐπιγραφῆς :

Καλλιπις Τιμοξενη

ὑφ' ἣν ἀνάγλυφον, εἰκονίζον καθημένην γυναῖκα, τὴν *Τιμοξένην*, δεξιουμένην τὴν ἱσταμένην ***Καλλίππιδα***. Τέχνη κοινὴ ἑλλ. χρόνων.

Sybel 2422.—Conze Grabr. 140.

999. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀετωματίου, εὑρεθεῖσα ἐν Ῥηνείᾳ καὶ φέρουσα ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ, εἰκονίζον πλοῖον, οὗ ἐπιβαίνει νεανίας κρατῶν κώπην. Ἐν τῷ βάθει ἕτερος νεανίας περίλυπος ἐπὶ βράχου, (ἀποθανὼν ἐν ναυαγίῳ ἴσως). (Πρβλ. ἀριθ. 752 καὶ 2562). Πρὸ τούτου βαθύτερον ἵσταται νεανίας γυμνός, ὕψ. 0,68.

Sybel 556.—Arch. Zeitung 29, 143.

1000. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπής, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις καὶ εἰκονίζουσα γυναῖκα καθημένην, καὶ δεξιουμένην ἱσταμένην γυναῖκα. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1892.

1001. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου τεμάχιον, ἐν ἀριστ. εἰκονίζον καθημένην γυναῖκα. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.

Conze Grabr. 518.

1002. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀνθεμίου, φέρουσα ἐπιγραφήν:

Τοκκης Πυρρωνος Αφυται[ο]ς

ὑφ' ἣν γραπτὴ παράστασις ἀμυδρῶς διακρινομένη. Παρίστατο ἀνὴρ πωγωνοφόρος, ὁ *Τόκκης* ἐπὶ βράχου καθήμενος, κρατῶν ληκύθιον καὶ οἰνοχόην, ἐν ἀριστ. ἄνω μέγας ὄφις.

Ὁ Milchhöfer νομίζει ὅτι ἡ Ἀφύτη εἶναι ἡ πατρὶς τοῦ νεκροῦ, πόλις ἐν Μακεδονίᾳ.

Sybel 111.- Mitth. 1880 σ. 185 πίν. 6.—Conze Grabr. 619.

1003. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀνθεμίου, εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ. Ἡ ἐπ' αὐτῆς παράστασις ἐγένετο ἐξίτηλος.

1004. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀνθεμίου, φέρουσα ἐπιγραφήν:

Χαρίτη

καὶ τὸ πάλαι γραπτὴν παράστασιν ἐξαλειφθεῖσαν.

1005. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ἐλλιπές, εἰκονίζον ἐπὶ πλίνθου γυναῖκα ἱσταμένην, κρατοῦσα τὸ ἱμάτιον ὑπὲρ τὸν ὦμον. Τέχνη καλὴ τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος. Ἀθηνῶν.

Sybel 266.—Mittheilungen 1878 σ. 97.—Conze Grabr. 807.

1006. Γυναικεία εἰκονικὴ κεφαλὴ μετὰ τοῦ λαιμοῦ, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἐξ ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου προερχομένη, ὕψ 0,50, πλ. 58. Εἶναι ἐστραμμένη δεξιά, καὶ φέρει πέπλον ὃν ἀνέχει διὰ τῆς ὑπὲρ τὸν ἀριστ. ὦμον σωζομένης ἄκρας ἀριστ. χειρός. Τέχνη καλή. Δ' π. Χ. αἰῶνος.

1007. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου, μεσαῖον τεμάχιον, φέρον ἐπιγραφήν:

[Α]λωπ[εκηθεν ;]

καὶ περισῷζον καθήμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, δεξιούμενον μορφὴν ἐλλείπουσαν καὶ κρατοῦντα ῥάβδον, φέρουσαν εἰς τὸ ἄκρον ταινίας. Ἔμπροσθεν γυνὴ ἱσταμένη, καὶ ἐν ἀριστ. σῴζεται χεὶρ παιδὸς κρατοῦσά τι. Τέχνη κοινὴ ἑλλ. χρόνων.

Conze Grabr. 726.

1008. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου, ἄνω ἀριστ. γωνία, περισῴζουσα τὸ ἥμισυ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου.

1009. Στήλη ἐπιτυμβίου τὸ ἄνω μέρος μετ' ἀετώματος, φέρον ἐπιγραφήν:

Ἀρισταγορα Κορινθία

ὑφ' ἣν ἐν πλαισίῳ ἀνάγλυφον εἰκονίζον καθημένην γυναῖκα, παρ' ἣν θεραπαινὶς ὀρθία. Τέχνη κοινὴ ἑλλ. χρόνων.

1010. Στήλης ἐπιτυμβίου, ἄνω μέρος, μεθ' ἁπλοῦ τυμπάνου, εὑρεθὲν ἐν Πειραιεῖ καὶ εἰκονίζον μεταξὺ παραστάδων ἄνδρα πωγωνοφόρον. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.

Sybel 1545.—Conze Grabr. 911.

1011. Στήλης ἐπιτυμβίου ἄνω τεμάχιον, ἐν δεξιᾷ φέρον ἐπιγραφήν:

. . . . . τ]α τε γαια δεδε[κται]
. . . . . μονι δ' εσιι παρα - -
. . . . . πομενην ἀρετει
Ευανθης

ὑφ' ἣν ἀνάγλυφον εἰκονίζον πωγωνοφόνον ἱστάμενον, τὸν *Εὐάνθην* (ἐλλιπῆ). Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 3088.

1012. Στήλης ἐπιτυμβίου μεσαῖον τεμάχιον, ἐφ' οὗ εἰκονίζεται γυνὴ καθημένη καὶ πρὸ αὐτῆς παιδίσκη, κρατοῦσα πυξίδα, ἐξ ἧς λαμβάνει τι. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.

1013. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀετωματίου ἐλλιπής, εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ καὶ φέρουσα ἐπιγραφήν :

Διοκλειδης Κυθηριος Μινακος,

ὑφ' ἣν ἐν πλαισίῳ ἀνάγλυφον παριστῶν καθήμενον ἄνδρα, τὸν *Διοκλείδην*, δεξιούμενον τὸν ἱστάμενον νεαρὸν *Μίνακον*. Ὄπισθεν περισώζεται κεφαλὴ κορυθοφόρος ὁπλίτου. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.

Sybel 160.—'Εφημ. 'Αρχαιολ. 1840 ἀρ. 542.—Le Bas-Reinach : Mon' Fig. πίν. 70, 2.—Conze Grabr. 709.

1014. Στήλης ἐπιτυμβίου μεσαῖον τεμάχιον μετ' ἐπιγραφῆς ἐπὶ τοῦ πλαισίου :

Κριτοδημος Δυνατο
Πειραιευς

καὶ ἀναγλύφου, παριστῶντος γυναῖκα καθημένην καὶ δεξιουμένην τὸν πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον πωγωνοφόρον *Κριτόδημον*. Τέχνη ἑλλ. χρόνων. 'Αθηνῶν.

Sybel 3071.—B. C. H. 1878 σ. 365 ἀρ. 6.

1015. Μεγάλου ἐπιτυμβίου, ἀναγλύφου, ἄνω ἀριστ. γωνία, εὑρεθεῖσα ἐν τῷ Διπύλῳ μετ' ἐπιγραφῆς :

Σωσιστρατη

καὶ ὑπὸ τὸ ἐπιστύλιον, ἡ κεφαλὴ μετὰ τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ δεξ. ὤμου γυναικός. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος. Καλύβια Χασιᾶς.

Conze Grabr. 514.

1017. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπής, μετ' ἀνθεμίου εὑρεθεῖσα τῷ 1833 ἐν Πειραιεῖ, φέρει ἐπιγραφὴν ὑπὸ τὸ γεῖσωμα :

Γλυκερα

καὶ ἀνάγλυφον, εἰκονίζον ἱσταμένην γυναῖκα, τὴν *Γλυκέραν* προτεί-

νουσαν τὴν δεξιὰν πρὸς κοράσιον, πρὸς αὐτὴν ἀτενίζον. Τέχνη καλὴ ἑλλ. χρόνων.

Sybel 107.—Conze Grabr. 877.

1018. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετώματος, ἐλλιπής. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ καὶ φέρει ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφήν:

Ἀσπασιος Αισχινου Σκαμβωνιδης
Ευκλεια Σωστρατη Ἀσπασια
Αισχινης Ἀσπασιου Σκαμβωνιδης

ὑφ' ἣν ἀνάγλυφον παριστῶν καθημένην γυναῖκα, τὴν *Εὔκλειαν*, δεξιουμένην τὸν ἱστάμενον πωγωνοφόρον *Ἀσπάσιον*. Μεταξὺ αὐτῶν ἐν τῷ βάθει ὁ *Αἰσχίνης*, πωγωνοφόρος. Τέχνη κοινὴ καὶ ἡμιτελὴς ἑλλ. χρόνων.

Sybel 103.=Ἐφημ. Ἀρχ. 1841 ἀριθ. 715.—Conze Grabr 386.—Kekulê 115.—Wolters Bausteine 1038.

1019. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀνθεμίου, (ἐλλιπής), φέρει ἐπιγραφήν:

Μαλθάκη Νικίππη Χρηστὴ

καὶ ἀνάγλυφον εἰκονίζον καθημένην γυναῖκα, τὴν *Μαλθάκην*, δεξιουμένην ἱσταμένην γυναῖκα. Μεταξὺ αὐτῶν ὀρθία γυνή. Τέχνη κοινὴ ἑλλην. χρόνων.

Sybel 63.—Conze Grabr 336.

1020. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπής, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀττικῇ καὶ φέρουσα ἐπιγραφήν:

Τίτθη χρηστὴ

(ὑφ' ἣν δύο ῥόδακας), ὑπὸ τούτους ἀνάγλυφον τῶν καλουμένων νεκροδείπνων (πρβλ· ἀριθ. 1500)· παριστῶν ἄνδρα πωγωνοφόρον, κατακεκλιμένον ἐπὶ κλίνης, καὶ ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ, ἧς ὁ ἀγκὼν στηρίζεται ἐπὶ προσκεφαλαίου, κρατεῖ κάνθαρον, διὰ δὲ τῆς δεξ. λαμβάνει ἐκ τῆς παρακειμένης τραπέζης ἔδεσμά τι. Παρὰ τοὺς πόδας γυνή, ἡ *Τίτθη*. Τέχνη κοινὴ ἑλλ. χρόνων· ὕψ. 0,94.

Le Bas-Reinach· Mon· Fig. πιν. 70.—Conze Grabr. 1167.

1021. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀετώματος, ἐλλιπής. Φέρει ὑπὸ τὸ γεῖσωμα ἐπιγραφήν :

Χοιρίνη
Τίτθη

ὑφ' ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ, εἰκονίζον γυναῖκα καθημένην, τὴν *Χοιρίνην*, δεξιουμένην ἱσταμένην γυναῖκα. Ἐν τῷ βάθει, ἀνὴρ πωγωνοφόρος, τὰς χεῖρας ἔχων ἐσταυρωμένας. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.—Πατησίων.

Ἀρχ. Δελτίον 1889 σ. 63.—Conze Grabr. 333.

1023. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου, ἐλλιπής, φέρουσα ἐπιγραφήν, ἐξίτηλον γενομένην, ὑφ' ἣν ἀνάγλυφον ἐφθαρμένον παριστῶν καθημένην γυναῖκα, δεξιουμένην ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα. Μεταξὺ αὐτῶν νεᾶνις καὶ ὄπισθεν τοῦ ἀνδρὸς ἱσταμένη γυνή, καὶ ὄπισθεν αὐτῆς ἄλλη γυνὴ καθημένη καὶ *βρέφος* ἐπὶ τῶν γονάτων φέρουσα, τεῖνον νὰ περιπτυχῇ αὐτήν. Τέχνη ἑλλ. χρόνων· ὕψ. 0.85.

Sybel 125.—Conze Grabr. 471.

1024. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετὰ τριγωνικῆς ἄνω τοῦ λίθου προεξοχῆς, ἐφ' ἧς ἀετωμάτιον, μετ' ἀκρωτηρίων, ὑψ. 1,04. Φέρει ἐπιγραφήν :

Ισίδοτος Ισιδώρου Μιλήσιος

ὑφ' ἣν ἀνάγλυφον παριστῶν νεανίαν ἱστάμενον, τὸν Ἰσίδοτον, κρατοῦντα κύλινδρον. Τέχνη μεταγενεστέρων ἑλλ. χρόνων, ὕψ. 1 μ.

Sybel 452.

1025. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀνθεμίου εὑρεθεῖσα ἐν Διπύλῳ. ὑπῆρχε πάλαι τρίστιχος ἐπιγραφὴ ἀποξεσθεῖσα ὕστερον· σώζεται δὲ μόνον τὸ ὄνομα :

[*Ἑρ*]*μογένους*

ὑφ' ὃ δύο ῥόδακες, και ὑπὸ τούτους ἀνάγλυφον τῶν καλουμένων νεκροδείπνων, εἰκονίζον ἄνδρα πωγωνοφόρον, κατακεκλιμένον ἐπὶ κλίνης, κρατοῦντα τῇ δεξιᾷ κάνθαρον. Παρά τοὺς πόδας αὐτοῦ γυνὴ καὶ παρὰ τὴν κλίνην τράπεζα πλήρης ἐδεσμάτων. Εἶτα ἐπιγραφήν :

Επιγενης Ερμογενους

Ἀθῆναι. Ἁγ. Τριάς. Τέχνη μεταγενεστέρων ἑλλ. χρόνων, ὕψ. 1,30.

Sybel 536.—Conze Grabr. 1168.—Kekulé 64.

1026. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀετώματος, φέρουσα ἐπιγραφήν :

Κωτιον

καὶ εἶτα ἀνάγλυφον, παριστῶν καθημένην γυναῖκα, τὴν *Κώτιον*, δεξιουμένην ἱσταμένην γυναῖκα. Ὄπισθεν ἑτέρα γυνὴ καὶ πρὸ αὐτῶν παιδίσκη. Τέχνη κοινὴ ἑλλ. χρόνων.—Ἀθηνῶν.

Conze Grabr 318,

1027. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετώματος καὶ ἐπιγραφῆς :

Τ ί τ θ η

Ἐν ἀναγλύφῳ παρίσταται γυνὴ καθημένη, ἡ *Τίτθη*. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Conze Grabr. 42.

1028. Στήλη ἐπιτύμβιος, μεγάλη, ὕψ 1,56 μετ' ἀνθεμίου, ἐλλιπής. Φέρει ἐπὶ γεισώματος κυμάτιον, ὑπῆρχε δὲ καὶ γραπτὸς διάκοσμος ἐν τῷ κορμῷ ἐξαλειφθείς, εἶτα δύο ῥόδακας καὶ ἐπιγραφήν :

Νίκη Δωσιθέου Θασία
χρηστὴ καὶ φιλόστοργε χαῖρε

ὑπὸ τοὺς ῥόδακας ἀνάγλυφον εἰκονίζον καθημένην γυναῖκα, τὴν *Νίκην*, δεξιουμένην ἱστάμενον νεανίαν. Παρ' αὐτὴν κοράσιον κρατοῦν ῥιπίδιον. Εὑρέθη ἐν Τήνῳ. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.

Sybel 543.—Kekulé 53.—Wolters, Bausteine 1801.

1029. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου καὶ ἐπιγραφῆς :

Καλλίας Μαλθάκη

ὑφ' ἣν ἀνάγλυφον παριστῶν γυναῖκα καθημένην, τὴν *Μαλθάκην*, δεξιουμένην ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν *Καλλίαν*, προσαγορεύοντα τῇ ἀριστερᾷ. Ὄπισθεν γυνή. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.

Sybel 5591.—Conze Grabr. 440.

1030. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπής, εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ, φέρει δύο ῥόδακας, ὧν ἄνωθεν καὶ κάτωθεν ἐπιγραφαί :

Χαιρεστράτη Μεν[εκ]ράτους
[Ἰκ]αριέως [γυνη]

ἡ δευτέρα ἀποτελεῖ ἐπίγραμμα 4στιχον :

Μητρὸς παντοτέκνου πρόπολος σεμνή τε γεραιρὰ
τῷδε τάφῳ κεῖται Χαιρεστράτη ἣν ὁ σύνευνος
ἔστερξεν μὲν ζῶσαν ἐπένθησεν δὲ θανοῦσαν
φῶς δ' ἔλιπε εὐδαίμων παῖδας παίδων ἐπιδοῦσα.

Παρίσταται καθημένη γυνή, ἡ *Χαιρεστράτη* καὶ πρὸ αὐτῆς νεᾶνις κρατοῦσα τῇ δεξιᾷ τύμπανον, σύμβολον τῆς Κυβέλης, ἧς ἦν ἱέρεια ἡ νεκρά. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος, ὕψ. 0,46.

Sybel 505.—Conze Grabr. 95.

1031. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ἐλλιπές, μετ' ἀετώματος καὶ ἐπιγραφῆς :

Σωσιππος Σωσιππος Σώστρατος
Ἀγρυλῆθεν Ἀγρυλῆθεν Ἀγρυλῆθεν.

ὑφ' ἣν ἀνάγλυφον, εἰκονίζον καθήμενον πωγωνοφόρον, τὸν *Σώσιππον*, δεξιούμενον ἱστάμενον πωγωνοφόρον γέροντα, τὸν *Σώστρατον*, στηριζόμενον ἐπὶ ῥάβδου (ἐξιτήλου). Ὄπισθεν ἕτερος πωγωνοφόρος ὁ *Σώσιππος*. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.—Πειραιῶς.

Sybel 517.—Conze Grabr. 708.

1032. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου, ἐλλιπής, εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ. Φέρει ἐπιγραφήν :

Ἀριστη Μικα

καὶ εἶτα ἀνάγλυφον (ἐλλιπὲς) παριστῶν γυναῖκα καθημένην, τὴν *Μίκαν*, δεξιουμένην ἱσταμένην γυναῖκα, τὴν *Ἀρίστην*. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 162.—Ἐφ. Ἀρχ. 1842 ἀριθ. 865.—Heydemann 451.

1033 Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ἐλλιπές, εἰκονίζον παῖδα ἱστάμενον καὶ κρατοῦντα τῇ δεξιᾷ πτηνόν, πρὸς ὃ ἀναπηδᾷ δασύμαλλος κύων. Τέχνη κοινὴ ἑλλ. χρόνων.

Conze Grabr. 966.

1034. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου, ἐλλιπής· εὑρεθεῖσα ἐν Διπύλῳ καὶ φέρουσα ἐπιγραφήν:

Φιλεια Νικησω

καὶ ἀνάγλυφον εἰκονίζον καθημένην γυναῖκα, τὴν *Νικησώ*, δεξιουμένην ἱσταμένην γυναῖκα, τὴν ***Φίλειαν***. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.

Sybel 163.—Conze Grabr. 142.

1035. Στήλης ἐπιτυμβίου, ἄνω μέρος, εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις μετ' ἀνθεμίου καὶ ἐπιγραφῆς:

Ηρακων χαιρε

ὑφ' ἣν δύο δελφῖνες ἀντωποί.

B. C. H. 1880 σ. 482.

1036. Στήλη ἐπιτύμβιος, φέρουσα ἀνάγλυφον. Εἰκονίζεται καθημένη γυνή, δεξιουμένη ἱσταμένην γυναῖκα, προσαγορεύουσαν τῇ ἀριστερᾷ. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.

Conze Grabr. 146.

1037. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, μετ' ἀετωματίου καὶ παραστάδων. Εἰκονίζεται παῖς κρατῶν πτηνὸν καὶ κύων ἀναπηδῶν, ὡς ἐν τῷ ἀριθ. 1033, καὶ ἁπτόμενος αὐτοῦ. Τέχνη κοινὴ ἑλλ. χρόνων.

1038. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπής, εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ καὶ εἰκονίζουσα καθημένην γυναῖκα, δεξιουμένην ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1889 σ. 147. 49.—Conze Grabr. 188.

1039. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπής, παριστῶσα ἐν πλαισίῳ πωγωνοφόρον ἄνδρα καθήμενον, δεξιούμενον ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.

Conze Grabr. 639.

1040. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐλλιπής, φέρουσα πάλαι ἐξαλειφθεῖσαν ἐπιγραφὴν καὶ εἶτα ἀνάγλυφον, εἰκονίζον παῖδα μικρὸν ὀκλάζοντα, καὶ ἔχοντα τὴν ἀριστ. μὲν ἐπὶ σφαίρας, διὰ δὲ τῆς δεξ. κρατοῦντα πτηνόν. Τέχνη κοινὴ ἑλλ. χρόνων.

Conze Grabr. 1052.

1041. Στήλης ἐπιτυμβίου, τὸ ἄνω μέρος μετ' ἀνθεμίου. Φέρει ἐπιγραφήν:

Καλλιας

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ῥόδακας.

1042. Λήκυθος, ἐλλιπὴς (γύψῳ συμπεπληρωμένη), εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ. Φέρει ἐπιγραφήν:

Κυδροκλῆς Βαικύλο Κῶος· Στέφανος Κυδροκλέος Κῶος

καὶ παράστασιν, εἰκονίζουσαν καθήμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν *Κυδροκλῆν*, στηρίζοντα τὴν ἀριστ. ἐπὶ ῥάβδου (ἐξιτήλου) καὶ δεξιούμενον ἱστάμενον νεανίαν, τὸν υἱὸν *Στέφανον* καλούμενον, ᾧ ἕπεται ὁ δοῦλος, νεανίας μικρόσωμος. Τέχνη ἑλλ. χρόνων.—Πειραιῶς.

Sybel 227.—'Αρχ. 'Εφημ. 1840 ἀριθ. 539.—Lebas-Reinach. Mon. Fig. πιν. 80.—Conze Grabr. 702.—Heydemann 174.

1043. Λήκυθος, ἐλλιπὴς (γύψῳ συμπεπληρωμένη), φέρουσα ἐπὶ τῆς κοιλίας ἀνάγλυφον, παριστῶν πωγωνοφόρον ἄνδρα καθήμενον, καὶ δεξιούμενον ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα. Τέχνη κοινὴ ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 250.—Conze Grabr. 679.

1044. Λήκυθος, ἐλλιπὴς καὶ γύψῳ συμπεπληρωμένη, καὶ τῶν ὁμοειδῶν ἀγγείων διαφέρουσα κατὰ τὸν λαιμόν, ὄντα μικρὸν καὶ παχύν, καὶ τὴν γάστρην οὖσαν ἰσοπαχῆ, καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν ἔκτασιν.

Sybel. 218.

1045. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυπτον παράστασιν, εἰκονίζουσαν

γυναῖκα καθημένην καὶ δεξιουμένην ἑτέραν γυναῖκα, πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην.

Sybel 2369;—Conze Grabr. 1261;

1046. Λήκυθος, φέρουσα τὴν ἑξῆς ἀνάγλυφον παράστασιν: Ἀνὴρ καθήμενος, ὁ *Προκλῆς*, δεξιούμενος νεανίαν, τὸν *Καλλικλῆν*, δεξιόθεν, ἀνὴρ πενθῶν, ...*υλιος* καὶ ἀριστ. γυνὴ ἐν ὁμοίᾳ στάσει. Εὑρέθη ἐν Πειραιῖ.

Conze Grabr. 728.

1047—8. Δύο λουτροφόροι, φέρουσαι δικτυωτὸν κόσμημα· μεταξὺ ῥαβδώσεων, ἀποληγουσῶν ἑκατέρωθεν εἰς τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν.

1049. Λήκυθος, φέρουσα γραπτὰ κοσμήματα.

Sybel 129.—Conze Grabr. 672.

1050. Λήκυθος. Ἐν τῷ μέσῳ εἰκονίζεται ἀνὴρ πρὸς δεξ. ἐπὶ θρόνου ὁ *Ἁγίας*, δεξιούμενος τὴν πρὸ αὐτοῦ ἱσταμένην γυναῖκα *Ἡγησώ*, ἀριστερόθεν ἀνήρ, στηριζόμενος ἐπὶ βακτηρίας, ὁ *Ἡγήσανδρος*, δεξιόθεν γυνή.

Sybel 207.—Conze Grabr. 731.

1051. Λήκυθος. Παρίσταται ἀνὴρ ὄρθιος, ὁ *Πυθίων Τρελλο* ἐπὶ δεξ., κρατῶν τὴν χεῖρα γυναικός, ἐνώπιον αὐτοῦ ἱσταμένης, τῆς *Καθαρας Τρελλο*. Ἀθηνῶν.

Sybel 3974.—Conze Grabr. 1096.

1052 Λήκυθος, εἰκονίζεται ἀνὴρ καθήμενος, ὁ *Σιμωνίδης*, δεξιούμενος νεανίαν τὸν *Ἄνθιππον*. Ἀριστερὰ ὄπισθεν τοῦ ἀνδρὸς γυνὴ ἡ *Ἀριστονίκη* ἐν πενθίμῳ στάσει.

Sybel 205.—Conze Grabr. 711.

1053. Λήκυθος. Παρίσταται γυνὴ ὀρθία δεξιόθεν, κρατοῦσα τὴν χεῖρα ἀνδρὸς ἱσταμένου ἐν ἀριστερᾷ ὄπισθεν τῆς γυναικὸς νεᾶνις ἐν πενθίμῳ στάσει, κρατοῦσα κάνιστρον.

Sybel 191;— Conze Grabr. 1130.

1054. Λήκυθος. Ἐπὶ θρόνου καθήμενος ἀνήρ, πρὸς τ' ἀριστερὰ ἐστραμμένος, δεξιοῦται τὴν πρὸ αὐτοῦ ἱσταμένην γυναῖκα.

Sybel 2412; — Conze Grabr. 690.

1055. Λήκυθος. Εἰκονίζεται ἐπὶ θρόνου ἄνευ νώτων, ἀλλὰ μετὰ προσκεφαλαίου, καθημένη γυνή, ἡ *Θεοφάντη*, ἐν ὑπερβολικῷ πάθει, ἴσως κατὰ τὸν τοκετὸν θνήσκουσα, (πρ βλ. ἀριθ. 749), καὶ ἧς ἡ κεφαλὴ κλίνει πρὸς τὰ ἀριστ., ἡ δεξ. χεὶρ πίπτει πρὸς τὰ κάτω, μέρος τοῦ σώματος εἶναι ἐστραμμένον πρὸς τὰ δεξιά, τὸ δὲ ἄνω κατ' ἐνώπιον· τὴν ὀλίγον τεταμένην ἀριστερὰν ὑποστηρίζει διὰ τῆς δεξιᾶς ἀνὴρ πωγωνοφόρος, κάτωθεν δὲ τῆς δεξιᾶς μασχάλης, ἡ ὄπισθεν αὐτῆς θεραπαινίς. Ἄνωθεν τοῦ ἀναγλύφου τὸ ὄνομα:

Θεοφάντη.

Conze Grabr. 309.

1056. Λήκυθος, ἐφ' ἧς εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ γυνὴ ἐπὶ θρόνου καθημένη καὶ δεξιουμένη ἄνδρα, ἄνωθεν ἡ ἐπιγραφή:

Διφίλη Τιμοκλείδου Εὐωνυμέως
Ναυσιχάρης Ναυσικράτους Αἰξωνεύς.

Εὑρέθη ἐν τῷ Κεραμεικῷ τῷ 1840.

Sybel 225.—Heydemann 178.

1057. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον, εἰκονίζον ἐπὶ θρόνου καθημένην γυναῖκα: τὴν *Νίννιον*, δεξιουμένην πρὸς τὰ ἀριστ. ἄνδρα ἀγένειον τὸν . . . *νθιππον*, ἱστάμενον πρὸ αὐτῆς.

Sybel 192.—Conze Grabr. 221.

1058. Λήκυθος. Εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ πρὸς τὰ δεξιὰ ἐστραμμένος ἀνὴρ πωγωνοφόρος ὄρθιος, ὁ *Φιλέσιος*, δεξιούμενος ἕτερον πωγωνοφόρον, ἱστάμενον ἐνώπιον αὐτοῦ. Κάτωθεν τοῦ ἀναγλύφου ἴχνη ἐρυθροῦ μαιάνδρου.

Sybel 230.—Mitth. 1885. XIII.

1059. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον ἐπὶ δεξιὰ, καὶ δεξιούμενον νεανίαν, ἱστάμενον ἐνώπιον αὐτοῦ, ὄπισθεν γυνὴ κλίνουσα τὴν κεφαλὴν καὶ ἀποβλέπουσα πρὸς τὴν δεξιὰν χεῖρα, ἐν ᾗ ἐκράτει τι. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Sybel 234.—Conze Grabr. 1133.

1060. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον, παριστῶν δεξιὰ καθήμενον ἐπὶ θρόνου ἄνδρα, ἐστραμμένον πρὸς ἀριστ. τὸν *Ἀριστίωνα*, δεξιούμενον γυναῖκα πενθοῦσαν, τὴν *Ἑρμιόνην*. Μεταξὺ αὐτῶν ἀνὴρ ὄρθιος, ὁ *Πυθέας* ἀποβλέπων πρὸς τὸν καθήμενον.

Sybel 2933.—Conze Grabr. 754.

1061. Λήκυθος, ἐφ' ἧς εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ ἀνήρ, ὅς κάθηται ἐστραμμένος πρὸς τὰ ἀριστ., δεξιούμενος γυναῖκα, ἱσταμένην ἐνώπιον αὐτου.

Conze Grabr. 689.

1062. Λήκυθος, φέρουσα ἐπὶ τοῦ κατωτάτου λαιμοῦ, ἴχνη κοσμημάτων ἐκ μεγάλων ἑλίκων καὶ καλύκων ἀνθέων γραπτῶν, ἐλαφρῶς γεγλυμμένων καὶ κεχρωματισμένων.

1063. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον: Παρίσταται δεξιὰ ἀνὴρ ἐπὶ θρόνου πρὸς τὰ ἀριστ. δεξιούμενος γυναῖκα πρὸ αὐτοῦ ἱσταμένην.

Sybel 2286.—Conze Grabr. 691.

1064. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον. Ἐν τῷ μέσῳ ἀνὴρ πωγωνοφόρος, ὁ *Μέδας*, ἱστάμενος πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ δεξιούμενος ἱστά-

μενον πωγωνοφόρον τὸν *Μῦν*, ὄπισθεν τούτου γυνή, ἡ *Μητροδώρα*. Ὄπισθεν τοῦ πρώτου γυνή, ἡ *Φιλία*. Τέχνη κοινή.

Conze Grabr. 1137.

1065. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον. Ἐν δεξιᾷ ἀνὴρ ὄρθιος, ὁ *Λυκοῦργος*, ἐστραμμένος πρὸς τὰ ἀριστερά, δεξιούμενος γυναῖκα. Ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ στομίου τοῦ ἀγγείου ἴχνη γραπτοῦ κοσμήματος. Εὑρέθη ἐν τῷ Κεραμεικῷ.

Sybel 233.—Conze Grabr. 1095.

1066. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον, ἀριστ. κάθηται ἐπὶ θρόνου γυνή, *Μύννιον* ἐστραμμένη ἐπὶ τὰ δεξιά, δεξιουμένην ἄνδρα τὸν *Λέοντα*. Μεταξὺ τούτων ἕτερος ἀνὴρ κατὰ μέτωπον, ὁ *Ἡρακλείδης*.

Sybel 232.—Conze Grabr. 389.

1067. Λήκυθος. Ἐν ἀναγλύφῳ γυνὴ καθημένη ἐπὶ θρόνου, καὶ ἐστραμμένη πρὸς τὰ ἀριστ. δεξιουμένη ἱστάμενον ἄνδρα ἐνώπιον αὐτῆς. Ὑπεράνω τοῦ ἀναγλύφου:

Ἀριστόκλεια γυνὴ Ἀρξιφ.ωντος Μαραθωνίου

Τοῖς γόνασι τῆς γυναικὸς προσκολλᾶται μικρὰ κόρη, ἱσταμένη μεταξὺ τῶν δύο. Τέχνη κοινή.

Cronze Grabr. 115.

1068. Λήκυθος, Μεταξὺ γάστρης καὶ βάσεως δακτύλιος, φέρει ἀνάγλυφον, εἰκονίζον δεξιὰ καθήμενον ἄνδρα, ἐστραμμένον πρὸς ἀριστ. καὶ δεξιούμενον ἄνδρα θωρακοφόρον, ἱστάμενον ἐνώπιον αὐτοῦ.

Sybel 252.—Conze Grabr. 680.

1069. Ἀγγεῖον ἐπιτύμβιον, δίωτον ἀμφορεύς, ὕψ. 1,87. Ἐν ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται ἀγένειος πολεμιστής, ἐστραμμένος πρὸς ἀριστ. δεξιούμενος πωγωνοφόρον. Ἑκατέρωθεν τούτων νεανίσκος, φέρων ἀσπίδα καὶ δόρυ, διὰ χρώματος δεδηλωμένα. Ἄνωθεν:

Λεωφορίδης Εὐνόμου Μελιτεύς.

Conze Grabr. 1072.

1070. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον. Δεξιὰ κάθηται γυνὴ πεπλοφόρος *Ἀριστονίκη*, καλύπτουσα καὶ τὰ νῶτα, δεξιοῦται ἄνδρα πενθίμως πρὸς αὐτὴν βλέποντα, τὸν *Ἀριστοκλῆ Ξυπεταιων*. Μεταξὺ τῶν δύο ἑτέρα γυνή, ἡ *Γοργώ*. Εὑρέθη ἐν Σαλαμῖνι.

Sybel 204.—Conze Grabr. 456.—Wolters Bausteine 1084. Ἀρχ. Ἐφημ. 1841, 608-610.—Kekulé 210.

1071. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον. Ἀνὴρ ἱστάμενος καὶ ἐστραμμένος ἐπὶ δεξ. δεξιοῦται ἕτερον ἄνδρα καθήμενον. Ὄπισθεν τοῦ ἱσταμένου, κύων, στηρίζων τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ἐπὶ τῆς κνήμης τοῦ ἀνδρός. Ἄνωθεν :

Δεινοκράτης Καλλιάδους Αἰξωνευς.

Εὑρέθη ἐν Ἀττικῇ.

Sybel 211.—Conze Grabr. 677.

1072. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον. Ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπὶ θρόνου γυνή, ἐστραμμένη ἐπὶ δεξιὰ καὶ δεξιοῦται ἄνδρα, ἱστάμενον ἐνώπιον αὐτῆς. Ὄπισθεν νεᾶνις κρατοῦσα διὰ τῆς δεξιᾶς ἀπὸ τοῦ ὤμου ῥιπίδιον. Ἄνωθεν :

Κρατιστόλεια.

Conze Grabr. 365.

1073. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον. Ἀριστερὰ ἐπὶ ἕδρας ἀνήρ, ὁ *Διεύχης Μυρρινόσιος*, δεξιοῦται ἕτερον, ἱστάμενον ἐνώπιον αὐτοῦ, τὸν *Διοκλῆ Μυρρινόσιον*.

Conze Grabr. 652.

1074. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον. Ἀνὴρ πωγωνοφόρος, ὁ *Αὐτόδικος Ἐρχιεὺς*, δεξιούμενος ἕτερον ἄνδρα, φέροντα χιτωνίσκον καὶ χλαμύδα (ἐλλιπῆ). Δεξιᾷ, ὄπισθεν τοῦ δευτέρου ἀνδρὸς σώζονται οἱ πρόσθιοι πόδες καὶ τὰ κατώτατα τῶν ὀπισθίων ἵππου. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Sybel 3245.—Conze Grabr. 1011.

1075. Λήκυθος, φαιοῦ μαρμάρου. Σώζονται ἴχνη γραπτοῦ μαιάνδρου, ὡς καὶ ἑτέρου κοσμήματος, ἐπίσης καὶ ἐπὶ τοῦ κάτω μέρους τοῦ λαιμοῦ.

Sybel 219;

1076. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον, ἐν δεξιᾷ γυνὴ καθημένη ἐπὶ δίφρου, ἡ *Ἀριστονίκη* ἐστραμμένη πρὸς ἀριστ. δεξιουμένη ἑτέραν γυναῖκα ὀρθίαν, ἐνώπιον αὐτῆς, τὴν *Θεοπρόπιν*.

Sybel 203.—Conze Grabr. 149.

1077. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον. Γυνὴ καθημένη ἐπὶ δίφρου: ***Φειδαιστράτη Χαρίου Ἁγνουσίου***. Τὸ κάτω μέρος ἔχουσα ἐστραμμένον πρὸς ἀριστ., τὸ δὲ ἄνω κατ' ἐνώπιον, καθίησι τὴν ἀριστερὰν, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ἀνέχει τὴν κόμην, θνήσκουσα ἴσως κατὰ τὸν τοκετὸν (πρβλ. ἀριθ. 749 καὶ 1055). Στηρίζεται κάτωθεν ἀπὸ τῆς μασχάλης ὑπὸ ἑτέρας γυναικός, ἱσταμένης ὄπισθεν αὐτῆς. Ἀριστερὰ ἑτέρα γυνὴ ἐν πενθίμῳ στάσει, ἡ ***Μνησογόρα Χαιρίππου***.

Sybel 3294.—Conze Grabr.

1078. Λήκυθος, φέρουσα ἐπὶ τοῦ κάτω μέρους τοῦ λαιμοῦ λείψανα γραπτοῦ κοσμήματος φοινίκων.

1079. Λήκυθος, μετ' ἀναγλύπτου παραστάσεως. Ἐν τῷ μέσῳ κάθηται γυνὴ ἐπὶ θρόνου, ἡ ***Καλλιστομάχη***, πρὸς τ' ἀριστερὰ ἐστραμμένη καὶ δεξιουμένη ἄνδρα, τὸν ***Ἀρίσταρχον***, ὄπισθεν αὐτῆς ἕτερος ἀνήρ, ὁ ***Ἀπολλόδωρος***, ἔχων τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τοῦ θρόνου.

Sybel 216.—Heydemann 435.

1080. Λήκυθος· φέρουσα ἀνάγλυφον. Κάθηται ἀνὴρ ἐπὶ θρόνου καὶ δεξιοῦται γυναῖκα, ἱσταμένην ἀριστερᾷ ἐνώπιον αὐτοῦ.

1081. Λήκυθος· φέρουσα ἀνάγλυφον εἰκονίζον ἄνδρα ἐπὶ θρόνου καθήμενον πρὸς τὰ δεξιὰ δεξιούμενον ἕτερον ἄνδρα, οὗ ὄπισθεν τρίτος

ἀνήρ, εἰς αὐτοὺς ἀποβλέπων, ἔχων τὸν δεξ. βραχίονα τεταμένον πρὸς τὰ κάτω.—Ἀθηνῶν.

Sybel 202.—Conze Grabr. 715.

1082. Λήκυθος. Τὸ ἀνώτατον ἄκρον τῆς κοιλίας στεφανοῖ πλεγματῶδες κόσμημα καὶ ὑπ' αὐτὸ μέχρι τῆς βάσεως καθίενται ῥαβδώσεις.

1083. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον. Δεξιὰ κάθηται γυνὴ πρὸς ἀριστ. δεξιουμένη ἄνδρα θωρακοφόρον, ὄπισθεν τούτου ἵππος μετὰ μικροῦ ἱπποκόμου.

Sybel 2465 ;—Conze Grabr. 745.

1084. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον : Ἀνὴρ ἐπὶ θρόνου πρὸς τὰ δεξιὰ δεξιούμενος ἄνδρα θωρακοφόρον, ἱστάμενον.

Sybel 251 ;—Conze Grabr. 631.

1085. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον παριστῶν ἀριστερᾷ ἐπὶ θρόνου ἄνδρα, πρὸς τὰ δεξιὰ μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς :

Μνήσιππος Μνησαγόρου Ἀλαιεὺς
Φανο...

δεξιούμενον γυναῖκα.

Conze Grabr. 666.

1086. Λήκυθος, φαιοῦ μαρμάρου, φέρουσα ἐπὶ τοῦ κατωτάτου μέρους λείψανα ἐγχαράκτων καὶ κεχρωσμένων ῥοδάκων καὶ ἑτέρων κοσμημάτων.

1087. Λήκυθος, φέρουσα ἐν ἀναγλύφῳ δεξιὰ καθήμενον ἄνδρα πρὸς τ' ἀριστερὰ μετὰ τῶν γραμμάτων :

Ξενόφιλος

δεξιούμενον ἕτερον ἄνδρα ἱστάμενον, τὸν *Ξενότιμον*.

Sybel 238.—Conze Grabr. 681.

1088. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον. Ἀριστερὰ γυνὴ ὀρθία πρὸς δεξιά, ἡ *Ἰάνθη*, δεξιουμένη ἄνδρα.—Ἀθηνῶν.

Sybel 249.—Conze Grabr 1094.

1089. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον. Ἀριστερᾷ ἐπὶ θρόνου γυνὴ τείνουσα τὴν δεξ. πρὸς παιδίσκην ἱσταμένην καὶ ὑψοῦσαν τὴν δεξιάν. Ὄπισθεν αὐτῆς βρέφος ἐπὶ τῶν γονάτων.

Sybel 239.—Conze Grabr. 282.

1090. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον: Ἀνὴρ δεξιοῦται νεανίαν. Δεξιᾷ μικρὸν παιδίον ἔχον τι ἐπὶ τῶν ὤμων.—Ἀθηνῶν.

Sybel 2466.—Conze Grabr. 1068.

1091. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον: Ἀριστερᾷ γυνὴ ὀρθία, ἡ *Τιμαρέτη*, δεξιουμένη ἄνδρα.—Δῶρον Β. Νικολοπούλου.

Conze Grabr. 1092.

1092. Λήκυθος, φέρουσα ἐν πλαισίῳ ἀνάγλυφον: Ἀριστερᾷ γυνὴ ὀρθία, ἡ *Μίκα*, δεχομένη εἰς τὰς ἀγκάλας παιδίσκην, τὴν *Καλλιστομάχην*, δεξιᾷ ἐπὶ θρόνου γυνή.

Sybel 228.—Conze Grabr. 698.

1093. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον: Ἀριστερᾷ ἀνήρ, *Χαρίων*, ἐπὶ θρόνου ἄνευ νώτων, δεξιούμενος ἄνδρα, τὸν *Καλλινον*.

Sybel 2434.—Conze Grabr. 648.

1094. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον: Ἀριστερᾷ ἀνὴρ ἐπὶ θρόνου, δεξιούμενος γυναῖκα.

1095. Λήκυθος φέρουσα ἀνάγλυφον: Ἐν τῷ μέσῳ γυνὴ πρὸς τὰ

ἀριστερά, ἡ *Καλλιστώ*, κρατοῦσά τι ἐν χερσί. Πρὸ αὐτῆς νεᾶνις, ἔχουσα ἐν ἀγκάλαις βρέφος, δεξιὰ ἀνὴρ *Τ. . .μοδημος*.

Sybel 6743[1].—Conze Grabr. 1118.

1096. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον: Ἀνὴρ καθήμενος καὶ δεξιούμενος γυναῖκα, τὴν *Σκλεώ*, ἀριστερὰ ἀνήρ, δεξιὰ γυνή, ἡ *Φιλία*. Εὑρέθη ἐν τῷ χωρίῳ Χασάνι.

Conze Grabr. 732.

1097. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον: Εἰκονίζεται ἀνὴρ καθήμενος πρὸς τὰ δεξιὰ δεξιούμενος ἕτερον ἄνδρα. Μεταξὺ τῶν δύο γυνή, κατ' ἐνώπιον ἐν πενθίμῳ στάσει.

Sybel 245.—Conze Grabr. 720.

1098. Λήκυθος μετ' ἀναγλύφου: Ἀνὴρ ἱστάμενος πρὸς τὰ δεξιὰ δεξιοῦται γυναῖκα.—Ἐκ Πειραιῶς.

Conze 1093.

1099. Ἀγγεῖον δίωτον ἐπιτύμβιον, ἀμφορεὺς μετ' ἀναγλύπτων ἀνθεμίων, πλεγματωδῶν κοσμημάτων καὶ ῥαβδώσεων.

Sybel 187;

1100. Λήκυθος μετ' ἀναγλύφου: Ἐν τῷ μέσῳ γυνὴ *Θεοδώρα*, δεξιοῦται ἄνδρα ἀσπιδοφόρον μετὰ περικεφαλαίας, τὸν *Ὀλύμπιχον*. Ἀριστερᾷ, ὄπισθεν τῆς γυναικός, ὁ *Ἄλεξις*, κάτωθεν γυνή, ἡ *Θεοδώρα*.

Sybel 239.—Conze Grabr. 1120.

1101. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον: Δεξιᾷ γυνὴ καθημένη, δεξιοῦται ἄνδρα· εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Sybel 209.

1102. Λήκυθος, μετ' ἀναγλύφου : 'Ανήρ, ὁ *Εὐθύφρων*, δεξιοῦται ἕτερον ἄνδρα, τὸν *Ναυσίνικον*.

Sybel 223.—Conze Grabr 1007.

1103. Λήκυθος, φέρουσα γραπτὰ κοσμήματα.

1104. Λήκυθος. Ἴσως ἔφερέ ποτε γραπτὸν κόσμημα, ἐξίτηλον γενόμενον νῦν.

1105. Λήκυθος, μετ' ἀναγλύπτων ῥαβδώσεων καὶ περὶ τὸν τράχηλον στεφάνου ἐκ πλαγίων φύλλων.

Sybel 2503.

1106 Λήκυθος, μετ' ἀναγλύφου : Δεξιᾷ ἐπὶ θρόνου ἀνήρ, ὁ *Θεόπομπος Εἰτειαῖος*, δεξιούμενος γυναῖκα, τὴν *Δημαρέτην*, παρὰ τὸν ἄνδρα εἰς τὸ βάθος κάθηται ἕτερος ἀνήρ, ὁ *'Ιασιάδης Εἰτειαῖος*.

Sybel 236.—Conze Crabr. 753.

1107. Λήκυθος, μετ' ἀναγλύφου : 'Εν τῷ μέσῳ ἀνὴρ καθήμενος δεξιοῦται γυναῖκα, ἀριστερᾷ, ὄπισθεν τοῦ καθημένου, ἕτερος ἀνήρ. —'Αθηνῶν.

Sybel 226.—Conze Grabr. 710.

1108. Λήκυθος, μετ' ἀναγλύφου : Εἰκονίζεται γυνὴ καθημένη, ἡ *Διονυσία*, δεξιουμένη τὴν ἱσταμένην *Μύρτην*.—'Αγ. Τριάς.

Sybel 222.—Conze Grabr. 133.

1109. Λήκυθος μετ' ἀναγλύφου : 'Αριστερᾷ, ἀνὴρ καθήμενος δεξιοῦται γυναῖκα, ἧς, ὄπισθεν παιδίσκη.—'Αθηνῶν.

Sybel 247.

1110. Λήκυθος, φέρουσα ἀναγλύπτους ῥαβδώσεις καὶ πλεγματῶδες κόσμημα.

1111. Ἀγγεῖον δίωτον ἐπιτύμβιον, ἀμφορεύς. Ἐπὶ τῆς κοιλίας ἀνάγλυπτον πλεγματῶδες κόσμημα μετὰ ῥαβδώσεων.

1112. Ἀκρωτήριον ἀετώματος ναοῦ, εὑρεθὲν ἐν Σουνίῳ τῷ 1873. Φέρει ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ ἄνθος φοίνικος.

Πρβλ. Fartwaengler «Aigina» σ. 293. Abb. 248.

1113. Κορυφὴ ἐπιτυμβίου στήλης, φέρουσα ἀνάγλυφον ἔκτυπον φοίνικος.—Ἀθηνῶν.—Στοὰ Ἀδριανοῦ. Κουμανούδης· ἀριθ. 159.

1114. Στήλη ἐπιτύμβιος : Ἐν ἀναγλύφῳ γυνὴ καθημένη πρὸς τὰ δεξιά, δεξιουμένη μορφήν, ἧς μόνον ὁ ἕτερος βραχίων σῴζεται καὶ ἐπιγραφή :

Φιλιλλα Κ.
Γυνὴ

Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ τῷ 1873.

Sybel 1564.—Conze Grabr 192.—Kekulé 25.

1115. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐφ' ἧς παρίσταται γυνὴ καθημένη πρὸς τὰ δεξ., δεξιουμένη ἄνδρα, οὗτινος μόνον ὁ δεξ. βραχίων καὶ τὰ ἄκρα τοῦ δεξ. μέρους σῴζεται. Καὶ ἄνωθεν μὲν φέρει τὰ γράμματα :

Δημητριο Θεοδοτης

Κάτωθεν δὲ τὴν ἐπιγραφήν :

Ψυχὴ μεν προλιποῦσα τὸ σὸν [Δημήτριε σῶμα]
οἴχεται εἰς ἔρεβος σωφροσύν[ης δὲ χάρις]
Θάλλει ἀγήρατος τύμβῳ δε σ[εθῆκε θανόντα]
Ερξις ισον στερξας οἶσι τε κ[εσσιν ὁμοῦ]
Ἄφθονον εὐλογίας πηγήν, Δημ[ήτριε λειπεις]
ἀσκήσας κόσμον σωφροσύνη[ν τε τρόπων]
ὧν σε χάρ ν στέρξας Ερξις τεκ[εεσσιν ὁμοίως]
μνημεῖον φιλίας νεῖξε τά[φον φθιμένῳ]

Conze Grabr 191.— C. IA, II, 3602.

1116. Στήλη μετ' ἀναγλύφου: Γυνὴ καθημένη, πρὸς τὰ δεξιὰ δεξιοῦται νεάνιδα. Μεταξὺ τῶν δύο μικρὸς κύων.

1117. Στήλη μεθ' ἡμικυκλικῆς προεχούσης κορυφῆς. Εἰκονίζεται γυνὴ καθημένη, ἡ *Εὐβούλη*, πρὸς τὰ δεξιά, δεξιουμένην ἄνδρα, τὸν *Γλαυκίαν*· ὕψ. 0,55.—Ἀθηνῶν.

Sybel 3087.—Conze Grabr. 240. — B C. H. II' σ. 366, 10.—Wolters, Bausteine, 1041.

1118. Στήλη μετ' ἀετωματίου. Ἐντὸς πλαισίου ἀνάγλυφον. Ἀριστερᾷ καθήμενος ἀνήρ, δεξιοῦται γυναῖκα. Μεταξὺ τῶν δύο μικρὸς παῖς.—Ἀθηνῶν.

Conze Grabr. 706.

1119. Στήλη ἐπιτύμβιος: Ἐντὸς πλαισίου, πρόσωπον ἀναγλύφου νεανίου πρὸς τὰ ἀριστ. μετὰ κυνός.—Ἀθηνῶν.

Ἀρχ· Δελτίον 1890 σ. 48.

1120. Στήλη μετὰ παρὰ παραστάδων καὶ ἀετωματίου. Ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται γυνὴ πρὸς τὰ δεξιά· ἔμπροσθεν αὐτῆς ἡ κεφαλὴ μικροῦ παιδός. (Ὑπόλοιπον ἐπιγραφῆς). Εὑρέθη ἐν Σουνίῳ.

Conze Grabr. 892.—Sybel 1851.

1121. Στήλη: Ἐν πλαισίῳ ἀνάγλυφον ἀνδρὸς πρὸς ἀριστ. δεξιουμένου μορφήν, ἧς σῴζεται μόνον ὁ ποῦς. Ἄνωθεν τὰ γράμματα: *Ἡρακλείδης*.—Ἀχαρνῶν.

Sxbel 3280.—Conze Grabr 234.

1122. Στήλη. Ἐν πλαισίῳ ἀνάγλυφον ἀνδρός, δεξιουμένου γυναῖκα. Ἄνωθεν: *Σωγένης Δημητρία*. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Sybel 170.—Conze Grabr 225.—Ἀρχ. Δελτίον 1889· σ. 146, 46.

1123. Στήλη. Εἰκονίζεται ἀνάγλυφον γυναικός, καθημένης καὶ δεξιουμένης ἄνδρα. Ἄνωθεν ἡ ἐπιγραφή :

Σίγα Σύρως

Τέχνη κοινοτάτη.

Conze Grabr 189.—'Αρχ. Δελτίον 1889 σ. 146, 46.

1124. Στήλη, ἐν πλαισίῳ παρίσταται ἐπὶ θρόνου γυνὴ πρὸς τὰ δεξιὰ δεξιουμένη ἑτέραν ἱσταμένην, μεταξὺ τῶν δύο ἀνὴρ κατ' ἐνώπιον. Ἀθηνῶν, ὕψ. 0,43.

Sybel 493.—Conze Grabr. 329.

1125. Στήλη μετὰ τριγωνικῆς κορυφῆς. Ἐν πλαισίῳ εἰκονίζεται ἀνὴρ πρὸς τὰ ἀριστ. δεξιούμενος γυναῖκα. Μεταξὺ τῶν δύο παιδίσκη ; γονατίζουσα πρὸ ἀνδρός. Ἀθηνῶν.

Sybel 513.—Conze Crabr. 1116.

1126. Στήλη, ἐν πλαισίῳ, εἰκονίζεται γυνὴ ἐπὶ θρόνου πρὸς τὰ δεξιά, δεξιουμένη ἄνδρα. Ὄπισθεν αὐτῆς ἑτέρα πενθοῦσα γυνή. Ἄνωθεν τὰ γράμματα :

Καλλιστω Φ Αγρυλληθεν Φ

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Sybel 2924.—Conze Grabr. 364.

1127. Στήλη μετ' ἀνθεμίου ἄνω. Πρόστυπον ἀνάγλυφον. Ἀριστερὰ ἀνὴρ ἐπὶ θρόνου, δεξιούμενος γυναῖκα, ἱσταμένην. Φέρει ἐπιγραφήν :

Δρόμων Ἡρακλεώτης

εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ. Τέχνη κοινή.

Ἀρχαιολ. Δελτίον 1889 σ. 146.

1128. Στήλη. Ἀνάγλυφον γυναικός, κρατούσης ἐν ἑκατέρᾳ τῶν χειρῶν πτηνόν, τὴν δεξιὰν τείνει πρὸς κύνα, ἱστάμενον ἐπὶ τῶν ὀπισθίων.

Sybel 167.—Conze Crabr. 828.—Πρακτ. Ἀρχ. Ἑταιρ. 1888 σ. 63.

1129. Στήλη, μεθ' ἁπλῆς κορωνίδος. Ἐν πλαισίῳ παράστασις ὁμοία τῇ ὑπ' ἀριθ. 1128. Ἄνωθεν *Δεξίππη*. Ἀθηνῶν.

Conze Grabr. 841.—Πρακτ. Ἀρχ. Ἑταιρ. 1888 σ. 63.

1130. Τὸ ἄνω μέρος στήλης, μετὰ προέχοντος ἀετωματίου. Ἀνάγλυφον. Ἀριστερὰ γυνὴ δεξιουμένη ἄνδρα. Πειραιῶς.

Conze Grabr. 1101a.

1131. Στήλη μετ' ἀετωματίου. Ἀνάγλυφον. Ἀνὴρ ἀγένειος πρὸς τὰ ἀριστ. δεξιοῦται γυναῖκα, ἧς ὄπισθεν μόνον ἡ κεφαλὴ μικρᾶς μορφῆς. Ἄνωθεν ἡ ἐπιγραφή :

Φιλουμένη Κριναρέτη Ἐργῖνος Μελιτεὺς

Ἀθηνῶν.

Sybel 3091.—Conze Grabr. 1109.

1132. Στήλη, μετ' ἀετώματος καὶ ἀκρωτηρίων. Ἐν πλαισίῳ ἀνάγλυφον, εἰκονίζον γυναῖκα, στεφανοῦσαν παῖδα. Ἡ ἀριστ. τῆς κάτωθεν τῆς σιαγόνος τοῦ παιδὸς προσπαθεῖ νὰ δώσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδὸς, ἁρμόζουσαν στάσιν. Ἐπιγραφή :

Μυρτίχη Φαναγόρας

εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ, ὕψ. 0,30.

Sybel 3076.—Conze Grabr. 897.—Wolters Bausteine 1028.

1133. Στήλη. Παρίσταται γυνὴ καθημένη καὶ δεξιουμένη γυναῖκα.

Sybel 3081.

1134. Στήλη, ἐν πλαισίῳ. Ἀνάγλυφον, εἰκονίζον νεανίαν πρὸς τὰ ἀριστ. τείνοντα τὴν δεξιὰν πρὸς κύνα, εἶτα ἐπιγραφή :

Μοσχίων

Ἀθηνῶν, ὕψ. 0,32.

Conze Grabr. 984.

1135. Στήλη, ἐν πλαισίῳ ἀνάγλυφον. Δεξιὰ ἀνὴρ ἐπὶ θρόνου δεξιούμενος νεανίαν· μεταξὺ τούτων γυνή (;) ἀριστερᾷ ἑτέρα γυνή (;) Ἀθηνῶν.

Conze Grabr. 756.

1136. Στήλη φέρουσα ἡμικυκλικὴν κορυφὴν, ἐν πλαισίῳ ἀνάγλυφον. Εἰκονίζεται γυνὴ πρὸς τὰ ἀριστ. δεξιουμένη ἄνδρα. Εἶτα τὰ γράμματα :

Νικολ . . . Ευκλ

Πειραιῶς.

Sybel 1386.

1137. Στήλη μετὰ παραστάδων καὶ ἀετωματίου. Ἐν τῷ βάθει σῴζονται δύο κεφαλαὶ ἀριστερᾷ, ἀνδρὸς βλέποντος πρὸς τὰ δεξ. καὶ ἐν τῷ μέσῳ γυναικὸς (λείπει ἡ κεφαλή), κατ' ἐνώπιον. Ἄνωθεν ἡ ἐπιγραφή :

Σωστράτη Θεοδώρου Αἰγιλιέως

Πειραιῶς.

Sybel 171, 2.

1138. Στήλη. Ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται γυνὴ ἐπὶ θρόνου πρὸς τὰ ἀριστερά. Ἀθηνῶν.

1139. Στήλη ἀνάγλυπτος, ἐπιτύμβιος. Ἐν πλαισίῳ γυνὴ καθημένη ἐπὶ πολυτελοῦς θρόνου κεκαλυμμένου διὰ παραπετάσματος, τοὺς πόδας στηρίζουσα ἐπὶ σκίμποδος. Φέρει χιτῶνα ποδήρη ἐζωσμένον καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ὅπερ ἀνέχει ἐπιχαρίτως ἡ ἀριστερὰ κατὰ τὸν ὦμον. Παρ' αὐτὴν παιδίσκη φέρουσα πυξίδα. Ἡ παράστασις κοινὴ μέν, ἀλλὰ ἡ ἐργασία λεπτοτάτη, πασῶν τῶν ἐπὶ στηλῶν ἁπαντωσῶν. Προέρχεται ἐκ *Καππαδοκίας*.

Ἀρχαιολ. Δελτίον 1889, σ. 79.

1140. Στήλη μετὰ παραστάδων καὶ ἀετωματίου. Ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται ἀριστερὰ τὸ ἄνω μέρος καθημένης γυναικός,

δεξιὰ τὸ ἄνω μέρος ὀρθίου ἀνδρός, κρατοῦντος ἐν τῇ δεξιᾷ στέφανον(;) Ἄνωθεν τὰ γράμματα :

Ἀριστομάχη Θαρυκίωνος Τρικυριζίου

εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Sybel 149.—Kekulé 225.

1141. Στήλη μετὰ παραστάδος, ἐπιστυλίου καὶ ἡμικυκλικοῦ ἀετωματίου. Τοῦ ἀναγλύφου σῴζονται *κεφαλαὶ δύο γυναικῶν*. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀετωματίου *Σειρὴν* καὶ κατὰ τὰ ἄκρα γονυπετεῖς γυναῖκες. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου :

Ηδιστη Πλαθανη Χαρίου

Ἀθηνῶν.

Conze Grabr.

1142. Στήλη ἐπιτύμβιος, φέρουσα ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ὕψ. 0,52. Εἰκονίζεται γυνὴ ὀρθία πρὸς τὰ δεξ. καὶ πρὸ αὐτῆς παιδίσκη κρατοῦσα ἐν τῇ ἀριστ. ῥιπίδιον. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Sybel 3545.

1143. Στήλη ἐν πλαισίῳ, ἀνάγλυφον. Ἀριστερὰ γυνὴ καθημένη δεξιοῦται ἄνδρα, οὗ ὄπισθεν πρὸς τὴν γωνίαν, κάθηται παῖς πενθῶν.

1144. Στήλη. Ἐν πλαισίῳ ἀνάγλυφον, εἰκονίζον ἄνδρα καθήμενον πρὸς τὰ δεξ. πρὸ αὐτοῦ, παῖς ἐρειδόμενος ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτοῦ. Κάτωθεν ἡ ἐπιγραφή :

. . . δεισιας τῷ ανδρι Αλεξας μνημης χαριν

Προέρχεται ἐκ Μακεδονίας.

Sybel 462.—Heydeman 777.

1145. Στήλης κορυφὴ ἡμικυκλική. Ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ. Ἐν τῷ μέσῳ *Σειρήν*, πρὸς τὰς γωνίας γονυπετεῖς γυναῖκες. Κάτω τὰ γράμματα : *Ξενοστράτη*.—Ἀθηνῶν.

Sybel 2868.

1146. Στήλη φέρουσα παραστάδας καὶ ἡμικυκλικὴν κορυφήν, κεκοσμημένην διὰ Σειρῆνος. Σῴζεται ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ ἡ κεφαλὴ νεανίου. Ἄνωθεν:

Ειρηνιων Ερμαιου.

Sybel 3224.—Conze Grabr. 994.

1147. Ἡ ἑτέρα τῶν μακρῶν πλευρῶν σαρκοφάγου μετὰ κορωνίδος κεκοσμημένης δι' ὠχρίων καὶ ἀστραγάλων. Εἰκονίζονται μάχαι πεζῶν καὶ ἐφίππων ἀμαζόνων. Μορφαὶ πολλαχῶς ἀποκεκρουμέναι. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Sybel 3297.—Robert Sarkoph. σ. 85 εἰκ. 70.

1148. Τμῆμα σαρκοφάγου. Παρίσταται ἡ θήρα τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου. Ἦτοι δύο ἄνδρες, ὁ εἷς γυμνὸς ἀγένειος καὶ κρατῶν πέλεκυν, καὶ ὁ ἕτερος ἐνδεδυμένος χλαμύδιον καὶ ἔχων, τόξον καὶ φαρέτραν, ἐπιτιθέμενοι κατὰ τοῦ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν ἐφορμῶντος Κάπρου. Δεξιὰ ποὺς ἵππου, καὶ τὸ κάτω σῶμα ἵππου. Κάτωθεν φυτὰ καὶ μέρος κεφαλῆς ζώου.

Robert Sarkoph. No 550.—Sybel 89.

1149. Στήλη μετὰ παραστάδων καὶ ἀετωματίου, ὕψ. 1,32. Ἐν ἀναγλύφῳ γυνὴ κατ' ἐνώπιον. Ἄνωθεν:

Ρόδη Σερβειλίου Μειλησία

Sybel 3499.—Heydemann 47.

1150. Τμῆμα σαρκοφάγου, μετὰ κορωνίδος καὶ κυματίου. Ἀριστερᾷ εἰκονίζεται Μαινάς, κρούουσα ἐν ὑψίστῃ ἐκστάσει τύμπανον, ὄπισθεν αὐτῆς Σάτυρος, δεξιᾷ ἑτέρα Μαινάς, ὁμοίως ἐν ἐκστάσει κρατοῦσα αὐλούς, ἔμπροσθεν αὐτῆς Πάνθηρ. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λίθου ὀπή, δι' ὑστερωτέραν αὐτοῦ χρῆσιν. Ἡ σύνθεσις φαίνεται ὅτι εἶναι καλοῦ τεχνίτου, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἐκτέλεσις. Εὑρέθη ἐν Πάτραις.

Sybel 597 6.

1151. Τμῆμα ἐκ τῆς προηγουμένης σαρκοφάγου, (ἀρ. 1150). Ἀνάγλυφον, παριστῶν Σάτυρον, ἐκ τριῶν τεμαχίων, ὀρχούμενον ἐν ἐκστάσει.

Sybel 579 c.

1152. Ἕτερον τμῆμα, τῆς ἀνωτέρω σαρκοφάγου. Εἰκονίζεται ἀριστ. Σάτυρος φυσῶν τοὺς αὐλούς, δεξ. Μαινὰς ἐν ἐκστάσει, ἔχουσα ἐν τῇ ἀριστ. ἐρίφιον καὶ ἐν τῇ δεξ. ξιφίδιον.

Sybel 579 α.

1153. Ἐπιτυμβίου στήλης ἄνω μέρος, ἐκ πώρου λίθου, ἐν ἐκτύπῳ λίαν ὑψηλῷ ἀναγλύφῳ γυνή, ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ στήθους καὶ ἄνω. Προέργεται ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας.

Sybel 3249.

1154. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου. Ἐν πλαισίῳ δεξιᾷ γυνὴ καθημένη, ἀριστ. ἀνήρ. Παρὰ τὸν θρόνον τῆς γυναικὸς παιδίσκη φέρουσα ῥιπίδιον.

1155. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐν πλαισίῳ μετὰ τοξοειδοῦς πύλης, ἵσταται γυνὴ ὀρθία κατ' ἐνώπιον. Ἄνω ἡ ἐπιγραφή:

Ἰράφις Ὀλύμπου Μειλησία

1156. Στήλη μετ' ἀετωματίου. Ἐν πλαισίῳ εἰκονίζεται γυνὴ ὀρθία κατ' ἐνώπιον, ἀριστ. παιδίσκη κρατοῦσα ῥιπίδιον καὶ πυξίδα. Κάτωθεν ἡ ἐπιγραφή:

Λάμπρον Στυμφαλία γυνὴ δὲ Σαραπίωνος χρηστὴ χαῖρε

Εὑρέθη ἐν Ρηνείᾳ.

Sybel 547.—Wolters Bausteine 1802.—Kekulé 156.

1157. Στήλη ἐπιτύμβιος, ὁμοία τῇ ὑπ' ἀριθ. 1153· ἐκ πώρου. Ἀνὴρ ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ στήθους καὶ ἄνω. Προέρχεται ἐκ Ταρσοῦ.

Sybel 3248.

1158. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου· ἐν πλαισίῳ εἰκονίζεται γυνὴ κατ' ἐνώπιον, ἐν ἀριστερᾷ δένδρον μετὰ ὄφεως, παρὰ τούτῳ κύων, δεξιᾷ, κάτω παῖς, ἄνω σκεύη. Ἐπιγραφή :

Φιλα χαῖρε

καὶ ὑπὲρ αὐτὴν ῥόδακες καὶ στέφανος ἐν κύκλῳ.

1159. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου (0,74×0,38). Ἐν πλαισίῳ, ἀριστερᾷ, κάθηται ἐπὶ θρόνου ἀνὴρ καὶ δεξιᾷ νεανίας· ἐπιγραφή :

Σωσιφάνης Σωσικλέους Σωσιφάνης Σωσιφάνους

Sybel 485.—Heydemann 377.

1160. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον μετ' ἀετώματος, εὑρεθὲν κατὰ τὴν Ἁγ. Τριάδα. Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ εἰκονίζεται ἀγένειος ἀνὴρ εἰλιγμένος ἱματίῳ ποδήρει. Ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιγραφή :

Ζώσιμος Ἑρμαΐσκου Μειλήσιος

Τέχνη κοινὴ ῥωμ. χρόνων.

Ἀρχ. Δελτίον 1889 σ. 176. 13.

1161. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου. Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ γυνὴ κατ' ἐνώπιον Ἄνωθεν ἐπιγραφή :

Μελίβοια Νικοκλέους Μιλησία

Ἀθηνῶν.

Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 137.

1162. Στήλη ἐπιτύμβιος, σχήματος τριγωνικοῦ. Εἰκονίζεται ἀνάγλυπτος μορφὴ γυναικός, ἱσταμένης κατ' ἐνώπιον, φερούσης ποδήρη χιτῶνα καὶ μακρὸν ἱμάτιον, ὃ κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς πρὸ τοῦ στήθους· ἄνωθεν ἐπιγραφή :

Γλαύκη Κλεάνδρου Μειλησία

γράμματα τῶν ἐσχάτων ῥωμ. χρόνων. Εὑρέθη ἐν Ἁγ. Τριάδι.

1163. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου. Ἐν πλαισίῳ, εἰκονίζεται ἐν τοξοειδεῖ πύλῃ γυνὴ ἐπὶ θρόνου, πρὸς τ' ἀριστερὰ ἔχουσα ῥιπίδιον· (ἔχει τὸν συνήθη τύπον τῶν Ταναγραίων κορῶν). Ἄνω δύο ῥόδακες καὶ ἐπιγραφή :

Αμμία Ἀπολλοφάνου Μιλησία

Ἀθηνῶν.

Ἀρχαιολ. Δελτίον 1890 σ. 138.

1164. Στήλη ἐπιτύμβιος, φαιοῦ μαρμάρου. Ἐν τοξοειδεῖ πύλῃ γυνὴ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐπὶ θρόνου. Ἐνώπιον αὐτῆς παιδίσκη, φέρουσα πυξίδα. Ἄνωθεν ἐπιγραφή :

Καλλὼ Θεοτείμου Μιλησία Ἑκατωνύμου Μαραθωνίου γυνὴ

Sybel 3367.—Kekulé 384.

1165—7. Στῆλαι ἐπιτύμβιοι μετὰ κορωνίδος φέρουσαι ἀναγλύπτους ῥόδακας καὶ ἐπιγραφήν.

1168. Στήλη μετὰ μικρᾶς βάσεως καὶ ἀετωματίου. Ἐν πλαισίῳ ἀνάγλυφον, εἰκονίζον ἐπὶ βράχου δεξιᾷ ἄνδρα γυμνὸν καθήμενον, κρατοῦντά τι ἐν τῇ κεκαμμένῃ ἀριστερᾷ (οἴακα(;), καὶ δεξιᾷ γυναῖκα ἐνδεδυμένην καὶ ἱσταμένην ἐνώπιον αὐτοῦ· παρὰ τὸν ἄνδρα μικρὸς παῖς καὶ παιδίσκη. Κάτωθι ἐπιγραφή :

Φρόνιμε Διονυσίου χρηστὲ χαῖρε
Θεοδοσία Βηρυτία χρηστὴ χαῖρε

Ῥηνείας.

Sybel 483.—Kekulê 295.

1169. Στήλη μετ' ἀετωματίου. Ἐν πλαισίῳ γυνὴ ἐπὶ θρόνου, κρατοῦσα ῥιπίδιον. Ἄνωθεν ἐπιγραφή :

Χερεστράτη Γλαυκον Κνωσία.

Sybel 79.

1170. Στήλη ἐπιτύμβιος : Εἰκονίζεται ἀνὴρ ἐπὶ θρόνου, πρὸ αὐτοῦ δεξίωσις ἀνδρὸς καὶ γυναικός.

Sybel 143.—Conze Grabr. 701.

1171. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου. Μεταξὺ παραστάδων ἀνὴρ πωγωνοφόρος καὶ γυνή, κατ' ἐνώπιον. Ἄνωθεν ἐπιγραφή :

Ὀνησᾶς Ἐβαφροδίτου Αφροδῶ Ζωπύρου

Εὑρέθη ἐν Ῥηνείᾳ.

Sybel 488.— Heydemann 477·

1172. Στήλη ἐπιτύμβιος. Παρίσταται ἀνὴρ ἐπὶ θρόνου, δεξιούμενος ἄνδρα ξιφοφόρον ἱστάμενον· ὑπῆρχε καὶ τρίτη μορφή.

1173. Στήλης ἐπιτυμβίου, μέρος. Σῴζεται κεφαλὴ γυναικὸς κατ' ἐνώπιον. Ἐπιγραφή :

Δομαρι Ἀθηνώ(;) ἐκ Φαληρέων γυνὴ Ἐπικτήτου Μελιτέως

Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ

Sybel 3573.—Heydemann 115·

1174. Τμῆμα στήλης ἐπιτυμβίου. Σῴζεται ἡ κεφαλὴ μετὰ τοῦ ὤμου γυναικὸς κατ' ἐνώπιον.

1175. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀετωματίου· ὕψ. 1,75. Ἐν τῷ μέσῳ πλαίσιον ἐκ παραστάδων καὶ ἐπιστυλίου, ἄνευ ἀναγλύφου. Ἄνωθεν δύο ῥόδακες καὶ ἐπιγραφή :

Σίμων Θεοδώρου Μιλήσιος
Αφροδισία Σαμία

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Sybel 2163.

Αἴθουσα σαρκοφάγων (σορῶν).

1176—1191. Ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ κεῖνται αἱ σαρκοφάγοι, ἤτοι μαρμάρινοι λάρνακες, ἐν αἷς ἐτίθεντο τὰ σώματα, αἱ σάρκες τῶν νεκρῶν, ἃς ἔτρωγον οἱ λίθοι, ἐξ οὗ καὶ *σαρκοφάγοι*. (Ὁ λίθος οὗτος κυρίως ἐξήγετο ἐξ Ἄσσου τῆς Τρῳάδος). Ἡ συνήθεια αὕτη χρήσεως σαρκοφάγων μονολίθων, μετὰ ἀναγλύπτων μυθολογικῶν παραστάσεων, δὲν εἶναι προγενεστέρα τῶν Ῥωμαϊκῶν ἢ καὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων. Ὡς φαίνεται δ' ἐκ τῶν ποικίλων λαμπρῶν κοσμημάτων αὐτῶν, αἱ σαρκοφάγοι ἐτίθεντο περὶ τὰς νεκρικὰς στήλας ἐν ταῖς νεκροπόλεσι καὶ ἦσαν ὁραταί. Εἶναι ἀναγκαῖον νὰ εἴπωμεν ἐνταῦθα ὅτι ἐπὶ τῶν κυρίων προσόψεων τῶν σαρκοφάγων, αἵτινες εἶχον ἄνωθεν κάλυμμα ἰδιαίτερον, παρίσταντο παραστάσεις ἐκ τῆς μυθολογίας, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων πλευρῶν ἀντικείμενα ἀνατολικῆς τέχνης, οἷον γρῦπες, λέοντες, μάχαι λεόντων καὶ ταύρων κτλ.

1176. Σαρκοφάγος ἄνευ καλύμματος, (2,12×1,90). Ἀνάγλυπτοι παραστάσεις κατεστραμμέναι μάλιστα τῶν μακρῶν πλευρῶν. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἑτέρας τῶν μακρῶν πλευρῶν νεανίας, φέρων χλαμύδα καὶ ζωηρῶς κινούμενος πρὸς τὰ δεξ., στρέφων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἀριστ. καὶ παρ' αὐτῶν ἕτερος νεανίας, καὶ ἡ κεφαλὴ ἑτέρου φέροντος φρύγιον πῖλον, ὄπισθεν ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ πόδες νεκροῦ ἀνδρός, πρὸς τὴν ἀριστ. γωνίαν τρεῖς ἄνδρες ἐνδεδυμένοι ἀσιατικὸν χιτῶνα. Δεξιὰ τοῦ νεανίου πωγωνοφόρος καὶ τέσσαρες ἕτεροι ἄνδρες, ὁ εἷς τούτων κρατεῖ ῥόπαλον (;) Ἐπὶ τῆς δεξ. μικρᾶς πλευρᾶς παρίσταται πιθανῶς ἡ Φαίδρα μετὰ τῆς τροφοῦ αὐτῆς καὶ τῆς θεραπαινίδος καὶ ἐρωτιδεῖς. Τῆς ἑτέρας μεγάλης πλευρᾶς ὑπόλοιπα τῶν ἵππων ἅρματος τεθρίππου καὶ τεσσάρων ἔτι ἀνδρῶν, ὧν εἷς φέρει φρύγιον κάλυμμα. Ἐπὶ τῆς ἑτέρας μικρᾶς πλευρᾶς ἀνὴρ φέρων φρύγιον κάλυμμα, ἀπάγων γυναῖκα ἐπὶ ἅρματος. Δεξιὰ πρὸς τὴν γωνίαν ἀνὴρ, μετ' ἐξωμίδος πρὸς τὰ δεξ. βλέπων.—Ἀθηνῶν, παρὰ τὴν Ἁγ. Τριάδα.

1177. Σαρκοφάγος μετὰ καλύμματος. Ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς δύο γρῦπες, ἑκατέρωθεν δένδρου. Στενὴ πλευρά. Λέων καταβροχθίζει βοῦν. Ἑτέρα μακρὰ πλευρά, ἑκατέρωθεν δύο ἔφιπποι νεανίας ἐπὶ σκόπῳ

νὰ ῥίψωσιν ἀκόντια, ὁ μὲν κατὰ λέοντος, ὁ δὲ κατὰ κάπρου. Ἐν τῷ μέσῳ δένδρον. Ἑτέρα μικρὰ πλευρά : Σφὶγξ ἔχουσα μεταξὺ τῶν προσθίων ποδῶν κεφαλὴν κριοῦ (;) Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις τῷ 1882. Τέχνη κοινὴ ῥωμ. χρόνων.

Sybel 2116.

1178. Σαρκοφάγος μετὰ καλύμματος. Ἀνάγλυφον ἡμιτελές. Ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν μακρῶν πλευρῶν γρῦπες, ἑκατέρωθεν λαμπτῆρος. Πρὸς τὰς γωνίας δένδρα. Ἀριστερὰ μικρὰ πλευρά: Σφὶγξ. Ἑτέρα μεγάλη πλευρά: ἑκατέρωθεν λαμπτῆρος λέοντες, σύροντες ἅρμα, ἐφ' ἑκατέρου τούτων ἐρωτιδεῖς. Ἑτέρα μικρὰ πλευρά : δύο τράγοι ἐπιτιθέασιν ἑκατέρωθεν τοὺς προσθίους πόδας ἐπὶ κρατῆρος. Εὑρέθη ἐν τῇ οἰκίᾳ Σερπιέρη, ἀπέναντι τῆς Ἀκαδημίας.

Arch. Zeitung 30, 16.—Sybel 2162.

1179. Σαρκοφάγος, ἄνευ καλύμματος. Μόνον ἡ μία στενὴ πλευρὰ σώζεται σχεδὸν ἀκεραία. Παρίσταται ἐν τῷ μέσῳ ἀνήρ, γονυκλινὴς ὑψῶν τὸν ἀριστ. βραχίονα ἵνα ἀμυνθῇ. Κάτωθεν κεφαλὴ ἵππου καὶ ὄπισθεν ἱππεῖς, ὑπὸ τὸν ἵππον δύο νεκροί. Δεξιὰ ἀνὴρ κρανοφόρος κρατῶν ἐκ τῆς κόμης ἄνδρα γονυκλινῆ καὶ ἕτερος ἀνήρ. (Κένταυροι καὶ Λαπίθαι. Ἐπὶ τῆς ἑτέρας μικρᾶς πλευρᾶς ἱπποκένταυρος. Εὑρέθη ἐν Μεσσήνῃ ἐν τῷ χωρίῳ Πεταλιδίῳ παρὰ τὴν Κορώνην τῷ 1836.

Sybel 2118.—Kekulé 376.

1180. Σαρκοφάγος μετὰ καλύμματος. Ἐν τῷ μέσῳ ἀετὸς ἀπὸ τῶν ὤμων τούτου ἐξαρτῶνται ταινίαι ἐξ ἀνθέων καὶ καρπῶν, ὧν τὰ ἕτερα ἄκρα ἀπὸ κεφαλῶν βοῶν. Ἑκατέρωθεν τοῦ ἀετοῦ, πρόσωπα λεόντων. Μικρὰ πλευρά : Δεξιᾷ ταινία καρπῶν ἐξηρτημένη ἀπὸ κεφαλῶν βοῶν καὶ πρόσωπον λέοντος. Μεγάλη πλευρά : ὁμοία παράστασις πρὸς τὴν ἑτέραν τῶν μεγάλων πλευρῶν, τοῦ ἀετοῦ ἀντικαθισταμένου ὑπὸ ἐρωτιδέως. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις τῷ 1836. Τέχνη ἐπιμελής.

Sybel 2519.—Kekulé 383.

1181. Σαρκοφάγος μετὰ καλύμματος. Ἐπὶ τῆς μακρᾶς πλευρᾶς, ἀετὸς μετὰ ταινίας· καὶ ἑκατέρωθεν δύο Σφίγγες. Ἐπὶ τῆς στενῆς

πλευρᾶς ἀσπιδοφόρος, φέρων κράνος καὶ ὁ Βελλερεφόντης κρατῶν τὸν Πήγασσον. Ἄνωθεν τοῦ ἵππου ἡ Χίμαιρα. Ἐπὶ τῆς γωνίας ἐρωτιδεύς. Ἐπὶ τῆς ἑτέρας πλευρᾶς, εὔθυμοι σκηναὶ ἐρωτιδέων ἐνηγκαλισμένων. Ἐπὶ τῆς μικρᾶς πλευρᾶς Σφίγξ. Ἐπὶ τῆς δευτέρας μεγάλης πλευρᾶς ὀπή, πρὸς ἐναπόθεσιν κρουνοῦ διὰ μεταγενεστέραν χρῆσιν τῆς σαρκοφάγου, ὧν πολλαὶ ἔτι εὑρίσκονται πολλαχοῦ χρησιμεύουσαι ὡς ποτιστήρια τῶν ζώων, καὶ ὡς δοχεῖα ὕδατος. Εὑρέθη ἐν Ἀνάφῃ.

Arch. Zeitung 1872. σ. 36. – Ross Kunstblatt 1836 σ. 78.

1182. Σαρκοφάγος, ἐκ πολλῶν τεμαχίων συγκεκολλημένη. Εἰκονίζονται ἆθλοι τοῦ Ἡρακλέους, ἤτοι κατὰ τὴν γωνίαν τῆς μείζονος πλευρᾶς, Ἡρακλῆς, φέρων ἀπὸ τῆς κεφαλῆς δορὰν λέοντος, τόξῳ κατατοξεύων τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθας· ἀκολούθως σῴζεται ἡ μορφὴ πωγωνοφόρου ἀνδρὸς μετὰ μέρους τῆς ῥάχεως, (Εὐρυσθέως ἐν τῷ πίθῳ), ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας ἀνατείνοντος. Ἕπεται ἡ παράστασις τοῦ Ἡρακλέους, ἔχοντος διὰ τῶν χειρῶν συνεσφιγμένον ἄνδρα (τὸν Ἀνταῖον(;). Ἀκολούθως Ἀμαζὼν (Ἱππολύτη) ἐπὶ ἵππου κύπτοντος, ἐφ' οὗ ὁ Ἡρακλῆς τίθησι τὸ γόνυ κατὰ τοὺς γλουτούς, κρατεῖ δὲ τὴν χεῖρα τῆς Ἀμαζόνος τῆς κρατούσης ξίφος. Ἐπὶ τῆς ἑτέρας τῶν ἐλασσόνων πλευρῶν, σῴζονται κεφαλαὶ ὄφεων (Ἡρακλῆς φονεύων τὴν Λερναίαν Ὕδραν, καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης ὁ Ἡρακλῆς ἀπάγων τὸν Κέρβερον ἐκ τοῦ Ἅδου. Καὶ ἐπὶ τῆς ὀπισθίας πλευρᾶς ἴχνη Γρυπός· Εὑρέθη ἐν Θεσπιαῖς τῷ 1890 ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς.

B. C. H. 1894 σ. 201 – Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 140.

1183. Σαρκοφάγος, ἄνευ καλύμματος. Μακρὰ πλευρά, ἓξ ἐρωτιδεῖς ἐν βακχικῇ διαχύσει κρατοῦντες σταφυλάς. Δεξιᾷ ἐλάσσων πλευρά· ἐρωτιδεὺς ἔχων ἐπ' ὤμου θύρσον(;) καὶ ἐν τῇ ἀριστ. κάνθαρον. Ἐπὶ τῆς γωνίας δένδρον. Μακρὰ πλευρά : δύο λέοντες ἑκατέρωθεν κρατῆρος· ἐπὶ τῆς γωνίας δένδρον. Ἡ ἄλλη ἐλάσσων πλευρά : ἔρως ὀρχούμενος, ἔχων ἐπ' ὤμου κλάδον φοίνικος. Ἐπὶ τῶν παραστάδων κύων καὶ ἔλαφος. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Sybel 2160. — Kekulé 366.

1184. Σαρκοφάγος, μετὰ καλύμματος. Μόνον ἡ μία πλευρὰ ἐπιγεγλυμμένη : Τίγρις μετ' ὄφεως, ἑκατέρωθεν Κένταυρος. Ἀριστερᾷ,

τὰ κάτω λέοντος, κύων διώκων δορκάδα. Κάτωθι τῆς τίγρεως, κάπρος ἀντικρύζων κύνα. Λίαν ἄτεχνος. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις τῷ 1836.

Sybel 2161.—Kekulé 146.

1185. Σαρκοφάγος, μετὰ καλύμματος. Ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν μειζόνων πλευρῶν βωμός, δεξιᾷ τούτου νεανίας κρατῶν τράγον ἀπὸ τῶν κεράτων· δεξιόθεν καθήμενος νεανίσκος παίζων τοῖς αὐλοῖς καὶ πρὸς τὴν γωνίαν ἐρωτιδεύς. Ἀριστερᾷ τοῦ βωμοῦ νεᾶνις ἔχουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κάνιστρον, περιέχον πλακοῦντας καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ δᾷδα, μετὰ ταύτην Μαινὰς καὶ ἐρωτιδεύς. Ἐπιγραφή :

Μαγνος Ερναδης

Ἐν τῇ ἀριστ. ἐλάσσονι πλευρᾷ, θαλάσσιος ἵππος. Ἑτέρα μείζων πλευρά : γρῦπες ἑκατέρωθεν βωμοῦ. Ἑτέρα ἐλάσσων πλευρά : ὑπὸ ἄμπελον Σάτυρος, καὶ πρὸ αὐτοῦ κόρη. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις τῷ 1852.

Sybel 2117.—Arch. Zeit. 12, 476.

1186. Σαρκοφάγος, μετὰ καλύμματος, εὑρεθεῖσα ἐν Πάτραις. Φέρει ἀνάγλυπτον παράστασιν ἐν ᾗ εἰκονίζεται ἡ θήρα τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου. Ἐπὶ τῆς μείζονος κυρίας πλευρᾶς παρίσταται ἀνὴρ γενειῶν (ὁ Ἀγκαῖος ἢ Ὑλεύς(;), χαμαὶ κείμενος, στηριζόμενος δὲ ἐπὶ τοῦ δεξ. βραχίονος ὑψώνει τὸν ἀριστ. πόδα, δι᾽ οὗ ἀποπειρᾶται νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ὁρμητικῶς κατ᾽ αὐτοῦ ἐπερχόμενον κάπρον. Πρὸ αὐτοῦ τρεῖς νεανίαι ἀποπειρώμενοι νὰ φονεύσωσι διὰ ῥοπάλου καὶ πελέκεως τὸν κάπρον. Ἀριστερᾷ, ἕτερος ἀνὴρ γενειῶν, (ὁ Μελέαγρος), ἕτοιμος νὰ διατρυπήσῃ διὰ τοῦ δόρατος τὸν ἐπερχόμενον κάπρον· εἶτα ἀκολουθεῖ νεανίας φέρων δόρυ καὶ κατὰ τὴν γωνίαν νεαρὰ γυνή, (ἡ Ἀταλάντη), φέρουσα βραχὺν χιτῶνα καὶ φαρέτραν ἐπὶ τῶν ὤμων, ἑτοίμη νὰ τοξεύσῃ· παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς κύων. Ἐπὶ τῆς ἐλάσσονος πλευρᾶς, δύο ἕτεροι νεανίαι καὶ κύων. Ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ἐλάσσονος πλευρᾶς : βοῦς, κατασπαρασσόμενος ὑπὸ γυπός, καὶ τέλος ἐπὶ τῆς ἑτέρας μείζονος πλευρᾶς, δύο ἀντίστερνοι λέοντες, στηρίζοντες τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ἐπὶ ἀγγείου. Εὑρέθη ἐν Πάτραις.

Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 193.—Ἀρχ. Ἐφημ. 1890 πιν. 9.—καὶ 1891 σ. 183 Mittheilungenn XV, 1890 σ. 233. — Robert Sarkoph. No 216 — 216c πίν. LXX.

1187. Σαρκοφάγος μετὰ καλύμματος. Κατὰ μὲν τὴν μίαν μακρὰν πλευρὰν ἐν τῷ μέσῳ, ἐν ἀναγλύφῳ δύο ἐρωτιδεῖς, ὁ μὲν κρατῶν δᾷδα, ὁ δὲ στέφανον, ἐναγκαλιζόμενοι ἀλλήλους, ἑκατέρωθεν τούτων ἐρωτιδεὺς προτείνων ψυχήν, ἀριστερὰ πρὸς τὴν γωνίαν ἐρωτιδεύς, κρατῶν λαγωβόλον καὶ κάνιστρον, δεξιὰ πρὸς τὴν γωνίαν ἐρωτιδεὺς ἔχων ἐπὶ τοῦ ὤμου λαγωβόλον, ἐν τῇ ἀριστ. κρεμάμενον λαγωόν. Κατὰ δὲ τὴν δεξ. στενὴν πλευρὰν ἐρωτιδεὺς κρατῶν χοιρίδιον καὶ λαγωβόλον, πρὸ τούτου κύων. Ἐν τῇ ἑτέρᾳ μακρᾷ πλευρᾷ ἑκατέρωθεν ἀμφορέως γρύψ. Ἐν τῇ ἑτέρᾳ στενῇ πλευρᾷ σκηνὴ ὁμοίως, σχεδὸν τῇ ἑτέρᾳ. Εὑρέθη ἐν Πάτραις.

1188. Μικρὰ σαρκοφάγος μετὰ καλύμματος (0,60×0,88). Κατὰ τὴν μίαν μακρὰν πλευρὰν ταινία καρπῶν. Ἐν τῷ μέσῳ νεανίσκος. Κατὰ τὴν ἑτέραν μακρὰν πλευρὰν ἐν τῷ μέσῳ βούκρανον. Κατὰ τὴν ἄλλην στενὴν πλευρὰν Σφὶγξ καὶ δένδρα, κατὰ δὲ τὴν ἑτέραν, πινακίς.

Sybel 3341.

1189. Μικρὰ σαρκοφάγος ἄνευ καλύμματος, εὑρεθεῖσα ἐν Λυκίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, (0,43×0,90). Εἰκονίζεται ἐπὶ μὲν τῆς μακρᾶς πλευρᾶς, ἡ ἁρπαγὴ τοῦ Παλλαδίου, ὑπὸ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως, δεξιᾷ ἐπὶ τῆς πυρᾶς (;) τρόπαιον (πανοπλία). ἑκατέρωθεν δύο ἀσπίδες, ἀριστερὰ γυνὴ ἔχουσα δόρυ, ἐν δεξ. ἀνὴρ φέρων δαυλόν. Ἐπὶ δὲ τῆς δεξ. μικρᾶς πλευρᾶς, ἱπποκένταυρος πνίγει γενειαφόρον, ἐν δεξ. ξῖφος καὶ ἐν ἀριστ. δένδρον. Ἐπὶ τῆς ἄλλης μεγάλης πλευρᾶς γυνὴ καθημένη, ἡ (Ἄντεια ἢ ἡ Σθενέβοια (;) ἡ τοῦ Προίτου γυνή). Ἔμπροσθεν αὐτῆς ἀνήρ. (ὁ Προῖτος ;), (ἢ αὐτὸς ὁ νεκρός), μετ' αὐτὸν Ἀφροδίτη ἐνδεδυμένη, προέχουσα ἀσπίδα, ὑποστηριζομένην ὑπὸ Ἔρωτος. Πρὸς τὴν γωνίαν ὁ Βελεροφόντης ποτίζει τὸν Πήγασον. Ἐπὶ τῆς ἄλλης μικρᾶς πλευρᾶς, Πὰν καὶ Σάτυρος, ὑποστηρίζοντες τὸν ἐν τῷ μέσῳ Ἡρακλέα οἰνοβαρῆ. Ἐργασία καλή, τῶν τοῦ Ἀδριανοῦ.

Sybel 2974.—Mittheilungen 1877 σ. 132.—Robert Sarkoph. 2114, 118, 147.—Benndorf, Beisen in Lykien I. σ. 39.

1190. Μικρὰ σαρκοφάγος μετὰ καλύμματος ἐπιπέδου. Μικρὰ πλευρά : Ταινία καρπῶν ἐξηρτημένη ἐκ τριῶν ἐρωτιδέων. Ἑτέρα μακρὰ καὶ στενὴ πλευρά, πινακίδες.

1191. Σαρκοφάγος μετὰ καλύμματος, (1,19×0,58). Μακρὰ πλευρά : Ταινία καρπῶν. Ἐν τῷ μέσῳ νεανίσκος καὶ ἑκατέρωθεν τούτου πρόσωπον Σατύρου. Ἐπὶ τῶν γωνιῶν κεφαλαὶ βοῶν. Στενὴ πλευρά : ταινία, πρόσωπον λέοντος. Μακρὰ πλευρά : ταινία, ἐν τῷ μέσῳ ἀετός ; ἑκατέρωθεν πρόσωπον λέοντος. Στενὴ πλευρά : ταινία, πρόσωπον λέοντος.

Sybel 3669.—Heydemann 232.

1192. Στήλη ἐπιτύμβιος τοῦ *Ἀρτεμιδώρου*, ὃς παρίσταται ὡς νεανίας, ἐν βραχεῖ ἱματίῳ κυνηγῶν κάπρον μετὰ τοῦ κυνὸς αὐτοῦ, ἐπιτιθέμενος δὲ διὰ τῆς λόγχης. Πρὸς τὴν δεξ. γωνίαν ἐλαία, ἀφ' ἧς τῶν κλάδων ἐξαρτᾶται σάκκος φέρων λαγωούς, χαμηλότερον τρεῖς αἶγες ἑκατέρωθεν δένδρου καὶ κύων. Ἐν τῷ τυμπάνῳ ἐπιγραφή :

Ἀρτεμίδωρος Εἰσιγένου Μελιτεὺς

κάτωθεν : *Ἀριστοτέλης Βησαιεύς.*

Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου :

Ἀρτεμίδωρος c (=Ἀρτεμιδώρου) *Βησαιεύς.*

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Ὀλυμπιεῖον, ὕψ. 1,50.

Sybel 524.

1193. Τὸ δεξ. ἥμισυ στήλης ἐπιτυμβίου τῆς *Ἀλεξάνδρας*, ἥτις παρίσταται ἐν ἐνδύματι ἱερείας τῆς Ἴσιδος, ἔχουσα ἐν μὲν τῇ δεξ. *σεῖστρον*, ἐν δὲ τῇ ἀριστ. ἀγγεῖον. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἐπιγραφή :

Ἀλεξανδρα (Ἀλεξάνδρου ;) *Οηθεν Κτητου γυνη.*

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, τέχνη ἐπιμελὴς τῶν ῥωμ. χρόνων.

Sybel 447.— Le Bas, Mon. Fig. pl. 76— Brueckner Ornament und Form. p. 50.

1194. Στήλη ἐπιτύμβιος (1,22×0,82), μετὰ δωρικοῦ θριγκοῦ καὶ ἀετώματος μετὰ κορινθιακῶν κιόνων. Κάτω ἡ ἐπιγραφή :

Μύστα Μνασίου Λαοδίκισσα χρηστὴ χαῖρε,
Ἀπολλώνιε Ἀπολλωνίου Ἀλεξανδρεῦ χρηστὲ καὶ ἄλυπε χαῖρε,
Ἀπολλώνιε Διονυσίου Ἀλεξανδρεῦ χρηστὲ χαῖρε.

Ἐν ἀναγλύφῳ : Γυνὴ ἡ *Μύστα* ἐπὶ θρόνου καθημένη καὶ δεξιουμένη

ἄνδρα, τὸν *Ἀπολλώνιον*, ὄπισθεν παιδίσκη, δεξιὰ νέος ἀγένειος ὁ υἱὸς τοῦ Διονυσίου *Ἀπολλώνιος κατ'* ἐνώπιον, καὶ πρὸς τὴν γωνίαν παῖς. Εὑρέθη ἐν Ρηνείᾳ, ὕψ. 1,22.

Sybel 538.—Kekulé 158.

1195. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀναγλύφου : Ἀνὴρ καὶ γυνὴ κατ' ἐνώπιον. Ἄνωθεν ἀνάγλυπτος σικύα ὁριζοντίως, καὶ ἡ ἐπιγραφή :

Πάππου Μιλησία Εὔκαρπος Φιλ...

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ὕψ. 0,59.

1196. Στήλη μετ' ἀετωματίου. Ἐν πλαισίῳ, ἐν εἴδει τόξου παρίσταται νεανίας κατ' ἐνώπιον. Ἄνωθεν ἡ ἐπιγραφή :

Ιουλιος Παραμονίων ετων c

C. I. A. III, 1465.

1197. Στήλη μετ' ἀετωματίου. Ἐν πλαισίῳ γυνὴ ἱσταμένη κατ' ἐνώπιον. Ἄνωθεν :

Ζωσίμη Δάμα Μιλησία

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 6.

1198· Στήλη ἐπιτύμβιος. Ἐν πλαισίῳ ἀνὴρ κατ' ἐνώπιον, παρ' αὐτὸν μικρὸς παῖς· κάτωθεν :

Ἀρχιφάνης τὸν ἑαυτοῦ πατέρα

1199. Στήλη μετ' ἀετωματίου, ἐν ᾧ ῥόδαξ. Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ ἀνὴρ ἐπὶ θρόνου καθήμενος καὶ δεξιούμενος γυναῖκα (πρβλ. ἀριθ. 1127). Κάτωθεν :

Θεάγγελε Θεάγγελε
Αριστιδου Θεαγγελου
Αθηναιε Αθηναιε
χρηστε χαιρε χρηστε χαιρε

C. I. A. III, 498b.—Ἀρχ. Δελτίον 1889. σ. 147.

1200. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀετωματίου, ἐφ' οὗ ἀσπίδιον. Μεταξὺ παραστάδων ἀνὴρ κατ' ἐνώπιον, φέρει ἐπιγραφήν :

Αὐρ. Δίδυμος

Sybel 502.

1201. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ· γυνὴ δεξιουμένη ἄνδρα. Ἐν ἀριστ. ἕτερος ἀνήρ. Ἐπιγραφή :

Αὖλε Ἐγνάτιε Ἀλέξανδρε χρηστὲ χαῖρε

ἐπὶ τοῦ βάθρου :

Αὖλε Ἐγνάτιε χρηστὲ χαῖρε

Εὑρέθη ἐν Ρηνείᾳ.

Sybel 526.—Kekulé 302.

1202. Στήλη μετ' ἀετωματίου, ἐφ' οὗ ἀσπίδιον. Μεταξὺ παραστάδων, γυνὴ κατ' ἐνώπιον ἐν τύπῳ Μούσης. Ἐν δεξ. παιδίσκη κρατοῦσα πυξίδα. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου :

Ἀμμία Ἀφθονήτου γυνὴ δέ Παμφίλου
τοῦ καὶ ἀναστήσαντος χρηστὲ χαῖρε

Sybel 449.

1203. Στήλη, μετ' ἀετωματίου. Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ ἀνὴρ κατ' ἐνώπιον· ἀριστερᾷ παιδίσκη. Ἄνωθεν :

Καλλισούιος Μειλήσιος Ιατιος

1204. Στήλη μετ' ἀετωματίου, κεκοσμημένη προσγλύπτοις περιστεραῖς ἐπὶ κλάδου. Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ δύο ἄνδρες κατ' ἐνώπιον. Κάτωθεν :

Αντας Ζωσίμου Μαρκος Ἀντωνιος Ἀθμονευς Αντιοχος Λαμπτρευς

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Sybel 3274·

1205. Στήλη, μετ' ἀετωματίου. Μεταξὺ παραστάδων· ἐν ἀριστ.

ἀνήρ, ἐν δεξ. γυνὴ ἐν τύπῳ Μούσης, στεφανηφόρος. Ἄνωθεν ἡ ἐπιγραφή:

Εὐφρόσυνος Ἐρατωνος Φαληρευς Συμφορον Πύθων ἐκ Πειρεων
Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Sybel 454.—Heydemann 64.

1206. Στήλη, μεθ' ὑψηλοῦ ἀετωματίου. Μεταξὺ παραστάδων γυνὴ καθημένη δεξιοῦται νεανίαν ἔχοντα λόγχην καὶ παρὰ τὴν πλευρὰν ξιφίδιον. Ἄνωθεν:

Επὶ Κριβούλῳ Ἐπὶ Εὐφροσύνῃ Κριτοβούλου Ἀθηναίᾳ
S Τέχνη ἐπιμελής· ὕψ. 1,68.

Mitth. 1879 σ. 331.

1207. Στήλη μετ' ἀετωματίου· ὕψ. 0,81. Ἀνάγλυφον ἀνδρὸς πωγωνοφόρου κατ' ἐνώπιον. Ἐν τῷ τυμπάνῳ ἀσπίς:

Αὐρ. Εὐτύχης Πειραιεύς.

Sybel 528.

1208. Στήλη, ὕψ. 0,81. Ἐντὸς πλαισίου τοξοειδοῦς γυνὴ ἐπὶ θρόνου, δεξ. πρὸ αὐτῆς παιδίσκη κρατοῦσα κάλαθον· Ἄνωθεν:

Ζωσίμη Ἀγάθωνος ἐξ Ἀθμονέων.

Sybel 529.

1209. Στήλη ἐν πλαισίῳ, ἀνὴρ κατ' ἐνώπιον, δεξ. παῖς, κάτωθεν:

Γοργια Διονυσιου Λαοδικευαο Φοινιχης χρηστε χαιρε.

Sybel 541.—Kekulé 278.

1210. Στήλη: Ἀνὴρ κρατῶν δρέπανον καὶ σταφυλήν, δεξ. γυνή:

Επαφρου . εκστειν.

1211. Στήλη. Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ ἀριστερᾷ, γυνὴ καθημένη, δεξιᾷ ἱσταμένη.

1212. Στήλη· ὕψ. 0,82. Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ, γυνὴ καθημένη κρατεῖ ἐπὶ τῶν γονάτων παῖδα. Ἄνωθεν :

...Μιλησία

Sybel 545.—Heydemann 384.

1213. Στήλη μετ' ἀετωματίου. Ἐν πλαισίῳ γυνὴ καθημένη. Ἄνωθεν ἡ ἐπιγραφή :

Γελλιας Πεδιου Διονυσιου Ἀναφλυστιου γυνη.

1214. Στήλη· ὕψ. 1,07· μετ' ἀετωματίου καὶ ἐπιγραφῆς :

Σοφία Ἀγαπητοῦ ἐκ Κυραιδῶν Εὔκαρπος Εὐπόρου Μειλήσιος

Μεταξὺ παραστάδων παρίσταται κατ' ἐνώπιον ἡ *Σοφία*, ὡς ἱέρεια Ἴσιδος μετὰ σείστρου καὶ ἀγγείου. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Sybel 451.—Kekulé 306.

1215. Στήλη : Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ πωγωνοφόρος ἀνὴρ κατ' ἐνώπιον. Ἐκράτει κλάδον ἐλαίας, ὅστις ἐπίκειται κύκλου ζῳδιακοῦ τεθειμένου ἐπὶ μικροῦ βάθρου πρὸς τὴν ἀριστ. γωνίαν. Ἴσως ὁ εἰκονιζόμενος ἦν ἀστρονόμος· ὕψ. 1,88. Εὑρέθη ἐν Κορίνθῳ τῷ 1890.

1216. Στήλη : Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ γυνὴ κατ' ἐνώπιον. Ἄνωθεν :

Αννιχη Απωλλωνιου Μειλησια

1217. Στήλη μετὰ κυκλικῆς κορυφῆς, γλυπτοῖς κοσμήμασι πεποικιλμένης κορυφῆς. Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ, δεξιὰ γυνὴ καθημένη ἐπὶ θρόνου, παρ' ὃν παιδίσκη. Δεξιὰ δύο γυναῖκες κατ' ἐνώπιον.

1218. Στήλη μετ' ἐπιστυλίου καὶ μετοπῶν. Μεταξὺ παραστάδων, ἐν ἀριστ. γυνὴ ἐπὶ θρόνου, ἐν τῷ μέσῳ ἀνὴρ κατ' ἐνώπιον, δεξ. ἕτερος ἀνὴρ ἐπὶ θρόνου, τὴν δεξ. πλευρὰν στηρίζει γρύψ. Κάτωθεν ἡ ἐπιγραφή :

Ἀμμία Ἀνδρομαχίδου Ἀρεθουσία χρηστὴ καὶ ἄλυπε χαῖρε.
Βόηθε Σάμου Ἀρεθούσιε χρηστὲ καὶ ἄλυπε χαῖρε.

Εὑρέθη ἐν Ῥηνείᾳ, ὕψ. 0,70.

Sybel 546.—Keku'é 37.

1219. Στήλη. Ἐπὶ βαθυτέρου ἐδάφους, ἀνὴρ κείμενος ἐπὶ κλίνης, κρατῶν ἐν τῇ δεξ. στέφανον, παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ κάθηται γυνή, ἐν τῷ βάθει ἑτέρα γυνή(;), ἔμπροσθεν τῆς κλίνης παῖς τείνων ποτήριον, ἐν ἀριστ: παιδίσκη κενοῖ ὑδρίαν ἐντὸς διαφόρων ἀγγείων ἐπὶ τραπέζης. Κάτω ἡ ἐπιγραφή:

Δημήτριε Ἀντιοχεῦ Ἀρχιζάφφη χρηστὲ χαῖρε

Ὕψ. 0,78.

Sybel 555.

1220. Στήλη, μετὰ δύο μικρῶν ὀπῶν. Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ γυνὴ κατ' ἐνώπιον. Ἄνωθεν :

Σωτηρὶς Σωσιθέου.

1221. Στήλη, ὕψ. 0,75 Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ ἀνὴρ κατ' ἐνώπιον. Ἄνω :

Διονύσιος Χαρίτωνος Σαλαμίνιος.

Sybel 476.

1222. Στήλη. Δεξιὰ ἐπὶ θρόνου γυνή, παρ' αὐτὴν ἐν τῷ βάθει παιδίσκη, πρὸ αὐτῆς, τρεῖς ἄνδρες. Ἐπὶ τῆς προεχούσης βάσεως, ἐπιγραφή :

Ἑλλανίχα Ἀντιγόνου Φίλωνι τῷ υἱῷ καὶ Ἀντίγονος Ἑλλανίχας Φίλωνι
τῷ ἀδελφῷ καὶ ἑαυτοῖς ζῶσιν

ὕψος 0,76.

Sybel 542.

1223. Στήλη. Μεταξὺ παραστάδων δεξιὰ γυνή, ὡς ἱέρεια Ἴσιδος, ἐν ἀριστ. ἀνὴρ ἀγένειος. Ἄνωθεν :

. . . Σωτηρίωνος

ὑψ. 0,90.

Sybel 530.

1234. Στήλη. Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ, γυνὴ ἐπὶ θρόνου λαμβάνει τι ἐκ πυξίδος, ἣν κρατεῖ παιδίσκη ἐνώπιον αὐτῆς. Ἄνω:

Πομπηία Εἰσιὰς Γαΐου-Πομπηίου· θυγάτηρ ἡ καὶ ἐξ Ἁλιμουσίων Διονυσίου τοῦ Διογένους Ἰταίου γυνή.

Sybel 450.

1225. Στήλη. Μεταξὺ παραστάδων, γυμνὸς νεανίας κατ' ἐνώπιον κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς σφαῖραν καὶ διὰ τῆς ἀριστ. ἐπὶ τοῦ στήθους πτηνόν. Ἄνωθεν:

Εὐτυχίδης Κλ. Γερμανοῦ

Sybel 531.

1226. Στήλη. Ἐν πλαισίῳ γυμνὸς ἀνὴρ κατ' ἐνώπιον, δεξ. Ἑρμῆς τετράγωνος. Κάτωθεν ὑδρία, ἐν ἀριστερᾷ παῖς κρατῶν στλεγγίδα, ὕψος 0,98.

1227. Στήλη. Ἐν πλαισίῳ ἐπὶ κλίνης ἀνήρ, δεξιᾷ ἐπὶ θρόνου γυνή, ἔμπροσθεν τῆς κλίνης τραπέζιον μετ' ἀγγείων. Κάτωθεν:

Σίνδη χρηστὲ χαῖρε

Εὑρέθη ἐν Ρηνείᾳ. ὕψ. 0,91.

Sybel 540.—Kekulé 240.

1228. Στήλη. Ἐν ἀριστ. ἀνὴρ ὄρθιος, φέρων χλαμύδα. Δεξιᾷ, μικρὸς παῖς, ἔχων τὸν ἀριστ. πόδα χιαστί.

1229. Στήλη. Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ μετ' ἀετωματίου, γυνὴ κατ' ἐνώπιον. Ἄνωθεν:

Γεωργία Δημητρίου Μιλησία

1230. Στήλη. Μεταξὺ παραστάδων, ἐν δεξ. δύο ἄνδρες, ἐν ἀριστ. γυνὴ κατ' ἐνώπιον, τιθεῖσα τὴν δεξ. ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ κατὰ τὸ μέσον ἀνδρὸς καὶ περιβάλλουσα αὐτὸν οὕτως οἰκείως. Ἄνωθεν:

Ζωσᾶς Ζωΐλου Ζωΐλος Τειχίππου Ονησιφόρου

Ἔργον τῶν τελευταίων ῥωμ. χρόνων. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Ἀρχ. Δελτίον 1891 σ. 37.

1231. Στήλη· ὕψ. 0,80. Μεταξὺ παραστάδων ἀνὴρ γυμνός, φέρει μόνον χλαμύδα, ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ὤμου λόγχην(;) καὶ ἐν τῇ δεξ. φιάλην· δεξιᾷ γυνή, μεταξὺ τῶν δύο. Ἐν τῷ βάθει ἑτέρα γυνὴ κατ' ἐνώπιον. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις. ὕψ. 0,94.

Sybel 2419.

1232. Στήλη. Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ, γυνὴ κατ' ἐνώπιον. Ἄνωθεν:

Εὐφροσύνη Εἰσιγένους ἐκ Ραμνουσίων

1233. Στήλη. Μεταξὺ παραστάδων ἀνάγλυφον. Ἐν ἀριστ. ἀνήρ, ὁ Μουσαῖος, ἐν τῷ μέσῳ, ἡ Ἀμαρυλλίς, ὡς Ἱέρεια Ἴσιδος, κρατοῦσα ἐν τῇ δεξ. σεῖστρον καὶ ἐν τῇ ἀριστ. ἀγγεῖον. Δεξιᾷ, ἑτέρα γυνὴ κατ' ἐνώπιον. Ἄνωθεν ἡ ἐπιγραφή:

Μουσαῖος Ἀντιπάτρου Αλωπεκῆθεν, Ἀμαρυλλὶς Ἀντιπάτρου Ἀλωπεκῆθεν

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις. ὕψ. 1,17.

Sybel 461.

1234. Στήλη. Κάτωθεν τόξου γυνὴ ἐπὶ θρόνου. Κρατεῖ ἐπὶ τῶν γονάτων νεάνιδα· ἐν ἀριστερᾷ Ἑρμῆς τετράγωνος· ἐν δεξιᾷ ἀνήρ. Ἄνωθεν:

Ἰατρικὴ	*Εἰρήνη*	*Εὔοδος*
ἐκ Σφηττιῶν	*Βούλωνος*	*Μιλήσιος.*
Εὐόδου γυνὴ	*ἐκ Φυλασσίων*	*Ζῆ*
	Ζῆ	

Περίεργον εἶναι ὅτι ἐν τῷ ἀναγλύφῳ ἀναγράφονται καὶ τὰ λοιπὰ τέκνα αὐτῆς, ἃ ἔζων ἔτι κατὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός των. ὕψ.0,70.

1235. Στήλη. Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ, γυνὴ κατ' ἐνώπιον. Ἄνωθεν :

Εισ.τιννεικης Μειλησία

1236. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐν Ἀθήναις εὑρεθεῖσα, μετὰ παραστάδων καὶ ἐπιστυλίου, μετ' ἐπιγραφῆς :

Χαρίξενος Χαριξένου Μιλήσιος

Ἐν ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται ὁ *Χαρίξενος*, νέος ἱστάμενος καὶ ἐνδεδυμένος μακρὸν ἱμάτιον περιεστραμμένον, τὴν κεφαλὴν ἔχων κατὰ κρόταφον. Παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ κύων καθήμενος, πρὸς τὰ ἄνω τὴν κεφαλὴν ὑψῶν. Ὑπεράνω δὲ τούτου, δεξιᾷ τῆς μορφῆς εἰκονίζονται ἀνάγλυπτοι, δύο ἄκραι χεῖρες ὕπτιαι μετὰ διεστηκότων τῶν δακτύλων, εἰς ἃς προσβλέπει ὁ εἰκονιζόμενος. Ἡ ἑρμηνεία τῆς παραστάσεως ταύτης ἀπαντώσης ἐνταῦθα τὸ πρῶτον, ἐδυσχέρανε πολὺ τοὺς ἀρχαιολόγους, ἀλλ' ἐξ ὁμοίας παραστάσεως εὑρισκομένης ἐπὶ ἀναγλύφου ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Βουκουρεστίου, μετ' ἐπεξηγηματικῆς ἐπιγραφῆς ἀρᾶς, τῶν χριστιανικῶν χρόνων, καὶ ἣν ἐδημοσίευσεν ὁ A. Wilhelm, ἐν Jahersheft des Oesterr. arch. Inst. Bd. IV, 1901 σ. 9—17.) γίνεται γνωστὸν νῦν ὅτι, ὁ εἰκονιζόμενος νέος δὲν ἀπέθανεν ἐκ φυσικοῦ θανάτου, ἀλλ' ἢ ἐφονεύθη, ἢ ἐδηλητηριάσθη. Πρὸς τοῦτο παρατιθέμεθα τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ ἀναγλύφου, ἐξηγοῦσαν σαφῶς τὴν παράστασιν. Εἶναι δὲ αὕτη ἥδε :

Ἐπικαλοῦμαι καὶ ἀξιῶ τὸν Θεὸν τὸν ὕψιστον, τὸν κύριον τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός, ἐπὶ τοὺς δόλῳ φονεύσαντας ἢ φαρμακεύσαντας τὴν ταλαίπωρον ἄωρον Ἡράκλεαν, ἐγχέαντας αὐτῆς τὸ ἀναίτιον αἷμα ἀδίκως, ἵνα οὕτως γένηται τοῖς φονεύσασιν αὐτὴν ἢ φαρμακεύσασιν καὶ τοῖς τέκνοις αὐτῶν, κύριε ὁ πάντα ἀφορῶν καὶ οἱ ἄνγελοι Θεοῦ, ᾧ πᾶσα ψυχὴ ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ ταπεινοῦται μεθ' ἱκετείας, ἵνα ἐγδικήσῃς τὸ αἷμα τὸ ἀναίτιον ζητήσεις καὶ τὴν ταχίστην.

Πρβλ. καὶ Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 83, 11 καὶ σελ. 136.—O. Jahn Leipz. Berl. 1885. σ. 54.

1237. Στήλη ἀναγλύφου· ὕψ. 0,57 : Ἐπὶ κλίνης γυνή, ἑτέρα παρ' αὐτῇ ἐπὶ θρόνου(;)· ἐν δεξ. ἀνὴρ καὶ παρ' αὐτὴν παῖς, ἐν ἀριστ. παιδίσκη. Κάτω :

. . . ιωνος
[χρηστὲ χ]αῖρε

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Sybel 509.—Kekulé 350.

1238. Στήλη μικρὰ, μετ' ἀετωματίου. Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ ἀνὴρ κατ' ἐνώπιον. Κάτω, ἐπιγραφὴ ἐφθαρμένη

1239. Στήλη· ὕψ. 0,60 : Μεταξὺ κιόνων ἀνάγλυφον. Ἐπὶ θρόνου, γυνὴ πρὸς τ' ἀριστερά. Πρὸ αὐτῆς παιδίσκη. Κάτω :

Ἀγελαΐς Ἰσιδότου ἄλυπε χρηστὴ χαῖρε

ὕψους 0,60.

Sybel 486.—Heydemann 493.

1240. Στήλη, ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ : Γυνὴ ἔχουσα πρὸς τὸ στῆθος πτηνόν, ἐν τῇ ἀριστ. σταφυλήν. ὕψ. 1,46. Ἄνω ἐπιγραφή :

Τυχικὴ Θεοπόμπου Μιλησία

1241. Στήλη μετ' ἀετωματίου : Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ, γυνὴ κατ' ἐνώπιον. Ἄνω ἐπιγραφή :

Ζωσίμη Φιλονείκου Μιλησία

ὕψους 0,99.

Sybel 323.

1242 Στήλη μετ' ἀετωματίου. Μεταξὺ παραστάδων, δεξιᾷ γυνή, ὡς Μοῦσα· ἀριστερᾷ ἀνήρ. Ἄνω :

Ἀφθόνητος Σωτηρίωνος Σωτηρὶς Φιλουμένης.

Κάτω ἐν ἀναγλύφῳ, ἵππος γονυκλινής. ὕψ. 1,04.

Sybel 532.—Kekulé 305.

1243. Στήλη μετ' ἀετωματίου. Μεταξὺ παραστάδων ἀνήρ. Ἐν τῇ ἀριστ. κρατεῖ λαγωβόλον. Ὄπισθεν αὐτοῦ ζεῦγος βοῶν· δεξιᾷ ἕτερος ἀνήρ. Ἄνω :

Εὔκαρπος Φιλοξένου Μειλήσιος Φιλόξενος Μειλήσιος

Ἐν τῷ ἀετώματι ἀνάγλυπτον ἄροτρον. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

1244. Στήλη : Μεταξὺ παραστάδων γυνὴ κατ' ἐνώπιον, ἐν στολῇ παρεμφερεῖ Ἱερείας Ἴσιδος. Ἄνω, ἡ ἔμμετρος ἐπιγραφή :

Στήλλην Παρθενόπης ἴδιος γαμέτης ἐπόησεν
Δαΐνης ἀλόχῳ τοῦτο χαριζόμενος

Sybel 468·—Πρβλ. ἀριθμοὺς (1195, 1270 καὶ 1249).—Heydemann 211.

1245. Στήλη, ὕψ. 1,06, μετὰ θριγκοῦ δωρικοῦ. Μεταξὺ κορινθιακῶν κιόνων ἐπὶ βράχου ἀνὴρ καθήμενος, νεανίας γυμνὸς χαμηλότερον αὐτοῦ, δεξιὰ παῖς γυμνός. Εὑρέθη ἐν Ῥηνείᾳ. Κάτωθεν :

Λεύκιε Αὐφίδιε Δάμα χρηστὲ καὶ ἄλυπε χαῖρε.

Sybel 465.—Kekulé 329.

1246. Στήλη μετ' ἀετωματίου, ὕψ. 0,98. Μεταξὺ παραστάδων ἐν ἀριστ. γυνὴ δεξιουμένη ἄνδρα, μετ' αὐτοὺς παῖς, μετὰ τοῦτον δύο ἄνδρες κατ' ἐνώπιον. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου *Διεύχης*. Κάτωθεν : ἀνάγλυπτος λέμβος μετὰ τριῶν κωπηλατῶν καὶ δελφῖνες.

Sybel 523.—Kekulé 345.

1247. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου, ὕψ. 0,88, ὁμοία σχεδὸν τοῦ ἀριθ. 1266. Μεταξὺ παραστάδων πολεμιστὴς κατ' ἐνώπιον. Ἐν τῷ ἀετώματι ἀσπίς, παρ' αὐτὴν ΟΔ. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου :

M. Julius Sabinianus, miles ex clas praetoriae Misenesis c(entu-ria) Antoni Prisci, vixit annis XXX, militavit annis VIII, natio Besus. Ἐπὶ τῆς παραστάδος τῆς πλίνθου *Sabinianus*.

Sybel 446.—C. I. A. III. 6109.

1248. Στήλη. Ἐν πλαισίοις δύο ἀνάγλυπτοι παραστάδες καὶ ἄνω ἡ ἐπιγραφή :

Εὔτυχος Καίσαρος ἱππίατρος Ροδὼ Μενεκράτιδος Μιλησία : ἑαυτῷ καὶ τοῖς τέκνοις.

Παρίσταται ἀνὴρ, ὁ *Εὔτυχος* κρατῶν ἐν τῇ ἀριστερᾷ ψαλίδα ; ἐν τῇ δεξιᾷ ἕτερον ἀντικείμενον ὁ εἰκονιζόμενος ἀνὴρ ἱππίατρος, κρατεῖ, ὡς φαίνεται, τὰ ἐργαλεῖα τῆς τέχνης αὐτοῦ. Δεξιᾷ γυνὴ ἡ Ροδώ, ὡς Μοῦσα. Κάτω δεξιᾷ γυνὴ κρατοῦσα τι ἐν ἑκατέρᾳ χειρί, δεξιὰ ἐρείδεται ἐπὶ κλίνης νεᾶνις, ὕψ. 0,95. Ρηνείας.

Heydemann 496.—Wolters Bausteine 1803.

1249. Στήλη. Δύο παραστάσεις. Ἄνω γυνὴ ἐν ἐνδύματι Ἴσιδος μετὰ σείστρου καὶ ἀγγείου, δεξιᾷ μικρὸς βωμός. Κάτω ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ γυνὴ κατ᾽ ἐνώπιον, ἐν τῷ μέσῳ :

Εἰσιὰς Σιμωνίδου Μιλησία.

Ἀττικῆς ὕψ. 0,89.

Sybel 456.—Heydemann 291.

1250. Στήλη μετ᾽ ἀετώματος καὶ ἀσπίδος ἐν τῷ μέσῳ, ὕψ. 1,27. Μεταξὺ παραστάδων δύο νέοι δεξιούμενοι ἀλλήλους. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου :

Ἵλαρος Περικλέους Μιλήσιος Γάϊος Ἑρμ. . . .

Δύο ὀπαὶ ἐν τῷ ἀετώματι, ὕψ. 1,28.

Sybel 469.

1251. Στήλη μετ᾽ ἀετωματίου. Μεταξὺ παραστάδων ἀνὴρ κατ᾽ ἐνώπιον, ἐν τῇ ἀριστ. ἀγγεῖον. Ἀριστ. κύων. Ἄνωθεν : *Θεοφιλος.*

1252. Στήλη, ὕψ. 0,81. Ἐν πλαισίῳ γυνὴ καθημένη πρὸς τὰ δεξιά. Ἄνω : *Δόξα Νοννίου.* Ἀθηνῶν. Δῶρον Καλλιγᾶ.

Sybel 482.

1253. Στήλη. Δεξιᾷ ἐπὶ θρόνου καθημένη γυνή, λαμβάνει τι ἐκ πυξίδος, ἣν κρατεῖ νεᾶνις ἐνώπιον αὐτῆς. Κάτωθεν :

Ροδὼ Κλαυδία Ἀππίου Ρωμαῖα χρηστὴ χαῖρε.

Εὑρέθη ἐν Δήλῳ τῷ 1829.

Sybel 500.—Kekulé 44.

1254. Στήλη ἐπιτύμβιος ὀρθογωνίου σχήματος. Ὑπὸ ἀέτωμα ἁπλοῦν κοίλωμα ναϊδιόμορφον τοξοειδές. Ἐντὸς τούτου γυνὴ ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μακρὸν περιεστραμμένον. Κάτωθεν τοῦ ἀετώματος :

Ζωσίμη ε Γαΐου θυγάτηρ

Γράμματα καλῶν ρωμ. χρόνων. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

1255. Στήλη μετ' ἀετωματίου, ὕψ. 0,57. Γυνὴ καθημένη πρὸς τὰ ἀριστ. Ἔμπροσθεν αὐτῆς παιδίσκη. Κάτω ἡ ἐπιγραφή :

Αγαθοκλεα Αντιπατρου Ιεραπόλει τε χρηστη χαιρε

Sybel 507.—Kekulé 221.

1256. Στήλη: Δεῖπνον νεκροῦ. Ἐπὶ κλίνης γυνὴ μετὰ κύλικος, παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς ἑτέρα γυνή, πρὸ τῆς κλίνης τράπεζα. Ἀριστερὰ πρὸς τὴν γωνίαν παῖς παρὰ βωμίσκον(;) Κάτωθεν :

Κόϊντος Νόννειος χρηστε χαιρε

ὕψ. 0,65. Ρηνείας.

Sybel 566.—Kekulé 238.

1257. Στήλη μετ' ἀετωματίου καὶ ἐπιγραφῆς κάτωθεν :

Ζήνων Ζήνωνος Ἀντιοχεῦ χρηστὲ χαῖρε
Ἐρωτὶς Ζήνωνος Ἀντιόχισσα χρηστὴ χαῖρε.

Ἐν ἀναγλύφῳ γυνὴ ἐπὶ θρόνου, παρ' ᾧ παιδίσκη δεξιουμένη ἄνδρα. Δεξιᾷ ὄπισθεν τῆς γυναικὸς κιγκλιδωτὴ ἐσχάρα, ὕψ. 0,67. Εὑρέθη ἐν Ρηνείᾳ.

Sybel 489.—Kekulé 293.

1258. Στήλη μετ' ἀετώματος, ὕψ. 0,85 Δεξιᾷ ἐπὶ θρόνου γυνὴ δεξιουμένη ἄνδρα, ὄπισθεν τῆς γυναικὸς παιδίσκη κρατοῦσα πυξίδα καὶ ῥιπίδιον, καὶ ὄπισθεν τοῦ ἀνδρὸς παῖς. Κάτωθεν :

Αὖλε Καικέλιε Κοΐντου Ῥωμαῖε χρηστὲ χαῖρε.

Sybel 552.—Kekulé 267.

1259. Στήλη ἐπιτύμβιος, μετ' ἀετωματίου καὶ ἀκρωτηρίων : Γυνὴ καθημένη ἐπὶ πολυτελοῦς ἕδρας, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς· εἰκονίζεται ἀντωπή, τοὺς βραχίονας ἔχουσα διεστηκότας καὶ πρὸς τὰ ἄνω ἱκετευτικῶς ἀνυψωμένους καὶ τὰς χεῖρας ἠνεωγμένας, ὡς παρίστανται ἐν τῇ χριστιανικῇ τέχνῃ. Ἄνω ἡ ἐπιγραφή :

Ἀσκληπιὰς Καστρικία.

Γράμματα ῥωμ. χρόνων. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 137.

1260. Στήλη, ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ πλοῖον, ἐν ᾧ ἀνὴρ καὶ παῖς κατ' ἐνώπιον. Ἄνω :

Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου Μειλήσιος

Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

1261. Στήλη μετ' ἡμικυκλικῆς ἐπιγεγλυμμένης κορυφῆς Ἐντὸς πλαισίου ἐπὶ κλίνης παρίσταται γυνή, ἡ νεκρά, θανοῦσα πιθανῶς κατὰ τὸν τοκετόν· πρὸς τὰ ἀριστ. ἐστραμμένη, παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς κάθηται ἑτέρα γυνή, καὶ ἀριστερᾷ ταύτης νεᾶνις μετὰ πυξίδος. Δεξιᾷ ἑτέρα γυνὴ ἐπὶ θρόνου καὶ ὄπισθεν μικρὰ παῖς. Κάτω :

Φιλτὼ Ἀραφ... Πυθιάδης χρηστὴ χαῖρε

(Πρβλ. ἀριθμ. 749, 1055. 1077).

1262 Στήλη, ὕψ. 0,65 : Δύο γυναῖκες δεξιούμεναι ἀλλήλας· δεξιᾷ ἡ ἐπιγραφή :

Ζωσάριον Κλέωνος

ἀριστερᾷ *Ἱλάρα Κλέωνος*, (καθέτως γεγραμμένη) ὡς ἐν τοῖς χριστιανικοῖς μνημείοις. Κάτωθεν τῆς κορυφῆς, ἄνοιγμα διαμπερὲς ἐν σχή-

ματι ὀστράκου, χρησιμεῦον διὰ τὴν ἀνάρτησιν στεφάνων· κάτωθι ἐπιγραφή :

Μιλήσιαι

Ἀθηνῶν.

Sybel 475.

1263. Στήλη, ὕψ. 0,85. Ἐν πλαισίῳ γυνὴ ἐπὶ θρόνου καὶ ἀνὴρ ὄρθιος. Κάτωθεν :

Φιλουμένη Ἀπολλοδώρου Καλχηδονία χρηστὴ χαῖρε

Sybel 568.—Heydemann 75.

1264. Μικρὰ στήλη. Ἐν πλαισίῳ γυνὴ καθημένη, δεξιοῦται ἄνδρα, δεξ. ἑτέρα γυνή. Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους λύρα.

1265. Στήλη μετὰ προέχοντος ἀετωματίου καὶ ἐπιγλύπτου ὑδρίας. Εἶτα δύο ῥόδακες. Ἄνω ἡ ἐπιγραφή :

D. Paconi LL Dionyci salve καὶ κάτω *Δεκμε.*

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

1266. Στήλη, μετ' ἀναγλύπτου ἀετωματίου, 0,87×0,48. Εὑρεθεῖσα ἐν τῷ Κεραμεικῷ. Μεταξὺ παραστάδων παρίστησι στρατιώτην πωγωνοφόρος τοῦ στόλου τοῦ Μισηνοῦ περιβεβλημένον χιτῶνα, μανδύαν καὶ ἀναξυρίδας καὶ φέροντα ὑποδήματα ὑψηλά, τὸ ξίφος κρέμαται ἀπὸ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς αὐτοῦ. Διὰ τῆς δεξιᾶς κρατεῖ ἀκινάκην, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κιβωτίδιον. Ἀποθανὼν τὸ 38ον τῆς ἡλικίας καὶ τὸ 18ον ἐκ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἔτος, ὡς ἡ λατινικὴ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιγραφὴ γράφει :

D(is) M(anibus). Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου Q. Statius Rufinns, m(iles) classis pr(aetoriae) Mis(enesis) C(enturia) Claudi inge (nui) ; vi(xit) an(nis) XXXVIII m(ilitavit) an(nis) VXIII. Ἔργον τοῦ Β' αἰῶνος μ. Χ.

Sybel 445.—Arch. Zeitung XXVI, ν.—Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1862 σ. 296.

1267. Στήλη ὕψ. 0,91. Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ γυνὴ ἐπὶ θρόνου δεξιουμένη γυναῖκα ὀρθία. Ἄνω : *Μιλησία.*

Sybel 2420.

1268. Στήλη ὕψ. 0,80. Ἐν πλαισίῳ γυνὴ ἐπὶ θρόνου κρατοῦσα ῥιπίδιον, παρὰ τὸ βάθος παῖς καὶ ἐν τῷ βάθει στήλη, δεξιᾷ γυνὴ ὀρθία κατ' ἐνώπιον, πρὸς τὴν γωνίαν παῖς καὶ στήλη, ἐφ' ἧς σώζεται ἀετός.

1269. Μικρὰ στήλη μετὰ προέχοντος ἀετωματίου, εὑρεθεῖσα ἐν τῷ Ἀθήνησιν Ἀσκληπιείῳ. Σώζεται ἡ κεφαλὴ (κρανοφόρου) στρατιώτου.

Sybel 3083.

1270. Στήλη, ὕψ. 0,66. Γυνὴ κατ' ἐνώπιον ἐν στολῇ Ἴσιδος κρατοῦσα σεῖστρον, ὕψ, 0,94.

1271. Στήλη, ὕψ· 1,25. Γυνὴ κατ' ἐνώπιον, ἀριστερᾷ παῖς μετὰ πυξίδος.

Sybel 3997.

1272. Στήλη, ὕψ. 0,89. Γυνὴ κατ' ἐνώπιον.

1273. Στήλη, ὕψ. 0,66. Ἀριστ. γυνὴ ἐπὶ θρόνου, πάρ' ᾧ παιδίσκη δεξιουμένη γυναῖκα μεταξὺ κιόνων. Κάτω :

Μαρόνεια Ναξία χρηστὴ χαῖρε.

Εὑρέθη ἐν Ῥηνείᾳ.

Sybel 564.—Heydemann 498.

1274. Στήλη. Ἀριστ. γυνὴ ἐπὶ θρόνου· παιδίσκη κρατοῦσα πυξίδα. Ἀνὴρ ὄρθιος. Παρίσταται σκηνὴ δεξιώσεως. Κάτω :

Δημητρία Νεικαίου χρηστὴ χαῖρε

Εὑρέθη ἐν Ρηνείᾳ, ὕψ. 0,63.

Sybel 478.—Heydemann 491.

1275. Στήλη: ἔχει ἀέτωμα καὶ ἰωνικὸν ἐπιστύλιον. Μεταξὺ ἀρραβδώτων ἰωνικῶν ἡμικιόνων, ἀριστ. ἀνήρ, κατ' ἐνώπιον ἐν τῷ μέσῳ μόνον ὁ πούς μορφῆς· δεξιὰ γυνὴ ὡς Μοῦσα. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου:

Σωτῦς Ηδυλου ζῇ
Σωτηρω Σωτυ· Διοκλεα Σωτυ ζη

Εὑρέθη ἐν Μεγάροις.

Sybel 576.

ΣΗΜ. Ἄξιον σημειώσεως εἶναι ἐνταῦθα, ὅτι ἀναφέρονται καὶ τὰ ζῶντα τέκνα αὐτῆς, ἅτινα δὲν παρίστανται ἐν τῷ ἀναγλύφῳ.

1276. Στήλη μετ' ἀκροκεράμων· ὑπὸ τὸ γεῖσον τρεῖς μορφαί. Εἰκονίζει δὲ ἡ παρὰ τὸ ἀριστ. ἄκρον ἄνδρα, κρατοῦντα ἐν τῇ δεξ. δυσδιάκριτόν τι. Ὁ κατὰ τὸ μέσον ἀνὴρ κρατεῖ ἐν τῇ ἀριστ. κύλινδρον. Ἡ κατὰ τὸ δεξ. ἄκρον γυνὴ εἶναι πεπλοφόρος. Ἐπὶ τοῦ γείσου ἐπιγραφή:

Γάϊος Γαΐου Γαιος Γαΐου Εἰρήνη
Αζηνιεὺς Αζηνιεὺς Αὐρηλία

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

1277. Στήλη: Ἐν ἀναγλύφῳ πλευρὰ ἀγγείου ἐπιτυμβίου, ληκύθου· ἐπὶ βεβαθυμένου ἐδάφους παρίσταται γυνὴ κατ' ἐνώπιον, σφίγγουσα ἐπὶ τοῦ στήθους περιστεράν· ἐν τῇ δεξιᾷ κρατεῖ καρπόν.— Ἀθηνῶν.

1278. Στήλη μετ' ἀετώματος (0,43 X 0,48): Ἐπὶ κλίνης ἀνὴρ κρατεῖ κύλικα(;) καὶ στέφανον, παρὰ τοὺς πόδας γυνὴ καθημένη. Ἄνω:

Θεόδωτος Ηρακωνος καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Απω Ζωπυρου

Εὑρέθη ἐν Βύρνῃ.

1279. Στήλη, ὕψ. 0,51. Ἐπὶ κλίνης ἀνήρ, παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ κάθηται γυνή, πρὸ τῆς κλίνης τραπέζιον, παρ' αὐτῷ χαμηλότερον παῖς κρατῶν ποτήριον. Κάτω:

Εὐφροσυνε χρηστε χαιρε.

Sybel 508.—Heydemann 373.

1280. Στήλη. Ἐπὶ κλίνης ἀνήρ, ἀριστ. ἐπὶ θρόνου γυνή, μικρὸς παῖς ἔχων πυξίδα, τραπέζιον καὶ παῖς. Ὄπισθεν τῆς κλίνης ἐν δεξ. ἀνήρ. Κάτω:

Ἑρμία Ἀπολλοδώρου Τύριε χρηστὲ καὶ ἄλυπε χαῖρε.

Εὑρέθη ἐν Δήλῳ, ὕψ. 0,64.

Sybel 557.

1281. Στήλη μετ' ἀετωματίου. Μεταξὺ κιόνων προτομὴ ἀνδρὸς καὶ δεξ. γυναικός. Ἄνω:

Φορτουνατίων ἐτῶν ιδ', Φαυστῖνα ἐτῶν ἕξ ἄλυπε χαιρε

ὕψ. 0,99.

Sybel 525.—Heydemann 201.

1282. Στήλη. Κορυφὴ ἐπίπεδος μετὰ πέντε ἀκρωτηρίων. Μεταξὺ παραστάδων ἀνήρ. Ἄνω:

Δημητριος Πραξωνος χαιρε.

Sybel 2164.

1283. Στήλη ἐπιτύμβιος ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ γυνὴ κατ' ἐνώπιον μετὰ μακροῦ ἱματίου χειριδωτοῦ, τὴν κόμην ἔχουσα ἐν κρηδέμνῳ, ὕψ. 1,80. Ἀττικῆς.

1284. Στήλη: Ἐν πλαισίῳ τοξοειδεῖ πρόστυπον ἀνάγλυφον ἀνδρὸς πωγωνοφόρου πρὸς τ' ἀριστερά· ὑπὸ τοὺς πόδας νεωτέρων χρόνων ὀπή. Ἄνω: A]ntonio (Alexandro) . . .ntoni fi fil. — Τῶν τελευταίων ῥωμαϊκῶν χρόνων. Εὑρέθη ἐν Κορίνθῳ.

Sybel 3263.

1285. Στήλη: Γυνὴ κατ' ἐνώπιον.

1286. Στήλη: Δεξιόθεν ἐλλιπὴς (0,65—0,30). Ἐπὶ θρόνου νεανίας πρὸς τὰ δεξιά. Ἄνω ῥόδαξ καὶ ἐπιγραφή:

Αριστη Παλ...

1287. Μικρὰ στήλη: Νεανίας κατ' ἐνώπιον κρατῶν ἐν τῇ ἀριστ. περιστερὰν πρὸς τὸ στῆθος, ἐν τῇ δεξιᾷ σταφυλήν;). Εὑρέθη ἐν Ῥηνείᾳ.

Sybel 1495.—Kekulé 222.

1288. Στήλη μετ' ἀετωματίου· ὕψους 0,53. Ἐπὶ κλίνης ἀνήρ, παρὰ τὴν κλίνην τραπέζιον.

Sybel 498.—Kekulé 131.

1289. Στήλη τραπεζοειδής. Ἐπὶ κλίνης μετ' ἐρεισινώτου ἀνὴρ ἔχων ἐνηγκαλισμένην γυναῖκα, πρὸ τῆς κλίνης τραπέζιον. Κάτωθεν ἡ ἔμμετρος ἐπιγραφή:

Σωτηρίαν με τύμβος ἐνθάδε, ξεῖνε,
οὗτος καλύπτει· ὥς γαρ ἤθελεν
δαίμων. τρίς δέκα παρασχὼν ἔτεά μοι μόνον ζήσας

Εὑρέθη ἐν Ἀμοργῷ.

1290. Στήλη, εἰκονίζουσα δεξ. ἐπὶ βεβαθυσμένου ἐδάφους, πολεμιστὴν κρατοῦντα ἐν τῇ δεξ. κορύνην διὰ τῆς ἀριστ. ξίφος, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ᾠοειδὴς ἀσπίς. Ἀριστ. ἐπὶ τῆς στήλης, ἡ ἐπιγραφή:

Μαρκος Αυρηλιος Αλεξυς Θεωνος
στρατευσάμενος κατὰ Περσῶν ἔτη βιώσας Λ'.

Εἰ καὶ μεταγενέστερον τὸ ἀνάγλυφον, καὶ ὅλως ἐστερημένον καλλιτεχνικῆς ἀξίας, οὐχ' ἧττον ὅμως, ἐπειδὴ ἀναγράφει περὶ στρατιώτου ἕλληνος, συμμετασχόντος μετὰ τῶν Ῥωμαίων κατὰ Περσῶν ἐπὶ Καρακάλα (211—217 μ. Χ.), ὅστις μετὰ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ εἶχε καὶ Λακωνικὸν λόχον, διότι ἡ Σπάρτη ἐθεωρεῖτο σύμμαχος πόλις,

εἶναι σπουδαῖον καὶ δεικνύει ἡμῖν τὸν ὁπλισμὸν τῶν Σπαρτιατῶν, κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν, τὸν πῖλον, τὴν κορύνην καὶ τὴν τριπλοῦ γύρου ζώνην τὴν περιζωνύουσαν τὴν ἐσθῆτα· ὕψ. 0,40.

Πρβλ. P. Wolters Athen. Mitth. 1903 σ. 291.—Mittheilungen 1878 σ. 412 ἀρ. 243.

1291. Στήλη: Ἀριστερᾷ γυνὴ κατ' ἐνώπιον, δεξιᾷ ἑτέρα ἱσταμένη, πρὸ ταύτης ὑπῆρχε παιδὴ μορφή.

1292. Στήλη ἐπιτύμβιος: Πολεμιστὴς γυμνὸς μετὰ κράνους, δόρατος καὶ ἀσπίδος ἕτοιμος νὰ πλήξῃ γυμνὸν ἄνδρα ὕπτιον πρὸ αὐτοῦ κρατοῦντα ξίφος. Ἄνω τὸ ὄνομα:

Χαριέλης

τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος, ὕψους 0,42. Εὑρέθη ἐν Πύλῳ.

1293. Στήλη: Ἐντὸς τόξου ἐπὶ κλίνης γυνὴ κατ' ἐνώπιον, δεξιᾷ πρὸς την γωνίαν ἑτέρα μορφή. Κάτωθεν κάλαθος, πυξὶς κτείς, καὶ κλείς Ἄνω:

Ἀρτεμισία Ἀφροδεισία Ἀρτέμωνος

ὕψ. 0,40.

Sybel 514.

1294. Στήλη 0,37 0,24 μετ' ἀετωματίου. Ἐν ἀναγλύφῳ παρίσταται νέος ὁπλίτης ἱστάμενος ἐντὸς πλοίου, μαχόμενος καὶ νικηφόρως καταβάλλων τὸν ἀπέναντι αὐτοῦ ἀντίπαλον ὑψῶν τὸ ξίφος. Φέρει δὲ ἄνω ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τὸ ὄνομα:

Νικηφόρε χρηστὲ χαῖρε

Μὴ ἄρα γε συμβολίζει τὸ ὄνομα διὰ τῆς παραστάσεως; ὕψ. 0,36. Ρηνείας.

Sybel 518.—Kekulé 258.

1295. Στήλη μετ' ἀετωματίου. Μεταξὺ παραστάδων γυνὴ κατ' ἐνώπιον. Ἄνω;

Σκηψαρα Θεμίσωνος ἐκ Πειρεέων.

1296. Στήλη, ἔχουσα μέγα ἔμβολον κάτω. Ἀριστερᾷ γυνὴ ἐπὶ θρόνου, πρὸ αὐτῆς γυνὴ ὡς Ἶσις· ὕψους 0,87.

Sybel 2295.

1297. Στήλη, ὕψους 0,88 : Γυνὴ κατ' ἐνώπιον. Ἄνω :

. . .]εινη Λυκου Πειρ[αιεως

Sybel 6962.

1298. Στήλης ἄνω μέρος, μεθ' ὑψηλοῦ ἀετωματίου· ὕψ. 0,59. Μεταξὺ παραστάδων ἐν ἀριστ. κεφαλὴ ἀνδρός, δεξιᾷ γυναικός.

Sybel 3489.—Heydemann 37.

1299. Στήλης ἄνω μέρος, ἀποληγούσης εἰς ἀνθέμιον. Ἐπιγραφή:

Ἐπὶ Παραμονῳ

Εὑρέθη ἐν Κριεκοῦκι Μεγαρῖδος.—Δῶρον Στ. Δραγούμη.

1300. Στήλη, ὕψ. 1,33. Μεταξὺ παραστάδων γυνή, ἡ *Στρατονίκη*, κατ' ἐνώπιον, ὡς Μοῦσα. Ἄνω ἡ ἐπιγραφή :

Ὁ τόπος Νυνφόδου Μελιτέως καὶ τῆς μητρός μου Στρατονίκης τῆς Εὐμάχου ἐκ Κολυτέων

Καὶ κατωτέρω ὑπὸ τὴν στεφάνην :

Τοῦτο τὸ περίφρακτον καὶ ὁ τόπος Στρατονίκης τῆς μητρός μου

Γράμματα τῶν ῥωμ. χρόνων.—Ἀθηνῶν.

Sybel 443.

1301. Στήλη, ὕψ. 1,10, μετ' ἀετωματίου. Μεταξὺ παραστάδων νεανίας κατ' ἐνώπιον, κρατῶν μικρὸν κύλινδρον. Ἀριστερὰ μικρὸς παῖς. Ἄνω :

Νεικαίνετε χρηστὲ χαῖρε

Sybel 460.

1302. Στήλη, ὕψ. 1,03, μετ' ἀετωματίου. Μεταξὺ παραστάδων γυνὴ καὶ νεανίας κατ' ἐνώπιον, κρατῶν πινακίδιον καὶ κύλινδρον(;). Ἄνω :

Ἐρασείνη Ἑρμαγόρας

Κάτω :

Ζωσίμη

Εὑρέθη ἐν Φαλήρῳ· ὕψ. 1,04.

Sybel 459.—Heydemann 78·

1303. Στήλη, ὕψ. 1,10, μετ' ἀετωματίου. Μεταξὺ παραστάδων δύο γυναῖκες κατ' ἐνώπιον, ἡ μία κεκαλυμμένη τὴν κεφαλὴν δι' ἱματίου. Ἄνω :

Νεικη Ειρηναιου Αγνουσια

1304. Στήλη, ὕψ. 1,12, μετ' ἀετωματίου. Ἐντὸς τόξου ἐν ἀριστερᾷ, ἐπὶ θρόνου γυνή, δεξιᾷ ἀνήρ. Ἄνω :

Ἐπεισυμβίωσεις Ζωσίμου

Sybel 458.—Heydemann 393.

1305. Στήλη, ὕψ. 1,16, ἐπιτύμβιος, ἐπὶ τῆς κορυφῆς Σειρήν. Μεταξὺ παραστάδων κόρη, λαμβάνουσα κόσμημά τι ἐκ πυξίδος, ὃ φέρει αὐτῇ μικρὰ δούλη. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου :

Θεοφίλη

Ἀνωτέρω, μεταξὺ τῶν ἀκροκεράμων, ἡ ἐν δευτέρᾳ χρήσει τοῦ αὐτοῦ λίθου προστεθεῖσα ἐπιγραφή :

Γιλλὶς

Εὑρέθη ἐν Ἐρετρίᾳ.

Ἀρχ. Δελτίον 1889 σ. 156—7.—Conze Grabr. 875.

1306. Στήλη μετ' ἀετωματίου. Μεταξὺ παραστάδων, γυνὴ ἐπὶ θρόνου, (κάτωθεν τούτου κάλαθος). Πρὸ αὐτῆς νεᾶνις. Ἄνω :

Αδικαιοσυνη τροφῳ του ηυιου

1307. Στήλη, ὕψ. 1,18 : Ἐντὸς τοξοειδοῦς πλαισίου ἐπὶ θρόνου,

γυνὴ λαμβάνουσά τι διὰ τῆς δεξιᾶς ἐκ πυξίδος, ἣν κρατεῖ νεᾶνις πρὸ αὐτῆς. Ἐν τῇ ἀριστ. ῥιπίδιον. Ἄνω :

Εὐτυχία Βακχύλου ἐγ Γαργηττίων

Sybel 464.

1308. Στήλη ἐπιτύμβιος, ὕψ. 1,12 μετ' ἀετωματίου, οὗ ἐν τῷ μέσῳ ἀνάγλυπτος δίωτος πυξὶς μεθ' ὁριζοντίων ῥαβδώσεων καὶ καλύμματος. Ἄνω ἡ ἐπιγραφή :

Ἐπίγονος Ἀπολλωνίου ἐκ Κοίλης, Ἐλάτη Μηνοδώρου ἐκ Βερνεικειδῶν

Μεταξὺ παραστάδων ἐν ἀριστ. ἀνήρ, ὁ Ἐπίγονος, ἀγένειος κατ' ἐνώπιον, δεξιᾷ γυνὴ ἡ Ἐλάτη, ὡς ἱέρεια Ἴσιδος. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἑτέρα ἐπιγραφή :

Εἰσίων Σωσιγόνου Μιλήσιος

μεταγενεστέρως χαραχθεῖσα.

Sybel 467.—Heydemann 217.

1309. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου, ἐφ' οὗ ἐχαράχθη μεταγενεστέρως ἡ ἐπιγραφή :

Ἐτελεύτησα Ἔμβασις ἔτη πέντε

ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἡ ἐπιγραφή :

Θεόφιλος Διονυσίου Μαραθώνιος

Ἐπὶ τῆς στήλης παρίσταται νεανίας, ἐντὸς τοξοειδοῦς πύλης κατ' ἐνώπιον ὁ *Θεόφιλος*, ὁ νεκρός, κρατῶν διὰ τῆς ἀριστ. εἰς τὸ στῆθος πτηνόν, καὶ διὰ τῆς δεξ. σφαῖραν, πρὸ τῶν ποδῶν κύων. Ἐπὶ τῆς στήλης ὑπάρχουσι δύο ἕτεραι μεταγενεστέρων χρόνων ἐπιγραφαί :

Καὶ ὁ πατήρ μ' ἀνέστησεν—ἥρωα συνγενείας, ὕψ. 1,14.

Sybel 463.

1310. Στήλη ἐντὸς τοξοειδοῦς πλαισίου, ἐπὶ θρόνου γυνή. δεξιᾷ πρὸ αὐτῆς νεᾶνις. Ἄνω :

Συμφέρουσα Φιλήμονος θυγάτηρ.

Ὕψ. 1,14. Ἀττικῆς.

Sybel 453.—Heydemann 212.

1311. Μικρὰ στήλη μεθ' ἀετωματίου. Ἐντὸς τοξοειδοῦς πλαισίου γυνὴ ἐπὶ θρόνου, ἐν δεξιᾷ πρὸ αὐτῆς ἀνήρ. Κάτω :

Ζῶσα Φιλομήτωρ χρηστὲ χαῖρε.

1312. Στήλη, ὕψ. 0,83. Ἐντὸς τετραγώνου, ἐπὶ θρόνου ἀνήρ, δεξ. πρὸ τούτου παῖς. Κάτω :

Φιλόξενε Φιλοξένου Ἀθηναῖε χρηστὲ χαῖρε

εὑρέθη ἐν Ῥηνείᾳ.

Sybel 569.—Kekulé 265.

1313. Στήλη μετ' ἀετωματίου, ὕψ. 0,70. Ἐντὸς τοξοειδοῦς πλαισίου. Δεξιᾷ ἀνὴρ πενθῶν κάθηται ἐπὶ βράχου, κάτωθεν αὐτοῦ ναῦς, ἐν ᾗ τρεῖς νέοι ἐν τῇ θαλάσσῃ, κολυμβῶντες προσπαθοῦσι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ναῦν. Κάτωθεν ἡ ἐπιγραφή :

Σπόριε Γράνιε Αὔλου Ρωμαῖε χρηστὲ καὶ ἄλυπε χαῖρε.

Ἴσως οὗτοι ἀπέθανον ἐν ναυαγίῳ, οἱ δὲ λοιποὶ ἐσώθησαν κολυμβῶντες. Ἐκ Ρηνείας.

Sybel 563.—Kekulé 107.

1314. Στήλη μετ' ἀετώματος, ὕψ. 0,73. Ἐντὸς τοξοειδοῦς πλαισίου γυνὴ ἐπὶ θρόνου. παρ' ᾗ παιδίσκη ἔχουσα πυξίδα, δεξ. ἑτέρα γυνή. Κάτω :

Διοδώρα Ἀφροδισίου Ζωΐλου δὲ Ἀθηναίου γυνή.

Sykel 484.—Kekulê 319.

1315. Στήλη, ὕψ. 0,71. Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ ἐπὶ θρόνου ἀνήρ, δεξιούμενος γυναῖκα, μεταξὺ τῶν δύο γυνὴ κατ' ἐνώπιον καὶ παρὰ τὸν θρόνον παῖς. Κάτω :

Λυσίμαχος Λυσιμάχου Νάξιε χρηστὲ χαῖρε
Λυσιμάχη Λυσιμάχου χρηστὲ χαῖρε.

Εὑρέθη ἐν Ῥηνείᾳ.

Sybel 567.— Kekulé 310.

1316. Στήλη μετ' ἀετωματίου. Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ ἀριστερᾷ ἐπὶ θρόνου γυνὴ δεξιοῦται ἄνδρα. παρὰ τὸν θρόνον παιδίσκη ἔχουσα πυξίδα. Κάτω ἐπιγραφή : (ἐξηλειμμένη).

....χρηστὴ χαῖρε

1317. Στήλη μετ' ἀετωματίου, τριγλύφων καὶ μετοπῶν, (ἐπίγλυπτα βούκρανα καὶ ὅπλα). Μεταξὺ κορινθιακῶν ἡμικιόνων ἀνὴρ ἐπὶ θρόνου, πρὸ αὐτοῦ γυνὴ πρὸς τὰ δεξ. δεξιουμένη ἄνδρα. στηρίζοντα τὴν ἀριστ. ἐπὶ στήλης Ἑρμοῦ. Κάτω :

ιε υἱὲ Λεύκιε Πακώνιε Ποπλίου υἱὲ χαίρετε

ὕψ. 0,70. Εὑρέθη ἐν Ῥηνείᾳ.
Kekulé 253.—Sybel 455.

1318. Στήλη. Ἐν τοξοειδεῖ πλαισίῳ δεξιᾷ ἀνὴρ κατ' ἐνώπιον στηρίζει τὴν δεξ. ἐπὶ Ἑρμοῦ. Ἀριστ. παῖς γυμνός. Κάτω :

Μιλτιάδης Διοδώρου χρηστὲ καὶ ἄλυπε χαῖρε.

Ὕψος 0,69.
Sybel 565.

1319. Στήλη, λίθου ὑμηττίου, μετ' ἀναγλύπτου ἀετώματος. Ἐντὸς τοξοειδοῦς πλαισίου ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ γυνὴ ἐπὶ θρόνου πρὸς τὰ δεξ. παίζουσα λύραν ἐννεάχορδον. Ἄνω :

Σεραπίας Ἀντιόχου Μεγαρική.

Ὕψος 0,70.
Sybel 480.

1320. Στήλη. Ἐντὸς τοξοειδοῦς πύλης, προστύπως ἀνὴρ, καὶ ἐν ἀριστ. αὐτοῦ κύων.

1321. Στήλη μετ' ἀετωματίου. Ἐν τοξοειδεῖ πύλῃ γυνὴ ἐπὶ θρόνου πρὸς τὰ ἀριστ. κρατοῦσα ῥιπίδιον. Ἄνω :

Ἀγαθονίκη Θεοφράστου Μιλησία Εὐτυχίδου Σφηττίου γυνή.

Sybel 479.—Kekulé 187.

1322. Στήλη : Ἐντὸς τετραγώνου ἐν ἀριστ. γυνὴ κρατοῦσα βρέφος ἐπὶ θρόνου, πρὸ αὐτῆς μικρὰ μορφή, μετ' αὐτὴν γυνὴ κατ' ἐνώπιον καὶ εἶτα γυνὴ ἐπὶ θρόνου, παρ' ᾧ παιδίσκη. Κάτω :

Μυρινη . . . ετο χήρα Δεκμου

Ρωμαια ἀδελφὴ δὲ Κοΐντου Ἰουλίου. Κασιοδώρου

χρηστὴ χαῖρε Σαβει Πύρρου Ἀπάμισσα χρηστὴ χαῖρε

Εὑρέθη ἐν Ρηνείᾳ.

Sybel 553.—Kekulé 256.

1323. Στήλη. Ἐντὸς τετραγώνου, δεξιᾷ πεπλοφόρος γυνὴ ἐπὶ θρόνου, ὑφ' ὃν κάλαθος, ἐν ἀριστ. νεᾶνις προέχουσα πυξίδα. Κάτω :

Ἡράκλη α χρηστὴ χαῖρε

Εὑρέθη ἐν Ρηνείᾳ.

Sybel 499.—Kekulé 261.

1324. Στήλη. Ἐν τετραγώνῳ, ἀνὴρ κατ' ἐνώπιον, ἐν δεξ. μικρὸς παῖς. Κάτω :

Νικογένη Κόσμου Αθηναῖε χρηστὲ χαῖρε

Ρηνείας.

Sybel 511.—Kekulé 220.

1325. Στήλη, ὕψ. 0,88· φέρουσα ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τὴν ἐπιγραφήν :

Προξένου Σατορνεῖνα γυνὴ αὐτοῦ ῥωμαία

Μεταξὺ παραστάδων, ἐν ἀριστ. παρίσταται ἀνήρ, ὁ *Πρόξενος*, ἐν ἀριστερᾷ ἡ γυνὴ αὐτοῦ *Σατορνεῖνα* κατ' ἐνώπιον, ὡς Μοῦσα, παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς, μικρὸν ἀγγεῖον μετὰ καλύμματος. Ἐπὶ τῆς δεξιᾶς παραστάδος, στῦλος (γραφίς). Εὑρέθη ἐν Ρηνείᾳ.

Sybel 444.—Heydemann 494.

1326. Στήλη. Μεταξὺ παραστάδων γυνὴ κατ' ἐνώπιον.

1327. Στήλη, ὕψ. 0,91, μετ' ἀετώματος. Μεταξὺ παραστάδων ἀνὴρ κατ' ἐνώπιον· ἐν τῇ ἀριστ. μικρὸς κύλινδρος. Ἄνω :

Κλαυδίου Δημητρίου.

Sybel 577.

1328. Μικρὰ στήλη. Ἐντὸς τετραγώνου ἐν δεξ. ἀνὴρ κατ' ἐνώπιον, ἐν ἀριστ. παῖς. Κάτω :

Μηνόδωρε Διονυσιου χρηστὲ χαῖρε

Ῥηνείας.

Sybel 4971.—Kekulé 212.

1329. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικὸν μετὰ κορωνίδος. Παρίστησιν ἄνδρα (τὸν Ἄρχανδρον) ἱκετεύοντα πρὸ μικροῦ βωμοῦ ἐκ λίθων ἀργῶν. Ἄνωθεν τούτου, ὁ Πάν, προκύπτων ἐκ σπηλαίου· μετὰ τὸν βωμὸν τρεῖς Νύμφαι, οὐχὶ ὀρχούμεναι, ἀλλ' εἰκονιζόμεναι ἐν τῷ τύπῳ τῶν Χαρίτων. Ἐργασία ἐπιμελής, διατήρησις καλὴ καὶ παράστασις ζωηρὰ καὶ ἐπίχαρις. Φέρει τὴν ἐπιγραφήν :

Αρχανδρ[ο]ς Νυνφαις κα[ι Πανὶ]

Ἔργον τοῦ τέλους τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος. Εὑρέθη ἐν τῷ Ἀθήνησιν Ἀσκληπιείῳ τῷ 1876· ὕψ. 0,68.

Sybel 4040.—Wolters: Bausteine 1136.—Arndt-Amelung 1242.—Mittheilungen 1880. taf. 7. σ. 206.—B. C. H. 1881· σ. 351. No 1. — Brunn — Bruckmann No 439a.

ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ ΑΝΑΓΛΥΦΩΝ

Τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ἀναθηματικὰ ἀνάγλυφα εὑρέθησαν ἐν διαφόροις τόποις. Οἱ ἀριθμοὶ 1330—1377 προέρχονται ἐκ τῶν ἐν ἔτει 1876—7 ἐνεργηθεισῶν ἀνασκαφῶν ἐν τῷ Ἀθήνησιν Ἀσκληπιείῳ καὶ ἀνάγονται εἰς τὸν Δ'. π. Χ. αἰῶνα. Προσεφέροντο δὲ τῷ Ἀσκληπιῷ ὑπὸ τῶν ἀσθενῶν εὐγνωμονούντων ἐπὶ τῇ θεραπείᾳ.

1330. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον μετὰ προεχούσης κορυφῆς καὶ βάσεως. Ἐν ἀριστερᾷ ἐπὶ θρόνου, Ἀσκληπιός. παρὰ τὸν θρόνον ὄφις. Παρὰ τὴν ἀριστ. πλευρὰν Ὑγίεια καὶ ἱερόδουλος μετὰ κανίστρου, παρ' αὐτὴν χοῖρος πρὸ βωμοῦ καὶ ἱκέτις. Εὑρέθη ἐν τῷ Ἀσκληπιείῳ τῷ 1876· ὕψ. 0,61.

Sybel 4004.- Arch Zeitung 1877 σ. 152, 33.—Wolters, Bausteine, 1145. Arndt. Amelung 1228.

1331. Πλὰξ μετὰ κορωνίδος, γείσου καὶ ἀκρωτηρίων. Μεταξὺ παραστάδων· ἀνὴρ ἐπὶ βωμοῦ γονατίζων, κρατῶν διὰ τῆς ἀριστ. βοῦν ἀπὸ τοῦ κέρατος, ἐν ἀριστερᾷ ἐπὶ θρόνου καθήμενος Ἀσκληπιός, καὶ παρ' αὐτῷ Ὑγίεια(;), ἐν δεξιᾷ, τέσσαρες ἱκέται, ἡ τελευταία μορφὴ φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μέγα κάνιστρον. Εὑρέθη ἐν τῷ Ἀσκληπιείῳ· ὕψους 0,88.

Sybel 4001.—Arndt-Amelung. Einzel. 1222.—Mittheilungen 1885 σ. 258.

1332. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον (1,13×0,85), εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν καὶ τὰς ἐλευσινίας θεότητας[1]. Ἐν τῷ μέσῳ ὁ Ἀσκληπιὸς ἐν τῇ συνήθει στάσει καὶ ὄπισθεν αὐτοῦ ἡ Δημήτηρ καθημένη ἐπὶ τῆς μυ-

(1) Ὑπῆρχε φαίνεται, σχέσις τις μεταξὺ τῆς λατρείας τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Δήμητρος, ἥτις ἀναμιμνήσκει ἡμᾶς τὴν παράδοσιν, καθ' ἣν ὁ Ἀσκληπιὸς ἐμυήθη τὰ Ελευσίνια μυστήρια.

στικῆς κίστης, ταύτῃ ἕπεται ἡ κόρη, κρατοῦσα ἐν χερσὶ δύο δᾷδας. Δεξιᾷ ἓξ ἱκέται, ὧν τὰ ὀνόματα φέρονται ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου :

Ε. . . Οδωρίδης Ἐπεύχης Μνησίθεος

καὶ κάτω ἐντὸς πέντε στεφάνων ἐλαίας :

Θεοδωρίδης Πολύκρατος Σώστρατος Ἐπίκρατος Ἐπεύχης Διεύχους, Διάκριτος Διεύχης Μνησίθεος Μνησιθέου.

Εἶναι πολῖται, οἵτινες εὐγνωμονοῦντες ἐπὶ τῇ ἀπονομῇ τῶν στεφάνων ὑπὸ τῆς Πολιτείας δι' ὑπηρεσίαν, ἣν προσήνεγκον, ἀνέθηκαν τὴν στήλην εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον· ὕψ. 0,86.

Sybel 3996.—Mittheilungen II, 243 Taf. 17.—Arndt-Amelung Einzel 1236.—B. C. H. σ. 87,

1333. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικόν, ἐλλιπὲς ἀριστ. ὕψ. 1,30. Παρίσταται Ἀσκληπιὸς καθήμενος, (σῴζεται τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων κάτω μέρος τοῦ σώματος) καὶ ἀριστ. αὐτοῦ ἡ Ὑγίεια ἱσταμένη, ἐρείδουσα τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐπὶ δένδρου, (στάσις ὁμοία τῇ τοῦ Ἀπόλλωνος Σαυροκτόνου) πρὸ αὐτῆς βωμὸς καὶ ἱερόδουλος κρατῶν τῇ ἀριστ. φιάλην καὶ ὁδηγῶν κριόν. Ἕπονται δεξιὰ ἓξ ἱκέται, ἡ τελευταία μορφὴ φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μέγα κάνιστρον. Ἀσκληπιείου.

Sybel 4000.—Collignon Hist. de la Sculpt. Gr. II. 370 εἰκ. 190.—Arndt-Amelung Einzel 1230.—B. C. H. 1878 σ. 65.—Wolters Bausteine 1147.

1334. Ἀνάγλυφον ἀναθημ.. ἐν πολλοῖς ἀποκεκρουμένον (0,82×0,60) μετὰ κορωνίδος. Μεταξὺ παραστάδων, ἐν τῷ μέσῳ βωμός. Ἐν ἀριστ. Ἀσκληπιὸς καὶ Ὑγίεια μετὰ φιάλης, ἐν δεξιᾷ (ἀνὴρ ὄρθιος καὶ παῖς ὁδηγῶν χοῖρον, μετὰ τούτους δύο νεάνιδες). —Ἐκ τοῦ Ἀσκληπιείου. ὕψ. 0,60.

Sybel 4009.—Arndt-Amelung-Einzel 1224.—Arch. Zeitg· 1887 σ. 147. —Mittheilungen 1892 σ. 10.

1335. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικὸν (0,60×0,64) ἀριστ. ἀποκεκρουμένον : Ἐπὶ βωμοῦ καρποί, παρὰ τοῦτον ἱερόδουλος λαμβάνει τι ἐκ κανίστρου, ὃ κρατεῖ νεᾶνις, ὄπισθεν τούτου ἐν τῷ βάθει δένδρον μετ' ὄφεως, ἐν δεξ. Ἀσκληπιὸς καθήμενος καὶ Ὑγίεια, στηρίζουσα τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ δένδρου καὶ ἀριστερᾷ ἱκέτης. Αἱ κεφαλαὶ τῶν μορφῶν ἀποκεκρουμέναι. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἡ ἐπιγραφή :

. . . *Σ. Νικίας Ὄηθεν Μνησίμαχος Ἀχαρνεύς . . .*

Οἱ ἱδρυταὶ τοῦ ἀναγλύφου τούτου ἦσαν δύο, ἐκ δύο διαφόρων δήμων. Εὑρέθη ἐν τῷ Ἀσκληπιείῳ. ὕψ. 0,60.

Sybel 400?.—Mitth. II, Taf. XVI σ. 220.—Arch. Zeitung 1877 σ. 143, 8.—Wolters Bausteine 1146.—Brunn-Bruckmann 62. — B. C. H. II, Taf. 8 σ. 65.—Arndt.-Amelung, Einzel. 1231.

1336. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ τὸ ἀριστερὸν μέρος (0,67×0,30) Γυνὴ πρὸς τὰ δεξ. μετ' αὐτὴν ἑτέρα ἔχουσα ἐν ἀγκάλαις βρέφος.

Sybel 4045.

1337. Τμῆμα ἀναγλύφου ἀναθημ. (0,50×0,18): Ἀσκληπιὸς ἐπὶ θρόνου πρὸς τὰ ἀριστερά.

1338. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικὸν (055×0,67): Βωμὸς μετὰ λειψάνων ἐρυθροῦ χρώματος. Ἐν ἀριστ. ἀνὴρ ἱκέτης καὶ Ὑγίεια, ἐπιθέτουσα τὴν δεξ. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οἱονεὶ προστατεύουσα αὐτόν. Ἐν δεξ. Ἀσκληπιὸς ἐπὶ θρόνου.

Sybel 4008.—Mitth. II. Taf. XVII σ. 221.—Arndt-Amelung Einzel 1232. —Arch Zeitung 1877 σ. 146, 14.—Wolters Bausteine 1149.—Brunn Brucmann 62.

1339. Ἀναγλύφου ἀναθημ. (0,36×0,61): Ἀσκληπιὸς ἐπὶ θρόνου, ὄπισθεν αὐτοῦ Ὑγίεια, ἐν δεξ. ἱκέτης.

Sybel 4019.—Arch. Zeitung 1877 σ. 142, 7.—Wolters, Bausteine 1144. —Arndt-Amelung Einzel. 1227.—Mittheilungeu 1885 σ. 259.

1340. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικὸν (ἐλλιπὲς ἄνωθεν καὶ κάτωθεν): Ἐν πλαισίῳ γυνή, παρ' αὐτὴν μόνον τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων καὶ κάτω γυναικὸς καὶ πρὸς τὴν γωνίαν ἱκέτης. Τέχνη λίαν ἐπιμελής· ὕψ. 0,73.

Sybel 4236, 4633.

1341. Ἀνάγλυφον ἀναθημ. τῷ Ἀσκληπιῷ, (0,27×0,27). Ἐν τῷ μέσῳ Ἀσκληπιός, μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ὄπισθεν τούτου γυνή, ἐν τῇ δεξιᾷ ἀγγεῖον, ὄπισθεν ταύτης ἑτέρα λαμβάνουσα αὐτὴν οἰκείως ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ἧς σώζεται τὸ κάτω μέρος δεξ. ἀνὴρ ἱκέτης, ὁ ἱδρυτὴς τοῦ ἀναγλύφου φέρων κωνικὸν πῖλον, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ ἐπὶ τῇ ἰάσει καὶ ὄπισθεν κεφαλὴ ἵππου. Ἄνω :

Αν... Σοι...

ὕψ. ἀναγλύφου 0,23. Ἀσκληπιείου.

Sybel 4327.—Mittheilungen II, Taf. XIV,-Arch Zeitung 1877 σ. 140. 1.. —Wolters, Bausteine. 1143.

1342. Ἀνάγλυφον ἀναθημ. (0,68×0,54) : Γυνὴ καὶ ἀνήρ, παρ' ᾧ παῖς, μετὰ τούτους ἀνὴρ καὶ 3 γυναῖκες.

1343. Ἀνάγλυφον ἀναθημ. φέρων κορωνίδα (0,51×0,38) καὶ τὴν ἐπιγραφήν :

Αγαθὴ Τύχη

Παρίσταται γυνὴ ἔχουσα ἐν χερσὶ κέρας Ἀμαλθείας, ὕψ. 0,37.

1344. Ἀνάγλυφον ἀναθημ. ἐκ τεμαχίων ὕψ. 0,73. Ἐπὶ θρόνου Ἀσκληπιός, καὶ Ὑγίεια ἱσταμένη, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μαχάων καὶ 6 ἱκέται· ὕψ. 0,45.

Sybel 4264.—Arndt-Amelung 1234.—Mittheilungen 1885 σ. 264.

1345. Ἀνάγλυφον ἀναθημ. ἐλλιπὲς (0,62×0,49) : Ἀσκληπιός, πρὸ τούτου Ὑγίεια καὶ 7 ἱκέται· ὁ τελευταῖος φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μέγα κάνιστρον· ὕψους 0,62.

Sybel 3993.—Arndt-Amelung Einzel 1225.

1346. Ἀνάγλυφον ἀναθημ. ἐλλιπές, (0,48×0,37) : Ἀνὴρ πρὸ τούτου σώζεται μόνον βωμός(;) μετὰ καρπῶν καὶ ἄρτου. Ὄπισθεν Ἀσκληπιὸς καὶ δύο γυναῖκες (αἱ θυγατέρες αὐτοῦ Πανάκεια καὶ Ἰασώ)· ὕψ. 0,49.

Sybel 3995.—Mittheilungen II, Arndt-Amelung Einzel, 1221. Taf. XV.—Brunn-Bruckmann πίν. 62a.

1347. Ἀνάγλυφον ἀναθημ. ἐλλιπές, (0,27×0,24), μετὰ κορωνίδος: Ἀσκληπιός, ἀριστ. ἱκέτης· ἐπιγραφή:

[*Ἀσκληπιῷ Ἀντ*]*ιδοτος ἀνεθη*[*κε*

Sybel 4329.

1348. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, σῴζεται ἡ κεφαλὴ μετὰ μέρους τοῦ στήθους, πωγωνοφόρου ἀνδρός, ἐν καταγραφῇ εἰκονιζομένου, καὶ κεφαλὴ γυναικὸς κατ' ἐνώπιον. Εἶναι ἐκ τῶν καλλίστων ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων 4ου π. Χ. αἰῶνος. Εὑρέθη ἐν Μαρκοπούλῳ Ἀττικῆς.

Sybel 4374.

1349. Ἀνάγλυφον ἀναθημ. (0,26×0,23): Ἑρμῆς κατ' ἐνώπιον, κρατῶν ἀπὸ τῆς δεξ. τὴν πρώτην Νύμφην (αἱ λοιπαὶ λείπουσιν).

Sybel 4212.—Mittheilungen 3, 199.

1350. Τμῆμα ἀναγλύφου ἀναθημ. (0,27×0,32): (Ἱκέται). Γυνὴ (τὸ πρόσωπον ὡς καὶ τὰ ἀπὸ τῶν γονάτων καὶ κάτω λείπουσι), μετ' αὐτὴν ἀνήρ.

Sybel 4020.

1351. Ἀνάγλυφον ἀναθημ. ἐλλιπές, (0,85×0,28). Κάτω τὸ ὄπισθεν κυνός, ὑπὲρ τοῦτον ἀνήρ, πρὸ αὐτοῦ, ὄφις ἐντὸς σπηλαίου καὶ ὑπεράνω κύων, ὑψηλότερον γυνὴ καὶ ἐν δεξ. κορυφὴ βράχου· ὑψηλότερον τούτου, τὸ ἄνω μέρος ἀνδρὸς ὑψοῦντος τὴν δεξ. ὡς ἵνα βάλῃ διὰ δόρατος ἢ κεραυνοῦ(;)· (ἦτο ἔνθετον).

Sybel 4804 καὶ 4660.

1352. Ἀνάγλυφον ἀναθημ. 0,60×0,54, (ἐλλιπὲς ἄνω καὶ δεξιᾷ): Ἐπὶ θρόνου, παρ' ᾧ ὄφις, Ἀσκληπιὸς ἔχει ἐνηγκαλισμένον παῖδα. Ἐν τῷ βάθει γυνή, ἀριστερᾷ ὄπισθεν ἑτέρα γυνὴ καὶ ἐν δεξ. γυνὴ καθημένη καὶ παῖς γονατίζων, ἐπιγραφή:

Ἀκεσὼ Ἰασὼ Πανάκεια Η ...=(Ἠπιόνη)

Τὰ ὀνόματα τῶν εἰκονιζομένων γυναικείων μορφῶν· ὕψ. 0,60.

Sybel 4940.—Mittheilungen 1892 σ. 243 Fig. 7.

1353. 'Αναθημ. ἀνάγλυφον 0,69×0,43, ἀποκεκρουμένον ἄνω : 'Ανὴρ κατ' ἐνώπιον. τὴν ἀριστ. πλήρη καρπῶν στηρίζει ἐπὶ ἐνδύματος κειμένου ἐπὶ 'Ερμοῦ. 'Εν ἀριστ. κάτω γεγλυμμένα διάφορα ἐργαλεῖα, οἷον σφύρα καὶ δύο ἧλοι(;) ὕψ. 0,71.

Sybel 4011.

1354. 'Ανάγλυφον ἀναθηματικὸν τῷ 'Ασκληπιῷ καὶ τῇ 'Υγιείᾳ ἐπὶ τῇ ἀπελευθερώσει ἐκ τῆς ἐν πολέμῳ αἰχμαλωσίας. 'Επὶ θρόνου ὑφ' ὃν ὄφις, 'Ασκληπιός, πρὸ τούτου 'Υγίεια. 'Ικετεύοντες δύο ἄνδρες καὶ γυνή, παρ' ἣν ναῦς. Ἄνω ἡ ἐπιγραφή :

Σωθεὶς ἐκ τῶν πολεμίων καὶ λυτρωθείς . . . ων ἐλευθερωθεὶς ἀνέθηκεν·

Ὕψος 0,46 πλ. 0,40.

Sybel 4013.—Arndt-Amelung Einzel 1229

1355. 'Ανάγλυφον ἀναθηματικὸν 0,33×0,26. 'Εν δεξ. καὶ ἄνω ἀποκεκρουμένον : Δεξιᾷ 'Υγίεια, ἀνὴρ καὶ γυνὴ ἱκετεύοντες.

1356. 'Ανάγλυφον ἀναθημ. 0,42×0,30. 'Αριστερὰ 'Υγίεια κατ' ἐνώπιον, δεξιᾷ βωμὸς μετ' ἀετώματος, μετ' αὐτὸν ἱκετεύοντες δύο παιδικαὶ μορφαί, ἀνὴρ καὶ γυνή.

Sybel 4032.—Arndt Amelung Einzel 1226.

1357. 'Ανάγλυφον ἀναθημ. 0,26×0,13. Δεξιᾷ καὶ κάτω λείπει: 'Ανὴρ πρὸς τὰ δεξιά, δεξιοῦται μορφήν, ἧς σῴζεται μόνον βραχίων.

Sybel 4325.

1358. 'Ανάγλυφον ἀναθημ. (ἄνω καὶ κάτω λείπει) : Νεανίας πρὸ αὐτοῦ κεφαλὴ ἵππου, ὑψηλότερον γυνή, ἧς λείπει ἡ κεφαλή: ὕψος 0,37.

Sybel 4311.

1359. Τμῆμα ἀναγλύφου ἀναθημ. μετὰ μορφῆς 'Απόλλωνος κιθαρῳδοῦ ἀποκεκρουμένου.

Sybel 4312.

1360. Τεμάχιον ἀναγλύφου, οὗ σῴζεται τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος Ἀσκληπιοῦ, καθημένου πρὸς τὰ δεξιὰ ἔχοντος τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην καὶ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων, ὧν οἱ δάκτυλοι ἐμπλέκονται πρὸς ἀλλήλους. Ὁ Levy διακρίνει ὅτι ὁ Ἀσκληπιὸς παρίσταται ὡς ἰατρὸς δι' ἀνατρίψεως θεραπεύων πάσχοντα πόδα, οὗτινος φαίνονται αἱ ἐξωδηκυῖαι φλέβες· ὕψ. 0,16.

Sybel 4006.—Arndt-Amelung 1239.—Arch. Zeitung 1877 σ. 163 No 73

1361. Ἀνάγλυφον ἀναθημ. (0,53×0,58) ἀποκεκρουμένον. Σῴζεται τὸ κάτω τῶν σωμάτων δύο νεαρῶν θεῶν, ἐν ἀριστ. οἰκογένεια ἱκετῶν (ἕξ ἄτομα).

Sybel 4003.

1362. Ἀνάγλυφον ἀναθημ. (0,63×0,53) ἀποκεκρουμένον, ἐν ἀριστ. βωμὸς καὶ ἀνὴρ τιθεὶς τὸ γόνυ ἐπ' αὐτοῦ, μετὰ τοῦτο τὸ κάτω μέρος καθημένου Ἀσκληπιοῦ, παρ' ᾧ τὸ ἀριστ. μέρος τοῦ στήθους ἀνδρὸς ἱσταμένου. (Ἀσκληπιάδης;) Ἐν δεξ. ὁ ἱερόδουλος κρατῶν κριὸν καὶ ἀνὴρ μετὰ δύο παίδων, (ἱκέται), ὕψ. 0,63.

Sybel 4018.

1363. Ἀνάγλυφον ἀναθημ. 0,53×0,26, ἐλλιπές. Εἰκονίζονται δύο γυναῖκες πρὸς τὰ ἀριστ. ὧν κεφαλὴ καὶ πόδες ἐλλείπουσιν,

Sybel 4046.

1364. Ἀναγλύφου ἀναθημ. ὕψ. 0.72, ἡ ἀριστ. πλευρὰ παντελῶς ἐφθαρμένη. Δεξιᾷ κορμὸς ἀνδρὸς κατ' ἐνώπιον καὶ δυσδιάκριτος κορμὸς ἐπὶ θρόνου καθήμενος. Ἄνω :

Ἠπιόνη Μαχάων, κάτω : *Ἀσκληπιῷ*

Sybel 4047.

1365. Ἀνάγλυφον ἀναθημ. 0,63×0,50 ἐλλιπές κάτω. Ἐπὶ βωμοῦ νεανίας γυμνὸς καθήμενος. Πρὸ αὐτοῦ γυνὴ (Ὑγίεια;) στηρι-

ζομένη ἐπὶ στήλης. Ἐν δεξ. λείψανα καθημένου (Ἀσκληπιοῦ ;) καὶ ἀνδρὸς τὸ περίγραμμα τῆς κεφαλῆς.

Sybel 3991.

1366. Ἀναθημ. ἀνάγλυφον 0,45×0,39, ἐν ἀριστ. καὶ ἄνω λείπει. Λιτανεύουσαι πέντε γυναῖκες, ὕψ. 0,45.

Sybel 4024, καὶ 4235.

1367. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον (0,68×0,55), ἐν ἀριστ. ἐλλείπει. Οἱ πόδες νεαροῦ θεοῦ, δεξιᾷ ἱκέται, ἀνὴρ καὶ δύο γυναῖκες, ἐν τῇ γωνίᾳ παῖς. Ἐλλείπουσιν αἱ κεφαλαί.

Sybel 4005. Ἀσκληπιείου.—Arndt-Amelung 1235.—Arch. Zeitung 1877 p. 142 No 6.

1368. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον (0,59×0,75). Ἐκ τοῦ Ἀσκληπιείου τῶν Ἀθηνῶν, ἐλλιπές. Ἀριστερὰ δύο γυναικεῖαι μορφαὶ κατὰ τὸ ἥμισυ σῳζόμεναι, ἡ πρὸς ἀριστερὰ ἡ καὶ καθημένη φέρει ἐπὶ τῶν γονάτων πυξίδα ἴσως παριστᾷ τὴν Ἠπιόνην, ἡ δὲ παρ' αὐτῇ ἱσταμένη εἶναι μία τῶν θυγατέρων της. Δεξιὰ ἱκετεύοντες δύο ἄνδρες καὶ γυνή, πρὸς τὴν γωνίαν παιδικὴ μορφή. Μεταξὺ τῆς θεᾶς καὶ τῶν ἱκετῶν βωμός.

Sybel 4034 καὶ 4559.—Arndt-Amelung 1233.

1369. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν καὶ τὴν Ἀθηνᾶν· (0,70×0,49) : Δεξιᾷ, Ἀθηνᾶ πάνοπλος πρὸ αὐτῆς Ἀσκληπιός, πρὸ τούτου βωμὸς καὶ ἱκέτης· ὕψ. 0,70.

Sybel 4006.—Arndt-Amelung 1237.

1370. Ἀνάγλυφον ἀναθημ. 0,87×0,52 ἐλλιπές : Ἐν τῷ μέσῳ νεαρὸς θεός· δεξιᾷ βωμὸς καὶ ἱερόδουλος μετὰ κανίστρου καὶ χοίρου, μετὰ τοῦτον ἱκέτης. Ἀριστ., τὸ ἄνω μέρος ἥρωος.

Sybel 4024.

1371. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον 0,50×0,37 : Θεὰ καθημένη, μετ' αὐτὴν παῖς γυμνὸς ἀντλῶν ἐκ κρατῆρος, δύο ἄνδρες καὶ γυνὴ ἱκετεύοντες. Ἄνω, ἐν τῇ γωνίᾳ κεφαλὴ ἵππου.

Sybel 3992.

1372. Τμῆμα ἀναγλύφου ἀναθημ. 0,53×0,36 : Κορμοὶ δύο νεαρῶν θεῶν μετὰ κυνός, πρὸ αὐτοῦ βωμὸς καὶ δύο γυναῖκες ἱκετεύουσαι.

Sybel 4036, 4205.

1373. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον, ἐφθαρμένον. 0,40×0,33 : Δεξιᾷ Ἀσκληπιός, ἐν ἀριστ. νεανίας κατ' ἐνώπιον.

1374. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον, 0,65×0,46 : Ἐν ἀριστ. γυνὴ κατ' ἐνώπιον· παρ' αὐτὴν ὁ δεξ. βραχίων μετὰ μέρους τοῦ ὤμου ἀνδρός, ὁ ἀριστ. ὦμος μετὰ μέρους τοῦ στήθους ἱεροδούλου κρατοῦντος χοῖρον, παρ' αὐτὸν γυνή· πρὸς τ' ἀριστερὰ ἀνὴρ καὶ ὄπισθεν γυνή, παρ' ᾗ μικρὰ παῖς, ἧς σῴζεται τὸ περίγραμμα.

Sybel 3994.—Arndt. Amelung Einzel 1223.

1375 Ἀνάγλυφον ἀναθηματικόν, κάτωθεν ἐλλιπές· 0,43×0,28 Ἐν ἀριστ. γυνή, παρ' αὐτὴν τὸ ἄνωθεν τοῦ στήθους γυναικός, κρατούσης τι ἐν χερσί(;) καὶ μετ' αὐτὴν τὸ ἄνω μέρος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἀνδρός.

1376. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικόν. Ἐν δεξ. ἄνωθεν ἀποκεκρουμένον· 0,53×0,32 : Ἀσκληπιός, ὄπισθεν αὐτοῦ ὄφις καὶ πρὸ αὐτοῦ νεανίας ἱκέτης.

Arndt-Amelung 1219.—Sybel 4263 καὶ 4252.

1377. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικόν, ἐν σχήματι ναοῦ, 0,90×0,45: Ἀσκληπιὸς καὶ Ὑγίεια καὶ ἑτέρα καθημένη θεότης, κρατοῦσα ἐπὶ τῶν γονάτων φιάλην. Ἐν τῇ ὀπισθίᾳ πλευρᾷ τοῦ ναοῦ εἰκονίζεται ἡ Κόρη, κρατοῦσα δᾷδας. Τῷ ἀναθήματι τούτῳ συνέχεται ἕτερον ἀνά-

γλυφον. Εἰκονίζονται 12 μορφαί, ἐν ἀριστ. ἱκέται ἱστάμενοι ὑψοῦντες τὴν δεξιάν, τὴν δ' ἀριστεράν ἔχοντες καθειμένην, κρατοῦντες προσφορὰς καὶ χοῖρον, ἃ προσέρχονται νὰ καταθῶσιν ἐν τῷ ναῷ. Τέχνη ἐπιμελὴς τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος· ὕψους 0,60.

Sybel 4010.

1378. Βάσις 0,33×0,43, ἐφ' ἧς. ἦν ποτε ἱδρυμένον ἄγαλμα ἰατροῦ τινος χειρουργοῦ, ἀφιερωμένον τῷ Ἀσκληπιῷ. Ἐπὶ τῆς προσθίας πλευρᾶς ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ ἀνεπτυγμένη θήκη, ἐν ᾗ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα, καὶ ἑκατέρωθεν σικύα μετὰ κρίκου.—Ἀθηνῶν.

Sybel 3279 B. C. H. I., IV, 212.

1379. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικόν, 0,48×0,44, ἐλλιπὲς τοῦ δεξιοῦ μέρος. Ἐν χορῷ (λιτανεία)· ἀνήρ, μετ' αὐτὸν νεανίας καὶ δύο γυναῖκες.

1380. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον, 0,80×0,40· τῷ Ἀπόλλωνι, τῇ Ἀρτέμιδι καὶ τῇ Λητοῖ. Δεξιᾷ, Ἄρτεμις κυνηγός, ἡ ἀριστερὰ χεὶρ ἐλλείπουσα νῦν, ὑψοῦτο, ὡς φαίνεται, διὰ τῆς δεξ. ἐθώπευε τὴν κεφαλὴν μικρᾶς δορκάδος. Ἐν τῷ μέσῳ ἡ Λητώ, ἀριστερᾷ ὁ Ἀπόλλων κιθαρῳδός. Κάτωθεν ἡ ἐπιγραφή:

Γοργον[ίσκ]α ἀνέθηκεν

ὕψους 0,80. Ἔργον Γ' π. Χ. αἰῶνος. Θεσσαλίας—Φαρσάλων.

Ἐφημ. Ἀρχ. 1900 Τ. 2, 3 σ. 18·—Arndt-Amelung 1251.

1381. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον 0,55×0,35: Ἀσκληπιὸς ἐπὶ θρόνου, οὗ κάτωθεν ὄφις.

Sybel 328.—Arndt-Amelung 1238.

1382. Ἐν ἀριστερᾷ, τὸ ἄνω μέρος ἀναθημ. ἀναγλύφου: Κάτωθεν χονδροῦ κορμοῦ δένδρου πρὸς τὰ δεξιά, Πὰν κερασφόρος καὶ τραγοσκελής, κρατῶν τῇ ἀριστ. καλαύροπα. Ἐν τῷ ἐλλείποντι τεμαχίῳ εἰκονίζοντο πιθανῶς αἱ Νύμφαι· ὕψους 0,49. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ τῷ 1842· ἔργον τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 356.—Heydemann 13.— Wolters Bausteine 1137.

1383. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον, 0,53×0,56 : Βωμὸς μετὰ στήλης (πρὸς δήλωσιν τοῦ ἱεροῦ). Ἐν ἀριστ. ὁ πρόσθιος ποὺς ἵππου, δεξιᾷ γυνή, ἀποκεκρουμένη, (Ὑγίεια(;). Ἀθηνῶν, εὑρέθη παρὰ τὸ Θησεῖον· ὕψους 0,53.

Ἀρχ. Δελτίον 1891, σ. 20 ἀριθ. 24.

1384. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ, τεμάχιον, ἐκ τοῦ ἐν Ραμνοῦντι ἱεροῦ τοῦ Ἀμφιαράου. Σῴζονται μόνον οἱ ἱκέται (ἕξ). Ὄπισθεν τοῦ ἱεροδούλου χοῖρος, καὶ στήλη, ἐφ' ἧς πίναξ, εἰς ἔνδειξιν τυπικὴν τοῦ ἱεροῦ τόπου, ὡς παρατηροῦμεν ἐπὶ τῶν ἀγγείων. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τὰ ὀνόματα : *Βοΐδιον Ἱπποκράτης Εὔαγγλος Αἰσχύλος*. Ἐὰν ὁ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἀνὴρ ὑπῆρξεν ὁ ἱδρυτὴς τοῦ ἀναγλύφου, τότε τὸ ὄνομα αὐτοῦ μετετοπίσθη εἰς ἄλλην θέσιν. ὕψους 0,54.

Ἀρχ. Δελτίον 1891 σ. 117, 22.—Arndt-Amelung, Einzel. 1210.—Πρακτικὰ Ἀρχ. Ἑταιρ. 1891 σ. 18.

1385. Ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου τὸ ἄνω μέρος ὕψ. 0,79×0,96. Παρίσταται ἵππος καὶ ὄπισθεν αὐτοῦ νεανίας φέρων δόρυ καὶ ξίφος, διὰ τῆς δεξιᾶς ἐκράτει τὰ ἡνία. Τέχνης καλῆς πραξιτελείου. Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ὑπομιμνήσκει ἡμᾶς τὸ χωρίον τοῦ Παυσανίου I, 2, 3 : [ἔστι δὲ τάφος οὐ πόρρω τῶν πυλῶν ἐπίθημα ἔχων στρατιώτην ἵππῳ παρεστηκότα· ὅντινα μὲν οὐκ οἶδα. Πραξιτέλης δὲ καὶ τὸν ἵππον καὶ τὸν στρατιώτην ἐποίησεν]. Εὑρέθη ἐν Αἰγίνῃ.

Sybel 322.—Arndt-Amelung 1257.—Annali 1829 σ. 135.

1386. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον 0,60×0,76. Παρίσταται ἱππεὺς, αὐτὸς ὁ νεκρὸς, ὡς ἥρως, ἀκολουθούμενος ὑπὸ θεράποντος, ἔχοντος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου ἀπὸ ῥάβδου ἐξηρτημένον (σάκκον ;) ζῷον· δεξ. νεᾶνις ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ πρόχουν καὶ ἐν τῇ ἀριστ. φιάλην. Εὑρέθη ἐν Τανάγρᾳ.

1387. Ἀναθημ. ἀνάγλυφον (0,58×0,93) λίαν ἐφθαρμένον, ἐν ᾧ ἓξ ἱστάμεναι ἀνδρικαὶ μορφαί, θεοὶ ἢ ἥρωες, ὡς φαίνεται, (πιθανῶς ὁ Ἀσκληπιὸς ἐν τῷ μέσῳ τῶν υἱῶν αὐτοῦ καὶ Ἀσκληπιαδῶν), καὶ πρὸ αὐτῶν ἱκέτης, ὁ ἀσθενὴς κύπτων πρὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Τέχνης

καλῆς, ἀλλὰ τὰ πρόσωπα καὶ ἡ ὅλη ἐπιφάνεια τῶν μορφῶν εἶναι ἐφθαρμένη, ὕψ. 0,94. Κύθνου.

Sybel 321.—Mittheilungen 1892 Taf. XI.—Kekulé 365.

1388. Ἀναθημ. ἀνάγλυφον 0,57×0,60. Ἐπὶ βράχου; Ἀσκληπιός, ἐν δεξ. αὐτοῦ Ὑγίεια καὶ ἀριστ. ἀνήρ, (θεός;). Ἐκ τοῦ Ἀσκληπιείου.

Sybel 4017.

1389. Ἀνάγλυφον ἀναθημ. τῷ Ἀπόλλωνι, τῇ Ἀρτέμιδι καὶ τῇ Λητοῖ, (ἐν ἀριστ. ἡ ἄνω γωνία λείπει) 0,69×0,70· μετὰ παραστάδων καὶ ἐπιστυλίου, ἐφ' οὗ ἐπιγραφή:

[ὁ δεῖνα] *Βακχίο[υ] ἀνέθηκεν*

Ἐπὶ τρίποδος Ἀπόλλων καθήμενος, ἐρείδων τοὺς πόδας ἐπὶ ὑποποδίου, δύο ἔχοντος ἀναβάθμους, ἔχων τὴν δεξιὰν ὑψωμένην. Ἑκατέρωθεν αὐτοῦ ἡ Λητὼ καὶ ἡ Ἄρτεμις, (ἐλλείπει ἡ κεφαλή). Τέχνη καλὴ τῆς Ε' ἑκατονταετηρίδος. Ἀθηνῶν.

Sybel 318.—Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1841. ἀρ. 575.—Arch. Zeitung 1865 σ. 54.—Mittheilungen III, σ 186,1.—Wolters Bausteine 1131.—Heydemann 720.

1390. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικὸν (πρὸς τιμὴν νεκρῶν) 0,50×0,37, ἐκ τῆς μονῆς Λουκοῦς ἐν Κυνουρίᾳ. Δεξιὰ ἐπὶ θρόνου, παρ' ὃν Σφίγξ, γυνὴ κρατοῦσα ἐπὶ τῶν γονάτων φιάλην. Ἀριστερᾷ δένδρον καὶ παρ' αὐτὸ κίων, ἐφ' οὗ ἵσταται ἄγαλμα θεᾶς ἐνδεδυμένης κατὰ τὸν τρόπον τῆς Ἀρτέμιδος. Κάτωθεν τοῦ δένδρου ἐπὶ βάσεως γυνὴ κρατοῦσα κάνιστρον πλῆρες καρπῶν μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς *Τελετή*. Ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τοῦ θρόνου ἡ λέξις *Ἐπίκτησις*. Ἐπὶ δὲ τοῦ βάθρου τὰ γράμματα *Εὐθηνία*. Περὶ τὸ δένδρον ἑλίσσεται ὄφις, (σῴζεται ἡ οὐρά), καὶ οὗτινος ἡ κεφαλὴ διηυθύνετο πρὸς τὴν δεξιὰ καθημένην γυναικείαν μορφην. Τὸ τελευταῖον καθιστᾷ δῆλον ἐνταῦθα, ὅτι περὶ λατρείας νεκρῶν πρόκειται. Ἡ παράστασις εἶνε δυσεξήγητος, τὰ δὲ ἀναγραφόμενα ὀνόματα *Τελετή, Εὐθηνία, Ἐπίκτησις*, ἐλλείψει ἀναλογιῶν, δὲν δύνανται ἐπαρκῶς νὰ ἑρμηνευθῶσι, φαίνεται ὅτι δὲν ἀναφέρεται εἰς ἰδιώτας, ἀλλ' ὅτι ἀνάγεται εἰς θεότητας προστατευτικὰς τῆς γεωργίας πρὸς ἃς ἐκφράζεται ἡ εὐγνωμοσύνη ἐπὶ τῇ ἐπικτήσει (Κτήσει), τῇ

Εὐθηνίᾳ (συγκομιδῇ), καὶ τῇ Τελετῇ (τῷ ἑορτασμῷ). Τὸ ἀνάγλυφον κατὰ τὰ γράμματα δύναται νὰ ἀναχθῇ εἰς τὸν α' π. Χ. αἰῶνα.

Sybel 348.—Wolters Bausteine 1847.—Mittheilungen 4,67.—Kekulé 284.

1391. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον ἐλλιπές, 0,60×0,38. Ἐπὶ δίφρου, οὗ σῴζεται τὸ ὄπισθεν ἥμισυ παρίσταται νεανίας, ὁ ἀφηρωϊσθείς, κεκλιμένος πρὸς τὰ ὀπίσω (ἀποβάτης;) μετὰ κράνους καὶ ἐν τῇ ἀριστ. ἀσπίδος, παρ' αὐτὸν ἐπιβαίνουσα τοῦ ἅρματος γυνή(;) ἡνίοχος. Ἐπιφάνεια κεκρυσταλλωμένη. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου σῴζεται ἐπιγραφή: . . . *εος εγγυην*. Ἐκ τοῦ Ἀμφιαρείου.

1392. Ἀνάγλυφον 0,71×0,44. Ἐπὶ θρόνου Ἀσκληπιός, ὑπὸ τοὺς πόδας θρῆνυς, παρ' αὐτὸν Ὑγίεια, δεξιᾷ γυνὴ ἐν βραχεῖ χιτῶνι καὶ ἱματίῳ κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστ. ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἵππον, διὰ δὲ τῆς δεξ. προσφέρει τι εἰς τὸν Ἀσκληπιόν. Ἔμπροσθεν τοῦ ἵππου παῖς (τὰ πρόσωπα τῶν μορφῶν ἀποκεκρουμμένα), ὕψ. 0,71. Ἐκ τοῦ Ἀσκληπιείου.

Jahrb. 1887 III.

1393. Ἀνάγλυφον 0,42×0,54 ἐλλιπές. Πρὸς τὰ δεξ. παρὰ τὸν ἵππον νεανίας κρατῶν τὰ ἡνία, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἵππου κύων, ἀκολουθῶν τῷ ἵππῳ, παῖς ἔχων ἐπ' ὦμον σάκκον.

1394. Ἀνάγλυφον 0,57×0,38. Νεανίας πρὸς τὰ δεξ. τιθεὶς τὴν χεῖρα ἐπὶ κεφαλῆς ἵππου, παρ' ᾧ ἵστατο ἕτερος.

1395. Ἀνάγλυφον 0,50×0,49, ἐν δεξ. ἀποκεκρουμένον: Ἱκετεύοντες, πρὸς τὰ δεξ. ἀνήρ, ὄπισθεν αὐτοῦ γυνή, μετ' αὐτὴν παιδίσκη καὶ ἱερόδουλος κρατῶν φιάλην καὶ νεᾶνις μετὰ κανίστρου ἐπὶ κεφαλῆς. Τὰ σώματα αὐτῶν ἀποκρύπτουσι, κριὸν καὶ χοῖρον. Ἀμφιαρείου.

1396. Ἐπισήμου πράξεως ἀττικὸν ἀνάγλυφον, εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Θησεῖον τῷ 1891, φέρον ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τὰ ὀνόματα:

Ἀμφιάραος Ἀρτικλείδης Ὑγίεια

Εἰκονίζεται κατὰ τὸ μέσον ἐν πλαισίῳ βωμός, ἐν ἀριστ. ὁ *Ἀμφιάραος* κατ' ἐνώπιον φέρων ἱμάτιον περὶ τὰ κάτω τοῦ σώματος, ἔχων ὑπὸ τὴν μασχάλην ῥάβδον, ἐφ' ἧς ἐρείδεται, καὶ δεξ. Ὑγίεια, κρατοῦσα πρόχουν, ἐν τῷ μέσῳ ἀνὴρ ὁ Ἀρτικλείδης στεφανούμενος ὑπὸ τῆς Ὑγιείας. Τὸ ἀνάγλυφον εὑρέθη περὶ τὸ Θησεῖον, ὅθεν μαρτυρεῖ περὶ ὑπάρξεως ἱεροῦ τοῦ Ἀμφιαράου ἐν τῇ πόλει· ὕψ. 0,40.

Ἀρχαιολ. Δελτ. 1891, σ. 89. — Arndt-Ameluug 1215.— Mittheilungen 1893 σ.253.

1397. Ἀνάγλυφον, ἐκ τεμαχίων συγκεκολλημένον καὶ ἐλλιπὲς κατὰ τὸ μέσον. Παρίσταται δεξιὰ ὁ Ἀσκληπιὸς ἱστάμενος, ἔχων τὸν δεξιὸν πόδα χιαστὶ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου καὶ ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς βακτηρίας ἥτις ἦν διὰ χρώματος δεδηλωμένη. Ἀριστερὰ παρίσταται ἀνὴρ ἐπὶ κλίνης κατακείμενος, ὁ ἀσθενής, ὃν προφανῶς ἐπισκέπτεται ὁ Ἀσκληπιός. Παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἀσθενοῦς κάθηται γυνή. Ὄπισθεν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἱκέτης. ὕψους 0,36.—Ραμνοῦντος.

Ἀρχαιολ. Δελτίον 1891 σ. 117, 23.

1398. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ, τεμάχιον : 0,54×0,25. Παρίσταται ἡ Ἀθηνᾶ πρὸς τὰ ἀριστ. πρὸ βωμοῦ μετ' ἀετωματίου, οὗ ὄπισθεν στήλη μετ' ἀναθηματικῆς πλακός, δηλοῦσα τὸν ναὸν ἐν ᾧ προσήρχοντο. Κάτωθεν ἡ ἐπιγραφή :

... *Α]θηναιανέθη[κε*

Ὕψους 0,54.

Sybel 3253.

1399. Ἀνάγλυφον Τηλεφάνους 0,37×0,34 : Ἱππεὺς πρὸς τὰ δεξιά. Σῴζονται ἴχνη χρωματισμοῦ. Ὁ ὁδηγὸς Ἑρμῆς, δὲν φέρει ἴδιον σύμβολον, τὸ κηρύκειον, ἐλλείψει χώρου, τὴν δεξιὰν φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀχελῴου.

1400. Ἀνάγλυφον 0,59×0,61 μετὰ προέχοντος ἀετωματίου καὶ βάσεως. Δεξ. Ἀπόλλων κιθαρῳδός, ἐν τῷ μέσῳ ἡ Λητὼ ἔχουσα τὸ ἱμάτιον ὑπὲρ τὴν κεφαλήν, κοσμουμένην διὰ μικρᾶς στεφάνης, ἐν τῇ

ἀριστ. τὸ σκῆπτρον, διὰ τῆς δεξ. τείνει φιάλην εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Ἀριστ. ἡ Ἄρτεμις κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστ. τόξον καὶ ὑψοῖ τὴν δεξ. πρὸς τὸν δεξ. ὦμον, ὅπως ἀφαιρέσῃ βέλος ἐκ τῆς φαρέτρας, φαινομένης ὄπισθεν τοῦ ἀριστ. ὤμου. Παρ' αὐτὴν ἔλαφος. Ἔργον Γ' αἰῶνος π. Χ. Λαρίσσης.

Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1900 2, 2 σ. 17.—Arndt Amelung 1252.

1041. Ἀνάγλυφον ἀναθηματ. 0,46×0,36. Παρίσταται ἱππεὺς πρὸς τὰ δεξιά, ἄνωθεν ἡ ἐπιγραφή:

Θεόδωρος ἥρως

Sybel 4015.

1402. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικὸν τῷ Ἀσκληπιῷ, 0,51×0,73· μετὰ παραστάδων καὶ ἐπιστυλίου καὶ γεισώματος. Ἐν τῷ μέσῳ ἵσταται ὁ Ἀσκληπιὸς στηριζόμενος ἐπὶ βακτηρίας, περὶ ἣν ἑλίσσεται ὁ ἱερὸς αὐτῷ ὄφις· πρὸ αὐτοῦ ἵστανται 7 ἱκέται. ὄπισθεν δὲ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἓξ μορφαί, οἱ Ἀσκληπιάδαι, *Ὑγίεια*, *Μαχάων*, *Ποδαλείριος*, *Ἰασώ*, *Ἀκεσὼ καὶ Πανάκεια*, ἡ ἀμέσως μετὰ τὸν Ἀσκληπιὸν μορφὴ ἴσως εἶναι ἡ σύζυγος αὐτοῦ *Ἠπιόνη*, καὶ τότε ἡ Ὑγίεια θὰ εἶναι μία τῶν τριῶν τελευταίων μορφῶν. Τέχνη καλή. Εὑρέθη ἐν Θυρέᾳ (Λουκοῦ) καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ τῆς μονῆς «Λουκοῦ» ἐν ἔτει 1872, ὡς δηλοῦται καὶ ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου χαραχθείσης ἐπιγραφῆς:

ΔΩΡΕΑ ΜΟΝΗ ΛΟΥΚΟΥ 1872

Sybel 319.—Wolters Bausteine 1150.—Annali 1873 σ. 114.—Mittheilungen 1893 σ. 254.

1403. Ἀνάγλυφον μετὰ παραστάδων, 0,88×0,56. Κόρη κατ' ἐνώπιον κρατοῦσα ἑκατέρᾳ τῶν χειρῶν ἀνὰ μίαν ἀνημμένην δᾷδα. Ἴσως εἰκονίζει τὴν Ἄρτεμιν Μουνυχίαν, ἢ μίαν τῶν ἐλευσινίων θεοτήτων (τὴν Δήμητραν(;). Παρ' αὐτῇ βωμός, οὗ ἄνωθεν σώζεται ἡ δεξ. χεὶρ ἱκέτου.—Πειραιῶς.

Sybel 323.—Arndt-Amelung 1241.

1404. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικὸν 0,54×0,52. Ἐν ἀριστ. Ἡρακλῆς ἀγένειος, ὄρθιος, ἐν στάσει Φαρνεζίου· πρὸ ἱεροῦ μετὰ δωρικῶν κιό-

νων, φέρων λεοντὴν καὶ στηρίζων τὸ ρόπαλον αὐτοῦ ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ ἱεροῦ· πρὸ αὐτοῦ πωγωνοφόρος ἀνήρ, ἱκέτης ἄγων βοῦν καὶ κριὸν πρὸς θυσίαν, ὡς εἰς χθόνιον ἥρωα, θυσίαν δεχόμενον. Ἰθώμης(;) ἴσως ἐξ Ἀττικῆς προερχόμενον.

Sybel 320.—I. Σβορώνου «ὁ θησαυρὸς τῶν Ἀντικηθύρων» σελ. 58.—Kekulé, 374.—Schöne. Griech. Relief 112. — Arch. Zeitung 30,88. Πρβλ· ὅμοιον περίπου ἀνάγλυφον ἀριθ. 2723. Ἐξ Ἀττικῆς προερχόμενον.

1405. Μικρὸν ἀνάγλυφον ἄνευ παραστάδων, 0,22×0,21 : Ἐν ἀριστ. ἐπὶ θρόνου Ζεύς, κρατῶν διὰ τῆς ὑψωμένης ἀριστ. σκῆπτρον, (διὰ χρώματος δεδηλωμένον). Πρὸ αὐτοῦ γυνὴ (ἡ Μύννιον) καὶ παῖς ἱκετεύοντες. Ἐπὶ τῆς κορωνίδος ἐπιγραφή :

Μύννιον Διὶ Φιλίῳ ἀνέθηκεν

Πειραιῶς. Ἔργον 4 π. Χ. αἰῶνος.

Sybel 3751.—Wolters Bausteine 1128. — Arndt-Amelung 1247, 2. — Schöne, Gr. Reliefs πιν. 25. 105. σελ. 53.—Heydemann 736.

1406. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον τῷ Μηνὶ 0,32×0,25· εὑρέθη ἐν Θορικῷ. Παρίσταται δεξ. ἐπὶ ἀλέκτορος, ὁ φρυγικὸς θεὸς Μήν, (προσωποποίησις τῆς Σελήνης), περιβεβλημένος φρύγια ἐνδύματα, κρατῶν ἐν τῇ ἀριστ. φιάλην. Ἐν τῷ μέσῳ τράπεζα, ἐφ' ἧς πλακοῦντες καὶ καρποί· ἐν ἀριστ. ἀνὴρ καὶ γυνή, ὁ Μιτραδάτης μετὰ τῆς συζύγου του, ἱκετεύοντες, ταῖς χερσὶν ὑψωμέναις. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἡ ἐπιγραφή :

Μιτραδατης καὶ ἡ γυνὴ Μηνὶ ἀνέθηκαν

Sybel 390.—Arndt-Amelung 1247, 1.

1407. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικόν, (0,21×0,31) εἰς Δία Μειλίχιον. Εὑρεθὲν ἐν Πειραιεῖ. Ὁ θεὸς παρίσταται ὄρθιος, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ράβδου αὐτοῦ, ὄπισθεν μέγας ὄφις. Πρὸ αὐτοῦ βωμός, εἰς ὃν μικρὸς παῖς ὁδηγῶν κριὸν καὶ τέσσαρες ἄλλοι ἱκέται. Ὁ Furtwaengler φρονεῖ ὅτι τὰ ἐκ Πειραιῶς προερχόμενα πάμπολλα ἀναθηματικὰ ἀνάγλυφα εἰς τὸν Δία Μειλίχιον καὶ Δία Φίλιον, ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ προέρχονται. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Ἀρχ. Δελτίον 1890. σ. 75. ἀριθ. 22.—Arndt-Amelung 1245, 4.

1408. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον (0,40×0,26). Μεταξὺ παραστάδων, ἐπὶ θρόνου μετὰ σκήπτρου (ὃ ἐδηλοῦτο διὰ χρώματος) καὶ μανδύου, εἰκονίζεται πιθανῶς ὁ Ζεύς, ὁ Μειλίχιος, ἐξ ἀναλογίας πρὸς ἄλλα ὅμοια ἀνάγλυφα (πρβλ. ἀριθ. 1431) κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ φιάλην, πρὸ αὐτοῦ ἱκετεύουσα γονυπετὴς γυνὴ καὶ πέντε ἱκέται, ὧν εἷς ἱερόδουλος, ἄγων κριόν. Ὅτι εἶναι ὁ Μειλίχιος Ζεύς, συμφωνεῖ πρὸς τοῦτο καὶ τὸ πρόβατον, ὅπερ, ὡς ἱερεῖον, ἐπὶ Μειλιχίου Διὸς ἀναγλύφων (πρβλ. 1407) μαρτυρεῖται, ὡς καὶ ἡ σπανία λατρεία τῶν γονυπετούντων ἱκετῶν. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Sybel 342.—Arndt-Amelung 1245' 2.—Wolters Bausteine 1139.

1409. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον (0,34×0,45). Ἐν ἀριστερᾷ ἔφιππος νεανίας (Διόσκουρος), ὄπισθεν δεύτερος ἵππος ἀποκρυπτόμενος ὑπὸ τούτου, πρὸ αὐτοῦ νεανίας βλέπων χαμαὶ πρὸς πρῷραν πλοίου. ἡ ὄπισθεν δὲ αὐτοῦ μικρὰ γυμνὴ μορφὴ ναύτου, εἶναι προφανῶς ὁ ἀναθέτης, ὁ δὲ πρὸ αὐτοῦ, ὁ ἐκ τοῦ ἵππου κατελθών, ὁ Διόσκουρος ἁπτόμενός τινος προσφιλοῦς αὐτῷ.—Ἐκ Πειραιῶς.

Arndt-Amelung 1245. 1.

1410. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον, ἥρωΐ τινι, μετὰ παραστάδων. 0,27×0,34. Ἐν ἀριστ. ἵσταται νεανίας χιτῶνα καὶ χλαμύδα ἐνδεδυμένος, ἄγων ἵππον, κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς φιάλην, ἐν ᾗ σπεύδει ἐξ οἰνοχόης γυνή. Ἐν ἀριστ. ἱκετεύοντες ἀνὴρ καὶ γυνὴ καὶ δύο μικρὰ παιδία, καὶ κατὰ τὸ ἄκρον κοράσιον φέρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς περιφερὲς σκεῦος. Ἀθηνῶν.

Sybel 495.—Δελτίον 1888 σ. 53. 6.—Arndt-Amelung 1245. 2.

1411. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικόν, 0,28×0,31, ἐντὸς πλαισίου μὲ θριγκοῦ σχήματος ναοῦ, παρίσταται ἱππεὺς κρανοφόρος ἐπὶ ἵππου, καλπάζοντος ὑπεράνω βωμοῦ· δεξιᾷ καὶ ἔναντι τοῦ ἱππέως, πέντε ἱκέται.—Λαυρίου.

1412. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον, 0,24×0,35. Ἐν τῷ μέσῳ, ἥρως νεανίας ἔχων ὄπισθεν τὸν ἵππον, πρὸ αὐτοῦ ἱκετεύουσα μικροτέρα μορφή.

1413. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον, 0,33×0,44· μετὰ παραστάδων καὶ ἐπιστυλίου : Ἐν ἀριστ. ἔφιππος ἥρως, δεξιᾷ ἱκετεύοντες ἀνήρ, γυνὴ καὶ παιδικὴ μορφή.

1414. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον 0,29×0,37 : Ἑκάτη, κατ' ἐνώπιον, κρατοῦσα ἐν ἑκατέρᾳ χειρὶ λαμπάδα.—Ἀθηνῶν.

Sybel 3089.

1415. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον 0,35×0,54. Μεταξὺ παραστάδων, παρὰ ἵππον, ἱππεύς, ὡς ἥρως, κρατῶν τοὺς μὴ περισωθέντας γεγραμμένους χρώματι χαλινούς. Πρὸ τούτων ὄφις.

1416. Ἀναθημ. ἀνάγλυφον, 0,29×0,45 : Ἑκάτη (ἀρχαΐζουσα), κατ' ἐνώπιον ἔχουσα ἐν ἑκατέρᾳ χειρὶ λαμπάδα, ἐπὶ κεφαλῆς μόδιον, παρὰ τοὺς πόδας κύνα, δεξιᾷ παρὰ τὴν κάτω γωνίαν, ὀστρακοειδὲς κοίλωμα πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἀναθημάτων.—Θήρας(;).

1417. Μικρὸν ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον ἡρώων, (0,27×0,15). Τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ὑπὸ τοῦ Milchhöfer καλουμένων «*ἀνδρῶν μετὰ κανθάρου*». Παρίσταται πρὸς τὰ ἀριστ. ἐστραμμένος Ἀσκληπιὸς κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς ἀγγεῖον (κάνθαρον)· ὁ εἰς τὴν βάσιν ὑπὲρ τὸν κάνθαρον συσπειρωμένος ὄφις δὲν θέλει βεβαίως νὰ πίῃ ἐξ αὐτοῦ, ἀλλ' εἶναι ὡς σύντροφος τοῦ ἥρωος, ἄνευ συγκεκριμένης τοποθετήσεως ἐπὶ τῆς εἰκόνος προστεθείς. Τέχνη τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος. Σπάρτη.

Arch. Zeitung 1881 Taf. 17, 2.—Arndt-Amelung 1265.

1418. Ἀνάγλυφον ἀναθημ. 0,29×0,33. Ἐν πλαισίῳ ἱππεὺς πρὸς δεξιά. Σῴζονται λείψανα κυανοῦ καὶ ἐρυθροῦ χρώματος.

Sybel 1060.

1419. Ἀττικὸν ἀνάγλυφον ἐπισήμου πράξεως 0,47×0,32. Ἐν ἀριστ. ἐλλείπει. Σῴζονται 4 ἄνδρες πωγωνοφόροι ὡσεὶ λιτανεύοντες

ὑπὸ τὸ ἀνάγλυφον ἡ ἀρχὴ ψηφίσματος τοῦ Ε′ αἰῶνος . . .'*Εγραμμάτε[υε* . . . ὅπερ εἶναι ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων τοῦ εἴδους τούτου. Ἡ μία τῶν τριῶν πωγωνοφόρων μορφῶν φαίνεται ὡς ἐκ τοῦ μεγέθους αὐτῆς ὡς ὁδηγός, δύναται ὅμως νὰ ἐκληφθῇ καὶ ὡς προσωποποίησις τοῦ Δήμου.

Sybel 334.—Arndt-Amelung 1218. 1.—Schöne Gr. Rel. ἀρ. 59.

1420. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον (0,45×0,36), ἐν ἀριστ. δεξιᾷ καὶ κάτωθεν ἐλλείπει. Παρίστανται τέσσαρες μορφαί, ἤτοι δύο πωγωνοφόροι, νεᾶνις κρατοῦσα ἐπὶ τοῦ στήθους ὡσεὶ πτηνὸν καὶ νεανίας, ὡς εἰ διελέγετο; Αἱ μορφαὶ αὗται ἠδύναντο νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀνήκουσαι εἰς μίαν οἰκογένειαν θεῶν ἰατρῶν (πρβλ. 1402), ἀλλ' ἡ στάσις καὶ τὸ ἔνδυμα τῆς νεάνιδος δέν συνᾴδει εἰς τοῦτο· μᾶλλον δὲ ἱκέτας παριστῶσιν, καίτοι ἡ στάσις τῆς κόρης εἶναι ἀσυνήθης. Τέχνη καλῶν χρόνων.

Arndt-Amelung 1218, 8.—Sybel 353.—Heydemann 375.

1421. Ἀνάγλυφον ἀναθημ. 0,36×0,47. Ἐκ Τανάγρας. Ἐν ἀριστ. ἐλλιπές. Ἀνὴρ καὶ τρεῖς κόραι ἱστάμεναι, ἡ τελευταία φέρει τύμπανον καὶ ῥαβδοειδὲς ἀντικείμενον (δᾴς;) Ὁ πωγωνοφόρος ἀνὴρ φαίνεται μᾶλλον ὡς ἰατρικὸς Θεός, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀναγλύφου μένει ἀβέβαιον. Βοιωτίας.

Sybel 3187.—Arndt-Amelnng 1250.—Mittheilungen 3, 388.

1422. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικὸν τοῖς χθονίοις θεοῖς, 0,62×0,90. Ἐν ἀριστ. ἐπὶ ἕδρας ὁ *Πλούτων* μετὰ σκήπτρου καὶ κέρατος Ἀμαλθείας. Πρὸ αὐτοῦ ἡ *Δημήτηρ* μετὰ σκήπτρου, μετ' αὐτὴν ἡ *Κόρη* ἔχουσα λαμπάδα καὶ φιάλην, δεξιᾷ δύο νεάνιδες, ὧν ἡ μὲν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει πρόχουν, ἡ δὲ ἐν τῇ ἀριστ. καδίσκον. Εἶναι αἱ ἀναθέσασαι τὸ ἀνάγλυφον. Ἔργον τοῦ Δ′ π. Χ. αἰῶνος. Τεγέας.

Arndt-Amelung 1253.—Mitth. 1880 σ. 69.—Arch. Zeitung 1883 σ. 225 f.

1423. Τεμάχιον ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ, 0,76×0,40. Δεξιὰ ἡ Ἀθηνᾶ κατ' ἐνώπιον ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχουσα τὸ κράνος καὶ παρὰ τοὺς πόδας τὴν ἀσπίδα. Πρὸ αὐτῆς ἵσταται πωγωνοφόρος μορφὴ θεοῦ,

'Ασκληπιοῦ, ἢ κατ' ἄλλους Ἡφαίστου. Ἔργον τοῦ 400 π. Χ. Εὑρέθη ἐν Ἐπιδαύρῳ.

'Εφημ. 'Αρχαιολ. 1884 σ. 93. — Arndt-Amelung 1256. — Münchener Akademie 1897 σ. 290.—Jahresheft 1898 σελ. 81 εἰκ. 37.

1424. 'Ανάγλυφον ἀναθηματικὸν 0,57×0,83 : Παῖς γυμνός, κάθηται κατ' ἐνώπιον ἐπὶ τοῦ συνεπτυγμένου ἀριστ. ποδός, αἱ χεῖρες ἀνεῳγμέναι. Ἐν τῇ ἀριστ. ἐκράτει ἀπὸ τῆς πτέρυγος πτηνόν. 'Αριστ. νεᾶνις κρατοῦσα ἐπίσης πτηνόν. Ἐπιδαύρου.

1425. Βάσις ἐξ Ἐπιδαύρου, προερχομένη ἐκ μνημείου τινὸς ἱδρυθέντος πρὸς ἀνάμνησιν νίκης, ἣν ἐνίκησέ τις ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ 'Ασκληπιοῦ τελουμένοις. Εἰκονίζεται 'Ασκληπιὸς καθήμενος ἐπὶ θρόνου, πρὸ αὐτοῦ *Ὑγίεια* καὶ *Νίκη*, ἥτις θὰ ἐστεφάνου τὸν νικητήν. Ἡ ἐν τῇ γωνίᾳ γυνὴ εἶναι ἡ *Ἠπιόνη* σύζυγος τοῦ 'Ασκληπιοῦ.

'Εφημ. 'Αρχαιολ. 1895 σ. 179.—Brunn-Bruckmann 564.

1426 'Ανάγλυφον ἀναθημ. ἐξ Ἐπιδαύρου 0,59×0,40. 'Ασκληπιὸς κατ' ἐνώπιον, πρὸ αὐτοῦ βωμὸς παρ' ὃν δύο ἱκέται καὶ ἀριστερόθεν δύο ἥρωες, παρὰ τοὺς πόδας αὐτῶν κύνες. Ἐν τῇ ἀριστ. πλευρᾷ γυνὴ καθημένη (Δημήτηρ ;), δύο ἕτεραι ἱστάμεναι, ἡ μὲν ἐρείδει τὴν δεξ. ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς καθημένης, ἡ ἑτέρα κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστ. λαγωόν. (Ἐκ τοῦ κύκλου τοῦ 'Ασκληπιοῦ).

Mitth. 1892 σ. 244.

1427. 'Αναγλύφου ἀναθημ. τὸ ἄνω μέρος 0,42. Τὸ ἄνω ἀπὸ τοῦ στήθους γυναικὸς πρὸς τὰ δεξ. καὶ τριῶν ἀνδρῶν ἐστραμμένων πρὸς αὐτήν, (τοῦ τελευταίου τῆς κεφαλῆς μόνον τὸ περίγραμμα σῴζεται. Ἐπιδαύρου.

1428. 'Αναθηματικὸν πινάκιον τῷ 'Ασκληπιῷ, ἐν ᾧ παρίστανται ἐν ἀναγλύφῳ δύο ὦτα ἀνθρώπου. Τὸ πινάκιον τοῦτο ἀνέθηκε Ῥωμαῖος ἀνήρ, ὁ Cutius, ὃν πάσχοντα ἐθεράπευσεν ὁ 'Ασκληπιός· καὶ κάτωθεν τὸ λατινικὸν δίστιχον :

Cutius has auris Gallus tibi voverat olim
Phoebigena, et posuit sanus ab auriculis.

Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ λίθου, ἦτο φαίνεται κεχρυσωμένη, διότι καὶ νῦν ἔτι λείψανα διακρίνονται· ὕψ. 0,35. Ἐπιδαύρου.

Ἀρχαιολ. Ἐφημ. 1885 σ. 199.

1429. Ἀναθημ. ἀνάγλυφον, 0,55×0,50: Ἀριστερᾷ βωμός, ὄπισθεν ἱερόδουλος κρατῶν βοῦν, οὗ φαίνεται μόνον ἡ κεφαλή, λιτανεύοντες ἀνὴρ καὶ γυνή, καὶ μικροτέρα γυνή, ὄπισθεν ταύτης ἀνήρ, μετ' αὐτοὺς δύο ζεύγη ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς καὶ ἐν τῷ βάθει νεᾶνις μετὰ στρογγύλου κιβωτίου, ταύτης φαίνεται μόνον μέρος τῆς κεφαλῆς.

1429α. Ἀναθημ. ἀνάγλυφον, 0,41×0,29: Ἐν δεξ. μόνον ὁ μηρὸς μορφῆς ἱκέτου, μετ' αὐτὴν, εἰς τρεῖς στίχους ὑπερκειμένους ἀλλήλων, οὕτως ὥστε τῶν τελευταίων ἄνωθεν μόνον αἱ κεφαλαὶ φαίνονται. 4 παῖδες. 7 νεανίαι, καὶ 7 ἄνδρες.—Θυρέα, «Μονὴ Λουκοῦ».

Sybel 357.—Kekulé 219.

1430. Ἀναθημ. ἀνάγλυφον (ἐν δεξ. ἀποκεκρουμένον), 0,47×0,36: Ἱκετεύοντες γυνὴ καὶ δύο ἄνδρες καὶ τέσσαρες παιδικαὶ μορφαί.

1431. Ἀναθημ. ἀνάγλυφον, τῷ Διῒ Μειλιχίῳ, 0,30×0,46: Εἰκονίζεται Ζεύς, καθήμενος ἐπὶ θρόνου μετ' ἀνακλίσεως, τῇ δεξ. κρατῶν φιάλην, τῇ δὲ ἀριστ. σκῆπτρον. Πρὸ αὐτοῦ βωμός, πρὸς ὃν κατευθύνονται ἀνήρ, γυνὴ καὶ παιδίσκη, ἔχοντες εὐχετικῶς ἀνυψωμένας τὰς χεῖρας. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου:

Ἀριστάρχη, Διῒ Μειλιχίῳ

Πειραιῶς.

Δελτίον 1890 σ. 76. ἀριθ. 23.—Arndt-Amelung 1246[2].—B. C. H 1883 σελ. 507.

1432. Ἀναθημ. ἀνάγλυφον, 0,44×0,28. (Δεξ. ἀποκεκρουμένον). Ἐν ἀριστ. ἐπὶ τῆς μυστικῆς κίστης, καθημένη ἡ Δημητηρ μετὰ

σκήπτρου, δεξιᾷ πρὸ ταύτης, ἵσταται στηριζομένη ἐπὶ στήλης ἡ Κόρη πρὸς τὰ δεξιά.—Ἀθηνῶν ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Διονύσου.

Sybel 361.—Arch. Zeitg. 24, 171.

1433. Ἀναθημ. ἀνάγλυφον, 0,20×0,33· τῷ Διῒ Μειλιχίῳ· ἀριστερᾷ καὶ δεξιᾷ αἱ γωνίαι ἀποκεκρουμέναι. Ἐν ἀριστ. τὸ ἄνω μέρος ἀπὸ τοῦ στήθους καθημένου Διός, πρὸ τούτου γονυπετὴς μορφὴ προσφέρει τι, μετ' αὐτὴν μικρὸς βωμός, παρ' ᾧ ἱερόδουλος κρατῶν κριόν, ἱκετεύουσαι τέσσαρες γυναῖκες καὶ παῖς. Πρβλ. ὅμοιον 1431 καὶ 1408.

Arndt-Amelung 1246[1].

1434. Ἀναθηματ. ἀνάγλυφον 0,32×0,20: Ἀνάγλυπτος ὄφις. Ἄνωθεν ἡ ἐπιγραφή:

Ἡρακλείδης τῷ θεῷ

Πειραιῶς.

Δελ. 1890 σ. 75. B. C. H. 7. σ. 510.

1435. Ἀναθημ. ἀνάγλυφον, 0,42×0,34. (Ἀριστερόθεν, ἡ ἄνω γωνία ἀποκεκρουμένη). Ἐπὶ καθίσματος Ἀσκληπιὸς (ἀπὸ τοῦ στήθους καὶ ἄνω ἐλλείπει). Πρὸ τούτου Ὑγίεια, ἐν τῇ καθειμένῃ δεξιᾷ ἀγγεῖον. Κάτωθεν:

. . .*ων εὐξάμενος τόδε*. . .

Sybel 2944.

1436. Ἀναθημ. ἀνάγλυφον, (ἀριστερόθεν ἐλλείπει) 0,57×0,32. Βωμός, παρ' ὃν ἱερόδουλος, μετὰ κριοῦ καὶ ἀντικειμένου ἐν τῇ ἀριστερᾷ, μετ' αὐτὸν ἱκετεύων ἀνήρ.

Sybel 3264.—Arndt-Amelung 1254.

1437. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικὸν εἰς τοὺς Διοσκούρους 0,30×0,40· κάτωθεν ἐλλιπές. Ἐν βεβαθυσμένῳ ἐδάφει παρίστανται δύο ἥρωες, οἱ Διόσκουροι κατ' ἐνώπιον στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν δοράτων. Ἄνωθεν ἡ ἐπιγραφή:

Μένανδρος ἁρμοστὴρ Τινδαρίδαις.

Ἔργον τοῦ Γ' αἰῶνος. Εὑρέθη ἐν Κυθήροις.

Sybel 3278.—Arndt-Amelung 1254, 2.—B. C. H. 1878 σ. 365, 4.—Mitth. 1880 σ. 231.

1438. Ἀνάγλυφον (ἐλλιπὲς τὸ ἀριστ. μέρος), 0,48×0,27. Δημήτηρ κατ' ἐνώπιον μετὰ σκήπτρου καὶ φιάλης σπένδουσα ἐπὶ περιφεροῦς βωμοῦ, ὑπὲρ τὴν μορφὴν ἡ ἐπιγραφή :

Εὔι]ππος Κλεοπάτρας [Ἀ]μμιανὴ γυνὴ αὐτοῦ, Δήμητρι Καρποφόρῳ εὐχήν.

Ἔργον ῥωμ. χρόνων. Μακεδονίας.

Sybel 358.—Arndt-Amelung 1254, 3.

1439. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον εἰς τοὺς Διοσκούρους μετ' ἀετωματίου 0,40×0,30. Παρίσταται ἀλεκτρυονομαχία, ἣν θεῶνται ἑκατέρωθεν ἱστάμενοι οἱ Διόσκουροι στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν λογχῶν αὐτῶν, καὶ φέροντες ὀξεῖς πίλους. Εὑρέθη ἐν Αἰγείρᾳ Ἀχαΐας.

Sybel 3103.—Arndt-Amelung 1243. 1

1440. Ἀναθημ. ἀνάγλυφον τῷ Διονύσῳ καὶ θεᾷ τινι· (ἀριστερόθεν ἐλλείπει), 0,56×0,40. Δεξιᾷ ἐπὶ βράχου Διόνυσος μετ' ἐνδρομίδων, βραχέως χιτωνίσκου, δέρματος πάνθηρος καὶ θύρσου, ἐν δεξιᾷ πρὸ αὐτοῦ γυναικεία θεότης ὀρθία. Θηβῶν.

Sybel 352.—Arndt-Amelung 1254, 5.

1441. Μικρὸν ἀναθημ. 0,15×0,24. Ἐν τῷ μέσῳ βωμὸς καὶ περιειλιγμένος ὄφις. Ἑκατέρωθεν ὄφεις.

1442. Ἀνάγλυφον 0,32×0,25 (μετὰ τόρμου). Ἐν ἀριστ. γυνὴ κρατοῦσα ἐν τῇ καθημένῃ δεξιᾷ πτηνόν, δεξιᾷ ἀνὴρ μικρότερος. Μεγάρων.

Sybel 388.—Mittheilungen 5, 194, 14.

1443. Τεμάχιον ἀναθημ. ἀναγλύφου ταῖς Νύμφαις, 0,24×0,22. Διακρίνεται μόνον ὁ Πὰν παίζων τοὺς αὐλούς, καὶ πρὸ αὐτοῦ Ἑρμῆς ὁ ὁδηγὸς τῶν Νυμφῶν. Ἀθηνῶν ἐκ τοῦ Σπηλαίου Ἀπόλλωνος καὶ Πανός.

Sybel 1238. — Arndt Amelnng 1248, 3. — B. C. H. 1881. σ. 354, 15.

1444. Ἀναθημ. ἀνάγλυφον Πανὶ, Μηνὶ καὶ θεᾷ τινι. 0,39×0,44, ἐντὸς πλαισίου εἰκονίζοντος σπήλαιον, ἐν ἀριστ. ὁ Πὰν φέρων λαγωβόλον καὶ σύρριγγα, ἐν τῷ μέσῳ ὁ φρυγικὸς θεὸς Μὴν μεθ' ἡμισελήνου ἑκατέρωθεν τῶν ὤμων, ἐν τῇ δεξ. λόγχην καὶ ἐν τῇ ἀριστ. ἀλέκτορα· μετ' αὐτὸν Νύμφη (Δρυὰς) ἐν μορφῇ τῆς Μούσης Πολυμνίας· Ἐργασία μεταγενεστέρων χρόνων. — Ἀθηνῶν.

Arndt-Amelung 1254, 10.

1445. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον τῷ Πανὶ ἐν σχήματι σπηλαίου, 0,26×0,34. Ἐπὶ τοῦ πλαισίου φέρει γεγλυμμένας αἶγας καὶ κριούς. Ἐν ἀριστ. κεφαλὴ Ἀχελῴου, παρ' αὐτὴν (ἀντὶ τοῦ συνήθους Ἑρμοῦ τοῦ ὁδηγοῦ τῶν Νυμφῶν), παρίσταται ὁ Πὰν παίζων τὴν σύριγγα, μετ' αὐτὸν βωμὸς καὶ τρεῖς Νύμφαι ἐν χορῷ ἐχόμεναι ἀλλήλων ἀπὸ τοῦ ἐνδύματος. — Ἐλευσῖνος.

Sybel 3139. — Arndt-Amelung 1254, 9. — Mittheilungen 1878 σ. 201. — B. C. H. 1880 σ. 478.

1446. Πλὰξ ἐν σχήματι σπηλαίου, 0,34×0,27. Ἐν ἀριστερᾷ κεφαλὴ Ἀχελῴου, πρὸ ταύτης νεαρὸς Ἑρμῆς σύρει ἐν χορῷ τρεῖς Νύμφας παρὰ βωμόν. — Μεγάρων.

Sybel 387. — Arndt-Amelung 1254, 8. — Mitth. 1878 σ. 201. — B. C. H. 1881 σ. 353 No 11.

1447. Ἀναθημ. ἀνάγλυφον ἐν σχήματι σπηλαίου, 0,39×0,27 Ἐπὶ τῆς περιβολῆς ἀνάγλυπτος ὀκλάζων Πὰν καὶ κεφαλαὶ τράγων καὶ ἐν ἀριστ. κάτωθεν κεφαλὴ Ἀχελῴου. Ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ, Ἑρμῆς μετὰ κηρυκείου ἐν χορῷ μετα τριῶν Νυμφῶν, ἑκατέρωθεν βωμοῦ ἐκ λίθων. — Πειραιῶς.

Sybel 3753. — Arndt-Amelung 1254, 7. — B. C. H. 1881 σ. 353, No 8.

1448. Ἀναθημ. ἀνάγλυφον 0,38×0,45· (δεξιόθεν ἡ ἄνω γωνία ἐλλείπει). Τὸ περιβάλλον εἰκονίζει βραχῶδες ἔδαφος, ἐφ' οὗ κεφαλαὶ τράγων: Πὰν ὀκλάζων καὶ παίζων τὴν σύριγγα. Ἐν ἀριστ. κάτωθεν κεφαλὴ Ἀχελῴου, ὑποδηλοῦσα τὸ στόμιον τῆς κρήνης, Ἑρμῆς(;) καὶ τρεῖς Νύμφαι ἐν χορῷ πέριξ βωμοῦ. Κάτωθεν ἐπιγραφή:

Τηλεφάνης ἀνέθηκε Πανὶ καὶ Νύμφαις

Ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Πάρνηθος.

Sybel 360.—Arndt-Amelung 1254, 6.—Wolters Bausteine 1839·—Mitth. 1880 σ. 291.—B. C. H. 1881 σ. 352. No 2.—Ἀρχ. Ἐφημ. 1852 ἀρ. 1101. —Mettheilungen III. σ. 198·

1449. Ἀνάγλυφον ἀναθημ. (0,53×0,70), σχήματος παρεμφεροῦς τῷ 1447, δεξιᾷ ἐλλιπές. Ἐπὶ βράχου ὀκλάζων ὁ Πάν, αὐλεῖ διὰ τῆς σύριγγος, ἥν κρατεῖ ἐν τῷ στόματι δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. Πρὸ αὐτοῦ τρεῖς Νύμφαι ὀρχούμεναι, ἡ δευτέρα κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ ἄκρον τοῦ ἱματίου τῆς πρώτης, ἡ δὲ τρίτη κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ ἄκρον τοῦ ἱματίου τῆς δευτέρας καὶ ἔχει ἐν τῇ ἀριστ. στάχυας καὶ μήκωνα. Ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἀχελῴου ἐλλείπει ἐνταῦθα, ἀποκεκρουμένου τοῦ κάτω μέρους. Τέχνη καλῶν χρόνων.

Sybel 317.— Οἱ Dressel-Milchhoefer, Sparta σ. 379 (Mitth. 2,379), λέγουσιν ὅτι προέρχεται ἐκ Σπάρτης, ὁ δὲ Πιττάκης, ἐκ Μεγαλοπόλεως.

1450. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον ἐν προέχοντι πλαισίῳ, ὕψ. 0,64. Ἐν τῷ μέσῳ νεανίας ἱστάμενος κατ' ἐνώπιον ὡς ἥρως κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστ. ἵππον, διὰ δὲ τῆς δεξ. ἀντικείμενόν τι, πρὸς ὅ ὄφις ἑλισσόμενος περὶ δένδρον, ἐπὶ τῶν κλάδων πτηνά. Ἐκ τοῦ δένδρου κρέμανται ξίφος καὶ ἀσπίς, στηρίζονται δὲ θώραξ καὶ λόγχη, πρὸ αὐτοῦ δοῦλος κρατῶν φοίνικα προσφέρει αὐτῷ τὴν περ κεφαλαίαν. ὄπισθεν αὐτοῦ παραστάς, ἐφ' ἧς νεκρικὸν δοχεῖον. Μάρμαρον λεῖον. Ἐργασία ἐπιμελὴς τῶν ῥωμ. χρόνων.—Θυρέας «Μονὴ Λουκοῦ».

Sybel 574.—Kekulé 232.—Pervonoglu Die Grabsteine der alten Griechen σ. 29. 6.—Wolters Bausteine 1812.

1451. Ζωοφόρος μετὰ γείσου 1,22×0,47. Παρίστανται πέντε πτερωτοὶ δαίμονες ἐν πορείᾳ, ἢ κατ' ἄλλους (οἱ καιροὶ ἢ ἔρωτες)

κρατοῦντες οἱ μὲν λαμπτῆρα καὶ φιάλην, οἱ δὲ πρόχουν καὶ φιάλην. Ἀθηνῶν.

Sybel 304, 1.—Arndt-Amelung 1254, 11.— Wolters Bausteine 1898.

1452. Ζωοφόρος, ὁμοία τῇ προηγουμένῃ ὑπ' ἀρ. 1451, 0,77×0,47. Εἰκονίζονται Δαίμονες πτερωτοὶ καὶ ἄνωθεν ἄλλαι μορφαί. Τὸ περίγραμμα τῆς κομμώσεως ὑποδηλοῖ γυναῖκας.

Sybel 304. 1, β.—Arndt-Amelung 1254, 12.

1453. Ἀναθημ. ἀνάγλυφον τῇ Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, 0,54×0,75. Μεταξὺ παραστάδων ἐπὶ θρόνου, ὑφ' ὃν Κέρβερος, Περσεφόνη μετὰ δύο ἀκτίνων ὑπεράνω τοῦ μετώπου, ἔχουσα ἐν τῇ ἀριστ. λαμπάδα, δεξιουμένην πρὸς τὰ ἀριστ. τὴν στεφανηφόρον Δήμητραν ; ἔχουσαν ἐν τῇ ἀριστ. σκῆπτρον. Δεξιᾷ ὁ Πλούτων κατ' ἐνώπιον κρατῶν φιάλην καὶ σκῆπτρον, παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ ὁ Κέρβερος, ἐν ἀριστ. νεᾶνις περιβάλλουσα διὰ τῆς δεξ. κορμὸν δένδρου, ἐν δὲ τῇ ἀριστ. κρατοῦσα καρπόν. Ὑπεράνω ταύτης αναιωρεῖται ἔρως κρατῶν στέφανον. Ἐπιγραφή :

Ἀγαθόκλειαν τὴν ἰδίαν θυγατέρα Δάματρι καὶ Κόρᾳ χαριστήριον.

1454. Λίαν ἔκτυπον ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον, Ἡρακλέους ἀναπαυομένου ἐπὶ δορᾶς λέοντος, ὕψ. 0,70. Τὴν δεξιὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων. Ἐλλείπουσιν αἱ χεῖρες, ἐπὶ τῆς πλακὸς φύλλα δρυός. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Ἀρχαιολ. Δελτίον 1888 σ. 178 καὶ 1892 σ. 40.

1455. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον, εὑρεθὲν ἐν Θεσπιαῖς τῷ 1889 ἐν ἀνασκαφαῖς τοῦ ἱεροῦ τῶν Μουσῶν, ἐνεργηθείσαις ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς, ὕψ. 1,19. Παρίσταται ἐκ βράχου προκύπτουσα τερατώδης μορφὴ Κύκλωπος ; ἢ κατ' ἄλλους, ἡ προσωποποίησις τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος, οὗ τὸ ὄνομα ὡς καὶ τοῦ Ἡσιόδου, ἀναφέρονται ἐν τῇ κάτωθεν πολυστίχῳ ἐφθαρμένῃ ἐπιγραφῇ :

. . . *Ἡσιόδος δίος Μούσας Ἑλικῶνα τε θεῖον* . . .

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἐξάγεται ὅτι τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἦν ἀνάθημα εἰς

τὰς Μούσας ὑπό τινος Ἀμφικρίτου. (. . . *Ἀμφικρίτου Μούσαις ἀνέθηκε*). Ἔργον ἑλλ. χρόνων, λίθος βοιωτικός.

1456. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον, ὕψ. 0,47. Παρίσταται ὁ Ἡρακλῆς ἐν στάσει ὁμοίᾳ Γλυκωνείῳ. Φέρει ἐπιγραφήν :

Ζώπυρος εὐχήν.

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Collignon Hist. de la Sculpt Gr. II, σ. 425 εἰκ. 222.

1457. Τμῆμα ἀναγλύφου ἐκ σαρκοφάγου, (ὕψ. 0,78) μετὰ γείσου κεκοσμημένου ὠαρίοις, ἀστραγάλοις, καὶ ῥόδαξι: παρίστατο ἡ φρικαλέα σκηνὴ μετὰ τοῦ μικροῦ Ἡρακλέους προσβληθέντος ὑπὸ ὄφεων· (δὲν διεσώθησαν), ὄπισθεν αὐτοῦ ὁ πατὴρ Ἀμφιτρύων σπεύδει εἰς βοήθειαν ὑψῶν τὸ ξίφος. Ἐκ Πειραιῶς.

Sybel 580.—Robert Sarkoph. Rel. III, XXVII, 100 σ. 123.—Arndt-Amelung 1264.

1458. Τμῆμα ἀναγλύφου 0.27×0,25. Ἡρακλῆς ἔχων κορύνην καὶ λεοντήν. Ἐλλείπουσι πόδες καὶ ἡ δεξ. χείρ).

Sybel 372.

1459. Κάτω μέρος ἀναγλύφου ἀναθημ· 0,48×0,29. Διακρίνονται ἡ μορφὴ θεοῦ καθημένου, καὶ δεξιὰ δύο γυναικεῖαι μορφαί, ὧν ἡ ἑτέρα καθημένη. Ὑπεράνω προκύπτουσιν ὑπὲρ τὸ ἄκρον βράχου τέσσαρες γυναικεῖαι κεφαλαί, ἴσως Νυμφῶν μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ. Πειραιῶς.

Arndt-Amelung 1244.—Δελτίον 1889 σ. 145, 40.

1460. Ἀνάγλυφον ἀναθημ. 0,50×0,46, ἐλλιπὲς τὴν ἄνω δεξ. γωνίαν καὶ τὴν ἀριστ. κάτω, εἰκονίζον ἄνδρα καθήμενον (θεὸν(;) ἐπὶ βράχου, ἐφ' οὗ στηρίζεται καὶ διὰ τῆς δεξ. χειρός ἐν ᾧ διὰ τῆς ἀρ. ἐρείδεται ἐπὶ σκήπτρου. Πρὸ αὐτοῦ οἱ πόδες καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ μετὰ λόγχης καὶ μέρος ἐνδύματος ἀνδρικῆς μορφῆς μικροτέρου μεγέθους, στηριζομένης διὰ τῆς δεξ. ἐπὶ ῥάβδου. Κάτωθεν λείψανα ἐπιγραφῆς ἀρχαϊκῆς :

...ΡΑΤΕΣ : ΚΑΙ ΔΕΜ
...ΕΜΥΥΟ : ΗΓΙΕΙΑΝΕ

Ἀθηνῶν.

Mittheilungen 1882 σ. 320.—C. I. A. I, 418. g.

1461. Τεμάχιον ἀναθημ. ἀναγλύφου, 0,53×0,37 παριστῶντος θεὰν μετὰ δᾳδὸς καὶ τέσσαρας ἱκέτας. Τέχνη λίαν ἐπιμελής. — Πειραιῶς.

Ἀρχ. Δελτίον 1889 σ. 145 ἀρ. 39.

1462. Ἀνάγλυφον 0,40×0,49 : Ἡρακλῆς ἀναπαυόμενος ἐν εὐθυμίᾳ. Ἐν δεξ. Σατυρίσκος αὐλῶν ἀριστερόθεν κορμὸς δένδρου, ἀφ'οὗ ἐξήρτηται ἡ φαρέτρα, ἐπ' αὐτὸν στηρίζεται ἡ κορύνη καὶ δεσμὶς στάχεων.—Ἐλευσῖνος.

Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 178, 14.— Πρακτικὰ Ἀρχ. Ἑταιρ. 1888 σ. 27. Röm. Mitth. 1897 σ. 63, E.—Arndt-Amelung 1249.

1463. Βάσις τριγωνική, τρίποδος χορηγικοῦ, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις τῷ 1853 ὕψ. 1,38. Ἄλλοτε ἔφερεν ὀρειχάλκινον τρίποδα ἐξ ἐκείνων, οὓς ἐν τοῖς Διονυσιακοῖς ἀγῶσι νικῶντες, ἐλάμβανον ὡς βραβεῖον, ἐξετίθεσαν δ' αὐτοὺς εἰς τὴν ὁδὸν Τριπόδων, ἔνθα περίπου εὑρέθη καὶ ἡ βάσις αὕτη : Παρίσταται ἐπὶ τοῦ κυρίου μέρους Διόνυσος, ἀγένειος ἐν μακρῷ ἱματίῳ, καὶ ἐπὶ τῶν δύο ἄλλων ἀνὰ μία Νίκη πτερυγοφόρος. Καὶ ὁ μὲν Διόνυσος κλίνων ἐπιχαρίτως τὴν κεφαλήν, διὰ τῆς δεξ. δὲ κρατεῖ κάνθαρον καὶ διὰ τῆς ἀριστ. θύρσον. Αἱ Νῖκαι ὡσαύτως κλίνουσαι τὴν κεφαλὴν ἀτενίζουσιν ἡ μὲν πρὸς τὸν κάνθαρον, εἰς ὃν μέλλει νὰ ἐγχέῃ οἶνον ἐκ τοῦ κρατῆρος, ὃν φέρει τῇ δεξιᾷ, ἡ δὲ ὄπισθεν κρατεῖ ἐν τῇ δεξ. φιάλην, ἐνῷ ὁ ἀριστ. βραχίων ἀνέχει κεκαμμένος τὸ ἱμάτιον. Τὸ ἔξοχον τοῦτο ἔργον εἶναι τῶν Πραξιτελείων χρόνων.

Sybel 305.—Jahresheft II, 1899 σ. 255.—Heydemann 197. — Wolters Bausteine 2147.

1464. Ζωοφόρος 1,50×0,37. Ἐπιμήκης ὀπὴ πρὸς ἀναδοχὴν πλακός, ἡ δεξ. στενὴ πλευρὰ κατειργασμένη, ὥστε νὰ δέχηται τὴν συνέχειαν. Τῶν ἀναγλύπτων παραστάσεων ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς σώ-

ζονται μόνον τὰ περιγράμματα ἀνδρικῶν καὶ γυναικείων μορφῶν ὡς καὶ ἱππέως. Ἐν τῇ ἀριστ. στενῇ πλευρᾷ ἵππος. Ἡ ἑτέρα πλευρὰ περιέχει 3 ζεύγη ἵππων μεθ' ἱπποκόμου. Ἡ παράστασις ἐπὶ ἰδιαιτέρας πλακός, ἣν ἐπικεκολλημένη, σῴζεται μόνον κεφαλὴ ἵππου ἐκ τοῦ τετάρτου ζεύγους.—Ἀθηνῶν.

Sybel 307.

ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΝΑΓΛΥΦΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΡΓΩΝ

Πολιτικὰ ἀνάγλυφα(1)

1465—1484. Τὰ ἐπ' αὐτῶν εἰκονιζόμενα ἐν ἀναγλύφῳ πρόσωπα εἶναι προσωποίησις ἀφῃρημένων ὄντων ἢ ἀλληγορικῶν μορφῶν, πάντοτε ὅμως ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὴν ἐπιγραφήν· Πρβλ. ἀριθμ. 1465, 1468. 1470. Εἶναι κατάλογοι ἐφηβικοὶ γυμνασιαστῶν. Κάτω ἔφηβοι, ὡς νικηταὶ κατὰ τοὺς ναυτικοὺς ἀγῶνας.

1465. Στήλη (1,48×0,70). Κατάλογος γυμνασιαστῶν καὶ ἐφήβων εἰς τιμὴν τοῦ Αὐρ. Δωσιθέου καὶ Θάλητος Δωσιθέου. Ἄνω ἐν βεβαθυσμένῳ πλαισίῳ παρίσταται ἐν τῷ μέσῳ ἀνὴρ κατ' ἐνώπιον, παρ' ᾧ δέμα κυλίνδρων, στεφανούμενος ὑπὸ δύο νεανιῶν, ἑκατέρωθεν αὐτοῦ ἱσταμένων καὶ φερόντων κλάδους φοίνικος. Δεξιᾷ πρὸς τὴν γωνίαν ἀμφορεύς. Ἑκατέρωθεν τοῦ πλαισίου ἡ ἐπιγραφή :

---

(1). Οὕτω καλοῦνται ἀνάγλυφά τινα ἐπισήμων πράξεων (Urkunden reliefs) ἅπερ ἐτίθεντο ἐνίοτε ὡς κόσμημα ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀρχαίων στηλῶν μετὰ ψηφισμάτων, συνθηκῶν συμμαχιῶν, ἢ εὐθυνῶν ἀρχόντων κτλ. Περὶ τῶν ἀναγλύφων τούτων πρβλ. R. Schoene Griechische Reliefs σ. 15.—B. C. H. II, σ. 559.—Monuments Grecs σ. 29.

Οἱ ἔφηβοι, ὁ κοσμητής, τὸν κοσμητὴν τοὺς ἐφήβους (ἐντὸς στεφάνων)

Κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς δύο μικρὰ πλοῖα μετὰ πληρώματος ἑκάτερον δύο ἀνδρῶν. Ἄνωθεν τούτου :

Αὐρ Δωσίθεος Θάλλητος κτλ.

Arndt - Amelung, 1258.—C. I.A. III, 1177.

1466. Στήλη 0,80×0,50 : Ἄνω ἀετωμάτιον, ἐντὸς τούτου ἀσπὶς μετ' ἐπιγραφῆς :

Ἀγαθῇ τύχῃ.

Ἐν τῷ ἀετωματίῳ :

Επὶ ἄρχοντος Φιλιστείδου Πειραιέος Κοσμιτεύοντος Ἡρακλείδου Μελιτέως

Κάτω ἀνάγλυπτος ναῦς ἐν ᾗ τρεῖς κωπηλατοῦντες καὶ δύο ἕτεροι ἱστάμενοι φέροντες κώπας ἐπ' ὤμου. — Ἀθηνῶν· ἐκ τοῦ Διογενείου Γυμνασίου.

C. I. A. III, 1129.

1467. Στήλη 0,95×0,48. Ἄνω ἐντὸς πλαισίου, Ζεύς(;) καθήμενος, πρὸ αὐτοῦ Ἀθηνᾶ κρανοφόρος. Κάτωθεν ἐπιγραφὴ πολύστιχος. Θεωροῦνται ὡς οἱ θεοὶ ἀντιπροσωπεύοντες τὰ συμβαλλόμενα κράτη Ἀθήνας καὶ Κέρκυραν.

C. I.A. II, 5. 398, 49e.—Sybel 3999.—Wolters Bausteine 1161.—Brunn Bruckmann 533.—B. C. H. 2. 559, πίν. 12.

1468. Στήλη 1,06×0.60. Ἄνω, ἀνὴρ στεφανούμενος ὑπὸ νεανίου, ἀριστ. ἕτερος νεανίας μετὰ κλάδου φοίνικος καὶ ὑδρία. Κάτω ναῦς μετὰ πληρώματος ὀκτὼ κωπηλατῶν καὶ πηδαλιούχου—Ἀθηνῶν.

1469. Στήλη, ἧς σώζεται ἄνω μέρος καταλόγου ἐφήβων, εὑρεθεῖσα ἐν τῷ Διογενείῳ Γυμνασίῳ. Ἐν τῷ μέσῳ ἀνὴρ κατ' ἐνώπιον ἱστάμενος, ὁ κοσμητής, στεφανούμενος ὑπὸ δύο νεανιῶν. Ἀριστερᾷ καὶ δεξιᾷ ἐστεμμένος νεανίας ἔχοντες κλάδον φοίνικος· μεταξὺ τῶν μορφῶν τρεῖς ἀμφορεῖς. Πρβλ. ἐπιγραφήν : *Ἐπὶ ἄρχοντος Πανταίνου* 117. μ. Χ.

C. I. A. III, 1. 1092.—Arndt-Amelung 1259

1470. Στήλη (ὕψ. 1,70), ἐν ᾗ κατάλογος ἐφηβικός, ἤτοι ἀναγραφὴ τῶν ἀρχόντων τῶν ἐφήβων αὐτῶν τῶν ἐπὶ ἄρχοντος Ἑλβιδίου Σεκούνδου 192 μ. Χ. Ἐντὸς πλαισίου παρίσταται σκηνὴ πάλης, ὁ εἷς αἴρει τὸν ἕτερον ἐκ τῶν ποδῶν, δεξ. Ἡρακλῆς, ὁ προστάτης θεὸς τῶν ἐφήβων, ἀριστ. λαμπαδηδρομῶν καὶ μικρὸς βωμός. Κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ναῦς μετὰ δύο ἐρετῶν ἐχόντων ἐν τῷ μέσῳ νεανίαν κρατοῦντα στέφανον, (ἐκ τῶν ἐν Μουνυχίᾳ ναυτικῶν ἀγώνων).

Sybel 3924, 3300.—C. I. A. III, 1160.—Arndt-Amelung 1261.—Ἀθηνῶν, ἐκ τοῦ Διογενείου Γυμνασίου.

1471. Στήλη (2,12×0,63). Δεξιὰ κάτω γωνία λείπει. Ἐπιγραφή :

Σπαρτόκῳ Παιρισάδου Απολλωνίου Λευκωνος παισί.
Επὶ Θεμιστοκλέους ἄρχοντος κτλ. . . . . τῷ 347 π. Χ.

(Ἀνανέωσις τῆς συμμαχίας μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ τοῦ βασιλείου τοῦ Βοσπόρου). Ἄνωθεν μεταξὺ παραστάδων δύο ἐπὶ θρόνου καθήμενοι ἄνδρες, δεξιὰ ἕτερος τοιοῦτος ἱστάμενος· ἴσως οἱ ἀντιπρόσωποι αὐτῶν. Πειραιῶς.

B. C. H. 1881 pl. 5, σ. 194.—Wolters, Bausteine 1165.

1473. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικόν, (λείπει δεξιὰ καὶ κάτω) (0,30×0,26). Ἀριστ. ἵσταται γυνή, ἡ Βουλὴ τῶν Ἀθηναίων, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς ὑπὲρ αὐτὴν ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ ἐπιγραφῆς : *Βολη·* πρὸ αὐτῆς ἡ Ἀθηνᾶ ἱσταμένη καὶ προσβλέπουσα τὸν πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον ἱκέτην, οὗ λείπει ἡ κεφαλή.

Sybel 337.—Arndt-Amelung 1216.—Schöne 94.

1474. Στήλη 0,91×0,36, ἐφ' ἧς ἐπιγραφή :

Προξενία καὶ Εὐεργεσία Φιλίσκῳ Λύκου, αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις Σηστίοις·
ἐπὶ Καλλιστράτου ἄρχοντος.

Μεταξὺ παραστάδων ἐν τῷ μέσῳ Ἀθηνᾶ Παρθένος. Ἀριστ. ἔφιππος, δεξ. ἱκέτης. Ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ἔτους 355 π. Χ. περιλαμβάνει τὴν ἀπονομὴν τῆς κληρονομικῆς προξενείας εἰς κατοίκους ἑλλησποντικῆς τινος πόλεως, διὰ παρασχεθεῖσαν σπουδαίαν ὑπηρεσίαν κατὰ τὴν τοῦ Χάρητος ἐκστρατείαν, ἐναντίον τῶν ἀποστασασῶν νήσων τοῦ Θρακι-

κοῦ πελάγους. Τὸ ἀνάγλυφον συμφωνοῦν πρὸς τὴν ἔννοιαν καὶ προφανῶς ἐν σχέσει πρὸς τὸν τιμώμενον, ἐθεώρησάν τινες βεβαίως ὀρθῶς ἐν τῷ ἀριστ. ὄπισθεν τῆς Ἀθηνᾶς καλπάζοντι ἱππεῖ. Ἀθηνῶν.

Sybel 316 —C. I. A. II, 69.—Heydemann 333.—Schöne Gr. Relief πίν. 21,93 σ. 47.—Wolters Bausteine 1164.—Arndt.-Amelung 1474.

1475 Στήλη μετὰ ψηφίσματος (0,55×0,33), κάτω ἐλλιπὴς ἐπιγραφὴ δυσανάγνωστος. Ἄνω μεταξὺ παραστάδων ἀνάγλυφον. Δεξιὰ ἐπὶ βράχου κάθηται γυναικεία μορφὴ ἡ Περσεφόνη ἢ Ἑκάτη, ἔχουσα ἐν χερσὶ δύο λαμπάδας καὶ δεξ. Κέρβερον. Πρὸ αὐτῆς βαδίζει ὑψῶν τὴν δεξιὰν νεανίας, φέρων πέτασον, ἀκολουθούμενος ὑπὸ ἵππου. Σαλαμῖνος.

Sybel 315.—Schône Gr. Reliefs πίν. 26, 108 σ. 54.—Archeologisch.—Epigraphische Mittheilungen aus Oesterreich. IV. σ. 162, 15. — Wolters Bausteine 1177.

1476. Τὸ ἄνω στήλης, ὡς κορυφὴ ἀναγλύφου, οὗ μόνον τὸ δεξ. μέρος σῴζεται (0,50×0,43(: Ἀθηνᾶ πρὸς ἀριστ. πρὸ ταύτης ἀπὸ τοῦ στήθους καὶ κάτω ἀνδρός, ὅστις ἐκράτει φιάλην, καὶ ὃν ἐστεφάνου ἡ Ἀθηνᾶ· ἀριστ. σῴζονται τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν δύο ἵππων. Κάτωθεν ἐπιγραφή:

Ρηβουλας Σεύθου᾿ ὑός, Κότυος ἀδελφὸς ἄνγελος θεοι.
Ἐπι Ἀριστοφάνους ἄρχοντος. 330 π. Χ.

Ὁ Ριβούλας ἦν ἡγεμὼν τῶν Ὀδρυσῶν.—Ἀθηνῶν.

Sybel 4004.—Πρβλ. Arch. Zeitung 1877 σ. 171, 103. — Wolters Bausteine 1166.

1477. Στήλη (0,44×0,27) μετ᾿ ἐπιγραφῆς, καὶ κατὰ τὸ δεξ. μέρος μικροῦ προστύπου ἀναγλύφου εἰκονίζοντος ἐπὶ θρόνου καθήμενον ἱματιοφόρον ἄνδρα καὶ πρὸ αὐτοῦ ἱσταμένην γυναῖκα ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, κρατοῦσαν ἐν τῇ δεξ. βαλάντιον καὶ διὰ τῆς ἀρ. δεχομένην τι (βαλάντιον (;) =τὴν μίσθωσιν, παρὰ τοῦ ἐπὶ θρόνου καθημένου, ἢ προσφέρουσαν αὐτῷ. Ἡ ἐπιγραφὴ δὲ εἶναι δημόσιον συμβόλαιον περὶ μισθώσεως ἐργαστηρίου ἐν Πειραιεῖ καὶ ἔχει οὕτω:

Ἀγαθῇ τύχῃ· ἐπὶ Φιλιππίδου ἱερέως· κατὰ τάδε ἐμίσθωσαν— Κυθηρίων οἱ μερῖται τὸ ἐργαστήριον τὸ ἐν Πειραιεῖ καὶ τὴν

οἴκησιν τὴν προσοῦσαν αὐτῷ—Εὐκράτει Ἐξηκίου Ἀφιδναίῳ.

Εἶναι τῶν Μακεδονικῶν χρόνων. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Sybel 331.—Heydemann 739.—Schône, 115.

1478. Τὸ ἄνω μέρος στήλης ὕψους 0,38, ἀναγλύφου πολιτικοῦ. Ἀριστερὰ βραχυχίτων ἥρως, στηριζόμενος ἐπὶ βακτηρίας, φέρει κάλυμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· πρὸ αὐτοῦ βωμὸς καὶ τρεῖς ἱκέται. Ἴσως ὁ ἥρως ἦν ἥρως φυλῆς τινος εἰς ἣν οἱ τρεῖς ἄνδρες εὑρίσκοντο εἰς ἰδιαιτέραν σχέσιν.

Sybel 431—Kekulé 277.—Wolters Bausteine, 1178.—Mittheilungen 1888 σ.· 336.Arndt-Amelung Einzel 1217.

1479. Ἄνω μέρος στήλης (0,40×0,43), ἐν ᾗ ψήφισμα περὶ παραδόσεως τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν ἐκ μέρους τῆς τοῦ ταμίου Ἐπιτροπείας τοῦ ἔτους 398 π. Χ. πρὸς τὴν τοῦ ἐπιόντος ἔτους :

θεοὶ, τάδε οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηνάας καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, οἱ ἐπὶ Εὐθυκλέους ἄρχοντος, Ἐπιχάρης Εὐωνυμεὺς Πρωτοκλέης Ἰκαριεὺς κτλ.

Ἄνω ἐν βεβαθυσμένῳ ἐδάφει, ἀνάγλυφον παρίστησιν δεξ. Ἀθηνᾶν δεξιουμένην ἄνδρα σεβάσμιον, πωγωνοφόρον, στηριζόμενον ἐπὶ βακτηρίας, τὸν Δῆμον τῶν Ἀθηναίων.

Sybel 4012.—B. C. H. 1878 σ. 37 Pl. 10.—Wolters· Bausteine 1158.—Arndt.-Amelung-Einzel. 1212.

1480. Ἀνάγλυφον μετὰ ψηφίσματος, ἐλλιπὲς τὰ πλάγια καὶ κάτω. Ἐν πλαισίῳ ἡ Ἀθηνᾶ μετὰ κράνους ἐρείδουσα τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στηριζομένης ἀσπίδος αὐτῆς, δεξιοῦται τὴν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην Παρθένον, θεὰν (Ἄρτεμιν πιθανῶς) τῆς Θρᾳκικῆς Νεαπόλεως, ὡς ἐκ τοῦ ψηφίσματος δηλοῦται· ἔχουσα πόλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου γέγραπται :

Παρθένος

καὶ ἐπὶ τοῦ γείσου :

Ἐπὶ Ἐλπίνου ἄ[ρχοντος]

κάτωθεν τοῦ ἀναγλύφου εἶναι γεγραμμένον τὸ ἐν ἔτει 356 π. Χ.

ψήφισμα τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ Δημοσθένους τοῦ Θεοξένου καὶ Διοσκουρίδου τοῦ Ἀμειψίου, σχετικῶς πρὸς τὴν πρεσβείαν τῶν ἐν Θρᾴκῃ Νεοπολιτῶν πρβλ. C. I. A. II, n. 66.—Μαρμάρου Ὑμηττίου.

Sybel 336.—Schône Gr. Reliefs πιν. 7. 48. σ. 24.— Monuments Grecs 1875 σ. 27.—Wolters Bausteine 1163. Arndt-Amelung Einzel. 1213.

1481. Στήλη (0,44×0,50). Ψήφισμα συμμαχίας Ἀθηναίων, Ἀρκάδων καὶ Ἀχαιῶν τοῦ ἔτους 362 π. Χ.

Ἄνωθεν ἐπὶ θρόνου Ζεύς, (κεφαλὴ μετὰ προσθίου μέρους τοῦ σώματος ἐλλείπουσι), παρὰ τὸν θρόνον σώζονται μικρὰ λείψανα τοῦ κεραυνοῦ... Πρὸ αὐτοῦ θεὰ μετὰ βακτηρίας (Πελοπόννησος(;) κεφαλὴ λείπει, μετ' αὐτὴν Ἀθηνᾶ. Εἶτα ἡ ἐπιγραφή :

Ἐπὶ Μόλωνος ἄρχοντος Συμμαχία Ἀθηναίων Ἀρκάδων κτλ.

Sybel 3989. — Arch. Zeitung 1877 σ. 102 πιν. 15, B. C. H. II, σ. 559. — Wolters Bausteine 1162.—Brunn-Bruckmann 534.—Schône,48.

1482. Στήλη εὑρεθεῖσα κάτωθεν τοῦ Θησείου, παρὰ τὴν Στοὰν τοῦ Διὸς Σωτῆρος. Διαιρεῖται εἰς ἀνάγλυπτον καὶ ἐνεπίγραφον μέρος (μῆκ. 2,35). Εἶναι τοῦτο δύο ψηφίσματα ὑπὲρ τοῦ :

Εὔφρονος Ἀδέα τοῦ *Σικυωνίου.*

Ἐν ἀρχιτεκτονικῷ πλαισίῳ παρίσταται ἡ Ἀθηνᾶ (Πολιὰς) καὶ ὁ Ζεὺς Σωτήρ, πρὸ αὐτοῦ ἵσταται πωγωνοφόρος ἀνὴρ ὁ Εὔφρων, προτείνων τὴν δεξιὰν ἐν στάσει ἱκέτου πρὸς τὸν Δία. Ὄπισθεν τοῦ Εὔφρονος φαίνεται τὸ πρόσθιον ἥμισυ ἵππου, οὗτινος τὰ ἡνία προσπαθεῖ νὰ κρατήσῃ χλαμυδοφόρος δοῦλος. Κάτω ψηφίσματα δύο πολύστιχα :

Ἐπὶ Κηφισοδώρου καὶ Ἀρχίππου ἄρχοντος 318—323 π. Χ.

Πρβλ. Δελτίον 1892 σ. 56.—C. I. A. III, 1124.—Brunn-Bruckmann 533.

1483. Στήλη (1,09×0,57) δεξ. λείπει. Ἐπιγραφή :

Παιλίου Βιβουλλίου Ρουφ . . .
. . . Διονύσιος Ἀζηνιεύς. κ.τ.λ.

Ἄνωθεν ἐν τῷ μέσῳ θωρακοφόρος ἀνὴρ κατ' ἐνώπιον, ἐστεφανωμένος, ἔχων δόρυ καὶ ξίφος. Ἀριστ. γυμνὸς ἀσπιδοφόρος στεφανῶν τὸν προηγούμενον, δεξιὰ θωρακοφόρος ἐστεμμένος κρατῶν φιάλην.

1484. Στήλη (1,25×0,62). Ἄνω παρίσταται ἀνὴρ κατ' ἐνώπιον στεφανούμενος ὑπὸ δύο ἑτέρων. Ἄνωθεν τοῦ πλαισίου:

Ἀγαθῇ τύχῃ Αὐτοκράτορος Ἀντωνείνου.

Ἐν τῷ πλαισίῳ:

Σωφρονισταὶ Δάφνος Διονυσίου κτλ. παιδοτριβοῦντες διὰ βίου Ἀβασκάντου Κηφεισιέως κτλ.

Κάτωθεν γυμναστικὴ ἐπιγραφή: . . .

C. I. A. III. 1112.

1485. Στήλη (0,83×0,39) εὑρεθεῖσα ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας τοῦ ἔτους 119 π. Χ.: Ἐν ἀναγλύφῳ, Κυβέλη μετὰ καλύμματος τῆς κεφαλῆς, κρατεῖ τύμπανον καὶ φιάλην, παρὰ τὸν θρόνον λέων. Μετ' αὐτὴν Ἀπόλλων κιθαριστής, σπένδει ἐκ φιάλης ἐπὶ βωμοῦ, οὗ ὄπισθεν δένδρον καὶ αὐλητής· ἀριστ. αὐτοῦ γυνὴ καὶ παῖς κρατῶν κριόν. Κάτωθεν παρίσταται συμπόσιον ἕνδεκα ἀνδρῶν (καὶ γυναικῶν;) ὑπηρετουμένων ὑπὸ τριῶν παίδων, ἱσταμένων χαμηλότερον τῆς κλίνης τοῦ συμποσίου, ἀριστ. χαμηλότερον, τῆς κλίνης δύο μουσικοί, καὶ δεξ. ὀβελός; Κατωθεν ἡ ἐπιγραφή:

Οἱ θιασῖται καὶ θιασιτῖδες ἐστεφάνωσαν Στρατονίκην Μενεκράτου ἱερατεύσασαν ἐν τῷ η' καὶ ο' καὶ ρ' ἔτει μητρὶ Κυβέλῃ καὶ Ἀπόλλωνι στεφάνῳ γραπτῷ ἐν στήλλῃ καὶ κηρυκτῷ σὺν ταινίᾳ καὶ ἄλλῳ στεφάνῳ κηρυκτῷ σὺν ταινίᾳ ἐν τῇ τοῦ Διὸς συναγωγῇ φιλαγαθήσασαν.

Sybel 570.—Heydemann 805.—Conze, Reise auf der Insel Lesbos Taf. XIX.

1486. Στήλη (0,82×0,45). Εὑρέθη ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας καὶ ἀνάγεται εἰς τὸ 123 ἔτος π. Χ. Ἐν ἀναγλύφῳ βωμός, ὄπισθεν τοῦ ὁποίου δένδρον μετὰ κόρακος, δεξιὰ νεαρὸς θεος κατ' ἐνώπιον κρατῶν φιάλην, ἄνωθεν τοῦ βωμοῦ καὶ σκῆπτρον. Ἀριστ. τοῦ βωμοῦ παῖς ἄγων κριόν, μετ' αὐτὸν νεᾶνις μετὰ κανίστρου ἐπὶ κεφαλῆς καὶ πρόχου ἐν τῇ δεξιᾷ· μετ' αὐτὴν νεανίας. Ἄνωθεν τοῦ πλαισίου στέφανος. Κάτωθεν:

Οἱ θιασῖται Ἀσκληπιάδην Μελιδώρου ἱερατεύσαντα καλῶς καὶ ἀξίως ἐν τῷ τετάρτῳ καὶ ἑβδομηκοστῷ καὶ ἑκατοστῷ ἔτει

ἐστεφάνωσαν τῇ τε στήλῃ καὶ στεφάνῳ ἀκτινωτῷ (ἀνθινῷ· Sybel) *μετὰ ταινίας διὰ βίου.*

Sybel 571.—Heydemann 806.

1487. Στήλη, (0,93×0,64) φαιοῦ μαρμάρου. Φέρει εἰς δύο ζώνας ἀσσυριάζοντα ἀνάγλυφα: Ἄνω πωγωνοφόρος ἀνὴρ Πέρσης, μακροχίτων μετὰ κυλινδρικοῦ πίλου, ὄρθιος ἱστάμενος μεταξὺ δύο γρυπῶν, οἱ ὁποῖοι πατοῦσιν ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν. Κάτω λέων κατασπαράσσων ἔλαφον. Ἡ παράστασις αὕτη εἶναι ἐλευθέρα μίμησις τῶν ἐπὶ τῶν Περσικῶν ταπήτων, ὧν μεγάλη ἐν Ἑλλάδι ἐγίνετο χρῆσις, εἰκονιζομένων παραστάσεων· θεωρεῖται ἔργον τῶν χρόνων τοῦ Ἀδριανοῦ. (Πρβλ. τὸν θρόνον τοῦ ἱερέως Διονύσου ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ).

Sybel 3276.—B. C. H. 5 πίν. I.

1488. Στήλη ἐπιτύμβιος τοῦ Β' π. Χ. αἰῶνος· ὕψ. 1,38. Περίεργον ἅμα καὶ παράδοξον μνημεῖον. Φέρει δίγλωσσον ἐπιγραφὴν Ἑλληνικήν:

Ἀντίπατρος Ἀφροδισίου Ἀσκαλ[ωνίτης] Δομσαλὼς Δομανὼ Σιδώνιος ἀνέθηκε

καὶ Φοινικικήν, καθ' ἣν ἡ στήλη ἵδρυτο ἐπὶ τοῦ τάφου Ἀντιπάτρου τινὸς Ἀφροδισίου ἐκ Φοινίκης, ὑπὸ τοῦ ἀναφερομένου ἐν τῇ ἄνω ἐπιγραφῇ:

Δομσαλέως Δομανίου Σιδωνίου.

Ὁ νεκρὸς ὅστις πιθανὸν ἀπέθανεν ἐν πλῷ, μετηνέχθη καὶ ἐτάφη αὐτόθι, ἢ ὅτι ταξειδεύσας εἰς Λιβύην ἐσπαράχθη ὑπὸ λέοντος, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ οἱ δι' Ἀττικὴν συμπλωτῆρες μετήνεγκον εἰς Ἀθήνας.

Τὸ ἀνάγλυφον παρίστησιν νεκρὸν ἐπὶ κλίνης, λέων δέ τις ὁρμᾷ κατ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἄνθρωπός τις σπεύδων ἵνα ὑπερασπισθῇ αὐτόν. Ὄπισθεν διακρίνεται ἡ πρῷρα τοῦ πλοίου. Τὴν παράστασιν ἐξηγεῖ αὐτὴ ἡ ἑλληνικὴ ἐπιγραφή, ἡ κάτωθεν τοῦ ἀναγλύφου· ἣν παραθέτομεν ἐνταῦθα παραλείποντες τὴν φοινικικήν.

Μηδεὶς ἀνθρώπων θαυμαζέτω εἰκόνα τήνδε, ὡς περὶ μέν με λέων περὶ δὲγ. πρῴρη 'κτετάνυσται ἦλθε γαρ εἰχθρολέων τά μά θέλων σπαράσαι. Ἀλλά φίλοι γ' ἤμυναν καὶ μοι κτέρισαν οὔτη, οὓς ἔθελον φιλέων, ἱερᾶς ἀπὸ νηὸς ἰόντες: Φοινίκην δ' ἔλιπον τῇδε χθονὶ σῶμα κέκρυμαι.

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν Κεραμεικὸν τῷ 1861 καὶ ἔδωκε λαβὴν εἰς μακρὰς συζητήσεις (ἔπιθι Corpus Inscript. Semiticarum I. N° 115. Πίναξ XXI, καὶ XXIII).

Sybel 537.—Kekulé 57.

1489. Ζῳοφόρος 0,81×0,94. Ἐκ βάσεως ἀγάλματος Διονύσου, μετὰ κορωνίδος καὶ βάσεως· (ἀριστ. λείπει). Ἴσως ἐκ συλλόγου θεῶν· περιεσώθησαν ἀριστ. ὁ Διόνυσος κατ' ἐνώπιον μετὰ βραχέως χιτῶνος, δέρματος, ζῴου καὶ ἐνδρομίδων. Ἐν τῇ δεξιᾷ φέρει κάνθαρον, ἐν τῇ ἀριστ. ἀμφορέα. Ἀριστ. γυνὴ κατ' ἐνώπιον, τείνουσαν τὴν δεξιὰν ἐπὶ θυμιατηρίου θέτουσα θυμίαμα. Ἐκ τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου.

Sybel 585.—Arndt-Amelung 1262.

1490. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον, (0,80×0,82) ἐχρησίμευεν ὡς ἐπένδυσις βάσεως (δεξ. λείπει) Δεξιὰ Σάτυρος ἱδρύων τρίποδα ἐπὶ διβάθμου βάθρου, ἢ λαμβάνων αὐτὸν ὅπως προσφέρει εἰς τὸν ὄπισθέν του ἱματιοφόρον ἄνδρα, ὅστις εἶναι ἴσως ὁ νικητὴς χορηγός, ἢ ποιητής.

Sybel 3983.—Arndt-Amelung 1255.—Heydemann 627.—Arch. Zeitung 25, 94. πίν. 226.

1491. Ἀνάγλυφον ἐπὶ ὀρθογωνίου μαρμάρου (0,97×0,35), ἄνω τρεῖς ὀπαὶ στρογγύλαι. Ἀριστ. ἐν κεχωρισμένῳ πεδίῳ Μαινὰς ἐν ἐκτάσει κρούουσα τὸ τύμπανον. (Ἐν τῷ μέσῳ παράστασις ἐφθαρμένη). Ἀριστ. ἀνὴρ ὁρμητικῶς κινούμενος πρὸς δεξ. Ἐν τῇ ὑψωμένῃ δεξιᾷ καὶ μεταξὺ τῶν ποδῶν του ὄφις καὶ πρὸς τὴν γωνίαν Σάτυρος αὐλῶν.

Sybel 306.—Heydemann 155.

1492. Ἀνάγλυφον (0,80×0,26). Παρίσταται σκηνὴ κωμῳδίας: Ἀνὴρ (μέθυσος(;) περιστοιχούμενος ὑπὸ μορφῆς περιβαλλομένης ἱμάτιον καὶ ἐχούσης ἀνατεταμένας τὰς χεῖρας, ἀριστ. ἑτέρα μικροτέρα μορφὴ ζητοῦσα βοήθειαν· ἐκ δεξιῶν ἄρχεται ἄλλη ἐπίσης μικροτέρα τρέχουσα καὶ ὡπλισμένη διὰ λίθων.—Ἀθηνῶν.

Sybel 2200.—Arndt-Amelung 1263.

1493. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον (1,60×0,98) τῶν καλουμένων νεκροδείπνων (πρβλ. ἀρ. 1500) : Ἀνὴρ ἐπὶ κλίνης, ἀριστ. δύο ἕτεραι μορφαί, ἔμπροσθεν τῆς κλίνης παῖς παρ' ἀμφορέα καὶ τράπεζα. Ἐπὶ τῆς ὀπισθίας πλευρᾶς ἱππεύς, ὁ νεκρὸς ὡς ἥρως, κρατῶν λόγχην καὶ ἀσπίδα, ἀκολουθούμενος ὑπὸ πεζῶν πολεμιστῶν· ὕψους 0,60.

1494. Βάθρον εὐμέγεθες· ὕψ. 0,64, ὑμηττείου λίθου, οὗ ἡ ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν πλευραὶ σχηματίζουσι, κεκυρτωμέναι οὖσαι, τμήματα κύκλου. Φέρονται ἐπὶ τῶν δύο προσόψεων αἱ ἑξῆς ἐπιγραφαὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ἡμίσεως :

Διονύσιον Διονυσίου Θριάσιον
Πανδίων Ἀπολλωνίδου Θριάσιος ἀνέθηκεν

ἐπὶ δὲ τοῦ δεξιοῦ :

Πανδίονα Ἀπολλωνίδου Θριάσιον
Βάλακρος Ἀπολλωνίδου καὶ Ἀρισταγόρας Ἀριστοκλέους Θριάσιον ἀνέθηκαν

Ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων ἐξάγεται ὅτι ἐπὶ τοῦ βάθρου δύο ἵσταντο ἀγάλματα.—Ἀθηνῶν. Β. τοῦ Θησείου.

Δελτίον 1891 σελ. 25.

1495. Μέγας βωμὸς τετράγωνος, εὑρεθεὶς Β τοῦ Θησείου, ἀφιερωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηναϊκῆς Βουλῆς εἰς τὴν *Ἀφροδίτην* καὶ τὰς *Χάριτας*, ὡς δηλοῖ ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιγραφή :

Ἡ Βουλὴ ἡ ἐπὶ Διονυσίου ἄρχοντος ἀνέθηκεν Ἀφροδίτει ἡγεμόνει τοῦ δήμου καὶ Χάρισιν ἐπὶ ἱερέως Μικίωνος τοῦ Εὐρυκλείδου Κηφισιέως, στρατηγοῦντος ἐπὶ τὴν παρασκευὴν Θεοβούλου Θεοφάνου Πειραιέως.

Ἐποιήθη τὴν 3 π. Χ. ἑκατονταετηρίδα.

Ἀρχ· Δελτίον 1891 σ. 127.

1496. Μέγα κιονόκρανον, κορινθιακοῦ ῥυθμοῦ καλῆς διατηρήσεως· εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Θησεῖον· ὕψ. 1 μ. διάμετρ. 0,90.

Ἀρχ. Δελτίον 1891 σ. 89.

1497. Σαρκοφάγος μαρμαρίνη, τῶν καλουμένων Ἐτρουρικῶν μήκ. 2,40, ὕψ. 2 καὶ πλ. 1.95 μ. Ἐπὶ τοῦ καλύμματος αὐτῆς σώζεται κατὰ τὸν παρ' Ἐτρούσκοις τρόπον τὸ ἄγαλμα τοῦ ταφέντος ἐν αὐτῇ νεκροῦ. Εἰκονίζεται δὲ οὗτος ἡμικεκλιμμένος κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ στέφανον(;). Παραπλεύρως τοῦ ἀγάλματος δέσμη κιλίνδρων παπύρου, δι' οὗ ὑποδεικνύεται ὅτι ὁ νεκρὸς ἦν τῶν λογίων τις.

Τὸ μνημεῖον τοῦτο ἦν ὅμοιον τῷ προηγουμένῳ, εἰκονίζοντο δηλαδὴ δύο πρόσωπα, μεταγενεστέρως ὅμως μετεποιήθη εἰς δευτέραν χρῆσιν. Τέχνη, μεταγενεστέρων ῥωμ. χρόνων, κοινή· εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Α' Νεκροταφεῖον.

Ἀρχ. Δελτίον 1892 σ. 91.

1498. Σαρκοφάγος τῶν καλουμένων Τυρρηνικῶν, συμπεπληρωμένη τὰ κάτω. Ἐπὶ τοῦ καλύμματος φέρονται ἀνακεκλιμένοι ἀνὴρ κρατῶν δέλτον καὶ γυνὴ κρατοῦσα μῆλον, ἐπὶ προσκεφαλαίων,(λείπουσιν αἱ κεφαλαί, μετὰ παραστάσεων ἐφίππων ἀποτετριμμένων. — Εὑρέθη ἐν Ἰθάκῃ.

1499. Ἀνάγλυφον, παριστῶν τὸν εἰς κύκνον μεταμορφωθέντα Δία μετὰ τῆς Λήδας, ἥτις εἶναι ὀρθία καὶ γυμνή, τοῦ ἱματίου καταπεπτωκότος ἐπὶ τῶν κνημῶν καὶ μεταξὺ τῶν γονάτων, καὶ ἔχει τὰς χεῖρας μεταξὺ τῶν σκελῶν καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ ὅλον σῶμα οὕτως ἐπικλινές, ὥστε φαίνεται προσπαθοῦσα ν' ἀποφύγῃ καὶ ματαιώσῃ τὴν τοῦ κύκνου ἀσελγῆ ἐπίθεσιν· ἀλλ' ὁ κύκνος ἔθηκε τοὺς ὄνυχας ἐπὶ τῶν μηρῶν αὐτῆς καὶ παρίσταται ἀναπεπταμέναις ταῖς πτέρυξι, ἐν πλήρει δ' ἡδονῇ κάμπτει τὸν τράχηλον αὐτοῦ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς Λήδας καὶ διὰ τοῦ ῥάμφους δάκνει τὸν τράχηλον αὐτῆς. ὕψ. 0,50. ×40. Ἐργασία ἐπιμελής. Εὑρέθη ἐν Βραυρῶνι τῆς Ἀττικῆς.

Sybel 3755.—Arch. Zeit. 23, 49.

'Ανάγλυφα νεκροδείπνων.

1500—1539. Τὰ μεταγενεστέρων χρόνων ἀνάγλυφα, τὰ ὑπὸ τῶν ἀρχαιολόγων συνήθως *νεκρόδειπνα* λεγόμενα, εἰσὶν ἀναθηματικὰ εἰς τεθνεῶτας, ὑπὸ τῆς φυλῆς ἴσως, ἢ τοῦ δήμου, ἢ τῆς φρατρίας εἰς ἃς ἀνῆκον, ἢ καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων αὐτῶν, ὡς ἥρωας λατρευομένους. Ὁ τιμῶν ἥρωος ἀπολαύων νεκρός, πατὴρ τῆς οἰκογενείας, εἰκονίζεται ἐν θείᾳ μορφῇ ἀνακεκλιμένος ἐπὶ κλίνης καὶ κρατῶν φιάλην ἢ ῥυτόν. Παρ' αὐτῷ κάθηται ἡ σύζυγος καὶ εἶτα ἵστανται τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, καὶ ὁ ὡς οἰνοχόος ὑπηρετῶν δοῦλος. Ἔμπροσθεν τῆς κλίνης τράπεζα καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐδέσματα προσφερόμενα αὐτῷ ὑπὸ τῶν συγγενῶν θελόντων νὰ παραστήσωσι δι' αὐτῶν τὰ Νεκύσια, ἃ ἐποίουν ἐπὶ τῶν τάφων αὐτῶν οἱ οἰκεῖοι. Ἡ παράστασις αὕτη ἐπικρατεῖ ἐν 'Αττικῇ, ἀλλαχοῦ ὅμως ὡς ἐν Λακεδαίμονι ὁ νεκρὸς παρίσταται οὐχὶ ἀνακεκλιμένος ἐπὶ κλίνης, ἀλλὰ καθήμενος ἐπὶ θρόνου. Φαίνεται δ' ὅτι, τινὰ τοὐλάχιστον τῶν ἀναγλύφων τούτων, ἀνέκειντο, ὡς καὶ τὰ κυρίως ἐπιτύμβια ἀνάγλυφα, ἐπὶ τάφων ἐν ὑπαίθρῳ, πιθανὸν ὅμως καὶ ἐν τῷ οἴκῳ, ἐν τόπῳ καταλλήλως πρὸς τούτῳ διεσκευασμένῳ, διότι οἱ ἥρωες, ἢ ἡμίθεοι, ἐθεωροῦντο ὡς μεσάζοντες μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ θεῶν ἠδύναντο νὰ πρεσβεύωσι παρὰ τοῖς 'Ολυμπίοις θεοῖς ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῶν οἰκείων αὐτῶν, ὅπως καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον ἡ χριστιανικὴ ἐκκλησία παραδέχεται ὅτι πράττουσι τοῦτο οἱ ἅγιοι, οἵτινες εἶναι πολιοῦχοι καὶ προστάται οὐ μόνον πόλεων καὶ νήσων, ἀλλ' ἦσαν βεβαίως καὶ τῶν οἰκογενειῶν, ἐξ ὧν κατήγοντο, ὅτε ἡ μνήμη αὐτῶν διετηρεῖτο ζῶσα μεταξὺ τῶν συγγενῶν καὶ μετὰ τῶν ὡς ἁγίων τῆς ὅλης χριστιανοσύνης ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας. Ἦσαν λοιπὸν οὕτω τὰ ἀνάγλυφα τῶν νεκροδείπνων οἱονεὶ εἰκογενειακῶν ἀνδρῶν, διακριθέντων ὡς ὠφελίμων τῇ τε πολιτείᾳ καὶ ταῖς οἰκογενείαις αὐτῶν καὶ θεωρηθέντων ἀξίων νὰ ἡρωοποιηθῶσιν, ὑπό τε τῶν πόλεων καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν.— Τὸ ἀνάγλυφον τοῦ ἀριθ. 1519, ὅπερ παριστᾷ τὸν Πλούτωνα μετὰ τῆς Περσεφόνης, ὡς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς Θεῷ καὶ Θεᾷ συνάγεται, ὅτι εἶναι ἀναθηματικὴ εἰκὼν διὰ τοὺς λατρευομένους ὑπό τινος Λυσιμαχίδου, ἐν τῷ ἐν 'Ελευσῖνι ναῷ τοῦ Πλούτωνος ἔνθα εὑρέθη, ἀπαραλλάκτως ὅπως καὶ σήμερον ἀνατίθενται εἰκόνες ἁγίων καὶ θεῶν ἐν τοῖς χριστιανικοῖς ναοῖς.

1500. Ἀνάγλυφον εὑρεθὲν ἐν Πειραιεῖ. Ἐπὶ κλίνης νεανίας κρατῶν ἐν τῇ δεξ. ῥυτόν· κάτωθεν ἐπιγραφή :

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ κάθηται γυνή, κάτωθεν Π..ΔΗΑ=Παιηα ὡς ἀνέγνω ὁ Robert· καὶ ἐν ἀριστερᾷ τρεῖς γυναικεῖαι μορφαί, μοῦσαι(;) κρατοῦσαι προσωπεῖον καὶ τύμπανον. Ἡ ἐπιγραφὴ φαίνεται οὐχὶ γνησία ἀλλὰ κίβδηλος, ἐν ἀρχαίοις μὲν χρόνοις χαραχθεῖσα, ἀλλὰ πολὺ μεταγενεστέροις τῆς ποιήσεως τοῦ ἀναγλύφου.

Mitth. 1882, 14 σ. 389.—Wolters Bausteine 1135.

1501. Ἀνάγλυφον καλῆς τέχνης γνωστὸν τῷ ὀνόματι *ὁ θάνατος τοῦ Σωκράτους*. Συμπόσιον : Ἐπὶ κλίνης ἀνήρ, ἐν τῇ δεξ. κρατῶν φιάλην, παρὰ τοὺς πόδας ἐπὶ θρόνου γυνὴ (χειρονομοῦσα ;) δεξιᾷ ἀνήρ, ἀριστ. νεανίσκος ἔχων οἰνοχόην, ὑπὸ τὴν κλίνην κύων, ἐξηπλωμένος καὶ τρώγων. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Wolters Bausteine 1052.—Sybel 325.

1502. Ἀνάγλυφον, συμπόσιον : Ἐπὶ κλίνης ἀνήρ, παρὰ τοὺς πόδας γυνή, ἔμπροσθεν αὐτῆς τράπεζα μετ' ἐδεσμάτων, παρὰ ταύτην ἀμφορεὺς καὶ νεανίσκος ἔχων ἀρύβαλλον, ἀριστ. δύο ἄνδρες, γυνὴ καὶ τέσσαρες παιδικαὶ μορφαί.

Sybel 326.—Heydemann 19.

1503. Ἀνάγλυφον ὕψ. 0,57. Συμπόσιον, ἐπὶ κλίνης ἀνήρ. Παρὰ τοὺς πόδας γυνὴ καθημένη. Ἔμπροσθεν κλίνης τράπεζα μετ' ἐδεσμάτων, νεανίσκος κρατῶν πρόχουν καὶ φιάλην, ἀριστ. δύο ἄνδρες, ἀνὴρ καὶ παῖς. Πρὸ τὴν ἀριστ. γωνίαν, ἐν χωριστῷ πεδίῳ, κεφαλὴ ἵππου καὶ παῖς φέρων κωνικὸν πῖλον, γονυπετής.

Sybel 327.

1504. Ἀνάγλυφον μεταξὺ παραστάδων· ὕψ. 0,59. Συμπόσιον : Ἐπὶ κλίνης ἀνὴρ καὶ γυνὴ καὶ παιδίον, ἐν δεξ. νεανίας γυμνός, ἀριστ. δύο ἄνδρες γυνὴ καὶ παῖς. Ἄνωθεν κεφαλὴ ἵππου.

Sybel 324.

1505. Ἀνάγλυφον. Συμπόσιον· ὕψ· 0,34. Ἀνὴρ ἐπὶ κλίνης κρατῶν ἐν τῇ δεξ. φιάλην· παρὰ τοὺς πόδας ἐπὶ θρόνου γυνή, παρὰ τὴν κλίνην τράπεζα, ἐν ἀριστ. νεανίσκος, ἀμφορεὺς καὶ νεᾶνις.

Sybel 349.

1506. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, 0,48×0,86. Εὑρεθὲν ἐν Πάρῳ. Φέρει παραστάσεις ἐν διαφόροις ζώναις, ἐπὶ διαφόρων κεκοσμημένων πεδίων : Ἀνὴρ κατ' ἐνώπιον, ὁ Εὔθετος, κρατῶν κριόν(;). Ἄνωθεν αὐτοῦ :

Εὔθετος Ἀλεξάνδρου προμοίρως βειώσας

Ἐν ἀριστερᾷ λείψανα συμποσίου· ἀνὴρ καὶ ἑτέρα μορφὴ ἐπὶ κλίνης· τράπεζα καὶ παῖς. Κάτωθεν :

Ἀλεξάνδρου

δεξιά, μεγάλοις γράμμασι :

Σωχαρμου παραγοντες εμον ταφον ειπατε χαιρειν
ειτε και ες φθιμενους Μοιρα δεδωκε λαλειν
ει γαρ και παυρας ετεων δεκαδας βιον εσχον
αξιος αινεισθαι τοιο αγαθοισι θανον
Ορφανα μεν Μοιραι στυγεραι κατα δωματ εβαλλον
κεισθω, πασι χρονου ταυτον επεστι τελος.

Κάτωθεν σῴζονται ἄνω μέρη μορφῶν. Ἐν ἀριστ. συμπόσιον.

Sybel 572.—Heydemann 122.

1507. Ἀνάγλυφον. Συμπόσιον : Ἀνὴρ ἐπὶ κλίνης καὶ τράπεζα μετ' ἐδεσμάτων.

Sybel 3203.

1508. Ἀνάγλυφον : Συμπόσιον. Ἀνὴρ μετὰ ῥυτοῦ, γυνὴ ἐπὶ θρόνου, κρατοῦσα ἐδέσματα, νεανίσκος παρ' ἀμφορέα· ἐν ἀριστερᾷ δύο μορφαί.

Sybel 1072.

1509. Ἀνάγλυφον : Ἀνὴρ ἐπὶ κλίνης, ἔχων ἐν τῇ δεξ. ῥυτὸν καὶ

ἐν τῇ ἀριστ. φιάλην· ἀριστερᾷ, γυνὴ ἐπὶ θρόνου, ἐν τῇ ἀριστ. πινάκια μετ' ἐδεσμάτων, πρὸ τῆς κλίνης τραπέζιον.

1510. Ἀνάγλυφον. Συμπόσιον· ἀνὴρ μετὰ φιάλης, γυνὴ ἐπὶ θρόνου, τράπεζα· ἐν ἀριστερᾷ παῖς κρατῶν πρόχουν καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ ἀνδρός.

Sybel 3762.—Heydemann 750.

1511. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον. Συμπόσιον : Ἀνὴρ κρατῶν φιάλην, γυνή, τράπεζα, ἀμφορεύς· παῖς καὶ ἐν ἀριστ. δύο ἄνδρες, δύο γυναῖκες καὶ δύο παιδικαὶ μορφαί.

Sybel 394.

1512. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον· ὕψ. 0,31 Συμπόσιον : Ἀνὴρ ἔχων ῥυτόν, γυνὴ ἐπὶ θρόνου· ἐν ἀριστ. μικρὸς παῖς κρατῶν φιάλην, τραπέζιον, ἐφ' οὗ μέγα ἀγγεῖον, εἶτα ἀνήρ, γυνὴ καὶ νεαρὰ μορφή.

Sybel 4326[1].

1513. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον. Συμπόσιον : Ἀνὴρ ἔχων ῥυτόν, γυνὴ ἐπὶ θρόνου, τράπεζα· ἐν ἀριστ. παῖς παρ' ἀμφορέα, προτείνων φιάλην, εἶτα ἀνήρ, γυνή, παῖς καὶ ἑτέρα γυνὴ φέρουσα ἐπὶ κεφαλῆς μέγα κιβώτιον. Ἄνωθεν :

Λυσίας Ἀπολλοδώρου χορηγῶν,

1514. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον· ὕψ. 0,28 : Ἐπὶ κλίνης ἀνὴρ ἔχων ἐν τῇ δεξ. φιάλην, ἐξ ἧς τρώγει ὄφις παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἀνδρὸς ὤν, τράπεζα μετ' ἐδεσμάτων καὶ ἐν ἀριστ. ἱκέτης. — Ῥηνείας.

Sybel 364.—Kekulé 229.

1515. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον : Ἐπὶ κλίνης ἀνήρ, ἔχων ἐν τῇ ἀριστ. φιάλην, συνδιαλέγεται μετὰ γυναικὸς καθημένης, ἐν δεξιᾷ τράπεζα μετ' ἐδεσμάτων καὶ ἐν ἀριστ. παῖς φέρων ἀγγεῖον.

1516. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον, τῶν καλουμένων νεκροδείπνων : Ἀνὴρ μετὰ πόλου (Πλούτων), ἔχων ἐν τῇ ἀριστ. φιάλην, γυνὴ ἐπὶ θρόνου, ἐν χερσὶ στέφανον ἔχουσα· τράπεζα καὶ λέων· ἔμπροσθεν κλίνης ἐν δεξ. παῖς κρατῶν φιάλην παρ' ἀμφορέα· ἐν ἀριστ. βωμὸς καὶ ἱερόδουλος ἔχων φιάλην καὶ χοῖρον καὶ τρεῖς ἱκέται.

Sybel 393.

1517. Τεμάχιον ὁμοίου ἀναθηματικοῦ ἀναγλύφου, ὕψ. 0,27. Σῴζεται μόνον τράπεζα μετ' ἐδεσμάτων, κάτωθεν λέαινα καὶ ἐν ἀριστ. ποὺς ἐπὶ τμήματος θρήνυος. Ἐπιγραφή :

Τυχὼν ἁπάντων.

Sybel 4694.—Mittheilungen 1880 σ. 321, 47.

1518. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον ὅμοιον, ὕψ. 0,33. Ἀνὴρ ἔχων ῥυτόν, γυνὴ καθημένη, ἐν ἀριστ. γυνὴ καὶ δύο παιδικαὶ μορφαί. Ἀθηνῶν.

Sybel 365.—Kekulé 193.

1519. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον. Διαιρεῖται εἰς δύο ἄνισα τμήματα δι' ἀναγλύπτου ἐν τῷ μέσῳ καθέτου γραμμῆς. Παρίσταται συμπόσιον θεῶν : Δεξιὰ ἐπὶ κλίνης ἀνακεκλιμμένος ὁ Πλούτων ἐν εὐωχίᾳ κρατῶν ῥυτὸν καὶ κίστην καὶ παρ' αὐτῷ καθημένη ἡ Περσεφόνη. Ἄνωθεν αἱ ἐπιγραφαί :

Θεᾷ Θεῷ.

Πρὸ τούτων τράπεζα μετ' ἐδεσμάτων. Ἐν τῷ ἑτέρῳ τμήματι εἰκονίζονται δύο θεαί, ἡ Κόρη μετὰ λαμπάδος καὶ ἡ Δημήτηρ μετὰ σκήπτρου, καθήμεναι, ἐνώπιον αὐτῶν τράπεζαι μετ' ἐδεσμάτων, πρὸς τὴν γωνίαν παῖς ἔχων πρόχρουν παρ' ἀμφορέα. Κάτωθεν ἐπιγραφή :

Λυσιμαχίδης ἀνέθηκε

Εὑρέθη ἐν Ἐλευσῖνι ἐν τῷ Πλουτωνείῳ.

Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1886 σ. 19 πίν. 3.—B. C. H. 1883 σ. 399.

1520. Ἀνάγλυφον ὅμοιον. Ἀνὴρ ἐπὶ κλίνης, τράπεζα μετ' ἐδεσμάτων, γυνὴ ἐπὶ θρόνου προτείνουσά τι τῷ ἀνδρί.

1521. Ἀνάγλυφον ὅμοιον. Ἀνὴρ ἔχων ῥυτόν, γυνὴ ἐπὶ θρόνου, ἐν ἀριστ. ὁ ποῦς μορφῆς.

1522. Ἀνάγλυφον ὅμοιον· ὕψ. 0,20. Ἀνήρ, ὁ Πραξιτέλης ἐν μορφῇ Πλούτωνος ἔχων πόλον καὶ ῥυτὸν μετὰ φιάλης, ἐπὶ κλίνης, πρὸ ταύτης τράπεζα, δεξιὰ παῖς μετὰ φιάλης καὶ ἀμφορέως. Ἄνωθεν ἐπιγραφή :

Πραξιτέλης

Ὑπὸ τὴν τράπεζαν ὄφεις.—Ἀθηνῶν.

Sybel 1107[1].

1523. Ἀνάγλυφον ὅμοιον· ὕψους 0,40 : Ἀνὴρ ἐπὶ κλίνης, παρὰ τοὺς πόδας γυνή, πρὸ αὐτῶν τράπεζα μετ' ἐδεσμάτων, ἐν δεξ. παῖς κενῶν πρόχουν εἰς φιάλην καὶ πρὸ αὐτοῦ ἀμφορεύς.—Ἀθηνῶν.

Sybel 3183.

1524. Ἀνάγλυφον ὅμοιον, ὕψ. 0,27. Ἐπὶ κλίνης ἀνήρ, ὡς Πλούτων, κρατῶν φιάλην, γυνὴ κρατοῦσα πυξίδα, πρὸ τῆς κλίνης τράπεζα καὶ λαμπτήρ, ἐν ἀριστ. παῖς ἔχων πρόχουν, εἶτα ἀνήρ, γυνὴ καὶ δύο παιδικαὶ μορφαί. Ἀθηνῶν.

Sybel 3185.

1525. Ἀνάγλυφον ὅμοιον. Ἐπὶ κλίνης ἀνὴρ ἔχων ἐν δεξιᾷ στέφανον καὶ ἐν τῇ ἀριστ. κάνθαρον. Ἐπὶ θρόνου γυνή, πρὸ τῆς κλίνης τράπεζα μετ' ἐδεσμάτων καὶ μικρὰ μορφή· κάτω :

Ζώπυρος Ἡρακλέωνι θρέψαντι μνήμης χάριν.

Ἐκ τῆς συλλογῆς τῆς Ἀρχαιολ. Ἑταιρείας.

1526. Ἀνάγλυφον ὅμοιον. Ἀνὴρ κρατῶν ῥυτόν, γυνὴ προτείνουσά τι, τράπεζα καὶ παῖς ἔχων πρόχουν καὶ φιάλην, ἐν ἀριστ. ἀνὴρ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τεσσάρων γυναικῶν καὶ παιδός. Ἄνωθεν πρὸς τὴν ἀριστ. γωνίαν κεφαλὴ ἵππου.

1527. Ἀνάγλυφον ὅμοιον· ὕψ 0,37. Δύο ἄνδρες ἐπὶ κλίνης ἔχοντες φιάλας, ἑκατέρωθεν γυνὴ ἐπὶ θρόνου, τράπεζα μετ' ἐδεσμάτων, παρὰ τὸν θρόνον παιδίσκη καὶ ἑτέρα παιδίσκη δίδουσά τι εἰς κυνάριον.

Sybel 3186.

1528. Ἀνάγλυφον ὅμοιον. Ἀνὴρ ἔχων ῥυτόν, γυνὴ προέχουσά τι, πρὸ κλίνης τράπεζα, ἐν δεξ. νεανίσκος κρατῶν πρόχουν, ἀριστ. ἀνὴρ ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο γυναικῶν, ἡ τελευταία φέρει μέγα στρογγύλον κιβώτιον ἐπὶ κεφαλῆς, παρ' ἑκάστην τῶν τριῶν μορφῶν παιδικὴ μορφή.

Sybel 392.

1529. Ἀνάγλυφον ὅμοιον. Ἐπὶ κλίνης ἐν ἀριστερᾷ ἀνὴρ ἔχων ῥυτόν, ἐν ἀριστ. ἐπὶ θρόνου γυνή, τράπεζα μετ' ἐδεσμάτων, ἀμφορεὺς καὶ παῖς.

1530. Ἀνάγλυφον ὅμοιον· ὕψ. 0,30. Ἐπὶ κλίνης ἀνὴρ ἔχων ῥυτόν. Γυνὴ ἐπὶ θρόνου, ἐν δεξιᾷ τὸ ἄνω μέρος, φέρει περίγραμμα παιδός, ἐν ἀριστ. ἀνήρ, δύο γυναῖκες καὶ δύο παιδικαὶ μορφαί. Ἀθηνῶν.

Sybel 3184.

1531. Ἀνάγλυφον ὅμοιον. Ἐπὶ κλίνης ἀνήρ, ὡς Πλούτων, ἔχων ῥυτὸν καὶ φιάλην. Ἐπὶ θρόνου γυνὴ κρατοῦσα ἀνοικτὴν πυξίδα. Τράπεζα, λαμπτήρ, ἐν ἀριστ. παῖς ἀντλῶν διὰ χύτρας ἐκ μεγάλου ἀγγείου ὑπὸ τραπέζιον. Ἕπονται ἀνὴρ καὶ γυνή, ἐν ἀριστερᾷ κάτωθεν βραχίων παιδὸς κρατοῦντος φιάλην, ἄνωθεν κεφαλὴ ἵππου.

1532. Ἀνάγλυφον ὅμοιον, ὕψ. 0,30. Ἀνὴρ ὡς Πλούτων, ἔχων ῥυτὸν καὶ φιάλην, γυνὴ κρατοῦσα πυξίδα, τράπεζα, παῖς παρ' ἀμφορέα, ἐν ἀριστ. μικρὸς ἱερόδουλος ἔχων φιάλην καὶ ἄγων κριόν, ἀκολουθοῦσιν ἀνὴρ καὶ γυνὴ παρ' οἷς ἀνὰ εἷς παῖς. Μεγάρων 1873.

Sybel 330.

1533. Ἀνάγλυφον τῶν καλουμένων νεκροδείπνων (πρβλ. ἀριθμ. 1500), Ἔνθα ὁ νεκρὸς ἐπὶ κλίνης ἀνακεκλιμένος μεταξὺ τοῦ συμποσιάζοντος Ἡρακλέους καὶ 8 γυναικείων μορφῶν (Μουσῶν;), ἐν μουσικοῖς ὀργάνοις, ὑπηρετουμένων ὑπὸ ἐρώτων, πρὸ τῆς κλίνης τράπεζαι, ἀμφορεῖς καὶ ἐν τῷ βάθει κυπάρισσοι καὶ φοίνικες καὶ μεταξὺ ἔρωτες ἱπτάμενοι. Προφανῶς ὑποτίθεται ὅτι παριστῶσι τὰ Ἠλύσια πεδία. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ὕψ. 0,67.

Sybel 548.—Arch. Zeitung 29, 81 Taf. 49.—Heydemann 157.

1534. Ἀνάγλυφον ὅμοιον τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ. Ἐπὶ κλίνης ἀνήρ, ἐν ἀριστ. ἐπὶ θρόνου γυνὴ κατ' ἐνώπιον, πρὸ τῆς κλίνης τράπεζα.

1535. Ἀνάγλυφον ὅμοιον. Ἀνὴρ ἐπὶ κλίνης κρατῶν φιάλην. Παρ' αὐτὸν κάθηται γυνὴ κατ' ἐνώπιον, πρὸ τῆς κλίνης τράπεζα μετ' ἐδεσμάτων.

1536. Ἀνάγλυφον ὅμοιον. Ἐπὶ κλίνης ἀνὴρ φέρων πόλον, ἔχων ῥυτὸν καὶ φιάλην, παρ' αὐτὸν γυνή. Τράπεζα, ἐν δεξ. ἀμφορεὺς καὶ παῖς, ἐν ἀριστ. ἀνὴρ καὶ γυνή.

Sybel 2033.

1537. Ἀνάγλυφον ὅμοιον, ὕψ. 0,23. Ἥμισυ παιδὸς παρ' ἀμφορέα. Ἱκετεύοντες ἀνήρ, γυνή, νεᾶνις φέρουσα στρογγύλον κιβώτιον καὶ δύο παιδικαὶ μορφαί. Ἀθηνῶν.

Sybel 845.

1538. Ἀνάγλυφον ὅμοιον, ὕψ. 0,22. Ἀνὴρ ἐπὶ κλίνης, ὡς Πλούτων, ἔχων ῥυτὸν καὶ φιάλην, παρὰ τοὺς πόδας γυνὴ κρατοῦσα πυξίδα. Πρὸ κλίνης τράπεζα, ὑπὸ ταύτην ὄφις, ἐν δεξ. παῖς ἔχων οἰνοχόην καὶ φιάλην παρ' ἀμφορέα, ἐν ἀριστ. βωμίσκος καὶ ἱερόδουλος μετὰ χοίρου, εἶτα ἀνὴρ καὶ δύο γυναῖκες καὶ δύο παιδικαὶ μορφαί, ἄνωθεν κεφαλὴ ἵππου. Ἀθηνῶν.

Sybel 846.

1539. Ἀνάγλυφον ὅμοιον τῷ προηγουμένῳ, ὕψ· 0.23. Γυνὴ φέρουσα στρογγύλον κιβώτιον, παιδικὴ μορφή.
Sybel 1096.

[1540—1557. Μικρὰ ἀνάγλυφα μεταγενεστέρων ἐπίσης χρόνων ἔχοντα τὴν μορφὴν *ναΐσκων*, ἀφιερωμένα εἰς τὴν *Κυβέλην*, τὴν μητέρα τῶν θεῶν, ἧς ἡ λατρεία εἰσήχθη εἰς Ἀθήνας ἐκ Φρυγίας ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Ἐπ' αὐτῶν παρίσταται ἡ θεὰ καθημένη, κρατοῦσα τύμπανον καὶ συχνότερον φιάλην. Πολλάκις συμπαρίστανται εἷς ἢ δύο λέοντες].

[**1540.** Ναΐσκος: Δύο Κυβέλαι ἐπὶ θρόνου κατ' ἐνώπιον, χωριζόμεναι ὑπὸ παραστάδος Ἡ δεξιόθεν ἔχει φιάλην, ἡ ἀριστερόθεν τύμπανον καὶ φιάλην· ἐν τῷ κόλπῳ λεοντιδεύς.
Sybel 386.

1541. Ναΐσκος. Κυβέλη κρατοῦσα τύμπανον καὶ φιάλην καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων λεοντιδέα. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.
Sybel 3749.

1542. Ἐπὶ θρόνου Κυβέλη κατ' ἐνώπιον, ὕψ. 0,30. Κρατεῖ ἐν τῇ δεξ. φιάλην, ἐν δεξ. λέων. Εὑρέθη ἐν Ῥηνείᾳ τῷ 1869.
Sybel 3722.

1543. Ἀνάγλυφον Κυβέλης. Ἐν τῇ δεξ. φιάλη καὶ λέων.

1544. Ναΐσκος: Κυβέλη μετὰ φιάλης καὶ τυμπάνου. Ἐν τῷ κόλπῳ ἔχει λεοντιδέα. Ἐπὶ τῶν παραστάδων ἀνάγλυπτος μορφή.

1545. Κυβέλη ἐπὶ θρόνου, παρ' αὐτῇ λέων.

1546. Ἐπὶ θρόνου ὕψ. 0,44. Κυβέλη (ἀρχαϊκή), παρ' αὐτῇ λέων. Ἀθηνῶν.
Sybel 3176.

1547. Ναΐσκος ὕψ. 0,21. Κυβέλη μετὰ φιάλης, τυμπάνου καὶ λεοντιδέως ἐν τῷ κόλπῳ. Πειραιῶς.

Sybel 3022.

1458. Ναΐσκος, ὕψ. 0,25. Κυβέλη φέρουσα φιάλην, τύμπανον, καὶ λεοντιδέα ἐν τῷ κόλπῳ. Σπάρτης.

Sybel 3708.—Heydemann 762.—Mitth. 1877, 379 ἀρ. 194.

1549. Ἐπὶ θρόνου Κυβέλη ὕψ. 0,23. Λεοντιδεὺς ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς, ἐκράτει τύμπανον; Ἀθηνῶν.

Sybel 1497.

1550. Ἐν ἀναγλύφῳ Κυβέλη ἱσταμένη κατ' ἐνώπιον, φιάλη(;) τύμπανον (;) Λέων.

1551. Ναΐσκος: Κυβέλη, τύμπανον, φιάλη ὀμφαλωτή, ἐπὶ τῶν γονάτων λεοντιδεύς.

1552. Ναΐσκος: Κυβέλη, τύμπανον, λεοντιδεύς. Ἐπὶ τῆς ἀρ. παραστάδος καθέτως τὰ γράμματα *ὅρος*.

Sybel 1260.

1553. Ναΐσκος: Κυβέλη μετὰ λέοντος, ἐφ' ἑκατέρας παραστάδος ἐν δεξ. γυναικεία, ἐν ἀριστ. ἀνδρικὴ μορφή. Ἐπὶ τῆς κρηπῖδος ἔφερεν ἐπιγραφήν: *Ἑρμῆς Καδμῖλος*; ἀμυδρῶς νῦν διακρινομένην.

Arch. Zeitung 1880.

1554. Ναΐσκος: Κυβέλη μετὰ τυμπάνου, φιάλης ὀμφαλωτῆς καὶ λεοντιδέως. Ἐφ' ἑκατέρας τῶν παραστάδων ἐν δεξ. μὲν μορφὴ γυναικεία μετὰ δύο λαμπάδων καὶ ἄνωθεν ἐπιγραφήν:

Μάνης Ματρὶ

ἐν ἀριστ. ἀνδρικὴ μορφὴ μετ' οἰνοχόης, ὑπεράνωθεν :

Και Μικα Μητρι θεῶν.

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης μανθάνομεν ὅτι δὲν ἐκαλεῖτο διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς Κυβέλη ἢ Ῥέα, ἀλλὰ Μήτηρ θεῶν. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Sybel 3099.

1555. Ναΐσκος : Κυβέλη μετὰ τυμπάνου, φιάλης καὶ λεοντιδέως.

1556. Ναΐσκος : Κυβέλη μετὰ φιάλης καὶ λεοντιδέως. Ἑκατέρωθεν τοῦ θρόνου ἀνάγλυπτοι γυνὴ καὶ ἀνήρ. Ἐπὶ τῆς ἀριστ. παραστάδος Πάν.

1557. Ναΐσκος, ὕψ. 0,54. Κυβέλη μετὰ τυμπάνου, φιάλης καὶ λεοντιδέως, ἐπὶ τῶν παραστάδων ἐν ἀριστ. ἀνὴρ μετὰ κέρατος Ἀμαλθείας, ἐν δεξ. γυνὴ μετὰ λαμπάδων.

Sybel 345.

1558. Ἀρχαϊκὸν ἄγαλμα, ὑπερφυσικοῦ μεγέθους ὕψους 2,14· τοῦ τύπου τοῦ καλουμένου «Ἀπόλλων». Πρβλ. ὅσα εἴπομεν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 8 ἀγάλματι. Αἱ κνῆμαι συνεπληρώθησαν γύψῳ. Μάρμαρον Νάξιον. Τὰς χεῖρας ἔχει καθειμένας καὶ τοῖς μηροῖς προσπεφυκυίας. Προέχει δὲ τὸ ἀριστ. σκέλος. Παρίστησι δὲ αὐτὸν τὸν νεκρόν, πιθανῶς ὡς ἀθλητήν. Εὑρέθη ἐν Μήλῳ.

Ἀρχ. Δελτίον 1891 σ. 90. — Perrot. Chipiez Hist. del'Art. 8, σ. 321. —B. C. H. 1892 σ. 500.

1561—1583. Γλυπτὰ εὑρεθέντα ἐν τῷ Ἡραίῳ τῆς Ἀργολίδος κατὰ τὰς ὑπὸ τῆς Ἀμερικανικῆς Σχολῆς ἐνεργηθείσας ἀνασκαφὰς διὰ τοῦ καθηγητοῦ Waldstein ἐν ἔτει 1892. Προέρχονται ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας, τῶν ὑπὸ τοῦ Πολυκλείτου τοῦ Ἀργείου ποιηθέντων. Μεγέθους 1|3 τοῦ φυσικοῦ, μαρμάρου παρίου. Παρίστων δὲ ταῦτα, ὡς γνωρίζομεν ἐκ τοῦ Παυσανίου (II, 17, 3), τὰ μὲν τὴν Διὸς γένεσιν καὶ θεῶν καὶ γιγάντων μάχην, τὰ δὲ τὸν πρὸς Τροίαν πόλεμον καὶ Ἰλίου τὴν ἅλωσιν· Πρβλ. C. Waldstein the Argive Heraeun 1902, I, σ. 146. πιν. XXX—XXXVIII. — Ἀρχ. Δελτίον 1892 σ. 21 καὶ 51.—Σβορώνου, τὸ Ἐθν. Μουσεῖον σ. 159.

1561. Κεφαλὴ κόρης. **1562** Κεφαλὴ νεάνιδος. **1563** Κεφαλὴ Ἀμαζόνος. **1564** Κεφαλὴ πολεμιστοῦ, φέροντος περικεφαλαίαν. **1565—6** Κάτω, μέρη δύο κεφαλῶν, τὸ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μέχρι τοῦ σιαγονίου. **1567** Κεφαλὴ γυναικὸς ἐχούσης τὴν κόμην πρὸς τὰ ἄνω ἀνεστραμμένην. **1568** Κεφαλὴ νεανίου. **1569** Κεφαλὴ ὁπλίτου (τὸ ἀριστ. ἥμισυ μέρος). **1570** Κεφαλῆς νεανίου, τὸ ἀριστ. ἥμισυ μέρος. **1571** Κεφαλὴ Ἥρας ἢ κατ' ἄλλους Ἥβης. Προέρχεται πιθανῶς ἐκ τοῦ δυτ. ἀετώματος τοῦ β' ναοῦ. Reinach, Recueil des têtes antiques 1903 Pl. 51. 52.—American Journal of Archeology 1894 IX, p. 331. 339—Colignon Hist. de la Sculpt. Gr· II σ. 168. εἰκ. 82. **1572** Κορμὸς γυμνοῦ νεανίου πολεμιστοῦ, δεξιὸν σκέλος καὶ βραχίων ὑψωμένοι, ἐπὶ τῆς δεξ. πλευρᾶς σώζεται συμφυὴς ἄκρα ἀριστερὰ χεὶρ ἑτέρας μορφῆς γυναικείας. **1573** Μετόπη: παρίσταται ὁπλίτης μετὰ κράνους καὶ ἀσπίδος ἐν τῇ ἀριστερᾷ. **1574** Κορμὸς Ἀμαζόνος. **1575** Κορμὸς γυναικός. **1576** Τὸ ἄνωθεν μέρος κορμοῦ νεανίου γυμνοῦ. **1577** Δεξιὸς μηρὸς ἀγάλματος μετὰ τοῦ γόνατος. **1578** Κορμὸς γυναικός. **1579—1583** Πέντε τεμάχια ὑδρορρόης ἐκ τοῦ ναοῦ προερχόμενα.

1584—1585. Δύο πωγωνοφόροι κεφαλαὶ ἀρχαΐζούσης τέχνης τοῦ ὑπ' ἀριθ. 49 τύπου, προερχόμεναι ἐκ στήλης Ἑρμοῦ.

Sybel 34.—Kekulé 112.

1586. Ἀνδρικὴ κεφαλὴ ἀρχαϊκῆς τέχνης, ἀγάλματος τοῦ τύπου τοῦ καλουμένου «Ἀπόλλωνος» ἐκ Μήλου. Εὑρέθη τῷ 1896 καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀγγλικῆς Ἀρχ. Σχολῆς κ. Smith.

1587. Πωγωνοφόρος κεφαλὴ ἀρχαΐζούσης τέχνης, τοῦ ὑπ' ἀριθ. 49 τύπου· φυσικοῦ μεγέθους. Ἐξ Ἐρετρίας.

Δελτίον Ἀρχ. 1891.—Papers of the American School of class. Studies vol. VI. 1896—7 σ. 177.

1588. Τεμάχιον ἐκ τοῦ ἄνω δεξ. μέρους κεφαλῆς ἀνδρικοῦ ἀγάλματος. Σώζεται ὁ δεξ. ὀφθαλμός.—Ἐρετρίας.

1589. Κορμὸς μικροῦ ἀγαλματίου (ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ μέχρι τῶν γονάτων). Ἔφερεν ἱμάτιον μὴ καλύπτον τὸ στῆθος καὶ τὸν δ. βραχίονα. Ἐρετρείας.

1590. Προτομὴ ἀνδρός, φυσικοῦ μεγέθους. Πώγων καὶ μύσταξ ἐξυρημένος, κόμη βραχεῖα. Ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ὤμου μέρος τοῦ ἱματίου. —Ἐρετρίας.

1591. Μέρος ἀναγλύφου, σῴζοντος τὸ κάτω μέρος ἀνδρικῆς μορφῆς γυμνῆς (Ἔρωτος(;) κρατούσης ἐν τῇ δεξ. λυχνίαν ἢ θυμιατήριον, βαινούσης πρὸς τὰ δεξιά. Ἴσως εἰκονίζει λαμπαδηδρόμον. Τέχνη λεπτή.—Δαφνίου.

Δελτίον Ἀρχ. 1892 σ. 4.

1592—3. Δύο μαρμάρινοι περιστεραί, ὧν ἡ μείζων φέρει τὴν ἑξῆς ἀναθηματικὴν ἐπιγραφήν :

Φαλάκρων Ἀφροδίτει ἀνέθηκεν

Ἐκ τοῦ ἐν Δαφνίῳ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης.

Δελτιον Ἀρχ. 1892 σ. 4.

1594—5. Δύο μαρμάρινα ἔκτυπα γυναικεῖα αἰδοῖα, φέροντα ἀναθηματικὰς ἐπιγραφὰς τῇ Ἀφροδίτῃ :

Παμφίλη Ἀφροδίτει — Ἀφροδίτει

—Δαφνίου.

Δελτίον Ἀρχ. 1892 σ. 4.

1596. Γυναικεῖον μαρμάρινον αἰδοῖον, ὁλόλιθον· ἐκ τοῦ ἐν Δαφνίῳ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης.

Ἀρχ. Δελτίον 1892 σ. 4.

1597. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικόν. Παριστῶν ἐν δεξ. θεὰς μετὰ ποδήρων χιτώνων, ὧν ἡ μὲν στηρίζεται ἐπὶ σκήπτρου, ἡ δ' ἔχει ἐν τῇ ἀρ. χειρὶ μικρὸν Ἔρωτα ἕτοιμον πρὸς πτῆσιν. Πιθανώτατα Ἀφρο-

δίτη καὶ Πειθώ. Ἐν ἀριστ. δύο ἱκέται(;)· ἔργον καλῆς τέχνης. Ἐκ Δαφνίου.

Δελτίον 1892 σ. 48

1598. Ἀναγλύφου τμῆμα : Τρεῖς μικροὶ ἱκέται.—Ἐκ Δαφνίου.

1599. Σύμπλεγμα παριστῶν γυναῖκα, Ἀφροδίτην ἴσως, ἱσταμένην ἐπὶ βάθρου καὶ παρ' αὐτῇ Ἔρωτα. Τέχνη κοινή. —ἐκ Δαφνίου.

1600. Ἀγαλμάτιον γυναικὸς ἱσταμένης καὶ φερούσης ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον περὶ τὸ στῆθος. Τέχνη χειρωνακτική, ὀλίγον ἀρχαΐζουσα.—ἐκ Δαφνίου.

1601. Ἀνάγλυπτος πλὰξ μετ' ἐμβόλου κάτωθεν, σώζοντος μικρὸν μέρος ἐπιγραφῆς :

Θεογένους.....

Εἰκονίζεται ἐν πλαισίῳ γυνὴ ἱσταμένη ἐπὶ κίονος καὶ προσφέρουσα ἢ δεχομένη φιάλην εἰς ἀνδρικὴν μορφήν· ἐκ Δαφνίου.

1602—3. Δύο κορμοὶ ἀνδρικῶν μικρῶν ἀγαλματίων γυμνῶν· ἐκ Δαφνίου.

1604. Ἄνω μέρος κορμοῦ γυναικείου ἀγάλματος, φέροντος διαφανῆ χιτῶνα. Τέχνης καλῆς· ἐκ Δαφνίου.

1605. Κορμὸς ἀνδρικοῦ ἀγάλματος γυμνοῦ, ἔχοντος προτεταμένον τὸν δεξ. πόδα καὶ ὑψωμένον τὸν ἀρ. βραχίονα, ἐν στάσει παλαιστοῦ ἢ δισκοβόλου. Τέχνη Πραξιτέλειος· ἐκ Δαφνίου.

American Jour. of Arch. 1894 σ. 53.
Ἀρχ· Δελτίον 1892 σ. 49a.

1606. Κορμὸς ἀνδρικοῦ ἀγαλματίου φέροντος ἱμάτιον· ἐκ Δαφνίου.

1607. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου, τὸ κάτω μέρος γυναικὸς καθημένης ἐπὶ θρόνου καὶ τὸ κάτω μέρος ἀνδρικῆς μορφῆς ἐν ἱματίῳ· ἐκ Δαφνίου.

1608. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου μέρος γυναικείας μορφῆς καθημένης ἐπὶ σκίμποδος· ἐκ Δαφνίου.

1609. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τοῦ μέσου τοῦ στήθους δύο μορφῶν ἐν καταγραφῇ εἰκονισμένων· ἐκ Δαφνίου.

1610. Κεφαλὴ εἰκονικὴ γυναικὸς καλῆς τέχνης· ἐκ Δαφνίου.

1611. Κεφαλὴ εἰκονικὴ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου, καλῶς διατηρουμένη. Τέχνη ἀρχαΐζουσα· ἐκ Δαφνίου.

1612. Κορμὸς ἀγάλματος. Βάκχου γυμνοῦ, φυσικοῦ μεγέθους. Ἐπὶ τοὺς ὤμους κατήρχοντο βόστρυχοι. Τέχνη καλή.

1613. Ἀγαλμάτιον Κυβέλης (πρβλ. ἀριθ· 1540—1557) Παρίσταται καθημένη ἐπὶ θρόνου, παρ' αὐτῇ λέων.

1614. Κορμὸς γυμνοῦ νεανίου. Φέρει χλαμύδα πορπουμένην κατὰ τὸν δεξ. ὦμον, καὶ ὄπισθεν φερομένην ὑπὸ τὴν μασχάλην πίπτει ὑπὸ τὸν ἀριστ. βραχίονα. Διὰ τῆς ἀριστ. ἐκράτει ξῖφος ἢ κώπην. Μάρμαρον στιλπνὸν γλαυκίζον. Ἴσως παρίστησιν *Διόσκουρον*· εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀκροπόλεως ἐν τῷ λεγομένῳ Βουλευτηρίῳ. Sybel 295.

1615. Κορμὸς ἀνδρικοῦ ἀγάλματος γυμνοῦ. Ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἀρ. ποδός, ἱκανῶς ἔχοντος τὸ ἰσχίον προβεβλημένον κατὰ τὸν Πραξιτέλειον τρόπον. Ἔφερε χλαμύδα πορπουμένην κατὰ τὸν δεξ. ὦμον·

ἐκ τῶν ὄπισθεν φερομένην ὑπὸ τὴν μασχάλην καὶ πίπτουσαν ἐπὶ τὸν ἀριστερὸν πῆχυν.

1616. Κορμὸς ἀνδρικοῦ ἀγάλματος γυμνοῦ φυσικοῦ μεγέθους. Κατὰ τὰς πλευρὰς αὐτοῦ ὄπισθεν προσεκολλήθη σκληρὸν στρῶμα ἀπολιθώσεως.

1617. Ἄγαλμα γυναικὸς ἐνδεδυμένης ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, οὗ τὰ ἄκρα εἰσὶ δεδεμένα ἔμπροσθεν τοῦ στήθους, ἀποτελοῦντα οὕτω εἶδος ζώνης. Ἡ κόμη κατὰ μέσον κεχωρισμένη καταπίπτει ἑκατέρωθεν τῶν κροτάφων εἰς μικροὺς πλοκάμους. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἀτενίζουσιν πρὸς τὰ ἄνω μετ' ἐκφράσεως ῥεμβασμοῦ. Τέχνη τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων. Εὑρέθη ἐν Λακωνίᾳ.
Ἀρχ. Δελτίον 1889 σ. 22.

1618. Ἄγαλμα ἀκέφαλον ἱσταμένου ἐπὶ κυκλοτεροῦς βάσεως, ἐνδεδυμένον πολύπτυχον, ὅλον τὸ σῶμα καὶ τοὺς βραχίονας περιτυλίσσον ἱμάτιον. Φέρει πέδιλα. Τέχνη ῥωμ. χρόνων.

1619. Ἄγαλμα γυναικὸς ὕψ. 0,96· λείπει ἡ πρόσθετος κεφαλή· φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον Ἡ κεκαμμένη ἀριστ. χεὶρ ἔνθετος οὖσα λείπει νῦν μέχρι τοῦ ἀγκῶνος, ἔνθετος ἦν καὶ ἡ καθειμένη δεξιά, ἧς σῴζεται ὁ βραχίων.
Sybel 4295.

1620. Κορμὸς νεανίου γυμνοῦ. Ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ποδὸς ἱκανῶς ἔχοντος τὸ ἰσχίον προβεβλημένον. Αἰδοῖον ἀποκεκρουμένον.

1621. Ἄγαλμα Ἀφροδίτης ἱσταμένης καὶ φερούσης ἱμάτιον. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, ἡ ἀριστ. χεὶρ καὶ οἱ ἄκροι πόδες. Τὴν δεξ. χεῖρα ἔφερε πρὸς τὸ στῆθος.

1622. Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς ἀντίτυπον τῆς ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Louvre, τῆς ὑπὸ τοῦ Furtwaengler θεωρουμένης ὡς ἐκ τοῦ δυτ.

αετώματος τοῦ Παρθενῶνος προερχομένης, (Clarac 3,474a 860c). Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ βραχίονες (ὧν ὁ δεξ. ἦν ἔνθετος) καὶ τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν. Ἔφερε ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀχειρίδωτον ζώνῃ ἐζωσμένον. Ἐπὶ τοῦ στήθους αἰγὶς καὶ Γοργόνειον. Εὑρέθη ἐν Δήλῳ.

Mitth. 1880, 102 Taf. 5.—Bulletino 1861, 36.—Sybel 280.—Arch. Zeituug 1881 σ. 197.—Arndt-Amelung 706.—Kekulé 352.

1623. Κορμὸς ἀνδρικοῦ ἀγάλματος. Ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ δεξ. ποδὸς ἔχων τὸ ἰσχίον προβεβλημένον. Ἡ στάσις τῶν ἄκρων καὶ τοῦ σώματος ἐν γένει ὑπενθυμίζουσιν ἡμῖν τὸν *Ἀπόλλωνα Σαυροκτόνον*, ὅθεν ἔχομεν ἀσφαλῶς ἀντίγραφον Ἀπόλλωνος τοῦ Σαυροκτόνου, ἔργου τοῦ Πραξιτέλους, τοῦ Β' π. Χ. αἰῶνος.

Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1905 σ. 263.— Collignon Histoire de la Sculpt Gr. II, σ. 285. εἰκ. 147.

1624. Κορμὸς ἀγάλματος ἀνδρός, γυμνοῦ ἱσταμένου καὶ ἐπὶ τοῦ δεξ. ποδὸς στηριζομένου, εἶχε τὴν δεξ. καθειμένην. Ἑκατέρωθεν δὲ τῶν ὤμων κατείρχοντο βόστρυχοι. Ἔργον ἡμιτελὲς καταλειφθὲν ὑπὸ τοῦ τεχνίτου.

1625. Σύμπλεγμα Ἡρακλέους, νεανίου καὶ ἀγενείου καὶ λέοντος τῆς Νεμέας· ἔργον ἡμιτελὲς καταλειφθὲν ὑπὸ τοῦ τεχνίτου. τοῦ Ἡρακλέους λείπει ἡ κεφαλή, ὁ δεξιὸς βραχίων καὶ τὰ σκέλη, (κατὰ τὰ 3)4), τοῦ λέοντος σῴζεται τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ σώματος μετὰ τῆς κεφαλῆς. Τὸν λέοντα τοῦτον συλλαβὼν ὁ Ἡρακλῆς καὶ καταπαλαίσας ἀπέπνιξε. Τοῦτο δὲ ἦν, ὡς γνωστόν, ἐκ τῆς Μυθολογίας, ὁ πρῶτος ἡρωϊκὸς ἆθλος τοῦ Ἡρακλέους, ὁ ἀπαλλάξας τὴν Ἀργολικὴν χώραν ἀπὸ τοῦ ἀγρίου λέοντος· ὕψ. 0.63. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις τῷ 1840.

Sybel 276. Kekulé 43.—Heydemann 189.

1626. Κορμὸς ἀνδρικοῦ ἀγάλματος. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ καὶ αἱ χεῖρες. Σῴζεται μόνον τὸ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ μέρος, Εἰκονίζει δὲ ἐν συγκρίσει πρὸς ἔργον τοῦ Λυσίππου, νέον ἀποξυόμενον, οὗτινος ἀντίγραφον σῴζεται ἐν τῷ Βατικανῷ. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Sybel 4787.—Mitth. 1877 p. 57.=Taf. 4.—Arndt-Amelung 722.

1627. Στήλη Ἑρμοῦ ἀγενείου τῆς τετραγώνου ἐργασίας, ἰθυφαλλικοῦ, ἐπὶ βάθρου ἐνεπιγράφου ἱδρυμένη, ὕψ. 1,26. Ἑκατέρωθεν τῆς στήλης ὀπαὶ τῶν βραχιόνων. Κόμη δεδεμένη πλατείᾳ ταινίᾳ, ἧς τὰ ἄκρα πίπτουσιν ὄπισθεν κατὰ τοὺς κροτάφους.

Sybel 921.

1628. Ἄγαλμα Ἑρμοῦ-Ἡρακλέους, ἀκέφαλον, ἐλλιπὲς τοὺς βραχίονας. Φέρει τὴν λεοντὴν ἐπὶ τῶν ὤμων, εἰς τὰ ὀπίσω κατερχομένην καὶ κουμβωμένην πρὸ τοῦ στήθους διὰ τῶν προσθίων ποδῶν καὶ τὸ λοιπὸν συνεπτυγμένον ἐπὶ τοῦ κεκαμμένου ἀριστ. βραχίονος. Ἡ στήλη πρὸς τὰ κάτω στενουμένη φέρει ἐπὶ τοῦ σώματος ἐπιγραφὴν ἕνδεκα στίχων:

Ἀγαθῇ τύχῃ ἐπὶ Ναυάρχου Ἀπολλωνίδου Εὐαγγέλου Πρωτίωνος καὶ γραμματέως Δάμωνος κτλ.

Εὑρέθη ἐν Τήνῳ.

Sybel 922.—Annali 1837, 111.—C. I. Gr. 2339 6.

1629. Στήλη Ἑρμαϊκὴ τοῦ *Ποπλίου*, ὑμνητοῦ τῆς θεᾶς *Εὐπορίας Βελήλας*. Ἡ κεφαλὴ εἰκονίζει νέον ἀγένειον μὲ πυκνὴν κόμην. Κατὰ τὰ πλάγια ὀπαὶ τῶν βραχιόνων. Αἰδοῖον ἔνθετον. Ἐπὶ τῆς στήλης ἡ ἐπιγραφή:

Ἀγαθῇ τύχῃ ἐπὶ ἄρχοντος Κλαυδίου Φωκᾶ Μαραθωνίου

Ὁ ὑμνητὴς τῆς Εὐπορίας θεᾶς Βελήλας καὶ τῶν περὶ αὐτὴν θεῶν Πόπλιος (Ποπλίου) Φυλάσιος κτλ. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Sybel 2936.—C. I.A. III, 1280a.—Ἀθήναιον 5, 427.

1630. Ἀγαλμάτιον παιδὸς ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ εἰκονιζομένου καὶ ἱσταμένου, κρατοῦντος διὰ τῆς ἀριστ. νῆσσαν· (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ μετὰ τοῦ στήθους, ἅτινα ἦσαν πρόσθετα), ὕψ. 0,74. Τὸν ἀριστ. πόδα προέχει μικρόν. Ἔφερε χλαμύδα ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ὤμου πίπτουσαν κατὰ τὸ ὄπισθεν τοῦ σώματος. Ἐπειδὴ δ' ἡ νῆσσα εἶναι φίλυδρον ζῶον, φαίνεται ὅτι τὸ σύμπλεγμα ἵστατο ἐπὶ κρήνης.

Sybel 293.—Kekulé 337.—Rev. Arch. 1845, 265.

1631. Ἀγαλμάτιον γυναικὸς ἀκέφαλον, ἐπὶ βάσεως ἱσταμένης καὶ διὰ τοῦ ἀριστ. ποδὸς στηριζομένης. Φέρει ποδήρη χιτῶνα ἀχειρίδωτον καὶ ἱμάτιον μετὰ διπλοϊδίου. Τὴν καθειμένην ἀριστ. εἶχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μικρᾶς γυναικείας μορφῆς, ἱσταμένης ἀριστ. αὐτῆς. Ταύτης σῴζεται ἡ δεξ. χεὶρ καὶ τὰ ἐπὶ τῆς βάσεως ἄκρα τῶν ποδῶν.

1632. Σύμπλεγμα ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἱσταμένων, ἡμιτελὲς ὑπὸ τοῦ τεχνίτου καταλειφθέν, οὕτως ὥστε δύσκολον εἶναι νὰ γνωρίζομεν τί ἤθελε νὰ παραστήσῃ, ὕψ. 0,62. Εἰκονίζονται αἱ δύο μορφαὶ περιπτυσσόμεναι ἀλλήλας. Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνδρὸς ὁμοιάζει πρὸς Πᾶνα.

Sybel 418.—Heydemann 72.

1633. Ἀγαλμάτιον Ἀθηνᾶς. Ἐλλείπουσι κεφαλὴ καὶ χεῖρες ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος. Ἡ θεὰ ἵσταται ἐπὶ τοῦ δεξ. ποδὸς στηριζομένη καὶ φέρουσα ποδήρη χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου καὶ αἰγίδα μετὰ Γοργονείου.

1634. Κορμὸς ἱματιοφόρου νεανίου, ὕψ. 0,68· ἔχοντος μικρὰν κλίσιν τοῦ σώματος πρὸς τὰ ἀριστ. Φέρει ἱμάτιον μόνον, τὸ κατώτερον τοῦ σώματος μέρος περικαλύπτον.

Sybel 4636.

1635. Κορμὸς ἀγάλματος Ἡρακλέους τοῦ τύπου τοῦ Φαρνεσίου. Ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ δεξ. ποδὸς ἔχων τὸ ἰσχίον προβεβλημένον. Ὑπὸ τὴν μασχάλην σῴζεται μέρος τῆς κορύνης. Ἐπὶ τοῦ δεξ. ἰσχίου τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων μικρᾶς μορφῆς.

1636. Ἐπιτύμβιον ἀγαλμάτιον γέροντος πωγωνοφόρου πρὸ συμφυοῦς στήλης, ἐφ' ἧς ὄφις περιελισσόμενος. Ὁ εἰκονιζόμενος ἵσταται κατ' ἐνώπιον στρέφων τὴν κεφαλὴν μικρὸν πρὸς τὰ δεξ. Φέρει δὲ ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ὤμου καταλεῖπον γυμνὸν τὸ στῆθος καὶ τὸν δεξ. βραχίονα, διὰ τῆς δεξ. ἐκράτει κλάδον φοίνικος. Ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς εἰκονίζεται ἀετὸς ἀναπεπταμέναις ταῖς πτέρυ-

ξιν, (ὡς συμβόλῳ τῆς προστατευτικῆς θεότητος) : Ἐπὶ τῆς στήλης φέρει τὴν ἑξῆς ἔμμετρον ἐπιγραφήν:

Πᾶσι θεοῖς θύσας καὶ σωθεὶς πάντοτε ὑπ' αὐτῶν εἰς τυνβον κεῖμαι ἐννέα ἔχων δεκάδας.

Τέχνη τῶν τελευταίων ῥωμ. χρόνων. Ἀθηνῶν;

Sybel 575.—C. I. A. III, 1362.—Mittheilungen 4,165.—Κουμανούδη Ἐπιγραφαὶ ἐπιτύμβιοι 3507.—Arndt-Amelung 709.

1637. Κορμὸς γυναικὸς ἱσταμένης καὶ στηριζομένης ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ποδός. Φέρει ποδήρη χιτῶνα, ἄνωθεν τῶν μαστῶν ἐζωσμένον καὶ ἱμάτιον εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ σώματος καταπῖπτον. Τέχνη κοινή.

1638. Ἄγαλμα ξοανόμορφον Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, ὕψ. 0,79. Εἶναι ἐπανάληψις τοῦ ἐν τῷ Βατικανῷ ἀγάλματος. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, οἱ κάτω βραχίονες καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τῶν κνημῶν. Ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ ἄκρα τῶν βοστρύχων. Ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ φέρει τρίστοιχον περιδέραιον καὶ κάτωθεν τρεῖς ῥόδακας. Ἐπὶ τοῦ στήθους εἰκοσιοκτὼ μαστοὶ (πολύμαστος), εἰς 7 κατὰ μείωσιν στοίχους μέχρις ἑνός. Κατωτέρω τέσσαρα ἀλλεπάλληλα ζεύγη ζῴων, οἷον γρῦπες, Σφίγγες καὶ λέοντες, κάτωθεν αὐτῶν δύο ῥόδακες καὶ ἑκατέρωθεν ἀνὰ μία Νίκη. Ἄνωθεν ἀνὰ εἷς λέων. Τὰ ζῷα ταῦτα ἦσαν δηλωτικὰ τῶν διαφόρων ἰδιοτήτων τῆς Ἀρτέμιδος, παρισταμένης ὡς τροφοῦ, νικητρίας καὶ βασιλίσσης τοῦ ζωϊκοῦ Βασιλείου.

Sybel 294.

1639. Μικρὰ κεφαλὴ Αἰθίοπος ἐκ μέλανος λίθου Βχλσάτου, μετ' οὔλης κόμης· ἀγνώστου προελεύσεως.

1640. Κορμὸς ἀγαλματίου γυναικείου. Ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἀρ. ποδὸς καὶ ἔφερε χιτῶνχ καὶ ἱμάτιον κάλυπτον τὸ σῶμα καὶ τοὺς βραχίονας.—Ἀθῆναι.

Sybel 404.

1641. Ὑπερμέγεθες ἄγαλμα γυναικεῖον· Ἐλλείπει ἡ κεφαλή,

ἡ ἀριστ. χείρ, τὸ ἄκρον τῆς δεξ. χειρὸς καὶ τὸ ἄκρον τοῦ δεξ. ποδός. Ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ποδὸς ἔχον τὸ ἰσχίον προβεβλημένον. Ἔφερε ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον τὸ σῶμα πλὴν τοῦ δεξ. στήθους. Τὸ ἱμάτιον πρὸς τὰ κάτω τοῦ σώματος κατερχόμενον σχηματίζει πτυχὰς λοξῶς ἐν εἴδει ταινιῶν εἰς ὀξὺ ἀποληγουσῶν. Ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ ὅρμος περιδεραίου. Τέχνη ἀρχαΐζουσα. Δῶρον Ι. Πικροῦ. — Ἀθηνῶν

Πρβλ. Römische Mitth. 1894 σ. 149.—B. C. H. 6. σ. 361.

1642. Ὑπερμέγεθες ἄγαλμα γυναικεῖον εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις μετὰ τοῦ προηγουμένου ὑπ' ἀριθ. 1641, ἔφερε ποδήρη χιτῶνα καὶ βραχὺ ἱμάτιον ἁπλοῦν, δωρικόν, ἀχειρίδωτον πορπούμενον ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ περιδέραιον ἐκ 4 ὅρμων. Ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ αἱ χεῖρες. Τέχνη ἀρχαΐζουσα.

1643. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς γενειῶντος, σκληροῦ ἀσβεστολίθου. Εἰκονίζει πιθανῶς αὐτοκράτορα Ρωμαῖον. Κόμη οὔλη, ὀφρύες καὶ κόραι ὀφθαλμῶν δεδηλωμέναι διὰ χρώματος, καὶ ἐγκεχαραγμέναι δι' ὀξέος ὀργάνου. Τέχνης μᾶλλον βαρβαρικῆς. Εὑρέθη ἐν Θήρᾳ.

1644. Ἄγαλμα θωρακοφόρου ἀνδρός· ὕψ. 1,30. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ δεξ. βραχίων ἔνθετοι ὄντες, καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων. Ἐπὶ τοῦ θώρακος καὶ τοῦ ἐνδύματος Νῖκαι· ἀνάγλυπτοι. Ἐπὶ τοῦ στήθους προτομὴ θεᾶς ἐπὶ τεθρίππου ὡς ἡμισέληνος. Κάτωθεν καὶ ἑκατέρωθεν ἀνὰ εἷς θαλάσσιος ἵππος, ἐφ' οὗ ἐπιβαίνει Νηρηΐς. Ἐπὶ τῶν πτερυγίων τῆς ζώνης τοῦ θώρακος κεφαλαὶ λεόντων. Εὑρέθη ἐν Μεγάροις.

Sybel 421.—Kekulé 470.

1645. Ἄγαλμα ἀνδρὸς ἀγενείου, ἱσταμένου ἐπὶ πλίνθου. Φέρει πολύπτυχον ἱμάτιον περικαλύπτον ὁλόκληρον τὸ σῶμα καὶ τοὺς βραχίονας. Κατὰ τὰ ἀριστερὰ σῴζεται στέλεχος δένδρου. Ἡ κεφαλὴ ἦν ἔνθετος τῷ κορμῷ. Ἔργον ῥωμ. χρόνων.

1646. Κορμὸς ἀγαλματίου παιδός· ὁ δεξ· ὦμος κλίνει πρὸς τὰ

κάτω. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ βραχίονες. Ἐκ τῶν κάτω ἄκρων σῴζεται τὸ δεξ. σκέλος μέχρι γόνατος.—Ἀθῆναι.

Sybel 4569.

1647. Ἀγαλμάτιον γυναικεῖον, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς βραχίονας. Φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον.

1648. Ἀγαλμάτιον παιδὸς γυμνοῦ, ἐλλείπουσιν οἱ βραχίονες καὶ τὰ κάτω ἄκρα, ὡς καὶ τὸ πρόσωπον. Ἐπὶ τῶν νώτων συμφυὴς πλὰξ ὡσεὶ ἀσπίς, ἴσως προέρχεται ἐξ ἀετώματος ναοῦ. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

1649. Κορμὸς ἀγαλματίου παιδὸς γυμνοῦ. Ἔφερεν ἱμάτιον ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ὤμου καλύπτον ὁλόκληρον τὸν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένον βραχίονα.

1650. Κορμὸς ἀγαλματίου παιδὸς γυμνοῦ. Ἡ κόμη καταπίπτει εἰς μακροὺς πλοκάμους κατὰ τὰ νῶτα καὶ ἐπὶ τοὺς ὤμους.

1651. Κορμὸς ἀγαλματίου γυμνοῦ νεανίου, ἱσταμένου καὶ στηριζομένου ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ποδός. Διὰ τῆς ἀριστ. χειρὸς ἐκράτει ἴσως ἱμάτιον, οὗ ἴχνος σῴζεται.

1652. Κορμὸς ἀγαλματίου γυμνοῦ παιδός. Ἐπὶ τὸν ἀρ. πῆχυν ἔπιπτε τὸ ἱμάτιον. Ἐκράτει δὲ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ στήθους βότρυν.

1653. Κορμὸς ἀγαλματίου γυμνοῦ παιδὸς ἱσταμένου. Ἐκράτει δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν πτηνὸν (περιστεράν(;), οὗ ἐλλείπει ἡ κεφαλή.

1654. Ἀγαλμάτιον μονομόρφου Ἑκάτης ἐπὶ βάσεως ἱσταμένης.

Τέχνης ἀρχαϊζούσης. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ βραχίονες. Φέρει ἱμάτιον μετὰ διπλοϊδίου, ἐν ἀρ. κορμὸς δένδρου, ἐν δεξιᾷ κύων καθήμενος.

Sybel 395.

1655. Γανυμήδης ἀπαγόμενος ὑπὸ ἀετοῦ (τοῦ Διός). Ἀντίτυπον τοῦ περιφήμου συμπλέγματος τοῦ ὑπὸ Λεωχάρους ποιηθέντος. Ἐπὶ ὑψηλῆς βάσεως ὁ Γανυμήδης παρίσταται ὡς νεαρὸς ποιμὴν φέρων τὸν φρύγιον πῖλον, γυμνός, στηριζόμενος ἐπὶ κορμοῦ δένδρου. Ἐλλείπει ἡ κεφαλή, πρόσθετος οὖσα, καὶ οἱ βραχίονες. Φέρει ἱμάτιον ἐκ τῶν ὄπισθεν, καταπῖπτον ἐπὶ τὸν ἀριστ. ὦμον. Ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ποδός, ἔχοντος τὸν δεξιὸν χιαστὶ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου. Δεξιᾷ τοῦ ἀγάλματος, ἀετὸς καθήμενος, (οὗ ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ) ἠνεωγμέναις ταῖς πτέρυξι. Τὸν δεξ. πόδα ἔχει ἐπὶ τοῦ βράχου. Εὑρέθη ἐν Πάτραις.

Sybel 2939[4].—Mitth. 4. 125. — Collignon Hist. de la Sculp. Gr. II, σ. 314 εἰκὼν 160.

1656. Κορμὸς ἀγάλματος Διονύσου πωγωνοφόρου, εὑρεθεὶς ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ. Ἐλλείπει ἡ κεφαλή, ὁ δεξ. βραχίων καὶ τὰ κάτω ἄκρα. Φέρει ἱμάτιον περικαλύπτον τὸ σῶμα ὅλον. Ἀντίτυπον τοῦ ἐν τῷ Βατικανῷ ἀγάλματος τοῦ κοινῶς Σαρδαναπάλου καλουμένου. Τέχνης καλῆς.

Sybel 292. — Arndt-Amelung 714. — Denkmäler 2, 31, 347.—Arch. Zeit. 24, 171.

1657. Ἄγαλμα ἐπιτύμβιον, ἀνδρὸς ἀγενείου, ἐπὶ πλίνθου ἱσταμένου. Φέρει ἱμάτιον περικαλύπτον ὅλον τὸ σῶμα καὶ τοὺς βραχίονας καὶ κατερχόμενον μέχρι σφυρῶν· ἐν ἀριστ. κορμὸς δένδρου, ἐφ' οὗ στηρίζεται.

1658. Ἄγαλμα γυναικεῖον; ὄρθιον, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλήν. Ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἀποκεκρουμένου δεξιοῦ ποδός. Φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Στῆθος ταπεινόν. Ἑκατέρωθεν τῶν ὤμων κυλινδροειδεῖς βόστρυχοι, ἐξ ὧν ἀμφιβάλλει τις περὶ τοῦ γένους τοῦ ἀγάλματος καὶ μόνον ἐκ τοῦ καθόλου τρόπου τοῦ ἐνδύματος καὶ τοῦ εὐρέως τῶν ἰσχίων κρίνων ὑποτίθησιν ὅτι εἶναι ἄγαλμα γυναικός. Παρὰ τὸν ἀρι-

στερὸν πόδα κυλινδρικὴ θήκη μετὰ καλύμματος, ἴσως ἡ νεκρὰ παρίστατο ὡς Μοῦσα. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ Ἀνακτορικῷ κήπῳ.

Furtwaengler. Maisterwerke p. 371.—Arndt-Amelung 705.

1659. Ἄγαλμα γυναικὸς ἱσταμένης ἐπὶ πλίνθου, στηριζομένης ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ποδὸς μετὰ πολλῆς χάριτος. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, αἱ χεῖρες καὶ ὁ μέγας δάκτυλος τοῦ δεξ. ποδός. Φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον περικαλύπτον τὸ σῶμα καὶ φερόμενον λοξῶς κάτωθεν τῆς δεξιᾶς μασχάλης ἔπιπτεν ὄπισθεν τοῦ ἀριστ. ὤμου. Ἔργον ἑλλην. χρόνων.

1660. Γυναικεῖον ἄγαλμα ἡμιτελὲς καταλειφθὲν ὑπὸ τοῦ τεχνίτου, ὕψ. 1,10. Ἵστατο ἐπὶ πλίνθου, στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ ἀριστερ. ποδός· ἔφερεν ἱμάτιον ἐπὶ τοῦ στήθους, πορπούμενον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου. Ἡ κεφαλὴ ἔκλινεν πρὸς τὸν ἀριστ. ὦμον καὶ ὀλίγον ἔμπροσθεν. Ἴσως ἔμελλε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐπιτύμβιον. Εὑρέθη ἐν Ῥηνείᾳ.

Sybel 415.—Mitth. 4, 66.—Kekulé 65.

1661. Ἄγαλμα Ἁρπυίας παρίου λίθου ἡμιτελὲς ὑπολειφθὲν ὑπὸ τοῦ τεχνίτου. Κάθηται ἐπὶ βράχου ἀνεῳγμένας ἔχουσα τὰς πτέρυγας καὶ τὴν συνήθη μυθολογικὴν μορφήν, τὸ μὲν ἄνωθεν δηλ. μέρος τοῦ σώματος εἶναι σῶμα γυναικός, τὸ δὲ κάτωθεν ὀρνέου. Διὰ τῆς ἀριστ. κρατεῖ ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον (κάλπην), ἐρείδουσα τὸν δεξ. ἀγκῶνα ἐπ' αὐτοῦ. Περὶ τὸν λαιμὸν φέρει περιδέραιον· ἐχρησίμευεν ὡς ἐπίθεμα τάφου. Ῥηνείᾳ.

Sybel 414.—Kekulé 274.—Mitth. 4, 61, 66, 5, 174.

1662. Ἄγαλμα μελλεφήβου νικητοῦ, ἡμιτελές, ὑπολειφθὲν ὑπὸ τοῦ τεχνίτου καὶ συμφυὲς ἐπὶ λίθου. Ἵστατο καὶ ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ δεξ. ποδός. Διὰ τῆς δεξ. χειρὸς αὐτοστεφανοῦται διὰ δὲ τῆς καθειμένης ἀριστ. κρατεῖ κλάδον φοίνικος. Ἔργον τῶν ῥωμ. χρόνων. Εὑρέθη ἐν Διπύλῳ.

Sybel 411.—Bulletin V. 1881 pl. III, p. 65.—Ἀρχαιολ. Ἐφημ. 1890 σ. 214. πίν. παρένθετος ἀριθ. 1.

1663. Κορμὸς ἀνδρικοῦ ἀγάλματος (Ἑρμοῦ). Λείπει ἡ ἔνθετος κεφαλή, οἱ βραχίονες καὶ τὸ ἀριστ. σκέλος· τὸ δεξ. σῴζεται μέχρι τοῦ γόνατος. Ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ δεξ. ποδός, ἔχοντος τὸ ἰσχίον προβεβλημένον. Ἀντίτυπον ἔργου Πραξιτελείου, ποιηθὲν ἐν ῥωμ. χρόνοις. Ἐκ τῆς δεξ. χειρὸς σῴζονταί τινες δάκτυλοι ἐπὶ τοῦ ἰσχίου. Μήλου.

Boss Arch. Aufsätze I, σ. 4.—Kekulé 24.—Sybel 3365.

1664—1664A. Σύμπλεγμα Θησέως καὶ Μινωταύρου. Ἐν δεξιᾷ Θησεὺς ἱστάμενος καὶ κλίνων τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἀριστ. Ἐκράτει ξίφος δι' οὗ κατέβαλλε τὸν Μινώταυρον. Ἐλλείπει ἡ κεφαλή, ὁ δεξιὸς ὦμος μέχρι τοῦ ἰσχίου, ὁ ἀριστ. βραχίων καὶ τὰ κάτω ἄκρα. Τοῦ Μινωταύρου ἐλλείπει ὁ δεξ. βραχίων καὶ τῆς ἀριστ. χειρὸς τὸ ἀπὸ τοῦ πήχεως κάτω μέρος, ἡ ἀριστ. πλευρὰ καὶ τὸ κάτω ἥμισυ τοῦ σώματος. Τὸ σύμπλεγμα τοῦτο ἵστατο ἴσως ἐπὶ κρήνης τινός, χρησιμεῦον ὡς ἐπίθεμα. Ἡ δὲ κεφαλὴ τοῦ Μινωταύρου διάτρητος κατὰ τὸ σῶμα ἐχρησίμευεν ὡς ὑδρορρόη ἀντὶ τῆς συνήθους λεοντοκεφαλῆς. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸν Ἅγ. Δημήτριον Κατηφόρην, ἔνθα τὸ Διογένειον Γυμνάσιον.

Arch. Zeitung 1866 Taf. 208 καὶ 1867 σ. 31.—Sybel 290.—Conze Theseus und Minotauros (38 Berliner Winkelmanns-programm 1878.—Arndt-Amelung 704.

1665. Κορμὸς ἀνδρικοῦ ἀγάλματος. Σῴζεται τὸ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τοῦ ὑπογαστρίου μέρους. Εἶναι δὲ πλαστικῶς καὶ ἀνατομικῶς τέλειον ἔργον. Ἴσως ἕνεκα τῶν ἀθλητικῶν γνωρισμάτων, παρίστα Ἡρακλέα. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

1666. Ἄγαλμα ἀνδρικὸν (Ἀσκληπιός ;) Ἐλλιπὲς τὴν κεφαλήν, τὸν δεξ. βραχίονα καὶ τὸν ἀριστ. ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, τοὺς πόδας ἀπὸ τῶν κνημῶν. Εἰκονίζεται ὄρθιος φέρων ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ στῆθος καὶ τὸν δεξ. βραχίονα.

1667. Ἄγαλμα θωρακοφόρον, οὗ ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ μετὰ τῶν βραχιόνων, (ὁ ἀριστ. ἔνθετος) καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων. Ἐπὶ τοῦ θώρακος Γοργόνειον μεταξὺ δύο Γρυπῶν. Δεξιᾷ καὶ ἀριστ. ὑπὸ τὴν μασχάλην τρόπαιον (θώραξ, χιτών, κράνος), ἐπὶ τοῦ ἀριστ. βραχίο-

νος ἀσπίς. Ἐπὶ τῶν πτερυγίων τῆς ἄνω σειρᾶς κεφαλαὶ λεόντων, καὶ κάτω ἀνθέμια· ὕψ. 110.

Sybel 420.

1668. Θωρακοφόρον ἄγαλμα. Ἐλλείπει ἡ κεφαλή, πρόσθετος οὖσα τῷ κορμῷ, οἱ βραχίονες καὶ τὰ σκέλη. Ἐπὶ τοῦ θώρακος τρόπαιον μεταξὺ δύο Νικῶν. Ἐπὶ δὲ τῶν πλευρῶν συμμετρικῶς κεφαλὴ ἀετοῦ, Μεδούσης, κριοῦ, ἐλέφαντος, λέοντος. Ἐν τῇ κάτω σειρᾷ κράνος, ἀσπίς, ῥόδαξ, ξίφος καὶ σπάθη ἢ κνημῖδες;

Sybel 2150.

1669. Προτομὴ γυναικὸς ἐπὶ κυκλοτεροῦς βάσεως, ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ. Αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμέναι. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει στέφανον. Ἴσως εἰκονίζει ἱέρειάν τινα, ἢ γυναῖκα ἐν γένει τῶν ἐν τοῖς ναοῖς ὑπηρετουσῶν. Ἐπὶ τῆς βάσεως φέρεται τὸ ὄνομα τῆς εἰκονιζομένης ΙΟ ΒΑΡΔΙΑ. Τέχνη τῶν τελευταίων ῥωμ. χρόνων.

1670. Σειρὴν ἐλλιπὴς τὴν κεφαλήν, τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας καὶ τὰ ἄκρα τῶν πτερύγων. Ἵστατο τὸ πάλαι ἐπὶ ἐπιτυμβίου μνημείου ὡς κορωνίς. Ἐν τῇ ἀριστ. ἐκράτει λύραν, διὰ τῆς δεξ. ἐκράτει ἴσως τὸ πλῆκτρον· (πρβλ. ἀριθ. 774-5). Ἀθηνῶν.

1671. Κεφαλὴ Ἑρμοῦ μετὰ μέρους τῆς τετραγώνου στήλης. Εἰκονίζει γέροντα γενειαφόρον. Ἡ κόμη ἐν χρῷ κεκαρμένη, οὐχὶ ἐντελῶς ἐξειργασμένη. Ἐπὶ τοῦ ἀρ. ὤμου μέρος τοῦ ἱματίου.

1672. Στήλη μετὰ κεφαλῆς Ἑρμοῦ, τῆς τετραγώνου ἐργασίας συμφυὴς ἑτέρᾳ στήλῃ, ἐκ παραστάδος οἰκοδομήματος προερχομένη. Κόμη, ταινίᾳ δεδεμένη. Κατὰ τοὺς ὤμους ὀπαὶ τῶν βραχιόνων. Αἰδοῖον ἔνθετον.

1673. Τμῆμα συμπλέγματος, παριστῶν λέοντα καταβάλλοντα βοῦν.—Ἀθῆναι.—Ὀλυμπιεῖον, τῷ 1862.

1674. Ληκύθου μαρμαρίνης τὸ μέσον κυλινδρικὸν μέρος ἀπολῆγον εἰς ἔμβολον τετράγωνον, ἐν μεταγενεστέρᾳ χρήσει τῆς ληκύθου. Ἐν ἀναγλύφῳ παρίστανται τρεῖς ἔφηβοι (ὧν σῴζεται τὸ ἄνω ἥμισυ μέρος τοῦ σώματος). ὁ μὲν ἐν ἀρ. κρατεῖ διὰ τῆς ἀρ. δόρυ καὶ φέρει ἱμάτιον καὶ χλαμύδα, διηνεμωμένην καὶ πέτασον ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ὤμου. Ἐν τῷ μέσῳ ἕτερος νεανίας πρὸ τοῦ ἑαυτοῦ ἵππου ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἀπέναντι ἐπερχομένου ὁπλίτου, φέροντος κράνος καὶ ἀσπίδα καὶ ξίφος κρατοῦντος ὑπὲρ τὴν κεφαλήν. Ἄνω τοῦ ὁπλίτου ἐπιγραφὴ μεταγενεστέρων χρόνων :

Ερως
χρυσ. . . (συμπληροῦται : χρυσέρως)

—Ἀθηνῶν.

Conze Grabreliefs 1154.

1675. Προτομὴ ἀνδρὸς ἐντὸς πλαισίου περιφεροῦς. Ἐλλείπει ἡ κεφαλή. Ὁ ἀνὴρ ἔφερεν ἱμάτιον πορπούμενον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου. Τέχνη ῥωμ. χρόνων.

1676. Ἄγαλμα θωρακοφόρου ἀνδρός, φυσικοῦ μεγέθους. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, οἱ βραχίονες, καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων. Ὄπισθεν στήλη, ἐφ' ἧς ἐστηρίζετο ὁ κορμός.

1677. Ἀγαλμάτιον μικρᾶς κόρης, ὕψ. 0,40, ἱσταμένης καὶ προεχούσης τὸν δεξ. πόδα· οὐχὶ ἐντελῶς ἐξειργασμένον. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων. Φέρει βραχὺ ἀχειρίδωτον ἱμάτιον, οὗ τὸ ἄκρον κρατεῖ διὰ τῆς δεξ. χειρός. Ἐπὶ τοῦ ἀριστ. βραχίονος μέγα στρογγύλον ἀντικείμενον.—Ἀθηνῶν. τῷ 1834.

Sybel 303.—Kekulé 313.

1678. Λήκυθος μαρμαρίνη κολοβή, φέρουσα ἀνάγλυπτον παράστασιν δεξιώσεως δύο γυναικῶν, τῆς ἑτέρας καθημένης· ἐπιγραφή :

Ευκολινη Χαριτωνος Κλεαινετη

Εὑρέθη ἐν Ἀττικῇ.

Δελτ. Ἀρχ. 1892. σ. 29.

1679. Λήκυθος μαρμαρίνη φέρουσα τὴν ἑξῆς παράστασιν: Ἀνὴρ πωγωνοφόρος καθήμενος δεξιοῦται νεάνιδα ἱσταμένην. Ἐπιγραφή:

. . .ος *Κηφισια.*

1680. Τεμάχιον ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου, ἐφ' οὗ σώζεται τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων κάτω μέρος μορφῆς γυναικείας πρὸς τὰ δεξ. βαινούσης καὶ φερούσης ποδήρη χιτῶνα μετὰ θαυμασίων πτυχώσεων. Τέχνη λίαν ἐπιμελὴς τοῦ 5 π. Χ. αἰῶνος, σύγχρονος τῶν ἔργων τοῦ Παρθενῶνος. Κάτωθεν φέρει τὸ δίστιχον:

. . .*ας ἐπ' Ἀριστομάχης τάφων ἐμ. .*
. . .*οι το[ὺ]ς ἀγαθο[ὺ]ς φθιμενο[υ]ς*

Τοῦ διστίχου τούτου τὴν ἐπιτυχῆ συμπλήρωσιν ἐποιήσατο ὁ J. Geffeken, εὑρὼν ἀρχαῖον ἐπίγραμμα (Anth. Palatina VII, 545), πρὸς ὃ παρέβαλε τὸ τοῦ ἡμετέρου ἀναγλύφου, ὅπερ ἀνέγνω καὶ συνεπλήρωσεν οὕτω:

Σῆμα τόδ' εὐσεβί[ας ἐπ Ἀριστομάχης τάφῳ ἧμ[αι
Οὓ κατέχουσι τάφ[οι τοὺς ἀγαθοὺς φθιμένους.

Κατ' αὐτὸν λοιπὸν παρίσταται μόνη ἡ παρθένος κόρη *Ἀριστομάχη* καὶ οὐχὶ ἀριστερᾷ αὐτῆς ἑτέρα μορφή, ὁ Ἑρμῆς ψυχοπομπός, ὡς παρίσταται ἐν τῇ τῆς Μυρρίνης ληκύθῳ, ἣν κατέχει ὁ Σ. Σκουλούδης (Conze Grabreliefs N° 1146 CCXLII f.) ὡς ἐνόμισεν ὁ καθηγητὴς A. Brückner, δι' ἔλλειψιν χώρου.

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν τῇ ὁδῷ Ἀθηνᾶς ἐν ταῖς ἐργασίαις τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου τῷ 1891.

Ἀρχ. Δελτίον 1891 σ. 90.—Conze Grabr. 1226.

1681. Ἀγαλμάτιον γυναικεῖον ἡμιτελὲς ὑπολειφθὲν ὑπὸ τοῦ τεχνίτου. Εἰκονίζει πιθανῶς τὴν Ἄρτεμιν. Διὰ τῆς ἀρ. ἐκράτει ἔλαφον, ἐπὶ τοῦ ἀρ. ὤμου τεμάχιον λίθου (φαρέτρα). Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ταινία, ὡσεὶ διάδημα.—Ἀθῆναι.

1682—3. Δύο γυναικεῖαι κεφαλαὶ (Καρυάτιδος), ὕψ. 0,43. Φέρουσαι ὑψηλὸν κάλαθον. Ἡ κόμη κατέρχεται ἐπὶ τοὺς ὤμους εἰς βοστρύχους. Τέχνη ἀρχαΐζουσα.—Ἀθηνῶν.

Sybel 2942.—3.

1684. Πλάξ, ἐφ' ἧς παρίσταται ἐν ἀναγλύφῳ βωμός, οὗ ἑκατέρωθεν Πᾶνες, πρὸς τ' ἀριστερὰ σῴζεται μόνον τὸ ἀρ. σκέλος. Δεξιᾷ κατ' ἐνώπιον ζῷον ὀκλάζον ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν.—Ἀθηνῶν.

Sybel 3748.—Mitth. 1896 σ. 276.

1685. Κεφαλὴ πωγωνοφόρος, εἰκονίζουσα πιθανῶς τὸν Πλάτωνα. Ἡ ῥὶς ἦν πρόσθετος ἐξ ἀρχῆς, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς σωζομένης νῦν ὀπῆς, ἢ ὅτε βραδύτερον ἐπεσκευάσθη. Πρβλ. ἀριθ. 663.—Ἀθηνῶν.

Jahrbuch 1886. σ. 71.

1686. Ἀγαλμάτιον Ἑρμοῦ—Πριάπου· ὕψ. 0,36. Ἐλλείπει ἡ κεφαλή. Ὁ πώγων ἀπέληγεν εἰς τρεῖς βοστρύχους. Ἐκράτει διὰ τῆς ἀρ. καλαύροπα. Τὸ ἐλλεῖπον αἰδοῖον ἦν πρόσθετον.—Ἀθῆναι.

Sybel 410.—Heydemann 301.

1687. Κεφαλὴ νεάνιδος. Περίεργος διὰ τὴν κόμμωσιν αὐτῆς, διαιρουμένην κατὰ τὸ μέσον εἰς ὁριζοντίους κυματοειδεῖς βοστρύχους, ὄπισθεν δὲ ἀπολήγουσαν εἰς κρωβύλον. Ὀφρύες καὶ κόραι δεδηλωμέναι. —Ἀθηνῶν.

1688. Μετόπη μετὰ τριγλύφων, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις, πρὸς Α τῆς λεγομένης Στοᾶς τοῦ Ἀδριανοῦ. Εἰκονίζεται : γυνὴ καθημένη ἐπὶ βράχου, ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καὶ πέπλῳ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ ὑπερείδουσα τὸ πρόσωπον διὰ τῆς δεξιᾶς εἰς ἔνδειξιν πένθους καὶ τὴν ἀρ. ἐπὶ τοῦ γόνατος. Ἐν ἀριστ. ἐπίσης γυνὴ καθημένη πεπλοφόρος καὶ αὕτη, κεκυρτωμένη καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στῆθος κλίνουσαν εἰς ἔνδειξιν λύπης. Ἐν τῷ μέσῳ, τρίτη γυνὴ πεπλοφοροῦσα ὁμοίως, τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἔχουσα πρὸς τὸ στῆθος καὶ τὰς χεῖρας συγκρατούσας τὸν πέπλον. Ἡ μετ' ἀναγλύφου μετόπη προέρχεται ἐξ ἀρχιτεκτονικοῦ ἐπιτυμβίου μνημείου,καὶ οὐχὶ ἐκ ναοῦ, εἰ καὶ φέρει τὰς τριγλύφους. Εἶναι ἑπομένως λίαν σπουδαία· διότι τὸ πρῶτον νῦν μανθάνομεν ἐν Ἀττικῇ τοιούτου σχήματος μνημεῖα ἐπιτύμβια, ἐνῷ ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ εὑρέθησαν. Ἄδηλον ἂν αἱ εἰκονιζόμεναι τρεῖς γυναῖκες εἶναι αἱ νεκραί. Αἱ περὶ ψυχῆς καὶ θανάτου ἰδέαι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἦσαν τοιαῦται, ὥστε δὲν ἐλυποῦντο ἐπὶ τῷ θανά-

τῳ οἱ νεκροί, ἀλλὰ μόνον οἱ ἐπιζῶντες. Πρβλ. ὅσα ἐν σελ. 104 περὶ τῶν ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων εἴπομεν. Ἴσως ἐπὶ τῶν ἄλλων πλευρῶν εἰκονίζεται ὁ νεκρός, αἱ δὲ θρηνοῦσαι 3 γυναῖκες ἦσαν συγγενεῖς τοῦ θανόντος, οὗ ἦτο ὁ τάφος.

Πρβλ. Wolters, Mitth. 1893 σ. 2—3. — Ἀρχ. Δελτίον 1892 σ. 28. — Collignon, Hist. de la Sculp. Gr. II, σ. 381 εἰκ. 199.

1689. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυπτον παράστασιν γυναικὸς ἐπὶ θρόνου καθημένης καὶ δεξιουμένης τὸν πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα· ἄνωθεν ἐπιγραφή:

Τιμόκλεια Φύσων Πυθάρχου Ἀλωπεθῆκεν

1690. Λήκυθος φέρουσα ἀνάγλυφον παράστασιν ἀνδρὸς πωγωνοφόρου ἐν ἱματίῳ πρὸς τὰ δεξ. καθημένου καὶ τὴν ἀρ. χεῖρα ἔχοντος ὑψωμένην κατὰ τὸν ἀγκῶνα. Ἄνωθεν ἐπιγραφή:

Θεόφαντος

1691. Βάθρον τετράγωνον εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις. Φέρει ἄνωθεν κοιλότητα, ἐφ' ἧς ἦν ποτε ἱδρυμένον ἀνάθημά τι. Ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς ἐν ἀναγλύφῳ ὁπλίτης θωρακοφόρος κρατῶν διὰ τῆς ἀριστ. τὴν ἀσπίδα καὶ διὰ τῆς δεξ. ξίφος καὶ πατῶν ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶν ἐπὶ τοῦ κατακειμένου ὁπλίτου ὑπὲρ οὗ τὴν κεφαλὴν γονυπετοῦσα γυνή. Ἀμαζών; καὶ ὄπισθεν ἑτέρα γυνὴ ὀρθία. Ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς τοῦ βάθρου ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή:

Αγαθῆ τύχη ὑπὲρ τῆς τῶν Αὐτοκρατόρων Ὑγιείας καὶ Νίκης.

Οἱ δύο αὐτοκράτορες ἦσαν ὁ Μ. Αὐρήλιος καὶ Λούκιος Βῆρος, οἵτινες θετοὶ ἀδελφοὶ ὄντες συνῆρχον (161—169 μ. Χ.) καὶ ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Πάρθων.

1692. Τριγωνικὸν ἐπίκρανον παραστάδος φέρον ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς ἐν ἀναγλύφῳ Τρίτωνας ἔχοντας κεφαλὴν Σειληνοῦ καὶ δύο γυναῖκας γονυπεπετεῖς κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν καὶ παιζούσας αὐλόν. Ἄνωθεν κεφαλὴ κριοῦ. Ἐπὶ τῆς ἑτέρας πλευρᾶς ἡ αὐτὴ παράστασις. Ἐπὶ τῆς τρίτης πλευρᾶς δύο Τρίτωνες ἀντιμέτωποι, κρατοῦντες κάνθαρον. Τέχνη Γ' αἰῶνος. Ἀθηνῶν.

1693. Κολοσσιαία στήλη διπλοῦ Ἑρμοῦ τῆς τετραγώνου ἐργασίας εὑρεθεῖσα ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Σταδίῳ, ἐν ταῖς ἐν ἔτει 1869 ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς. Εἰκονίζουσα, ἀφ' ἑνὸς κεφαλὴν Διονύσου πωγωνοφόρου καὶ ἀφ' ἑτέρου κεφαλὴν Ἀπόλλωνος, ἔχουσαν τὴν κόμην ἐν κυματοειδέσι βοστρύχοις καὶ ἑκατέρωθεν τῶν ὤμων, ἀνὰ ἕνα βόστρυχον. Τέχνης ἀρχαϊζούσης ἐν ῥωμαϊκοῖς χρόνοις ποιηθεῖσα. Ἐπὶ τῆς στήλης σῴζονται αἱ τῶν βραχιόνων ὀπαί. Κάτωθεν τούτων ἑτέρα ὀπὴ τετράγωνος διαμπερὴς χρησιμεύουσα πρὸς ἔνθεσιν τῆς ὕσπληγκος (ξύλου ἢ σχοινίου) διὰ τοὺς σταδιοδρόμους, οἷς ἐδίδου τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως, ἢ διήρχετο ξύλον πρὸς ἀνάρτησιν στεφάνων.

Ὅμοιον ἔργον ἐνεπίγραφον εὑρεθὲν ἐσχάτως ἐν ταῖς ἐν Περγάμῳ ἀνασκαφαῖς ἀποδίδεται κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν τῷ Ἀλκαμένει οὗτινος τὸ πρωτότυπον ἦν ἱδρυμένον ἐν τοῖς Προπυλαίοις τῆς Ἀκροπόλεως. Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ἀγαλμάτων, εὑρέθησαν δύο ὅμοιοι Ἑρμαῖ, ἐν ταῖς τελευταίαις ἐν ἔτει 1897 ἀνασκαφαῖς τοῦ Σταδίου καὶ οἵτινες ἱδρύθησαν κατὰ χώραν.

Sybel 36.—Arch-Zeitung 27, 231, 29, 12.—Athen. Mittheilungen 1904. σ. 197—208.—Rev. des Etudes Gr, 1906 σ. 156.

1694. Λουτροφόρος, φέρουσα καθέτους ῥαβδώσεις, κύκλῳ δὲ ἀνάγλυφον πλεγματοειδὲς κόσμημα.

1695. Λήκυθος, ἐν ἀναγλύφῳ ὁπλίτης δεξιούμενος γυναῖκα ἐπὶ θρόνου καθημένην. Ἐν τῷ μέσῳ ἀνὴρ πωγωνοφόρος ἱστάμενος προσβλέπει αὐτῷ.

1696. Λήκυθος. Ἐν ἀναγλύφῳ γυνὴ καθημένη καὶ δεξιουμένη τὸν πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον ἄνδρα.

1697. Λουτροφόρος. Ἐν πλαισίῳ δύο γυναικεῖαι μορφαί, ἡ μὲν καθημένη δεξιοῦται τὴν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην, ἥτις τὴν ἀριστ. ἐρείδει ὑπὲρ τοῦ ὤμου τῆς καθημένης. Ἐπιγραφή :

Ευκλεα

Ἀθηνῶν.

Ἀρχαιολ. Δελτίον 1891 σ. 37.

1699. Λήκυθος, φέρουσα γραπτὰ ῥοδακοειδῆ κοσμήματα.

1700—1725. Στῆλαι ἐπιτύμβιοι, μετ' ἀετωματίου ἄνωθεν καὶ ἀνθεμίου, εὑρεθεῖσαι ἐν Ἀθήναις καὶ φέρουσαι μόνον ἐπιγραφὰς μετὰ δύο ἀναγλύπτων ῥοδάκων. Αἱ ὑπ' ἀριθμ. 1709 καὶ 1719 ἔφερον καὶ ἀναγλύπτους παραστάσεις, ὧν διεσώθησαν μόνον αἱ κεφαλαί.

1726. Ἐπιτύμβιος κίων σχήματος ὑψηλοῦ καλάθου, ἐπὶ βάσεως ἱσταμένου· ὕψ. 1,66. Ἄνω φέρει στέφανον κισσοῦ, ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ. Κάτωθεν δὲ ἐντὸς πινακίδος τὴν ἐπιγραφήν:

Πώλλα Λικύννη
Ἑρμιόνη, Στράτωνος
Κυδαθηνέων γυνή.

Sybel 2174.

1727. Ἐπιτύμβιος κιονίσκος μετὰ στεφάνης ἄνω καὶ κάτω, φέρων τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν:

Ἀβρυλλὶς Μικίωνος Κηφισιέως θυγάτηρ

Ἐν ταπεινοτέρῳ ἐδάφει, εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ, μεγάλη κλεὶς ναοῦ καὶ ταινίαι. Ἑκατέρωθεν εἷς ἐγχάρακτος στέφανος. Ἐκ τοῦ ἐνταῦθα εἰκονιζομένου συμβόλου τῆς κλειδὸς συνάγεται ὅτι ἡ Ἀβρυλλὶς ἦν ἡ γνωστὴ ἡμῖν, ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2169 τοῦ C. I. A. II, ἐπιγραφῆς, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς.

Πρβλ. Sybel 2673.—Mittheilungen 4, 155 —Ἀρχ. Ἐφημ. 1902 σ. 143. —Conze ἐν Arch. Zeitung 1862 σ. 296.-Imhoof-Blumer (Num. Zeitschrift III, σ. 4^6.

1728. Ἐπιτύμβιος στήλη μετὰ κυματίου ἄνωθεν, λίθου φαιοῦ, ἱδρυμένη ἐπὶ ἀργοῦ λίθου καὶ διὰ μολύβδου συνδεδεμένη, μετ' αὐτοῦ. φέρει ἐπιγραφήν:

Συμμαχία Συμμάχου Μενδίου θυγάτηρ Θεοφίλη Συμμάχου θυγάτηρ.

Εἰκονίζεται ἐν πλαισίῳ ἡ *Συμμαχία* ἐπὶ θρόνου καθημένη, ἐν ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ δεξιουμένη πωγωνοφόρον ἄνδρα ἱστάμενον. Μεταξὺ τούτων ἡ *Θεοφίλη* κατ' ἐνώπιον ἱσταμένη. Ὄπισθεν

τῆς καθημένης ἑτέρα γυνὴ πεπλοφόρος ἔχουσα τὴν ἀριστ. πρὸς τὸ πρόσωπον ἐν στάσει τεθλιμμένης καὶ δεξιᾷ ταύτης παιδίσκη κρατοῦσα πυξίδα. Ἀθηνῶν.

Sybel 2635.—Conze Grabr. 413.—Kekulé 34.

1729. Ἐπιτύμβιος λίθος τοῦ σοφιστοῦ Διαλόγου σχήματος τετραγωνικῆς βάσεως μετὰ γείσου. Φέρει τὴν ἐπιγραφήν :

Ἐνθάδε Διάλογος καθαρῷ πυρὶ γυῖα καθήρας
ἀσκητὴς σοφιης ᾤχετ' ες ἀθανάτους
Ἐνθάδε Διαλογοιο σαοφρονος ὄστεα κευθει
γυμνας ὅς ἀμφ' ἀρετὴν ἔπλετο καὶ σοφιην,
ἀλλὰ τὸ μὲν κεύθει μικρὰ κόνις ἀμφιχυθεῖσα
ψυχὴν δ' ἐκ μελέων οὐρανος εὐρύς ἔχει.

Ἀθηνῶν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Λυκαβητοῦ.

Arch, Zeitung 2, 250.—Sybel 2669, 1.

1730. Βωμὸς τετράγωνος μετὰ κυματίου ἄνωθεν καὶ κάτωθεν, ὕψ. 1,04. Φέρει ἐν ἀναγλύφῳ τὸν *Ἀπόλλωνα Πατρῷον.* Εἰκονίζεται ὡς νεανίας γυμνὸς ἱστάμενος, ἔχων τὸν ἀριστ. πόδα χιαστὶ ὄπισθεν τοῦ ἑτέρου παίζων τὴν λύραν, ἥν κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστ., διὰ δὲ τῆς καθειμένης δεξιᾶς ἐκράτει τὸ πλῆκτρον. Ἡ παράστασις αὕτη εἶναι λίαν σπουδαία, διότι ἐν τῇ τέχνῃ τὸ πρῶτον ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἀναγλύφῳ τούτῳ. Φέρει τὴν ἐπιγραφήν :

Ἀγαθῇ τύχῃ, Ἀπόλλωνος Ἀγυιέως Προστατηρίου
Πατρῴου Πυθίου Κλαρίου Πανιονίου.

Ἀθηνῶν.

Sybel 2527.—Heydemann 821.

1731. Βωμὸς κυκλοτερής, ὕψ. 0,83 πλ. 0,40, ἐπίπεδος τὰ ἄνω, σῴζεται κατὰ τὸ 1)3, τὰ λοιπὰ γύψῳ συμπεπληρωμένα. Ἔφερεν ἄνωθεν καὶ κάτωθεν θριγκὸν μετὰ βάσεως. Εἰκονίζετο κύκλῳ *ἐν ἀναγλύφῳ τὸ δωδεκάθεον,* καὶ οὗ σῴζονται μόνον 7 μορφαὶ θεῶν, τῶν ἑξῆς :

Δημήτηρ, ἐπὶ τῆς μυστικῆς κίστης καθημένη, δεξιὰ ἡ Ἀθηνᾶ, εἶτα ὁ Ζεύς, ἡ Ἥρα, ὁ Ἀπόλλων, ἕπεται πιθανῶς ἡ Ἄρτεμις. Ἀριστερᾷ τῆς Δήμητρος ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἀμφιτρίτη (;), φέροντες ἕκα-

στος ἴδια διακριτικὰ σύμβολα. Λείπουσιν ἔτι Ἑρμῆς Διόνυσος ἢ Ἑστία καὶ ὁ Ἥφαιστος. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν Κεραμεικὸν τῷ 1877.

Sybel 2151.— Wolters Bausteine 425.—Mittheilungen 1897 σ. 197.— Σβορώνου τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον σ. 160.—Furtwaengler, Meisterwerke σ. 190.

1732. Ἄγαλμα Νίκης ἀποκεκρουμένον, ἄνευ κεφαλῆς καὶ πτερύγων, ὕψ. 1,10· εὑρέθη οὐ μακρὰν τοῦ κατωτέρω ὑπ' ἀριθ. 1733 βάθρου τοῦ Βρυάξιδος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑποτίθεται ὅτι ἦν ἐπ' αὐτοῦ ἱδρυμένον. Φέρει ποδήρη χιτῶνα ὑψωμένον, προτεταμένον τὸν ἀρ. βραχίονα καὶ ὡσεὶ κατερχόμενον ἐξ ὕψους. Ἐλλειπὲς τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς πόδας ἀπὸ τῶν γονάτων. Δι' ἐμβόλου σῳζομένου ἐνεγομφοῦτο ἐπὶ τοῦ βάθρου. Ἐργασία ἐπιμελὴς τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος.

Ἀρχ. Δελτίον 1861 σ. 89.—Ἐφημ. Ἀρχ. 1893 σ. 91.— Collignon Hist. de la Sculp. Gr. II, σ. 307. εἰκ. 157.

1733. Βάθρον τετράγωνον τοῦ Βρυάξιδος, εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις τῷ 1891 κατὰ χώραν, ΒΑ τοῦ Θησείου, ὕψ. 0,32, πλ. 0,75. Καὶ ἐπὶ μὲν κυρίας πλευρᾶς ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή :

Φυλαρχοῦντες ἐνίκων ἀνθιππασίᾳ
Δημαίνετος Δημέο[υ] Παιανιεὺς
Δημέας Δημαινέτο[υ] Παιανιεὺς
Δημοσθένης Δημαινέτο[υ] Παιανιεὺς
Βρύαξις ἐπόησεν

Ἐπὶ δὲ τῶν τριῶν ἑτέρων πλευρῶν ὑπάρχουσι πανόμοια ἀνάγλυφα, ἐν ᾧ παρίστανται τρεῖς νικηταὶ ἐν ἀνθιππασίᾳ (=ἱππέων ἅμιλλα), βαδίζοντες πρὸς τρίποδα, οἱ τρεῖς φύλαρχοι, ἄνδρες τῆς αὐτῆς ἡλικίας, ἔχοντες τήν τε κόμην καὶ τὸν πώγωνα βραχύν, ἐζωσμένων περὶ τὴν ὀσφὺν καὶ κρατούντων τὰς χρώματί ποτε δεδηλωμένας ἡνίας.

Ὁ τρίπους, ἦν βραβεῖον νίκης. Τὸ ἔργον ἐποιήθη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου τεχνίτου Βρυάξιδος ἀκμάσαντος κατὰ τὸν Δ' π. Χ. αἰῶνα. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ὑπάρχει προέκβολὴ τοῦ λίθου κυκλικῶς πρὸς ὑποδοχὴν ἰωνικοῦ κίονος, ἐφ' οὗ ἔκειτο ἴσως τὸ ἀνάθημα, ἱδρυθὲν τῷ 387 π. Χ(;), ὅτε ὁ Δημαίνετος ἐχρημάτισε στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων,

ἦν δὲ τοῦτο ἄγαλμα Νίκης, διότι ἐκεῖ, πλησίον τοῦ βάθρου εὑρέθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 1732 ἄγαλμα Νίκης.

Ἐφημ. Ἀρχ. 1893 σ. 39.—B. C. H. 1892 p. 550.—Rev. Etud. Grecques 1891 σ. 191.—Σβορώνου. Τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον σ. 164.—Ἐφημ. Ἀρχ. 1893 σ. 39.—Ἀρχ. Δελτίον 1891. σ. 89. — Collignon Hist. de la Sculp. Gr. II, σ. 307 εἰκ. 156.

1734. Κολοσσιαία κεφαλὴ πεπλοφόρου Δήμητρος, εὑρεθεῖσα ἐν τῷ ἐν Λυκοσούρᾳ τῆς Ἀρκαδίας ναῷ τῆς Δεσποίνης, ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ταῖς ἐνεργηθείσαις ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας τῷ 1889, ἔνθα (κατὰ τὸν Παυσανίαν VIII, 37) ἦσαν ἱδρυμένα ἐπὶ βάθρου τοῦ ἐκεῖ ναοῦ τῆς Δεσποίνης. Τέσσαρα ἀγάλματα, ἤτοι αἱ ἐπὶ θρόνου καθήμεναι Δέσποινα καὶ Δημήτηρ καὶ οἱ ἑκατέρωθεν ἱστάμενοι, ἔνθεν μὲν ἡ Ἄρτεμις (ἀριθ. 1735), ἔνθεν δὲ ὁ Τιτὰν Ἄνυτος (ἀριθ. 1736). Ἔργα τῆς Β' ἑκατονταετηρίδος, ποιηθέντα ὑπὸ τοῦ Μεσσηνίου τεχνίτου Δαμοφῶντος. Οἱ κορμοὶ τῶν ἀγαλμάτων τούτων εὑρέθησαν εἰς πολλὰ τεμάχια, οὔπω συγκολληθέντα. Τινὰ τῶν τεμαχίων τούτων μένουσιν ἔτι ἐν Λυκοσούρᾳ, ἱδρυθέντος ἐκεῖ μικροῦ Μουσείου, ἕνεκα τοῦ ὄγκου αὐτῶν καὶ διὰ τὴν ἔλλειψιν ἁμαξιτῆς ὁδοῦ. Ἡ κεφαλὴ αὕτη ἔχουσα τὴν κόμην ταινίᾳ περιδεδεμένη, ἣν ἴσως κοσμήμασι τὸ πάλαι κεκοσμημένη, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν σῳζομένων ἐν αὐτῇ μετὰ τεμαχίων χαλκοῦ ὀπῶν. Ἐπὶ τῆς δεξ. πλευρᾶς, ὄπισθεν σῴζεται τεμάχιον τοῦ ἱματίου.

Ἀρχ. Δελτίον 1889, σ. 161 καὶ 1890 σ. 165.—P. Cavvadias : Fouilles de Lycosoura Liv. I, 1893. — Brunn-Bruckmann 478. — Journal of. Hell. Studies XXIV. 41-57.—American Jour. of. Arch. 1906 σ. 302.

1735. Κολοσσιαία κεφαλὴ Ἀρτέμιδος, εὑρεθεῖσα ἐν Λυκοσούρᾳ καὶ μικροτέρα τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1734. Φέρει διάδημα περὶ τὴν κόμην. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἔνθετοι ἐξ ἄλλης ὕλης. Ἡ κεφαλὴ αὕτη ἀνήκουσα εἰς ἄγαλμα ἀπετέλει σύμπλεγμα μετὰ τῶν ὑπ' ἀριθμ. 1734 καὶ 1736, τῷ αὐτῷ ναῷ ἀνηκουσῶν.

Collignon Hist. de la Sculpt. Gr. II. 630, εἰκ. 351.—Brunn-Bruckmann 479.—Journal of Hell. Stud. XXIV, 41-57.

1736. Κολοσσιαία ἀνδρικὴ πωγωνοφόρος κεφαλὴ ἀγάλματος εἰκονίζουσα τὸν Τιτᾶνα Ἄνυτον, ἐν τύπῳ τοῦ Διὸς τοῦ ὑπὸ τοῦ Φειδίου

ποιηθέντος, σώζεται μετὰ τοῦ λαιμοῦ καὶ μέρος τοῦ στήθους. Ἡ κόμη ἀπολήγει ἔμπροσθεν τοῦ μετώπου εἰς κυλινδροειδεῖς βοστρύχους ὡς καὶ ὁ πώγων, τὰ ἄκρα τῶν ὁποίων ἔφερον ὀπάς, ἐν αἷς προσηλοῦντο κοσμήματα ἐκ χαλκοῦ. Οἱ ὀφθαλμοὶ πρόσθετοι ἐξ ἄλλης ὕλης. Ἡ κεφαλὴ αὕτη ἀνῆκεν εἰς σύμπλεγμα μετὰ τῶν ὑπ' ἀριθμ. 1734 καὶ 1735 κολοσσιαίων ἀγαλμάτων τῆς Δήμητρος τῆς Δεσποίνης καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἔργον Δαμοφῶντος τοῦ Μεσσηνίου. Θεωροῦνται δὲ ἔργα ἀξιολόγου τέχνης τοῦ Β' π. Χ. αἰῶνος.

Brunn-Bruckmann 480.—Journal of hell. Stud. XXIV, 41-57.—Collignon Histoire de la Sculpt. Gr. II, σ. 628 εἰκ. 329.

1737. Τεμάχιον μεγάλου ἱματίου, εὑρεθὲν ἐν Λυκοσούρᾳ μετὰ τῶν ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθμ. 1734—1736 κεφαλῶν ἐν τῷ ναῷ τῆς Δεσποίνης. ἀνῆκον πιθανῶς τῇ Δήμητρι· σπουδαιότατον καὶ πρωτοφανὲς διὰ τὰς ἐν αὐτῷ παραστάσεις, κατάκοσμον ἀναγλύφοις μορφαῖς. Ἐν αὐτῷ δηλ. εἰκονίζονται γυναικεῖαι καὶ ἀνδρικαὶ μορφαὶ μεταμορφωμέναι εἰς διάφορα τετράποδα ζῶα, (κριούς, ὄνους, ἵππους). Νηρηῒς ἐπὶ θαλασσίου τέρατος, ἄλλη ἐπὶ Τρίτωνος, γυναικεῖαι πτερωταὶ μορφαί, ὧν μία κρατεῖ λαμπάδα, δελφῖνες, ἀετὸς καὶ ἄλλα πτηνά, κεραυνοί, κλάδοι, σπειροειδὴς μαίανδρος κ.τ.λ.

Journal of hell. Stud. XXIV, 41-57.—Collignon Hist. de la Sulpt. Gr. II, σ. 628 εἰκ. 350.

1738. Γυναικεία ἀρχαϊκὴ κεφαλὴ πωρίνη, εἰκονίζουσα τὴν βασίλισσαν τῆς Λυδίας *Ὀμφάλην*. Εἶναι τοῦ γνωστοῦ κοινοῦ τύπου γυναικείων μορφῶν ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἀνεκαλύφθησαν ἐν Δήλῳ, Ἐλευσῖνι καὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει. Προέρχεται ἐκ Λυκίας, τοῦθ' ὅπερ πιστοῖ διὰ μυριοστὴν φορὰν τὴν ἐξ Ἀσίας προέλευσιν τῆς τέχνης. Εἶναι φυσικοῦ μεγέθους ἔχουσα πάντα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἔργων τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης. Τὸ μέτωπον εὐρύ, ἱκανῶς ἐπίπεδον καὶ αἱ παρειαὶ καθέτως τετμημέναι. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπιμήκεις ὄντες καὶ κεκυρτωμένοι συγκλίνουσι πρὸς τὴν ῥῖνα καὶ ἔχουσί τι τὸ Σινοπρεπές. Εὑρέθη ἐν Λυκίᾳ.

Ἀρχ. Ἐφημ. 1899 σ. 51 πίν 4.

1739. Κεφαλὴ Ἴσιδος τῶν ῥωμ. ἢ ἀλεξανδρινῶν χρόνων, ἐκ Λυκίας προερχομένη. Λίαν περίεργος εἶναι ἡ διάθεσις τῆς κόμης διῃρη-

μένης εἰς τρεῖς ἐπαλλήλους στίχους βοστρυχίων, ὧν τὰ ἄκρα φέρουσιν ὀπάς, εἰς ἃς προσηλοῦντο μετάλλινα κοσμήματα. Ὄπισθεν ἔχει προεξοχήν τινα. Διατήρησις ἀρίστη. Ἴσως ὑπὸ μορφὴν Ἴσιδος εἰκονίζεται ἡγεμονίς, ἢ ἱέρειά τις τῶν Σελευκιδῶν ἢ Πτολεμαίων, ὡς κεφαλή τις ἐν Ῥώμῃ εὑρεθεῖσα.

Reinach. Recueil de têtes Antiques 1903. Planche 243.

1740. Ἀγαλμάτιον Ἡρακλέους ἐν νεανικῇ μορφῇ, ἐν πολλοῖς ἐλλιπές. Ἀπὸ τοῦ ἀριστ. ὤμου φέρει συνεπτυγμένην τὴν λεοντήν, κατερχομένην ἐπὶ τὸν ἀριστερὸν πῆχυν. Τέχνη ῥωμ. χρόνων κοινή. Κρήτης. Δῶρον Τσιβουράκη.

1741. Κορμὸς ἀγαλματίου Ἀσκληπιοῦ (;) φέροντος ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ὤμου τὸ ἱμάτιον. Ὑπὸ τὴν δεξ. μασχάλην σῴζεται μέρος τῆς ῥάβδου, ἐφ' ἧς ἐστηρίζετο. Τέχνη ῥωμ. χρόνων κοινή. Κρήτης. Δῶρον Τσιβουράκη.

1742. Σήκωμα, (ἤτοι μέτρον ὑγρῶν, ἐκ τοῦ σηκόω=ζυγίζω). Εἶναι τοῦτο πλὰξ φέρουσα πέντε χωνοειδεῖς κοιλότητας, διαφόρου μεγέθους καὶ χωρητικότητος. Εἰς τὸν πυθμένα φέρουσι μικρὰν ὀπὴν διὰ τὴν ἐκροὴν τῶν ὑγρῶν. Κρήτης. Δῶρον Τσιβουράκη.

1743. Ἐπὶ κίονος ἀρραβδώτου ἀνάγλυπτον Παλλάδιον ἀρχαϊκόν, ὑπ' ὄφεων περιειλιγμένων καλυπτόμενον. Φέρει τρίλοφον περικεφαλαίαν καὶ αἰγίδα, διὰ τῆς ἀριστ. κρατεῖ ἀσπίδα μετὰ Γοργονείου καὶ δόρυ διὰ τῆς δεξιᾶς. Δεξιὰ κάτω γλαύξ. Εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ ἐνδύματος ἐπιγραφή :

ε ι λ ε ω ς

ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ βάθρου :

ειλεως (Ἵλεως ;) *Ἀλεξανδρον*

εὑρέθη ἐν Μήλῳ τῷ 1861.

Sybel 586.—Kekulé 377.—Bulletino 1862, 85.—Arch. Zeitung 19, 234 —Jahn. de ant. Min. Simulacris taf. 3, 7.

1744. Ἐπὶ σπονδύλου ἀρραβδώτου κίονος, φέροντος ἐντὸς τοξοειδοῦς πύλης ἀνάγλυφον, εἰκονίζον τὴν Τύχην τῆς Μήλου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς κάτωθεν ἐπιγραφῆς. Φέρει πόλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐπὶ τοῦ ἀρ. βραχίονος, κρατεῖ ἐν τῇ ἀγκάλῃ τὸν παῖδα Πλοῦτον ; τὴν δὲ σκηπτροφόρον χεῖρα ἐρείδει ἐπὶ κίονος, κατὰ τὸν ἴδιον τύπον τῆς εἰρήνης τοῦ Κηφισοδότου. (Πρβλ. ἀριθμ. 175). Ἄνωθεν ἡ ἐπιγραφή :

Ἀγαθῇ τύχῃ Μήλου εἵλεως (=Ἵλεως ;)
Ἀλεξάνδρῳ κτίστῃ ἱερῶν μυστῶν.

Μήλου.

Sybel 587. – Kekulé 378.—Koehler, ἐν Bullet 1865, 135.—Mittheilungen 15, 247.—Πρβλ. καὶ ἀριθμ. Καταλόγου 175.— Furtwaengler, Meisterwerke σ. 624, εἰκ. 125.

1745. Ἀγαλμάτιον *Τύχης* εὑρεθὲν ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τὴν λίμνην Ἀβουκίρ. Δῶρον τοῦ ἕλληνος Δρανὲτ-Πασσᾶ. Τέχνης ἑλληνορωμαϊκῶν χρόνων, ὕψ. 0,88. Διατήρησις ἀρίστη. Ἡ θεὰ ἱσταμένη κρατεῖ ἐν τῇ ἀριστ. τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας, ἐν δὲ τῇ δεξ. πηδάλιον. Φέρει ποδήρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Ἡ κόμη καταπίπτει εἰς δύο ἐπαλλήλους σειρὰς βοστρύχων. Μάρμαρον λεῖον.

1746—1747. Δύο τετράπλευροι ἀναθηματικοὶ βωμοὶ εὑρεθέντες ἐν Χαλανδρίῳ τῆς Ἀττικῆς. Ἀμφότεροι ἀφιερώθησαν ἐπὶ Ταυροβολίᾳ πρὸς τιμὴν τῆς Ῥέας καὶ τοῦ Ἄττυος, ὁ εἷς ἀφιερώθη ὑπό τινος Μουσωνίου, ὁ δ' ἕτερος ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῶν Μυστηρίων Ἀρχελάου τοῦ ἐκ Λέρνης. Αἱ ἀνάγλυφοι παραστάσεις εἶναι ἀκριβῶς αἱ αὐταὶ καὶ ἐπὶ τῶν δύο. Ἀπὶ τοῦ ἄνω μέρος ὑπῆρχον λέοντες. Ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν πλευρῶν Κυβέλη καθημένη ἐν τῇ γνωστῇ στάσει (πρβλ. ἀριθ. 1540—1557). Δεξιᾷ αὐτῆς Δημήτηρ καθημένη, καὶ παρ' αὐτῇ μικρὸς παῖς κρατῶν δᾷδα. Ἐφ' ἑκάστης τῶν πλαγίων πλευρῶν μεταξὺ διασταυρουμένων δᾴδων ἀντικειμενον χρησιμεῦον εἰς τὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης, ἑκατέρωθεν πίτυς, ἄνωθεν οἰνοχόη καὶ φιάλη, κάτωθεν τύμπανον καὶ καλαῦροψ. Ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ἐπιφανείας Κυβέλη καθημένη, ἐρείδουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ προσφιλοῦς αὐτῇ Ἄττυος, ὃν διακρίνομεν εὐκόλως ἐκ τοῦ φρυγικοῦ πετάσσου καὶ τοῦ καλαύροπος. Ἐργασία τῶν τελευταίων ῥωμ. χρόνων. Αἱ ἐπ' ἀμφοτέρων ὑπάρχουσαι ἐπιγραφαὶ ἔχουσιν οὕτω :

Ὁ προγόνοις ἐφάμιλλος ὁ τὴν μεγάλην πλείω αὔξων Ἀρχέλεως γενεὴν πράξεσι ταῖς ἰδίαις, ἀντίδοσιν τελετῆς τῆς Ταυροβόλου χάριν ἔγνω βωμὸν ἀναστήσας Αττεω ἡ δὲ Ῥέης. Οὗτος Κεκροπίην αὐχεῖ, οὗτος ἐν Ἄργει ναιετάει, βίοτον μυστικὸν εὖ διάγων, αὐτόθι γὰρ κλειδοῦχος ἔφυ Βασιληΐδος Ἥρης ἐν Λέρνῃ δ' ἔλαχεν μυστιπόλους δᾷδας, Δαδοῦχος με Κόρης Βασιληΐδος ἱερὰ σηκῶν Ἥρας κλεῖθρα φέρων βωμὸν ἔθηκε Ῥέῃ Ἀρχέλεως τελετῆς συνθήματα κρυπτὰ χαράξας ταυροβόλου πρῶτον δεῦρο τελειομένης.

Μετὰ τὴν ὑπατείαν Ὀνωρίου καὶ Εὐοδίου πρὸ ἓξ Καλ(λανδῶν) Ἰουνίων ἄρχ(οντος) Ἑρμογένους ἐτελέσθη ταυροβόλιον ἐν Ἀθήναις, ὅπερ παραλαβὼν Μουσώνιος ὁ λαμ(πρότατος) τῆς τελετῆς τὸ σύνθημα τὸν βωμὸν ἀνέθηκα.

ὕψ. 0,36.

Sybel 581-2.—Πρβλ. Froehner Catalogue du Musée du Louvre p. 421-459.—Heydemann 379-380.—Bulletino 1867, 175.—Arch. Zeit. 25, 9.

1748. Κίων ἄνευ ῥαβδώσεων, μετὰ στεφάνης ἄνω. Εἶναι ἱδρυμένος ἐπὶ ἀρχαίου σπονδύλου χρησιμεύοντος ὡς βάσεως. Φέρει ἀνάγλυπτον λουτροφόρον καὶ ἐπιγραφήν :

Αντιγονος Θεοδοτου Ἐλαιουσιος.

1749. Κίων ἐπιτύμβιος ἄνευ ῥαβδώσεων φέρων τὴν ἐπιγραφήν :

Ἀντίοχος Παμφίλου Φλυεὺς

καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐντὸς πινακίδος ἑτέραν ἐπιγραφήν :

Νύμφη Βασιλείδου ἐκ Κηφεισίων.

1750. Πλακὸς ἄνω δεξ. γωνία μετὰ παραστάδος φέρουσα ἓξ ἀναγλύπτους μικρὰς προσωπίδας ἐν τρισὶ στίχοις.

1751—5. Πέντε προσωπῖδες γυναικεῖαι καὶ ἀνδρικαί, τραγικαὶ καὶ κωμικαί, καὶ δύο εὐμεγέθεις κεφαλαὶ Σειληνῶν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προπαγεῖς· ἦταν δὲ αὗται ἀρχιτεκτονικὰ κοσμήματα ἐπὶ τῶν ἐπιστυλίων. Εὑρέθησαν πρὸς Δ. τῆς Στοᾶς τοῦ Ἀττάλου τῷ 1831.

Ἴσως δὲ προέρχονται ἐκ τοῦ θεάτρου τοῦ Ἀγρίππα, ὅπερ τοποθετεῖται ἐν τῷ Κεραμεικῷ.

Sybel 961.- Arch. Zeitung 1866, σ. 170.—Kekulé 122.

1756. Προτομὴ γυναικὸς πεπλοφόρου, εἰκονιζομένης ἐν ἀναγλύφῳ ἐντὸς τοξοειδοῦς κοιλότητος.

1757—8. Δύο λουτροφόροι σφαιρικαὶ πλήρεις μετ' ἀναγλύπτων ἀνθεμίων καὶ σπειροειδῶν κοσμημάτων καὶ ῥαβδώσεων· ἦσάν ποτε ἱδρυμέναι ἐπὶ τάφων. Φέρουσι κύκλῳ τρεῖς κοιλότητας ἐν αἷς προσηρμόζοντο τρεῖς γρῦπες, ὅμοια τούτοις ἀγγεῖα εὑρίσκονται ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Χαλκίδος. Πρβλ. καὶ ἀριθμ. 2617.

1759. Κολοσσιαῖον ἄγαλμα, ὕψ. 2,25· εἰκονίζον τὸν Ῥωμαῖον αὐτοκράτορα Κλαύδιον (37—54 μ. Χ.) ἐν τύπῳ Διός, ἐπὶ συμφυοῦς πλίνθου ἱστάμενον. Λείπουσιν ἡ κεφαλή, ἔνθετος οὖσα τῷ κορμῷ, οἱ βραχίονες καὶ ὁ δεξ. πούς. Ἔφερε χλαμύδα ἐπὶ τοῦ δεξ. ὤμου πορπουμένην. Τὴν δεξ. ἐστήριζεν ἐπὶ σκήπτρου. Παρὰ τὸν δεξ. πόδα ἀετὸς ἀνεῳγμέναις ταῖς πτέρυξιν. Μεγάρων.

Sybel 428.—Kekulé 399.—Arch. Zeitung 13, 5.—Rev. Arch. 1856, 44.

1760—1. Δύο μικραὶ κεφαλαὶ Δημοσθένους. Τὸ μέτωπον σύνοφρυ καὶ ἐῤῥυτιδωμένον, ὡς παρίστατο ὁ μέγας ῥήτωρ. Τέχνης ἐπιμελοῦς. Εὑρέθησαν ἡ μὲν ἐν Ἀθήναις, ἡ δὲ ἐν Ἀττικῇ, (πρβλ. ὁμοίαν ἀριθμ. 327), ὡς καὶ τὴν ἐκεῖ βιβλιογραφίαν.

1762. Κεφαλὴ Ἀφροδίτης εὑρεθεῖσα τῷ 1889 ἐν τῇ παρὰ τὸν Πύργον τῶν Ἀνέμων Ἀγορᾷ τῶν Ῥωμ. χρόνων. Εἶνε ὑπερφυσικοῦ μεγέθους. Ἐν τῷ μετώπῳ ἐνεχαράχθη ἀτέχνως ὑπὸ χριστιανῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, δι' οὗ ἡ εἰδωλολατρικὴ θεὰ μετεβλήθη εἰς χριστιανὴν ἁγίαν, ἢ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν θεομήτορα Μαρίαν, ὡς πλεῖστα τοιαῦτα παραδείγματα ἀπαντῶσιν ἐν τοῖς Μουσείοις τῆς Ἑσπερίας Εὐρώπης.

Ἀληθῶς ἡ κεφαλὴ αὕτη δύναται νὰ θεωρηθῇ μία τῶν ὡραιοτέρων τοῦ Μουσείου καὶ ἔχει μεγίστην ὁμοιότητα πρὸς τὴν ἐν τῷ Μουσείῳ

τῆς Arles ἀποκειμένην κεφαλὴν Ἀφροδίτης, ἀντιτύπου τῆς Πραξιτελείου Κνιδίας, ἀλλ' ὑπερφυσικὴν τὸ μέγεθος, ὡς παρίσταντο σχεδὸν πάντα τὰ ἔργα τῶν ἀλεξανδρινῶν χρόνων.

Ἡ κεφαλὴ μικρὸν πρὸς δεξ. κλίνουσα, στέφεται ὑπὸ πυκνοτάτης κόμης, περιβαλλομένης ὑπὸ εὐρείας ταινίας καὶ χωριζομένης μικρὸν πρὸ τοῦ μέσου, ἢ ἀκριβῶς ἄνωθεν τοῦ ἐσωτερικοῦ κανθοῦ τοῦ δεξ. ὀφθαλμοῦ, κυματοειδῶς καὶ καλύπτουσα τὸ μέγιστον μέρος τῶν ὤτων καταλήγει ὄπισθεν εἰς κόρυμβον, ἐξ οὗ βόστρυχοί τινες καταπίπτουσιν οὖλοι ἐπὶ τὸν αὐχένα. Τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ κορύμβου εἶναι ἐξ ἄλλου τεμαχίου λίθου, προσηλωμένον διὰ σιδηροῦ γόμφου. Ἔφερε χρωματισμόν. καὶ δὴ ἡ μὲν κόμη ἦν κυανῆ, τὰ δὲ χείλη ὡς καὶ τὰ βλέφαρα ἐρυθρᾶ, μέχρι τοῦδε σῴζονται γραμμαὶ ἐρυθραὶ κανονικαὶ κάθετοι ἄνωθεν τοῦ ταρσοῦ τοῦ δεξ. βλεφάρου, πρὸς δήλωσιν τῶν βλεφαρίδων.

Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1900, 1. 88 πίν. 5.—Collignon Hist. de la Sculp. Gr. II. σ. 270 εἰκ. 135.

1763. Κεφαλὴ Ἀθηνᾶς κορυθοφόρος. Τέχνη τῶν ῥωμ. χρόνων. Ἀθηνῶν.

1764. Εἰκονικὴ κεφαλὴ πωγωνοφόρος, εἰκονίζει πιθανῶς ῥωμ. αὐτοκράτορα. Ὀφρύες καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ἀθηνῶν.

1765. Εἰκονικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς ἀγενείου, ῥωμ. χρόνων. Ὦτα μεγάλα. Ἀθηνῶν.

1766. Κεφαλὴ ἐφήβου μετὰ βραχείας κόμης. Ἀθηνῶν.

1767. Εἰκονικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς ἀγενείου, ῥωμ. χρόνων. Προέρχεται ἐξ ἐπιτυμβίου ἐκτύπου ἀναγλύφου. Ἀθηνῶν.

1768. Εἰκονικὴ κεφαλὴ πωγωνοφόρου ἀνδρὸς ὁμοιάζοντος πρὸς τὸν Ἀσκληπιὸν ἐστεφανωμένον, ῥωμ. χρόνων. Κόμη ταινίᾳ διαδεδε-

μένῃ, ὑφ' ἣν κατέρχονται ἑλικοειδεῖς βόστρυχοι, αἱ ἐπὶ τῶν ἄκρων μικραὶ ὀπαὶ ἔφερον κοσμήματα. Ἀθηνῶν.

1769. Γυναικεία κεφαλὴ ἐξ ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου προερχομένη, ἔχουσα τὸ ἄνω μέρος ἡμιτελῶς εἰργασμένον, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι γνώρισμα τῶν ἔργων τοῦ Δ' αἰῶνος. Ἔκφρασις ρεμβώδης ἐκφράζουσα μᾶλλον λύπην. Κόμη ἀναδεδεμένη διὰ ταινίας. Ἀθηνῶν.

1770. Μικρὰ κεφαλὴ Ἀσκληπιοῦ. Ἐργασία λεπτὴ τῶν καλῶν ρωμ. χρόνων. Ἀθηνῶν.

1771. Ἀναθηματικὸν πλακίδιον, ἐφ' οὗ δύο ἀνάγλυπτα ὦτα. Ἀθηνῶν.

1772. Τεμάχιον ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου, φέρον ἄνω ταπεινὸν γεῖσωμα. Εἰκονίζεται κατὰ κρόταφον πρὸς τὰ δεξ. κεφαλὴ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου, ἀκοντιστοῦ, κρατοῦντος διὰ τῆς δεξ. ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἀκόντιον. Φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κυνῆν. Τέχνη ἀρχαϊκὴ τοῦ Ϛ' π. αἰῶνος. Ἀθῆναι ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ.

Conze Grabr. πίν. 6, 1.—Wolters Bausteine ἀρ. 119.

1773. Κορμὸς ἀγάλματος Διονύσου, γυμνοῦ. Φέρει ἐπὶ τοῦ δεξ. ὤμου δορὰν πάνθηρος, ἥτις ὄπισθεν φερομένη ὑπὸ τὴν ἀριστ. μασχάλην καλύπτει τὴν ὀσφὺν, καταλείπουσα γυμνὸν τὸ στῆθος. Ἐπὶ τῶν νώτων καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων βόστρυχοι. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶναι ἀντίτυπον τοῦ ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Louvre εὑρισκομένου ἀγάλματος τοῦ Διονύσου ὅπερ εἶχε τὴν ἀριστ. χεῖρα ἀναπαυομένην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τὴν δὲ δεξ. ἐπὶ δένδρου κρατοῦσαν σταφυλήν. Ἀθῆναι ἐκ τοῦ θεάτρου τοῦ Διονύσου.

Πρβλ. εἰκόνα ἐν Baumeister Denkmaeler 486.

1774. Κεφαλὴ γυναικεία μετὰ τοῦ λαιμοῦ, ὑφ' ὃν φέρει ὀπὴν ὅπως ἐντεθῇ εἰς τὸν κορμόν. Κόμη ἀναδεδεμένη. Εὑρέθη ἐν Ἄσσῳ τῆς Κορινθίας.

1775. Πλὰξ ἐπιτυμβία μετ' ἀετωματίου: Ἐντὸς πλαισίου ἱππεύς, κρατῶν διὰ τῆς ἀριστ. τὰ ἡνία. Φέρει χλαμύδα πορπουμένην ἐπὶ τοῦ δεξ. ὤμου. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἐπιγραφήν:

Τελεσφόρος Εὐκάρπου Μειλήσιος ἐτῶν ΚΕ ἐξέφυγον πόλεμον
δεινὸν καὶ ἐξῆλθον ἄτρωτος, μοῖραν δ' οὐκ ἴσχυσα φυγεῖν,
ἀλλ' ἐνθάδε κεῖμαι παῖδα λιπὼν ὀρφανὸν μηνῶν δέκα, οἴμοι!

—Ἀθηνῶν.

B. C. H. 1882, σ. 195.

1776. Κεφαλὴ Ἥρας(;) ὑπερφυσικοῦ μεγέθους. Εὑρεθεῖσα ἐν Μ. Ἀσίᾳ ἐν τῇ ἀπέναντι τῆς Καλύμνου θέσει «Καβοκριός», ἔνθα εὑρίσκεται καὶ ὁ κορμὸς ἀγάλματος. Τὸ ὄπισθεν μέρος ἀπετελεῖτο ἐξ ἑτέρου προσθέτου τεμαχίου ὡς δηλοῖ ὀπή, δι' ἧς ἐνεγομφοῦτο δι' ἥλου· ἐκ προσθέτου ἐπίσης τεμαχίου, ἦν ἀρχῆθεν καὶ ἡ ἀποκεκρουμένη νῦν ῥίς. Ἔφερεν ἐνώτια. Κόμη, ταινίᾳ δεδεμένη, φέρεται κυματοειδὴς ὄπισθεν. Τέχνη ἑλλην. χρόνων.

1777. Κεφαλὴ γυναικεία, μετὰ μέρους τοῦ στήθους, ὑπερφυσικοῦ μεγέθους. Ἄνω καὶ ὄπισθεν, οὐχὶ ἐντελῶς εἰργασμένη. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς φέρει ἐπιμήκη κοιλότητα. Κόμη, ταινίᾳ δεδεμένη, κατέρχεται ὄπισθεν καὶ ἐπὶ τοὺς ὤμους ἐν ἑλικοειδέσι βοστρύχοις. Ἐπὶ τοῦ προσώπου σκληρὸν στρῶμα, ὡσεὶ ἀπολίθωσις. Ἔργον ἑλλ. χρόνων.

1778. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον, εὑρεθὲν ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ Ἰλισοῦ: Παρίσταται καθημένη ἀνδρικὴ μορφὴ πωγωνοφόρος, φέρουσα ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἀγγεῖον καὶ φέρουσα ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὴν τὴν δεξ. χεῖρα καὶ μέρος τοῦ στήθους, τὴν δὲ κόμην ἔχουσα ταινίᾳ δεδεμένην. Ὑπ' αὐτὸν κεφαλὴ Ἀχελῴου, ὡς δηλοῖ ἡ κάτωθεν ἐπιγραφὴ *Ἀχελῷος*. Ὄπισθεν ἵστατο μορφὴ γυναικεία, ἧς διεσώθη μόνον τὸ κέρας Ἀμαλθείας, ὅπερ ἐκράτει διὰ τῆς ἀρ. χειρός, ἴσως ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀχελῴου Καλλιρρόη. Πρὸ τοῦ καθημένου, ἵστανται ὄρθιοι ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Ἡρακλῆς, εὐδιάγνωστοι ἐκ τῶν διακριτικῶν συμβόλων, ἃ φέρουσι. Κρατεῖ διὰ τῆς δεξ. ὁ Ἑρμῆς πρόχουν, ὁ δὲ Ἡρακλῆς προσφέρει εἰς τὸν καθήμενον ἐπίμηκές τι ἀντικείμενον. Ἡ πωγωνοφόρος μορφὴ εἰκονίζει τὸν Δία Μειλίχιον, ἐν συγκρίσει πρὸς παρομοίαν παράστασιν ἑτέρου μετ' ἐπιγραφῆς ἀναγλύφου, ἐκ Πειραιῶς, (πρβλ. ἀριθ. 1431.) καὶ ὅστις ἐλατρεύετο παρὰ τὸν Ἰλισόν.

Ἐπίσης δὲ καὶ ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἐλατρεύοντο ἐν τῷ ἐκεῖ πλησίον κειμένῳ Κυνοσάργει. Ἔργον τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων.

Ἀρχ. Ἐφημ. 1897.—πιν. 7.

1779. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον, εὑρεθὲν ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ Ἰλισοῦ. Φέρει ἔμβολον, δι' οὗ ἦν ἐμπεπηγμένον εἰς βάσιν. Ἀριστερᾷ παρίσταται ἀνδρικὴ μορφὴ πωγωνοφόρος, εἰκονίζουσα θεόν τινα, ἴσως τὸν Δία Μειλίχιον· διὰ τῆς ἀριστ. χειρὸς κρατεῖ σκῆπτρον, διὰ δὲ τῆς δεξ. ὡσεὶ φιάλην. Ἐπὶ τοῦ ἀρ. ὤμου ἔχει τὸ ἱμάτιον. Ἔμπροσθεν αὐτοῦ βωμὸς ἐξ ἀργῶν λίθων. Ἀντικρὺ ἵστανται δύο ἱκέτιδες. Φέρει ἐπιγραφήν, ἥτις δύναται μετά τινος πιθανότητος νὰ συμπληρωθῇ οὕτω :

ὁ δεῖνα *ἀνέ|θηκεν Ναΐ[ῳ Διΐ]*

Τὸ ἐπίθετον Νάϊος, ταυτίζεται μὲ τὸ Μειλίχιος, οὗ ἀνάγλυφα ἐν τῇ ἰδίᾳ θέσει εὑρέθησαν ὁμοιότατα, ἔχοντα τὴν αὐτὴν παράστασιν.

Ἐφ. Ἀρχ· 1894. σ: 136.

1780. Τεμάχιον ἀναγλύφου, ἐν ᾧ παρίστανται δύο ἀσκοειδῆ ἀντικείμενα καὶ ὁ ἀριστ. ποὺς μετὰ τῆς κνήμης μορφῆς. Ἀθηνῶν· ἐκ τῆς κοίτης τοῦ Ἰλισοῦ.

Ἐφ. Ἀρχ. 1894 σ. 133.

1781. Τεμάχιον ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ. Σῴζεται τὸ κάτω ἥμισυ ἀνδρικῆς μορφῆς καθημένης. Εἰκόνιζε πιθανῶς τὸν Δία Μειλίχιον· κρατοῦντα διὰ τῆς ἀρ. τὸ σκῆπτρον· ἐκ τῆς κοίτης τοῦ Ἰλισοῦ.

Ἐφημ. Ἀρχ. 1894.

1782. Λήκυθος : Παρίσταται ἐπὶ θρόνου καθήμενος γέρων πωγωνοφόρος, ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, δεξιοῦται τὸν πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον νεανίαν. Ὄπισθεν ἵσταται μικρὸς παῖς ἔχων τοὺς πόδας χιαστί. —Ἁγία Τριάς.

1783. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον μετ' ἀετωματίου καὶ ἀκρωτηρίων, ἐν σχήματι ἀνθεμίων. Εὑρέθη τῷ 1893 ἐν Νέῳ Φαλήρῳ, παρὰ

τὸν ἀρχαῖον Ἱππόδρομον· ὕψ. 0,78, μήκ. 0,80. Ἔχει παραστάσεις καὶ ἐπὶ τῶν δύο πλευρῶν. Ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς εἰκονίζεται ἅρμα τέθριππον συρόμενον μεθ' ὁρμῆς. Πρὸς τἀριστερὰ τοῦ ἅρματος βαίνει νεανίας, φέρων μόνον χλαμύδα ἠνεμωμένην ὄπισθεν καὶ κεκομβωμένην ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ· καὶ διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς κρατεῖ τὰ ἡνία τῶν ἵππων, χρώματι ἄλλοτε δεδηλωμένα, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς περιβάλλει νεαρὰν γυναῖκα, φέρουσαν ποδήρη καὶ ἀχειρίδωτον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, καὶ ἣν φαίνεται ὅτι ἀπάγει ὁ νεανίας ἑκοῦσαν καὶ οὐδαμῶς ἀνθισταμένην. Πρὸ τῶν ἵππων εἰκονίζεται ἕτερος νεανίας ἐπίσης χλαμυδοφόρος, ἔχων τὰ σκέλη διεστηκότα. Τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ ἵσταται ὁ νεανίας οὗτος καὶ πρὸς ὃ φαίνεται σπεῦδον τὸ ἅρμα εἰκονίζεται διὰ μικροῦ ὑψώματος. Ὑπεράνω τοῦ δευτέρου τούτου νεανίου ἀναγινώσκεται ἐπιγραφή, ἐξ ἧς συνάγεται τὸ ὄνομα τοῦ νεανίου, τοῦ τῶν θεῶν ἀγγέλου, Ἑρμοῦ. Ἄνωθεν τῶν δύο ἐπὶ τοῦ ἅρματος μορφῶν ἀναγινώσκονται τὰ ὀνόματα: *Εχελος καὶ Βασίλη.*

Ἐπὶ τῆς ἑτέρας πλευρᾶς τοῦ ἀναγλύφου εἰκονίζονται δεξιόθεν τρεῖς Νύμφαι, ὡς ἡ ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἐπιγραφὴ ἀναφέρει, καὶ αἵτινες εἶναι ἐνδεδυμέναι ποδήρη ἰωνικὸν χιτῶνα, καὶ δύο ἀνδρικαὶ μορφαὶ κεραφόροι καὶ πωγωνοφόροι, ὧν ὁ εἷς περιβάλλει τὸν ἕτερον διὰ τῆς δεξιᾶς ἀπὸ τῆς ὀσφύος· εἶναι δὲ οὗτοι οἱ δύο ποτάμιοι θεοὶ *Ἰλισὸς καὶ Κηφισός,* οἵτινες ἐν τούτῳ τῷ μέρει τοῦ Φαλήρου συμβάλλουσιν ἀλλήλοις. Ἡ τελευταία γυναικεία μορφή, ἡ φέρουσα βραχὺν μέχρι τῶν γονάτων φθάνοντα χιτῶνα καὶ ἕτερον βραχύτερον ἔξωμον ἔνδυμα εἰκονίζει πιθανῶς τὴν Ἄρτεμιν Μουνυχίαν, τὴν ἐν τῷ ὁμωνύμῳ λόφῳ λατρευομένην, ἢ κατ' ἄλλους τὴν *Παραλίαν*, εἰκονιζομένην ἐν τῇ κατ' ἐξοχὴν αὐτῆς ἰδιότητι τῆς τοπικῆς θεᾶς. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου εὕρηται ἡ δυσανάγνωστος ἐπιγραφὴ ἥδε:

Ἑρμῇ καὶ Νύμφαις ἵνα ἀέξοι[εν...

Δυστυχῶς ἡ ἑρμηνεία τοῦ ἀναγλύφου δὲν εἶναι τόσον σαφής διάφοροι δὲ ἤδη ἐξηνέχθησαν περὶ τούτου γνῶμαι. Ἡ πιθανωτέρα εἶναι ὅτι ἐπὶ τῆς κυρίας ὄψεως εἰκονίζεται τῷ ὀνόματι *Βασίλη*, ἡ βασίλισσα τοῦ Ἅδου *Περσεφόνη*, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ἀπάγοντος αὐτὴν Ἐχέλου ὑποδηλοῖ τὸν Πλούτωνα, καὶ ὅτι τέλος ἡ ὅλη παράστασις ἀπεικονίζει τὴν γνωστὴν ἀπαγωγὴν τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος τῇ βοηθείᾳ τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἐσχάτως ὁ Σβορῶνος ἐπολέμησε μεθ' ἱκανῆς ἐπιτυχίας τὴν γνώμην ταύτην τῆς ἁρπαγῆς τῆς Περσεφόνης, μὴ γενομένης ὅμως καὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ γνώμης, ἣν προτείνει, γενικῶς ἀσπαστῆς.

Ἡ τέχνη τοῦ ἀναγλύφου εἶναι ἐξαίρετος· πιθανώτατα δὲ ἐποιήθη

τοῦτο οὐχὶ πολλὰ ἔτη βραδύτερον, κατ' ἀπομίμησιν τῆς ζωοφόρου τοῦ Παρθενῶνος, τουτέστι περὶ τὰ τέλη τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος. (Πρβλ. Michaelis Der Parthenon πιν. 12 μορφαὶ 44 καὶ 58.

Ἐφημ. Ἀρχ. 1893 σ. 109 καὶ 129.—πιν. 9 καὶ 10 καὶ 1892 σελ. 138. —American Journal of Archaelogy IV, 203 Mittheilungen 1893 σ. 214.— Σβορώνου τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον σ. 120.—Collignon Histoire de la Sculpt. Gr. σ. 190 εἰκ. 90.

1784. Βωμὸς περιφερὴς μετὰ στεφάνης καὶ πλεγματοειδοῦς γλυφῆς Φέρει ἀνάγλυπτα βούκρανα καὶ στέφανον καρπῶν καὶ ῥόδακας. Ἐπιγραφή:

Κλεοπάτρα Δειραδιώτου Διονυσοδ[ωρου. . . Κλέουσ Σουν[νιέως].

1785—8. Τέσσαρες βωμοὶ ὅμοιοι τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ, ὁ ὑπ' ἀριθμ. 1785 φέρει ἐπιγραφήν:

Δ ι ό ν υ σ ο ς.

Kekulé 10.

1789. Βωμίσκος κυλινδρικός. Φέρει κατὰ τὸ μέσον ἀνάγλυπτον βωμὸν καὶ περὶ αὐτὸν τὰς 9 Μούσας, ὀρχουμένας, ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐχομένας, Ἡ πρώτη κρατεῖ καὶ λύραν.

1790. Κιονόκρανον ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ, ὅμοιον τοῖς τοῦ Ἐρεχθείου κατά τε τὸ μέγεθος καὶ τὰς γλυφάς.

Δελτίον 1899 σ. 80.

1791. Βωμὸς τετράπλευρος φέρων ταινίαν καρπῶν καὶ βούκρανα. Ἔμπροσθεν εἰκονίζεται ἀνὴρ ἐπὶ κλίνης ἡμικεκλιμένος, παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ κάθηται γυνὴ καὶ νεανίας ἱστάμενος.

1793. Ἀγαλμάτιον Ὑγιείας ἀκέφαλον, ὕψ. 0,70. Ἡ θεὰ παρίσταται ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ὄπισθεν ἀνερχομένῳ μέχρις τῆς κεφαλῆς καὶ συστρεφομένῳ περὶ τὴν δεξ. χεῖρα. Ἐπὶ τῆς βάσεως

μικρὸς συνεσπειραμένος ὄφις. Εὑρέθη ἐν τῷ ἀνακτορικῷ Κήπῳ τῷ 1892. Δῶρον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

Ἀρχ. Δελτίον 1892 σ. 83, 5.

1794. Ἀγαλμάτιον Ὑγιείας, ἀκέφαλον καὶ ἐλλιπὲς τὰ ἄκρα, ὕψ. 0,76. Φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καταπίπτον ἀπὸ τοῦ ἀρ. ὤμου καὶ περιβάλλον τὰ κάτω τοῦ σώματος. Ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ὤμου συμφυὴς τῷ κορμῷ ῥάβδος περὶ ἣν ἑλίσσεται μέγας ὄφις ἀνέρπων μέχρι τοῦ ἀριστ. ὤμου τῆς θεᾶς. Εὑρέθη ἐν τῷ ἀνακτορικῷ κήπῳ τῷ 1892. Δῶρον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

Mittheilungen d. deutschen Instit. 1897, σ. 631.—Ἀρχ. Δελτίον 1892 σελ. 84, 6.

1795. Κορμὸς ἀγαλματίου Ἀφροδίτης Πανδήμου, ὁμοιάζοντος πρὸς τὴν Ἐφεσίαν Ἄρτεμιν. Σῴζονται περὶ τὸν κορμὸν τοῦτον 4 ζῶναι φέρουσαι ἀναγλύπτους παραστάσεις. Ἐν τῇ πρώτῃ ἄνω ζώνῃ Ἀφροδίτη γυμνὴ ἱσταμένη καὶ ἕτεραι δύο μορφαί· ἑκατέρωθεν τούτων δύο γυναικεῖαι προτομαί. Ἐν τῇ δευτέρᾳ ζώνῃ δύο προτομαὶ γυναικῶν, αἱ κεφαλαὶ αὐτῶν ἐστέφοντο κύκλῳ. Ἐν τῇ τρίτῃ ζώνῃ Ἀφροδίτη ἐπὶ θαλασσίου τέρατος, ὅπερ ὁδηγεῖ μικρὸς ἔρως καὶ ἐν ἀριστ. δελφίν. Ἐν τῇ τετάρτῃ ζώνῃ τρεῖς πτερωτοὶ ἔρωτες, ἱστάμενοι κρατοῦντες δᾷδας καὶ παρ' αὐτοῖς βωμοὶ φλέγοντες. Εὑρέθη ἐν τῷ ἀνακτορικῷ κήπῳ. Δῶρον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

Πρβλ. Mittheilungen 1897 σ. 361.—Ἀρχ. Δελτίον 1892 σελ. 84, 7.

1796. Βάσις κυκλική, ἐφ' ἧς πόδες ἀγαλματίου καὶ κεφαλὴ πεφονευμένου ζῴου (κάπρου;). Εὑρέθη ἐν τῷ ἀνακτορικῷ κήπῳ. Δῶρον τῆς Α. Μ. τοῦ Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

Ἀρχ. Δελτίον 1892 σ. 84, 8.

1798. Ἐπιτύμβιος στήλη. Παρίσταται γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καθημένη ἐπὶ σκίμποδος, προτείνουσα δὲ τὰς χεῖρας ἵνα περιβάλῃ νεανίαν, ἱστάμενον πρὸ αὐτῆς καὶ θωπεύοντα διὰ τῆς δεξ. τὴν παρειὰν τῆς καθημένης. Εὑρέθη ἐν τῷ ἀνακτορικῷ κηπω. Δῶρον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

1799. Μικρὰ ὑδρία λουτροφόρος: Ἐπ' αὐτῆς παρίσταται γυνὴ καθημένη, ἐπὶ ἕδρας, στηρίζουσα διὰ τῆς ἀριστ. τὴν κεφαλήν, πρὸ αὐτῆς νεᾶνις ἱσταμένη κρατοῦσα πυξίδα. Ἀθῆναι.

1801. Κολοσσιαία κεφαλὴ Διονύσου ἐκ στήλης Ἑρμοῦ τῆς τετραγώνου ἐργασίας, προερχομένη ἐκ τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου, ἐν ἔτει 1896. Πρβλ. ἀριθ. 1693.

1802. Ἀνδρικὴ κεφαλή, ἔχουσα τὰ κόρας τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμένας. Ἐκ τοῦ Σταδίου.

1803. Κορμὸς ἀνδρικοῦ ἀγάλματος θωρακοφόρου. Φέρει χιτῶνα, θώρακα καὶ χλαμύδα συνεπτυγμένην ἐπὶ τοῦ ἀριστ. βραχίονος καὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ὤμου ἐρριμένην. Ἡ κεφαλὴ ἦν ἔνθετος τῷ κορμῷ. Ἀθηνῶν.

1804. Ἐπὶ πλίνθου οἱ ἄκροι πόδες δύο μορφῶν ἱσταμένων· ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου. Ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ.

1805. Κεφαλὴ γυναικεία, κόμη βραχεῖα. Ὄπισθεν ἡ κόμη καταλήγει εἰς μακροὺς πλοκάμους πίπτοντας ἐπὶ τοὺς ὤμους. Κόραι ὀφθαλμῶν δεδηλωμέναι. Τέχνη ῥωμ. χρόνων. Ἀθηνῶν Ὀλυμπιείου.

1806. Ἄγαλμα παιδὸς γυμνοῦ, κρατοῦντος διὰ τῆς ἀριστ. ἐπὶ τοῦ στήθους κυνάριον. Ἐπὶ τοῦ ὤμου ἐρριμμένη χλαμύς. Χαλκίδος, ἐντὸς τοῦ λιμένος.

1807. Τεμάχιον ἀναγλύφου, σῶζον τὸ ἄνω μέρος γυμνῆς ἀνδρικῆς μορφῆς καὶ τὰ γράμματα:

Ε Ο

σ Χαλκίδος

1808. Λουτροφόρος φέρουσα τὴν ἑξῆς παράστασιν. Γέρων πωγωνοφόρος δεξιοῦται τὴν πρὸ αὐτοῦ ἱσταμένην γυναῖκα, ὄπισθεν ἕτερος γέρων ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς βακτηρίας αὐτοῦ. Ἐπιγραφή:

Φ ε ι δ ε σ τ ϱ α τ η

Ἀθηνῶν.

1809. Ἀγαλμάτιον Ἀπόλλωνος—Ἀσκληπιοῦ: Εἰκονίζεται ὁ θεὸς ἐντελῶς ἔφηβος, ἄνευ γενείου καὶ μύστακος, ἐπὶ βάσεως ἱστάμενος ἐν ἱματίῳ. Τὴν δεξ. στηρίζει ἐπὶ κορμοῦ δένδρου, περὶ ὃ ἑλίσσεται ὄφις. Τὴν ἀριστ. χεῖρα ἔχει καθειμένην πρὸς τὸ ἰσχίον κρατῶν κύλινδρον. Τέχνη ῥωμ. χρόνων, ὕψ. 0,71. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος Μαλεάτα τῷ 1897 μετὰ τῶν ἀριθμ. 1810 καὶ 1811.

1810. Ἀγαλμάτιον Ὑγιείας. Εὑρεθὲν ἐν Ἐπιδαύρῳ τῷ 1897, μεγέθους 1/2 φυσικοῦ, ὕψ. 0,56· σῳζόμενον μέχρι τῶν γονάτων. Ἐλλείπει καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος. *Φέρει* ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ ὑπὸ τὴν δεξιὰν μασχάλην κατερχόμενον καλύπτει τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος πλὴν τοῦ δεξ. βραχίονος καὶ τοῦ στήθους. Ὁ ὄφις ἐκ τῶν ὄπισθεν διέρχεται ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ὑπὸ τὴν δεξιὰν μασχάλην. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ πυξίδα, ἧς τὸ κάλυμμα φέρει ἀναγεγλυμμένον γοργόνειον, ὡς σύμβολον τῆς Ἀθηνᾶς ἢ ὡς ἀποτρεπτικὸν τῆς νόσου διὰ τοῦ περιεχομένου ἐν τῇ πυξίδι, πιθανῶς ἰαματικοῦ φαρμάκου.

1811. Ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης, ἱσταμένης ἐπὶ περιφεροῦς πλίνθου, ὕψ. 0,53. Ἐνδεδυμένης ποδήρη χιτῶνα διαφανῆ καὶ ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸν ἀρ. ὦμον μετὰ τοῦ στήθους, ἐλλιπὲς τὰς χεῖρας. Ὑπὲρ τὸν δεξ. ὦμον ἀνεῖχεν αὐτὸ διὰ τῆς δεξιᾶς, διὰ δὲ τῆς ἀριστ. ἐκράτει ἴσως μῆλον. Τὴν κεφαλὴν ἔχει μικρὸν πρὸς τὰ κάτω καὶ δεξιᾷ κεκλιμένην. Τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο εἶναι πιστὸν ἀντίτυπον τῆς ἐν Louvre Ἀφροδίτης, Γενετείρας, ποιηθὲν ἐν ῥωμ. χρόνοις. — Ἐξ Ἐπιδαύρου.

Müller-Wieseler Denkm. ἀριθ. 263 — Collignon Hist de la Sculpt Gr. II, σ. 118, εἰκ. 57. Gaz. Arch. 1887 σ. 250.

1812. Ἀγαλμάτιον νεανίου, ὕψ. 0,32, ἔχοντος τὴν στάσιν τοῦ Ἀπόλλωνος Λυκείου, ἀναπαυομένου. Ἔχει τὴν δεξιὰν χεῖρα ἀνακεκλασμένην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Κόμη διὰ ταινίας δεδεμένη καταλήγει ὄπισθεν εἰς κρωβύλον. Ἐλλείπουσιν οἱ πόδες καὶ ὁ δεξ. βραχίων. Ἀντίτυπον ἔργου τοῦ Δ′ αἰῶνος, ποιηθὲν κατὰ τοὺς ῥωμ. χρόνους. Εὑρέθη ἐν Ἐπιδαύρῳ, τῷ 1887· Πρβλ. ἀριθ. 183).

1813. Ἀγαλμάτιον Ἀπόλλωνος, κρατοῦντος ἐν τῇ ἀριστ. λύραν. Ἐλλιπὲς τὴν κεφαλὴν καὶ μέρος τοῦ κορμοῦ· ἔργον τῶν ῥωμ. χρόνων. ὕψ 0,18, ἀντίγραφον ἔργου τοῦ Δ′ αἰῶνος. Εὑρέθη ἐν Ἐπιδαύρῳ τῷ 1897.

1814. Ἀγαλμάτιον Ἀσκληπιοῦ, ἐπὶ κυκλοτεροῦς βάσεως, τοῦ συνήθους τύπου. Διὰ τῆς δεξ. χειρὸς ἐκράτει τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφεως, ὅστις εἱλίσσετο ἐπὶ τῆς ῥάβδου. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ δεξιὸς πούς. Τέχνη ῥωμ. χρόνων.—Ἐπιδαύρου.

1815. Μικρὰ κεφαλὴ Ἀσκληπιοῦ ἐστεφανωμένη· ῥωμαϊκῶν χρόνων. ὕψ. 0,07.—Ἐπιδαύρου.

1816. Μικρὰ κεφαλὴ Πανὸς κερασφόρου. Ῥωμαϊκῶν χρόνων, ὕψος 0,65.—Ἐπιδαύρου.

1817. Κορμὸς ἀγαλματίου Ἀφροδίτης ἀντιτύπου τῆς ὑπὸ Πραξιτέλους ποιηθείσης Κνιδίας Ἀφροδιτης, ἔργον ῥωμ. χρόνων, ὕψ. 0,19. Σῴζεται τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν μηρῶν μέρος. Τὸ πρόσωπον ἀποκεκρουμένον. Ὁ κορμὸς οὗτος προσαρμόζεται τῷ ὑπ' ἀριθμ. 285 βάθρῳ ἐφ' οὗ σῴζονται οἱ ἄκροι πόδες τοῦ ἀγαλματίου καὶ ὁ ἀπὸ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς χειρὸς καταπίπτων ἐπὶ τὴν ὑδρίαν χιτών. Εὑρέθη ἐν Ἐπιδαύρῳ τῷ 1886. Ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 285 πλίνθου σῴζεται ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή :

Ἀφρικανος ὁ ἱερεύς το Γ′ Ἀσκληπειῷ τὴν Ἀφροδείτην.

Ἀρχαιολ. Δελτίον 1886 σ. 11. γ′.

1818. Κορμὸς ἀγαλματίου Ἀφροδίτης, τὸ ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ κάτω μέρος. Ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ἰσχίου καὶ ἐπὶ τῆς κνήμης σῴζονται δύο συνοχεῖς (pundelli), δι' ὧν ἐστηρίζετο τὸ ἀγαλμάτιον. Εὑρέθη ἐν Ἐπιδαύρῳ τῷ 1897· ὕψ. 0,30.

1819. Οἱ ἄκροι πόδες τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1818 ἀγαλματίου ἐπὶ συμφυοῦς πλίνθου.

1821. Μαρμάρινον ἔκτυπον γυναικεῖον αἰδοῖον (πρβλ. 1594—6) φέρον ἀναθηματικὴν ἐπιγραφήν :

Φιλουμένη Ἀφροδίτη Χαριζομένη ἐπαινεῖτε οἱ παριόντες.

Κάτωθεν φέρει ὁ λίθος ἔμβολον, δι' οὗ ἐνετίθετο ἐπὶ βάθρου. Δαφνίου.

Ἀρχ. Δελτίον 1892 σ. 4.

1822. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ἐλλιπὲς τὰ ἄνω. Εἰκονίζεται γυνὴ καθημένη ἐν ἱματίῳ ποδήρει καὶ χιτῶνι ἀχειριδώτῳ. Κρατεῖ διὰ τῆς δεξ. ἐπὶ τῶν γονάτων πυξίδα. Δεξιᾷ πρὸ αὐτῆς κόρη ἱσταμένη, ἅπτεται διὰ τῆς δεξ. τοῦ ἄκρου τοῦ ὑπὲρ τὸν δεξ. ὦμον ἱματίου, κρατεῖ διὰ τῆς καθειμένης ἀριστ. πυξίδα. Αἱ κεφαλαὶ ἀμφοτέρων ἐλλείπουσιν. Τέχνη ἐπιμελὴς τῶν καλῶν χρόνων, ὕψ. 1,08. Ἀθηνῶν.

1823. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ ἡ ἀριστ. πλευρὰ μετὰ παραστάδος καὶ γείσου. Σῴζονται τρεῖς ἱκέται πρὸς τὰ ἀριστερὰ βαίνοντες καὶ ἔχοντες τὴν δεξιὰν ὑψωμένην. Ἐπιγραφή :

Θεῳ ἀνεθηκ. . . .

Ἐκ τοῦ Ἀσκληπιείου.

C. I. A. IV, 2 1620, 1.

1824. Λήκυθος φέρουσα τὴν ἑξῆς παράστασιν. Ἐν τῷ μέσῳ ἀνὴρ ἱστάμενος δεξιοῦται τὴν πρὸ αὐτοῦ ἱσταμένην γυναῖκα. Ὄπισθεν νεανίας φέρων πέτασον, καὶ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἱσταμένου ἀνδρός. Ὄπισθεν ἵππος καλπάζων. Δεξιᾷ τῆς γυναικὸς πωγωνοφόρος ἀνὴρ στηρίζων τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς κεκαμμένης κατὰ τὸν ἀγκῶνα δεξιᾶς καὶ κρατῶν αὐτὴν κατὰ τὴν δε-

ξιὰν παρειάν, τὴν δὲ ἀριστερὰν στηρίζει ἐπὶ βακτηρίας χρώματι δεδηλωμένης. Ἄνωθεν τῶν μορφῶν τὰ ὀνόματα:

Θηρευς Φειδεστρατος Ξεναρετη Αυτοδικος Ερχιευς.

Ἀθηνῶν. Δῶρον τοῦ καθηγητοῦ Κ. Κωστῆ, ὕψ. 1,05.

Conze Grabr. 1127. – Wolters Bausteine 1079.—Κουμανούδης, Ἀττικῆς ἐπιγραφαὶ ἐπιτύμβιοι 473.

1825. Στήλη ὕψ. 1,09 μετὰ περιθωρίου, ἐκ σκληροῦ λίθου, φέρουσα ἀνάγλυπτον γυμνὸν παῖδα πρὸς δεξιὰ ἱστάμενον καὶ κρατοῦντα ἐν τῇ πρὸς τὰ ἄνω ὑψωμένῃ δεξιᾷ χειρί, ὡσεὶ ἄνθος, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ ῥάβδον ὁριζοντίως. Τὸ μνημεῖον τοῦτο ἀπεκόπη ἀπὸ παραστάδος τάφου λαξευτοῦ εἰς τὸν βράχον. Προέρχεται ἐκ Λυκίας.

Fellows, ein Ausflug nach Kleinasien 1853 σ. 273 πιν. 24 καὶ 26.

1826—8. Τρία ἀγάλματα διατηρούμενα ἐν ἀρίστῃ καταστάσει, εὑρεθέντα ἐν Δήλῳ ἐν ἔτει 1890. Τὸ ὑπ' ἀριθμ. 1826 ἄγαλμα νεανίου γυμνοῦ, ὕψ. 1,95. Εἶναι ἀντίγραφον τοῦ περιφήμου ἀγάλματος τοῦ *Διαδουμένου*, τοῦ Πολυκλείτου, ποιηθὲν ἐν Ῥωμαϊκοῖς χρόνοις. Παρίσταται ἀθλητικὸς νεανίας ὄρθιος˙ περιδέων περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τὴν ταινίαν, ἣν ἔλαβε νικήσας εἰς ἀγώνισμά τι, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα *Διαδούμενος*. Πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἀγάλματος χρησιμεύει ὁ παρ' αὐτὸ εἰκονισμένος κορμὸς δένδρου, ἐφ' οὗ ὑπάρχουσιν ἐν ἀναγλύφῳ χλαμὺς καὶ φαρέτρα. Ὡς εἶναι γνωστόν, τὸ πρωτότυπον τοῦ Πολυκλειτείου Διαδουμένου ἦν ἐκ χαλκοῦ καὶ δὲν εἶχεν ἀνάγκην τοῦ ὑποστηρίγματος τούτου, ὅπερ προσετέθη ὑπὸ τοῦ ἀντιγράψαντος τὸ ἄγαλμα διὰ μαρμάρου γλύπου τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὁ Hauser ἐν Jahreshefte des Oesterreich. Instit. 1905 σ. 42 φρονεῖ, ὅτι ὁ μαρμαρογλύφος προσέθηκε τὸν κορμὸν μετὰ τῶν ἐπ' αὐτοῦ εἰκονιζομένων πραγμάτων (χλαμύδος καὶ φαρέτρας) ἔχων ὑπ' ὄψει τὸν διὰ τοῦ ἀγάλματος παριστώμενον, δέχεται ὅτι τὸ ἄγαλμα εἰκονίζει τὸν Ἀπόλλωνα *Διαδούμενον*, ὡς τὸν κατ' ἐξοχὴν ἀθλητὴν καὶ νικητὴν τῶν ἀγώνων. Ἀλλ' ἡ γνώμη αὕτη τοῦ Hauser, δὲν εἶναι βεβαία, διότι πολλάκις οἱ ἀντιγράφοντες περίφημα ἀρχαῖα χαλκᾶ ἀγάλματα μαρμαρογλύφοι, τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, θέλοντες νὰ κοσμήσωσι τὰ ὑπ' αὐτῶν προστιθέμενα πράγματα, εἰκόνιζον ἐπὶ τού-

των πράγματα, οὐδεμίαν ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὴν παράστασιν τοῦ ἀγάλματος.

Piot Monuments et Memoires III, σ. 137 1896 πιν. XIV καὶ XV.—B. C. H. XIX, 1895 σ 460-516 pl. III—VIII.—Jahresheft 1905 σ. 269.

1827. Ἄγαλμα γυναικεῖον, τῶν καλουμένων ἱματιοφόρων μορφῶν, φέρει δηλ. ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μέχρι τῶν ποδῶν σχεδὸν καταπῖπτον καὶ ὁλόκληρον τὸ σῶμα καὶ τοὺς βραχίονας περικαλύπτον, ἴσως παριστᾷ Ῥωμαίαν Αὐτοκράτειραν (Φαυστίναν;) Ἡ κεφαλὴ ἦν ἔνθετος τῷ κορμῷ. Ἡ κόμη λίαν ἐπιμεμελημένη διατηρεῖ ἔτι τὸν ἐρυθρὸν χρωματισμόν. Ὁμοιάζει δὲ πρὸς τὰ ἐκ Τανάγρας εἰδώλια, ὕψ. 1,80. Εὑρέθη ἐν Δήλῳ μετὰ τῶν ἀριθ. 1826 καὶ 1828.

B. C. H. 1895 σ. 482 πιν. 7.—Rev. des Etudes Gr. 1897 σ. 23 πιν. 13.

1828. Κολοσσιαῖον ἄγαλμα ἀθλητοῦ γυμνοῦ, φαλακροῦ φέροντος μόνον συνεπτυγμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστ. ὤμου εἰς τὰ ὀπίσω καταπίπτουσαν χλαμύδα, ἧς τὸ ἕτερον ἄκρον ἀνέχει τῇ δεξ. χειρί. Ὦτα μεγάλα, καὶ ἡ μορφὴ ὀστεώδης, χαρακτηριστικὰ εἰκονίζοντα ἀθλητὴν ἐν στάσει ἀναπαυομένου, ἢ στηριζομένου ἐπὶ κορμοῦ δένδρου, ὕψ. 2,55. Εὑρέθη ἐν Δήλῳ τῷ 1894.

B. C. H. 1895 σ. 509.—Rev. des Etutes Gr. 1898 σ. 14 πιν. II.—Mon Piot III, σ. 137.

1829. Ἄγαλμα γυναικὸς, ἐπὶ πλίνθου ἱσταμένης. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, ἔνθετος οὖσα τῷ κορμῷ, καὶ αἱ χεῖρες. Ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς καὶ ἔκλινεν ὡσεὶ πρὸς τὰ πρόσω βαδίζουσα. Ἔφερε ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μετὰ διπλοϊδίου. Τέχνη τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων. Εὑρέθη ἐν Δήλῳ.

1839. Νεανικὴ κεφαλή, εἰκονίζουσα τὸν Ἴακχον. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἔνθετοι ἐξ ἄλλης ὕλης. Εἶναι παρεμφερὴς πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 181 κεφαλήν, τὴν εἰκονίζουσαν κατ' ἄλλους μὲν Εὐβουλέα, κατ' ἄλλους δὲ Ἴακχον. Ἡ κόμη, ταινίᾳ δεδεμένη.—Ἐλευσῖνος.

Ἀρχ. Ἐφμ. 1890 σ. 129.—Mittheilungen 1892 σ. 27 (Kern).

1840. Κεφαλὴ ἀνδρὸς φαλακροῦ, φυσικοῦ μεγέθους, φέροντος βραχὺ γένειον καὶ μύστακα.—Ἀθηνῶν, κοίτης Ἰλισοῦ.

1841. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικόν: Ὕψους 0,53. Ἐν τῷ μέσῳ ἀνὴρ ἐπὶ θρόνου· σῴζεται τὸ μέσον τοῦ σώματος· πρὸς δεξιὰ γυνὴ καθημένη καὶ ἁπτομένη διὰ τῆς δεξιᾶς τῆς ἐπὶ κλίνης πρὸς τὰ ἀριστερὰ κεκλιμένης μορφῆς, ὑπὲρ ἧς τὴν κεφαλὴν τείνει τὴν δεξιὰν ὁ Ἀσκληπιός(;(. Ἀριστερᾷ δύο ἱκέται. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἐπιγραφή:

Επι ιερεως Διοφανους του Απολλωνιου,

Ἐκ τοῦ Ἀθήνησιν Ἀσκληπιείου.

Sybel 7161.—Arch. Zeitung 35, 174, 115.

1842. Ὡραία κεφαλὴ Ἀφροδίτης, κλίνουσα μικρὸν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τὸν δεξ. ὦμον. Κόμη κυματοειδῶς κατεργομένη καὶ καλύπτουσα τὰ ὦτα. Εὑρέθη ἐν Κηφισίᾳ. Ἔργον τοῦ Δ′ π. Χ. αἰῶνος.

1843. Κεφαλὴ νεάνιδος, ἔχουσα τὴν κόμην ἐν γραμμαῖς παραλλήλοις διατεταγμένην καὶ λήγουσαν ὄπισθεν εἰς κρωβύλον. Ἔφερέ ποτε ἐνώτια.—Δομοκοῦ.

1844. Κεφαλὴ παιδός, πρόσωπον στρογγύλον. Κόμη εἰς ὀφιοειδεῖς πλοκάμους διατεταγμένη, καὶ ὑπὲρ τὸ μέτωπον εἰς κόρυμβον δεδεμένη.—Μεγάρων.

1845. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυφον παράστασιν: Γυνὴ ἐπὶ ἕδρας καθημένη, δεξιοῦται τὸν πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον ἄνδρα. Ἐπιγραφή:

Θεοξένη τίτθη χρηστή.

—Ἀττικῆς.

1846. Ἀνάγλυφον ναϊδιόσχημον, ἐλλιπές. Σῴζεται τὸ ἄνω ἥμισυ ἀνδρος καὶ ἐπιγραφή:

. . [.]οκρατης Φαινω

Ὁ ἀνὴρ ἱστάμενος φέρει ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ στήθους καὶ τὸν δεξιὸν ὦμον· διὰ τῆς δεξιᾶς κρατεῖ πρὸς τὰ κάτω πτηνόν.

1847. Στήλη Ἑρμοῦ, τῆς τετραγώνου ἐργασίας, ἀπολήγουσα κάτω εἰς ἔμβολον. Φέρει κεφαλὴν Διονύσου νεαροῦ. Ἡ κόμη ἐστεμμένη διὰ φύλλων κισσοῦ. Ἐπὶ τῶν ὤμων βόστρυχοι.—Ἀθηνῶν.

1848. Ἀγαλμάτιον ἀκέφαλον γυναικός, ἀρχαϊκῆς τέχνης, τοῦ τύπου τῶν ὑπ' ἀριθ. 24—26 ἀγαλματίων. Φέρει στενὸν ποδήρη χιτῶνα ἐζωσμένον. Οἱ πόδες εἰσὶ συγκεκολλημένοι, τῶν χειρῶν ἡ μὲν ἀριστερὰ καθειμένη, ἡ δεξιὰ ἔνθετος οὖσα ἐκάμπτετο πρὸς τὸ στῆθος. Ἐλλείπουσιν οἱ ἄκροι πόδες μετὰ τῆς πλίνθου.—Ραμνοῦντος.

Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 150.

1849. Κεφαλὴ νεανική, ἐξ ἐκτύπου ἀναγλύφου (πιθανῶς μετόπης), ὡς δηλοῖ ἡ ἀτελὴς ἐξεργασία τοῦ μὴ ὁρατοῦ μέρους. Ὀφθαλμοὶ κοῖλοι. Ἔργον τῶν τελευταίων χρόνων τῆς ἀρχαϊκῆς περιόδου. — Πλαταιῶν.

1850. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ τεμάχιον, ἐν ᾧ σώζονται μόνον δύο χεῖρες κρατοῦσαι σκῆπτρα(;).—Πλαταιῶν.

1851. Στήλη ἐπιτυμβία μετ' ἀετωματίου. Εἰκονίζουσα παιδίσκην, κρατοῦσαν ἐν ἀγκάλαις κυνάριον. Ἐπιγραφή :

Caλoιa χαιϱε

Εὑρέθη ἐν Ἀπολλωνίᾳ τῆς Ἰλλυρικῆς.

1852. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου. Παρίστανται δύο γυναικεῖαι μορφαί, ἡ μὲν καθημένη, ἡ δ' ἱσταμένη, δεξιούμεναι ἀλλήλας. Ἐπιγραφή ·

Αριστομαχη *Πολυκρατις*
Διογειτου *Διογειτου*
Μεγαρεως *Μεγαρεως*
Προξενου *Προξενου*
Γυνὴ *θυγάτηρ*

—'Αθηνῶν.

1853. Βωμίσκος, μετὰ στεφάνης ἄνωθεν καὶ κάτωθεν. Περὶ τὸ χεῖλος ἡ ἐπιγραφή:

Φαῦστε χαῖρε

1854. Κεφαλὴ Ἡρακλέους πωγωνοφόρου, φέρουσα λεοντήν. Κόραι τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμέναι.—Τεγέας.

1855. Γυναικεία κεφαλή, ἐξ ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου προερχομένη, ἔχουσα τὴν κόμην οὐχὶ ἐντελῶς εἰργασμένην καὶ πρὸς τὰ ἄνω φερομένην, ἀπολήγουσαν δὲ εἰς κόρυμβον. Τέχνη ἐπιμελὴς τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος.

1856. Κεφαλὴ Μαινάδος. Κόμη πρὸς τὰ ἄνω φερομένη καὶ διὰ ταινίας δεδεμένη μετ' ὀπῶν, ἐν αἷς ὑπῆρχον κοσμήματα. Ὄπισθεν ἀπολήγει εἰς κόρυμβον. Τέχνη τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων.

1857. Κεφαλὴ νεανικὴ ἐπιτύμβιος, καλῆς τέχνης. Κόμη οὐχὶ ἐντελῶς εἰργασμένη. Ἔφερεν ἐνώτια.

1858. Ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου, τὸ ἀριστερὸν ἄνω μέρος μετὰ παραστάδων καὶ ἐπιστυλίου. Εἰκονίζεται πρὸς τὰ δεξιὰ νεαρὰ κόρη ἱσταμένη φέρουσα ἱμάτιον μετὰ διπλοϊδίου ἐζωσμένου, σώζεται τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τοῦ μέσου μέρους τοῦ σώματος, καὶ κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς πυξίδα, ἠνεῳγμένην, ἐξάγουσα τὰ ἐξ αὐτῆς κοσμήματα, ἃ προσέφερεν εἰς τὴν πρὸ αὐτῆς καθημένην, ἧς διεσώθη μόνον ἡ ἄκρα δεξιὰ χείρ. Τέχνη ἐπιμελὴς τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος. ὕψ. 0,69. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, παρὰ τὰς φυλακὰς τοῦ Συγγροῦ τῷ 1890.

1859. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικόν, εὑρεθὲν ἐν τῷ ἐπὶ τῆς Πάρνηθος ἄντρῳ τοῦ Πανὸς καὶ τῶν Νυμφῶν. Παρίστησιν ἐντὸς σπηλαίου τρεῖς Νύμφας ὀρχουμένας πέριξ βωμοῦ καὶ κρατούσας τὰς χεῖρας ἀλλήλων, ποδηγετοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις ἐκράτει κηρύκειον, ὃ ἐδηλοῦτο χρώματι. Κάτωθεν ὁ Ἀχελῷος, ἐν μορφῇ ταύρου, ἔχοντος ἀνθρωπίνην κεφαλήν· ἄνωθεν, ἀριστερᾷ ἐξηπλωμένος ἐπὶ βράχου ὁ Πάν, καὶ θεώμενος τὸν χορόν.

Οἱ ἀναθέται τοῦ ἀναγλύφου εἶναι 18, ὧν τὰ ὀνόματα τάδε :

Αριστοκλῆς Πολύστρατος Αυτος Πανσιας Το
Διοπειθης Θεότιμος Στρατος Αρχίας ιμ.σος
Πυθέας Φαίδων Εὐχαρίδης Ἀριστόνικος Πυθόδωρος
Θρασυλλος Καλλισθενίδης...

Ἔργον τοῦ τέλους τοῦ Δ′ π. Χ. αἰῶνος.

Ἐφημ. Ἀρχ. 1905 σ. 101.

1860. Εἰκονικὴ κεφαλή, ἀνδρὸς βραχυπώγωνος. Κόραι ὀφθαλμῶν δεδηλωμέναι.—Ἀθηνῶν. Δῶρον Ν. Θών.

1861. Μέγα ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, μετ' ἀετωματίου, ὕψους 1,23. Εἰκονίζεται ἐν δεξιᾷ, ἐπὶ ἕδρας καθήμενος, πωγωνοφόρος ἀνήρ, στηρίζων τὴν δεξιὰν ἐπὶ βακτηρίας, τὴν δ' ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τῆς ἕδρας, παρ' αὐτὸν νεᾶνις ἱσταμένη. Ἐν τῷ μέσῳ νεανίας γυμνὸς προσβλέπει πρὸς τὸν καθήμενον γέροντα, τὸν πατέρα αὐτοῦ πιθανῶς καὶ ἔχων τὴν μὲν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς κρατεῖ βαλάντιον· ἐν ἀριστερᾷ τοῦ ἀναγλύφου, γυνὴ ἐπὶ ἕδρας κρατεῖ διὰ τῆς ἀνυψωμένης ἀριστερᾶς ὡσεὶ ἄτρακτον· πρὸ αὐτῆς πωγωνοφόρος ὄρθιος, φέρων μακρὰν βακτηρίαν. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ καρπόν, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς σταφυλήν, ἣν προσφέρει τῇ καθημένῃ μορφῇ. Ὄπισθεν τῆς ἕδρας, παιδίσκη ἀνατείνουσα τὰς χεῖρας. Ὕψους 1,40.—Θηβῶν.

Collignon ἐν Monuments Piot. Τομ. III 1896 σελ 31.

1862. Ἄγαλμα Ἀρτέμιδος Βενδῖδος, ὕψ. 0,72, ἱσταμένης ἐπὶ περιφεροῦς πλίνθου καὶ στηριζομένης ἐπὶ κορμοῦ δένδρου. Παρίσταται Ἀμαζὼν φέρουσα βραχὺν πολύπτυχον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, καλύπτον τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ σώματος. Κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς φιά-

λην· ἐπὶ κεφαλῆς φέρει κωνικὸν πῖλον μετὰ εὐρείας ταινίας, ὄπισθεν κατερχομένης καὶ μετὰ ἄλλων δύο στενοτέρων ἔμπροσθεν ἐπὶ τῶν ὤμων κατερχομένων. Εὑρέθη ἐν Λαυρίῳ. Δῶρον Α. Κορδέλλα.

Ἡ Ἄρτεμις Βενδίς, θρακικῆς προελεύσεως οὖσα, ἐλατρεύετο καὶ ἐν Πειραιεῖ (Ξενοφ. Ἑλλ. 2. 4.) (Ἐν τῇ νοτίῳ κλιτύι τοῦ λόφου τῆς Μουνυχίας). Ἔργον τοῦ Γ' π. Χ. αἰῶνος.

P. Hartwig, «Bendis» 1897. = Ἑστία 1892 I, σ. 334.—Mitth. 1892 σ. 279 καὶ 1894 σ. 532.

1863. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον ναϊδιόσχημον : Εἰκονίζεται γυνὴ ἱσταμένη, ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ σταυροειδῶς ἐζωσμένῳ· πρὸ αὐτῆς λουτροφόρος, ἐν ᾗ ἀνάγλυφος παράστασις δεξιώσεως ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Ἐπιγραφή :

Ἁγνοστράτη Θεοδώρου

Ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιστυλίου :

Ἁγνοστράτη Θεοδότου θυγάτηρ.

Εὑρέθη τῷ 1896 ἐν τοῖς θεμελίοις τοῦ ἐν Καλλιθέᾳ Ἐθν. Σκοπευτηρίου. ὕψ. 1,33. Τέχνη τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος.

1864. Εἰκονικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου ἐξ ἀναγλύφου προερχομένη. Κόμη βραχεῖα ἑλικοειδής. Λίθος πώρινος.

1865. Κεφαλὴ νεανίου φέροντος φρύγιον πῖλον. Ἦν ἔνθετος τῷ κορμῷ.

1866. Πρόσθιον μέρος κεφαλῆς ἐξ ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου. Εἰκονίζεται πρὸς τὰ δεξ. ἐστραμμένη καὶ ἐκφράζει λύπην. Κόμη οὐχὶ ἐντελῶς εἰργασμένη. Ἀθηνῶν. Δῶρον Χ. Φωτίου.

1867. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου. Ἐντὸς πλαισίου παρίσταται νεανίας κρατῶν διὰ τῆς ἀριστ. καλαθίσκον· τὴν δεξιὰν τείνει πρὸς κύνα ὀκλάζοντα· ἄνωθεν ἐπιγραφή :

Ἐπαφροδιτος Ἀρίστωνος Θεσπιευς.

Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι ὅτι ἐκ τῆς κόμης κατέρχεται εἷς μόνον βόστρυχος ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ὤμου τοῦ νεανίου.

1868. Ἀγαλμάτιον ἱματιοφόρου γυναικός, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλήν, ἔνθετον οὖσαν τῷ κορμῷ καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα. Λεβαδείας.

1869. Κεφαλὴ Ἀμαζόνος. Κόμη κυματοειδὴς ἀπολήγουσα κάτωθεν τῶν ὤτων εἰς βοστρύχους. Ἐπὶ τῆς κόμης ὀπαί, φέρουσαί ποτε μετάλλινα κοσμήματα. Ἀθηνῶν.

1870. Ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου δεξιὸν μέρος. Εἰκονίζεται νεᾶνις ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ ἔχουσα τὴν δεξιὰν πρὸς τὰ ἄνω προσερείδουσα δὲ ἐπ' αὐτῆς τὴν κεφαλήν. Προσέβλεπε πρὸς τὴν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην μορφήν, ἧς διεσώθη μόνον ὁ ἀριστ. βραχίων.Τέχνη ἑλλην. χρόνων. Ἐκ Καλυβίων Κουβαρᾶ Ἀττικῆς.

1871. Μέρος μαρμαρίνης ληκύθου. Σῴζονται τέσσαρες μορφαί· Ἐν τῷ μέσῳ ὁπλίτης ἀσπιδοφόρος δεξιοῦται τὴν πρὸ αὐτοῦ καθημένην γυναῖκα. Ἑκατέρωθεν αὐτῶν δύο μορφαὶ ἱστάμεναι. Ἄνωθεν ἐπιγραφή :

...βουλος Κλειο..   Μυρρινοσιο

Ἀττικῆς, ἐκ Βραχαμίου.

1872. Εἰδώλιον, ἐκ παρίου μαρμάρου, ἀκέφαλον, γυναικὸς γονυκλινοῦς ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ πτυχωτῷ. Την δεξ. φέρει ἐπὶ τοῦ στήθους. Πάρου.

1873. Λίαν μικρὸν ἀνάγλυφον Κυβέλης, ὕψ. 0,09 ἐντὸς ναΐσκου καθημένης καὶ φερούσης ἐπὶ τῶν γονάτων λέοντα. Λίθος πώρινος. Αἰγίνης.

1874. Κορμὸς ἀγαλματίου Σατύρου γυμνοῦ. Ἴσως ἀπετέλει σύμπλεγμα μετ' ἄλλης μορφῆς. Τέχνη ἐπιμελής. Πάρου.

1875. Μικρὰ κεφαλὴ Διονύσου πωγωνοφόρου, ἀρχαΐζούσης τέχνης· ἐκ στήλης Ἑρμοῦ προερχομένη. Μεγάρων.

1876. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου, δεξιὰ πλευρὰ μετὰ παραστάδος. Εἰκονίζεται γυναικείας μορφῆς τὸ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῶν μικρῶν μέρος, ἐν ποδήρει χιτῶνι μετὰ διπλοϊδίου, ἀρχαΐζούσης τέχνης. Ἀττικῆς, ἐκ Καλυβίων Κουβαρᾶ.

1877. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου ἡ δεξιὰ πλευρά. (Τὸ ἀπὸ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῶν γονάτων μέρος). Εἰκονίζεται γυνὴ καθημένη, τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐρείδει ἐπὶ τῶν μηρῶν. Ἀττικῆς, ἐκ Καλυβίων Κουβαρᾶ.

1879. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικόν, τοῦ τύπου τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1859. Εὑρεθὲν ἐν τῷ ἐπὶ τῆς Πάρνηθος ἄντρῳ τοῦ Πανὸς καὶ τῶν Νυμφῶν. Παρίσταται ἐν ἀριστερᾷ, κρήνη, μετὰ κεφαλῆς λέοντος ὡς ὑδρορρόης, καὶ σκάφης πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ὕδατος, παρ' ἣν χορεύουσαι τρεῖς Νύμφαι. Δεξιὰ ἀνδρικὴ μορφὴ γυμνὴ ἐπὶ τοῦ βράχου καθημένη, ἧς ὁρατὸν μόνον τὸ ἄνω ἥμισυ τοῦ σώματος (Ἀχελῷος ;) κρατοῦσα κέρας Ἀμαλθείας καὶ πρὸ αὐτοῦ αἴξ. Ὑπὲρ τὸ σπηλαιον ὄρθ ος ὁ Πὰν ὑψώνων τὴν δεξιάν. Ἀνδρικὴ μορφή, ἥ ὡς ἐκ τοῦ βράχου ἐξερχομένη παρίστησι δαίμονα τινά, αὐτὸ τὸ ὄρος Πάρνηθα, ἢ ἴσως αὐτὸν τὸν Δία, τὸν ἐπὶ τοῦ Πάρνηθος λατρευόμενον, ἡ δὲ νεανικὴ μορφὴ ἡ κρατοῦσα σύριγγα, πιθανῶς Σειληνόν. Κατὰ δὲ τὸ ἄκρον ὑπὲρ τὴν κρήνην ἑρμαϊκὴ στήλη παριστῶσα Πρίαπον. Τέχνη ἀμελὴς τοῦ Β' π. Χ. αἰῶνος.

Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1903 σ. 119 πιν. 3.

1880. Τεμάχιον ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ, εὑρεθὲν ἐν τῷ ἐπὶ τῆς Πάρνηθος ἄντρῳ τοῦ Πανός. Σῴζεται ἐν ἀρίστῃ διατηρήσει ὡραιοτάτη κεφαλὴ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου, ἔχουσα τὸ οὖς ὀξὺ τράγειον, ἐξ οὗ δηλοῦται ὅτι εἰκονίζει τὸν Ἀχελῷον. Κόμη, ταινίᾳ διαδεμένη. Ἀριστερᾷ λείψανα τῶν Νυμφῶν. Τέχνη ἐπιμελὴς τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος.

Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1905 σ. 111 μετ' εἰκόνων.

1881. Εἰδώλιον Κυβέλης ἐπὶ θρόνου καθημένης, κρατούσης διὰ τῆς ἀριστερᾶς τύμπανον καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς φιάλην. Ἐπὶ τῶν γονάτων λέων. Μεγάρων.

1882. Ἀγαλμάτιον τριμόρφου Ἑκάτης, τοῦ συνήθους τύπου. Αἱ τρεῖς μορφαὶ ἵστανται περὶ κιονίσκον ἐπὶ πλίνθου. (Πρβλ. ἀριθμοὺς 115—125). Ἀθηνῶν.

1883. Μικρὰ γυναικεία κεφαλή, ἔχουσα κλίσιν πρὸς ἀριστ. Κόμη ἐπιμελῶς ἐξειργασμένη, δύο βόστρυχοι περιβάλλουσιν αὐτὴν ἐν εἴδει στεφάνης. Ἐκ Ζαβέρδας τοῦ δήμου Ἀνακτορίων.

1884. Μικρὰ γυναικεία κεφαλή, παρίου μαρμάρου, οὖσα πρόσθετος τῷ κορμῷ. Κόμη ἐπιμελῶς διεσκευασμένη κατέρχεται ἔμπροσθεν καλύπτουσα καὶ τὰ ὦτα. Ἐκ Ζαβέρδας τοῦ δήμου Ἀνακτορίων.

1885. Ἀγαλμάτιον γυναικὸς ἱσταμένης ἐπὶ πλίνθου, ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ. Ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός, ἔχουσα τὸ ἰσχίον προβεβλημένον. Ἐλλείπει ἡ δεξιὰ χεὶρ καὶ ἡ ἔνθετος κεφαλή. Διὰ τῆς δεξιᾶς κρατεῖ δᾷδα. Ἐκ Ζαβέρδας τοῦ δήμου Ἀνακτορίων.

1886. Ἀνδρικὴ εἰκονικὴ κεφαλὴ πωγωνοφόρος. Κόμη ἀτημέλητος πίπτει ἐπὶ τὸ μέτωπον εἰς βοστρύχους. Ὀφθαλμοὶ καὶ ὀφρύες δεδηλωμένοι. Βλέμμα ἐστραμμένον πρὸς τὰ δεξιά. Ἀθηνῶν, ἐκ τάφου. Εἰκονίζει τὸν σύζυγον τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1887 κεφαλῆς· ὡς εὑρεθεῖσαι ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ.

1887. Γυναικεία εἰκονικὴ κεφαλή. Κόμη κυματοειδῶς κατερχομένη σχηματίζει δύο βοστρύχους, οἵτινες ὄπισθεν συνδέονται ἐν τέσσαρσι σειραῖς. Ὀφθαλμοὶ καὶ ὀφρεῖς δεδηλωμένοι. Ἀθηνῶν. Ἐκ τάφου. Εἰκονίζει τὴν σύζυγον τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1886 κεφαλῆς· ὡς εὑρεθεῖσαι ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ.

1888. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου ἡ δεξιὰ πλευρά, εἰκονίζεται γυνὴ ἱσταμένη κατ' ἐνώπιον καὶ τὴν κεφαλὴν στρέφουσα πρὸς τὰ δεξιά.

Διὰ τῆς καθειμένης ἀριστερᾶς ἐκράτει τὸ ἄκρον τοῦ ἱματίου, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ἐκράτει ἐπίσης τὸ ἱμάτιον ὑπὲρ τὸν ὦμον. Δεξιᾷ ἄνωθεν τὸ πρόσωπον ἑτέρας μορφῆς. Ἀθηνῶν.

1889. Ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης. Ἐλλείπει ἡ ἔνθετος κεφαλὴ καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ μέσου. Φέρει χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον τὸ κάτω ἥμισυ τοῦ σώματος. Τὴν ἀρ. χεῖρα στηρίζει ἐπὶ μικροῦ ἀγαλματίου, ἀρχαΐζούσης τέχνης, ὅπερ εἶναι εἴδωλον τῆς αὐτῆς θεᾶς. — Ἀθηνῶν.

1890. Μικρὰ στήλη ἑρμαϊκή, ἐπὶ ὑψηλοῦ βάθρου ἱδρυμένη. Εἰκονίζεται κεφαλὴ Ἑρμοῦ ἀγενείου. Κόμη, ταινίᾳ δεδεμένη. Τέχνη κοινὴ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων.—Ἀνάφης.

1891. Ἀγαλμάτιον Ἑρμοῦ-Ἡρακλέους, ἀπολήγοντος πρὸς τὰ κάτω εἰς στήλην τετράγωνον. Ἡ λεοντὴ περικαλύπτει τὸ ἄνω ἥμισυ τοῦ σώματος καὶ τὰς χεῖρας· Τὸ μάρμαρον πάριον.—Ἀνάφης.

1892. Ἄνω μέρος στήλης ἀναθηματικῆς ἀναγλύφου μετὰ παραστάδων καὶ γείσου, εὑρεθὲν ἐν κάτω Βάθεια τῆς Εὐβοίας, ἔνθα ἔκειτο ὁ ναὸς τῆς Ἀμαρυσίας Ἀρτέμιδος. Ἔφερεν ἄλλοτε τὴν κορυφὴν ἐπιγραφῆς, θραυσθὲν ἀκριβῶς ἀπὸ τοῦ μέρους ἔνθα αὕτη ἀρχίζει· εἰκονίζει Ἀπόλλωνα μετὰ τῆς Λητοῦς καὶ Ἀρτέμιδος, πρὸς οὓς προσέρχεται ἀνήρ.

Ὁ Ἀπόλλων ἵσταται ἀριστερᾷ ἐν κατατομῇ, φέρων ἀχειρίδωτον χιτῶνα καὶ χλαμύδα. Κόμη ὑπὲρ τὸ μέτωπον δεδεμένη, δύο δὲ πλόκαμοι κατέρχονται ἐπὶ τὸ στῆθος. Κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς λύραν καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ πλῆκτρον. Ἡ Λητὼ εἰκονίζεαι κατ' ἐνώπιον ἱσταμένη. Ἐν τῇ δεξιᾷ ἐκράτει τὸ σκῆπτρον, ὅπερ ἦν χρώματι δεδηλωμένον. Δεξιᾷ τῆς Λητοῦς ἡ Ἀμαρυσία Ἄρτεμις ἱσταμένη, κρατοῦσα ἐν χερσὶ δύο λαμπάδας καὶ ἀτενίζουσα πρὸς τὸν ἱκέτην.

1893. Λήκυθος μαρμαρίνη, μόνωτος. Φέρουσα παράστασιν ἀνάγλυπτον τεσσάρων προσώπων. Ἐν τῷ μέσῳ πωγωνοφόρος ἀνὴρ καθή-

μενος καὶ δεξιούμενος τὴν πρὸ αὐτοῦ ἱσταμένην γυναῖκα. Ὄπισθεν ἑκάστου αὐτῶν καὶ μία γυναικεία μορφὴ ἱσταμένη. Ἄνωθεν ἐπιγραφή :

Φανομάχη Λυσιλεως Πολυνίκη

—Ἀθηνῶν.

1894. Λήκυθος μαρμαρίνη μόνωτος, φέρουσα ἀνάγλυπτον παράστασιν δύο γυναικῶν δεξιουμένων ἀλλήλας. Ἡ ἑτέρα τούτων, ἡ πρὸς τ' ἀριστερὰ εἶναι πεπλοφόρος.—Ἀθηνῶν.

1895. Ἐπιτύμβιος πλὰξ ἀναγλύφου, μετ' ἀετωματίου καὶ παραστάδων. Εἰκονίζεται ἐν τῷ μέσῳ γυνὴ ἐπὶ ἕδρας πρὸς τὰ ἀριστερὰ καθημένη καὶ κρατοῦσα ἐν ἀγκάλῃ βρέφος καὶ δεξιουμένη τὸν πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον νεανίαν. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου :

Φίλινος Ἁγνοστράτη

—Ἀθηνῶν.

1896. Πλάξ, μετ' ἀετωματίου καὶ ἀκρωτηρίων, ἐν ᾗ γυνὴ ἱσταμένη κατ' ἐνώπιον κρατοῦσα διὰ τῆς δεξιᾶς κρόταλα. Πρὸ αὐτῆς παῖς κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς πτηνόν, ὃ προσφέρει.—Ἀθηνῶν.

1897. Στήλης ἐπιτυμβίου, τὸ ἄνω μέρος μετὰ παραστάδων καὶ ἀκρωτηρίων. Σῴζονται τὰ κάτω μέρη τοῦ σώματος τριῶν μορφῶν. Ἐν τῷ μέσῳ γυνὴ καθημένη δεξιοῦται τὴν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην Ὄπισθεν τῆς καθημένης ἑτέρα γυνὴ ἱσταμένη. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἡ ἐπιγραφή :

Ἀριστίππη

—Ἀθηνῶν.

1898. Μαρμάρινον ἀγγεῖον δίωτον, (λουτροφόρος), φέρουσα τὴν ἑξῆς παράστασιν : Γυνὴ καθημένη πρὸς τὰ δεξιὰ δεξιοῦται τὸν πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον ὁπλίτην φέροντα κράνος, θώρακα καὶ ἀσπίδα. Ὄπισθεν τῆς καθημένης, ἑτέρα γυνὴ ἱσταμένη.—Ἀθηνῶν.

1899. Εἰκονικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου, ἀπεσπασμένη ἐξ ἀγάλματος μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ. Ἡ κόμη ἀποτελεῖται ἐκ κανονικῶν βραχέων βοστρύχων. Ἀθηνῶν.

1900. Μικρὰ κεφαλὴ νεανίου, ἀπεσπασμένη ἐξ ἀναγλύφου ἐλλείπει τὸ μέτωπον. Αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν εἰσὶ δεδηλωμέναι. Ἀθηνῶν.

1901. Μικρὰ γυναικεία κεφαλή, ἐξ ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου προερχομένη, ἔχει μικρὰν κλίσιν ἐπὶ τὸν ἀριστ. ὦμον. Ἡ κόμη κυματοειδῶς κατερχομένη καλύπτει μικρὸν τὰ ὦτα. Τὸ ὄπισθεν μέρος οὐχὶ ἐντελῶς εἰργασμένον. Κερατέα Ἀττικῆς.

1902. Στήλη Ἑρμοῦ τετράπλευρος ὕψ. 0,57, φέρουσα ἐφ' ἑκάστης πλευρᾶς ἀνὰ μίαν μορφὴν ἱσταμένην, ἄνωθεν δὲ συμφυεῖς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, ἤτοι κεφαλὴν Ἑρμοῦ πωγωνοφόρου ἰθυφαλλικοῦ καὶ τριῶν ἑτέρων γυναικείων (Ἑκάτης; Χαρίτων ἢ Νυμφῶν;) πᾶσαι ἐνδεδυμέναι ποδήρη χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου. Ἐν ταῖς γωνίαις ὀπαὶ πρὸς ἔκθεσιν τῶν βραχιόνων. Ὁ Stephani θεωρεῖ ὡς τὸν *Διόνυσον* ὀρθὸν μετὰ τῶν Νυμφῶν. Σαλαμῖνος.

Sybel 398.—Stephani titulorum graecorum particula V. Taf. 6, σ. 20.—Wolters Bausteine 1536.—Kekulé 118.

1903. Πρόσωπον κεφαλῆς γυναικὸς ἐξ ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου προερχόμενον. Κόραι ὀφθαλμῶν δεδηλωμέναι. Μακεδονίας.

1904. Ἀρχαϊκὸν ἄγαλμα ἀνδρικόν, γυμνόν, τοῦ τύπου τῶν ὑπ' ἀριθ. 8, 9, καὶ 14 ἀγαλμάτων Ἀπόλλωνος. Εὑρεθὲν ἐν Νεκροταφείῳ, ἐν Κερατέᾳ τῆς Ἀττικῆς. Ἐλλείπουσιν οἱ βραχίονες καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων.

Παραβάλλοντες τὸ ἄγαλμα τοῦτο πρὸς τὰ μέχρι τοῦδε γνωστὰ τοῦ τύπου τούτου παρατηροῦμεν ὅτι εἶναι τέχνης οὐχὶ πολὺ αὐστηρᾶς. Οἱ ὀφθαλμοὶ λ. χ. δὲν ἔχουσι τὸ λοξὸν καὶ τριγωνικὸν σχῆμα οὔτε τὸ χαρακτηριστικὸν μειδίαμα. Οἱ ὦμοι εὐρεῖς καὶ στρογγύλοι, τοῦθ' ὅπερ δεικνύει ὅτι ὁ τεχνίτης ἦν ἀδέξιος. Τὸ ἄγαλμα θεωρεῖται ἔργον

τοῦ ΣΤ′ π. Χ. αἰῶνος. Ἐκ τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως φαίνεται ὅτι εἰκονίζει αὐτὸν τὸν θανόντα.

Ἐφημ. Ἀρχ. 1895 σ. 76 πίν. 6.

1905. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετώματος. Ἐν πλαισίῳ γυνὴ καθημένη καὶ δεξιουμένη τὸν πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα. Μεταξὺ τούτων ἀνὴρ ἀγένειος κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς τὸν βραχίονα τοῦ ἀνδρός. Ἐπιγραφή:

Πελωριάς.

Ἀθηνῶν. Δῶρον Γ. Γιαβασοπούλου.

1906. Ἀρχαϊκὸν ἄγαλμα γυμνόν, ὕψ. 1,78. Εὑρεθὲν ἐν Καλυβίοις Κουβαρᾶ τῆς Ἀττικῆς τῷ 1903, τοῦ τύπου τῶν καλουμένων Ἀπόλλων (πρβ. ἀριθ. 8, 9, 10, 14, 1904, φαίνεται τέχνης μᾶλλον ἀνεπτυγμένης ὁμοιάζει δὲ μᾶλλον πρὸς τὸ ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Μονάχου ἀποκείμενον ἐκ Τενέας ἄγαλμα κατὰ τὸ ἐπίμηκες τῶν σκελῶν καὶ τὸ σχετικῶς λεπτὸν τῶν μηρῶν, τοῦθ' ὅπερ ἐκφράζει τὴν ἔννοιαν τῆς εὐκινησίας· ὅθεν καὶ θεωρεῖται τελειότατον τῶν τοῦ τοιούτου τύπου· διότι ὁ τεχνίτης ἐτήρησε μὲν τὰ ἀρχαϊκὰ γνωρίσματα τοῦ προσώπου, ἀλλὰ μᾶλλον κατὰ συνθήκην, τὸ δὲ λοιπὸν σῶμα παρέστησε φυσικώτερον. Οἱ βόστρυχοι ἐν τῷ ἀγάλματι τούτῳ διαφέρουσι τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν, ὅτι ἀναστρέφονται πρὸς τὰ ἄνω καλύπτοντες οὕτω περιέργως τὴν ἐπὶ τῆς κόμης ταινίαν. Παρίστησι δὲ αὐτὸν τὸν νεκρὸν ἐφ' οὗ εὑρέθη τάφου, ἐν νεκροταφείῳ τοῦ ΣΤ′ αἰῶνος, ὡς ἐκ τῶν εὑρεθέντων ἐν αὐτῷ ἀγγείων βεβαιοῦται.

Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1902 σ. 43 πίν. 3, 4.—Perrot. Chipier Histoire de l' Art. p. 402.

1914. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικὸν μετ' ἀετωματίου καὶ παραστάδων. Κάτωθεν φέρει ἐξοχὴν δι' ἧς ἐνετίθετο εἰς βάθρον. Εἰκονιζεται ἐν αὐτῷ ἡ γνωστὴ ἐκ τῆς Ὀδυσσείας σκηνή: ἡ Εὐρύκλεια πλύνουσα τοὺς πόδας τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁ Ὀδυσσεὺς καθήμενος ἔχει πρὸ αὐτοῦ ἀσάμινθον καὶ πρὸ αὐτοῦ ἡ Εὐρύκλεια ἁπτομένη τοῦ δεξιοῦ αὐτοῦ ποδός, ἐν ᾧ ὁ Ὀδυσσεὺς διὰ τῆς δεξιᾶς, ἣν φέρει πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Εὐρυκλείας πειρᾶται νὰ κλείσῃ τὸ στόμα αὐτῆς, ἵνα μὴ μαρτυρήσῃ αὐτὸν τῇ Πηνελόπῃ, τῇ ὄπισθεν αὐτοῦ ἱσταμένῃ καὶ νηθούσῃ. Τὰ

πρόσωπα άπασῶν τῶν μορφῶν ἀποκεκρουμένα. Εὑρέθη ἐν τῷ χωρίῳ Μουζάκι τῆς Θεσσαλίας (Γόμφοι).

Robert Mittheilungen 1900 σ. 325.

1915. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον μετὰ παραστάδων καὶ ἀετωματίου. Εἰκονίζεται παῖς κρατῶν διὰ τῆς καθειμένης δεξιᾶς πτηνόν, ὅ προτείνει πηδῶντι κυνὶ δασυμάλλῳ.

1916. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον μετὰ παραστάδων. Ἐντὸς τοξοειδοῦς πύλης γυνὴ καθημένη καὶ δεξιουμένη τὴν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην γυναῖκα. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἡ ἐπιγραφή :

Παράλλιον Ἀπολλοδώρου Μιλησία.

Μεταξὺ τῶν μορφῶν ὀπὴ νεωτέρων χρόνων, ἥτις ἐχρησίμευεν ἴσως ὡς κρουνὸς πηγῆς.

1917. Στήλη ἐπιτύμβιος παριστῶσα ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ, περιβεβλημένῳ πλαισίῳ, τὴν *Παμφίλην* καθημένην καὶ πρὸ αὐτῆς θεραπαινίδα, προσφέρουσαν πυξίδα. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου :

Παμφίλη Παμφίλου Σινωπέως.

1918. Ἐπὶ τριγωνικοῦ λίθου, ὡσεὶ παραστάς, παρίσταται ἔκτυπον ἀνάγλυφον γυμνοῦ παιδὸς ἱσταμένου. Ἐλλιπὲς ἐν πολλοῖς. — Ἀθηνῶν·

1919. Μικρὰ γυναικεία κεφαλή, εἰκονίζουσα Ἀφροδίτην. Ἡ κόμη αὐτῆς χωριζομένη κατὰ τὸ μέσον εἰς κυματοειδεῖς βοστρύχους ἀπολήγει ὄπισθεν εἰς κρωβύλον. — Ὑπάτης.

1921. Ἐντὸς ναΐσκου ἀνάγλυφον, δύο Κυβέλαι, ἐπὶ θρόνου καθήμεναι, καὶ χωριζόμεναι διὰ παραστάδος, τῆς μὲν κρατούσης τύμπανον, τῆς δὲ φιάλην καὶ ὑπ' αὐτὴν λέων. — Ἀθηνῶν. Δῶρον Ζητουνιάτου.

1922. Μικρὰ γυναικεία κεφαλή, κλίνουσα πρὸς τὸν δεξιὸν ὦμον. Κόμη κυματοειδὴς πρὸς τὰ ὀπίσω, καλύπτουσα καὶ τὰ ὦτα. — Ἀθηνῶν.

1923. Κεφαλὴ γυναικεία, φέρουσα ὑψηλὸν πόλον. Κόμη κυματοειδὴς καλύπτουσα καὶ τὰ ὦτα.—Ἀθηνῶν.

1924. Κεφαλὴ νεανίου, ἐξ ἀναγλύφου προερχομένη. Εἰκονίζεται κατ' ἐνώπιον καὶ κλίνουσα πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὦμον, τοῦ ἀριστεροῦ ὠτὸς μόνον μὴ ὁρατοῦ.—Κρωπία Ἀττικῆς.

1925. Ἀνδρικὴ κεφαλὴ πωγωνοφόρος. Κόμη ἐπιμελὴς ἐν κανονικοῖς ἑλικοειδέσι βοστρύχοις, ὧν τὰ ἄκρα φέρουσιν ὀπὰς πρὸς ἔνθεσιν κοσμημάτων.—Δυρράχιον Ἀλβανίας. Δῶρον Μαργαρώνη.

1926. Ζεῦγος ἁλτήρων, ἐλλειψοειδῶν, εὑρεθέντων ἐν Κορίνθῳ, ἐκ λίθου σκληροῦ μελανοφαίου (ποταμίου). Κατὰ τὴν βάσιν τοῦ ἁλτῆρος ὑπάρχουσι κοιλώματα, ὑφ' ἃ ὀπή, δι' ἧς διέρχονται οἱ δάκτυλοι τῆς χειρός. Μετεχειρίζοντο δὲ τούτους κατὰ τὴν πήδησιν ἐν ταῖς γυμναστικαῖς ἀσκήσεσι, λαμβάνοντες ἐν ἑκατέρᾳ χειρὶ τοιοῦτόν τι βάρος ἵνα τὴν ἔντασιν τοῦ πηδήματος ἐνισχύσωσιν. Ἁλτῆρες λίθινοι οὐδαμοῦ ἄλλοθι εὑρέθησαν. Εἷς μόνον εὑρέθη ὅμοιος τὸ σχῆμα, ἀλλὰ μείζων τὸ μέγεθος ἐν Ὀλυμπίᾳ· μόνον δὲ ἐξ ἀγγειογραφιῶν καὶ δακτυλιολίθων εἶναι γνωστοί. Εὑρέθησαν ἐντὸς τάφου καὶ δεικνύουσιν ὅτι ὁ νεκρὸς ἦν νέος καὶ ἀσκούμενος εἰς τὸ ἅλμα.

Ἐφημ. Ἀρχ. 1883 σ. 104.

1927. Κεφαλὴ παιδός· πρόσωπον στρογγύλον, κόμη ὀφειοειδῶς διατεταγμένη, ὑπὲρ τὸ μέτωπον εἰς κρωβύλον ἀπολήγουσα.—Μεγάρων.

1928. Σειρήν, ἐλλιπὴς τὴν κεφαλήν, τοὺς πόδας καὶ τὰ ἄκρα τῶν πτερύγων. Ἔχει τὴν συνήθη μορφὴν (ἀριθ. 774) καὶ ἵστατο ἐπὶ ἐπιτυμβίου μνημείου ὡς κορωνὶς αὐτοῦ. Κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς λύραν καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ πλῆκτρον.—Ἀθηνῶν· ἐκ τοῦ Διπύλου.

1929. Πλὰξ ὑμηττίου μαρμάρου, ἱδρυμένη ἐν βάθρῳ ἐκ τιτανολίθου. Ἐπ' αὐτῆς γραπτὴ ταινία, ἧς τὰ ἄκρα κρέμανται ἐξ ἅμματός τινος. Ἄνωθεν ἐπιγραφή :

Ἡδίστη

Ἀθηνῶν, ἐκ τοῦ Διπύλου.

Ἀρχ. Δελτίον 1892 σ. 97, 4.

1931. Κεφαλὴ παιδός, ὡσεὶ ἐρωτιδεύς. Κόμη οὔλη, πίπτουσα ἐπὶ τὰ νῶτα.—Ἁλικαρνασσοῦ.

1932. Κεφαλὴ Πανός. Φέρει πώγωνα καὶ μύστακα καὶ ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ μετώπου δύο κέρατα καὶ ὦτα μεγάλα.—Ἐξ Ἀσπροπύργου τοῦ δήμου Φυλῆς.

1933—1940. Ὀκτὼ κεφαλαὶ μαρμάριναι ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθεῖσαι κατὰ τὰς τελευταίας ἐν Αἰγίνῃ ἐνεργηθείσας ἀνασκαφὰς ὑπὸ τοῦ ἐν Μονάχῳ καθηγητοῦ Furtwaengler ἐν ἔτει 1902 ἐντὸς δεξαμενῆς παρὰ τὸν ναὸν τῆς Ἀφαίας Ἀρτέμιδος(1). Τούτων ἓξ εἶναι ἀνδρικαί, μετὰ κράνους, δύο δέ, (αἱ ὑπ' ἀριθ. 1939-40) γυναικεῖαι. Αἱ κεφαλαὶ αὗται δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὰ ἀετώματα τοῦ ναοῦ, ὡς κατ' ἀρχὰς ἐπιστεύθη, ἀλλ' εἰς συμπλέγματα, ἃ ἵσταντο πρὸ τοῦ ναοῦ.

Πρβλ. Furtwaengler Aigina, σελ. 256.—Arch. Anzeiger 1902.

1941—1945. Ἄκραι χεῖρες ἀγαλμάτων, ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθεῖσαι ἐν τῷ ἐν Αἰγίνῃ ναῷ τῆς Ἀφαίας Ἀθηνᾶς. Πρβλ. ἀριθ. 1933—1940. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 1945 εἶναι τεμάχιον κεφαλῆς πολεμιστοῦ.

1947. Λήκυθος μαρμαρίνη φέρουσα ἀνάγλυπτον παράστασιν γυναικός, δεξιουμένης πωγωνοφόρον ἄνδρα· πρὸ τῶν γονάτων αὐτῆς παι-

(1) Ὡς γνωστὸν μέχρι πρό τινος χρόνου ὁ ἐν Αἰγίνῃ ἀρχαῖος ναὸς ἐθεωρεῖτο τοῦ Πανελληνίου Διὸς καὶ εἶτα τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀλλὰ διὰ τῆς ἐν ταῖς ἐσχάτως ἀνασκαφαῖς εὑρεθείσης ἐπιγραφῆς «Ἀφαίας Ἀρτέμιδος» ἀπεδόθη τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ ναοῦ.

δίσκη. Μεταξὺ αὐτῶν ἑτέρα μορφή, ἱσταμένη. Ἄνωθεν ἐπιγραφή:

Φαιδρίας Ἁγνίας Δημοστράτη

Τέχνη ἀμελής.—Ἀθηνῶν.

1948. Πλὰξ ἐπιτύμβιος ἐν ἀναγλύφῳ: Νεκνίας γυμνὸς ὄρθιος ἱστάμενος καὶ ἐρειδόμενος ἐπὶ δόρατος παρὰ ἵππον, οὗ ἔμπροσθεν δένδρον, περὶ ὃ ἑλίσσεται ὄφις.—Ἀθηνῶν.

1949. Κεφαλὴ γυναικεία, ἀττικῆς προελεύσεως, ἐξ ἀναγλύφου ἀποσπασθεῖσα καὶ ἔχουσα μεγάλην ὁμοιότητα πρὸς τὰς ἐξ Ὀλυμπίας κεφαλὰς τῶν μετοπῶν. Ἡ κόμη κατέπιπτε πιθανῶς μακρὰ καὶ εἶναι κυματοειδής, διπλῇ ταινίᾳ δεδεμένη, ὡς καὶ οἱ πρὸ τῶν ὤτων βόστρυχοι. Ἔργον τοῦ Ε′ π. Χ. αἰῶνος.

Ἀρχ. Ἐφημ. 1901 σ. 143.

1950. Ἀνάγλυφον εὑρεθὲν ἐν Αἰγίνῃ. Πρὸς τὰ ἄνω λήγει εἰς γεῖσον. Παρίστησιν ἐν ἀριστερᾷ βωμὸν ἐκ τεσσάρων βαθμίδων, ἐφ' οὗ λύρα ἀνήκουσα τῇ ἐν ἀριστερᾷ ἐλλειπούσῃ μορφῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. Παρ' αὐτῷ γυναικεία μορμή· ἀπέναντι, δεξιόθεν δύο ἄνδρες, ὧν ὁ μὲν μικρὸν κύπτον, κρατεῖ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν χῆνα, ὁ δὲ ἕτερος ἐν τῇ δεξιᾷ φιάλην, ἐξ ἧς φαίνεται σπένδων ἐπὶ τὴν σφαγιασθησομένην χῆνα. Τούτοις ἕπονται γυναικεῖαι μορφαὶ διαφόρου μεγέθους, ἀνατείνουσαι τὰς δεξιὰς ὡς ἐν δεήσει. Τούτων ἡ μὲν πρώτη (Ἄρτεμις Ἀφχία) ἄγει τῇ ἀριστερᾷ ὡς θῦμα ἔλαφον, ἡ τρίτη ἡ καὶ μείζων πασῶν, κρατεῖ τῇ ἀριστερᾷ ὀπωρικόν τι, ἴσως καρπὸν ῥοιᾶς. Ὄπισθεν τοῦ τὴν χῆνα κρατοῦντος ἀνδρὸς ἵσταται ἐν ταπεινοτάτῳ ἀναγλύφῳ κεχαραγμένη, ὀρθία γυνή, κρατοῦσα δᾷδας. Ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας φαίνεται ὅτι τὸ ἀνάγλυφον ἐποιήθη κατὰ τὸν Ε′ π. Χ. αἰῶνα.

Ἀρχ. Ἐφημ. 1901 σ. 114.

1951. Κεφαλὴ πωγωνοφόρου ἀνδρὸς Διονύσου, εὑρεθεῖσα ἐν Ἐλευσῖνι, προέρχεται πιθανῶς ἐκ στήλης Ἑρμοῦ. Κόμη πυκνὴ ἐκ πλοκάμων ὄπισθεν περιδένουσα τὴν κεφαλήν, κατέρχεται ἐπὶ τὸ μέτωπον ἐν κανονικοῖς ἑλικοειδέσι βοστρύχοις διατεταγμένοις ἐν τρισὶ ἐπαλλήλοις στίχοις.

1952. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον μετὰ παραστάδων. Ἡ ἀριστερὰ γωνία ἀποκεκρουμένη. Εἰκονίζεται γυνὴ καθημένη καὶ κρατοῦσα διὰ τῆς ἀριστερᾶς ὑπὲρ τὸ μέτωπον τὸ ἄκρον τοῦ ἐνδύματος. Πρὸ αὐτῆς γέρων πωγωνοφόρος καὶ ἐν τῷ μέσῳ γυνὴ φέρουσα τὴν δεξιὰν ἐπὶ τὴν παρειὰν εἰς ἔνδειξιν λύπης. Ἐν ἀριστερᾷ, ἐν τῷ βάθει θεραπαινὶς κρατοῦσα πυξίδα. Ἐπιγραφή :

...θυγάτηρ Μεταγένης Σφήτιος

Εὑρέθη ἐν Κορωπίῳ τῆς Ἀττικῆς. Τέχνη τοῦ Δ′ π. Χ. αἰῶνος.

1953. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον μετὰ παραστάδων καὶ ἐπιστυλίου, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφή :

......στη Ωᾶθεν

Εἰκονίζεται γυνὴ καθημένη καὶ δεξιουμένη πωγωνοφόρον ἄνδρα καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἐν ἀναγλύφῳ γυνὴ ἀνέχουσα διὰ τῆς ἀριστ. τὸ ἱμάτιον ὑπὲρ τὸν ὦμον. Σπάτα Ἀττικῆς. Τέχνη Δ′ π. Χ. αἰῶνος.

1954. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον μετὰ παραστάδων. Παρίσταται γυνὴ τὴν ἀριστερὰν ἔχουσα ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἡ παράστασις αὕτη ἔχει ἰδιαίτερον γνώρισμα τῆς ὑψηλῆς κρηπῖδος, ἐφ' ἧς ἵσταται ἡ μορφή. Τέχνη ῥωμ. χρόνων. Πειραιῶς.

1955—6. Δύο ἀγαλμάτια τριπλῆς Ἑκάτης τοῦ συνήθους τύπου (πρβλ. ἀριθ. 116—125). Ἀθηνῶν.

Ἀρχαιολ. Δελτίον 1890 σ. 138.—Sybel 1056.

1957. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου τὸ ἀριστ. ἥμισυ μέρος μετὰ παραστάδος καὶ ἀετωματίου. Ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ παρίσταται γυνὴ καθημένη ἐπὶ ἕδρας, ἧς τὰ ἄκρα κατὰ τὰ πλάγια ἀπολήγουσιν εἰς κεφαλὴν κριοῦ καὶ κάτωθεν Σφίγξ. Φέρει χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, καλύπτον τὸ ὄπισθεν τοῦ σώματος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. Τὴν ἀριστερὰν στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τῆς ἕδρας. Ὄπισθεν θεραπαινὶς ἱσταμένη. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου :

Δ η μ α γ ό ρ α.

Κερατέα Ἀττικῆς.

1958. Λουτροφόρος φέρουσα ἀνάγλυφον, πρὸς τὰ δεξ. ἀνὴρ πωγωνοφόρος καθήμενος δεξιοῦται τὸν πρὸ αὐτοῦ ἱστάμενον νεανίαν. Ὄπισθεν γυνὴ ἱσταμένη καὶ ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν πρὸς τὸ στῆθος καὶ παρ' αὐτὴν παιδίσκη. Ἐπιγραφή:

Ναυσιπτολεμη *Λυκοργος Ιεροπτο*
Φαινιππη *Ιεροπτης*

Εὑρέθη ἐν Κερατέᾳ Ἀττικῆς.

1959. Ἀνάγλυπτος ἐπιτύμβιος, ἀρχαϊκὴ στήλη ἀποκεκρουμένη μικρὸν τὴν κάτω γωνίαν καὶ φέρουσα ἄνω κατὰ τὰ ἄκρα δύο ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ ἕλικας· ἄνωθεν τούτου ὑπῆρχε πρόσθετόν τι ἐπίθημα (ἀκρωτήριον;) ὅπερ ἐξέλιπεν. Εὑρέθη τῷ 1902 ἐν Ἀθήναις ΜΔ τοῦ Θησείου καὶ ἔχει ὕψ. 1μ. πλάτος 0,72, τὸ μάρμαρον πάριον.

Εἰκονίζει νέον γυμνόν, ἀγένειον φέροντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀττικὸν κράνος ἄνευ παραγναθίδων. Ἡ κόμη πίπτει ὄπισθεν καὶ παρὰ τὴν παρειὰν εἰς πλοκάμους στρεπτούς· ἐπὶ δὲ τὸ μέτωπον εἰς ἑλικοειδῆ βοστρυχίδια. Ἔχει τὰ σκέλη διεστηκότα καὶ τοὺς βραχίονας ἐν προβολῇ ἀνέχων, ἤτοι ἐπὶ τοῦ στήθους κεκαμμένους κατὰ τὸν ἀγκῶνα. Φέρει τὸν τύπον τῆς ἀρχαϊκῆς καὶ ἀρχαΐζούσης τέχνης, καθ' ὃν τὸ ἕτερον τῶν γονάτων πρὸς τὰ κάτω κεκαμμένον ἐγγίζει τὴν γῆν, ἐν ᾧ ὁ ἕτερος ποὺς πρὸ τὰ κάτω κεκαμμένος προβάλλει πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἡ κεφαλὴ εἶναι ἐστραμμένη ἀντιστρόφως τοῦ δρόμου. Εἰκονίζει ἑπομένως δρομέα καὶ δὴ ὁπλιτοδρόμον εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἐντάσεως καὶ κοπώσεως τῶν δυνάμεων αὐτοῦ, ἀγωνιζόμενον ὅπως δυνηθῇ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα τοῦ δρόμου. Τὴν ἐξάντλησιν τῶν δυνάμεων ἐκφράζουσιν ἡ κλίσις τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὰ κάτω, ὡς καὶ ἡ καθ' ὅλην τὴν μορφὴν αὐτοῦ ἐπικεχυμένη ἀθυμία. Παριστᾷ ὁπλιτοδρόμον ἤτοι νικητὴν ἐν δρόμῳ καὶ θανόντα παρέστησεν ὁ τεχνίτης ἐν τῇ ἰδιότητι τοῦ δρομέως. Ἦν δὲ τὸ ἀνάγλυφον κοινόν τι ἐπιτύμβιον, καὶ οὐχὶ ἀναθηματικὸν οὐδ' ἱστορικόν, ἀναγόμενον εἰς τὸν γνωστὸν ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου ἡμεροδρόμου Φειδιππίδην, ἢ εἰς τὸν ἐκ Μαραθῶνος ἄγγελον τῆς νίκης, ὡς τινες εἶπον. Ἐκ τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως παρὰ τὸ τεῖχος τοῦ περιβόλου τοῦ Διπύλου πιστοῦνται ἅπαξ ἔτι οἱ λόγοι τοῦ Θουκυδίδου (Α. 93), ὅτι μετεχειρίσθησαν οἱ Ἀθηναῖοι, κατὰ τὴν ἐν σπουδῇ ἀνοικοδόμησιν τοῦ Θεμιστοκλείου τείχους, παντοίας ὕλης ἀγάλματα καὶ ἐπιτυμβίους στήλας. Ἐργασία ἐπιμελὴς τοῦ τέλους τοῦ ΣΤ' π. Χ. αἰῶνος.

Ἀρχαιολ. Ἐφημ. 1903 σ. 43 πίν. 1·—Perrot Hist de l'Art p. 649.— Σβορώνου Τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον σελ. 89.

1960. Γυναικεία κεφαλὴ ἐξ ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου προερχομένη. Κόμη κυματοειδής. Ὄπισθεν μέρος ὅλως ἀνεπεξέργαστον. Πρόσωπον ᾠοειδές. Ὀφθαλμοὶ ἀμυγδαλοειδεῖς.

1961. Εἰκονικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου, ῥωμαϊκῶν χρόνων. Εἰκονίζει πιθανῶς ῥωμαῖον Αὐτοκράτορα. Κόμη πυκνὴ καὶ οὔλη, ὀφρύες καὶ κόραι ὀφθαλμῶν δεδηλωμέναι.

1962. Στήλη, ἐφ' ἧς παρίσταται ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ***Ποτάμωνος τοῦ Αὐλητοῦ***. Ἐν τῷ ἀναγλύφῳ τούτῳ εὑρεθέντι παρὰ τὸ Νέον Φάληρον ἐν τῇ θέσει ***Μοσχάτου*** εἰκονίζεται ὁ *Ὀλύμπιχος*, γέρων πωγωνοφόρος, καθήμενος καὶ δεξιούμενος τὸν πρὸ αὐτοῦ ἱστάμενον υἱὸν *Ποτάμωνα*. Ἑκάτερος φέρει ἐν τῇ ἀριστ. χειρὶ διπλοῦς αὐλούς, ἐξ οὗ φαίνεται τὸ ἐπάγγελα ἀμφοτέρων. Ὑπὸ τὸ ἀνάγλυφον πεντάστιχος ἐπιγραφὴ ἧς οἱ μὲν τέσσαρες ἔμμετροι στίχοι ἐχαράχθησαν κατὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ νεκρικοῦ μνημείου, ὁ δὲ τελευταῖος μείζοσι γράμμασι μετὰ ταῦτα, ὅτε ἡ φέρουσα τὸ ὄνομα Πατρόκλεια σύζυγος τοῦ *Ποτάμωνος*, ἐτελεύτησεν. Ἡ ἐπιγραφὴ λέγει :

Ἑλλὰς μὲν πρωτεῖα τέχνης αὐλῶν ἀπένειμεν
Θηβαίῳ Ποτάμωνι, τάφος δ' ὅδε δέξατο σῶμα
Πατρὸς δὲ μνημαισιν Ὀλυμπίχου αὔξετ' ἔπαινος
Οἷον ἐτέκνωσεμ παῖδα σοφοῖς βάσανον
ΠΑΤΡΟΚΛΕΙΑ ΠΟΤΑΜΩΝΟΣ ΓΥΝΗ

Ἐκ τοῦ ἐπιγράμματος τούτου μανθάνομεν ὅτι ἡ στήλη ἀνῆκε τῷ ἀποθανόντι Θηβαίῳ Ποτάμωνι, οὗ πατὴρ ἦν ὁ Ὀλύμπιχος, ὅστις εἶναι αὐτὸς ἐκεῖνος, οὗτινος ποιεῖται μνείαν ὁ Πίνδαρος, ὡς υἱοῦ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ. Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο εἶναι σπουδαιότατον, οὐ μόνον διότι ὁ Ποτάμων ὁ αὐλητὴς ἔτυχε τῶν προτείων τῆς τέχνης τῶν αὐλῶν, καὶ ἑπομένως εἶναι μεγάλου μουσικοῦ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἀγνώστου μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ Ποτάμων οὗτος ἦτο υἱὸς αὐλητοῦ, διδαχθέντος ὑπὸ τοῦ μεγάλου Θηβαίου ποιητοῦ. Ἔργον τῶν ἀρχῶν τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος.

Ἀρχαιολ. Ἐφημ. 1903 σ. 134 πίν. 8.

1963. Ἀγαλμάτιον γυμνοῦ νεανίου, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλὴν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἀπὸ τῶν γονάτων. Φέρει ἀπὸ τοῦ δεξ. ὤμου

πρὸς τὴν ἀριστ. μασχάλην ἀνάγλυπτον τελαμῶνα, ἐπὶ τὸν δεξιὸν ὦμον κατέρχεται εἷς βόστρυχος. Ἀθηνῶν.

1964. Κεφαλὴ Ἀσκληπιοῦ ὑπερφυσικοῦ μεγέθους. Διατήρησις ἀρίστη. Κόμη δεδεμένη διὰ πλατείας ταινίας κατέρχεται ἐπὶ τὸ μέτωπον, χωριζομένην κατὰ τὸ μέσον ἐν ἑλικοειδέσι βοστρύχοις ὡς καὶ ὁ πώγων. Τέχνη ἐπιμελὴς τῶν καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ἐκ τοῦ Ἀθήνησιν Ἀσκληπιείου.

1965. Κεφαλὴ γυναικὸς μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ. Φέρει πόλον καὶ οἱονεὶ στέμμα. Ἡ κόμη κυματοειδῶς κατερχομένη πρὸς τὰ ὦτα καλύπτει αὐτὰ κατὰ τὸ ἥμισυ. Ἀθηνῶν.

1966. Ἀναθηματικὸν Ἀνάγλυφον Ἀπόλλωνος, Πανός, Ἑρμοῦ καὶ Νυμφῶν· εὑρεθὲν μεσημβρινῶς τῆς Ἀκροπόλεως καὶ προέρχεται ἐκ τοῦ σπηλαίου τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Πανός. Παρίστησι τρεῖς Νύμφας ὀρχουμένας πέριξ βωμοῦ καὶ κρατούσας τὰς χεῖρας ἀλλήλων. Καὶ ἐν ἀριστερᾷ μὲν ὁ Πὰν ἱστάμενος αὐλῶν τὴν σύριγγα, παρ' αὐτῷ δὲ ὁ Ἀπόλλων καθήμενος ἐπὶ βράχου στηρίζων τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα ἐπὶ λύρας, τὴν δὲ δεξιὰν φέρων ἐπι τὴν κεφαλὴν ὡς ἐν ἀναπαύσει. Ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ὁ Ἑρμῆς κλίνων μικρὸν τὸ σῶμα πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ κηρύκειον.

Δεξιόθεν τῶν Νυμφῶν ἓξ ἱκέται οἱ ἀναθέται τοῦ ἀναγλύφου, ὧν ὁ πρῶτος ὑψοῖ τὴν δεξιάν.

Τὰ πρόσωπα τῶν μορφῶν ἀποκεκρουμένα πιθανῶς ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν. Ἔργον τοῦ Γ' π. Χ. αἰῶνος.

Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1903 σ. 40.

1967. Μικρὰ γυναικεία κεφαλή, εἰκονίζουσα πιθανῶς τὴν Ἰουλίαν Δόμναν σύζυγον τοῦ Σεπτεμίου Σεβήρου καὶ μητέρα τοῦ Καρακάλλα. Κόμμωσις περίεργος. Μάρμαρον ἐστιλβωμένον. Δῶρον ἐλλ. Κοινότητος Βάρνης.

1968. Τὸ ἄνω μέρος ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου, μετὰ παραστάδων

καὶ ἀετωματίου. Ἐπὶ τῆς στήλης σῴζονται μόνον δύο κεφαλαὶ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου καὶ παιδὸς κατ' ἐνώπιον. Ἐπιγραφή:

Ἐλπιαδιτῶν....Ἀγαθίαν ἐποίει
Μίμιος Ἀγαθᾶς Λαμίο Επιχάρος Μειλίσιος
ἐτῶν Δεκαοκτὼ

Γράμματα Β' μ. Χ. αἰῶνος. Ἀθηνῶν.

1969. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου ἄνω μέρος· σῴζονται δύο κεφαλαὶ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου καὶ γυναικός, κατ' ἐνώπιον. Ἐπιγραφή:

Ἡφαιστιάδου

Ἀττικῆς, ἐκ Μαρκοπούλου.

1970. Κεφαλὴ Διονύσου, ἀρχαϊζούσης τέχνης τοῦ ὑπ' ἀριθ. 49 τύπου, πρόσθετος οὖσα τῷ κορμῷ. Ἀθηνῶν.

1971. Πλὰξ ἀναγλύφου, φέρουσα δύο παρεμφερεῖς γυναικείας μορφὰς ἱσταμένας, τὰς ἐνθέτους χεῖρας ἐχούσας προεχούσας. Ἐπὶ τῶν ὤμων κατέρχονται δύο βόστρυχοι. Ἴσως εἰκονίζετο καὶ τρίτη μορφή. Τέχνη ἀρχαΐζουσα. Ἐκ Κορινθίας, Ξυλοκάστρου.

1972. Κεφαλὴ γυναικεία ἀρχαϊκὴ τοῦ τύπου τῶν ἐν Ἀκροπόλει, Ἐλευσῖνι καὶ ἀλλαχοῦ εὑρεθεισῶν. Κόμη διὰ ταινίας δεδεμένη καταλήγει ὑπὲρ τὸ μέτωπον εἰς τρεῖς ἐπαλλήλους σειρὰς ἑλικοειδῶν βοστρύχων, ἔφερεν ἐνώτια. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὀπὴ στρογγύλη, ἡ συνήθης ἐπὶ τῶν ἀρχαϊκῶν κεφαλῶν. Ἐκ Βαθείας τῆς Εὐβοίας.

1973. Κεφαλὴ γυναικὸς τέχνης ἀρχαϊζούσης. Τὸ ἄνω μέρος οὐχὶ ἐντελῶς ἐξειργασμένον. Ὄπισθεν ἡ κόμη ἀναδεδεμένη ὡς ἦν ἴδιον ταῖς παιδίσκαις.

1974. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον μετ' ἀετωματίου. Εἰκονίζει γυ-

ναῖκα ἱσταμένην κατ' ἐνώπιον καὶ κατὰ τὸν δεξιὸν αὐτῆς πόδα παιδίσκην, κρατοῦσαν κιβώτιον. Ἐπιγραφή :

Ἀφροδὼ Διονυσοδώρου Μιλησια.

Ἀθηνῶν.

Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1904 σ. 75.

1975. Λουτροφόρος φέρουσα ἐν ἀναγλύφῳ γυναῖκα καθημένην καὶ δεξιουμένην πρὸ αὐτῆς πωγωνοφόρον ἄνδρα. Ἀθηνῶν.

1976. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐν ᾗ γυνὴ ἱσταμένη ἐν καταγραφῇ καὶ πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ θεατοῦ βλέπουσα, (ἔκφρασις περίλυπος) καὶ τῇ δεξ. ψαύουσα τοῦ ἄκρου τοῦ σιαγονίου τῆς ἀντιμετώπως ἱσταμένης παιδίσκης τῆς κρατούσης κιβωτίδιον. Ἐργασία κοινὴ ῥωμ. χρόνων.

Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1904 σ. 74.

1977. Τραγικὴ προσωπὶς ἀνδρική, ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, εὑρεθεῖσα παρὰ τὴν Ἱερὰν ὁδόν, ἐν τάφῳ. Εὐλόγως ἠδύνατο ἴσως νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἐκόσμει ποτὲ τὸν τάφον ὑποκριτοῦ τινος δραματικοῦ, ὡς κορωνὶς ἐπιτεθεῖσα. Καὶ ἡ μὲν κόμη πίπτει ἐπὶ τὸ μέτωπον καὶ κατὰ τὰ πλάγια ἐν συμμετρικοῖς βοστρύχοις, ὁ δὲ πώγων ἐν ἑλικοειδέσι βοστρύχοις. Οἱ ὀφθαλμοὶ κοῖλοι. Ἔργον ἀρχαΐζούσης τέχνης ποιηθὲν ἐν ῥωμ. χρόνοις. Ἀθηνῶν.

Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1904 σ. 78.

1978. Τὸ πρόσθιον μέρος κεφαλῆς γυναικὸς τοῦ γνωστοῦ ἀρχαϊκοῦ τύπου.

1979. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον μετ' ἀετωματίου, οὗ ἐν τῷ μέσῳ ἀνάγλυπτος ῥόδαξ. Παρίσταται δεξιᾷ γυνὴ κατ' ἐνώπιον τὴν δεξιὰν ἔχουσα ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐν ἀριστερᾷ νεανίας ἱστάμενος καὶ ἀτενίζων πρὸς τὴν γυναῖκα. Ἀθηνῶν, δῶρον Ι. Καλαμάρη.

1980. Στήλη ἐπιτύμβιος ἐπὶ πωρίνου βάθρου ἱδρυμένη. Φέρει

αέτωμα. Παρίσταται γυμνὸς νεανίας ἔχων ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ τὸ ἱμάτιον, κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς πτηνόν, ὅπερ προτείνει εἰς τὸ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ κυνάριον Ἐπιγραφή:

Πάμφιλος Λαμπίτου Μιλήσιος.

Ἀθηνῶν, ὕψ. 0,32.

1981. Προτομὴ λιθίνη ἀνδρὸς βαθυπώγωνος καὶ ἀναφαλαντίου ὕψ. 0,11. Ὄπισθεν φέρει κοιλότητα ἐπιμήκη πρὸς καθήλωσιν ἢ ἀνάρτησιν ἐν τοίχῳ. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱερὰν ὁδὸν ἐντὸς τάφου, μετὰ δέσμης σιδηρῶν ἰατρικῶν ἐργαλείων. Περίεργος εἶναι ἡ εὕρεσις ἐν τῷ τάφῳ τῆς κεφαλῆς ταύτης, τῆς πρὸς τὴν γνωστὴν κεφαλὴν τοῦ Ἱπποκράτους τὴν ἐν Villa Albani ὁμοιάζουσαν. Ὁ ἐν τῷ τάφῳ, (διότι εὑρέθησαν τὰ ὀστᾶ ἅπαντα) δὲν ἦν βεβαίως ὁ πατὴρ τῆς ἰατρικῆς, ἀλλ' ἁπλοῦς τις ἰατρός, διότι ὁ Ἱπποκράτης ἐτάφη ἐν Λαρίσῃ, τὰ δὲ ἰατρικὰ ἐργαλεῖα τὰ συντεθαμμένα ἐδήλουν τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ, (πρβλ. ἀριθ. 1378), ἡ δὲ εἰκὼν ἦν ἴσως ἡ τοῦ γνωστοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ νεκροῦ. Ἐργασία ἐπιμελής.

Ἐφημ. Ἀρχ. 1904 σ. 70. — Πρβλ. Visconti Iconographie Grecque I, σελ. 273.

1982. Λήκυθος φέρουσα ἀνάγλυπτον παράστασιν: Γυνὴ καθημένη δεξιοῦται ἱστάμενον ὁπλίτην, φέροντα περικεφαλαίαν καὶ ἀσπίδα. Ὄπισθεν γέρων, καὶ ὄπισθεν τῆς γυναικὸς ἀνὴρ γενειῶν κρατῶν στλεγγίδα.—Ἀθηνῶν.

Δελτίον 1892 σ. 50.

1983. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς ἀγενείου. Κόμη βραχεῖα ἐκ κυματοειδῶν βοστρύχων ἀποτελουμένη. Πώγων καὶ μύσταξ ἐξυρημένος. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων.—Ἀθηνῶν.

1984. Στήλη ἐπιτύμβιος ὕψ. 2,23, πλ. 0,76 μετ' ἀετωματίου, φέροντος ἐν τυμπάνῳ ἀνάγλυπτον Τρίτωνα καὶ τρεῖς κεφαλὰς ἄλλου τέρατος. Ἐπὶ τῆς στήλης παρίσταται Τρίτων, φονεύων θαλάσσιον ἵππον. Κάτωθεν τούτων ἡ ἐπιγραφή:

Κριτολαου

Τίς οἶδεν ἂν ἡ στήλη αὕτη ἀνῆκεν εἰς τὸν ἱστορικὸν ἐκεῖνον στρατηγὸν τῆς Αἰτωλίας *Κριτόλαον*.

Κατωτέρω φύλλα δρυὸς καὶ ταῦρος, καταβαλλόμενος ὑπὸ δύο λεόντων. Εὑρέθη ἐν Γαβαλοῦ τῆς Αἰτωλίας τῷ 1902.

1985. Στήλη ἐπιτύμβιος ἀπολήγουσα εἰς ἀνθέμιον καὶ φέρουσα τὴν ἑξῆς παράστασιν: Γυνὴ καθημένη δεξιοῦται πωγωνοφόρον ἄνδρα, ὄπισθεν τούτου δύο νεανίαι ἱστάμενοι. Ἐπιγραφή:

Πλαθάνη Πυθόδωρος Πολυχάρης Νικόδημος

Ὑπὲρ ταύτην δύο ῥόδακες καὶ ἐπιγραφή:

Πλαθάνη Νικοδήμου

Εὑρέθη ἐν Καματερῷ—Ἀθηνῶν.

1986. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ναϊδιόσχημον. Παρίσταται γυνὴ καθημένη καὶ δεξιουμένη πωγωνοφόρον ἄνδρα. Ὄπισθεν τῆς γυναικὸς ἡ θεραπαινίς. Τέχνη ἐπιμελὴς τοῦ Δ′ π. Χ. αἰῶνος. Εὑρέθη ἐν Κερατέᾳ τῷ 1903· ὕψ. 1,55.

1987. Ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου ἄνω μέρος μετ' ἀετωματίου. Σῴζεται γυναικὸς τὸ ἄνω ἥμισυ τοῦ σώματος. Ἐπὶ τοῦ ἀετωματίου δύο περιστεραὶ καὶ Σειρήν. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἐπιγραφή:

Σ τ ρ υ β ή λ η

Ἀθηνῶν—Ἱερὰ ὁδός.

1988. Ἀγαλμάτιον Κυβέλης, ἧς ἐλλείπει ἡ κεφαλή, ἐπὶ θρόνου καθημένης· παρ' αὐτῇ λέων. Κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς φιάλην, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς σκῆπτρον.—Ἀθηνῶν.

1989. Σταθμίον, ἤτοι μέτρον βάρους, μαρμάρινον, σχήματος παραλληλογράμμου, φέρον δύο μαστοειδεῖς ἐκφύσεις καὶ τὰ γράμματα: *ΙΑ*. —Ἀθηνῶν.

1990. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ γυναικός, ἔχουσα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου ζωηρῶς δεδηλωμένα.—Χαλκῖδος.

1991. Εἰκονικὴ κεφαλὴ γυναικός· ἔφερεν ἐνώτια.—Χαλκῖδος.

1992. Στήλης ἐπιτυμβίου ἄνω μέρος μετ' ἀετωματίου τοξοειδοῦς, ἐφ' οὗ ἀνάγλυπτος Σειρην, κρατοῦσα διὰ τῆς ἀριστερᾶς λύραν καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ πλῆκτρον. Ἐπιγραφή :

Φανοκλῆς Καλλιστὼ Φανοθέου

Ἀθηνῶν. Δῶρον Καλλιγᾶ.

1993. Πλὰξ ἐπιτύμβιος, ἧς σῴζεται μόνον ἡ δεξιὰ παραστάς. Παρίσταται παιδίσκη κρατοῦσα διὰ τῆς ἀριστερᾶς πυξίδα, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς προσφέρουσα πρὸς τὴν ἀπέναντι αὐτῆς ἱσταμένην μορφήν, ἧς σῴζεται μόνον ἡ ἀριστερὰ χείρ, κρατοῦσα γυμνὴν πλαγγῶνα (ψυχήν(;) —Ἀθηνῶν.

Conze Grabr 882.

1994. Στήλη ἐπιτύμβιος μετὰ τοξοειδοῦς πύλης ἐν ἀναγλύφῳ : Γυνὴ καθημένη καὶ λαμβάνουσα ἐκ πυξίδος κόσμημά τι, ὅπερ προσφέρει αὐτῇ ἡ θεραπαινίς. Ἄνωθεν ἐπιγραφή, ἧς διεσώθη μόνον τὸ γράμμα *Α*. Προέλευσις ἡ αὐτὴ τῇ προηγουμένῃ.

1995. Ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου ἡ δεξιὰ πλευρά, ἥτις ἔφερε παραστάδα καὶ ἀετωμάτιον. Παρίσταται γυνὴ ἱσταμένη καὶ ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν καθειμένην καὶ κλίνουσα μικρόν τι τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ πρόσω. Ἐπιγραφή :

Χοιρίνη

Προέλευσις ὡς ἡ ἀνωτέρω.

1996. Κορμὸς μικροῦ παιδὸς γυμνοῦ, κρατοῦντος πτηνόν.—Προέλευσις ἡ ἀνωτέρω.

1997. Στήλη ἐπιτύμβιος. Παρίσταται γυνὴ καθημένη καὶ δεξιουμένην νεανίαν ἱστάμενον. Κατωτέρω ἀνάγλυπτος λουτροφόρος. Ἐπιγραφή :

Εὐτέλης Εὐτέλου Καλλιστομάχη Εὐτέλου.

Προέλευσις ὡς ἀνωτέρω.

1998. Στήλη ἐπιτύμβιος. Ἐπὶ πλίνθου προεξεχούσης ἵσταται ἀνὴρ ἔχων τὴν μὲν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ στήθους, τὴν δὲ ἀριστερὰν καθειμένην καὶ κρατοῦσαν καρπόν. Ἐπιγραφή :

Τυγχάνων Τρο.. Μειλήσιος

—Ἀθηνῶν.

1999—2002. Τέσσαρα τεμάχια ἐκ σαρκοφάγου φέροντα ἐν ἀναγλύφῳ ἐρωτιδεῖς. Ἀθηνῶν.

2003. Στήλη ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου μετὰ παραστάδων καὶ ἀετωματίου. Εἰκονίζεται νεᾶνις ἱσταμένη καὶ κρατοῦσα διὰ τῆς δεξιᾶς πτηνόν, ὅπερ τείνει τῷ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς ἀναρριχωμένῳ δασυμάλλῳ κυναρίῳ. Ἄνωθεν ἐπιγραφή :

Καλλιστομάχη.

Ἀθηνῶν.

2004. Στήλη ἐπιτύμβιος εὑρεθεῖσα ἐν τῷ οὐ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν χωρίῳ Χασάνι. Παρίστησι γυμνὸν πωγωνοφόρον ἄνδρα, ὄρθιον, ἔχοντα ἰδανικοὺς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου. Ἀμφότεροι οἱ βραχίονες ὑψωμένοι πρὸς τὸ πρόσωπον μετ' ἡμιανεωγμένων τῶν δακτύλων. Πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν χειρῶν ἔχει καὶ τὸ βλέμμα. Εἰκονίζει πιθανῶς παλαιστήν. Ὁ Conze καλεῖ αὐτὸν παγκρατιαστήν. Εἶναι ἔργον τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος. Ἄνωθεν φέρει τὴν ἐπιγραφήν :

Αγακλης Φρυν[ιχου].

Conze Grabr. 927.

2006. Κεφαλὴ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου ὑπερφυσικοῦ μεγέθους. Ὀφθαλμοὶ καὶ ὀφρύες δεδηλωμένοι. Φέρει πόλον ὑψηλὸν μετ' αναγλύπτου-

πλεγματοειδοῦς κοσμήματος καὶ ταινίας, ἧς κάτωθεν κατέρχεται ἡ κόμη ἐν ἑλικοειδέσι βοστρύχοις. Εἰκονίζει πιθανῶς τὸν αὐτοκράτορα Ἰουλιανὸν τὸν Παραβάτην (360—361 μ. Χ.), ἐκ παραβολῆς ὁμοίας κεφαλῆς εὑρεθείσης ἐν Ἐφέσῳ. (Πρβλ. Jahresheft 1900). Ἀθηνῶν.

2007. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον Πανὸς καὶ Νυμφῶν. Εἰκονίζονται ἐν σπηλαιοειδεῖ πλαισίῳ πέντε μορφαί, πρὸς τὰ δεξιὰ ὁ Πάν, ὄρθιος καὶ αὐλῶν τὴν σύριγγα καὶ ἐν τῷ μέσῳ τρεῖς Νύμφαι ἐχόμεναι ἀπὸ τῶν χειρῶν καὶ ὀρχούμεναι, ἃς ὁδηγεῖ ὁ Ἑρμῆς κρατῶν διὰ τῆς ἀριστ. τὸ κηρύκειον. Ἐν ἀριστερᾷ κάτωθεν κεφαλὴ Ἀχελῴου. Βάρι Ἀττικῆς.

Journal of Arch. 1903 vol. VII σ. 301.

2008. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον Πανὸς καὶ Νυμφῶν. Εἰκονίζονται ἐντὸς σπηλαίου, ὡς δηλοῖ τὸ πλαίσιον αὐτοῦ πέντε μορφαί, δεξ. ὁ Πὰν ὄρθιος καὶ αὐλῶν τὴν σύριγγα καὶ παρ' αὐτῷ τρεῖς Νύμφαι ὀρχούμεναι, καὶ ὁ Ἑρμῆς ὁδηγῶν αὐτὰς καὶ κρατῶν διὰ τῆς ἀριστ. τὸ κηρύκειον, ἐν ἀριστ. κεφαλὴ Ἀχελῴου. Κάτωθεν ἡ ἐπιγραφή :

Ευκλείδης Εὐκλῆς Λακράτης Νύμφαις.

Εὑρέθη ἐν Βάρι τῆς Ἀττικῆς.

Journal of Arch. 1903.

2009. Ἀναθημ. ἀνάγλυφον τριγωνικοῦ σχήματος. Παρίσταται ἐντὸς σπηλαίου Ἑρμῆς ὁδηγῶν τρεῖς Νύμφας, ἐχομένας ἀπὸ τῶν χειρῶν. Δεξιᾷ κάτωθεν κεφαλὴ Ἀχελῴου. Ἄνω κατὰ τὸ μέσον ὁ Πὰν καθήμενος καὶ αὐλῶν τὴν σύριγγα. Ἑκατέρωθεν τοῦ Πανὸς κεφαλαὶ τράγων. Κάτωθεν ἐπιγραφή :

Νυμφαις	*Ερμαιος*	*Παρμενων*
οἵ δ' ἀνέθεσαν	*Ερμων*	*Σωτηρις*
Επορος	*Ηρυτ...*	
Σωσιας	*Ηρακλειδης*	
Ξενοκρατης	*Στ[εφανος*	
Λυδος		Βάρι Ἀττικῆς.

Journal of Arch. 1903.

2010. 'Αναθημ. ἀνάγλυφον. Εἰκονίζεται Ἑρμῆς γυμνὸς ἱστάμενος καὶ τρεῖς Νύμφαι, ὧν αἱ δύο ἱστάμεναι. Κάτωθεν ἐπιγραφή :

...ς Πειθίου Α...

Βάρι—'Αττικῆς.
Journal of Arch. 1903.

2011. 'Αναθημ. ἀνάγλυφον. Εἰκονίζεται ἐντὸς σπηλαίου σύμπλεγμα τριῶν Νυμφῶν, ὧν αἱ δύο ἱπτάμεναι, ἀτενιζουσῶν πρὸς τὸν πρὸ αὐτῶν ἱστάμενον Ἑρμῆν φέροντα χλαμύδα καὶ πῖλον. Ἄνω παρίσταται ὁ Πὰν αὐλῶν τὴν σύριγγα καὶ ἑκατέρωθεν αἶγες ἀνάγλυπτοι. Ἄνωθεν ἐπιγραφή :

Ν ύ μ φ α ι ς

Βάρι 'Αττικῆς.
Journal of Arch. 1903.

2012. 'Ανaθηματικὸν ἀνάγλυφον. 'Εντὸς σπηλαίου τρεῖς Νύμφαι ὧν ἡ ἐν τῷ μέσῳ ὀρθία ἅπτεται διὰ τῆς δεξιᾶς τῆς κορυφῆς τοῦ σπηλαίου. 'Επὶ τοῦ θώκου τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ καθημένης κεφαλὴ 'Αχελῴου. 'Επὶ τοῦ πλαισίου ἀριστερᾷ ἄνωθεν Πὰν ἀνακεκλιμένος χιαστὶ ἔχων τοὺς πόδας καὶ κρατῶν λαγωβόλον. 'Επὶ τῆς γωνίας κάτωθεν ἀνδρικὴ μορφὴ (κυνηγός ;) κρατῶν καλαύροπα. Κάτωθεν ἐπιγραφή:

Ε[υκλ]ης Λακλεου Αλαιευς.

Βάρι 'Αττικῆς.
Journal of Arch. 1903.

2013. 'Αναθημ. ἀνάγλυφον. 'Εντὸς σπηλαίου ὁ Πὰν ἐπὶ βράχου ἀνακεκλιμένος καὶ κρατῶν καλαύροπα καὶ σύριγγα. Βάρι 'Αττικῆς.
Journal of Arch. 1903.

2014. 'Ανάγλυφον ἐπιτύμβιον. Εἰκονίζεται γυνὴ ἱσταμένη κατ' ἐνώπιον, καὶ ἐχούσης τὴν μὲν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ στήθους τὴν δὲ ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ ἰσχίου. Πρὸς τὰ δεξιὰ ἀνὴρ ἱστάμενος. κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς ὡσεὶ δρέπανον.—'Αθηνῶν.

2015. Στήλης ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου τὸ ἀριστ. ἥμισυ. Εἰκονίζεται ἐν πλαισίῳ γυνὴ καθημένη καὶ δεξιουμένη τὴν πρὸ αὐτῆς μορφήν, ἧς διεσώθη μόνον ἡ ἀριστερὰ χείρ. Ἄνωθεν τὸ ὄνομα αὐτῆς *Μίκα*·
—Ἀθηνῶν.

2016. Λήκυθος φέρουσα τὴν ἑξῆς παράστασιν: ἀριστερᾷ ἀνὴρ ὁπλίτης ἱστάμενος φέρων ἀσπίδα καὶ δεξιούμενος ἕτερον ἱστάμενον πρὸ τοῦ ἵππου αὐτοῦ καὶ κρατοῦντα διὰ τῆς ἀριστερᾶς δόρυ. Φέρει τὴν ἐπιγραφήν:

Αντιφων Νικήτης

Εὑρέθη εἰς τὸ χωρίον Μπραχάμι, παρὰ τὸ Δαφνί.

2017. Στήλη ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου μετὰ παραστάδων καὶ ἀετωματίου. Εἰκονίζεται ἐν ταπεινοτέρῳ ἐδάφει γυνὴ καθημένη ἐν ἱματίῳ, περικαλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν. Πρὸ αὐτῆς παιδίσκη κρατοῦσα πυξίδα. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἐπιγραφή:

Ζωσιμη Επιτυγχανοντος Μιλησια

—Ἀθηνῶν.

2018. Ἡ μία τῶν μακρῶν πλευρῶν σαρκοφάγου. Εἰκονίζεται ἑκατέρωθεν τριποδικοῦ βάθρου, ἐφ' οὗ ἱδρυμένη ὑδρία, δύο γρῦπες.

2019. Τμῆμα σαρκοφάγου: Παρίσταται ἀσπιδοφόρος ἀνὴρ καὶ ἀριστερὰ ἕτερος, οὗ σῴζεται τὸ ἕτερον σκέλος καὶ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, δι' ὧν ἐκράτει ξίφος. Ἀπέναντι τούτων τρίτος ἐπιτιθέμενος κατ' αὐτῶν, καὶ ἔχων ὑψωμένους τοὺς βραχίονας καὶ κρατῶν ὡσεὶ σκεῦός τι. Μεταξὺ τῶν δύο πρώτων λυχνία. Παρίστησι σκηνὴν ἐκ τῆς Ὀδυσσείας *Μνηστηροφονίαν*· εὑρέθη ἐν τῷ ἀνακτορικῷ κήπῳ.

Robert Sarkophage relief II, ἀριθ· 151.

2020—2032. Τεμάχια ἐκ σαρκοφάγων φέροντα ἀναγλύπτους παραστάσεις (μάχαι πεζῶν καὶ ἐφίππων). Ἐπὶ τοῦ ἀριθμ. 2021 καὶ Ἀμαζόνων.

2033. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον. Εἰκονίζονται δύο γυναικεῖαι μορφαὶ ἱστάμεναι ἐν ποδήρει χιτῶνι περικαλύπτοντι καὶ τὰς χεῖρας. Τῆς ἀριστερᾶς ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ ἀμφοτέρων τὰ κάτω ἄκρα.

2034. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον. Ἐντὸς πύλης τοξοειδοῦς ἀνὴρ καὶ γυνὴ ἱστάμενοι. Ἐπιγραφή:

Φιλουμενος Χαον Βαφραντος Φιλουμένου.

2035 Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου: Ἀνὴρ ἱστάμενος κατ' ἐνώπιον καὶ τὰς χεῖρας ἔχων καθειμένας.

2036. Τὸ ἄνω μέρος στήλης ἐπιτυμβίου μετ' ἐπιγραφῆς:

Αθηναιος Φαρρο.

Ἐντὸς πύλης τοξοειδοῦς κεφαλὴ γυναικός.

2037. Ἀνάγλυφον ἔκτυπον γυναικὸς ἱσταμένης ἐν ἱματίῳ περικαλύπτοντι καὶ τὰς χεῖρας.

2038. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον ἐν πλαισίῳ τοξοειδεῖ: Τὸ ἄνω ἥμισυ γυναικὸς προτεινούσης τὴν δεξιάν. Ἐπιγραφή:

Νε ι Λευκιου
Δια...στρατω Μελιτευς

2039. Στήλη ἐπιτύμβιος. Ἐν πλαισίῳ ἀνδρικὴ μορφὴ κρατοῦσα ὀζώδη ῥάβδον. Ἐπιγραφή:

Νικάρετος Ἀριστοδάμου χαῖρε.

2040. Στήλης ἐπιτυμβίου ἀριστερὸν μέρος: θεραπαινὶς ἧς ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ πόδες), κρατοῦσα πυξίδα, καὶ ἄκρα χεὶρ ἑτέρας μορφῆς.

Conze Grabr. 1232.

2041. Τεμάχιον ἀναγλύφου : Νεανική μορφὴ ἱσταμένη καὶ ἔχουσα τὸν ἀριστερὸν πόδα χιαστὶ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου.

2042. Τεμάχιον ἀναγλύφου : Γυνὴ γονυκλινὴς ἁπτομένη τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς ἑτέρας μορφῆς. Στάσις θεραπαινίδος.

Sybel 5673.—Conze Grabr. 902.

2043. Τεμάχιον ἀναγλύφου : Τὸ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῶν μηρῶν γυναικὸς καθημένης, πρὸ αὐτῆς δύο χεῖρες προτεταμέναι.

2044. Ἀνάγλυφον ἀνδρὸς τὸ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῶν μηρῶν, ἐπὶ ἕδρας καθημένου. Πειραιῶς.

Conze Grabr. 776.

2045. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον : Ἀνδρικὴ μορφὴ ἱσταμένη κατ' ἐνώπιον.

2046. Τμῆμα σαρκοφάγου : Γυνὴ γυμνὴ ἔχουσα τὴν δεξιὰν ὑπὲρ τὴν κεφαλήν, κρατοῦσα καὶ στέφανον ἀνθέων καὶ καρπῶν.

2047—48. Δύο ἔκτυποι κεφαλαὶ γυναικῶν ἐξ ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων.

2049. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου ἄνω μέρος : Κεφαλὴ γυναικὸς καὶ ἐπιγραφή :

Κλεοστρατη Καλλιμαχη

Ἀθηνῶν.

Δελτίον 1891 σ. 37.—Conze Grabr. 1204.

2050. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου ἄνω μέρος : Παιδίσκη, καὶ ἐπιγραφή:

Μόσχος

Ἀθηνῶν.

Conze Grabr. 999.

2051. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου ἄνω μέρος : Κεφαλὴ γυναικός, ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἐπιγραφή :

Καλλικλεια Καλλιτελους Αραφινιου.

2052. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου, ἄνω μέρος : Κεφαλὴ γυναικὸς ἐκφράζουσα μεγάλην θλῖψιν. Ἐπιγραφή :

Θεόφιλος εὐδ...

Ἀθηνῶν.

Conze Grabr. 992.

2053. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου, ἄνω μέρος μετ' ἀετωματίου φέρον ἐπὶ τῶν ἀκρωτηρίων σφῖγγας. Σῴζεται τὸ ἀριστερὸν ἥμισυ κεφαλῆς γυναικὸς καὶ ἡ ἐπιγραφή :

Ἡδυλίνη Αμεινονικου Αφιδναιου θυγάτηρ

ὕψ. 0,53. Πειραιῶς.

Conze Grabr. 859—Sybel 161.—Kekulé 28.—Mitth. 4, 64.

2054. Ἄνω μέρος ἀναγλύφου μετ' ἀετωματίου : Κεφαλὴ γυναικὸς κατ' ἐνώπιον. Φέρει τό δε τὸ ἔμμετρον ἐπίγραμμα κατὰ τὴν συμπλήρωσιν :

Οὐχὶ πέπλους, οὐ χρυσὸν ἐθαύμασεν ἐμβίω ἦδε | Ἀλλὰ [πόσιν τε αὐτῆς σωφροσύνην τ' ἐφίλει ἢ [τρόπων] ἀντὶ δὲ σῆς ἥβης, Διονυσία, ἡλικίας τε τὸν δὲ τάφον [κοσμεῖ σοι πόσις Ἀντίφιλος].

Τὸ ἐλλεῖπον τεμάχιον ἐκ τοῦ ἐπιστυλίου μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς εὑρίσκεται ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Πειραιῶς.

2055. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου τὸ ἀετωμάτιον μετ' ἀκρωτηρίων. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἡ ἐπιγραφή :

Τοὺς ἀγαθοὺς ἔστερξεν αριο.εφελης ηδεπαινος ωγ καὶ Γλαυκιάδης δεινος ἀπὸ πατρίδος ἔργῳ και γηρα νεοτης ου παρεδωχυβρισαν ηλθεο παιδιατον Φερσεφόνης θάλαμον.

Μενίδι—Ἀθηνῶν.

B. C. H. III, 359.

2056. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου, δεξιὰ ἄνω γωνία: Δύο γυναικεῖαι κεφαλαί· Ἐπιγραφή:

Ηγησω Λυκοφρονος Προσπαλτίου

2057. Στήλης ἐπιτυμβίου ἄνω μέρος: Σειρήν. Ἐπιγραφή:

Π α μ φ ί λ η

—Πειραιῶς.
Conze Grabr 1668.

2058. Στήλης ἄνω μέρος, ἀποληγούσης εἰς Σειρῆνα.

2059. Στήλης ἄνω μέρος· σώζεται λουτροφόρος.

2060. Στήλης τὸ ἄνω μέρος, ἐφ' ἧς ἀνάγλυπτος Σειρήν, ἱσταμένη ἐπὶ λουτροφόρου.

2061. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου, ἀριστερὰ ἄνω γωνία: Κεφαλὴ πωγωνοφόρος, κατὰ κρόταφον.

2062. Ἀναγλύφου τμῆμα: Κεφαλὴ γυναικὸς πεπλοφόρου. Ἐπιγραφή:

Λ υ σ ί π π η.

Conze Grabr. 1197.

2063. Ἀναγλύφου ἀριστερὰ πλευρά: Ἄνω μέρος γυναικὸς ἱσταμένης, πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τ'ἄνω βλέπουσα.

2064. Ἀναγλύφου ἀριστερὰ ἄνω γωνία: Κεφαλὴ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου, πρὸς τὰ δεξιὰ ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἐπιγραφή:

Ναυτιλία Ναυσιμ[άχου].

Conze Grabr 1276.

2065. Ἀριστερὰ ἄνω γωνία ἀναγλύφου: Κεφαλὴ πωγωνοφόρος πρὸς τὰ δεξιά. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου:

Πιτιων Φιλοκρ.

Conze Grabr. 1274.

2066. Στήλη ἐπιτύμβιος: Κεφαλὴ πωγωνοφόρου ἀνδρὸς φαλακροῦ. Ἐπιγραφή:

..ιοακλεδης

Conze Grabr. 1273,

2067. Στήλη ἐπιτύμβιος. Ἐν πλαισίῳ τὸ ἄνω ἥμισυ ἀνδρὸς ἀγενείου καὶ ἡ ἐπιγραφή:

Λευκιος Κορνηλιος Λευκίου Ρωμαῖος

2068. Στήλη ἐπιτύμβιος: Ἀνὴρ πωγωνοφόρος καθήμενος καὶ ἔχων τὴν ἀριστερὰν ὑψωμένην, δεξιοῦται τὸν πρὸ αὐτοῦ ἱστάμενον πωγωνοφόρον. Ἐπιγραφή:

Ἐπιχάρης Ἐπιχάρης Ἀγγελῆθεν Δημοστράτη Καλλιστράτη

Conze Grabr. 638(;).

2069. Ἄνω μέρος ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου. Δύο γυναικεῖαι μορφαὶ γυμναὶ ἱστάμεναι κατ' ἐνώπιον.

2070. Ἄνω μέρος στήλης ἐπιτυμβίου: Κεφαλὴ παιδὸς κύπτοντος ἔμπροσθεν. Ἐπιγραφή:

Τετραδιων Γλ.

—Πειραιῶς.

Conze Grabr 998.

2071. Στήλη ἐπιτύμβιος: Ἐν ἀναγλύφῳ γυνὴ πρὸς τὰ δεξιὰ ἱσταμένη ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ περικαλύπτοντι καὶ τὰς χεῖρας. Ἡ κεφαλὴ κλίνει πρὸς τὰ κάτω.

2072. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον μετ' ἀετωματίου. Ἐν τῷ τυμπάνῳ ἀγγεῖον. Παρίσταται γυνὴ κατ' ἐνώπιον, φέρουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πόλον.

2073. Στήλη ἐπιτύμβιος, λίθου φαιοῦ· ἐν τοξοειδεῖ πύλῃ, γυνὴ ἱσταμένη. Ἐπιγραφή:

Χρυσαρίων Αντιοπης θυγάτηρ

2074. Στήλης ἐπιτυμβίου, τὸ ἀριστερὸν ἥμισυ. Ἐν τοξοειδεῖ πύλῃ γυνὴ πρὸς τὰ δεξιά. Ἄνωθεν ἐπιγραφή:

Ερμιον Πλ... Μειλ...

2075. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ναϊδιόσχημον. Ἐν πλαισίῳ δύο γυναῖκες, ὧν ἡ πρὸς τὰ ἀριστερὰ πεπλοφόρος.

2076. Στήλη ἐπιτύμβιος ἀπολήγουσα εἰς τοξοειδὲς ἀέτωμα. Παρίσταται γυνὴ καθημένη καὶ δεξιουμένη πωγωνοφόρον ἄνδρα. Ἐπιγραφή:

Γειτο.

Conze Grabr. 166.

2077. Στήλη ἐπιτύμβιος ἀπολήγουσα εἰς τοξοειδὲς ἀέτωμα. Ἐντὸς πλαισίου κόρη κατ' ἐνώπιον, τὴν κεφαλὴν στρέφουσα πρὸς τὰ ἀριστερά, κρατοῦσα διὰ τῆς δεξιᾶς πτηνόν. Ἐπιγραφή:

Χοιρίδιον

Μάρμαρον ὑμήττιον.—Πειραιῶς.

Sybel 171.—Conze, Grabr. 842.— Kekulé 141.

2078. Ἄνω μέρος στήλης ἐπιτυμβίου μετ' ἀετωματίου. Παρίσταται γυνὴ ἱσταμένη καὶ ἔχουσα τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἐνθλίψει· πρὸ αὐτῆς ἡ κεφαλὴ ἑτέρας μορφῆς.

2079. Στήλη ἐπιτύμβιος. Παρίσταται ἐν πλαισίῳ γυνὴ ἐπὶ ἕδρας· πρὸς δεξιὰ πρὸ αὐτῆς παιδίσκη κρατοῦσα πυξίδα. Ἐπιγραφή :

Μυρρινοσιου θυγατρι ποθεινοτάτη

2080. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον : Γυνὴ καθημένη δεξιοῦται ἑτέραν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην (ἀμφοτέρων ἐλλείπουσιν αἱ κεφαλαί). Ὄπισθεν παιδίσκη.—**Ἀθηνῶν.**

Conze Grabr. 341.

2081. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον μετὰ παραστάδων : Γυνὴ ἐπὶ ἕδρας καθημένη δεξιοῦται νεανίαν ἱστάμενον. Πρὸ τῶν γονάτων τῆς γυναικὸς μικρὸς παῖς.—Ἀθηνῶν.

Conze Grabr. 414.

2082. Στήλη ἐπιτύμβιος : Γυνὴ καθημένη δεξιοῦται ἑτέραν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην. Ἐπιγραφή :

Ηγησὼ Περσίδος

2083. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον : Γυνὴ καθημένη δεξιοῦται ἑτέραν ἱσταμένην. Αἱ κεφαλαὶ ἀποκεκρουμέναι. Ὄπισθεν παιδίσκη καθημένη.—Πειραιῶς.

Conze Grabr. 311.

2084. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον παϊδιόσχημον : Ἐν πλαισίῳ παιδικὴ μορφὴ γυμνή, ἱσταμένη κατ' ἐνώπιον καὶ φέρουσα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου τὸ ἱμάτιον.

2085. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον : Ἐν πλαισίῳ γυνὴ καθημένη δεξιοῦται ἑτέραν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην.

2086. Στήλη ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου, ἐφ' ἧς λουτροφόρος. Ἐν τῷ

μέσῳ, μεταξὺ δύο ἱσταμένων ἀνδρῶν, ἀνὴρ μετὰ κράνους καὶ ἀσπίδος. —Ἀθηνῶν.

Sybel 5962.—Gonze Grabr. 1064α.

2087. Τεμάχιον σαρκοφάγου. Εἰκονίζεται πρόπυλον ὑποβασταζόμενον ὑπὸ τριῶν κιόνων, ἐν ἀριστερᾷ κεφαλὴ γυναικὸς καὶ λείψανα ἑτέρας μορφῆς.

Sybel 409.—Robert Sarkoph. πιν. 145. — B. C. H. 1889 σ. 323. — Mittheilungen VII, 1882.

2089. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου δεξιὸν ἄνω μέρος μετ' ἀετωματίου: Δένδρον καὶ δεξιὰ βοῦς. Ἐπιγραφή :

Ευοδια Σωσιβιου Ιεων...

2090. Μέγα ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ναϊδιόσχημον. Παρίσταται γυνὴ καθημένη καὶ δεξιουμένη ἱστάμενον ἄνδρα.

Conze 416.

2091. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον : Γυνὴ καθημένη, ἥτις δεξιοῦται ἱστάμενον ἄνδρα. Ἐν τῷ βάθει δύο μορφαὶ ἱστάμεναι.

2092. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου δεξιὰ πλευρά : Γυνὴ καθημένη ἐν ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς.

2093. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐν ᾗ σώζεται μόνωτος ὑδρία καὶ ἑκατέρωθεν δύο ἀλάβαστρα. Ἐπὶ τῆς ὑδρίας γέρων πωγωνοφόρος δεξιούμενος ὁπλίτην φέροντα κράνος, ἀσπίδα καὶ δόρυ.

2094. Στήλη ἐπιτύμβιος : Γυνὴ ἱσταμένη κρατοῦσα πρὸ τοῦ στήθους πτηνόν. Πρὸ αὐτῆς ἑτέρα γυνή. Ἐπὶ τῆς στήλης ὀπὴ νεωτέρων χρόνων.

2095. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου. Ἐν πλαισίῳ γυνὴ καθημένη δεξιοῦται ἱστάμενον ἄνδρα. Ἐπιγραφή :

Πυθοκράτη ϱα....ο Λα....ω

2096. Στήλη ἐπιτύμβιος. Ἐν πλαισίῳ γυνὴ καθημένη δεξιοῦται ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα.

2097. Στήλη ἐπιτύμβιος. Ἐν πλαισίῳ γυνὴ καθημένη καὶ κρατοῦσα ὑπὲρ τὸν ὦμον τὸ ἱμάτιον. Πρὸ αὐτῆς ἀνήρ. Ἐπιγραφή :

Κερα...

2098. Στήλη ἐπιτύμβιος. Ἐν πλαισίῳ γυνὴ καθημένη δεξιοῦται ἱστάμενον ἄνδρα. Ἐπιγραφή :

Δεινοκράτης Δεινοκράτους Αἰξωνεύς.

2099. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον : Γυνὴ καθημένη καὶ δεξιουμένη ἱστάμενον ἄνδρα (ἀμφοτέρων λείπουσιν αἱ κεφαλαί).

2100 Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον ναϊδιόσχημον : Νεανίας γυμνὸς ἱστάμενος κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς πτηνόν, ὅπερ προτείνει εἰς τὸ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἀνέρπων κυνάριον. Ἐπιγραφή :

Π.....ν.

Conze Grab. 998.

2101. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου κάτω μέρος : Ἐν πλαισίῳ γυνὴ ἱσταμένη, πρὸ αὐτῆς παῖς γυμνὸς ὑψῶν τὰς χεῖρας, ὄπισθεν τὰ σκέλη ἀνδρός.

Conze Grabr. 1067.

2102. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον : Παιδίσκη (ἧς ἐλλείπει ἡ κεφαλή), κρατοῦσα σφαῖραν, πρὸ τῶν ποδῶν νῆσσα.

2103. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ναϊδιόσχημον: Γυνὴ κρατοῦσα πλαγγόνα δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν.

2104. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον: Γυνὴ καθημένη δεξιοῦται ἑτέραν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην· (ἀμφοτέρων ἐλλείπουσιν αἱ κεφαλαί).

2105· Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον: Γυνὴ καθημένη δεξιοῦται ἱστάμενον ἄνδρα. Ὄπισθεν παιδίσκη κρατοῦσα πυξίδα, (ἐλλείπουσιν αἱ κεφαλαί). Φέρει ἐπιγραφήν:

Τερτία Αδφηδια Αριστον Χρηστὴ χαῖρε.

2106. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ναϊδιόσχημον, μετὰ κιόνων ἀρραβδώτων: Παρίσταται νεανίας ἐπὶ βράχου, ὁ *Ζήνων* καθήμενος περίλυπος, στηρίζων τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς δεξ. χειρός, ἀριστ. αὐτοῦ πλοῖον μὲ τὴν πρῷραν πρὸς τὰ ἄνω ὡσεὶ ναυαγῆσαν. Φέρει ἐπιγραφήν:

Ζήνων Ἀρτεμιδώρου Σιδώνιος χρηστὲ χαῖρε.

Ὁ εἰκονιζόμενος ἐνταῦθα νεκρός, *Ζήνων*, ἀπέθανεν ἐν ναυαγίῳ. Πρβλ. ὁμοίου τύπου ἀνάγλυφα, ὑπ' ἀριθ. 752, 999, 1313 καὶ 2562. Εὑρέθη ἐν Κύθνῳ.

Sybel 491.—Arch. Zeitung 29, 142.

2107. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον: Παρίσταται γυνὴ ἱσταμένη (ἐλλείπει ἡ κεφαλή), κρατοῦσα διὰ τῆς δεξιᾶς πτηνόν, ὃ προτείνει τῷ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς κυναρίῳ.

2108. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον: Ἐν ταπεινωτέρῳ ἐδάφει νεανίας κατ' ἐνώπιον φέρων βραχὺν χιτῶνα καὶ χλαμύδα, κρατῶν ἐν ἐν τῇ ἀριστερᾷ δυσδιάκριτόν τι.

2109. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου, ἀριστερὸν μέρος: Γυνὴ ἐπὶ δίφρου καθημένη, φέρει ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλήν· διὰ τῆς ἀριστ. κρατεῖ ὑπὲρ τὸν ὦμον τὸ ἱμάτιον.

2110. Λουτροφόρος : Παρίσταται νεανίας ἱστάμενος καὶ τείνων τὴν χεῖρα πρὸς κυνάριον, ἐν ἀριστ. μικρὸς παῖς. Ἐπιγραφή :

Σωκ...

Ἀθηνῶν.

Sybel 6958.—Conze Grabr. 1031.

2111. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, μετ' ἀετωματίου : Μικρὰ παῖς κατ' ἐνώπιον, κρατοῦσα διὰ τῆς δεξιᾶς ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ νῆσσαν.

2112. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου, κάτω μέρος : Γυνὴ καθημένη δεξιοῦται ἑτέραν ἱσταμένην. (Ἐλλείπουσιν αἱ κεφαλαί).

2113. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου τὸ ἀριστερὸν ἥμισυ μέρος : Γυνὴ ἱσταμένη ἐδεξιοῦτο ἑτέραν μορφήν, ἧς σῴζεται ἡ ἄκρα χείρ.

2114. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου, τὸ δεξιὸν μέρος : Γυνὴ ἱσταμένη ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν καθειμένην.

Conze Grabr. 1235.

2115. Τεμάχιον ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου : Ἄνω μέρος ἀνδρὸς ἐν ἱματίῳ κατ' ἐνώπιον.

2116. Τεμάχιον ἀναγλύφου : Γυνὴ καθημένη ἐπὶ δίφρου, πρὸ αὐτῆς ἑτέρα μορφή.

2117. Μέρος Σφιγγὸς ἐν ἀναγλύφῳ.

2118. Ἄνω μέρος ἀναγλύφου : Γυνὴ πρὸς τὰ δεξιὰ κρατοῦσα δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν φιάλην.

2119. Μέρος ἀναγλύφου: Γυνὴ καθημένη κρατοῦσα διὰ τῆς ἀρ. ὑπὲρ τὸν ὦμον τὸ ἱμάτιον, τὴν δὲ δεξιὰν τείνουσα πρὸς μικρὸν παῖδα. Ἐπιγραφή:

Μικαλιων Ολυμπου . . . ρια

2120. Λήκυθος κολοβὴ ἐν ἀναγλύφῳ: Γυνὴ καθημένη δεξιοῦται ἱστάμενον ἄνδρα. Ἐπιγραφή:

. . . λοχος . . . ησιπου . . . λιευς.

2121. Τεμάχιον ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου: Ἀνὴρ πωγωνοφόρος ὄρθιος ἐν ἱματίῳ, καταλίποντι γυμνὸν τὸ στῆθος· Ἐπιγραφή:

Ἰριμ . . . Μεώνου ἐκ Περα . . .

2122. Ληκύθου πρόσθιον μέρος: Γυνὴ καθημένη δεξιοῦται ἄνδρα ὄρθιον, ἐρειδόμενον ἐπὶ βακτηρίας.

2123. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, μετ' ἀετωματίου: Νεανίας γυμνὸς ἱστάμενος κατ' ἐνώπιον καὶ φέρων ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἀσπίδα. Ἐπιγραφή:

Κοσμητεύοντες Εὐκράτους Φυλασίου.

2124. Τεμάχιον τριγωνικοῦ ἀναγλύφου: Παῖς κρατῶν ἐπὶ τοῦ στήθους πτηνόν. Ἀθηνῶν.

2125. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικόν: Νεανίας ἱστάμενος πρὸ τοῦ ἵππου αὑτοῦ καὶ φέρων ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἐξηρτημένον ἱμάτιον καὶ πέτασον ἐρριμένον ὄπισθεν ἐπὶ τὴν ῥάχιν. Κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστ. μὲν δόρυ, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς τὰ ἡνία τοῦ ἵππου. Τὸ ἀνάγλυφον ἐνθυμίζει ἱκανῶς τὸ ἐν Ἄργει γνωστὸν ἀνάγλυφον. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου:

. . . . ακεαι τῷ . . . .

Εὑρέθη ἐν τῷ λιμένι Καρυστίας.

Mitth. III, σ. 287 καὶ IV, σ. 153.—Wolters Bausteine 504.

2126. Τεμάχιον ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου : Κάτω μέρη, δύο μορφῶν ἐν χειραψίᾳ καὶ τρίτη μικροτέρα μορφὴ γυναικεία προτείνουσα κέρας.—
Ἀθηνῶν.

Conze Grabr. 1113.

2127. Ἀριστερὸν μέρος ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου. Σώζεται κορμὸς καθημένης γυναικὸς ἐπὶ σκίμποδος, ἐφ' οὗ προσκεφάλαιον. Ἀθηνῶν.

2128. Προτομὴ γυναικεία ἀκέφαλος, φέρδυσα ἱμάτιον, ὅ ἐκράτει διὰ τῆς δεξιᾶς πρὸ τοῦ στήθους. Ἀθηνῶν.

2129. Κεφαλὴ γυναικὸς ἐξ ἀγάλματος, ἔχουσα μακροὺς βοστρύχους.

2130. Ἀγαλματίου γυναικὸς τὸ ἄνω ἥμισυ. Φέρει ἐν τῇ ἀριστ. πλευρᾷ δᾷδα.

2131—2. Δύο κορμοὶ ἀγαλματίου Ἀρτέμιδος. Πειραιῶς.

2133. Κεφαλὴ γυναικεία ἰδανικοῦ τύπου, φέρουσα διάδημα ἐπὶ τῆς κόμης.—Ἀθηνῶν.

2134. Εἰδώλιον ἀκέφαλον γυναικὸς φερούσης ἔξωμον χιτῶνα μετὰ διπλοϊδίου καὶ καθημένης ἐπὶ καθίσματος μετὰ ὑποποδίου.—Κεφαλληνίας.

Δελτίον 1892 σ. 16

2135—6. Εἰκονικαὶ κεφαλαὶ ἀνδρικαί, φυσικοῦ μεγέθους. —
—Ἀθηνῶν.

2137. Κορμὸς Ἔρωτος, φέροντος δι' ἱμάντος ἐπὶ τῶν νώτων ἀνηρτημένην φαρέτραν.—Ἀθηνῶν.

2138—2159. Γυναικεῖαι καὶ ἀνδρικαὶ κεφαλαὶ εἰκονικαὶ εὑρεθεῖσαιἐν διαφόροις τόποις κατὰ διαφόρους καιρούς· ἑλληνικῶν καὶ ῥωμαϊκῶν χρόνων.—Ἀθηνῶν. — Ἡ ὑπ' ἀριθ. 2141 εὑρέθη ἐν τῷ Ἡραίῳ τοῦ Ἄργους.

Waldstein the Argive Heraeun σ· 141.

2160. Κορμὸς κριοῦ, ἔχοντος δασεῖαν τρίχωσιν, ἐφ' οὗ ἐπιβαίνει μορφὴ ἀνδρική, ἧς σώζεται μέρος τοῦ κορμοῦ.—Ἀθηνῶν.

2161. Κορμὸς ἀνδρὸς ἐν ἱματίῳ, καταλείποντι γυμνὸν τὸν δεξιὸν ὦμον καὶ τὸ στῆθος, ὁ δεξιὸς βραχίων ἦν ἔνθετος.

Sybel 4306.

2162—6. Μικραὶ κεφαλαὶ γυναικεῖαι καὶ ἀνδρικαὶ εἰκονικαί.

2167. Ἀγαλματίου γυναικὸς τὸ ἄνω μέρος· (ἐλλείπει ἡ κεφαλή).

2168—9. Δύο μικραὶ κεφαλαί, ἡ μὲν γυναικεία ἐξ ἀναγλύφου ἀπεσπασμένη, ἡ δὲ ἀνδρικὴ ὁμοία πρὸς Ἀσκληπιόν.

2170. Κορμὸς ἀνδρικοῦ ἀγαλματίου, ἐν ἱματίῳ καταλείποντι γυμνὸν τὸν δεξιὸν ὦμον καὶ τὸ στῆθος.

2171—5. Πέντε γυναικεῖα ἀγαλμάτια, ὡς Τριτωνίδες φαινόμενα Τῶν τριῶν σώζεται μόνον ἡ κεφαλή. Ἔχουσι τὸ μὲν ἄνω ἥμισυ σῶμα γυναικὸς γυμνῆς, ὅπερ εἶναι φολιδωτὸν καὶ διαχωρίζεται εἰς δύο ὁριζοντίως, πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ διευθυνόμενα ὀφιοειδῆ σκέλη. Καὶ τὴν μίαν χεῖρα εἶχον ἠνωρθωμένην, τὴν δὲ ἑτέραν καθειμένην, ὑπεβάσταζον δὲ μικρόν τι περιφερὲς σκεῦος (κανοῦν). Τὰ ἀγαλμάτια

ταῦτα ἐχρησίμευον πιθανῶς ὡς ὑποστηρίγματα θρόνου, ἢ ὡς πόδες τραπέζης. Προέρχονται ἐκ τοῦ ἐν Λυκοσούρᾳ ναοῦ τῆς Δεσποίνης, μετὰ τῶν (ὑπ' ἀριθμ. 1734—7) κολοσσιαίων κεφαλῶν· ὕψ. 0,23.

Δελτίον 1890 σ. 87 καὶ 165.

2177. Προτομὴ Διός, ἔχοντος περὶ τὴν κεφαλὴν στέφανον κισσοῦ. Ἐπὶ τοῦ στήθους ἀνάγλυπτος Πάνθηρ (οὗ ἐλλείπει ἡ κεφαλή).

2178. Κράνος μαρμάρινον, ὅλως ἄτεχνον.

2179—2229. Κορμοὶ μικρῶν ἀγαλματίων γυναικείων καὶ ἀνδρικῶν, ὡς καὶ κεφαλαὶ ἀγαλματίων ἐφθαρμέναι.

2230. Ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης, (ἢ Μελπομένης), ἱσταμένης ἐπὶ βάσεως καὶ στηριζομένης ἐπὶ στήλης, φερούσης δὲ χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον τὰ κάτω τοῦ σώματος. Ὁ ἀριστερὸς πούς πατεῖ ἐπὶ βουκράνου. Νικαίας Βιθυνίας.

Sybel 403.—Conze Reise auf Lesbos 61.—Heydemann 740.

2231. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου, ἀριστερὸν τεμάχιον σῷζον μορφῆς γυναικείας ἄνω ἥμισυ τοῦ σώματος, φέρει πέπλον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἔχει δὲ τὴν κόμην διατεταγμένην κατὰ τύπον ἀρχαϊκόν. Ἀθηνῶν. Δῶρον Χ. Κολιάτσου.

Δελτίον 1891 σ. 118.

2232—8. Κορμοὶ καὶ κεφαλαὶ μικρῶν ἀγαλματίων.

2239. Κορμὸς ἀγαλματίου γυναικός. Ἐπὶ τοῦ στηθους ἀνηρτημένη διὰ ταινίας μικρὰ κεφαλὴ πωγωνοφόρος.—Αἰγίνης.

Sybel 302.—Kekulé 170.

2240. Κεφαλὴ ἀνδρικὴ ἐκ μέλανος λίθου, ἡμιτελής.

2241. Ἀνάγλυπτος γυναικεία μορφή, ἱσταμένη κατ' ἐνώπιον καὶ ἔχουσα τοὺς πόδας χιαστί. Ἐλλείπει ἡ κεφαλή. καὶ ὁ δεξιὸς πούς.
Sybel 400.

2242. Κράνος ἐπὶ συμφυοῦς πλίνθου· ὁ λόφος ἀποκεκρουμένος.
Sybel 382.—Heydemann 293.

2243. Κεφαλὴ ἀνδρὸς ἀγενείου. Κόμη ἐπιμελής. Κατὰ τὰ πλάγια κατέρχονται δύο βόστρυχοι.

2244. Εἰκονικὴ κεφαλὴ γυναικὸς πεπλοφόρου, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἐξ ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου προερχομένη, ἐκφράζουσα μεγίστην θλίψιν.

2245. Προτομὴ ἀνδρός· ἐπὶ τοῦ στήθους γοργόνειον καὶ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου ταινία, φέρουσα ἐν ἀναγλύφῳ τὸ ἄνω ἥμισυ ἀνδρικῆς μορφῆς.
Sybel 742.—Heydemann 422.

2246. Ἀγαλμάτιον Ἑρμαφροδίτου ἀκέφαλον, ἔφερεν ἱμάτιον καλύπτον τὸ ὄπισθεν τοῦ σώματος, τὸ δὲ ἔμπροσθεν ἦν γυμνόν.

2247. Κεφαλὴ γυναικὸς ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, ἧς σῴζεται τὸ ἀριστερὸν ἥμισυ μετὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ.

2248—2254. Κορμοὶ ἀγαλματίων γυμνῶν, μικροῦ μεγέθους, προερχόμενοι ἐκ τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀναθημάτων τοῦ Ἀττάλου τοῦ Ι Βασιλέως τῆς Περγάμου 229 π. Χ. εἰς ἀνάμνησιν τῆς νίκης κατὰ τῶν ἐν Μ. Ἀσίᾳ ἐπαναστατησάντων Γαλατῶν. Ὡς γνωστὸν τὰ

λείψανα ταῦτα παρίστων Γιγαντομαχίαν, ἤτοι σύνθεσιν πλαστικῆς, ἧς τὴν ἀκριβῆ θέσιν γνωρίζομεν ἐκ (τοῦ Ἀντωνίου 60), τοῦ Πλουτάρχου, λέγοντος ὅτι σφοδρὸς ἄνεμος ἐκρήμνησεν ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως εἰς τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου, *Διόνυσόν* τινα ἀποτελοῦντα μέρος τῆς Γιγαντομαχίας. Ἡ Γιγαντομαχία ἦν μία τῶν τεσσάρων συνθέσεων, ὧν ἑκάστη εἶχεν ὕψος δύο πήχεων, ἃς ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος ἀφιέρωσεν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως· αἱ ἕτεραι τρεῖς παρίστων τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, τὴν καταστροφὴν τῶν Γαλατῶν ἐν Μυσίᾳ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀττάλου καὶ τὴν πρὸς Ἀμαζόνας μάχην τῶν Ἀθηναίων. Τῶν αὐτῶν ἀναθημάτων ἀνακαλυφθέντα ἐν τοῖς Μουσείοις Ἰταλίας καὶ Γαλλίας κατὰ τὸν ΙϚ' αἰῶνα, ἀνεγνωρίσθησαν τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Brunn. Ἰδὲ Wolters Bausteine N° 1403—1411.

Π. Καστριώτου «Τὰ Μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν» Ἀθήνησι 1902 σ.34.—Collignon Hist. de la Sculpt Gr. II, σ. 505.—Ὁ Michaelis ἐν Jahrb. des arch. Inst. 1893 σ. 119 ἀποδίδει τὰ ἔργα ταῦτα εἰς τὸν τεχνίτην Ἐπίγνωτον.—Wolters Bausteine 1403-1411.—Brunn-Bruckmann 481-482.

2255—2268. Κορμοὶ καὶ τεμάχια μικρῶν ἀγαλματίων διαφόρων ἐποχῶν ἐν διαφόροις τόποις εὑρεθέντα.

2269. Μικρὸν ἀνάγλυφον νεκροδείπνου: Ἀνὴρ ἐπὶ κλίνης, κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ κέρας, παρὰ τοὺς πόδας κάθηται γυνή, ἐν ἀριστερᾷ τρεῖς μικρότεραι μορφαί.

2270. Κορμὸς ἀνδρικοῦ ἀγαλματίου γυμνοῦ, φέροντος χλαμύδα, ἐν τῇ ἀριστερᾷ φέρει ξίφος.

2271. Κορμὸς Πανὸς τραγόποδος ἰθυφαλλικοῦ διεστηκότος τὰ σκέλη. Λίθος πώρινος.

2272. Κάτω μέρος μικροῦ ἀγαλματίου Ἀρτέμιδος Ἐφεσίας.

2273· Μικρὸν ἀγαλμάτιον γυναικὸς ἐν ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν, τὸ δεξιὸν γόνυ ἔχει κεκαμμένον.

2274. Ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης γυμνῆς, κρατούσης διὰ τῆς δεξιᾶς τὴν κόμην. Δεξιὰ ἵστατο μικροτέρα μορφή, ἧς διακρίνονται λείψανα.

2275. Κορμὸς Ἀφροδίτης γυμνῆς.

2276. Μικρὸς λέων ἀναπαυόμενος. Κακότεχνος.

2277. Πλακίδιον ἀναθηματικόν, ἐν ᾧ δύο ἀνάγλυπτοι ὀφθαλμοί. Ἐκ τοῦ Ἀθήνησιν Ἀσκληπιείου.

2278—2302. Κεφαλαὶ μικραὶ ἀγαλματίων ἀνδρικῶν καὶ γυναικείων, αἱ πλεῖσται ἐφθαρμέναι, ἐν διαφόροις τόποις κατὰ διαφόρους καιροὺς εὑρεθεῖσαι.

2303. Προτομὴ Διονύσου, φέρουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον ἐκ σταφυλῶν καὶ ταινιῶν.

2304. Ἐπὶ κιονίσκου, ἔκτυπος Ἔρως, ἔχων τὰς χεῖρας ὄπισθεν.

2305. Κορμὸς ἀγαλματίου Ἡρακλέους ἐν στάσει τοῦ Φαρνεσίου.

2306. Μικρὸν ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, ὕψ. 0,36. Γυνὴ καθημένη δεξιοῦται ἄνδρα ὄρθιον. Ἐπιγραφή :

Αρχ[ανδρ]ος Αρχανδρου Αἰγιλιεὺς

Ἀθηνῶν.

Sybel 3077.—Conze Grabr. 210.

2307. Ἀνάγλυφον Πολιτικὸν ἐκ κορυφῆς ἐπιγραφῆς. Παρίσταται ἀνὴρ ἔχων κράνος καὶ δόρυ καὶ δεξιὰ μικρότερος ἀνήρ, οὗ τὸ σῶμα καλύπτεται ὑπὸ ἀσπίδος, φέρει δὲ καὶ δύο δόρατα.

2308. Μέγα ἀνθέμιον ἐκ κορυφῆς ἐπιτυμβίου στήλης. Ἀθηνῶν.

2309. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικόν, εἰκονίζον γυναῖκα ἱσταμένην, ἱέρειαν, κρατοῦσαν ἐν τῇ ἀριστερᾷ κλεῖδα (κλειδοῦχον). Ραμνοῦντος.
Conze Grabr. 812.—Ἀρχαιολ. Δελτίον 1892 σ. 14.

2310. Κεφαλῆς ἀρχαϊκῆς τοῦ τύπου Ἀπόλλωνος, ἀποκεκρουμένον τὸ ὄπισθεν μέρος. Βοιωτίας.

2311 Κεφαλὴ κάπρου. Ἀθηνῶν.
Ἀρχαιολ. Δελτίον 1892 σ. 15.

2312. Ἀγαλμάτιον Ἀρτέμιδος, ἐπὶ πλίνθου ἱσταμένης, μετὰ ὑψηλῶν ὑποδημάτων, στηρίζεται ἐπὶ στήλης, ἐν ᾗ δορὰ ζῴου καὶ λαγωβόλον. Τριπόλεως.

2313. Ὡραία κεφαλὴ γυναικός. Κόμη περιέργως ἀναδεδεμένη ἐν πολλαῖς πλοκάμοις σχηματίζουσα στέφανον. Δῶρον Λογοθέτου.

2314. Κεφαλὴ ἀνδρικὴ πωγωνοφόρος, εἰκονιστική, φυσικοῦ μεγέθους, ἴσως τοῦ Αὐτοκράτορος Τίτου μετὰ μετώπου γυμνοῦ καὶ ἐξέχοντος. Ἡ κόμη εἶναι ἐστραμμένη πρὸς τὰ ἄνω. Ἀθηνῶν.

2315—6. Δύο κεφαλαὶ γυναικεῖαι εἰκονικαί. Ἡ κόμη κυματοειδής, ἀπολήγει ὄπισθεν εἰς κρωβύλον. Εὑρέθησαν ἐν Ἀθήναις.

2317. Μικρὰ κεφαλὴ Ἀφροδίτης, πρόσωπον οὐχὶ ἐντελῶς ἐξειργασμένον. Βοιωτίας.

2318. Ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον λήκυθος, φέρων τὴν ἐπιγραφήν :

Πιστόδωρος 'Απολλόδωρος Ερoιάδας

καὶ παράστασιν δύο ἀνδρῶν δεξιουμένων ἀλλήλους, ὧν ὁ μὲν κάθηται, ὁ δὲ ἵσταται, ἔχων παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ ἀσπίδα. Ἀθηνῶν.

2319. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἐν ᾗ ἀνάγλυπτος ὑδρία, μεταποιηθεῖσα ἀπὸ λουτροφόρου εἰς λήκυθον, ἀποξεσθέντος βραδύτερον τοῦ ἑτέρου ὠτὸς τοῦ ἀγγείου, ἐπ' αὐτῆς παρίσταται ἀνὴρ ἱστάμενος καὶ φέρων ἀσπίδα, δεξιοῦται γυναῖκα. Ἀθηνῶν.

Conze Grabr. 1097.

2320. Κορμὸς ἀγαλματίου γυναικός, ἱσταμένης ἐπὶ πλίνθου. Ἡ κεφαλὴ καὶ αἱ χεῖρες ἦσαν ἔνθετοι.

2321. Προτομὴ γυναικός, φερούσης στέφανον περὶ τὴν κόμην. Ἡ κεφαλὴ εἶναι πρόσθετος.

2322. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου ναϊδιοσχήμου, τὸ δεξιὸν μέρος: Γυνὴ ἱσταμένη ἐν ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλήν. Τὴν δεξιὰν ἔχει ὑπὸ τὴν δεξιὰν σιαγόνα εἰς ἔνδειξιν λύπης.

2323. Κεφαλὴ Διονύσου ἀρχαϊκή, μετ' ἐνθέτων ὀφθαλμῶν. — Ἀθηνῶν.

2324. Κορμὸς ἀνδρικοῦ ἀγαλματίου, ἔχοντος τὰ σκέλη διεστηκότα καὶ τοὺς μῦς ζωηρῶς δεδηλωμένους.

2325. Ἐπὶ πλίθου οἱ ἄκροι πόδες ἀρχαϊκοῦ ἀγάλματος φυσικοῦ μεγέθους.—Βοιωτίας.

2326. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον ναϊδιόσχημον. Παρίσταται γυνὴ καθημένη καὶ δεξιουμένη τὸν πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον ἄνδρα. Μεταξὺ

τούτων γυνὴ ἱσταμένη καὶ καλύπτουσα τὴν κεφαλήν. Ὄπισθεν παιδίσκη, ἧς φαίνεται μόνον ἡ κεφαλή.

2327. Ἄγαλμα ἀνδρὸς ἀκέφαλον, ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ἀμφιάραον ὑπὸ μορφὴν Ἀσκληπιοῦ. Εἰκονίζεται περιβεβλημένος ἱμάτιον πολύπτυχον καὶ συγκρατούμενον τῇ δεξιᾷ πρὸ τοῦ στήθους· διὰ τῆς ἀριστερᾶς, κεκαλυμμένης ὑπὸ τὸ ἱμάτιον, κρατεῖ ῥάβδον μετὰ τοῦ ὄφεως, ἐπιτεθειμένην ἐπὶ ὀμφαλοῦ. Τέχνη κοινή. Ἵδρυτο ἐπὶ βάθρου κατὰ χώραν κειμένου καὶ φέροντος ἐπιγραφήν, ἧς λείψανα σῴζονται ἐπὶ τοῦ βάθρου. Εὑρέθη ἐν Ραμνοῦντι.

Ἐφημ. Ἀρχ. 1892. σ. 51.—Ἀρχ. Δελτίον 1901 σ. 116.

2328. Κορμὸς Διονύσου, ἔργον δεξιοῦ τεχνίτου. Ἔχει τὸ ἰσχίον προέχον κατὰ τὸν πραξιτέλειον τρόπον.—Ραμνοῦντος.

Ἀρχ· Δελτίον 1901 σ. 116.

2329. Τμῆμα σαρκοφάγου, ἐν ᾧ κεφαλὴ μετὰ πίλου φρυγίου.

2330. Εἰκονικὴ κεφαλὴ γυναικός. Ρὶς καὶ χείλη μετεποιήθησαν ἐν νεωτέροις χρόνοις λίαν ἀτέχνως.

2331. Τμῆμα ἀναγλύφου: Γυνὴ ἀκέφαλος ἐν βραχεῖ ἱματίῳ καὶ ἑτέρα ὅλως γυμνὴ βαδίζουσα· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔφερε κάλαθον (ἱκέται). —Ραμνοῦντος.

2332 Τμῆμα ἀναγλύφου: Δύο ἄνδρες βαδίζοντες, (ἐλλείπουσιν αἱ κεφαλαί). Ἐν τῷ μέσῳ, τὰ σκέλη ἑτέρας μορφῆς· κατὰ τὰ ἄκρα ἀνὴρ γυμνὸς ἱστάμενος καὶ κάμπτων τὸ δεξιὸν γόνυ. — Ραμνοῦντος.

2333 Τμῆμα ἀναγλύφου: Κάτω, ἥμισυ Ἀσκληπιοῦ, περὶ τὴν βακτηρίαν του ἑλίσσεται ὄφις· πρὸ αὐτοῦ βωμός, ἐν ᾧ ἀνάγλυφος κεφαλὴ κριοῦ.—Ραμνοῦντος.

2334. Τμῆμα ἀναγλύφου : Ἀνὴρ καθήμενος ἐπὶ ἕδρας, παρ' ἣν ἀνάγλυπτος ὄφις.—Ραμνοῦντος.

2335. Λήκυθος φέρουσα τὴν ἑξῆς παράστασιν : Γυνὴ καθημένη δεξίοῦται ἄνδρα ὄρθιον. Ἐπιγραφή :

Φίλη

—Ἀθηνῶν.

2336· Κεφαλὴ παιδίσκης στρογγύλη, φαίνεται ὡς μειδιῶσα. — Ραμνοῦντος.

2337· Μικρὰ κεφαλὴ πωγωνοφόρου ἀνδρὸς (Ἀμφιαράου(;) ὁ Amelung καλεῖ αὐτὴν Διός, ἀρχαϊζούσης τέχνης.—Ραμνοῦντος.

Arndt-Amelung 1267.—Αρχ. Δελτίον 1891 σ. 117.

2338. Μικρὰ κεφαλὴ πωγωνοφόρου ἀνδρὸς, καλῆς τέχνης. Τύπος Ἀσκληπιοῦ.—Ραμνοῦντος.

Arndt-Amelung 1268.—Ἀρχ. Δελτίον 1891 σ. 117.

2339. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἀποκεκρουμένη ἄνωθεν· ἐπὶ βάθρου ἱδρυμένη. Φέρει ἐντὸς πλαισίου δύο ἀναγεγλυμμένους αὐλούς, ἄγνωστον ἂν ὑπεράνω αὐτῶν εἰκονίζετο ἕτερόν τι ἀντικείμενον.—Ἀθηνῶν.

2340. Κορμὸς ἀνδρικοῦ ἀγάλματος, οὗ αἱ πλευραὶ ζωηρῶς δεδηλωμέναι ἀνατομικῶς.

2341. Κάτω μέρος ἀρχαϊκῆς κεφαλῆς Ἀπόλλωνος· λίθος πώρινος.

2342. Μικρὰ κεφαλὴ γυναικός, φερούσης ἐνώτια.

2343. Ἐντὸς μικροῦ πυελοειδοῦς σκεύους σφιγγοειδὴς αἰγυπτιακὴ μορφὴ καθημένη, καὶ ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους μικρὸς παῖς.

2344—5. Δύο μικροὶ κορμοὶ παίδων γυμνῶν.—Ραμνοῦντος.

2346. Τὸ ἄνω μέρος ἀγαλματίου Ἀφροδίτης γυμνῆς, ἀπομασσούσης τὴν κόμην.

2348. Δεξιὸς πούς ἀγάλματος ἐπὶ πλίνθου μετὰ τοῦ ἐνδύματος. Ὄπισθεν αὐτοῦ ὑψηλότερον, ἀνδρικὸς πούς γυμνός.

2349. Ἑρμαφροδικὴ παράστασις μορφῆς ἱσταμένης καὶ ἀνασυρούσης τὸν χιτῶνα. Ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ πρόσθετος οὖσα, ὡς καὶ οἱ πόδες.

2350. Προτομὴ εἰκονικὴ ἀνδρὸς ἀγενείου, μετὰ προεξοχῆς κάτωθεν πρὸς ἔκθεσιν ἐν τῷ κορμῷ. Κόραι ὀφθαλμῶν δεδηλωμέναι, ἡ κόμη ἀτημέλητος κατέρχεται ἐπὶ τὸ μέτωπον. Ἐλευσῖνος.

2351· Ἀναγλύφου ἀνχθηματικοῦ τεμάχιον. Παρίσταται βωμός, ἐφ' οὗ ἐπιγραφή:

Σωκρατη δρ. . . .ονο

Ὄπισθεν μορφὴ ἱσταμένη, καὶ ἀριστερᾷ ἀνδρικὴ μορφὴ καὶ μικρὸς παῖς. Ἀθηνῶν—Ὠδεῖον Ἡρώδου. ὕψ. 0,19.

Sybel 354.

2352. Ἀναθηματικοῦ ἀναγλύφου ἀριστερὸν μέρος μετ' ἀετωματίου. Παρίσταται νεανίας ἔφιππος κατ' ἐνώπιον, ἔχων τὴν δεξιὰν πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὑπὲρ τὴν κεφαλήν, ὡσεὶ ἀκοντίζει. Ὄπισθεν ἑτέρα μορφή, κρατοῦσα διὰ τῆς ἀριστερᾶς ῥόπαλον· μεταξὺ τῶν ποδῶν τοῦ ἵππου κύων. Ἀθηνῶν.

2353. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικόν, βαναύσου τέχνης. Παρίσταται ἔφιππος νεανίας τὴν κεφαλὴν στρέφων πρὸς τὰ δεξιά, φέρει ἐπιγραφήν:

Κοτυς Λουκαζεμε. . .ογ

Θρᾴκης.

Sybel 3733.—Heydemann 788.

2354. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικόν, τεμάχιον. Ἐν τῷ μέσῳ παρίσταται ὡσεὶ σχοινίον ἀνηρτημένον, δεξιᾷ, ἄνω μέρος κίονος. Ἐπιγραφή:

Δη[μω καὶ Χαρισιν]

ἐφ' οὗ πινάκιον φέρον ἐν ἀναγλύφῳ τρεῖς Χάριτας ὀρχουμένας. Ἀθηνῶν.

2355. Ἀνάγλυφον, ἄνω μέρος μετὰ τῆς κορωνίδος. Παρίσταται μορφὴ πτερυγοφόρος ἐν ἱματίῳ ἀπολήγοντι εἰς ἑλικοειδεῖς πτυχάς· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πόλος.

2356. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικὸν μετὰ παραστάδων καὶ ἀετωματίου. Ἐν ἀριστερᾷ πωγωνοφόρος καθήμενος (Ἀσκληπιός(;), καὶ κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς σκῆπτρον. Δεξιᾷ ἱκέτης(;).

2357. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικόν : Παρίσταται μορφὴ καθημένη καὶ ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν ὑψωμένην· πρὸ αὐτοῦ δύο ἱκέται, ὑπὸ τὸν θρόνον πτηνόν.

2358. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικὸν ἄνω μέρος. Παρίσταται ἐν δεξιᾷ κεφαλὴ μετὰ μέρους τοῦ στήθους Ποσειδῶνος, κρατοῦντος τρίαιναν· ἐν ἀριστερᾷ, μέρος κεφαλῆς ἑτέρας μορφῆς δορυφορούσης.

2359. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ τεμάχιον. Παρίστανται οἱ κορμοὶ δύο μορφῶν. Ἐν ἀριστερᾷ γυνὴ ἐν πολυπτύχῳ ἱματίῳ, ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν ὑψωμένην καὶ πρὸ αὐτῆς ἀνδρικὴ μορφὴ φέρουσα θώρακα..

2360. Ἀναθηματικοῦ ἀναγλύφου τεμάχιον μετὰ κορωνίδος· ὕψ. 0,21. Παρίσταται Ἀθηνᾶ ἄνευ κράνους. Φέρει αἰγίδα, διὰ τῆς τεταμένης δεξιᾶς ἐστεφάνου τὸν πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον, οὗτινος ἐλάχιστον διεσώθη μέρος.

Sybel 371.—Heydemann 412.—Schöne 74.

2361. Μικρὸν ἀνάγλυφον ἀναθηματικὸν ἀποκεκρουμένον ἄνωθεν, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ. Παρίσταται γυνὴ καθημένη, ἐλλιπὴς τὴν κεφαλήν, καὶ κατωτέρω δεξιὰ χεὶρ ἁπτομένη τῶν ποδῶν αὐτῆς· ἐν δεξιᾷ, κεφαλὴ ζῴου.

2362. Μικρὸν τεμάχιον ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ. Παρίσταται γυνὴ κατ' ἐνώπιον ἱσταμένη καὶ κρατοῦσα διὰ τῆς ἀριστερᾶς δόρυ καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς φιάλην.

2363. Ἀναγλύφου δεξιὸν κάτω μέρος, τῶν καλουμένων νεκροδείπνων. Παρίσταται ἐπὶ κλίνης μορφὴ κρατοῦσα κρατῆρα καὶ πρὸ αὐτῆς τράπεζα μετ' ἐδεσμάτων. Παρὰ τοὺς πόδας γυνὴ καὶ βωμός, καὶ ἐπὶ τῆς παραστάδος ἐν δεξιᾷ μικρὸς παῖς κρατῶν φιάλην.

2364. Ἀναγλύφου κάτω μέρος γωνιαῖον. Ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς παρίσταται γυνὴ ὀκλάζουσα, ἐπὶ τῆς ἑτέρας τρεῖς γυναῖκες· ἡ πρὸς τ' ἀριστερὰ ἔχει τὸν δεξιὸν πόδα χιαστὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ.

2365. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ ἄνω μέρος· σῴζεται τὸ πρόσθιον ἵππου, ἐφ' οὗ ἐπιβαίνει νεανίας.

2366. Ἀναγλύφου τεμάχιον. Παρίσταται γυνὴ καθημένη (ἐλλείπει ἡ κεφαλή).

2367. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικόν. Παρίστανται δύο γυναικεῖαι μορφαὶ ἱστάμεναι· ἡ πρὸς τὰ ἀριστερὰ κρατεῖ ἐν τῇ ἀγκάλῃ βρέφος.

2368. Ἀναγλύφου τεμάχιον Παρίσταται ἐπὶ βράχου καθημένη ὡσεὶ Μαινάς, πρὸ αὐτῆς δένδρον, ἐξ οὗ δρέπει καρπούς, καὶ ὄπισθεν δεξιὰ κνήμη ἑτέρας μορφῆς.

2369. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ ἀριστερὸν κάτω μέρος. Σῴζεται ἀπὸ τῆς παραστάδος γυνὴ ἱσταμένη, καὶ πρὸ αὐτῆς μέγας ὄφις.

2370. Ἀναγλύφου κάτω μέρος. Σῴζεται κορμὸς Ἀθηνᾶς;

2371. Ἀναγλύφου δεξιὸν μέρος, φέρον ἀντὶ παραστάδος ἰωνικὸν κίονα. Σῴζεται ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων φέρων κωνικὸν πῖλον καὶ κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς ξίφος. Ἐκ Σπάρτης.

Sybel 351.—Mittheilungen 2, 338 ἀριθ. 206.

2372. Ἀναγλύφου ἀριστερὰ γωνία, σῴζεται ἀνδρικὴ μορφὴ καθημένη καὶ κρατοῦσα διὰ τῆς ὑψωμένης ἀριστερᾶς σκῆπτρον πρὸ αὐτῆς γυνὴ ἱσταμένη.

2373. Ἀνάγλυφον, ὕψ. 0,29. Παρίσταται πρόθεσις νεκροῦ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου. Παρ' αὐτῷ ἀνὴρ καὶ γυνὴ κρατοῦντες ὁ μὲν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ὁ δὲ ἀπὸ τῶν ποδῶν, ὅπως καταθέσωσιν αὐτὸν εἰς τὸν τάφον. Ἀθηνῶν. Ἁγία Τριάς.

Sybel 584.—Conze Grabr, 1174.—Schône 120.—Mitth. 5, 183.

2374. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ ἄνω μέρος. Παρίσταται νεανίας ἔφιππος φέρων κωνικὸν πῖλον καὶ ἱμάτιον ἀνεμιζόμενον, κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὰ ἡνία, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ἀκοντίζει.

2375. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ μέσον τεμάχιον. Παρίσταται ἔφιππος νεανίας φέρων θώρακα καὶ κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἀκόντιον.

2376. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ ἄνω μέρος μετ' ἐπιστυλίου καὶ ἀετωματίου. Παρίσταται γυνὴ ἱσταμένη καὶ κρατοῦσα δύο δᾷδας καὶ παρ' αὐτῇ δύο ἱκέται. Ὄπισθεν ἡ κεφαλὴ ἑτέρας μορφῆς.

2377. Ἀναγλύφου δεξιὰ πλευρά. Παρίσταται πρὸς τὰ δεξιὰ ἵππος μετὰ τοῦ ἀναβάτου.

2378. Ἀναγλύφου τεμάχιον. Παρίσταται σκηνὴ ἀγῶνος. Ἐν τῷ μέσῳ ὁπλίτης ἐν διεστηκόσι σκέλεσιν. Ὄπισθεν ἕτερος κατὰ γῆς ὕπτιος μετὰ κράνους καὶ ἀσπῖδος. Ἀθηνῶν.

Sybel 379.

2379. Ἀναγλύφου ἀριστερὸν μέρος, σῴζονται πρὸς τὰ δεξιὰ τρεῖς ἱκέται καὶ παιδικὴ μορφή.

2380. Ἀναθηματικοῦ ἀναγλύφου τεμάχιον σῴζονται δύο μορφαί. Ἐν τῷ μέσῳ ὁρμαθὸς κλειδῶν καὶ ἐπιγραφή:

Σωστρα
Ἀθμονευς *κ.τ.λ.*

C. I. A. III, 1515.

2381. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου δεξιὰ πλευρά. Παρίσταται γυνὴ καθημένη καὶ ἔχουσα γυμνὸν τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος. Ἐπιγραφή:

. . . Φωνπαδη

Sept. I, 3471.

2382. Ἀναγλύφου στήλη. Παρίσταται ἀνδρικὴ μορφὴ ἱσταμένη καὶ στηρίζουσα τὴν δεξ. ἐπὶ βακτηρίας. Δεξιᾷ ἑτέρα μορφὴ βραχυτέρα, προσφέρουσά τι διὰ τῆς ὑψωμένης δεξιᾶς.

2383. Ἀναγλύφου ἀριστερὰ κάτω γωνία. Παρίσταται ἀνδρικὴ μορφὴ καθημένη ἐπὶ θρόνου, Ἀσκληπιός; (ἐλλείπει ἡ κεφαλή). Διὰ

τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ σκῆπτρον. Πρὸ αὐτῆς κριός, ὑπὸ τὸν θρόνον πτηνόν.

2384. Ἀναγλύφου τεμάχιον. Παρίσταται πωγωνοφόρος ἀνήρ, (Ἀσκληπιός ;) ἔχων γυμνὸν τὸ στῆθος, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διάδημα.

2385. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου τεμάχιον, ὕψ. 0,35. Σῴζονται δύο ἱκέται ἔχοντες τὴν δεξιὰν ὑψωμένην ἔμπροσθεν βωμοῦ. Ἐπιγραφή:

Ἐπαινεσαι και στεφανωσαι Λυ... αναγραψαι...

Ἀθηνῶν.

Sybel 3101.

2386. Ἀναγλύφου τεμάχιον. Σῴζονται δύο κεφαλαὶ ἵππων μετὰ τοῦ λαιμοῦ.

2387. Ἀνάγλυφον. Παρίσταται ἀνδρικὴ μορφὴ πτερυγοφόρος μετ' ὑπερμεγέθους φαλλοῦ καὶ ἔχων τὴν δεξιὰν χεῖρα πρὸς τὰ ἄνω τεταμένην.

2388. Κιονόκρανον ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ μετὰ βάσεως συμφυοῦς, φέρον πινάκιον ἐνεπίγραφον :

Ἀγαθῇ τύχῃ Ἰουλ. Ἀσκληπιαν.. θεῷ ὑψίστῳ ὑπὲρ Μαξίμου τοῦ υἱοῦ εὐχαριστήριον ἀνέθ[ηκε]

Ἄνωθεν δέσμη κεραυνῶν, ἐφ' ὧν ἀετός· (οὗ σῴζονται μόνον οἱ πόδες).

Sybel 4256.

2389. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ ἀριστερὰ πλευρά. Σῴζονται ἱκέται, ἐν δεξιᾷ γυνή, ἕπονται τρεῖς ἄνδρες πωγωνοφόροι καὶ μικρὰ παιδικὴ μορφή. Ἀθηνῶν.

Sybel 373.

2390. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ ἀριστερὰ πλευρά. Παρίσταται Ἀσκληπιὸς καθήμενος καὶ πρὸ αὐτοῦ νεανίας ἄγων βοῦν πρὸς θυσίαν, ὡς καὶ δύο αἶγας ; ἄνωθεν ὡσεὶ λύρα ἀνηρτημένη. Ἀθηνῶν.

Sybel 340.

2391. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον. Παρίσταται ἐν δεξιᾷ γυνὴ καθημένη καὶ ἐρείδουσα τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός. Πρὸ αὐτῆς ἵσταται ἀνὴρ ἀγένειος, ἐρείδων τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῆς παραστάδος. Πρὸς τὰ ἄνω τρεῖς παιδικαὶ μορφαί.

2392. Ἀναγλύφου ἄνω μέρος. Παρίσταται ἀνὴρ γυμνὸς φέρων μόνον ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ὤμου ἐρριμμένην χλαμύδα, ἀκοντίζει τὴν ὄπισθεν αὐτοῦ ἔλαφον.

2393. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ τμῆμα. Παρίσταται νεανίας γυμνὸς ἱστάμενος ἔμπροσθεν τοῦ ἵππου αὐτοῦ, κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς ξίφος.

2394. Ἀναγλύφου τμῆμα, σῴζονται δύο μορφαὶ ἱστάμεναι, ἀνὴρ καὶ γυνή.

Sybel 329;

2395. Ἀναγλύφου δεξιὰ πλευρά. Παρίσταται μορφὴ ἐπὶ κλίνης καὶ ἔχουσα τὴν δεξιὰν ἀνατεταμένην· ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς στέφανον. Ἐπιγραφή :

Σωστρατος ...νες

II, 1885.

2396. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ τμῆμα. Σῴζονται πέντε ἱκέται καὶ δύο παιδικαὶ μορφαί.

2397. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικὸν μετὰ κορωνίδος. Σῴζεται γυνὴ

ἱσταμένη τὰς χεῖρας ἔχουσα καθειμένας καὶ κλίνουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου.

2398. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ τμῆμα. Παρίστανται δύο ἱκέται καὶ παῖς ἄγων εἰς τὸν βωμὸν χοῖρον.

2399. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ τμῆμα. Σώζεται δεξιὰ ἐπὶ θρόνου Ἀσκληπιός καθήμενος, ὑπὸ τὸν θρόνον ἀνάγλυπτος ὄφις. Ὄπισθεν τοῦ Ἀσκληπιοῦ δύο νεανίαι ἱστάμενοι γυμνοί, φέροντες ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου χλαμύδα.

2400. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ κάτω μέρος. Παρίσταται μορφὴ ἱσταμένη ἐν βραχεῖ ἱματίῳ πρὸ αὐτῆς βωμὸς καὶ εἶτα ἕνδεκα ἱκέται κατὰ σειράν.

2401. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ, κάτω δεξιὰ πλευρά. Παρίσταται βωμὸς καὶ ἐπ' αὐτοῦ κριός, ἕπονται κατὰ σειρὰν ὀκτὼ ἱκέται.

2402. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικόν, παρίσταται γυνὴ ἱσταμένη καὶ κρατοῦσά τι διὰ τῆς καθειμένης δεξιᾶς, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τὸ ἄκρον τοῦ ἱματίου.

2403. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ, τὸ δεξιὸν μέρος μετ' ἐπιστυλίου καὶ κεραμίδων. Εἰκονίζεται ἀνὴρ πωγωνοφόρος ἐπὶ τοῦ ἀριστ. ὤμου οὗτινος σῴζεται ἀριστερὰ χεὶρ ἄλλης μορφῆς, ἥτις περιέβαλλεν αὐτόν.

2404. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικόν, μετὰ παραστάδος καὶ ἐπιστυλίου. Παρίστανται κατὰ μέτωπον τρεῖς μορφαί, ἡ πρώτη ἔχει ὑψωμένην τὴν δεξιάν, κρατοῦσα τὸ ἱμάτιον, ἡ δὲ τρίτη κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς πρὸς τὰ ἄνω δόρυ.

2405. Ἀναγλύφου τμῆμα. Σῴζεται πρὸς τὸ ἀριστερὸν ἀνδρικὴ μορφὴ κρατοῦσα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ξῖφος, καὶ ἡ ἀριστερὰ χεὶρ ἄλλης μορφῆς, ἥτις κρατεῖ τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος.

2406. Ἀνάγλυφον μετ' ἐπιστυλίου καὶ ἀετώματος. Παρίσταται ἀνὴρ πωγωνοφόρος στηρίζων τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ βακτηρίας. Ἐν δεξιᾷ γυνὴ ἔχουσα τὴν δεξιὰν πρὸς τὴν κεφαλήν.

2407. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικὸν μετ' ἐπιστυλίου. Παρίσταται ἐν τῷ μέσῳ Ἀθηνᾶ ἔνοπλος, ἐν δεξιᾷ Ἡρακλῆς καὶ ἀριστερᾷ ὑπῆρχεν ἑτέρα μορφὴ καθημένη, (ὁ Δῆμος ;) ἧς σῴζεται μέρος τοῦ στήθους. Ἐπιγραφή :

Δῆμος Ἀθηνᾶ Ἡρακλῆς.

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις τῷ 1840.

Sybel 333.— Mittheilungen 4, 275.—Wolters Bausteine 1195.

2408. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ κάτω δεξιὰ γωνία, ὕψ. 0,44. Παρίστανται ἓξ ἱκέται. Φέρει ἐπιγραφήν :

Διονυσιόδωρος Ἀπολλόδωρος Βαλεριανὸς Εὐτρόπιος
Σαντορνεινος Ἕρμιος.

Sybel 359.

2409. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικόν, παρίστανται τέσσαρες μορφαὶ ἱστάμεναι πρὸ βωμοῦ. Ἐπιγραφή :

. . .ικλης ανεθηκε

2410. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ τεμάχιον. Παρίσταται γυνὴ ἱσταμένη, φέρουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὡσεὶ στέφανον. Ὄπισθεν αὐτῆς πτυχὴ τοῦ ἐνδύματος.

2411. Ἀναγλύφου ἀναθηματικοῦ ἡ δεξιὰ παραστάς. Παρίσταται ἀνὴρ ἐπὶ κλίνης κρατῶν διὰ τῆς ὑψωμένης δεξιᾶς ῥυτόν· καὶ πρὸ αὐτοῦ τράπεζα μετ' ἐδεσμάτων. Παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ κάθηται γυνή.

2412. Ἀνάγλυφον. Ἐν πλαισίῳ δύο προτομαὶ ἐνδεδυμέναι καὶ μεταξὺ τῶν δύο μικροτέρα κεφαλή. Ἐπιγραφή :

Ανεικετος και εουκρος Βοττυ...ωνιτωαλ... μνήμης χάριν

Sybel 520.

2413. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, τῶν καλουμένων νεκροδείπνων. Ἐπιφάνεια ἀποκεκρουμένη. Σῴζεται μόνον κεφαλὴ ἵππου. Ἐπι τοῦ ἐπιστυλίου ἡ ἐπιγραφή :

Επι ιερεως Διοφανους τοῦ Απολλωνιου Αζηνιεως

2414. Ἀνάγλυφον ἐκ σαρκοφάγου, πανταχόθεν ἀποκεκρουμένον. Παρίστανται Τρῶες ἐκφορτώνοντες ὅπλα διὰ τὴν λύτρωσιν τοῦ σώματος τοῦ Ἕκτορος. Περιεσώθησαν ἡμίονος τοῦ ἅρματος τοῦ Πριάμου, οὗτινος ὁ ἀνώτερος τροχὸς ὑπὲρ τὴν ῥάχιν τοῦ ζῴου φαίνεται, εἶτα τὸ ἄνω σῶμα τοῦ διὰ θώρακος καὶ ῥάβδου βεβαρυμένου Τρωός. δεξιᾷ αὐτοῦ γενειάζον πρόσωπον τοῦ ἁρματηλάτου μετὰ φρυγικοῦ πετάσου· τέλος ἐν ἀριστερᾷ πρεσβυτέρου πωγωνοφόρου ἀνδρὸς ἡ μορφὴ ἐν στιγμῇ, καθ' ἣν ζητεῖ νὰ καταβιβάσῃ τοῦ ἅρματος ἕνα θώρακα. Ἀθηνῶν.

Robert Taf. XXIV, σ. 63·

2415. Ἀνάγλυφον παριστῶν σύμπλεγμα δύο μορφῶν. Παρίσταται γυμνὸς ὁπλίτης πολεμιστὴς τετραυματισμένος, ἢ θνήσκων ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ ἑτέρου γυμνοῦ ἐπίσης, φέροντος μόνον χλαμύδα καὶ ὃν στηρίζει διὰ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος. Ἴσως παρίστησι τὸν Αἴαντα ἢ τὸν Μενέλαον ὑποστηρίζοντα τὸν θνήσκοντα φίλον αὐτοῦ Πάτροκλον. Τέχνη λεπτή. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις ἐντετοιχισμένον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου.

Wolters Bausteine 439.—Le Bas πιν. 7.

2416—2544. Μικρὰ τεμάχια ἀναγλύφων ἀναθηματικῶν, προερχόμενα ἐκ τοῦ Ἀθήνησιν Ἀσκληπιείου.

2545. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον. Παρίσταται κόρη κρατοῦσα διὰ

τῆς ἀνεγειρομένης δεξιᾶς πτηνόν(;) ὡς καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐπὶ τοῦ στήθους ἐπίσης πτηνόν. Παρὰ τοὺς πόδας κυνάριον καὶ ἐπὶ τοῦ ἀετωματίου Σειρήν. Εὑρέθη ἐν τῷ δήμῳ Φυλῆς.

2546. Λουτροφόρου ἄνω μέρος μετὰ δύο ἀναγλύπτων Σειρήνων. Εὑρέθη ἐν τῷ δήμῳ Φυλῆς.

2547. Κεφαλὴ γυναικὸς ἐξ ἀναγλύφου προερχομένη καὶ φέρουσα ἐπὶ τῆς κόμης στέφανον. Ἡ κόμη φέρεται πρὸς τὰ ἄνω ἐν μικροῖς ὀφιοειδέσι βοστρύχοις. Εὑρέθη ἐν Ὠρεοῖς τῆς Εὐβοίας.

2549. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον μετ' ἐπιστυλίου καὶ δύο ἀρραβδώτων κιόνων : Γυνὴ ἱσταμένη καὶ ἔχουσα τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἐν ἀριστερᾷ, ἀνὴρ ἱστάμενος, ἐν σανδαλίοις. Ἀθηνῶν.

2550. Πλὰξ μαρμαρίνη ὀρθογώνιος φέρουσα ἐν ἀναγλύφῳ σκαφίδιον καὶ κυκλικὸν σκεῦος μετὰ ἐκροῆς, παρίστησι πιθανῶς ὁμοίωμα ἐλαιοτριβείου, καὶ ἦν τοῦτο ἀνάθημα. Ἀθηνῶν.

2551. Χεὶρ ἀριστερὰ μαρμαρίνη κρατοῦσα ὁμοίωμα ὀστράκου θαλασσίου.

2552. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου ὕψ. 0,69. Ἐν πλαισίῳ γυνὴ καθημένη, ἥτις δεξιοῦται πωγωνοφόρον ἄνδρα. Ἐπιγραφή :

Εἰρήνη Ἡραΐς Ξενόφαντος Ξενοφάντου Ὠρώπιος

2553. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου καὶ ἐπιγραφῆς :

Κτησικλῆς Ἀριστομένους Ἐλευσίνιος

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ῥόδακες.

Παρίσταται ἀνὴρ καθήμενος, δεξιοῦται γυναῖκα ἱσταμένην. Ὄπισθεν ἕτερος ἀνὴρ στηρίζων διὰ τῆς κεκαμμένης ἀριστερᾶς τὴν κεφαλήν, ἐν προφανεῖ συγκινήσει. Κάτωθεν ἀγγεῖον δίωτον. Ἀθηνῶν.

2554. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου καὶ ἐπιγραφῆς :

Ἀ ρ ι σ τ ε ι ω ν

κάτωθεν νεανίας ἱστάμενος κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς πτηνόν. Ἀθηνῶν.

2555· Ἀναγλύφου τεμάχιον· σῴζεται κάτω μέρος ἀνδρὸς γυμνοῦ ἱσταμένου, ἐν τῇ δεξιᾷ ἀγγεῖον καὶ πρὸ αὐτοῦ λουτροφόρος.

2556. Κιονόκρανον μικρόν, ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ.

2557. Πλὰξ μαρμαρίνη, ἐν ᾗ ἀνάγλυπτος κίων, περὶ ὃν ἑλίσσεται ὄφις· ἐν δεξιᾷ ἡ Ὑγίεια ἐρείδουσα τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ κίνονος. Ἀθηνῶν.

2558. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον μετ' ἀετωματίου. Εἰκονίζεται ἐντὸς πλαισίου γυνή, ἀνέχουσα τῇ δεξιᾷ πρὸ τοῦ στήθους τό ἱμάτιον, παρὰ τοὺς πόδας μικρὰ παιδίσκη ἱκετεύουσα καὶ ἔχουσα τὰς χεῖρας ἀνυψωμένας. Ἐπιγραφή :

Νικη Πολυκρίτου Μιλησια
Γναΐου Ὀκταβίου Ἀλεξάνδρου γυνὴ

Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ἀθηνῶν.

2559. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον : Γυνὴ καθημένη καὶ δεξιουμένη ἄνδρα πωγωνοφόρον, ὄπισθεν παιδίσκη. Ἐπιγραφή :

Ἐ ρ α τ ώ.

Πατησίων.

2560. Λήκυθος : Παρίστανται ἐν ἀναγλύφῳ δύο ἄνδρες πωγωνοφόροι ἀντιμέτωποι. Ἐπιγραφή :

Δεξικλεὺς Θουδιτίδης

Ἀθηνῶν.

2561. Τὸ πρόσθιον μέρος ληκύθου· σώζει τὴν ἑξῆς παράστασιν : Γυνὴ ἐπὶ θρόνου καθημένη δεξιοῦται πωγωνοφόρον ἄνδρα. Πρὸ τῶν γονάτων αὐτῆς, τρεῖς παιδικαὶ μορφαί. Ἐπιγραφή :

Λυσανιας Λυ...

Λιόπεσι—Ἀττικῆς.

2562. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον μετ' ἀετωματίου καὶ ἐπιγραφῆς :

Γλύκων Πρωτογενου χρηστε χαιρε

Ἐντὸς πλαισίου παρίσταται νεανίας, ὁ Γλύκων, περίλυπος ἐπὶ βράχου καθήμενος στηρίζει τὴν κεκλιμένην κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ἣν ἐρείδει κατὰ τὸ ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ σκέλους. Πρὸ αὐτοῦ πρῷρα πλοίου· ἴσως θανὼν ἐν ναυαγίῳ. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ταινία δεδεμένη εἰς κόρυμβον. Ῥηνείας.

Arch. Zeitung· 1871.—Πρβλ. καὶ τὰ ὁμοίου τύπου ὑπ' ἀριθ. 752, 999, 1313, καὶ 2106 ἀνάγλυφα.

2563 Λουτροφόρος, φέρουσα τὴν ἑξῆς παράστασιν : Πωγωνοφόρος ἀνὴρ καθήμενος δεξιοῦται πρὸ αὐτοῦ ἱστάμενον ἐπίσης πωγωνοφόρον ἄνδρα. Ὄπισθεν τούτου ἐν ταπεινωτέρῳ ἐδάφει ἀσπιδοφόρος ἀνὴρ μὲ φρύγιον πῖλον. Ἐπιγραφή :

Φιλόπολις Πολύστρατος Φιλοπόλιδος.

2564. Λήκυθος φέρουσα τὴν ἑξῆς παράστασιν : Ἐν τῷ μέσῳ γέρων πωγωνοφόρος καθήμενος, δεξιοῦται ἕτερον πωγωνοφόρον ἄνδρα. Ὄπισθεν γυνὴ ἱσταμένη καὶ τὸν δεξιὸν ἀγκῶνα ἐρείδουσα ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τῆς ἕδρας. Ἐπιγραφή :

Φράσιλλα Ἀρχίας Φιλόθηρος.

Κερατέᾳ Ἀττικῆς.

2565. Μαρμαρίνη στήλη ὕψ. 2,39 πλ. 0,22, ἐλλιπὴς κάτωθεν, φέρουσα μέγαν ἀνάγλυπτον ὄφιν, εὐρύνεται δὲ κατά τι ἀνωτέρω τοῦ ὄφεως καὶ ἐπὶ τούτου τοῦ εὐρυτέρου τμήματος αὐτῆς ὑπάρχει προσηλωμένη διὰ σιδηρῶν γόμφων, μαρμαρίνη πινακὶς ἐν σχήματι πέλματος ποδός, ἢ σανδαλίου (ὕψ. 0,51 πλ. 0,22). Ἐπὶ τοῦ σανδαλίου

ὑπάρχουσι πέντε κοιλώματα ἅπερ ἴσως ἦσαν τὰ ἀνοίγματα τοῦ σανδαλίου, δι' ὧν τοῦτο δι' ἱμάντων προσεδένετο. Εἰκονίζεται δ' ἐπ' αὐτοῦ ἀνάγλυπτος μορφὴ πωγωνοφόρου ἱκέτου πρὸς δεξιὰ ἐστραμμένου, φέροντος ποδῆρες ἱμάτιον καὶ ἔχοντος ἀκάλυπτον τὸν δεξιὸν βραχίονα μετὰ τοῦ στήθους, ὡς καὶ τὸν δεξιὸν μηρὸν καὶ ἀνατείνοντος τὴν δεξιὰν πρὸς ἱκεσίαν, διὰ τῆς ἀριστ. ἐκράτει βακτηρίαν χρώματι δεδηλωμένην. Ἡ κόμη διὰ ταινίας δεδεμένη.

Ἵσταται ὄρθιος στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς ἔχων τὸν δεξιὸν πόδα κατὰ τὸ γόνυ κεκαμμένον, ὑπεγείρων τὴν πτέρναν. Κάτωθεν τοῦ σανδαλίου καὶ πρὸ τοῦ κατὰ μῆκος τῆς στήλης ἐκτεινομένου ἑλικοειδῶς ὄφεως ἀναγινώσκεται ἡ ἐπιγραφή:

Σιλων ανεθηκε

τῆς ὁποίας τὰ τρία τελευταῖα γράμματα ἐχαράχθησαν ἐπὶ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ πλαγίας πλευρᾶς τῆς στήλης. Τὰ γράμματα εἶναι τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος. Εὑρέθη δὲ ἡ περίεργος αὕτη στήλη πρὸς Μ. τῆς Ἀκροπόλεως. παρὰ τὸ Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον τῷ 1904 καὶ προέρχεται ἐκ τοῦ οὐ μακρὰν κειμένου Ἀσκληπιείου, ὡς παραδέχονται καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν ἀρχαιολόγων, Schrader [1]) Amelung [2]) καὶ Βυζαντινός [3]).

Ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ ὁ Schrader παρατηρεῖ ὅτι τὸ σανδάλιον οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὰ ἴχνη ἢ πέλματα ποδῶν, ἅτινα ἀπαντῶσιν ἐγκεχαραγμένα ἐπὶ λίθων ἀνατεθειμένων μάλιστα εἰς ἱερὰ θεῶν ἰατρῶν ἀναμνηστικὰ τῆς ἐπισκέψεως αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀναθέντων, καὶ ὅτι ὁ Σίλων ἀνέθηκε τὴν στήλην εὐγνωμονῶν ἐπὶ τῇ θεραπείᾳ τοῦ ποδός του. Ὁ δὲ Amelung τοὐναντίον ὅτι τὸ σανδάλιον ἔχει τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἥν καὶ τὰ πέλματα τῶν ποδῶν καὶ οὐχὶ εἰς θεραπείαν τοῦ ποδός. Ὁ δὲ Βυζαντινὸς παραδέχεται ὅτι ἡ στήλη τοῦ Σίλωνος ἀνετέθη εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Ἀσκληπιείου, ἐκφέρει δὲ τὴν εἰκασίαν ὅτι πιθανῶς τὸ σανδάλιον ἔσωσε τὸν ἀναθέτην ἀπὸ δήγματος ὄφεως, ἢ ἀπὸ ἄλλου ὁμοίου κινδύνου. Ὁ Τσούντας [4] νομίζει ὅτι αὕτη προέρχεται ἐκ τοῦ πλησίον τοῦ Ἀσκληπιείου κειμένου τόπου, ἢ θεᾶς καλουμένης *Βλαύτης*, καὶ ὁ ἥρως «*ἐπὶ Βλαύτῃ*» ἐλατρεύετο πλησίον τοῦ ἱεροῦ τῆς «*Κουροτρόφου*» ἐπειδὴ δὲ καὶ *βλαύτη* σημαίνει *σανδάλιον*, παραδέχεται ὅτι τοῦτο ἦν αὐτὸ τὸ ἀνάθημα τοῦ Σίλωνος σκυτοτόμου, οἷος ὁ Σίλων, ὅστις ἀνέθηκε βλαύτην

---

1) Athenische Mittheilungen 1904 σ. 212.

2) Archin. für Religions wissenschaf VIII, σ. 157.

3) Annual of the Brit. School. 1904 σ. 146.

4] Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1906 σ. 243·

(σανδάλιον) τῷ ἥρωϊ Βλαύτῃ. Καὶ τέλος ὁ Στάης[1], ὅτι ἡ στήλη ἀφιερώθη εἰς τὸν ναὸν τοῦ θεοῦ συνεπείᾳ εὐτυχοῦς τινος ἐπισκέψεως.

2566. Κολοσσιαία χεὶρ δεξιὰ ἀγάλματος. Ἐπὶ τοῦ κοίλου τῆς παλάμης τρεῖς ὀπαί, ἴσως νὰ ἔφερε ἀγαλμάτιον Νίκης. Ἀθηνῶν.

Δελτίον 1893 σ. 90, 28.

2567. Στήλη ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου ἀπολήγουσα εἰς τριγωνικὸν ἀετωμάτιον, ὕψ. 0,74. Παῖς γυμνὸς κρατῶν πτηνὸν καὶ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ κυνάριον, ἀνέρπων ὅπως συλλάβῃ τὸ πτηνόν. Ἐπιγραφή :

Ἡρόδωρος Τελέσια·

Sybel 3057.

2568. Κορμὸς ἀγαλματίου Ἀρτέμιδος(;), κρατούσης ἐν τῇ ἀριστερᾷ δᾷδα. Αἰγόσθενα Μεγαρίδος. Ἐξ ἀνασκαφῶν τῆς Ἀγγλικῆς Σχολῆς.

2569. Ἀγαλμάτιον ἀρχαϊκόν, γυναικὸς καθημένης μετ' ἐνθέτου κεφαλῆς, ἐλλειπούσης. Τὰς χεῖρας εἶχεν ἐπὶ τῶν γονάτων. Τύπος συνήθης τῶν ἀρχαϊκῶν μορφῶν. Ῥαμνοῦντος.

2570. Μικρὸν ἀγαλμάτιον ἱστάμενον, εἰκονίζον τὸν **καλὸν ποιμένα** (Χριστόν), ἐν ἱματίῳ ἐζωσμένῳ. Φέρει ἐπὶ τῶν νώτων ἀρνίον, οὗ οἱ πόδες κρατοῦνται ἐπὶ τοῦ στήθους διὰ τῆς δεξιᾶς, ἡ ἀριστερὰ ἦν καθειμένη. Ἀθηνῶν 1839.

Sybel 374.—Mittheilungen 2, 358.—Heydemann 450.—Rev. Arch. 32, 2, 297.

2571. Στήλη μικρὰ ἀναθηματικὴ τῷ Ἀσκληπιῷ καὶ τῇ Ὑγιείᾳ, ἐν ἀναγλύφῳ σκέλος ἀριστερὸν παιδός. Ἐπιγραφή :

Σωσίβιος Ἀσκληπιῷ καὶ Ὑγιείᾳ εὐχήν.

Ἀσκληπιείου.

Sybel 4326.

---

1) Guide Illustré du Musée National No 2565.

2572. Ἀγάλματος γυναικὸς ἐνδεδυμένης τὸ κάτω μέρος ἐπὶ πλίνθου. Ἰθάκης.

2573. Ἀγαλμάτιον Ἡρακλέους, φέροντος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου τὸ ῥόπαλον. Ἀθηνῶν.

2574. Μέγα ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον τῶν ναϊδιοσχήμων, ἐλλιπές, ὅλως ἔκτυπον, ὕψ. 1,62. Παρίσταται πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἱστάμενος ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, φέρων τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τὸν ἀριστερὸν πόδα ἔχων χιαστὶ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ. Ἐλλείπουσιν οἱ πόδες ἀπὸ τοῦ ἀστραγάλου καὶ ἡ ἀριστερὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος. Τέχνη ἐπιμελὴς τοῦ Δ΄ π. Χ. αἰῶνος. Ἐπὶ τοῦ μὴ συγκολληθέντος ἔτι ἐπιστυλίου, σῴζεται ἡ ἐπιγραφή:

Αξελος	*Φιλουμενη*	*Φανοστρατη*	*Στρατοκλης*
Στρατοκλεους	*Θεοξενου*		*Αλεξου*
Σουνιευς		*Μαραθωνιου*	*Σουνιευς.*

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς φαίνεται ὅτι ὑπῆρχον καὶ ἄλλα πρόσωπα ἅτινα δὲν διεσώθησαν. Εὑρέθη ἐν Ἁγ. Ἰωάννῃ Ρέντη τῆς περιφερείας Ἀθηνῶν.

2575. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου καὶ ἀκρωτηρίων, ἐν ᾧ γραπτὰ κοσμήματα ἀνθεμοειδῆ καὶ ἐν τῷ μέσῳ διὰ χρώματος πτηνὸν πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐστραμμένον. Ἐπὶ τῆς στήλης γραπτὴ ταινία. Ἀθηνῶν. Δῶρον Καλλιγᾶ.

2576. Βάθρον βωμοειδὲς ἐπὶ τετραγώνου συμφυοῦς πλίνθου, φερούσης πόδας λέοντος. Κύκλῳ εἰκονίζονται ἐν ἀναγλύφῳ βακχικαὶ παραστάσεις Σατύρου καὶ Μαινάδος ὀρχουμένης, παρὰ τοὺς πόδας ἀγγεῖον, δεξιᾷ ἕτερος Σάτυρος καὶ ἀριστερᾷ τούτου πάλιν Σάτυρος καὶ Μαινὰς ὀρχουμένη, ταύτης κρατεῖ ὁ Σάτυρος τὴν δεξιὰν καὶ τὸ ἄκρον τῆς ἐσθῆτος, εἶτα Πὰν ὀρχούμενος καὶ σύμπλεγμα Σατύρου καὶ Διονύσου, οὗ παρὰ τοὺς πόδας Πάνθηρ καὶ πάλιν Μαινὰς καὶ Σάτυρος, ἤτοι δώδεκα ἐν ὅλῳ πρόσωπα. Τέχνη τῶν ἐσχάτων ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μήλου.

2577. Ἀγαλμάτιον τρίμορφον Ἑκάτης, τοῦ συνήθους τύπου. (Πρβλ. ἀριθ. 116—125) Αἱ τρεῖς μορφαὶ ἵστανται ἐπὶ πλίνθου περὶ κιονίσκον. Τέχνης ἀρχαϊζούσης. Κεφαλαὶ ἀποκεκρουμέναι. ὕψους 0,37. Ἀθηνῶν.

2578. Στήλη ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου, ἀπολήγουσα εἰς ἀνθέμιον, φέρον κατὰ τὰ ἄκρα δύο ἀναγλύπτους Σφίγγας. Ἐπὶ τῆς στήλης ἐν ταπεινοτέρῳ ἐδάφει ἔφηβος γυμνὸς κατ' ἐνώπιον ἱστάμενος, κλίνων τὴν κεφαλὴν μικρὸν ἐπὶ τὸν ἀριστερὸν ὦμον, ἐφ' οὗ ἔφερεν ἱμάτιον, ὅπερ ἔμπροσθεν ἔπιπτεν ἐπὶ τὸν ἀριστεὸν πῆχυν. Διὰ τῆς καθειμένης ἀριστερᾶς κρατεῖ στλεγγίδα καὶ ἐλαιοφόρον ληκύθιον, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς καρπόν. Πρὸ τῶν ποδῶν του κυνάριον πρὸς αὐτὸν ἀτενίζον. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τὸ ὄνομα:

Σ τ έ φ α ν ο ς

Εὑρέθη ἐν Τανάγρᾳ τῷ 1904.

2579. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἱδρυμένη ἐπὶ πλίνθου, διὰ μολύβδου συνδεδεμένη, μετ' ἀετωματίου ἄνωθεν. Φέρει παράστασιν γυναικὸς ἱσταμένης ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ. Πρὸ αὐτῆς παιδίσκη, παρ' ἧς λαμβάνει πτηνόν. Ἀθηνῶν.

2580. Κάλπη ὀστεοδόχος, νεκρική, μετὰ καλύμματος. Ἀθηνῶν.

2581. Λουτροφόρος φέρουσα γραπτὰ ἀνθέμια καὶ σπειροειδῆ κοσμήματα, κάτωθεν δὲ ῥαβδώσεις καθέτους. Ἐλευσῖνος.

2582. Κεφαλὴ νεανίου, ἀπεσπασμένη ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Ἀθηνῶν.

2583. Ἄγαλμα Σειρῆνος ὀρθίας ἱσταμένης (ἧς ἐλλείπουσιν αἱ χεῖρες καὶ αἱ πτέρυγες) ἐχούσης τὴν συνήθη μορφὴν (τὸ μὲν ἄνωθεν δηλ. μέρος τοῦ σώματος εἶναι σῶμα γυναικὸς γυμνόν, τὸ δὲ κάτωθεν σῶμα πτηνοῦ). Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σῴζεται τὸ ἄκρον τῆς ἀριστερᾶς

χειρός. Κόμη λελυμένη κατέρχεται ἐπὶ τὸ στῆθος. Ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου φαίνεται οἱονεὶ θρηνοῦσα, ὕψ. 1,22. Ἵστατο ἐπὶ ἐπιτυμβίου μνημείου, ὡς κορωνὶς αὐτοῦ. Ἀθηνῶν. Τοιαῦται Σειρῆνες ἵσταντο ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Σοφοκλέους ὡς σύμβολον θρήνου περὶ τοὺς νεκρούς. Ἐπίσης ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἰσοκράτους ἵστατο κολοσσιαία Σειρήν. (Ἴδε Φιλόστρατον ἐν βίοις Σοφιστῶν I, 17).

2584. Λήκυθος ἐπιτύμβιος φέρουσα τὴν ἑξῆς ἀνάγλυπτον παράστασιν: Γέρων πωγωνοφόρος ἱστάμενος καὶ ἔχων τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τὴν ἀριστερὰν πρὸς τὸ πρόσωπον. Δεξιᾷ ἵσταται γυνὴ κρατοῦσα δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν πρὸ τοῦ στήθους λαγωόν. Πρὸ αὐτῆς ἑτέρα γυνὴ προτείνουσα τὴν δεξιάν, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἕδρα. Κατὰ τὸ ἄκρον ἑτέρα γυνὴ ἔχουσα τὴν δεξιὰν πρὸς τὸ πρόσωπον εἰς ἔνδειξιν λύπης. Ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους κατὰ τὸν λαιμὸν ἡ λήκυθος φέρει τὴν ἐπιγραφήν:

ορος μνηματος

Τὰ εἰκονιζόμενα πρόσωπα δὲν φέρουσιν οὐδεμίαν ἐπιγραφήν, ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ νεκροῦ ἦν ἐγκεχαραγμένον ἐπὶ τοῦ μνημείου κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου ἵστατο ἡ λήκυθος δηλοῦσα τὸ ὅριον αὐτοῦ. Εὑρέθη μεσημβρινῶς τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τὰ Σφαγεῖα.

2585. Ἀγαλμάτιον Νίκης ἐλλιπὲς τὴν κεφαλήν, τὰς χεῖρας καὶ τὰς πτέρυγας· φέρει χιτῶνα διαφανῆ ἐζωσμένον καὶ ἱμάτιον. Ἀθηνῶν.

2586. Λήκυθος φέρουσα ἀνάγλυφον παράστασιν: Γέρων πωγωνοφόρος καθήμενος δεξιοῦται τὸν πρὸ αὐτοῦ ἱστάμενον ὁπλίτην, φέροντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πέτασον, οὗ τὰ ἄκρα στρέφονται πρὸς τὰ κάτω. Παρ' αὐτῷ μικρὸς παῖς ὁδηγὸν ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ ἵππον. Ἀθηνῶν.

2587. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον μετὰ παραστάδων καὶ ἀετωματίου μετ' ἀκρωτηρίων. Μάρμαρον ὑμήττειον. Ἐν τῷ τυμπάνῳ ἀνάγλυφον πλοῖον μετὰ τριῶν κωπηλατῶν. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου:

Ζώσιμος Ἀριστωνύμου Φλ. Ζωσίμου Χαρμοσύνη· ἐκ Σφηττίων.

Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν παρίστανται ἱστάμεναι τρεῖς μορφαί, ὁ Ζώσιμος

καὶ ἡ Χαρμοσύνη, καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἡ μικρὰ θυγάτηρ Ζωσίμη. Τὰ πρόσωπα ἀποκεκρουμένα πιθανῶς ὑπὸ χριστιανικῶν χειρῶν.

Sybel 2080.

2588. Στήλη ἐπιτύμβιος φέρουσα ταινίαν γραπτὴν δι' ἐρυθροῦ χρώματος καὶ ἐπιγραφήν:

Ναυτης Ευδημιδο Τορωναῖος

2589. Στήλη ἐπιτύμβιος, σχήματος λεκάνης, φέρουσα γραπτὴν παράστασιν γυναικὸς ἱσταμένης καὶ προτεινούσης τὴν ἀριστερὰν χεῖρα πρὸς τὴν πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς παιδικὴν μορφήν. Φέρει τὴν ἐπιγραφήν:

Λυσίμαχος Πολυκρίτη

Ἀττικῆς.

Sybel 172.—Conze Grabr 1028.—Mitth. 5, 191. 6.

2590. Στήλη ἐπιτύμβιος φέρουσα γραπτὴν παράστασιν τριῶν μορφῶν, ἀμυδρῶς σωζομένων. Φέρει ἐπιγραφήν:

Κλειτοκράτια Αγνοδημο Ερχιεως

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

2591. Στήλη ἐπιτύμβιος· ἔφερε γραπτὴν παράστασιν ἀμυδρῶς νῦν διακρινομένην. Φέρει ἐπιγραφήν:

Αλεξίλεως Προκλειδο Λαμψακηνος

Καὶ κατωτέρω διακρίνονται ἴχνη ταινίας.

2592. Στήλη ἐπιτύμβιος. Ἐπὶ τῆς κορωνίδος γραπτὸν ἀνθέμιον. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου δύο ταινίαι ἐρυθροῦ χρώματος. Ἔφερε γραπτὴν παράστασιν ἐξηλειμμένην νῦν. Ἄνωθεν ἐπιγραφή:

Αριστιππος Λαμψακηνος

2593. Στήλης ἐπιτυμβίου ἄνω μέρος μετ' ἀετωματίου καὶ ἀκρωτηρίων. Σῴζονται ἴχνη δύο γραπτῶν μορφῶν. Φέρει ἐπιγραφήν :

Εὐτυχιδης Αχαρνεὺς Πεισιδίκη

2594. Στήλης ἐπιτυμβίου ἄνω μέρος· ὕψ. 0,33. Σῴζεται δι' ἐρυθρᾶς γραφῆς μορφὴ ἱσταμένη καὶ προτείνουσα τὴν ἀριστερὰν χεῖρα καὶ ταινία ἐρυθρᾶ. Φέρει τὴν ἐπιγραφήν :

Ἰίβειος Ἰιανὸς

Ἔργον τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος. Εὑρέθη ἐν Ἀττικῇ.

Sybel 3079.—Conze 991a.

2595. Στήλης ἐπιτυμβίου ἄνω μέρος μετ' ἀετωματίου καὶ ἀκρωτηρίων. Ἔφερε γραπτὴν παράστασιν ἐξηλειμμένην νῦν. Φέρει ἐπιγραφήν :

Χαιρεστράτη Δαΐφρων Εὐδαιτίδου Αἰγιλιεὺς

καὶ κατωτέρω δύο ἀναγλύπτους ῥόδακας.

2596. Μικρὸν ἐπιτύμβιον μνημεῖον τῶν ναϊδιοσχήμων. Ὡς παραστάδας ἔχει δύο κίονας ἀρραβδώτους ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ. Ἔφερε γραπτὴν παράστασιν ἐξηλειμμένην νῦν, καὶ τὴν ἐπιγραφήν : *Π α ι ς.*

2597. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετώματος. Ἔφερέ ποτε γραπτὴν παράστασιν ἐξηλειμμένην νῦν.

2598. Στήλη ἐπιτύμβιος ἀπολήγουσα εἰς τόξον. Ἔφερέ ποτε γραπτὴν ταινίαν ἐρυθρᾶν. Ἄνωθεν ἡ ἐπιγραφή:

Μητηρ Θράσωνος

2599. Στήλη ἐπιτύμβιος μετὰ παραστάδων καὶ ἐπιστυλίου. Ἔφερε γραπτὴν παράστασιν, ἧς διακρίνονται ἴχνη καὶ ἐπιγραφὴν :

Νικίππη Φρήρια

Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου γραπτὸς μαίανδρος.

Sybel 129.—Mitth. 5, 190, 2.

2600. Στήλη ἐπιτύμβιος, ἔφερέ ποτε γραπτὴν ταινίαν, ἧς σώζονται ἴχνη, καὶ τὴν ἐπιγραφήν:

Μικκος Καλλικλειδο Τορωναῖος

Sybel 3024.

2601. Στήλη ἐπιτύμβιος, φαιοῦ λίθου. Ἐντὸς πλαισίου ἐν ἀναγλύφῳ γυνὴ πρὸς τὰ δεξιὰ ἐπὶ ἕδρας καθημένη καὶ αὐτῆς μικρὰ παιδίσκη κρατοῦσα κάνιστρον· ὄπισθεν αὐτῆς γυνὴ πεπλοφόρος ἱσταμένη.

2602. Στήλη ἐπιτύμβιος. Ἔφερε γραπτὴν παράστασιν γυναικὸς ἐπὶ ἕδρας καθημένης καὶ ἀμυδρῶς διακρινομένης. Ὄπισθεν τῆς ἕδρας κάλαθος.

2603. Στήλη ἐπιτύμβιος φέρουσα γραπτὸν κόσμημα ῥοδακοειδές, καὶ τὴν ἐπιγραφήν:

Ἀφροδισία χαῖρε.

Κάτωθεν γραπτὴ ταινία. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Sybel 132.—Heydemann 56.

2604. Στήλη ἐπιτυμβία, φέρουσα γραπτὴν παράστασιν γυναικὸς καθημένης καὶ τὴν ἐπιγραφήν:

Δημοκράτεια

Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Sybel 131.—Heydemann 42.—Mitth. 5, 192. 8.

2605. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου καὶ τῆς ἐπιγραφῆς:

Αἰσχυλίδης

Ἔφερέ ποτε γραπτὴν παράστασιν, ἀμυδρῶς νῦν διακρινομένην.
Conze 673.—Mittheilungen 1880 σ. 192.

2606. Στήλη ἐπιτύμβιος ὕψ. 1,35 φέρουσα τὴν ἐπιγραφήν :

Ἄρχιππος Σκαμβωνίδης

καὶ γραπτὸν στέφανον. Κατωτέρω τὸ ἐπίγραμμα :

Εἷς τις ἐν ἀνθρώποις ἀρετῆς ἕνεκ' ἐστεφανώθη πλείστων ἐγὼ μετέχων τοῦδ' ἔτυχον στεφάνου χρυσοῦ. Ἀθηναίων δ' ἐστεφάνωσε πόλις, εὐδαίμων δ' ἔθανον, παίδων παῖδας καταλείπω.

Sybel 578.

2607. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου. Φέρει γραπτὴν στεφάνην. Ἐπὶ τῆς στήλης ἡ ἐπιγραφή :

Πάμφιλος Τορωναῖος Προθὼ Τορωναία.

Ὁ Πάμφιλος εἰκονίζεται ἀγένειος καθήμενος καὶ παρ' αὐτῷ παῖς. Πειραιῶς.

Sybel 2270.—Conze Grabr. 439.—Mitth. 5,193, 10.—Kekulé 286.

2608. Στήλη ἐπιτύμβιος φέρουσα ἀετωμάτιον καὶ ἀνθεμοειδὲς κόσμημα· καὶ τὴν ἐπιγραφήν :

Ὀλυνπιόδωρος Ἀριστοκρίτου Δειραδιώτης.

Κάτωθεν γραπτὸν ἀγγεῖον(;). Πειραιῶς.

Sybel 133.—Heydemann 43.

2609. Στήλη ἐπιτύμβιος μετ' ἀετωματίου, ἐφ' οὗ γραπτὸν ἀνθέμιον. Ἐπὶ τῆς στήλης ὑπῆρχε γραπτὴ παράστασις δύο μορφῶν, ἡ πρὸς τ' ἀριστερὰ ἦν καθημένη.

2610. Στήλη ἐπιτύμβιος φέρουσα γραπτὸν ἀνθέμιον καὶ τὴν ἐπιγραφήν :

Κλέωνος Μενδαίου

Κάτωθεν γραπτὴ ταινία. Μάρμαρον ὑμήττειον.

Sybel 130.

2611. Στήλη ἐπιτύμβιος. Σῴζεται ἀμυδρῶς διὰ γραφῆς γυνὴ ἱσταμένη, καὶ ἐπιγραφή:

Γειο

2612. Μέγα ἀνθέμιον ἐξ ἐπιτυμβίου στήλης προερχόμενον. Ἀθηνῶν.

2613. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, μετὰ παραστάδων, δύο κιόνων ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ. Παρίσταται ἀνὴρ γεωργός, κατ' ἐνώπιον ἱστάμενος, φέρων βραχὺ ἱμάτιον καὶ ὑποδήματα. Ἐκράτει διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐπ' ὤμου ὀζώδη ῥάβδον. Πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ Ταῦρος, κάτωθεν δὲ ἐπὶ τῆς κρηπῖδος ἐν ταπεινοτέρῳ ἀναγλύφῳ, παρίσταται ἄροτρον καὶ κύων, τὰ διακριτικὰ σύμβολα τοῦ ἐπαγγέλματος. Σαλαμῖνος.

Sybel 533.—Kekulé 148.

2614. Λουτροφόρος, φέρουσα ἀνάγλυπτον παράστασιν: Ἀριστερᾷ γυνὴ καθημένη καὶ δεξιουμένη τὴν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην γυναῖκα, ὄπισθεν παιδίσκη. Ἄνω ἡ ἐπιγραφή:

Ναυσιστράτη.

2615 Λουτροφόρος, φέρουσα ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ πωγωνοφόρου ἀνδρός, δεξιουμένου τὸν πρὸ αὐτοῦ νεανίαν. Μεταξὺ τούτων παῖς ὑψοῦσα τὴν δεξιάν. Ἄνωθεν ἐπιγραφή:

Θεόδωρος.

2616. Λουτροφόρος μικρά, φέρουσα ῥαβδώσεις καὶ πλεγματοειδὲς κόσμημα.

2617. Ἀγγεῖον σφαιρικὸν σχήματος λουτροφόρου μετὰ ῥαβδώσεων καὶ κατὰ τὸ μέσον πλεγματοειδὲς κόσμημα. Φέρει τρεῖς κοιλότητας, ἐν αἷς προσηρμόζονται γρῦπες. Ὅμοια τούτοις ἀγγεῖα εὑρίσκονται ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Χαλκίδος. Πρβλ. καὶ ἀριθμοὺς 1757—8.

2618. Ἀμφορεὺς φέρων ὑπὸ τὰ ὦτα κεφαλὰς Σατύρων καὶ περὶ τὸν λαιμὸν στέφανον φύλλων κισσοῦ; καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀνάγλυπτον κεφαλήν.

2619. Κάλπη τεφροδόχος μαρμαρίνη, σφαιρικὴ μετὰ καλύμματος, φέρουσα ἑλικοειδεῖς αὔλακας καὶ ἐπιγραφήν:

Παῖ Διὸς Κλεισθένης Νικομήδους Ρήτωρ ἐτῶν ΚΗ.

2620. Κάλπη τεφροδόχος μαρμαρίνη τριποδικὴ μετὰ καλύμματος, φέρουσα ἐντὸς στεφάνου τὴν ἐπιγραφήν:

Γάϊε Ἰούλιε Ανθε χαῖρε.

2621—4. Τέσσαρες κάλπαι τεφροδόχοι, μαρμάρινοι, σχήματος ἀγγείου.

2625. Λουτροφόρος μεταποιηθεῖσα ἐν νεωτέροις χρόνοις δι' ἄλλην χρῆσιν, ἔφερε παράστασιν ἀνδρὸς ἱσταμένου καὶ δεξιουμένου τὸν πρὸ αὐτοῦ ἱστάμενον ἄνδρα, καὶ τὴν ἐπιγραφήν:

Πρόμαχος Ναυσίστρατος.

Conze Grabr. 1069.

2626. Ἀγαλμάτιον τριμόρφου Ἑκάτης τοῦ συνήθους τύπου (ἀρχαϊζούσης τέχνης). (Πρβλ. τοῖς ἀριθμοῖς 116—125). Ἄργους.

2627. Ἀγαλμάτιον Ἀσκληπιοῦ ἐπὶ πλίνθου τοῦ συνήθους τύπου (τοῦ ἀριθμ. 258). Κρατοῦντος διὰ τῆς δεξ. ὑπὸ μασχάλην βακτηρίαν, περὶ ἣν ἑλίσσεται ὄφις. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Εὑρέθη ἐν Ἄργει.

Πρβλ. Amelung ἐν Rev. Arch. 1904.

2628. Ἀγαλμάτιον γυναικὸς ἐξ ἀλαβάστρου, ἐπὶ βάσεως ὑπερύθρου. Εὑρέθη ἐν Ἄργει.

2629. Μικρὰ κεφαλὴ Ἀφροδίτης μεγέθους 1)3 τοῦ φυσικοῦ. Ἄργους.

2630 Λήκυθος κολοσσιαία, μετὰ ῥαβδώσεων, καὶ ὑπὸ τὸν λαιμὸν κύκλῳ κόσμημα ἐξ ὠχρίων. Ἐντὸς πλαισίου δὲ παρίσταται ἐν ἀναγλύφῳ γέρων πωγωνοφόρος καθήμενος καὶ δεξιούμενος νεανίαν, οὗ ὄπισθεν παῖς. Μεταξὺ τῶν μορφῶν γυνὴ ἱσταμένη καὶ προσβλέπουσα τὸν νεανίαν.

Conze Grabr. 759.

2631. Κεφαλὴ εἰκονικὴ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου φέρουσα καὶ μύστακα. Ὀφθαλμοὶ πλαστικῶς δεδηλωμένοι.

2632. Ἀγαλμάτιον ἐπιτύμβιον, παριστῶν κόρην ἱσταμένην ἐπὶ πλίνθου, φέρουσαν ποδήρη χιτῶνα καὶ βραχὺ ἱμάτιον ἐζωσμένον. Παρὰ τοὺς πόδας ὄπισθεν σῴζεται πτηνὸν ὡσεὶ περιστερά.

2633. Κορμὸς ἀγαλματίου Ἀρτέμιδος ἐνδεδυμένου πολύπτυχον ἱμάτιον, τὸ δεξιὸν σκέλος προέχον ὡσεὶ ἐν κινήσει.

2634. Κορμὸς ἀνδρικοῦ ἀγαλματίου· ἔφερεν ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸν δεξιὸν ὦμον μετὰ τοῦ στήθους.

2635. Ἀναγλύφου ἐπιτυμβίου ἡ ἀριστερὰ γωνία μετὰ παραστάδος. Παρίσταται γυνὴ καθημένη καὶ τοὺς πόδας ἔχουσα χιαστί· διὰ τῆς ὑψωμένης δεξιᾶς ἐκράτει τι. Φέρει ἐπιγραφήν :

Πρειμα-ημηο . . .

2636. Πλὰξ ἀνάγλυπτος : Εἰκονίζεται ὁπλίτης ἀσπιδοφόρος βαίνων προς τὰ δεξιὰ διεστηκόσι σκέλεσι καὶ κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς δόρυ· πρὸ αὐτοῦ βωμός, ἐφ᾽ οὗ οἱ ἄκροι πόδες μορφῆς (θεότητος ;) ἱσταμένης. Ὄπισθεν τοῦ ὁπλίτου οἱ πόδες ἑτέρας μορφῆς. Πειραιῶς.

2637. Τὸ πρόσωπον νεανικῆς μορφῆς. Κόμη οὔλη δεδεμένη διὰ ταινίας. Τέχνη ἐπιμελής.

2638. Ἐπὶ κίονος συμφυοῦς, περιφερεῖ βάσει, ἵσταται ἔρως, ὃν περιβάλλει διὰ τῆς δεξιᾶς ὁ Πάν, κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς καλαύροπα. Ἔργον ῥωμ. χρόνων. Μήλου.

2639. Μικρὰ κεφαλὴ γυναικὸς μετὰ τοῦ λαιμοῦ. Κόμη πλουσία κυματοειδής, διὰ ταινίας δεδεμένη ὑπὲρ τὸ μέτωπον· πρὸς τὰ κάτω καὶ ὄπισθεν κατήρχετο ἐν βοστρύχοις· ἔφερέ ποτε ἐνώτια. Ἐπιδαύρου.

2640. Ἀγαλμάτιον Διονύσου γυμνοῦ ὀρθίου ἐπὶ βάθρου, στηριζομένου ἐπὶ κορμοῦ δένδρου. Παρὰ τὸν δεξιὸν πόδα πάνθηρ. Ἄργους.

2641. Κεφαλὴ γυναικός, μικρὰ μετὰ τοῦ λαιμοῦ. Ἔφερεν ἱμάτιον καλύπτον τὸ ὄπισθεν μέρος. Ἄργους.

2642. Ἀγαλμάτιον Ἀσκληπιοῦ ἐπὶ θρόνου καθημένου, τοῦ συνήθους τύπου. Διὰ τῆς δεξιᾶς, ἣν ἐρείδει ἐπὶ τοῦ θρόνου κρατεῖ ὡσεὶ ᾠόν. Ἀριστερᾷ ἐπὶ τοῦ θρόνου ὄφις ἀνέρπων. Ἐργασία ἐπιμελὴς ῥωμαϊκῶν χρόνων.

2643. Κεφαλὴ Ἡρακλέους μικρά. Ὀφθαλμοὶ κοῖλοι, κόμη ὑψωμένη ὑπὲρ τὸ μέτωπον, σχηματίζουσα ὡσεὶ στέφανον. Ἔργον ῥωμαϊκῶν χρόνων.

2644. Κεφαλὴ Ἥρας μικρά, μετὰ τοῦ λαιμοῦ, λίθου σκληροῦ ὑποπρασίνου, ἔνθετος οὖσα τῷ κορμῷ. Ἐπὶ τῆς κόμης φέρει ὑψηλὴν στεφάνην καὶ περόνην, ἐν τῷ μέσῳ συγκρατοῦσα αὐτήν. Τὸ ἄνωθεν μέρος τῆς κόμης ὑποδηλοῦται δι' ἐγχαράκτων γραμμῶν. Πειραιῶς.

2645—2649. Ἀνάγλυφα ἀναθηματικὰ εὑρεθέντα κατὰ τὰς ἐν ἔτει 1900 ἀνασκαφὰς ἐν τῷ ἐπὶ τῆς Πάρνηθος ἄντρῳ τοῦ Πανὸς καὶ τῶν Νυμφῶν. (Πρβλ. τὸν ἀριθ. 1859).
Ἀρχ. Ἐφημ. 1905 σ. 118.

2650. Κεφαλὴ νεανίου μετὰ τοῦ λαιμοῦ. Εἶναι πιστὸν ἀντίγραφον τῆς κεφαλῆς τοῦ κοινῶς καλουμένου Εὐβουλέως. (Πρβλ. τῷ ἀριθ. 181), ἐν ῥωμ. χρόνοις ποιηθεῖσα. Κατὰ νεωτέρας γνώμας ἡ κεφαλὴ αὕτη ὡς καὶ αἱ δύο ἕτεραι, αἱ παραπλεύρως κείμεναι τῶν ἀριθμῶν

181 καὶ 1839 ὁμοίου τύπου παριστῶσι τὸν Ἴακχον. Ἡ πλουσία αὐτοῦ κόμη διὰ ταινίας δεδεμένη κατέρχεται κυματοειδὴς ἐπὶ τὰ νῶτα. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον.

Κεφαλὴ ἀρχαϊκὴ τοῦ τύπου τοῦ καλουμένου «Ἀπόλλων». Κόμη διὰ ταινίας δεδεμένη κατέρχεται ἐν βοστρύχοις. Ἀρκαδίας.

2652. Κεφαλὴ ἀνδρικὴ εἰκονικὴ φέρουσα βραχὺν πώγωνα καὶ μύστακα, ὀφθαλμοὶ καὶ ὀφρύες δεδηλωμένοι. Ἦν πρόσθετος ἐν τῷ κορμῷ. Ἔργον ῥωμ. χρόνων. Δῶρον τῆς ἐν Βάρνῃ ἑλληνικῆς κοινότητος.

2653. Κεφαλὴ Ἑρμοῦ ἐκ στήλης ἑρμαϊκῆς ἀποσπασθεῖσα, ἧς ἡ ὄπισθεν ἐπιφάνεια εἶναι ἐντελῶς ἐπίπεδος. Κόραι ὀφθαλμῶν καὶ ὀφρύες δεδηλωμέναι. Κόμη βραχεῖα ἐξ ἑλικοειδῶν βροστρυχίων. Φέρει πτερύγια. Τέχνη κοινή. Τὸ πρόσωπον μετεποιήθη ἐν ὑστερωτέροις χρόνοις. Δῶρον τῆς ἐν Βάρνῃ ἑλληνικῆς κοινότητος.

2654. Κορμὸς ἀνδρικοῦ ἀγαλματίου γυμνοῦ, μεγέθους $^{1}/_{2}$ τοῦ φυσικοῦ. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

2655. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον μετὰ παραστάδων καὶ ἀετωματίου· ἐν ᾧ ἀσπίδιον καὶ ἀνάγλυπτα φύλλα ἀμπέλου. Εἰκονίζονται δύο μορφαὶ ἱστάμεναι. Ἀριστερᾷ ἀνὴρ πωγωνοφόρος, ὁ Ζωσᾶς Νόστιμος (ἀμπελουργὸς τὸ ἐπάγγελμα) κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς ὡσεὶ δρέπανον, τὴν δὲ ἀριστ. ἀναπαύει ἐπὶ τοῦ δεξ. ὤμου τῆς ἑτέρας μορφῆς, ἥτις εἶναι παιδικὴ κρατοῦσα ἐπίσης διὰ τῆς δεξ. δρέπανον, τὴν δὲ ἀριστερὰν στηρίζουσα ἐπὶ ἀμπέλου. Ὄπισθεν τῆς πρώτης μορφῆς βοῦς ἀροτήρ. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἡ ἐπιγραφή;

Ζωσᾶς Νόστιμος Μειλήσιος

Τέχνη κοινὴ τοῦ Β′ π. Χ. αἰῶνος. Εὑρέθη ἐν Μαραθῶνι.

2656. Μικρὸν ἀγαλμάτιον γυναικεῖον, ὕψ. 0,34, παριστῶν ῥωμαϊκὴν θεότητα, τὴν Bonadea (Fortuna), ἐξερχομένην ἐκ κέρατος

Ἀμαλθείας ἢ κάλυκος μετὰ φύλλων. Ὁρατὸν τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων ἄνω μέρος τοῦ ἀγαλματίου· Φέρει χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Πρὸ τοῦ στήθους καὶ ἐντὸς τοῦ ἱματίου παρίσταται μικρὸς παῖς γυμνὸς πρὸς τὰ δεξιὰ (Bonus Eventus(;)) λαμβάνων τὰς πρὸ αὐτοῦ παρατεθειμένας ὀπώρας. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

2657. Ἐπὶ τετραγώνου κιονίσκου μετὰ βάσεως παρίσταται ἐν ἀναγλύφῳ ἡ Κυβέλη φέρουσα ποδήρη χιτῶνα ἀχειρίδωτον μετὰ φρυγίου πίλου. Τὴν ἀριστερὰν στηρίζει ὑψηλὰ ἐπὶ κυμβάλου, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς πρὸς τὰ κάτω καρπόν. Εὑρέθη ἐν Ἰθάκῃ.

2658. Κορμὸς ἀγαλματίου Διονύσου γυμνοῦ μεγέθους $1/_2$ τοῦ φυσικοῦ. Φέρει ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἐρριμμένην πάνθηρος δορὰν καὶ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου βοστρύχους τῆς ἐλλιπούσης κεφαλῆς. Ἀθηνῶν.

2659. Λέων τὸ πάλαι ἱδρυμένος ἐπὶ τάφου. (Πρβλ. ἀριθμ, 797—804) μήκ. 1,22.

2660. Ἀνάγλυφον παριστῶν πωγωνοφόρον κεφαλήν, φέρουσαν καὶ μύστακα. Κόμη μακρὰ καὶ γενειὰς ἠνωρθωμέναις ταῖς θριξί. Ἴσως εἰκονίζει τὸν Βορέαν. Ἀθηνῶν.

2661. Κεφαλὴ μετὰ λαιμοῦ ἀνδρὸς ἀγενείου, ὁμοιάζουσα τῇ τοῦ Αὐγούστου αὐτοκράτορος. Ἡ κόμη κατέρχεται ἐπὶ τὸ μέτωπον, ἐν βοστρυχίοις· ὕψ. 0,30. Ἀθηνῶν.

2662. Λήκυθος φέρουσα ἀνάγλυφον παράστασιν : Ἀνὴρ πωγωνοφόρος καθήμενος δεξιοῦται νέον ἱστάμενον· μεταξὺ αὐτῶν γυνὴ ὀρθία προσβλέπουσα πρὸς τὸν καθήμενον. Περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ ἀγγείου ἴχνη γραπτοῦ κοσμήματος.

2663. Κίων ἀρράβδωτος ἱδρυμένος ἐπὶ βάθρου καὶ φέρων ἐντὸς

πύλης τοξοειδοῦς ἐν ἀναγλύφῳ νέον ἱστάμενον καὶ κρατοῦντα τῇ δεξιᾷ βακτηρίαν, ἄνω δὲ τὴν ἐπιγραφήν:

. . . ς *Μόσχα* . . .

Ὄπισθεν Ἑρμῆν τετράγωνον καὶ ἐπιγραφὴν ἐφθαρμένην:

Μέλιττα
ιας . . . νος
μι . . . ια
δ . . . ου
α . . . δου

2664. Λήκυθος μετ' ἀναγλύφου: Ἀνὴρ πωγωνοφόρος καθήμενος δεξιοῦται νέον ἱστάμενον καὶ φέροντα βακτηρίαν. Ὄπισθεν ἕτερος ἱστάμενος. Ἔφερεν ἐπιγραφήν, ἧς σώζονται τὰ γράμματα ΤΙΑ . . . Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

2665. Στήλη μικρὰ τριγωνική, ἐφ' ἧς εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ ἔφηβος γυμνὸς ἱστάμενος, ἔχων τὰς χεῖρας ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τεταμέναις ταῖς παλάμαις καὶ κρατῶν ταινίαν ἐκ κρίκων, κατερχομένην ἑκατέρωθεν τοῦ σώματος, μέχρι τῶν γονάτων. Εὑρέθη ἐν Νεμέᾳ.

Rev. Arch. 1903 II, p. 205.

2666. Σαρκοφάγου, τμῆμα. Παρίστανται ἐν συμπλέγματι δύο Σάτυροι, καὶ τρεῖς Μαινάδες. Πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν τρεῖς ἐρωτιδεῖς. Ὁ πρὸς τὰ δεξ. γονυκλινὴς ἐπὶ τῆς ῥάχεως τράγου. Τέχνη ἐπιμελὴς τῶν ῥωμ. χρόνων.

2667. Πλὰξ ἐκ τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου πιθανῶς προερχομένη, μετὰ τῶν πλακῶν τῶν ἀριθμ. 259—260). Εἰκονίζεται ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ ὀρχηστρὶς ἐν κατατομῇ, πρὸς τ' ἀριστερὰ ἐστραμμένη καὶ ἐνδεδυμένη πολύπτυχον καὶ καλῶς ἀνεμιζόμενον χιτῶνα, καλύπτοντα ὁλόκληρον τὸ σῶμα. Τέχνης ἐπιμελὴς τῶν καλῶν ῥωμ. χρόνων, διατήρησις οὐχὶ καλή.

Πρβλ. Σβορώνου τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐθν. Μουσεῖον πίν. XXXII, τεῦχος 5-6.

2668. Μέγα ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον, ἀνῆκον ὡς φαίνεται εἰς θωράκειον ναοῦ τινος. Παρίστανται τρεῖς θεαί· ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ Νίκη καὶ ἡ Δημήτηρ, ὧν ὄπισθεν βαδίζει ἀνὴρ δᾳδοῦχος. Ἐκ τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως παρὰ τὰς Ἄγρας (ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ Ἰλισοῦ), εἰκάζομεν ὅτι παρίστατο πιθανῶς μύησις θεοῦ τινος, ἴσως τοῦ Ἡρακλέους, γνωστοῦ ἐκ τῆς μυθολογίας. Τέχνης τῶν χρόνων τῆς ἑλλην. ἀκμῆς.

Ἀρχ. Ἐφημ. 1894 σελ. 139.

2669· Πλὰξ ὀρθογώνιος ἔχουσα πέντε κοιλώματα διαφόρων μεγεθῶν. Τὰ τοιαῦτα ἀντικείμενα ἐκαλοῦντο σήκωμα (ἐκ τοῦ σηκόω =ζυγίζω), ἐχρησίμευον δὲ ταῦτα ὅπως δοκιμάζονται τὰ μέτρα τῶν πωλητῶν ὑγρῶν ἀντικειμένων. Διὰ την ἐκροὴν αὐτῶν ὑπάρχουσιν μικραὶ ὀπαὶ κατὰ τὸν πυθμένα. Φέρει ἐν τῇ ἔμπροσθεν πλευρᾷ ἐπιγραφήν:

Σεβαστοῖς καὶ τῇ πόλει Κάρπος
ἀγορανομῶν ἀνέθηκεν τὰ μέτρα

ἐπὶ τῶν χειλέων ἑκάστου φέρονται τὰ ὀνόματα:

Χοῦς Κοτύλη ἡμίεκτον κτλ.

Οὕτω ἔχομεν σήκωμα ἀρχαῖον, μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν μέτρων.

Οἱ Σεβαστοί, οἷς γίνεται ἡ ἀνάθεσις, εἶναι Μᾶρκος Αὐρήλιος καὶ Λούκιος Οὖηρος· (161—182 μ. Χ.). Εὑρέθη ἐν Γυθείῳ.

Ἀρχαιολ. Ἐφημ. 1870 σελ. 378.—Sybel 924.—Arch. Zeitung 28, 17,—Rev. Arch. 1872, 2, 230 n. 2.

2670. Στήλης ἐπιτυμβίου ἀριστερὸν μέρος. Παρίσταται γυνὴ μετὰ μικρᾶς κλίσεως τοῦ σώματος πρὸς τ' ἀριστερά. Φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ πολύπτυχον ἱμάτιον. Ἡ κόμη ἀπέληγεν ὄπισθεν εἰς κρωβύλον μετὰ βοστρυχίων αἰωρουμένων· Τέχνη λίαν ἐπιμελὴς τῶν καλῶν ἑλλ. χρόνων. Εὑρέθη εἰς Ἀσπρόπυργον τοῦ Δήμου Φυλῆς.

2671. Λήκυθος, φέρουσα ἀνάγλυπτον παράστασιν: Γυνὴ ἱσταμένη καὶ κρατοῦσα ἐν τῇ κεκαμμένῃ κατὰ τὸν ἀγκῶνα ἀριστερᾷ καρπόν. Πρὸ αὐτῆς θεραπαινὶς κρατοῦσα πυξίδα. Ἄνωθεν ἐπιγραφή:

Ἡ δ ί σ τ η.

Εὑρέθη ἐν τῷ χωρίῳ Λιόπεσι τῆς Ἀττικῆς.

2672—3. Δύο θρόνοι μαρμάρινοι ἄνευ τῶν ἐρεισινώτων εὑρεθέντες ἑκατέρωθεν τῆς εἰσόδου τοῦ ἐν Ραμνοῦντι ναοῦ τῆς Θέμιδος, ἔνθα ἦσαν ἱδρυμένοι. Αἱ ἐπὶ τῶν θρόνων τούτων ἐπιγραφαὶ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Boeckh ἐν τῷ C. I. G. 461 καὶ 462 δημοσίευσιν αὐτῶν ὅτε καὶ ἐσῴζοντο αἱ ἀνακλίσεις αὐτῶν μετὰ τῶν ἐπιγραφῶν εἶχον οὕτως:

1

Ἐπὶ Ἱερείας Φειδοστράτη Θέμιδι
Σώστρατος ἀνέθηκεν

2

Ἐπὶ Ἱερείας Καλλιστοῦς Νεμέσει
Σώστρατος ἀνέθηκεν

Αἱ ἀναφερόμεναι ἐνταῦθα ἱέρειαι ἦσαν αἱ αὐταὶ πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν βάθρων τοῦ ἀγάλματος τῆς Θέμιδος (τοῦ ἀριθμοῦ 231) μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς, ὅτι ἐνταῦθα μὲν ἡ Φειδοστράτη καλεῖται Ἱέρεια τῆς Θέμιδος, ἐκεῖ δὲ τῆς Νεμέσεως, καὶ ἡ Καλλιστὼ καλεῖται ἐνταῦθα Ἱέρεια τῆς Νεμέσεως. Τοῦθ' ὅπερ πείθει ἡμᾶς ὅτι ἡ Θέμις δὲν εἶχεν ἱέρειαν, ἢ ἥ τε Καλλιστὼ καὶ ἡ Φειδοστράτη ὑπηρέτουν ἀδιαφόρως ἀμφοτέραις ταῖς θεαῖς, μᾶλλον δὲ συνέβαινε τὸ πρῶτον, ἐνισχυόμεθα δὲ εἰς τὴν γνώμην ταύτην καὶ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ ἀγάλματος τῆς ἱερείας Ἀρσινόης (τοῦ ἀριθ. 232) ἐξ ὧν συνάγομεν ὅτι ναὸς τῆς Θέμιδος δὲν ὑπῆρχεν ἐν Ραμνοῦντι, καὶ ὅτι αὕτη συνελατρεύετο τῇ Νεμέσει.

Πρβλ. Mittheilungen IV, σ. 277.—Ἐφημ. Ἀρχ. 1891 σ. 51.

2674—2679. Ἓξ μεγάλοι μαρμάρινοι ὀφθαλμοί, τέχνης ἀκριβεστάτης, καὶ χρωματισμοῦ τῆς κόρης λείψανα σῴζοντες. Αἱ κόραι ἦσαν ἔνθετοι ἐξ ἄλλης ὕλης. Ἡ περὶ τῶν πρωτοφανῶν τούτων πραγμάτων ἐξηνεχθεῖσα εἰκασία εἶναι ὅτι ἦσαν στολισμοὶ τῶν πλοίων, περὶ ὧν ὑπάρχουσί τινες πληροφορίαι, ἢ ἴσως καὶ τῶν νεωρείων. Εὑρέθησαν ἐν Πειραιεῖ.

Ἐκ τῆς συλλογῆς τῆς Ἀρχ. Ἑταιρείας ἀριθ. 3465—70. Lolling Mitth. Arch. Inst. Τόμ. 5, σ. 384—7.

2680. Πλὰξ ἀναθηματική, σκληροῦ λίθου φαιοῦ. Παρίσταται

ἐν ἀναγλύφῳ δεξιὰ ἄκρα χεὶρ ὡσεὶ εὐχετικῶς ἀνεωγμένοις τοῖς δακτύλοις, φέρει ἄνωθεν τὴν ἐπιγραφὴν ἀμυδρῶς διακρινομένην :

ΕΥ]ΝΟΜΙΑ
ΔΙΙΤΙ ΧΟΣ(;)

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

2681. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικὸν, ὕψ. 0,45 μετὰ παραστάδων, κορωνίδος καὶ προεξοχῆς τοῦ λίθου, ἐν εἴδει ἐμβόλου. Παρίσταται Ἀσκληπιὸς(;) καθήμενος καὶ κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς ῥάβδον· πρὸ αὐτοῦ βωμὸς καὶ νεανίας ἄγων κριόν. Ἕπονται ἓξ ἱκέται. Ἀθηνῶν.

2682. Λήκυθος : Ἔφερε γραπτὴν παράστασιν καὶ τὴν ἐπιγραφήν, δὶς ἀναφερομένην :

Ἀρχέδημος

Ὕψους 1,40.

2683. Τμῆμα ἀναγλύφου ἐκ βάθρου : Παρίσταται ὁπλίτης γυμνὸς ἀγένειος πρὸς τ' ἀριστερὰ φέρων κράνος καὶ ἀσπίδα καὶ μεθ' ὁρμῆς βαδίζων καὶ πατῶν τῷ ἀριστερῷ ποδὶ ἐπὶ κράνους. Πρὸ αὐτοῦ ἑτέρας μορφῆς ἡ ἀριστερὰ ἄκρα χεὶρ μετ' ἀνεῳγμένης τῆς παλάμης. Ἀθηνῶν.

Sybel 1007.

2684. Τμῆμα ἀναγλύφου, ὕψ. 0,47, ἐν ᾧ παρίσταται ἐπὶ πλίνθου μικρὸς παῖς γυμνός, καθήμενος ἐπὶ γονυκλινοῦς ἐλάφου. Ἴσως παρίστησι τὸν υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους Τήλεφον, μετὰ τῆς θηλασάσης αὐτὸν ἐλάφου. Ὄπισθεν σῴζεται καὶ μέρος τῆς λεοντῆς. Ἀθηνῶν.

Sybel 4033.

2685. Λήκυθος φέρουσα ἀνάγλυφον : Ἀριστερὰ γυνὴ καθημένη καὶ ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν κεκαμμένην κατὰ τὸν ἀγκῶνα, στηρίζουσα δὲ τὸ πρόσωπον εἰς ἔνδειξιν λύπης. Πρὸ αὐτῆς ἀνὴρ ἱστάμενος. Ἐπιγραφή :

Παντακλεα.

2686. Λήκυθος φέρουσα τὴν ἑξῆς παράστασιν : Γυνὴ καθημένη δεξιοῦται ἱστάμενον ἄνδρα. Ὄπισθεν ἕτερος ἀνὴρ ἱστάμενος καὶ ἔχων γυμνὸν τὸ στῆθος καὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου τὸ ἱμάτιον. Ἄνωθεν ἡ ἐπιγραφή :

Πυθοκλῆς Φανοκλεα Ἐπιθέτης Φανόκλεια Φανίας

Ἀθηνῶν.

Conze 724.

2687. Στήλη ἐπιτύμβιος ἀρχαϊκῆς τέχνης (6 π. Χ. αἰῶνος) μαρμάρου νησιωτικοῦ· ὕψ. 2,38, πλ. 0,43. Εὑρεθεῖσα τῷ 1906, ἐντὸς τοῦ κατὰ τὸ Δίπυλον σῳζομένου Θεμιστοκλείου τείχους, ἐπαληθεύοντος οὕτω τοῦ χωρίου τοῦ Θουκυδίδου (Α' 93),λέγοντος ὅτι: «*ὁ Θεμιστοκλῆς ἐν μεγάλῃ ταχύτητι ᾠκοδόμησε τὸν τῆς πόλεως περίβολον μεταχειρισάμενος ὡς ὑλικὸν παντοίους ἀρχαίων μνημείων λίθους καὶ ἐπιτυμβίους στήλας*». Ἡ στήλη παρίστησι νέον γυμνὸν ὁπλίτην ὄρθιον, ὡς ἐν παρατάξει, αὐτὸν τὸν νεκρόν, πρὸς τὰ δεξιά, κρατοῦντα διὰ τῶν μέσων δακτύλων τῆς καθειμένης ἀριστερᾶς δόρυ ἀπὸ τῆς ἀγκύλης, μὴ οὔσης ὁρατῆς. Ἡ κόμη πίπτει ἐπὶ τὰ νῶτα καταλήγουσα εἰς κρωβύλον, ὡς βλέπομεν ἐπὶ τοῦ ἀριθμ. 38.

Κάτωθεν τῆς παραστάσεως, χωριζομένης διὰ κυματίου παρίσταται ἡ **Γοργώ** πρὸς τὰ δεξιά, ἐν ᾧ ἡ κεφαλὴ καὶ τὸ ἄνω ἥμισυ τοῦ σώματος κατ' ἐνώπιον, μετὰ διεστηκότων τῶν σκελῶν, ὡσεὶ τρέχουσα, κάμπτουσα τὸ δεξιὸν γόνυ, πτερυγοφόρος, ὡς παρίσταται ἐν τῷ ἀριθμ. 1002 πηλίνῳ ἀμφορεῖ τοῦ Ἡρακλέους καὶ Νέσσου. Πρβλ. Perrot et Chipiez Histoire del'art 8 σ. 302. Ἡ εἰκονιζομένη Γοργὼ ἐθεωρεῖτο ὡς δαίμων ἔχουσα προστατευτικὴν ἔννοιαν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ.

Τὸ σπουδαῖον τοῦτο καὶ πρωτοφανὲς ἀνάγλυφον δυστυχῶς ὅλως ἀπεκρούσθη διὰ τῆς σφύρας ὅτε ἐγένετο χρῆσις αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ περιβόλου, πρὸ τοῦ 478 π. Χ. ἔτους.

2688. Λήκυθος φέρουσα τὴν ἑξῆς παράστασιν : Ἐν τῷ μέσῳ ὁπλίτης ἐνδεδυμένος βραχὺν ἐζωσμένον χιτῶνα μετὰ κράνους καὶ ἀσπίδος· πρὸ αὐτοῦ πωγωνοφόρος. στηριζόμενος ἐπὶ βακτηρίας. Ὄπισθεν γυνὴ ποπλοφόρος. Τέχνη καλή.

2689. Τεμάχιον ἐντύπου ἀναγλύφου μορφῆς γυναικός, φερούσης

ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ κάτω (ἐν στάσει Ἀφροδίτης). Τέχνη καλή. Ἀθηνῶν.

Ἀρχαιολ. Δελτίον 1892 σ. 16, 66.

2690. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, μετὰ παραστάδων καὶ ἀετωματίου : Γυνὴ καθημένη καὶ δεξιουμένη πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν ἑαυτῆς σύζυγον, ὡς φαίνεται, καὶ ἐν τῷ μέσῳ νεαρὰ πεπλοφόρος γυνή. Ὄπισθεν κόρη κρατοῦσα πυξίδα. Ἔφερεν ἐπιγραφήν :

Τιμων......

Κερατέας Ἀττικῆς.

2691. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, μετὰ παραστάδων καὶ ἐπιστυλίου, ἐφ' οὗ ἐπιγραφή :

Φιλοξενος Σμικριωνος Ἐλευσίνιος
Ἀριστοδίκη Σμικρίωνος Σμικρίων.

Πρὸς τὰ δεξιὰ παρίσταται ὁ Σμικρίων, γέρων πωγωνοφόρος καθήμενος καὶ δεξιούμενος τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φιλόξενον. Μεταξὺ αὐτῶν ἡ γυνὴ αὐτοῦ Ἀριστοδίκη ἱσταμένη. Τέχνη Δ' π. Χ. αἰῶνος. Ἀθηνῶν.

2692. Λήκυθος, φέρουσα τὴν ἑξῆς ἀνάγλυπτον παράστασιν : Γυνὴ ἐπὶ ἕδρας καθημένη δεξιοῦται τὴν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην νεάνιδα κρατοῦσα διὰ τῆς ἀριστερᾶς ὑπὲρ τὸν ἀριστερὸν ὦμον τὸ ἄκρον τοῦ ἱματίου. Ὄπισθεν παιδίσκη ἐρείδουσα τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῆς ἕδρας, τὴν δὲ δεξιὰν φέρει πρὸς τὴν κεφαλὴν εἰς ἔνδειξιν λύπης.

2693. Λήκυθος φέρουσα τὴν ἑξῆς παράστασιν. Ἀνὴρ πωγωνοφόρος καθήμενος δεξιοῦται τὴν πρὸ αὐτοῦ ἱσταμένην νεάνιδα. Ὄπισθεν αὐτῆς μικρὰ παιδίσκη ὀρθία.

2694. Λήκυθος, φέρουσα τὴν ἑξῆς ἀνάγλυπτον παράστασιν : Γέρων πωγωνοφόρος πρὸς τ' ἀριστερὰ ἐπὶ ἕδρας καθήμενος, δεξιοῦται τὴν πρὸ αὐτοῦ ἱσταμένην νεάνιδα. Πατήσια.

2695. Λήκυθος, φέρουσα τὴν ἑξῆς παράστασιν: Ἐν τῷ μέσῳ πωγωνοφόρος ἀνήρ, ὁ *Λυσίλεως* καθήμενος, δεξιοῦται τὴν πρὸ αὐτοῦ ἱσταμένην γυναῖκα, *Φανομάχην*. Ὄπισθεν αὐτῆς ἱσταμένη κόρη ἡ *Μυρρίνη* καὶ ὄπισθεν τοῦ Λυσίλεω ἑτέρα κόρη ἱσταμένη ἡ *Πολυνίκη*· ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν ἄνωθεν τῶν μορφῶν ἐπιγραφῶν.

2697. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον, μετὰ παραστάδων καὶ ἐπιστυλίου, ἐφ' οὗ ἐπιγραφή:

Λυσια.....

Παρίσταται νεαρὰ γυνὴ καθημένη καὶ δεξιουμένη νεανίαν ἱστάμενον καὶ φέροντα ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ στῆθος. Τέχνη Δ' π.Χ. αἰῶνος. Ἀθηνῶν.

2698. Στήλη ἐπιτύμβιος, φέρουσα ἀνάγλυφον τριῶν προσώπων. Ἐν τῷ μέσῳ γυνὴ ἐπὶ ἕδρας καθημένη δεξιοῦται δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὴν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην γυναῖκα· ὄπισθεν τῆς καθημένης ἀνὴρ ὄρθιος στηρίζων τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς ἕδρας. Ἄνωθεν τῆς καθημένης τὰ γράμματα: [*Αν*]*θιππη*. Κάτωθεν τοῦ ἀναγλύφου τὸ ἐπίγραμμα:

Πλειστον μεν ανθρωποισι γυναικων
Εσχες επαινον πασων Ανθιππη
Νυν τε θανουσα ετ εχεις

Ἀθηνῶν.

2699. Ἐπὶ λίθου συμφυοῦς τῇ βάσει, ὕψ. 0,95 εἰκονίζεται ὁ Γανυμήδης, ὡς νεαρὸς ποιμήν, φέρων τὸν φρύγιον πῖλον, καὶ ὅν ἀπάγει ἀετὸς (ὁ Ζεύς). Ἀντίτυπον τοῦ περιφήμου συμπλέγματος τοῦ ὑπὸ Λεωχάρους ποιηθέντος. (Πρβλ. τῷ ἀριθμῷ 1655).

Collignon Hist. de la Sculpt. Gr. II, σ. 314 εἰκ. 160.

2700. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον μετὰ παραστάδων ἐκ δύο κιόνων ἰωνικῶν καὶ ἀετωματίου, ἐφ' οὗ ἀνάγλυπτος ῥόδαξ. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἡ ἐπιγραφή:

Σμύρνα Εἱμέρου Γυνη Μειλησία

Εἰκονίζεται γυνὴ ἱσταμένη, ἡ *Σμύρνα*, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ

ἱμάτιον. Ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς παρίσταται ἐν ἀναγλύφῳ περίεργόν τι ἐπίμηκες ἐργαλεῖον ταλασιουργικὸν ἴσως. (Πρβλ. καὶ τὸ ὅμοιον τούτῳ τοῦ ἀριθμ. 979 ἀναγλύφου. Ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων φαίνεται ὅτι τὸ ἀνάγλυφον ἐποιήθη εἰς τοὺς πρώτους μ. Χ. χρόνους. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ὕψ. 1 μ.

2701. Ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον, ἐν ᾧ δύο χεῖρες ὕπτιαι, ὡσεὶ εὐχομένου.

2702. Κίων πώρινος, μετὰ βάσεως, εὑρεθεὶς ἐν τῷ δευτέρῳ ναῷ τοῦ ἐν Ἀργολίδι Ἡραίου καὶ προερχόμενος ἐκ τοῦ καέντος ἀρχαιοτέρου ναοῦ τῆς Ἥρας. Ὁ κίων οὗτος δὲν ἐχρησίμευε δι' ἀρχιτεκτονικὸν σκοπὸν ἀλλὰ παρίστα τὸ εἴδωλον αὐτῆς τῆς θεᾶς, καὶ εἶναι δὲ τοῦτο τὸ ἀρχαιότατον εἴδωλον τῆς ἐν τῷ λίθῳ ἑλληνικῆς θεότητος, καὶ περὶ ὧν ἀναφέρει ὁ Παυσανίας ἰδὼν αὐτὰ ἐν τῷ ναῷ τούτῳ.

Ἡ βάσις ἐσχηματίσθη δι' ἀποκοπῆς τῶν τεσσάρων γωνιῶν τοῦ τετραγώνου λίθου, οὕτως ὥστε νὰ δώσῃ ἑξάγωνον σχῆμα εἰς τὸν κίονα. Ἦτο λοιπὸν ὁ κίων οὗτος εἰκὼν λατρείας αὐτῆς τῆς Ἥρας.

Waldstein, The Argive Heraeum σ. 43 καὶ 139.

2703. Σύμπλεγμα Σατύρου καὶ Μαινάδος ἐν ἐκστάσει κρουούσης κύμβαλον. Ἔργον τῶν τελευταίων ῥωμαϊκῶν χρόνων· ὕψ. μετὰ τοῦ βάθρου 0,74.

2704. Κάλπη πωρίνη κυλινδρικὴ ὕψ. 0,45 φέρουσα κύκλῳ ἐν ἀναγλύφῳ τρεῖς γυναικείας κεφαλὰς ὡς καὶ τρία βούκρανα, ἐναλλὰξ συνδεδεμένων δι' ὅρμου. Ἐκ Μύρων τῆς Λυκίας.

2705. Ὀρφεὺς κατακηλῶν τῇ κιθάρᾳ τὰ περὶ αὐτὸν ὡς ἐν πλαισίῳ πολυειδῆ θηρία, ἐπὶ τῆς βάσεως ἐν ἀναγλύφῳ λέων σπαράσσων βοῦν. Εὑρέθη ἐν Αἰγίνῃ. Ἔργον τέχνης ὀψίας καλῶς διατηρηθέν.

2706. Βελλεροφῶν ἐπὶ τοῦ Πηγάσου, φονεύων τὴν Χίμαιραν. Ἔργον τῆς παρακμῆς τῆς τέχνης· ἐλλιπές.

Milchhoefer : Die Museen Athens σ. 33.

2707. Σύμπλεγμα λέοντος σπαράσσοντος ταῦρον, ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου προερχόμενον. Τοῦ λέοντος λείπει ὁ δεξ. ὀπίσθιος πούς, τοῦ δὲ ταύρου λείπει ἡ κεφαλή, ἣν ἔστρεφε πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ οἱ ἄκροι πόδες. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις τῷ 1837. Ὕψ. 0,70.

Friedrichs-Wolters I, σ. 535. No 930.—Kekülé 1.

2708. Μέγα ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον τῶν καλουμένων ναϊδιοσχήμων, προερχόμενον ἐκ μνημείου, ὃ εἶχε τοιχία μετὰ παραστάδων καὶ ἀετωματίου. Δεξιὰ γυνὴ καθημένη δεξιοῦται τὴν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένην γυναῖκα. Ἀμφότερα ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ. Ἐλλείπουσιν αἱ κεφαλαὶ ἀμφοτέρων· τῆς καθημένης γυναικὸς ἡ κεφαλὴ ἦν πρόσθετος. Ἔργον ἑλλην. χρόνων.

2709. Ἀγαλμάτιον Ὑγιείας· ὕψ. 1,09, ὅμοιον τῷ τοῦ ἀριθμοῦ 1793 τύπου· ἐλλιπὲς τὰς χεῖρας καὶ τὴν κεφαλήν, ἥτις ἦν πρόσθετος τῷ κορμῷ, φέρει χιτῶνα χειριδωτόν. Τέχνη ἀρχαΐζουσα. Ἀθηνῶν.

2710. Ἀνδρικὴ κεφαλὴ ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, ἀγένειος.

Sybel 748.

2711. Ἄνω μέρος ἀγαλματίου Ἀφροδίτης γυμνῆς, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλήν. Θαυμασίας τέχνης. Κόμη δεδεμένη διὰ ταινίας, ἧς τὸ ἕτερον ἄκρον σώζεται ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ τοῦ στήθους. Ἀθηνῶν.

2812. Κορμὸς ἀγαλματίου νεανίου γυμνοῦ, τοῦ τύπου τοῦ Ἀπόλλωνος Belvedere. Λείπει ἡ κεφαλὴ πρόσθετος οὖσα. Περὶ τὸν λαιμὸν ἔφερεν ἱμάτιον πορπούμενον ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ εἶτα συστρεφόμενον ἔμπροσθεν ἔπιπτεν ἐπὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα. Ἀθηνῶν.

2713. Λήκυθος μαρμαρίνη: Εἰκονίζεται γυνὴ καθημένη καὶ δεξιουμένη πωγωνοφόρον ἄνδρα ἱστάμενον, ὄπισθεν αὐτοῦ παῖς φέρων ἀσπίδα καλύπτουσαν ὁλόκληρον τὸ σῶμα· ἀριστερᾷ γέρων πωγωνοφόρος στηριζόμενος ἐπὶ βακτηρίας· ἐπιγραφή:

Μνησικλείδης Διοκλείδης Μνησικλείδου Μελιτεύς.

Ἀθηνῶν· ἐν τῇ λεωφόρῳ Κηφισσίας, ἐν τῇ οἰκίᾳ Πεσμαζόγλου, ὑφ' οὗ καὶ ἐδωρήθη.

2714. Λήκυθος μαρμαρίνη: Εἰκονίζεται ἀνὴρ πωγωνοφόρος καθήμενος κρατῶν βακτηρίαν, δεξιοῦται γυναῖκα φέρουσαν ἱμάτιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ὃ ἐκράτει διὰ τῆς ἀριστερᾶς ὑπὲρ τὸν ὦμον· ἐπιγραφή:

Καλλικλεια

2715. Κολοσσιαῖος ἀνδριὰς ἐφίππου αὐτοκράτορος Ρωμαίου. Παρίσταται ἐν στολῇ θωρακοφόρου. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, (ἔνθετος οὖσα) ἡ δεξιὰ χεὶρ καὶ ἡ ἀριστερὰ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ὡς καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων. Τοῦ δὲ ἵππου ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ πόδες. Μήλου.

2716. Ἡ μείζων πλευρὰ σαρκοφάγου, μήκους 2 μ. Ἐλλιπὲς τὸ ἕτερον ἄκρον. Παρίσταται ἐν ἀναγλύφῳ ἀμαζονομαχία μετὰ πεζῶν. Ἄνω τρεῖς Ἀμαζόνες καὶ τρεῖς πεζοὶ ἐναλλάξ. Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους Ἀμαζόνες καὶ πεζοὶ χαμαὶ κείμενοι ὕπτιοι νεκροί· ὁ ἐν τῷ μέσῳ κείμενος νεκρὸς φέρει ἀσπίδα, ἐν ᾗ ἀνάγλυπτος Πήγασος. Σπάρτη.

2717. Πλὰξ ὀρθογωνία ἔχουσα ὀκτὼ κοιλώματα. Τὰ τοιαῦτα ἀντικείμενα ὠνομάζοντο σηκώματα, ἐκ τοῦ σηκόω=ζυγίζω. Ἐχρησίμευον δὲ ὅπως δοκιμάζωνται δι' αὐτῶν τὰ μέτρα τῶν πωλητῶν ὑγρῶν ἀντικειμένων. Ἑκάστη κοιλότης ἀντεστοίχει πρὸς ὡρισμένον μέτρον. (Πρβλ. τῷ ἀριθμῷ 2669). Ἀθηνῶν.

2718. Ἀνάγλυφον. Συμπόσιον: Ἐπὶ κλίνης ἀνὴρ καὶ γυνή· πρὸ αὐτῶν τράπεζα μετ' ἐδεσμάτων· ἀριστερὰ παῖς. Κακότεχνον, τῶν ἐσχάτων ρωμ. χρόνων.

2719. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον μετ' ἀετωματίου. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἡ ἐπιγραφή :

Δαφνὶς Σταίου Μιλησία

Ἡ Δαφνὶς κατ' ἐνώπιον ἱσταμένη ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἔχουσα τὴν δεξιὰν πρὸς τὸ στῆθος ὑπὸ τὸ ἱμάτιον, τὴν δὲ ἀριστερὰν καθειμένην. Ἀθηνῶν.

2720. Κολοσσιαῖον ἄγαλμα ἀρχαϊκὸν τοῦ τύπου τῶν καλουμένων «Ἀπολλώνων». Πρβλ. τοῖς ὁμοίοις ἀριθμ. 8, 9, 10, 1904, 1558 καὶ 1906. Σῴζεται μετὰ τῆς πλίνθου ὕψ. 3,04 μετὰ τῆς πλίνθου 3,31. Εὑρέθη ἐν Σουνίῳ τῷ 1906 πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. Μαρμάρου παρίου.

Ἐλλείπουσιν ἡ δεξιὰ κνήμη καὶ τὸ ἀριστ. σκέλος συμπληρωθέντα γύψῳ. Ἐπίσης συνεπληρώθησαν γύψῳ ὁ ἀριστ. βραχίων καὶ μέρος τοῦ πήχεως τῆς ἀριστ. χειρός, ὡς καὶ ἡ ῥίς. Ἡ τέχνη τοῦ ἀγάλματος τούτου φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἀρχαιοτέρα πάντων τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ὁμοίων ἀγαλμάτων διὰ τὸ ἐπίπεδον καὶ γωνιῶδες τῶν μορφῶν, ἰδίως τῶν ἄκρων τῶν χειλέων καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἅτινα εἰσὶ πολὺ ὀξέα, καὶ τῶν παρειῶν οὐσῶν ὅλων καθέτως τετμημένων, εἶναι κατεσκευασμένον κατὰ τὸν τρόπον τῆς τοῦ ξύλου ἐργασίας. Ἐξ ἄλλων ὅμως γνωρισμάτων ἰδίως τοῦ περὶ τὸ στῆθος μέρους καὶ τῆς διαπλάσεως τῶν μυῶν, καὶ τῆς στάσεως τῶν βραχιόνων, δείκνυται ἔργον τέχνης προηγμένης πως. Ἐκ τούτων φαίνεται ὅτι τὸ ἄγαλμα τοῦτο δὲν εἶναι τὸ ἀρχαιότερον τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ εὑρισκομένων ἀγαλμάτων ὡς λ. χ. τοῦ ἐκ Κερατέας (ἀριθμ. 1904), τοῦ ἐξ Ὀρχομενοῦ (ἀριθμ. 9), τοῦ ἐκ Θήρας (ἀριθμ. 8), τοῦ ἐκ Πτῴου (ἀριθ. 10), ἀλλὰ καθ' ἡμᾶς χρονολογικῶς τάσσομεν αὐτὸ εἰς τὴν πέμπτην σειράν. Ὁ ποιήσας αὐτὸ τεχνίτης ἀντέγραψε μὲν πιστῶς ἐξ ὁμοίων ἔργων τοῦ γνωστοῦ τύπου, μὴ ἔχων ὅμως πρότυπον ἐν τῇ κατασκευῇ ἕνεκα τοῦ ὑπερφυσικοῦ αὐτοῦ μεγέθους ἐποίησεν αὐτὸ ὅλως ἀτέχνως καὶ δὴ τὴν κόμην ὡς καὶ τὰ ὦτα παρέστησεν οὐχὶ ἐν φυσικῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ κοσμηματικώτερον (à decoré), γνώρισμα καὶ τοῦτο τῆς προηγμένης πως τέχνης.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀγάλματος τούτου ὁμοιάζει πρὸς τὴν τοῦ ἀριθ. 15.

2721—2722 Δύο μικροὶ σαρκοφάγοι, πώρινοι, ἄνευ καλύμματος, ὕψ. 0,30×0,50, φέροντες ἐπὶ τῶν μακρῶν πλευρῶν ἐν ἀναγλύ-

φῳ ταινίαν ἀνθέων καὶ ἐν τῷ μέσῳ προτομὴν παιδός. Κατὰ τὰς γωνίας βούκρανα. Ἐπὶ δὲ τῆς στενῆς πλευρᾶς ἀνάγλυπτον πύλην.

2723. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικὸν εὑρεθὲν ἐντετοιχισμένον ἐν τῷ ἐν Μαρουσίῳ ἐκκλησιδίῳ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου ἔνθα παρετήρησεν αὐτὸ ἐν ἔτει 1897 πρῶτος ὁ Brückner, ὕψ. 0,46, πλ. 0,57.

Παρίσταται ναὸς ἐκ τεσσάρων κιόνων δωρικοῦ ῥυθμοῦ μετ' ἐπιστυλίου. Ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ ὁποίου ἵσταται νέος γυμνὸς ἱκέτης(;), κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ ὄπισθεν τῶν νώτων κατερχόμενον ἱμάτιον καὶ τὴν ἀριστερὰν ἀνατείνων (ἀντὶ τῆς δεξιᾶς) πρὸ τὸν πρὸ τοῦ ναοῦ ἱστάμενον Ἡρακλέα. Ὁ πρὸ τοῦ ναοῦ ἱστάμενος πωγωνοφόρος ἀνήρ, ὁ πατὴρ τοῦ νεανίου ἴσως, ἱκετεύων φέρει τὴν δεξιὰν ἐπὶ τὸν κίονα. Δεξιὰ παρίσταται ὁ Ἡρακλῆς κατ' ἐνώπιον στρέφων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν βαθμίδων νεανίαν. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ ῥόπαλον καὶ λεοντήν, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ἣν τείνει πρὸς τὸν νεανίαν ἐκράτει τι, ὅπερ ἔδιδεν αὐτῷ, ἢ ἐλάμβανέ τι παρ' αὐτοῦ. Τὰ πρόσωπα τῶν μορφῶν εἰσὶν ἐπίτηδες ὑπὸ χριστιανικῶν χειρῶν ἀποκεκρουμένα, ἀφ' οὗ μάλιστα ἐχρησιμοποιήθη αὐτὸ ἐκ τῷ ἐκκλησιδίῳ. Τέχνη ἑλλ. χρόνων Δ' αἰῶνος.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Brückner, ὅστις καὶ πρῶτος εἶδε τὸ ἀνάγλυφον, ὁ ἐν τῷ ναῷ ἱστάμενος παῖς νεανίας εἶναι ὁ ἀφ' ἑστίας παῖς, ὃν ἀφιεροῖ ὁ πατήρ.

Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι ὅτι οἱ δύο ἐσωτερικοὶ κίονες μετὰ τοῦ ἐπιστυλίου δηλοῦνται προοπτικῶς; Πρβλ. καὶ τὸν ἀριθμ. 1404, ὅμοιον περίπου ἀνάγλυφον, πιθανώτατα καὶ αὐτὸ ἐξ Ἀττικῆς προερχόμενον.

Πρβλ. C. F. Schoemann.—Griech Allerth 4, II, 484 περὶ μυστηρίων, «περὶ ὧν (παίδων ἀφ' ἑστίας) οὐδὲν ἄλλο γινώσκομεν, ἢ ὅτι οὗτος ὑπὲρ πάντων τῶν μυστῶν ἵνα τὸ θεῖον ἐξευμενίσῃ, ἐτέλει τινὰς ἱερὰς ἱκεσίας», ὡς ἀναφέρει καὶ ὁ Πορφύριος περὶ ἐγκρατείας IV, 6 λέγων: Οἱ ὑπὲρ τῆς πόλεως θύοντες τοῖς θεοῖς καὶ θεραπεύοντες ἀπεμειλίττοντο τὰς τῶν πολλῶν ἁμαρτίας, ὅπερ γὰρ ἐν τοῖς μυστηρίοις ὁ ἀφ' ἑστίας λεγόμενος παῖς κτλ. Πρβλ. καὶ Ἁρποκρατίονα ἐν λέξει, καὶ Ἰσαῖον ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα ὁ ἀφ' ἑστίας μυούμενος, Ἀθηναῖος ἦν πάντως.

Lexikon Segnerianum σ, 204, 20 ἀφ' ἑστίας μυηθεὶς ὁ ἐκ τῶν προκρίτων Ἀθηναίων κλήρῳ λαχὼν παῖς δημοσίᾳ μυηθείς, καὶ M. Apostolios Παροιμίαι IV, 61, οὗτος λέγει ὅτι ὁ ἀφ' ἑστίας παῖς ἐδείκνυεν ὅτι ἀπήλαυε τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων.

Boeckh C. I. G. Τομ. I, σ. 444-5.—Welcker im Gerhards Archaelog.

Anzeig 1861 No 144 σ. 166.—Lobeck Aglaophanus 1290 καὶ Schöll ἐν Hermes τομ. IV, σ. 16.

2724. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον ἐλλιπὲς κάτωθεν καὶ ἀριστερά, ὕψ. 0,40. Παρίσταται κατ' ἐνώπιον νεανίας γυμνὸς φέρων μόνον χλαμύδα ἐπὶ τὸν ἀριστερὸν ὦμον καὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα. Ἐκ τῆς κόμης κατέρχεται εἷς μόνον βόστρυχος ἐπὶ τὸν δεξιὸν ὦμον. Ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἀνάγλυπτος ἀνήρ. Ἀριστερόθεν ὑπῆρχεν ἑτέρα μορφή, ἧς διεσώθη ὁ βραχίων, ἐκράτει δὲ ὡσεὶ ἄτρακτον, ἴσως ἡ ἐλλείπουσα μορφὴ ἦν μία τις τῶν Μοιρῶν· δεξιὰ τοῦ νεανίου Σφὶγξ ὀκλάζουσα ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν. Ἐπὶ δὲ τῆς παραστάδος ἀνάγλυπτος Σειρήν. Παράστασις λίαν περίεργος καὶ σπανία (πρβλ. ἀριθ. 215) δυσκόλως δυναμένη νὰ ἐξηγηθῇ, ἀποκεκρουμένου τοῦ πλείστου μέρους αὐτῆς. Εὑρέθη ἐν Πειραιεῖ.

2725. Ἐπιτύμβιος στήλη, ὕψ. 0,80. Εἰκονίζεται ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ γυμνὸς νεανίας, κατ' ἐνώπιον ἱστάμενος, ἔχων τὴν ἀριστερὰν ὄπισθεν κατὰ τὴν ὀσφύν, τὴν δὲ δεξιὰν ἐπερείδει ἐπὶ κίονος. Τοῦ νεανίου εἶναι ἀποκεκρουμένον τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων κάτω μέρος, ὡς καὶ τὸ ἄκρον τῆς δεξιᾶς χειρός. Εὑρέθη ἐν τοῖς θεμελίοις τοῦ Ἐθν. Σκοπευτηρίου, ἐν Καλλιθέᾳ τῷ 1897.

(Ἕπεται συνέχεια ἐν Β' Τόμῳ).

ΠΗΓΑΙ ΩΝ ΣΥΝΕΒΟΥΛΕΥΘΗΜΕΝ

R. Kekulé Die antiken Bildwerke im Theseion zu Athen 1869.

H. Heydemann. Die antiken Marmor-Bildwerke zu Athen 1874.

A. Milchhöfer : Die Museen Athens 1881.

L. v. Sybel : Katalog der Skulpturen zu Athen 1881.

Π. Καββαδία: Γλυπτὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου. τομ. πρῶτος 1890—1892.

P. Cavvadias : Fuilles d'Epidaure. Athènes 1893.

Bulletin de Correspondance Hellenique. Athènes 1877—1907.

Mittheilungen des Kaiserlich deutschen archaeologischen Instituts in Athen. 1876—1906.

Jahrbuch des Kaiserlich deutschen archaeologischen Instituts 1887—1905.

The Journal of Hellenic Studies 1880—1905.

Annual of American School.

Revue archeologique III, Serie 1883—1905.

Ἐφημερὶς Ἀρχαιολογικὴ 1837—1905.

Δελτίον Ἀρχαιολογικὸν 1887.—1892.

A. Conze : Die attischen Grabreliefs Bde I—II (1893—1900).

C. Robert : Die antiken Sarkophagreliefs Bde I—III.

American Journal of Archeologie.

A. Furtwaengler : Meisterwerke 1893.

M. Collignon : Histoire de la Sculpture Grecque I—II (1892 1897).

P. Wolters : Bausteine 1885.

Archäelogische Zeitung 1854—1884.

Jahresheft des Oesterreiches Instituts.

Revue des Etudes Grecqnes.

Baedeker's Griechenland 1904.

G. Perrot et Chipiez : Histoire de l'art dans l'antiquité Tom. VIII, 1903.

R. Schöne : Griechische Reliefs aus Athen.Sammlungen Leipzig 1872.

S. Reinach : Recueil de têtes antiques, 1903.

A. Brükner : Ornament und Form der attischen Grabstellen.

Arndt-Amelung : Eiuzelaufnahmen.

Brun-Bruckmann : Denkmaeler griechischer und rômischer Skulpture. München 1887.

Piot : Monuments et Memoires.

V. Staïs. Guide Illustré du Musée National Marbres et Bronzes Athénes 1907.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

Ε.

I.

Κ.

N.

Ξ.

O.

Π.

Ρ.

Σ.

Χ.

Ψ.

Ω.